

KEN

FOLLETT

EEN GEVAARLIJK FORTUIN

Begeerte, verboden liefdes,
een gruwelijk geheim en
een erfenis...

Zwarte Beertjes

Een gevaarlijk fortuin

2938

Van dezelfde auteur

Door het oog van de naald

Piraat

Code Rebecca

De man van St. Petersburg

Op vleugels van de adelaar

Het Modigliani-schandaal

Papiergeld

Sporen naar de dood

Nachtvlucht

De derde tweeling

De Vuist van Eden

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en softwareproducten.

Ken Follett

Een gevaarlijk fortuin

Zwarte Beertjes

Oorspronkelijke titel

A Dangerous Fortune

© 1993 by Ken Follett

Vertaling

Pieter Verhulst

Omslagontwerp

Select Interface

Eerder verschenen bij Unieboek B.V., Houten

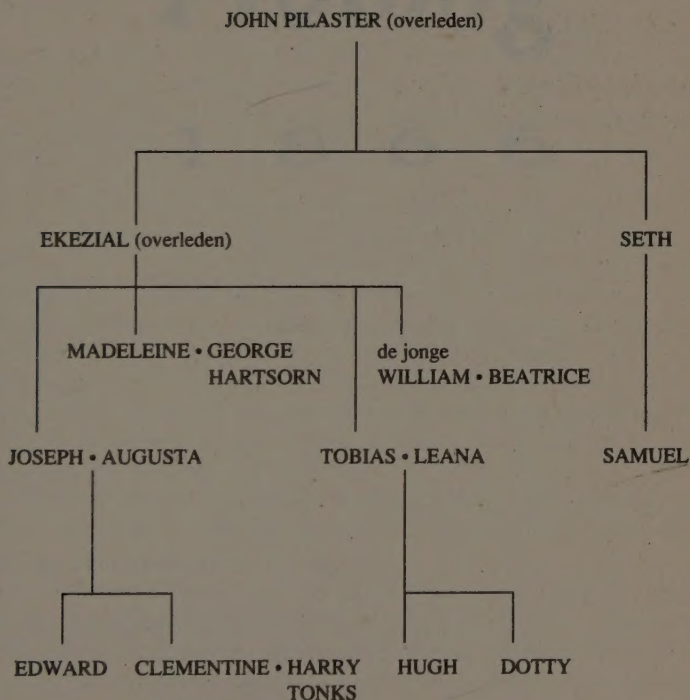
© 2002 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 90 449 2938 0

NUR 313

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of
verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Stamboom van de familie Pilaster

Proloog

1 8 6 6

Op de dag van de tragedie moesten de jongens van Windfield School voor straf op hun kamer blijven.

Het was een erg warme zaterdag in mei, en als er niets gebeurd was hadden ze de middag op het zuidelijk gazon doorgebracht, sommigen met een spelletje cricket, terwijl de anderen toekeken vanaf de schaduwrijke bosrand van Bishop's Wood. Maar er was een misdrijf gepleegd. Zes souvenirs, gouden munten van een pond, waren gestolen uit het bureau van Offerton, de leraar Latijn, en iedereen in de school werd verdacht. De jongens moesten binnen blijven, tot de dief gegrepen was.

Micky Miranda zat aan een tafel, waarvan het blad bekrast was met de initialen van generaties verveelde leerlingen. Hij had een militair boekje met de titel *Equipment of Infantry*, Uitrusting voor de Infanterie, in zijn hand. De gravures van zwaarden, musketten en geweren vond hij altijd fascinerend, maar hij had het nu te warm om zich te concentreren. Aan de andere kant van de tafel zat zijn kamergenoot Edward Pilaster, die opkeek van zijn Latijnse oefeningenboek. Hij was bezig een bladzijde van Micky's vertaling van Plutarchus over te schrijven, maar wees met een met inkt bevlekte vinger en zei: 'Ik kan dit woord niet lezen.'

Micky keek. 'Onthoofd,' zei hij. 'Van het Latijnse *decapitare*.' Micky vond Latijn niet moeilijk, misschien omdat veel woorden hetzelfde waren als in het Spaans, wat zijn moedertaal was.

Edwards pen kraste weer op het papier. Micky kwam rusteloos overeind en liep naar het geopende raam. Er was geen zuchtje wind. Hij keek peinzend over het terrein voor de stallen naar het bos. Het beschaduwde water van het bassin bij de verlaten steengroeve waar gezwommen kon worden, was aan de noordkant van Bishop's Wood. Het water was koud en diep...

'Laten we gaan zwemmen,' stelde hij opeens voor.

'Dat kan niet,' antwoordde Edward.

'We kunnen door de synagoge naar buiten.' De 'synagoge' was de aangrenzende kamer, die bewoond werd door drie joodse jongens. Windfield School was een tolerant instituut, waar de verschillende religieuze overtuigingen gerespecteerd werden: een reden voor joodse ouders om hun zonen

hier te laten vormen, maar ook voor de methodistenfamilie waar Edward een telg van was, en voor de katholieke vader van Micky. Maar ondanks deze tolerante reputatie van de school werden de joodse leerlingen toch een beetje gediscrimineerd. Micky sprak verder: 'We kunnen daar uit het raam klimmen, dan springen we op het dak van het washok, en dan klauteren we langs de blinde muur van de stal naar beneden. Daarna sluipen we naar het bos.'

Edward keek zorgelijk. 'We krijgen er van langs met de Streper, als we betrapt worden.' De Streper was de gevreesde rotting van de rector, Poleson. De straf voor toch naar buiten gaan na opgelegd kamerarrest bestond uit twaalf akelig pijnlijke slagen met die rotting. Micky had eens een pak ransel gekregen van meneer Poleson, wegens een verboden gokpartij, en hij huiverde nog als hij daaraan terugdacht. Maar de kans betrapt te worden leek erg klein, en het vooruitzicht zich uit te kleden en naakt in het water te glijden was zo aantrekkelijk dat hij het koude water al bijna op zijn bezwete huid kon voelen.

Hij keek naar zijn kamergenoot Edward, die niet erg geliefd was op school: hij was te lui om een goede leerling te zijn, te onhandig om goed te zijn in sport en spel, en te egoïstisch om veel vrienden te maken. Micky was de enige vriend van Edward, en Edward had er een hekel aan als Micky de tijd in gezelschap van andere jongens doorbracht. 'Ik kijk wel of Pilkington zin heeft om mee te gaan,' zei Micky, en hij liep naar de deur.

'Nee, niet doen,' protesteerde Edward angstig.

'Ik zou niet weten waarom niet,' zei Micky. 'Jij bent veel te bang.'

'Ik ben niet bang,' reageerde Edward, zonder dat het overtuigend klonk.

'Maar ik moet eerst mijn huiswerk Latijn afmaken.'

'Doe dat dan maar terwijl ik met Pilkington ga zwemmen.'

Edward keek even koppig voor zich uit, maar bezweek toen. 'Goed, ik ga wel mee,' zei hij met tegenzin.

Micky opende de deur. Er klonk wat rumoer in de verte, maar op de gang liep geen van de leraren. Micky was met enkele snelle passen in de aangrenzende kamer. Edward volgde hem.

'Hallo, Hebreërs,' groette Micky.

Twée jongens zaten te kaarten aan tafel. Ze keken op, maar speelden zonder iets te zeggen verder. De derde jongen, Fatty Greenbourne, at een stuk cake. Zij moeder stuurde hem voortdurend lekkernijen. 'Hallo jongens,' groette hij hartelijk. 'Ook een stukje cake?'

'Mijn god, Greenbourne, jij eet als een varken,' merkte Micky op.

Fatty haalde zijn schouders op, en nam weer een hap van de cake. Hij

was vaak het mikpunt van plagerijen, omdat hij zowel dik als joods was, maar dat scheen hem niet te deren. Er werd beweerd dat zijn vader de rijkste man ter wereld was, en Micky veronderstelde dat Fatty daardoor onkwetsbaar was voor scheldwoorden en verwijten.

Micky liep naar het raam, maakte het open en keek naar buiten. Er was niemand voor de stal. Fatty vroeg: 'Wat zijn jullie van plan?'

'We gaan zwemmen,' antwoordde Micky.

'Dan krijgen jullie met de rotting.'

Edward zei klaaglijk: 'Dat weet ik.'

Micky was op de vensterbank gaan zitten. Hij draaide zich op zijn buik en liet zich behoedzaam zakken naar het schuine dak van het washok. Hij hoorde een dakpan kraken, maar het dak kon zijn gewicht dragen. Hij keek omhoog en zag Edward angstig naar buiten kijken. 'Kom dan!' riep Micky. Hij klauterde langs het dak naar de goot en liet zich langs een regenpijp op de grond zakken. Even later stond Edward naast hem.

Micky keek voorzichtig om de hoek van het washok. Er was niemand te zien. Zonder aarzelen draafde hij over het terrein voor de stallen en verdween tussen de bomen. Hij rende verder, tot hij niet meer te zien was vanaf de schoolgebouwen en bleef hijgend staan. Edward stond even later naast hem. 'Het is gelukt!' juichte Micky. 'Niemand heeft ons gezien.'

'We worden vast betrappt als we weer terugkomen,' zei Edward somber.

Micky grijnsde naar hem. Edward zag er heel erg Brits uit, met zijn sluike blonde haar, blauwe ogen en zijn grote neus die aan het brede lemmet van een mes deed denken. Edward was fors gebouwd, met brede schouders. Hij was sterk, maar niet erg behendig. Hij had geen gevoel voor stijl, en leek altijd nogal onhandig gekleed. Hij en Micky waren allebei zestien, maar verder verschilden ze veel van elkaar: Micky had donker krullend haar en donkere ogen, en besteedde veel zorg aan zijn uiterlijk. Hij had een hekel aan slordige of smoezelige kleding. 'Vertrouw maar op mij, Pilaster,' zei Micky. 'Ik zorg er toch altijd voor dat jou niets overkomt?'

Edward grinnikte en ontspande zich. 'Ja, laten we maar gaan.'

Ze volgden een nauwelijks waarneembaar pad door het bos. Het was wat koeler onder de bladeren, en Micky begon zich beter te voelen. 'Wat ga jij deze zomer doen?' vroeg hij aan Edward.

'Wij gaan in augustus meestal naar Schotland.'

'Hebben jullie daar een jachthut?' Micky kende het taalgebruik van de hoogste kringen in Engeland, en hij wist dat met 'jachthut' ook een kasteel met wel vijftig kamers bedoeld kon worden.

'Nee, we huren daar een zomerverblijf,' zei Edward, 'maar we jagen niet.'

Mijn vader is niet zo sportief.'

Micky hoorde de afwerende ondertoon in Edwards stem, en hij vroeg zich af wat daar de reden voor was. Hij wist dat de Engelse aristocraten graag op vogels jaagden in de maand augustus, en op vossen in de winter. En hij wist ook dat aristocratische vaders hun zonen niet naar deze school stuurden. De vaders van de jongens op Windfield School waren eerder zakenlieden en ingenieurs, dan van adel of hooggeplaatste geestelijken: zulke heren verdeden hun tijd niet met jagen. De Pilasters waren bankiers, en toen Edward zei dat zijn vader niet zo sportief was, erkende hij daarmee dat zijn familie niet tot de hoogste gelederen van de maatschappij behoorde.

Micky vond het grappig dat de Engelsen meer ontzag hadden voor degenen die vrijgesteld waren dan voor mensen die hard werkten. In zijn eigen vaderland had men geen ontzag voor de doelloos levende adel, en evenmin voor de hardwerkende zakenlieden. Nee, daar had men alleen ontzag voor macht.

Wanneer iemand in staat was anderen naar zijn hand te zetten – hen te voeden of te laten verhongeren, gevangen te zetten of in vrijheid te stellen, te doden of in leven te laten – wat had hij dan nog meer nodig?

'En jij?' vroeg Edward. 'Waar breng jij de zomer door?'

Micky hoopte al op die vraag. 'Ik blijf hier,' zei hij. 'Op school.'

'Je blijft toch niet weer de hele vakantie hier?'

'Ik moet wel. Ik kan niet naar huis. De reis daarheen duurt al zes weken, dus de lessen zouden al beginnen nog voordat ik thuis ben.'

'Mijn god, dat is wel erg vervelend.'

Eigenlijk wilde Micky niet naar huis. Hij had een hekel aan zijn ouderlijk huis, sinds zijn moeder gestorven was. Nu woonden daar alleen mannen: zijn vader, zijn oudere broer Paulo, enkele ooms en neven, en wel vierhonderd cowboys. Papa was een held in de ogen van zijn ondergeschikten, maar hij leek eerder een vreemde voor Micky: koel, onbereikbaar en ongeduldig. Maar het grootste probleem was Micky's broer: Paulo was dom, maar ook sterk. Hij haatte Micky, die slimmer was, en vernederde zijn jongere broer graag. Hij liet geen kans voorbijgaan om aan iedereen te laten zien dat Micky geen stierkalveren of paarden kon vangen, of een slang door de kop kon schieten. Zijn favoriete truc was Micky's paard bang maken, zodat het steigerde, en Micky zich met van angst dichtgeknepen ogen moest vastklemmen aan de teugels, terwijl het rijdier wild heen en weer draafde over de pampa's, tot het eindelijk uitgeput was. Nee, Micky wilde niet naar huis om daar de vakantie door te brengen. Maar hij wilde evenmin op school blijven. Hij zou het liefst worden uitgenodigd en tijdens de zomer bij de familie Pilaster logeren.

Edward nodigde hem echter niet meteen uit, en Micky ging niet op het onderwerp in. Hij wist zeker dat ze er later weer over zouden spreken.

Ze klauterden over de slecht onderhouden schutting en liepen de glooiende helling af. Even later stonden ze bij het water. De uitgehouwen wanden van de steengroeve waren steil, maar de jongens wisten wel hoe ze naar beneden moesten klauteren. Onderaan was het groene water, waarin kikkers, padden en een enkele waterslang leefden.

Micky zag tot zijn verbazing dat er al drie andere jongens waren. Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes tegen de weerkaatsing van het felle zonlicht, en tuurde naar de drie naakte gestalten. Alledrie zaten ze in de vierde klas van Windfield.

De pluk peenkleurig haar was van Antonio Silva, die ondanks zijn gekleurde huid een landgenoot van Micky was. Tonio's vader bezat niet zoveel landerijen als Micky's vader. De Silva's woonden in de stad, waar ze veel invloedrijke vrienden hadden. Evenals Micky kon Tonio in de vakantie niet naar huis, maar hij had het geluk dat hij bij kennissen in Londen mocht logeren, zodat hij niet de hele zomer op school hoefde te blijven. De tweede jongen was Hugh Pilaster, een neef van Edward. Beide neven leken niet op elkaar: Hugh had zwart haar en verfijnde magere gelaatstrekken, terwijl er meestal een scheve grijns op zijn gezicht stond. Edward benijdde Hugh omdat die betere resultaten behaalde op school, waardoor Edward het sufferdje van de familie leek.

De derde jongen was Peter Middleton, een nogal timide knaap, die vaak steun zocht bij de meer zelfbewuste Hugh. Alledrie hadden ze de bleke onbehaarde lijven van dertienjarige jongens, met dunne armen en benen. Toen zag Micky een vierde jongen. Hij zwom alleen, aan de andere kant van het water. Hij was ouder dan het drietal, en scheen zich niet met de anderen te bemoeien. Micky kon zijn gezicht niet goed genoeg zien om hem te herkennen.

Edward grinnikte boosaardig. Hij zag een kans om een streek uit te halen. Hij legde zijn wijsvinger op zijn lippen, en begon langs de rand van de steengroeve te lopen. Micky volgde hem.

Ze kwamen bij de plek waar de jongens hun kleren hadden uitgetrokken. Tonio en Hugh waren onder water gedoken, terwijl Peter rustig heen en weer zwom. Peter merkte de nieuwkomers als eerste op. 'O, nee,' mompelde hij.

'Wel, wel,' begon Edward. 'Jullie zijn 'm gesmeerd, nietwaar?'

Hugh Pilaster zag zijn neef en riep terug: 'Jij ook!'

'Jullie kunnen beter teruggaan, voordat je gesnapt wordt,' waarschuwde

Edward. Hij raapte een broek op van de grond. 'Maar zorg wel dat je kleren niet nat worden, anders weet iedereen waar je geweest bent.' Na die woorden wierp hij de broek in het water en lachte schaterend.

'Rotzak!' schold Peter, en hij probeerde de drijvende broek te grijpen.

Micky grijnsde spottend.

Edward pakte een schoen en smet die in het water.

De kleine jongens raakten in paniek. Edward raapte nog een broek op en gooide het kledingstuk in het water. Het was een grappig tafereel, zoals de drie slachtoffers schreeuwden en naar hun kledingstukken doken. Micky begon hartelijk te lachen.

Terwijl Edward doorging met kleren en schoenen in het water gooien, krabbelde Hugh Pilaster uit het water. Micky verwachtte dat hij weg zou vluchten, maar Hugh stormde naar Edward toe. Nog voordat Edward zich kon omdraaien gaf Hugh hem een geweldige duw. Hoewel Edward veel groter was, verloor hij zijn evenwicht. Hij wankelde naar voren en tuimelde met een plons in het water.

Het gebeurde allemaal heel snel, en Hugh griste een armvol kleren van de grond, voordat hij behendig als een aap verder de oever op klauterde. Peter en Tonio schaterden het uit. Micky joeg achter Hugh aan, maar hij begreep al gauw dat hij de kleinere en watervlugge jongen niet kon inhalen. Hij keerde weer terug, om te zien of alles in orde was met Edward. Maar hij hoefde niet bezorgd te zijn, want Edward was weer aan de oppervlakte en had het hoofd van Peter Middleton stevig vast. Telkens duwde hij Peter met zijn gezicht onder water, om hem te straffen voor dat spottende lachen.

Tonio zwom weg, naar de andere kant van het bassin, met in zijn handen een bundeltje doorweekte kleren. Hij keek om. 'Laat hem los, jij grote aap!' schreeuwde hij naar Edward. Tonio was altijd een wildebras, en Micky vroeg zich af wat er nu zou gebeuren. Tonio zwom naar de kant en pakte een kei van de oever. Micky schreeuwde waarschuwend naar Edward, maar het was al te laat. Tonio smet de kei verbazend welgemikt en raakte Edwards hoofd. Zijn voorhoofd kleurde rood van het bloed.

Edward brulde van pijn, hij liet Peter los en probeerde naar Tonio te komen.

~ 2 ~

Hugh draafde naakt door het bos naar de schoolgebouwen, met in beide handen wat hij van zijn doornatte kleren gered had. Hij probeerde de pijn

aan zijn blote voeten op de ruwe bosgrond te negeren. Toen hij bij een kruising van twee paden kwam sprong hij naar links, rende nog wat verder, en verstopte zich tussen de struiken.

Hij wachtte, probeerde hijgend weer op adem te komen, en luisterde. Zijn neef Edward en Micky Miranda waren de ergste schurken op school: laf en ruw. Het enige wat hij kon doen was bij hen uit de buurt blijven. Maar hij was er zeker van dat Edward achter hem aan zou komen. Edward had altijd al een hekel gehad aan Hugh.

Hun vaders hadden ook ruzie met elkaar. De vader van Hugh, Toby, had zijn aandeel uit het familiebedrijf gehaald, en een eigen onderneming opgericht: hij handelde in verfstoffen voor de textielindustrie. Al was hij pas dertien jaar, toch beseftte Hugh dat er binnen de familie Pilaster geen groter misdaad bestond dan je kapitaal weghalen van de bank. Joseph, de vader van Edward, had het zijn broer Toby nooit vergeven.

Hugh vroeg zich af wat er met zijn vrienden gebeurd was. Ze waren met zijn vieren, voordat Micky en Edward erbij kwamen: Tonio, Peter en Hugh hadden aan de ene kant van het bassin gespeeld, terwijl Albert Cammel, een wat oudere jongen, aan de overkant heen en weer zwom.

Tonio was gewoonlijk moedig, op het roekeloze af, maar hij was wel bang voor Micky Miranda. Ze kwamen allebei uit Cordova, een Zuidamerikaans land, en Tonio beweerde dat de familie van Micky machtig en wreed was. Hugh begreep niet precies wat dat betekende, maar het effect was opmerkelijk: Tonio kon de andere jongens in de vijfde klas kleineren, maar hij was altijd beleefd en zelfs onderdanig tegenover Micky.

Peter moest doodsbang zijn geweest, want hij was al benauwd voor zijn eigen schaduw. Hugh hoopte maar dat hij aan die opgeschoten belagers ontsnapt was.

Albert Cammel, die de bijnaam Hump had, was niet bij Hugh en zijn vrienden geweest, en hij had zijn kleren op een andere plek gelegd, zodat hij vermoedelijk zonder problemen weggekomen was.

Hugh was ook ontsnapt, maar daarmee was hij nog niet uit de problemen. Hij was zijn ondergoed, zijn sokken en schoenen kwijt. Hij moest in zijn doornatte hemd de school binnensluipen, en maar hopen dat hij niet gezien werd door een leraar of een van de andere jongens. Hij kreunde al bij de gedachte. Waarom overkomen juist mij altijd zulke dingen? vroeg hij zichzelf treurig af.

Hij had al zo vaak moeilijkheden, sinds hij anderhalf jaar geleden naar Windfield was gekomen. Hij had geen problemen met leren, want hij deed zijn best en haalde bij elk proefwerk hoge cijfers. Maar de kleine huisregels

ergerden hem buitengewoon. Omdat hij elke avond om kwart voor tien naar bed moest, voelde hij altijd een onbedwingbare neiging op te blijven tot kwart over tien. Hij voelde zich aangetrokken tot de plaatsen waar hij niet mocht komen, en wilde niets liever dan de tuin van de rector onderzoeken, de boomgaard, het kolenhok en de bierkelder. Hij rende als hij rustig moest lopen, hij las als hij verondersteld werd te slapen, en praatte tijdens de gebeden. En altijd voelde hij zich uiteindelijk schuldig en angstig, en vroeg zich af waarom hij zoveel ellende moest doorstaan.

Het was stil in het bos, terwijl hij minutenlang somber mijmerde wat zijn lot zou zijn: hij vroeg zich af of hij een verschoppeling zou worden, of misschien wel een misdadiger die in de gevangenis werd geworpen, geketend naar Australië werd verbannen, of zelfs opgehangen.

Hij begreep uiteindelijk dat Edward hem niet achterna kwam. Hij ging weer staan en trok zijn natte broek en hemd aan. Toen hoorde hij iemand huilen.

Voorzichtig keek hij op en zag het peenhaar van Tonio. Zijn vriend liep langzaam over het pad, naakt en nat, en hij droeg snikkend zijn kleren.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Hugh. ‘Waar is Peter?’

Tonio reageerde fel. ‘Dat vertel ik niet. Nooit! Ze zullen me nog vermoorden!’

‘Goed, dan zeg je er niets over,’ antwoordde Hugh. Zoals gewoonlijk was Tonio bang voor Micky, en wat er ook gebeurd was, Tonio zou er niets over vertellen. ‘Je moet je aankleden,’ zei Hugh vaderlijk.

Tonio keek treurig naar de bundel doornatte kleren die hij in zijn armen hield. Hij leek te zeer geschokt om er iets mee te doen. Hugh nam de kleren van hem aan: een paar schoenen, een broek en een sok, maar geen hemd. Hugh hielp hem met aankleden en ze liepen samen naar de school.

Tonio hilde niet meer, maar hij was nog steeds erg overstuur. Hugh hoopte maar dat de grotere jongens niet echt iets vervelends hadden gedaan met Peter. Maar nu moest hij eerst aan zichzelf denken. ‘Als we ongezien in de slaapzaal kunnen komen, dan trekken we droge kleren en een paar andere schoenen aan,’ zei hij, vooruitdenkend. ‘En zodra ons kamerarrest voorbij is, gaan we naar de stad bij Baxted op krediet nieuwe kleren kopen.’

Tonio knikte moedeloos. ‘Dat is goed,’ zei hij mat.

Terwijl ze tussen de bomen verder liepen, vroeg Hugh zich weer af waarom Tonio zo van streek was geraakt. Plagerijen waren immers niet ongevoon op Windfield. Wat was er bij het bassin gebeurd, nadat Hugh daar weggevlucht was? Tonio zei er niets over. Ze liepen zwijgend verder.

De school bestond uit een zestal gebouwen die vroeger een grote boerde-

rij hadden gevormd. Hun slaapzaal was ondergebracht in het oude melkhuys, naast de kapel. Om daar te komen moesten ze over een muur kluuteren en een binnenhof oversteken. Ze klommen omhoog en keken voorzichtig over de muur. Zoals Hugh al verwacht had was de binnenhof verlaten. Toch aarzelde hij. De gedachte aan een afranseling met de Streper deed hem al ineenskrimpen. Maar er was geen andere mogelijkheid. Hij moest binnen droge kleren aantrekken.

'De kust is veilig,' fluisterde hij. 'Kom, we gaan!'

Ze sprongen over de muur en draafden over de binnenhof naar de koele schaduw van de kapel. Het ging tot nu toe goed, en ze slopen naar de oostkant, zo dicht mogelijk bij de muur blijvend. Daarna moesten ze even rennen naar de slaapzaal. Hugh bleef staan. Er was niemand in de buurt. 'Nu!' beval hij.

De twee jongens renden over de weg. Maar toen ze bij de deur kwamen, sloeg het noodlot toe. Een bekende strenge stem riep: 'Pilaster Minor! Ben jij het?' Hugh besepte dat het afgelopen was.

Zijn hart kromp ineen. Hij bleef staan en draaide zich om. Offerton had precies het juiste moment uitgekozen om uit de kapel te voorschijn te komen. Hij stond daar in de schaduw van het portaal: een lange, schrale gestalte, gehuld in een wijde cape en met een baret op zijn hoofd. Hugh moest zich inhouden om niet te kreunen. Het geld was van Offerton gestolen, en hij zou daarom het minst van alle leraren tot enig medelijden geneigd zijn. De Streper dreigde. Hugh voelde zijn bilspiieren onwillekeurig samentrekken.

'Kom hier, Pilaster,' beval Offerton.

Hugh schuifelde naar de lange man, gevolgd door Tonio. Waarom neem ik zulke risico's? vroeg Hugh zich wanhopig af.

'Meteen naar de kamer van de rector,' gebod Offerton.

'Jawel, meneer,' antwoordde Hugh gedwee. Het werd steeds erger. Als de rector zag hoe ze nu gekleed waren, dan werden ze waarschijnlijk van school gestuurd. En wat moest hij dan tegen zijn moeder zeggen?

'Wegwezen, jullie!' zei Offerton ongeduldig.

De twee jongens begonnen te lopen, maar toen zei Offerton: 'Nee, jij niet, Silva.'

Hugh en Tonio wisselden een verbaasde blik. Waarom zou Hugh wel bestraft worden, en Tonio niet? Maar er werd geen tegenspraak geduld, en Tonio verdween snel naar de slaapzaal, terwijl Hugh naar de woning van de rector sjokte.

Hij voelde de Streper al. Hij wist dat hij in huilen zou uitbarsten, en dat

vond hij nog erger dan de pijn, want met zijn dertien jaar vond hij zichzelf te oud om te huilen.

De woning van de rector stond aan de zijkant van het terrein, en al liep Hugh zo langzaam mogelijk, hij was er sneller dan hij wilde. De dienstmeid opende de deur bijna meteen nadat hij aangebeld had.

Poleson kwam hem in de hal tegemoet. De rector was een kale man, met een gezicht dat aan een bulldog deed denken, maar om de een of andere reden leek hij niet zo woedend als Hugh verwacht had. In plaats van te vragen waarom Hugh uit zijn kamer was gegaan en waarom zijn kleren doornat waren, opende hij de deur van zijn studeerkamer en zei bedaard: 'Naar binnen, Pilaster.' Het leek wel duidelijk dat hij zijn woede bewaarde tot hij de Streper zou hanteren. Hugh stapte met bonzend hart de kamer in.

En tot zijn verbazing zag hij daar zijn moeder. Erger nog, ze hilde.

'Ik heb alleen gezwommen!' jammerde Hugh.

De deur werd achter hem gesloten, en hij beseftte dat de rector hem niet gevolgd was.

Toen begon hij te begrijpen dat dit niets te maken had met zijn ongehoorzaamheid en de zwempartij, of het kwijtraken van zijn kleren en drong het tot hem door dat hij hier half naakt stond.

Hij kreeg het akelige gevoel dat er iets heel ergs was gebeurd.

'Moeder, wat is er?' vroeg hij. 'Waarom ben je gekomen?'

'O, Hugh,' snikte ze. 'Je vader is gestorven...'

~ 3 ~

Zaterdag was de beste dag van de week voor Maisie Robinson. Want dan kreeg papa zijn loon uitbetaald. Vanavond zou er vlees en vers brood bij de maaltijd zijn.

Ze zat op de drempel van de voordeur, met haar broer Danny, en ze wachtten tot papa van zijn werk naar huis kwam. Danny was dertien, twee jaar ouder dan Maisie, en ze vond hem geweldig, al was hij niet altijd aardig tegen haar.

Het huis maakte deel uit van een rij bedompte woningen, in de buurt van de dokken, in een kleine stad aan de noordoostkust van Engeland. Het huis was eigendom van mevrouw MacNeil, een weduwe die in de voorkamer beneden woonde. De familie Robinson woonde in de achterkamer, en een ander gezin had onderdak op de bovenverdieping. Als papa thuiskwam, ging

mevrouw MacNeil in de deuropening staan, om de huurpenningen in ontvangst te nemen.

Maisie had honger. Gisteren had ze bij de slager om restjes slachtafval gebedeld, en papa had een kool gekocht om stampot te maken. Dat was de laatste maaltijd geweest. Maar nu was het zaterdag!

Ze probeerde niet aan het avondeten te denken, want dat maakte de pijn in haar maag nog heviger. Om aan iets anders te denken zei ze tegen Danny: 'Papa vloekte vanochtend.'

'Wat zei hij dan?'

'Hij zei dat mevrouw MacNeil een paskudniak is.'

Danny grinnikte. Het woord betekende strontzak. De twee kinderen spraken vloeiend Engels, nu ze een jaar in het land woonden, maar ze waren het Jiddisch nog niet vergeten.

Hun familienaam was niet Robinson, maar Rabinowicz. En mevrouw MacNeil had een hekel aan het gezin, sinds ze ontdekt had dat ze joods waren. Ze had nooit eerder een jood ontmoet, en toen ze de kamer aan hen verhuurde meende ze met Fransen van doen te hebben. In de hele stad woonden verder geen joden. De Robinsons hadden nooit de bedoeling gehad hierheen te komen: ze hadden passage betaald om per schip naar Manchester te reizen, want in die stad woonden veel meer joden, en de kapitein van het schip had hen wijsgemaakt dat dit Manchester was. Toen ze ontdekten dat ze in de verkeerde stad waren beland, zei papa dat ze eerst genoeg geld moesten sparen om verder te trekken naar Manchester, maar toen was mama ziek geworden. Ze was nog steeds ziek, en ze woonden nog altijd hier.

Papa werkte op de kade, in een grote loods met boven de poort in grote letters het opschrift: Tobias Pilaster & Co. Maisie vroeg zich vaak af wie die Co was. Papa werkte als klerk, en hij hield de lijsten bij met het aantal vaten kleurstof die de loods in en uit werden gedragen. Hij was een nauwgezet man, die precieze aantekeningen maakte en keurige lijsten opstelde. Mama had eerder een tegengesteld karakter. Ze was altijd erg ondernemend, en het was haar idee geweest naar Engeland te emigreren. Mama hield ervan feestjes te organiseren, op reis te gaan, nieuwe mensen te leren kennen, zich mooi aan te kleden en spelletjes te doen. Daarom hield papa zoveel van haar, bedacht Maisie. Ze was zoals hij nooit zou worden.

Maar nu had mama geen levenslust meer. Ze lag de hele dag op een oude matras, en dommelde telkens in slaap. Op haar bleke gezicht parelden zweetdruppeltjes, haar adem was verhit en onwelriekend. De dokter had gezegd dat ze moest aansterken, met veel verse eieren en room, en elke dag

vlees. Papa had hem na het consult betaald met het geld waar eigenlijk het avondeten voor gekocht moest worden. Telkens wanneer Maisie at, voelde ze zich schuldig, want ze beseftte dat wat zij at haar moeder kon genezen.

Maisie en Danny hadden leren stelen. Op de marktdag gingen ze naar het centrum van de stad en zochten aardappelen en appels die onder de kramen waren gevallen. De kooplieden hadden scherpe ogen, maar af en toe werd hun aandacht afgeleid door iets – ruzie over wisselgeld, twee vechtende honden, of een dronkaard – en dan graaiden de kinderen weg wat ze konden pakken. En als ze geluk hadden kwamen ze een rijk kind van hun leeftijd tegen: dan zetten ze de achtervolging in en beroofden hem. De rijke kinderen hadden vaak een sinaasappel, of een zak met snoepjes, en meestal ook wel wat kleingeld. Maisie was altijd bang dat ze betrapt werd, want ze wist dat mama zich dan zou schamen, maar de honger was toch sterker.

Ze keek op en zag een paar mannen door de straat komen. Ze vroeg zich af wie dat waren. Het was nog te vroeg voor de dokwerkers om al naar huis te komen. De mannen praatten op boze toon met elkaar, ze zwaaiden met hun armen en balden hun vuisten. Toen het groepje dichterbij kwam herkende ze meneer Ross, die op de bovenverdieping woonde, en evenals papa bij het bedrijf van Pilaster werkte. Waarom was hij niet aan het werk? Zouden deze mannen ontslagen zijn? Aan zijn kwade gezicht te oordelen kon dat het geval zijn. Zijn gezicht was rood aangelopen, en hij vloekte en schold voortdurend. Toen de groep bij het huis gekomen was, beende Ross naar binnen, zodat Maisie en Danny snel opzij moesten duiken om niet geraakt te worden door zijn zware laarzen.

Maisie keek weer op en ze zag papa. Een magere man met een zwarte baard en zachte bruine ogen. Hij volgde de anderen op enige afstand, en liep met gebogen hoofd. Hij leek zo terneergeslagen dat Maisie wel kon huilen. 'Papa, wat is er gebeurd?' vroeg ze bezorgd. 'Waarom kom je al zo vroeg naar huis?'

'Kom mee naar binnen,' zei hij, maar zo zacht dat Maisie de woorden amper kon verstaan.

De beide kinderen volgden hem naar binnen. Hij knielde naast de matras en kuste mama op haar lippen. Ze werd wakker en glimlachte naar hem, maar hij glimlachte niet terug. 'De firma is failliet,' zei hij in het Jiddisch. 'Tobias Pilaster is bankroet.'

Maisie wist niet precies wat dat betekende, maar aan de klank van haar vaders stem hoorde ze dat het rampzalig moest zijn. Ze keek snel naar Danny, die zijn schouders ophaalde. Hij begreep het ook niet.

'Maar waarom dan?' vroeg mama.

'Er is een financiële ramp gebeurd,' verduidelijkte papa. 'Een grote bank in Londen is gisteren op de fles gegaan.'

Mama keek hem met gefronste wenkbrauwen aan en ze probeerde zich te concentreren. 'We zijn hier toch niet in Londen?' zei ze. 'Wat hebben wij daarmee te maken?'

'Ik weet ook niet wat er precies gebeurd is.'

'Dus je hebt geen werk meer?'

'Geen werk, en ik krijg ook geen loon.'

'Maar ze hebben je vandaag toch betaald?'

Papa boog zijn hoofd. 'Nee, ze hebben ons vandaag geen loon uitbetaald.'

Maisie keek weer naar Danny. Dit konden ze wel begrijpen. Geen geld betekende ook geen eten. Danny keek angstig, en Maisie kon elk moment in huilen uitbarsten.

'Ze moeten je wel betalen,' fluisterde mama. 'Je hebt toch de hele week gewerkt? Je hebt recht op je loon.'

'Ze hebben geen geld meer,' zei papa. 'Dat is het met bankroet gaan. Het betekent dat je anderen geld schuldig bent maar niet meer kunt betalen.'

'Maar meneer Pilaster is een goed mens, dat heb jij altijd gezegd.'

'Toby Pilaster is dood. Hij heeft zich gisteravond verhangen, in zijn kantoor in Londen. Hij had een zoon die even oud is als Danny.'

'Maar hoe moeten we de kinderen dan te eten geven?'

'Dat weet ik niet,' zei papa, en Maisie zag tot haar schrik dat hij begon te huilen. 'Het spijt me, Sarah,' zei hij, terwijl de tranen in zijn baard rolden. 'Ik heb je naar deze vreselijke omgeving gebracht, waar geen andere joden zijn, en waar niemand ons kan helpen. Ik kan de dokter niet betalen, en ik kan geen medicijnen voor je kopen. Ik kan onze kinderen niet te eten geven. Ik heb gefaald. Het spijt me heel erg...' Hij boog zich voorover en drukte zijn betraande gezicht tegen mama's borst. Ze streelde met een bevende hand zijn haar.

Maisie was diep geschokt. Papa hilde nooit. Er was geen enkele hoop meer. Misschien zouden ze allemaal spoedig sterven.

Danny ging staan, en hij keek naar Maisie. Hij wenkte met zijn hoofd dat ze mee moest komen. Op hun tenen slopen ze de kamer uit. Maisie ging op de drempel bij de voordeur zitten en ze begon te huilen. 'Wat moeten we nu doen?' snikte ze.

'We moeten weglopen van huis,' zei Danny.

De woorden bezorgden haar een koude rilling. 'Dat kan niet,' zei ze.

'We moeten wel, want er is niets meer te eten. Als we hier blijven, sterven we van de honger.'

Maisie kon het niet schelen of ze zou sterven, maar ze bedacht dat mama zeker liever zelf zou verhongeren als ze haar kinderen te eten kon geven. Als ze hier bleven, zou ze sterven. Ze moesten dus weggaan, om haar te redden. 'Je hebt gelijk,' zei ze tegen Danny. 'Als we gaan, dan kan papa misschien genoeg eten voor mama bemachtigen. We moeten wel weggaan, voor haar bestwil.' Ze hoorde zichzelf de woorden zeggen, en ze was geschokt bij de gedachte wat hun overkwam. Het was nog erger dan de dag dat ze uit Viskis waren vertrokken, toen de huizen van het dorp nog in brand stonden, en ze al hun bezittingen in twee canvas tassen meezeulden naar de koude trein. Want toen had ze geweten dat papa altijd voor hen zou zorgen, wat er ook zou gebeuren. Maar nu moest ze zichzelf zien te redden.

'Waar gaan we dan naar toe?' vroeg ze fluisterend.

'Ik ga naar Amerika.'

'Amerika! Maar hoe dan?'

'In de haven ligt een schip dat morgen naar Boston vertrekt. Ik klauter langs een van de meertouwen aan boord en verstop me dan ergens aan dek, in een van de reddingboten.'

'Dus je wordt verstekeling?' begreep Maisie vol bewondering.

'Ja, inderdaad.'

Naar haar broer kijkend zag ze voor het eerst het begin van een snor op zijn bovenlip: hij werd al een man, en op een dag zou hij een even volle en zwarte baard hebben als papa. 'Hoe lang duurt de reis naar Amerika?' vroeg ze.

Hij aarzelde, en keek schaapachtig. 'Ik zou het niet weten.'

Ze beseftte dat ze geen deel uitmaakte van zijn plannen, en ze kreeg een ellendig en angstig gevoel. 'Dus we gaan niet samen?' zei ze zacht.

Hij keek haar schuld bewust aan, maar sprak haar niet tegen. 'Ik zal je zeggen wat je moet doen,' zei hij. 'Ga naar Newcastle. In ongeveer vier dagen kun je daar naar toe lopen. Dat is een grote stad. Groter dan Gdansk, en niemand zal daar op je letten. Knip je haren af, steel een broek en doe of je een jongen bent. Ga naar de grote stallen en help met het verzorgen van de paarden. Jij kunt goed met paarden omgaan. Als ze je aardig vinden, dan krijg je fooien, en na een tijdje krijg je daar misschien vast werk.'

Maisie kon zich niet voorstellen dat ze helemaal alleen zou zijn. 'Ik ga liever met jou mee,' zei ze.

'Dat kan niet. Het wordt al moeilijk genoeg om me te verstoppen aan boord van dat schip, eten stelen en zoveel meer. Ik kan niet ook nog voor jou zorgen.'

'Je hoeft helemaal niet voor mij te zorgen. Ik zal me muisstil houden.'

'Ik zou aldoor bezorgd zijn over je.'

'En ben je niet bezorgd als je me helemaal alleen laat?'

'We moeten allebei voor onszelf zorgen,' zei hij kwaad.

Ze begreep dat hij een besluit had genomen. Ze kon hem nooit op andere gedachten brengen als zijn besluit eenmaal vaststond. Met bevende stem vroeg ze: 'Wanneer moeten we gaan? Vroeg in de ochtend?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, nu meteen. Ik moet aan boord zien te komen, zodra het donker is.'

'Meen je dat serieus?'

'Ja,' zei hij beslist en ging staan.

Ze kwam ook overeind. 'Moeten we niets meenemen?'

'Wat dan?'

Ze haalde haar schouders op. Ze had geen extra kleren, geen enkel aandenken, en verder ook geen bezittingen. Er was geen eten of geld wat ze mee kon nemen. 'Ik wil afscheid nemen van mama,' zei ze.

'Niet doen,' zei Danny bits. 'Als je dat doet, zul je hier blijven.'

Dat was waar. Als ze mama zag, dan zou ze zich niet groot kunnen houden en alles vertellen. Ze slikte moeizaam. 'Goed,' stemde ze in, en wist haar tranen te bedwingen. 'Ik ben klaar.'

Ze liepen samen weg.

Toen ze aan het einde van de straat kwamen, wilde ze omkijken en voor het laatst naar het huis kijken. Maar ze was bang dat de moed dan in haar schoenen zou zinken, en daarom liep ze verder, zonder om te kijken.

~ 4 ~

Uit The Times:

HELDHAFTIGE SCHOOLJONGEN

De heer H.S. Wasborough, de lijkschouwer van Ashton, heeft gisteren in het Station Hotel, Windfield, het stoffelijk overschot onderzocht van de dertienjarige scholier Peter James Middleton. De jongen was gaan zwemmen in een bassin bij de verlaten steengroeve van Windfield. Twee oudere jongens hebben gezien dat hij in moeilijkheden raakte. Een van beiden, Miguel Miranda, afkomstig uit Cordova, heeft verklaard dat zijn kameraad, de vijftien jaar oude Edward Pilaster, zijn bovenkleding uittrok en in het water dook om de jongere knaap

te redden, maar tevergeefs. De rector van Windfield, de heer Herbert Poleson, heeft verklaard dat de steengroeve verboden terrein is voor de leerlingen, maar het was hem bekend dat dit verbod wel eens overtreden werd. De lijkschouwer onderstreepte dat Edward Pilaster zich erg moedig gedragen had, door te trachten het leven van zijn jongere schoolmakker te redden, en hij zei dat het karakter van de Engelse schooljongen, zoals dat gevormd wordt op een kostschool als Windfield, iets is waar we terecht trots op kunnen zijn.

~ 5 ~

Micky Miranda was onder de indruk van Edwards moeder.

Augusta Pilaster was een rijzige dame, ergens in de dertig. Ze had zwart haar en gitzwarte wenkbrauwen. Haar gezicht was wat hautain met hoge jukbeenderen, een rechte spitse neus en een wilskrachtige kin. Ze was niet bepaald knap, of bijzonder aantrekkelijk, maar toch had haar trotse gezicht iets heel fascinerends. Ze droeg een zwarte mantel en een zwarte hoed bij het onderzoek, wat haar verschijning nog dramatischer maakte. Er was iets betoverends aan haar plechtige kleding, en Micky kreeg daardoor nog sterker het gevoel dat achter haar hooghartige houding een hartstochtelijk karakter schuilging. Hij kon zijn ogen nauwelijks van haar afwenden.

Naast haar zat haar echtgenoot Joseph, de vader van Edward: een lelijke veertiger met een zuur gezicht. Hij had evenals Edward een grote scherpe neus en dezelfde gelaatskleur, maar zijn blonde haargrens week terug, en hij had een paar forse bakkebaarden die bedoeld leken om zijn kaalheid te compenseren. Micky vroeg zich af waarom zo'n bijzondere vrouw juist met deze man getrouwd was. Hij was erg rijk: misschien was dat de reden.

Ze keerden terug in het rijtuig dat bij het Station Hotel gehuurd was: de heer en mevrouw Pilaster, Edward en Micky, en de heer Poleson, de rector. Micky zag geamuseerd dat de rector ook onder de indruk was van Augusta Pilaster. De oude Pole vroeg haar of de zitting haar vermoeid had, hij vroeg of ze wel prettig zat in het rijtuig, hij beval de koetsier rustiger te rijden, en sprong aan het eind van de rit kwiek naar buiten om haar galant de hand te reiken. Zijn anders zo stuurse gezicht leek opgewekter dan ooit.

De zitting was goed verlopen. Micky had zo eerlijk en open mogelijk gekeken, toen hij het verhaal vertelde dat Edward en hij verzonnen hadden. Maar inwendig was hij erg angstig. De Engelsen hechtten veel belang aan de

waarheid spreken, en als ontdekt werd dat hij loog, dan zou hij in grote problemen komen. Maar de rechtbank was zo ingenomen met het verhaal over de heldhaftige reddingspoging dat niemand daaraan twijfelde. Edward was nerveus en legde stamelend zijn verklaring af. De lijkschouwer excuseerde hem en merkte op dat de jongen van streek was doordat de poging het leven van Peter te redden mislukt was. Hij benadrukte nog eens dat Edward geen schuldgevoel moest hebben.

Geen van de andere jongens werd ondervraagd tijdens de zitting. Hugh was van school gehaald, op de dag van de verdrinking, omdat zijn vader gestorven was. Van Tonio werd geen verklaring gevraagd, omdat niemand wist dat hij getuige van het voorval was geweest: Micky had hem bang gemaakt, zodat hij zou zwijgen. En de andere getuige, de onbekende jongen aan de andere kant van het bassin, was niet uit zichzelf naar voren gekomen.

De ouders van Peter Middleton waren te bedroefd om erbij aanwezig te zijn. Ze stuurden hun advocaat, een oude man met slaperige ogen, die niets liever scheen te willen dan deze zaak zo snel mogelijk afhandelen. David, de oudere broer van Peter was er, en hij raakte behoorlijk opgewonden toen de oude advocaat ervan afzag aan Edward en Micky vragen te stellen, maar tot opluchting van Micky wuifde de oude man de gefluisterde protesten onverschillig weg. Micky was dankbaar voor de gemakzucht van de jurist. Hij was voorbereid op een kruisverhoor, maar Edward kon bezwijken onder spitsvondige en scherpe vragen.

In de werkkamer van de rector werd Edward omhelsd door mevrouw Pilaster, en ze kuste de wond die de door Tonio geworpen steen op zijn voorhoofd veroorzaakt had. Micky en Edward hadden tegen niemand gezegd dat Tonio een steen naar Edward had gegooid, want dan hadden ze ook moeten uitleggen waarom dat gebeurd was. In plaats daarvan hielden ze vol dat Edward zijn hoofd gestoten had, toen hij in het water dook om Peter te redden. Tonio was door Micky ook gewaarschuwd dat hij het zwijgen niet mocht verbreken.

Terwijl ze thee dronken zag Micky een nieuw aspect van Edward. Zijn moeder zat naast hem op de sofa, ze raakte hem telkens aan en noemde hem Teddy. Anders dan de meeste jongens, die daardoor verlegen zouden worden, scheen hij het wel prettig te vinden, en hij glimlachte telkens naar haar op een manier die Micky nooit eerder had gezien. Ze is stapelgek op hem, begreep Micky, en hij vind het prachtig.

Nadat enkele minuten over onbelangrijke onderwerpen was gepraat, ging mevrouw Pilaster plotseling staan, zodat de heren ook verrast overeind

kwamen. 'Ik weet wel zeker dat u wilt roken, meneer Poleson,' zei ze. En zonder op antwoord te wachten voegde ze eraan toe: 'Meneer Pilaster zal met u een eindje door de tuin wandelen, en een sigaar roken. Teddy, lieve schat, ga jij met je vader mee. Ik wil graag een tijdje rustig in de kapel zijn. Micky kan me misschien wel wijzen hoe ik daar kom?'

'Jazeker, zoals u wenst,' stamelde de rector. Hij struikelde over zijn woorden omdat hij een hele reeks bevelen wilde geven. 'Vooruit jij, Miranda.'

Micky was onder de indruk. Wat wist ze gemakkelijk haar zin door te drijven! Hij hield de deur voor haar open en volgde haar naar buiten.

In de gang zei hij hoffelijk: 'Wilt u misschien een parasol, mevrouw Pilaster? De zon schijnt nogal fel.'

'Nee, dank je.'

Ze stapten naar buiten. Er waren heel wat schooljongens voor de woning van de rector. Micky begreep dat het nieuws over de komst van Pilasters indrukwekkende moeder de ronde had gedaan, en dat iedereen een glimp van haar wilde opvangen. Trots dat hij haar mocht begeleiden, leidde hij haar over enkele binnenplaatsen naar de kapel van de school. 'Zal ik buiten op u blijven wachten?' vroeg hij beleefd.

'Kom mee naar binnen,' zei ze. 'Ik wil met je praten.'

Hij begon nerveus te worden. Zijn trotse gevoel dat hij deze indrukwekkende dame mocht begeleiden verminderde, en hij vroeg zich af waarom ze hem beslist alleen wilde spreken.

Er was niemand in de kapel. Ze ging op een van de achterste banken zitten, en wenkte dat hij naast haar moest gaan zitten. Ze keek hem recht in de ogen en zei: 'En vertel me nu wat er echt gebeurd is.'

Augusta zag de schrik en de verbazing op het gezicht van de jongen, en ze begreep dat ze het goed geraden had.

Maar hij herstelde zich meteen. 'Ik heb al verteld wat er gebeurd is,' zei hij.

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, deed je niet.'

Hij glimlachte.

De glimlach verbaasde haar. Ze had hem door, maar toch wist ze dat ze hem in de verdediging had gedrongen. Maar hij kon toch nog lachen. Slechts weinig mannen konden haar wil weerstaan, maar deze knaap scheen een uitzondering, zo jong als hij was. 'Hoe oud ben jij?' vroeg ze.

'Zestien.'

Ze keek hem onderzoekend aan. Hij zag er bijzonder goed uit, met zijn donkere krullen en gladde huid, al was er toch een spoor van verwaandheid in zijn ogen en volle lippen. Hij deed haar denken aan de Earl van Strang,

door zijn houding en aantrekkelijke uiterlijk... Ze verdrong de gedachte met een schuld bewust gevoel. 'Peter Middleton was niet in moeilijkheden, toen je bij dat bassin kwam,' zei ze. 'Hij was daar gewoon aan het zwemen.'

'Waarom zegt u dat?' vroeg hij koel.

Hij was bang, en dat voelde ze, maar hij wist zich goed te houden. Hij was inderdaad opmerkelijk volwassen voor zijn leeftijd. Ze voelde er weinig voor zich meer in de kaart te laten kijken. 'Je vergeet dat Hugh Pilaster daar ook was,' zei ze. 'En hij is mijn neef. Zijn vader heeft verleden week zelfmoord gepleegd, zoals je waarschijnlijk wel gehoord hebt. Daarom is hij hier niet aanwezig. Maar hij heeft nog wel gesproken met zijn moeder, en zij is mijn schoonzuster.'

'Wat heeft hij dan gezegd?'

Augusta fronste haar wenkbrauwen. 'Hij zei dat Edward de kleren van Peter in het water smeet,' zei ze met tegenzin. Ze kon eigenlijk niet begrijpen dat Teddy zoiets gedaan had.

'En verder?'

Augusta glimlachte onwillekeurig. Deze knaap nam de leiding van het gesprek over, terwijl zij hem wilde ondervragen. Nu waren de rollen omgekeerd. 'Vertel me nu maar wat er precies gebeurd is.'

Hij knikte. 'Dat is best.'

Toen hij dat zei voelde Augusta zich opgelucht, maar ze was ook bezorgd. Ze wilde de waarheid horen, al was ze daar ook bang voor. Arme Teddy - hij was bijna gestorven toen hij nog een baby was, omdat er iets niet in orde was met haar melk, en hij was al bijna opgegeven door artsen, voordat de oorzaak van de problemen werd gevonden en er een min werd gezocht. Sindsdien was hij altijd kwetsbaar geweest, en hij had behoefte aan haar bescherming. Als het aan haar had gelegen was hij nooit naar een kostschool gestuurd, maar zijn vader was onverzettelijk wat dat betreft... Ze richtte haar aandacht weer op Micky.

'Edward wilde geen kwaad doen,' begon Micky. 'Hij was alleen aan het stoeien en gooide de kleren van de andere jongens voor de grap in het water.'

Augusta knikte. Dat leek haar normaal: jongens plagen elkaar uiteraard. Arme Teddy moest daar zelf ook wel eens het slachtoffer van zijn geworden.

'En toen werd Edward door Hugh in het water geduwd.'

'Die kleine Hugh was altijd al een ruziezoeker,' zei Augusta. 'Hij is een even grote schurk als zijn vader vroeger was.' En evenals zijn vader zou hij

vermoedelijk slecht aan zijn eind komen, voegde ze er in gedachten aan toe.

'De andere jongens moesten lachen, en toen duwde Edward het hoofd van Peter onder water, om hem een lesje te leren. Hugh rende weg. En daarna gooide Tonio een steen naar Edward.'

Augusta was geschokt. 'Maar dan had hij wel bewusteloos kunnen raken en dan was hij verdronken!'

'Dat is niet gebeurd, en hij joeg achter Tonio aan. Ik keek naar hen, maar niemand lette op Peter Middleton. Tonio wist aan Edward te ontsnappen. Toen zagen we pas dat Peter heel stil was. We weten niet precies wat er met hem gebeurd is: misschien was hij wel uitgeput doordat Edward hem telkens onder water duwde, zodat hij te moe was of te veel buiten adem om op de kant te klimmen. In elk geval lag hij met zijn gezicht naar beneden in het water. We hebben hem meteen op de kant gesleept, maar toen was hij al dood.'

Het kon Edward nauwelijks aangerekend worden, begreep Augusta. Jongens deden nu eenmaal altijd ruwe spelletjes met elkaar. Toch was ze dankbaar dat dit verhaal niet aan het licht was gekomen bij het gerechtelijk onderzoek. Micky had Edward gelukkig in bescherming genomen. 'En de andere jongens?' vroeg ze. 'Die moeten toch ook weten wat er gebeurd is?'

'Het is nog een geluk dat Hugh die dag van school werd gehaald.'

'En de andere? Je noemde hem Tonio.'

'Antonio Silva. Maakt u zich over hem geen zorgen. Hij komt uit hetzelfde land waar ik geboren ben, en hij doet precies wat ik tegen hem zeg.'

'Hoe weet jij dat zo zeker?'

'Hij weet heel goed dat zijn familie in moeilijkheden raakt, als ik in de problemen kom door zijn toedoen.'

Er was een kille ondertoon in de stem van de jongen, en Augusta huiverde onwillekeurig.

'Zal ik een sjaal voor u halen?' bood Micky bereidwillig aan.

Augusta schudde haar hoofd. 'Hebben de andere jongens niet gezien wat er gebeurd is?'

Micky fronste zijn wenkbrauwen. 'Er zwom nog een jongen in het bassin, toen we daar waren.'

'Wie was dat?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik kon zijn gezicht niet zien, en ik wist niet dat het later misschien belangrijk zou worden.'

'Heeft hij gezien wat er gebeurd is?'

'Dat weet ik niet. Ik weet niet precies wanneer hij weggegaan is.'

'Maar hij was wel verdwenen toen jullie Peter uit het water haalden?'

'Ja.'

'Wisten we maar wie dat was,' zuchtte Augusta.

'Misschien was het niet eens iemand van school,' zei Micky. 'Het kan ook een jongen uit de stad zijn geweest. In elk geval heeft hij zich niet als getuige gemeld, dus ik denk niet dat hij gevaarlijk is.'

Niet gevaarlijk... Augusta beseftte opeens dat ze betrokken raakte bij iets wat oneerlijk was, en misschien zelfs wel misdadig. Die situatie beviel haar allerm minst. Ze was erbij betrokken geraakt zonder het te beseffen, en nu zat ze in de val. Ze keek hem streng aan en zei: 'Wat wil je?'

Voor het eerst bracht ze hem uit zijn evenwicht. Hij keek haar verward aan en zei: 'Hoe bedoelt u?'

'Jij hebt mijn zoon in bescherming genomen, en dat deed je door meined te plegen.' Ze zag dat hij door haar rechtstreekse woorden schrok. Dat beviel haar, want nu kreeg zij de situatie weer in haar macht. 'Ik geloof niet dat je zo'n risico nam omdat je zo'n goed hart hebt. Ik denk dat je daarvoor iets terug wil. Waarom vertel je niet meteen wat je wilt?'

Ze zag dat zijn blik naar haar boezem afdwaalde, en heel even dacht ze dat hij haar een oneerbaar voorstel wilde doen. Toen zei hij: 'Ik wil de zomer bij u doorbrengen.'

Dat had ze niet verwacht. 'Waarom?'

'De reis naar mijn vaderland duurt zes weken, daarom moet ik tijdens de vakanties op school blijven, en dat vind ik vreselijk, want het is heel vervelend en eenzaam. Ik zou de zomer graag met Edward doorbrengen, als ik uitgenodigd word.'

Opeens was hij weer een schooljongen. Ze had verwacht dat hij om geld zou vragen, of misschien een baan bij Pilasters Bank. Maar dit leek zo'n simpel en kinderlijk verzoek. Toch was het voor hem zeker niet onbelangrijk. Uiteindelijk is hij pas zestien, dacht ze.

'Je kunt de hele zomer bij ons logeren, en je bent van harte welkom,' zei ze. Dat vooruitzicht stond haar niet tegen: hij was in sommige opzichten nogal eigenaardig, maar verder was hij welgemanierd en hij was aantrekkelijk. Het zou niet moeilijk zijn hem als gast te hebben. En hij kon een gunstige invloed op Edward hebben: Teddy's grootste gebrek was dat hij nogal doelloos was. Micky was eerder het tegendeel. Misschien dat iets van zijn sterke persoonlijkheid op Teddy zou overspringen.

Micky glimlachte zijn witte tanden bloot. 'Dank u wel,' zei hij, en het was duidelijk dat hij echt erg blij was.

Ze wilde opeens alleen zijn en nadenken. 'Laat me nu met rust,' zei ze. 'Ik kan zelf de weg terug naar het huis van de rector vinden.'

Hij stond op van de kerkbank. 'Ik ben erg dankbaar,' zei hij en stak zijn hand uit.

Ze drukte hem de hand. 'Ik ben jou dankbaar, omdat je Teddy in bescherming hebt genomen.'

Hij maakte een buiging, alsof hij haar hand wilde kussen, maar tot haar verbazing kuste hij haar lippen. Het gebeurde zo snel dat ze geen kans kreeg haar gezicht af te wenden. Een ogenblik later was hij verdwenen.

Het was schandalig! Hij mocht haar helemaal niet kussen, laat staan op haar mond. Wat verbeeldde hij zich wel? Haar eerste opwelling was de uitnodiging om te komen logeren te herroepen. Maar dat had geen zin.

Waarom niet? vroeg ze zich af. Waarom kon ze de uitnodiging aan een gewone schooljongen niet herroepen? Hij had zich heel vrijpostig gedragen, en dus kon hij beter niet komen.

Maar het vooruitzicht dat ze op haar aanbod moest terugkomen bezorgde haar een onaangenaam gevoel. Het was niet alleen dat Micky haar zoon beschermd had, besepte ze. Het was erger dan dat. Ze was betrokken geraakt bij een misdadige samenzwering. Dat maakte haar gevaarlijk kwetsbaar tegenover hem.

Ze bleef lange tijd in de koele kapel zitten, en staarde naar de kale wanden met het ongemakkelijke gevoel dat die intelligente en knappe jongen haar in zijn macht had.

Deel een

1 8 7 3

~ 1 ~

Toen Micky Miranda drieëntwintig jaar was reisde zijn vader naar Londen om geweren te kopen.

Señor Carlos Raul Xavier Miranda, aangesproken met papa, was een gedrongen man met brede schouders. Op zijn gebruinde gezicht tekenden zich scherpe lijnen af, die wezen op een agressief en wreed karakter. Met leren beenstukken en een breedgerande hoed, zittend op een kastanjebruine hengst, kon hij indrukwekkend en autoritair zijn, maar hier in Hyde Park, gekleed in een pandjesjas en met een hoge hoed op zijn hoofd, voelde hij zich belachelijk en dat bezorgde hem een gevaarlijk slecht humeur.

Ze leken niet op elkaar. Micky was lang en slank, met regelmatige geaaltstrekken, en hij ging eerder met een glimlach dan met een frons door het leven. Hij was zeer gehecht aan de verfijning van het leven in Londen: prachtige kleren, beleefde manieren, zachte linnen lakens op de bedden en op alle kamers stromend water. Zijn grote angst was dat papa hem terug wilde sturen naar Cordova. Hij zou nooit meer kunnen wennen aan de lange dagen in het zadel en het slapen op de harde grond. Erger nog was het vooruitzicht dat hij onder gezag van zijn oudere broer Paulo kwam, die het evenbeeld van hun vader leek. Misschien zou Micky op zekere dag weer naar huis gaan, maar dan wel als gewichtig en zelfstandig man, en niet als de jongste zoon van papa Miranda. Voorlopig moest hij zijn vader ervan overtuigen dat hij beter op zijn plaats was in Londen dan in Cordova.

Ze liepen over de zuidelijke rijweg en het was een zonnige zaterdagmiddag. In het park waren veel goedgeklede Londenaren: ze reden te paard, of in open rytuigen, genietend van het warme weer. Maar papa amuseerde zich niet. 'Ik moet die geweren hebben!' bromde hij voor zich uit in het Spaans, en hij herhaalde dat nog een keer.

Micky sprak dezelfde taal. 'Je zou ze thuis ook kunnen kopen,' opperde hij.

'Tweeduizend stuks?' wierp papa tegen. 'Misschien kan dat lukken. Maar het zou een zo grote aankoop van wapens zijn dat iedereen het te weten komt.'

Dus hij wilde het geheim houden. Micky had er geen idee van wat papa

van plan was. De aanschafprijs van tweeduizend geweren, met munitie, zou vermoedelijk het hele familiekapitaal vergen. Waarom had papa opeens zoveel wapens nodig? Er was geen oorlog meer gevoerd in Cordova sinds de legendarische mars van de cowboys, toen papa zijn mannen over de Andes had geleid, om de provincie Santamaria te bevrijden van de Spaanse overheersers. Voor wie waren die geweren dan bestemd? Wanneer je alle cowboys, de familieleden en hun aanhang bij elkaar optelde, dan waren het er in totaal toch minder dan duizend man. Dus papa wilde meer mannen rekruteren. Tegen wie zou er dan gestreden worden? Papa zei er niets over, en Micky durfde het niet te vragen.

In plaats daarvan zei hij: 'Maar je zult thuis waarschijnlijk geen wapens van dezelfde hoge kwaliteit vinden.'

'Zo is dat,' beaamde papa. 'Een Westley-Richards is het mooiste geweer dat ik ooit gezien heb.'

Micky kon papa helpen bij het uitkiezen van de geweren, want hij was altijd al gefascineerd door alle soorten wapens, en hij wist wat de laatste technische ontwikkelingen waren. Papa moest geweren met een korte loop hebben, omdat die gemakkelijker te hanteren waren door de mannen te paard. Micky had papa meegenomen naar een wapenfabriek in Birmingham, en hem de Westley-Richards karabijn getoond. Het wapen had de bijnaam Apestaart, vanwege de gekrulde handgreep.

'En ze worden hier heel snel vervaardigd,' zei Micky.

'Ik had verwacht dat het zes maanden zou duren voordat die geweren klaar waren, maar dat kunnen ze hier in enkele dagen!'

'Dat komt omdat ze Amerikaanse machines gebruiken bij de fabricage.' Vroeger, toen geweren nog door smeden werden gemaakt, had het inderdaad wel een half jaar geduurd voordat er tweeduizend geweren klaar waren, maar de moderne machines waren zo nauwgezet dat de onderdelen altijd op elkaar pasten, en in een goed georganiseerde fabriek konden er honderden exemplaren per dag worden gemaakt.

'En er is hier ook een machine die tweehonderdduizend patronen per dag maakt!' zei papa, hoofdschuddend over zoveel vernuft. Toen veranderde zijn stemming weer en hij zei grimmig: 'Maar hoe durven ze geld te vragen, nog voordat die geweren afgeleverd zijn?'

Papa wist niets van de internationale handel, en hij had verondersteld dat de fabrikant de wapens in Cordova zou bezorgen en daar de betaling in ontvangst zou nemen. Maar het bleek dat de betaling moest plaatsvinden voordat de wapens de fabriek in Birmingham verlieten.

Papa voelde er weinig voor zilvergeld in vaten te verschepen over de At-

lantische Oceaan. Erger nog, hij kon het familiekapitaal niet overhandigen voordat de wapens veilig waren afgeleverd.

'We zullen dat probleem wel oplossen, papa,' stelde Micky hem gerust. 'Daar zijn handelsbanken voor.'

'Leg het nog eens uit,' zei papa, 'want ik wil dit beslist heel goed begrijpen.'

Micky was blij dat hij iets kon verduidelijken voor papa. 'De bank zal de fabrikant in Birmingham betalen en organiseren dat de wapens naar Cordova worden verscheept. Onderweg is de lading goed verzekerd. En als de bestelling gearriveerd is, dan accepteert de bank betaling op hun kantoor in Cordova.'

'Maar dan moeten ze het zilver toch naar Engeland verschepen?'

'Dat is niet noodzakelijk. Ze kunnen het geld gebruiken om een scheeps-lading gezouten vlees te betalen, die bijvoorbeeld van Cordova naar Londen wordt vervoerd.'

'Waar maken ze dan winst mee?'

'Ze houden hun deel af bij elke transactie. Ze betalen de wapenfabrikant wat minder, ze eisen commissie van de bevrachter en voor de verzekering, en jij moet een toeslag betalen op de prijs van de wapens.'

Papa knikte. Hij probeerde het niet te laten blijken, maar hij was wel onder de indruk. Micky was tevreden.

Ze verlieten het park en liepen langs Kensington Gore naar het huis van Joseph en Augusta Pilaster.

Sinds Peter Middleton zeven jaar geleden verdronken was, had Micky elke vakantie doorgebracht bij de Pilasters. Nadat hij van school was gekomen had hij met Edward een jaar door Europa gereisd, en daarna een kamer met hem gedeeld in de drie jaren die ze doorbrachten aan de universiteit van Oxford, met veel drinken en gokken en feesten, terwijl er nauwelijks gestudeerd werd.

Micky had Augusta nooit een tweede keer gekust, al zou hij dat graag willen. Hij wilde wel meer dan alleen kussen. En hij voelde dat ze wel meer zou toestaan. Onder haar koele en arrogante houding klopte het warme hart van een hartstochtelijke vrouw, daar was hij zeker van. Maar uit voorzichtigheid had hij zich beheerst. Hij had al iets heel waardevols bereikt, omdat hij bijna als een zoon geaccepteerd was door een van de rijkste families van Engeland, en het zou krankzinnig zijn die bevoorrechte positie in gevaar te brengen door de vrouw van Joseph te verleiden. Maar hij dagdroomde er toch vaak over.

Edwards ouders waren niet lang geleden verhuisd naar een nieuwe wo-

ning. Langs Kensington Gore, in het verleden een landweg die van Mayfair door de velden naar het dorp Kensington leidde, stonden nu aan weerszijden prachtige vrijstaande villa's. Aan de noordkant van de straat lag Hyde Park, en de tuinen van Kensington Palace. Het was de perfecte locatie voor de woningen van rijke kooplieden.

Micky wist niet wat hij van de architectuur moest denken, maar opvallend was die zeker. Het huis was opgetrokken uit rode baksteen en witte natuursteen, met grote glas-in-lood ramen op de parterre en de eerste verdieping. Boven de eerste verdieping was een groot fronton, met daarin drie rijen vensters: eerst zes ramen, dan vier en bovenaan twee. Achter die ramen waren slaapkamers voor de vele familieleden, de gasten en de bedienden. De zijden van de geveldriehoek waren getrapt, en op de treden waren stenen beelden geplaatst: leeuwen, draken en apen. Bovenaan was een schip met volle zeilen. Misschien was dat wel een beeld van het slavenschip dat volgens de overlevering in de familie de basis had gelegd voor het fortuin van de Pilasters.

'Ik weet wel zeker dat er geen tweede huis als dit in heel Londen te vinden is,' zei Micky, toen hij met zijn vader naar de voorgevel keek.

Papa antwoordde in het Spaans. 'Dat zal de dame wel zo bedoeld hebben.'

Micky knikte. Papa had Augusta nooit ontmoet, maar hij kon zich kennelijk goed voorstellen wat voor type ze was.

Onder het huis was een grote kelderverdieping. Een brug verbond het keldergedeelte met de entree. De voordeur stond open en ze gingen naar binnen.

Augusta had een theevisite georganiseerd om te pronken met haar nieuwe woning. Het was erg druk in de met eiken lambrizingen betimmerde hal. Micky en zijn vader overhandigden hun hoeden aan een huisknecht, en werkten zich toen door de menigte naar de grote ontvangstkamer aan de achterkant van het huis. De louverdeuren stonden open, zodat de gasten zich ook op het terras en in de tuin konden verpozen.

Micky had er bewust voor gekozen zijn vader voor te stellen tijdens een druk bezochte gelegenheid, aangezien de manieren van papa niet altijd gelijk waren aan de Londense normen, en het leek hem beter dat de Pilasters zijn vader geleidelijk leerden kennen. Zelfs naar de etiquette van Cordova besteedde papa weinig aandacht aan hoffelijkheid, en als Micky met zijn vader door Londen trok, dan was het alsof hij een leeuw aan de leiband uitliet. Papa hield bovendien voortdurend een pistool bij zich onder zijn jas.

Papa hoefde geen hulp van Micky om Augusta te herkennen.

Ze stond in het midden van de zaal, gehuld in een koninklijk zijden gewaad, met een lage hals die de bolling van haar borsten duidelijk toonde. Toen papa haar een hand gaf, keek ze hem met haar hypnotiserende donkere ogen aan en zei met een lage, fluwelen stem: 'Señor Miranda, wat een genoegen kennis met u te maken.'

Papa was meteen betoverd. Hij maakte een diepe buiging over haar hand. 'Ik kan nooit genoeg doen voor uw vriendelijkheid jegens Miguel,' zei hij in haperend Engels.

Micky keek nauwlettend naar haar, terwijl ze zijn vader in haar ban probeerde te krijgen. Ze was maar weinig veranderd sinds de dag dat hij haar gekust had in de kapel van Windfield School. De lijntjes rond haar ogen maakten haar nog fascinerender, en iets van zilver benadrukte haar verder zwarte haar. En als ze wat voller was geworden, dan maakte dat haar lichaam nog aantrekkelijker.

'Micky heeft me veel over uw prachtige ranch verteld,' zei ze tegen papa. Papa liet zijn stem dalen. 'U moet ons beslist eens komen bezoeken.'

God verhoede dat, dacht Micky. Augusta zou in Cordova even misplaatst zijn als een flamingo in een kolenmijn.

'Misschien doe ik dat wel,' antwoordde Augusta. 'Is de reis daarheen erg lang?'

'Met een snel schip slechts een maand.'

Hij hield haar hand nog steeds vast, zag Micky. En zijn stem klonk omfloerst. Hij was al voor haar gevallen. Micky voelde een steek van jaloezie. Als iemand met Augusta zou flirten, dan moest Micky dat doen, niet papa.

'Ik heb gehoord dat Cordova een prachtig land is,' zei Augusta.

Micky bad in stilte dat papa geen onhandige opmerkingen zou maken. Maar hij kon heel charmant zijn, als hij dat wilde, en nu speelde hij de rol van romantische Zuidamerikaan voor de gastvrouw. 'Ik kan u verzekeren dat we u als een koningin zullen ontvangen, omdat u dat ook bent,' zei hij met lage stem, en nu was helemaal duidelijk dat hij haar probeerde in te palmen.

Maar Augusta was aan hem gewaagd. 'Dat is een heel verleidelijk vooruitzicht,' zei ze met overdreven nadruk, al ontging papa dat volkomen. Ze trok haar hand terug en riep over zijn schouder: 'Ach, kapitein Tillotson, wat leuk dat u gekomen bent!' En ze richtte haar aandacht op de nieuw aangekomen gast.

Papa was verbluft. Het duurde even voordat hij zich weer hersteld had, maar toen zei hij kortaf: 'Breng me naar de directeur van de bank.'

'Zeker,' gehoorzaamde Micky nerveus. Hij keek zoekend om zich heen

naar de oude Seth. De hele Pilaster clan was hier aanwezig, ook de oude ongetrouwde tantes, neven en nichten, aangetrouwde neven en achterneven. Hij herkende een paar parlamentsleden en vertegenwoordigers van de lagere adel. De meeste andere gasten waren kennissen uit de zakenwereld, en dus ook concurrenten, begreep Micky, toen hij de schrale gestalte zag van Ben Greenbourne, de directeur van Greenbournes Bank, die volgens de geruchten de rijkste man ter wereld was. Ben was de vader van Solomon, de jongen die Micky altijd gekend had als Fatty Greenbourne. Ze hadden elkaar na hun schooltijd uit het oog verloren: Fatty was niet aan een universiteit gaan studeren, en hij had ook geen rondreis door Europa gemaakt, maar hij was meteen in het bankbedrijf van zijn vader gaan werken.

De aristocraten vonden het vulgair om over geld te praten, maar in dit gezelschap werd daar minder benepen over gedacht, en Micky hoorde herhaaldelijk het woord 'crash'. In de kranten werd het soms als 'Krach' gespeld, omdat het verschijnsel zich het eerst in Oostenrijk had voorgedaan. De aandelenkoersen daalden scherp, terwijl de rente steeg, wist Edward, die sinds kort bij de familiebank werkte. Sommigen maakten zich zorgen, maar de Pilasters waren ervan overtuigd dat de beurs van Londen niet meegeleurd zou worden in de val van Wenen.

Micky trok papa door de openstaande tuindeuren, naar het terras, waar houten banken waren geplaatst in de schaduw van een gestreept tentdoek. Daar troffen ze de oude Seth, die met een plaid over zijn knieën zat, ondanks het warme lenteweer. De oude man was verzwakt door een onduidelijke ziekte en hij leek zo kwetsbaar als een eierschaal. Maar hij had wel de grote neus van een Pilaster, wat hem nog steeds een indrukwekkend aanzien gaf.

Een andere gast boog zich over de oude man en zei: 'Wat jammer dat u te zwak bent om naar de koninklijke audiëntie te gaan, meneer Pilaster!'

Micky had de vrouw wel kunnen waarschuwen dat ze dit beslist niet tegen een Pilaster moest zeggen.

'Integendeel, ik ben juist blij dat ik een excuus heb,' zei Seth schor. 'Ik zou niet weten waarom ik een knieval moet maken voor lieden die nog nooit een stuiver verdiend hebben met eerlijk werken.'

'Maar een ontmoeting met de Prins van Wales is toch heel eervol?'

Seth was niet in de stemming om te argumenteren – dat was hij vrijwel nooit – en hij zei: 'Jongedame, de naam Pilaster is een garantie voor eerlijkheid in elke uithoek van de wereld, en vaak hebben ze daar nog nooit van de Prins van Wales gehoord.'

'Maar meneer Pilaster, het lijkt bijna alsof u iets tegen de koninklijke fa-

milie heeft!' hield de vrouw vol, al probeerde ze haar woorden luchtig te laten klinken.

Seth had in zeventig jaar nooit enig gevoel voor humor gehad. 'Ik ben tegen ledigheid,' zei hij. 'In de bijbel staat: Wie niet werkt, zal ook niet eten. Dat heeft Paulus geschreven, in zijn tweede brief aan de Thessalonizensen, hoofdstuk drie, vers tien, en hij heeft er niet bij vermeld dat de koninklijke familie een uitzondering op die regel is.'

De vrouw deinsde verward achteruit. Micky onderdrukte een grijns en zei: 'Meneer Pilaster, mag ik mijn vader aan u voorstellen? Señor Carlos Miranda, die uit Cordova is overgekomen voor een bezoek.'

Seth schudde papa de hand. 'Cordova, nietwaar? Mijn bank heeft een filiaal in de hoofdstad Palma.'

'Ik kom maar weinig in de hoofdstad,' zei papa. 'Ik heb een ranch in de provincie Santamaria.'

'Dus u zit in de vleeshandel?'

'Ja.'

'Dan moet u zich voor koeling interesseren.'

Papa was verbluft. Micky verduidelijkte: 'Iemand heeft een toestel uitgevonden waarmee vlees koel bewaard kan worden. Als dat apparaat in schepen geïnstalleerd wordt, dan kunnen we voortaan vers vlees over de hele wereld vervoeren, zonder dat het eerst gezouten moet worden.'

Papa fronste zijn wenkbrauwen. 'Dat kon wel eens nadelig voor ons zijn, want ik heb een grote zoutfabriek.'

'Sluit dat bedrijf maar,' raadde Seth aan. 'En richt alle aandacht op koelen en invriezen.'

Papa had er een hekel aan als anderen hem vertelden wat hij moest doen, en Micky voelde zich nogal ongemakkelijk. Uit zijn ooghoeken zag hij Edward. 'Papa, ik wil je voorstellen aan mijn beste vriend,' zei hij en trok zijn vader weg van Seth. 'Dit is Edward Pilaster.'

Papa bekeek Edward met een heldere en koele blik. Edward was niet erg aantrekkelijk om te zien – hij leek eerder op zijn vader dan op zijn moeder – maar hij was kennelijk gezond, gespierd en hij had een blanke huid. Tot laat in de avond feesten en wijn drinken hadden hun tol nog niet geëist – nog niet, in elk geval. Papa schudde hem de hand en zei: 'Jullie zijn al vele jaren bevriend, nietwaar?'

'We zijn boezemvrienden,' beaamde Edward.

Papa fronste zijn wenkbrauwen omdat hij de opmerking niet begreep.

Micky mengde zich in het gesprek: 'Kunnen we het even over de zaken hebben?'

Ze stapten van het terras op het pas aangelegde gazon. De bloemperken waren nog maar kort geleden ingeplant, zodat boven de zwarte aarde alleen magere sprietten te zien waren. 'Papa heeft enkele omvangrijke aankopen gedaan, en hij moet maatregelen nemen voor het transport en de financiering,' vervolgde Micky. 'Dat zou wel eens de eerste transactie zijn die jij organiseert voor jullie familiebank.'

Edward keek geïnteresseerd. 'Dat zal ik graag voor u regelen,' zei hij tegen papa. 'Wilt u morgen naar kantoor komen, zodat we alles kunnen bespreken?'

'Dat zal ik doen,' zei papa.

Micky zei: 'Zeg, stel eens dat het schip zinkt? Wie draagt dan het verlies? Wij of de bank?'

'Geen van beiden,' zei Edward voldaan. 'De lading wordt verzekerd bij Lloyd's. Als de lading verloren gaat, dan incasseren wij de verzekeringspenningen, en dan wordt een nieuwe lading vervoerd. Jullie betalen pas als de vracht is afgeleverd. Waaruit bestaat die lading eigenlijk?'

'Geweren.'

Edwards gezicht betrok. 'O, maar dan kan ik niets voor jullie doen.'

Micky begreep het niet. 'Waarom niet?'

'Vanwege de oude Seth. Hij is methodist, moet je weten. De hele familie heeft dat geloof, maar hij is vromer dan de anderen. Hoe dan ook, hij zal een zending wapens niet willen financieren, en aangezien hij het meeste gezag heeft in de directie valt daar niet aan te tornen.'

'Dat is helemaal fraai,' bromde Micky, en hij keek zorgelijk naar zijn vader. Papa had niets van het gesprek begrepen. Micky kreeg een akelig gevoel in zijn maag. Zijn plannen konden toch niet gedwarsboomd worden door zoiets onbeduidends als de geloofsovertuiging van Seth? 'Maar die schijnheilige oude baas is al bijna dood, dus waarom zou hij ons tegenwerken?'

'Hij gaat bijna met pensioen,' verduidelijkte Edward. 'Dan zal oom Sam zijn functie wel overnemen, vermoed ik. Maar die denkt er net zo over.'

Het was nog erger. Samuel was de ongetrouwde zoon van Seth: drieënvijftig jaar oud en kerngezond. 'Dan moeten we maar met een andere handelsbank gaan praten,' besloot Micky.

Edward zei: 'Dat is een goed idee, maar jullie moeten wel goede zakelijke referenties hebben.'

'Referenties? Waarom dat?'

'Nou, een bank neemt altijd een zeker risico dat de koper niet betaalt, of dat de lading geweigerd wordt aan de andere kant van de wereld. Daarom

willen ze zekerheid dat ze met een respectabel zakenman te maken hebben.'

Edward begreep niet dat het verschijnsel respectabel zakenman nog niet bestond in Zuid-Amerika. Papa was een caudillo, een provinciale landeigenaar met wel honderdduizend hectare aan pampa's, en hij had veel cowboys in dienst die ook als zijn privé-leger konden optreden. Hij oefende macht uit op een manier die de Engelsen niet meer gekend hadden sinds de middeleeuwen. Het was alsof aan Willem de Veroveraar gevraagd werd of hij referenties had.

Micky probeerde onverstaanbaar te lijken. 'Ongetwijfeld kunnen we wel iets verzinnen,' zei hij, maar in werkelijkheid wist hij niet wat te doen. Als hij in Londen wilde blijven, dan moest deze transactie beslist slagen.

Ze kuierden weer terug naar het drukke terras. Micky hield zijn bezorgdheid verborgen. Papa beseftte nog niet dat er een ernstig probleem was ontstaan, maar dat zou Micky later wel uitleggen. En dan had je de poppen aan het dansen, want papa had geen geduld met tegenvallers en zijn woede was angstwekkend.

Augusta verscheen op het terras en ze sprak met Edward. 'Teddy, lieve, wil je Hastead even halen?' Hastead was de onderdanige butler uit Wales. 'Er is geen likeur meer, en die verduivelde kerel is nergens te vinden.' Edward verdween. Ze schonk papa een innemend warme glimlach. 'En, geniet u van deze kleine partij, Señor Miranda?'

'Jazeker, dank u zeer,' zei papa.

'Neemt u toch een kop thee, of anders een hartversterking.'

Papa gaf de voorkeur aan tequila, wist Micky, maar echt sterke drank werd niet geschonken op feestelijke bijeenkomsten van methodisten.

Augusta keek naar Micky. Ze had altijd snel door wat de stemming van iemand was en ze zei: 'Ik zie al dat jij je niet erg vermaakt. Wat scheelt eraan?'

Hij aarzelde niet haar in vertrouwen te nemen. 'Ik hoopte dat papa Edward kon helpen door een nieuwe klant te winnen voor de bank, maar de transactie gaat over wapens en munitie. En Edward heeft net gezegd dat oom Seth wapenleveranties niet wil financieren.'

'Seth zal niet veel langer het belangrijkste directielid zijn,' zei Augusta.

'Maar kennelijk heeft Samuel dezelfde overtuigingen als zijn vader.'

'Is dat zo?' vroeg Augusta en haar stem klonk bits. 'En wie beweert dat Samuel het belangrijkste directielid wordt?'

Hugh Pilaster droeg een nieuwe hemelsblauwe das, opstaand bij zijn hals en op zijn plaats gehouden met een speld. Hij zou eigenlijk ook een nieuwe jas moeten dragen, maar hij verdiende slechts 68 pond per jaar, zodat hij zijn oude kleren wel moest opfleuren met een nieuwe das. Hemelsblauw was een gewaagde kleur, maar toen hij in de kamer van Tante Augusta in de grote spiegel boven de schoorsteenmantel keek, zag hij dat de blauwe das en zijn zwarte kleding goed pasten bij zijn ogen en donkere haar. Hij hoopte maar dat de nieuwe das in Ascot-stijl hem stoer en aantrekkelijk maakte. Misschien zou Florence Stalworthy er zo over denken. Hij had meer aandacht voor zijn kleding sinds hij haar ontmoet had.

Het was een beetje gênant dat hij zo arm was en bij Augusta woonde, maar bij Pilasters Bank was het traditie dat iedereen betaald werd naar wat hij waard was, ongeacht de familiebetrekkingen. Een andere traditie was dat iedereen onderaan moest beginnen. Hugh was een uitstekende leerling geweest op school, en hij zou ook klasseoudste zijn geworden als hij niet zo vaak problemen veroorzaakte, maar zijn opleiding telde niet zwaar binnen de bank, en hij deed het werk van een leerlingklerk: daarom kreeg hij een salaris dat bij die taak paste. Zijn oom en tante boden nimmer aan hem financieel te steunen, en dus moesten ze er wel genoeg mee nemen dat zijn uiterlijke verschijning wat armoedig was.

Het kon hem weinig schelen wat er van zijn uiterlijk gedacht werd, maar hij vond het wel belangrijk wat Florence Stalworthy van hem vond. Ze was een aantrekkelijk meisje met een fletse huid, en de dochter van de Earl van Stalworthy. Maar het belangrijkste was toch dat ze belangstelling had voor Hugh Pilaster. Eerlijk gezegd kon Hugh gefascineerd raken door elk meisje dat met hem wilde praten. Dat vond hij wel een probleem, want het betekende ongetwijfeld dat zijn gevoelens niet erg diepgaand waren, maar hij kon er niets aan doen. Als een meisje hem per ongeluk aanraakte, was dat al voldoende om hem een droge mond te bezorgen. Hij werd gekweld door nieuwsgierigheid hoe haar benen eruitzagen, onder die lagen onderrokken. Soms was zijn verlangen bijna zo pijnlijk als een wond. Hij was twintig jaar oud, en deze gevoelens kende hij al sinds zijn vijftiende. In die jaren had hij nooit een ander dan zijn moeder gekust.

En deze theeontvangst bij Augusta was helemaal een kwelling. Want het was een feestelijke bijeenkomst en iedereen deed zijn best aardig te zijn, te praten over allerlei dingen en belangstelling voor de anderen te tonen. De meisjes waren beeldschoon, ze glimlachten en flirtten soms openlijk. Er wa-

ren zoveel mensen bij elkaar dat een meisje af en toe wel even langs Hugh streek, of tegen hem opbotste als ze zich omdraaide, zijn arm aanraakte, of zelfs haar borsten tegen zijn rug drukte in het voorbijgaan. Hij zou na deze dag nog een week lang onrustig slapen.

Veel aanwezigen waren familie van hem, dat was onvermijdelijk. Zijn vader Tobias, en Edwards vader Joseph waren broers. Maar de vader van Hugh had zijn aandeel uit het familiebedrijf gehaald en een eigen zaak opgericht. Hij was failliet gegaan en had vervolgens zelfmoord gepleegd. Dat was de reden voor Hughs vertrek van de dure kostschool Windfield, en daarom was hij op zijn negentiende gaan werken, in plaats van een reis door Europa maken en enkele jaren doorbrengen aan de universiteit. Daarom woonde hij nu bij zijn tante, en het was ook de reden dat hij niet de juiste kleren had voor deze bijeenkomst. Hij was een verwant, maar arm, en dat was gênant voor een familie die zijn aanzien en trots baseerde op welstand.

Het zou nooit bij een van de anderen opkomen dat probleem te verhelpen door hem geld te geven. Armoede was de straf voor slecht zaken doen, en wanneer de pijn van mislukkingen verzacht werd, dan was dat zeker geen aansporing het in de toekomst beter te doen. 'Je kunt evengoed veren matrassen in de gevangenis cellen leggen,' werd gezegd, wanneer iemand voorstelde een verliezer te helpen.

Zijn vader was slachtoffer geweest van de financiële crisis, maar dat maakte geen verschil. Hij was failliet gegaan op 11 mei 1866, de datum die bij bankiers bekend stond als Zwarte Vrijdag. Die dag was de wisselmaaklaardij Overend & Gurney Ltd bankroet gegaan, met een tekort van vijf miljoen pond, en daardoor werden veel andere ondernemingen meegesleurd in een faillissement, ook de London Stock Joint Bank en het bouwbedrijf van sir Samuel Peto, en de zaak Tobias Pilaster & Co. Maar in de zakenwereld gelden geen excuses, was de filosofie van Pilaster. Op dit moment was er weer een financiële crisis, en ongetwijfeld zouden een of meer firma's het veld ruimen voordat de situatie verbeterde, maar de Pilasters dekten zich grondig in door zwakkere cliënten af te stoten, de kredieten te verkleinen en door alleen met zeer betrouwbare nieuwe cliënten transacties aan te gaan. Zelfbehoud was de voornaamste plicht van elke bankier, luidde het devies.

Nou, maar ik ben ook een Pilaster, dacht Hugh. Misschien heb ik niet de neus van een Pilaster, maar ik weet wel wat zelfbehoud is. In zijn hart werd hij soms woedend, als hij eraan dacht wat zijn vader was overkomen, maar dat maakte hem nog meer vastbesloten de rijkste en meest gerespecteerde

bankier van de hele clan te worden. Op de veel goedkopere dagschool had hij wis- en natuurkunde gehad, terwijl zijn neef Edward worstelde met Latijn en Grieks. En omdat hij niet naar de universiteit was gegaan had hij al meer ervaring opgedaan in het bankbedrijf. Hij kwam nooit in de verleiding een ander leven te gaan leiden en schilder te worden, parlamentslid, of geestelijke. Het omgaan met geld zat hem in het bloed. Hij kon eerder zeggen wat de dagelijkse wisselkoersen waren, dan of het buiten regende. Hij was vastbesloten dat hij nooit zo zelfingenomen en hypocriet zou worden als zijn oudere verwanten, al wist hij wel heel zeker dat hij bankier zou worden.

Maar daar dacht hij nu nog weinig over na. De meeste tijd bracht hij door met nadenken over meisjes.

Hij liep weg uit de kamer, naar het terras, en zag Augusta en een meisje naar hem toekomen.

'Lieve Hugh,' zei ze, 'dit is juffrouw Bodwin.'

Hugh kreunde inwendig. Rachel Bodwin was een lang, intelligent meisje, met nogal radicale opvattingen. Ze was niet mooi – ze had dof bruin haar, en haar lichte ogen stonden nogal dicht bij elkaar – maar ze was wel levendig en belangstellend, en ze had veel ondermijnende ideeën. Hugh vond haar erg aardig, toen hij voor het eerst naar Londen kwam om bij de bank te gaan werken. Maar toen Augusta had beslist dat hij met Rachel zou trouwen was de relatie bekoeld. Eerst konden ze fel discussiëren over echtscheiding, religie, armoede en vrouwenkiesrecht, maar sinds Augusta getracht had hen bij elkaar te brengen hielden ze het bij oppervlakkig gebabbel.

'Wat ziet u er toch beeldig uit, juffrouw Bodwin,' zei hij werktuiglijk.

'Dat is heel vriendelijk gezegd,' antwoordde ze verveeld.

Augusta wendde zich vol afschuw af, toen ze de das van Hugh zag. 'Mijn hemel!' riep ze uit. 'Wat is dat? Je lijkt wel een herbergier!'

Hugh bloosde tot achter zijn oren. Als hij een snedig antwoord wist had hij dat uitgesproken, maar er schoot hem niets te binnen. Hij mompelde alleen: 'Dat is mijn nieuwe das, een Ascot.'

'Geef die morgen maar aan de schoenenjongen,' raadde Augusta aan en ze liep weg.

Wrok vlamde op in Hughs borst, bij de gedachte dat het noodlot hem dwong bij zijn heerszuchtige tante te wonen. 'Vrouwen moeten geen commentaar leveren op de kleding van een man,' zei hij nors. 'Dat is niet erg elegant.'

Rachel zei: 'Ik denk dat vrouwen over alles wat hun interesseert een mening moeten hebben. En daarom zeg ik dat die das prachtig bij je ogen kleurt.'

Hugh glimlachte naar haar, en hij voelde zich wat beter. Ze was uiteindelijk toch erg aardig. Maar het was niet alleen die karaktertrek waardoor Augusta wilde dat ze met elkaar zouden trouwen. Rachel was de dochter van een jurist die gespecialiseerd was in commerciële contracten. Haar familie had geen geld, afgezien van de inkomsten van haar vader, en op de maatschappelijke ladder stonden ze verscheidene treden lager dan de Pilasters; ze zouden niet aanwezig zijn bij deze ontvangst, als meneer Bodwin niet zoveel nuttig werk voor de bank had verricht. Rachel was een meisje met een lage sociale status, en door met Hugh te trouwen zou die bevestigen dat hij van minder allooi was dan de andere Pilasters, en dat was wat Augusta wilde.

Hugh stond niet helemaal afwijzend tegenover de gedachte Rachel een huwelijksaanzoek te doen. Augusta had laten doorschemeren dat ze hem dan een flink bruiloftscadeau zou geven. Maar dat cadeau was niet het meest aantrekkelijke: hij dacht er liever aan dat hij dan elke avond in bed kon kruipen bij een vrouw, haar nachthemd omhoog schuiven, langs haar enkels, knieën en over haar dijen...

'Kijk niet zo naar me,' zei Rachel verwijtend. 'Ik zei alleen dat ik je dat wel mooi vond.'

Hugh bloosde weer. Ze had zijn gedachten toch niet geraden? Zijn gedachten over meisjes waren heel erg lichamelijk, en daar schaamde hij zich vaak over. 'Neem me niet kwalijk,' mompelde hij.

'Er zijn hier wel veel Pilasters,' zei ze en keek opgewekt om zich heen. 'Hoe kun je met al die mensen overweg?'

Hugh keek ook om zich heen, en hij zag Florence Stalworthy binnenkomen. Ze was bijzonder aantrekkelijk, met haar blonde krullen tot over haar smalle schouders vallend. Ze droeg een roze jurk die afgezoomd was met kant en zijden linten, en haar hoed was versierd met struisveren. Haar blik kruiste die van Hugh en ze glimlachte naar hem.

'Ik zie dat ik jouw aandacht kwijt ben,' zei Rachel botweg.

'Het spijt me heel erg,' antwoordde Hugh.

Rachel raakte zijn arm aan. 'Lieve Hugh, luister even naar me. Ik vind je aardig. Jij bent een van de weinige mensen in de Londense society die niet onuitstaanbaar saai is. Maar ik ben niet verliefd op jou, en ik zal nooit met je trouwen, wat jouw tante ook probeert om ons bij elkaar te brengen.'

Hugh was verrast. 'Ik moet je wel...' begon hij.

Maar ze was nog niet uitgesproken. 'En ik weet dat jij ongeveer net zo over mij denkt, dus doe alsjeblieft niet alsof ik je hart heb gebroken.'

Even was Hugh met stomheid geslagen, maar toen grijnsde hij. Haar di-

rectheid vond hij juist aantrekkelijk. Maar hij veronderstelde dat ze gelijk had: elkaar aardig vinden is nog geen echte liefde. Hij wist niet precies wat liefde was, maar zij scheen het wel te weten. 'Betekent het dat we weer kunnen ruziën over vrouwenkiesrecht?' vroeg hij olijk.

'Ja, maar vandaag niet. Ik ga met jouw oude schoolkameraad señor Miranda praten.'

Hugh fronste. 'Micky kan het woord "suffragette" niet eens spellen, laat staan dat hij weet wat het betekent.'

'Dat maakt niet uit. De helft van alle debutantes dweept met hem.'

'Ik zou niet weten waarom.'

'Hij is de mannelijke tegenhanger van Florence Stalworthy,' zei Rachel, en na die woorden liep ze weg.

Hugh trok weer zijn wenkbrauwen op, terwijl hij over haar opmerking nadacht. Micky wist dat Hugh een weinig beduidend familielid was, en hij bejegende hem zoals te verwachten viel. Daarom was het moeilijk voor Hugh een objectief oordeel te vellen. Micky was een voorkomende persoonlijkheid, en altijd smaakvol gekleed. Hij deed Hugh denken aan een kat met sensuele bewegingen en een glanzende vacht. Het was niet echt gebruikelijk er zo overdreven verzorgd uit te zien, en de heren zeiden van hem dat hij niet erg mannelijk was, maar de vrouwen scheen dat niet te kunnen schelen.

Hugh volgde Rachel met zijn ogen, terwijl ze door de kamer naar de plek liep waar Micky en zijn vader stonden. Het tweetal praatte met Edwards zuster Clementine, tante Madeleine en de jonge tante Beatrice. Nu wendde hij zich naar Rachel en gaf haar alle aandacht, terwijl hij haar hand schudde en iets zei wat haar deed lachen. Micky praatte altijd met drie of vier vrouwen tegelijk, beseftte Hugh.

Maar toch vond Hugh het een onprettige gedachte dat Florence net als Micky zou zijn. Ze was aantrekkelijk en gezien, net als Micky, maar de laatste was toch wel een ploert, vond Hugh.

Hij ging naast Florence staan, met een nerveus en opgewonden gevoel. 'Lady Florence, hoe maakt u het?'

Ze glimlachte duizelingwekkend. 'Wat is dit een bijzonder huis!'

'Vindt u het mooi?'

'Dat weet ik niet zeker.'

'Dat zeggen de meeste mensen.'

Ze lachte, alsof hij een grappige opmerking had gemaakt, en hij voelde zich zeer geveild.

Hij vervolgde: 'Het is heel modern, weet u. Er zijn wel vijf badkamers. En

er staat een grote ketel in de kelder, zodat het huis centraal verwarmd wordt.'

'Misschien is dat stenen schip op de voorgevel wat erg overdreven.'

Hugh liet zijn stem dalen. 'Dat vind ik ook. Het doet me denken aan zo'n koeiekop voor een slagerij.'

Ze giechelde weer. Hugh was blij dat hij haar aan het lachen kon maken. Hij besloot dat het leuk zou zijn als hij haar wat weg kon leiden van de anderen. 'Kom mee, dan bekijken we de tuin,' zei hij.

'Ja, leuk.'

De tuin was niet erg fraai, omdat de beplanting pas kort geleden was aan-gebracht, maar dat maakte niet uit. Hij leidde haar uit de salon naar het terras, maar daar versperde Augusta hem de weg. Ze keek hem misprijzend aan en zei: 'Lady Florence, wat leuk dat u gekomen bent. Edward zal u de tuin laten zien.' Ze greep Edward, die dicht bij haar stond, bij zijn arm en duwde het tweetal weg, nog voordat Hugh iets kon zeggen. Woedend klemde hij zijn kaken op elkaar en nam zich voor dit niet te nemen. 'Lieve Hugh, ik weet dat je graag met Rachel wilt praten,' zei Augusta. Ze pakte Hugh bij zijn arm en leidde hem weer naar binnen. Hij had geen keus, of anders zou hij zich los moeten rukken en een scène maken. Rachel stond bij Micky Miranda en zijn vader.

'Micky, ik wil jouw vader graag voorstellen aan mijn zwager, Samuel Pilaster.' Ze trok Micky en zijn vader weg, zodat Hugh en Rachel weer alleen waren.

Rachel lachte. 'Tegen haar kun je niet op.'

'Het is alsof je tegen een op hol geslagen trein praat,' zei Hugh schamper. Door het raam zag hij de fleurige jurk van Florence, die met Edward door de tuin wandelde.

Rachel volgde zijn blik en zei: 'Ga toch achter haar aan.'

Hij grijnsde. 'Bedankt.'

Haastig liep hij weer naar de tuin. Toen hij bij het tweetal kwam, kreeg hij opeens een inval. Waarom zou hij niet hetzelfde doen als zijn tante en Edward uit de buurt van Florence manoeuvreren? Augusta zou woedend zijn als ze het ontdekte, maar wat maakte dat uit? Het was hem veel waard even alleen te zijn met Florence. Het kon hem allemaal niets meer schelen. 'Zeg, Edward,' begon hij, 'je moeder vroeg of je even wilde komen. Ze is in de hal.'

Edward twijfelde daar niet aan: hij was wel gewend dat zijn moeder plot-seling van gedachten veranderde. 'Excuseer me, Lady Florence.' Hij liep weg en ging naar binnen.

Florence zei: 'Heeft ze echt naar hem gevraagd?'

'Nee.'

'Jij bent echt slecht!' zei ze verwijtend, maar haar ogen lachten.

Hij keek haar strak in haar ogen, en genoot van haar instemming. Later zou hij verantwoording moeten afleggen, maar hij had dat er graag voor over, nu hij haar glimlach zag. 'Kom mee, dan gaan we naar de boomgaard,' stelde hij voor.

~ 3 ~

Augusta was geamuseerd door papa Miranda. Hij was ook zo'n boerse man! Hij was heel anders dan zijn slanke en elegante zoon. Augusta was erg gesteld op Micky Miranda. Ze voelde zich altijd meer vrouw als ze bij hem in de buurt was, al was hij nog erg jong. Hij kon op een manier naar haar kijken, alsof ze het meest begerenswaardige wezen was dat hij ooit gezien had. En soms wenste ze in stilte dat hij meer deed dan alleen kijken. Dat was uiteraard een dwaze wens, maar toch kreeg ze dat gevoel af en toe.

Ze was gealarmeerd door hun gesprek over Seth. Micky veronderstelde dat Samuel de functie van de oude Seth zou overnemen, als die met pensioen ging of overleden was. Micky kon dat niet zelf bedacht hebben: hij had kennelijk iets opgevangen in de familie. Augusta wilde niet dat Samuel de macht in handen kreeg. Ze wilde die functie voor haar eigen man Joseph, die een neef was van Seth.

Ze keek door het venster en zag de vier partners van Pilasters Bank bij elkaar op het terras. Drie waren Pilasters: Seth, Samuel en Joseph, de methodisten met hun ouderwetse bijbelse namen. De oude Seth, met een plaid over zijn knieën, was invalide, en eigenlijk had hij zijn tijd al overleefd. Naast hem zijn zoon Samuel, die er minder opvallend uitzag als zijn vader. Hij had dezelfde snavelachtige neus, maar daaronder zat een nogal weke mond met een slecht gebit. Volgens de traditie zou hij de opvolger zijn, omdat hij de oudste was, na Seth. Joseph was aan het woord, en hij onderstreepte zijn betoog met afgemeten bewegingen van zijn hand. Het waren gebaren die duidelijk op een ongeduldige aard wezen. Hij had ook een Pilaster-neus, zijn gelaatstrekken waren niet erg regelmatig en hij werd kaal. De vierde partner stond wat naar achteren, met zijn armen over elkaar geslagen. Dat was majoor George Hartshorn, een gewezen legerofficier en de echtgenoot van Josephs zuster Madeleine. Hij had een prominent litteken

op zijn voorhoofd, omdat hij twintig jaar eerder gewond was geraakt tijdens de Krimoorlog. Maar hij was geen echte held: zijn paard was geschrokken van een stoommachine, daardoor was hij gevallen en met zijn hoofd tegen een keukenwagen geslagen. Hij had ontslag genomen uit het leger, en was bij de bank gaan werken toen hij met Madeleine trouwde. Hij was een goedmoedige man, die volgde waar anderen de leiding namen. Hij was niet intelligent genoeg om Senior Partner, de hoogste baas van de bank te worden, en overigens was er nog nooit een Senior Partner geweest die niet de naam Pilaster droeg. De enige serieuze kandidaten voor die taak waren Samuel en Joseph.

De procedure was dat het besluit genomen werd door stemming van de partners. En traditioneel kwam de familie meestal tot een vergelijk. Maar in feite wilde Augusta haar zin doordrijven, al zou dat niet eenvoudig zijn.

De hoogste leidinggevende van Pilasters Bank was een van de machtigste mannen ter wereld. Zijn beslissing een lening toe te kennen kon een wankelende vorst redden, en zijn weigering kon het begin van een revolutie zijn. Met enkele anderen – J.P. Morgan, de Rothschilds, Ben Greenbourne – had hij de voorspoed van hele naties in zijn macht. Hij werd geveleid door staatshoofden, geraadpleegd door premiers, en diplomaten vroegen audiëntie bij hem aan. En zijn echtgenote werd door iedereen vereerd.

Joseph wilde die positie bemachtigen, maar hij was niet bepaald subtiel. Augusta was bang dat hij de kans door zijn vingers zou laten glippen. Hij was in staat botweg te verklaren dat hij graag in aanmerking kwam voor de functie, maar dat de familie moest beslissen. Het kwam niet in hem op dat er meer nodig was om zijn kansen te vergroten. Hij zou bijvoorbeeld nooit iets doen om zijn rivalen in diskrediet te brengen.

Augusta zou dat voor hem moeten doen.

Ze had geen moeite met het herkennen van Samuels zwakke plekken. Hij was drieënvijftig jaar en nog altijd vrijgezel, maar hij woonde samen met een jongeman die discreet werd aangeduid als zijn secretaris. Tot nu toe had de familie geen aandacht besteed aan de huiselijke omstandigheden van Samuel, maar Augusta vroeg zich af of ze daar verandering in kon brengen.

Samuel moest voorzichtig aangepakt worden. Hij was een overdreven nauwgezet man: het type dat zich helemaal ging verkleden als er een druppeltje wijn op zijn broekspijp was gevallen, maar hij was niet zwak en hij liet zich evenmin intimideren. Een directe aanval was niet de manier om hem klein te krijgen.

Ze zou er geen moeite mee hebben hem te beledigen, want ze had hem

nooit gemogen. Soms gedroeg hij zich alsof hij haar wel amusant vond, maar hij kon ook doen alsof hij haar uitermate vervelend vond.

Terwijl ze zich tussen haar gasten bewoog, dacht ze niet meer aan de ergerlijke tegenzin van haar neef Hugh om een uitermate geschikt meisje het hof te maken. Die tak van de familie was altijd lastig geweest, en ze liet zich daardoor niet afleiden van het belangrijker probleem waar Micky haar op geattendeerd had: de dreiging van Samuel.

Ze zag haar schoonzuster Madeleine Hartshorn in de hal. Arme Madeleine: het was duidelijk dat ze een zus was van Joseph, want ze had de neus van een Pilaster. Bij sommige mannen stond dat wel interessant, maar een vrouw kon er met zo'n neus niet anders dan onaantrekkelijk uitzien.

Madeleine en Augusta waren ooit rivalen geweest. Jaren geleden, toen Augusta pas met Joseph was getrouwd, ergerde Madeleine zich aan het feit dat de familie zich meer op dat paar richtte, hoewel Madeleine nooit de aantrekkingskracht of de energie had om dezelfde dingen als Augusta te doen: het organiseren van trouwerijen en begrafenissen, geschikte paren vormen, ruzies bijleggen en het organiseren van steun voor zieken, zwangeren en behoeftigen. Madeleines opstelling had bijna een breuk in de familie veroorzaakt. Maar toen had ze Augusta een wapen in handen gegeven. Op een middag was Augusta een exclusieve juwelierswinkel in Bond Street binnengestapt, en ze zag nog juist dat Madeleine verdween via een deur achter in de winkel. Augusta was even blijven rondhangen, en ze had net gedaan alsof ze naar een toastrek keek, toen ze zag dat een knappe jongeman door dezelfde deur verdween. Ze had wel eens gehoord dat de kamers boven zulke winkels werden gebruikt voor een romantisch rendez-vous, en ze was er nu vrijwel zeker van dat Madeleine een affaire had. Met een biljet van vijf pond wist ze de eigenares van de winkel, een zekere mevrouw Baxter, over te halen haar de naam van die jongeman te geven: Viscount Tremain.

Augusta was oprecht geschokt, maar de eerste gedachte die in haar opkwam was dat wat Madeleine met deze Viscount Tremain deed, zij met Micky Miranda zou kunnen doen. Maar daar kon uiteraard geen sprake van zijn. En trouwens, wanneer Madeleine betrappt werd, dan kon Augusta hetzelfde overkomen.

Het zou verschrikkelijke gevolgen hebben voor Madeleine. Een man die een affaire had werd als een romantische schurk beschouwd, maar wanneer een vrouw hetzelfde deed, dan was ze een hoer. Als haar geheim bekend werd, dan zou ze uitgestoten worden door de society en een schande zijn voor haar familie. Augusta wilde het geheim eerst gebruiken om Madeleine onder controle te houden, door te dreigen met openbaarmaking. Maar dan

zou Madeleine altijd haar vijand zijn. En het was dwaas om meer vijanden te hebben dan onvermijdelijk was. Er moest een manier zijn om Madeleine tot haar bondgenoot te maken. Nadat ze er langdurig over nagedacht had, wist Augusta wat haar te doen stond. In plaats van Madeleine onder druk te zetten, deed ze alsof ze aan haar kant stond. 'Ik zal je een wijze raad geven, Madeleine,' had ze gefluisterd. 'Die mevrouw Baxter is niet te vertrouwen. Vraag je burggraaf of hij een veiliger adres weet voor een rendez-vous.' Madeleine had haar gesmeekt het geheim te bewaren, en ze was overdreven dankbaar toen Augusta beloofde dat ze eeuwig het zwijgen zou bewaren. Sindsdien bestond er geen rivaliteit meer tussen de twee vrouwen.

Nu pakte Augusta de arm van Madeleine, en ze zei: 'Kom mee, dan laat ik je mijn kamer zien. Die zul je zeker mooi vinden.'

Op de eerste verdieping van het huis waren haar slaapkamer en kleedkamer, de slaapkamer en kleedkamer van Joseph, en een studeervertrek. Ze leidde Madeleine naar de slaapkamer, sloot de deur en wachtte op haar reactie.

De kamer was ingericht in Japanse stijl, het behang had patronen met pauwen, er stonden sierlijk gebeeldhouwde stoelen, en er was porselein uitgestald op de schoorsteenmantel. Er stond een enorme garderobekast die beschilderd was met Japanse motieven, en het zitje bij het raam was gedeeltelijk afgeschermd met gordijnen.

'Augusta, wat gewaagd!' riep Madeleine uit.

'Dank je,' zei Augusta, tevreden met de bewondering. 'Er was nog betere gordijnstof, maar die bleek uitverkocht. Kom, dan laat ik je de slaapkamer van Joseph zien.'

Ze liep met Madeleine door de tussendeur. De slaapkamer van Joseph was minder opvallend maar in dezelfde stijl ingericht, met brokaten gordijnen en leren behang. Augusta was vooral trots op de gelakte vitrinekast, met daarin een verzameling snuifdoosjes.

'Joseph is zo excentriek,' zei Madeleine, terwijl ze naar de snuifdoosjes keek.

Augusta glimlachte. Haar man was helemaal niet excentriek, maar het was inderdaad ongewoon dat een zakenman die ook methodist was zulke frivole voorwerpen verzamelde, en de hele familie vond dat wel amusant. 'Hij zegt dat het een goede geldbelegging is,' zei ze. Een diamanten collier zou ook een verstandige belegging zijn, maar hij kocht nooit zulke sieraden voor haar.

'Een man moet nu eenmaal een hobby hebben,' vond Madeleine. 'Zo komt hij ook niet in problemen.'

Ze bedoelde dat hij dan niet naar de bordelen ging. Die toespeling op de ondeugden van mannen herinnerde Augusta weer aan haar eigen doel. Rustig, heel rustig aan, hield ze zichzelf voor. 'Madeleine, lieve, wat moeten we doen aan neef Samuel en zijn zogenaamde secretaris?'

Madeleine keek haar met een vragende blik aan. 'Moeten we dan iets doen?'

'Als Samuel inderdaad Senior Partner wordt, dan is dat onvermijdelijk.'

'Waarom?'

'Hoor eens, de Senior Partner van Pilasters Bank moet ambassadeurs ontvangen, hij overlegt met staatshoofden en koninklijke personen, daarom moet zijn privé-leven beslist onberispelijk zijn.'

Madeleine begreep wat ze bedoelde en ze bloosde. 'Je wilt toch niet beweren dat Samuel op de een of andere manier ontaard is?'

Dat was precies wat Augusta suggereerde, maar ze wilde het niet rechtstreeks zeggen, omdat ze bang was dat Madeleine haar neef in bescherming zou nemen. 'Ik denk dat we het nooit precies zullen weten,' zei ze ontwijkend, 'maar het gaat erom wat de mensen denken.'

Madeleine was niet overtuigd. 'Denk je heus dat men...?'

Augusta dwong zichzelf geduld te hebben met Madeleines gēne. 'Luister eens, wij zijn allebei getrouwde vrouwen, en we weten hoe de mannen zijn. Ze hebben gewoon dierlijke lusten. Als een man drieënvijftig is en als vrijgezel met een knappe jongeman onder een dak woont, dan is het toch logisch dat daar wat van gedacht wordt?'

Madeleine trok haar wenkbrauwen op en er verscheen een zorgelijke trek op haar gezicht. Maar voor ze iets kon zeggen werd er op de deur geklopt en kwam Edward binnen. 'Wat is er moeder?' vroeg hij.

Augusta ergerde zich dat ze gestoord werd, en ze begreep niet wat Edward bedoelde. 'Hoezo zou er iets zijn?'

'Je vroeg of ik hierheen wilde komen.'

'Dat heb ik helemaal niet gedaan. Ik heb je gevraagd de tuin te laten zien aan Lady Florence.'

Edward keek gekwetst. 'Hugh zei dat je me wilde spreken!'

Augusta begreep het. 'Zei hij dat? En ik neem aan dat hij nu met Lady Florence in de tuin wandelt?'

Edward begon het ook te begrijpen. 'Ik denk van wel,' zei hij, met een pijnlijke trek op zijn gezicht. 'Wees alsjeblieft niet boos, mama.'

Augusta's boosheid smolt meteen weg. 'Maak je niet druk, lieve Teddy. Die Hugh is zo'n sluwe knaap.' Maar als Hugh dacht dat hij zijn tante te slim af was, dan vergiste hij zich toch.

De afleiding ergerde haar, maar ze beseftte dat ze Madeleine al genoeg had gezegd over neef Samuel. In dit stadium wilde ze alleen het zaad van de twijfel zaaien; meer zou nu te veel zijn. Ze besloot er verder niet over te praten en wuifde haar schoonzuster en haar zoon de kamer uit, met de woorden: 'Ik moet nu weer naar mijn gasten.'

Ze daalden de trap af. Het feest was geanimeerd, te oordelen aan de levendige gesprekken, het gelach en de tinkelende zilveren theelepeltjes op de schoteltjes van Chinees porselein. Augusta keek even naar de eetkamer, waar de bedienden bezig waren kreeftsalade, vruchtencake en koude drankjes te serveren. Ze liep verder naar de hal en wisselde enkele woorden met de gasten die ze ontmoette, terwijl ze onopvallend rondkeek, op zoek naar Lady Stalworthy, de moeder van Florence.

Ze was bezorgd bij de gedachte dat Hugh met Florence zou trouwen. Hugh deed het veel te goed in het bankbedrijf. Hij had de snelle zakelijke geest van een straatventer, en de innemende manieren van een beroepskaartspeler. Zelfs Joseph sprak lovend over hem, zich niet bewust van het dreigende gevaar voor zijn eigen zoon. Een huwelijk met de dochter van een graaf zou Hugh de sociale status bezorgen die bij zijn aangeboren talenten paste, en dan kon hij een gevaarlijke rivaal voor Edward worden. De brave Teddy had niet Hughes oppervlakkige charme, of diens gewiekste rekenvaardigheid, dus hij had alle steun die Augusta hem gaf hard nodig.

Ze trof Lady Stalworthy aan bij het grote venster in de salon: een aantrekkelijke dame van middelbare leeftijd, gekleed in een roze jurk, en met een kleine strohoed met zijden bloemen op haar hoofd. Augusta was nieuwsgierig naar wat zij over Hugh en Florence dacht. Hugh was geen indrukwekkende partij, maar vanuit Lady Stalworthy's gezichtspunt was hij ook niet een onmogelijke kandidaat. Florence was de jongste van haar drie dochters; de beide anderen waren heel behoorlijk getrouwd, dus kon Lady Stalworthy wel toegeeflijk zijn. Dat moest Augusta zien te voorkomen. Maar hoe?

Ze ging naast Lady Stalworthy staan en zag dat ze door het venster naar het tweetal in de tuin keek. Hugh legde iets uit, en de ogen van Florence straalden, terwijl ze aandachtig naar hem luisterde. 'Het zorgeloze geluk van de jeugd,' zei Augusta.

'Hugh lijkt me een aardige jongen,' merkte Lady Stalworthy op.

Augusta keek haar even ernstig aan. Op het gezicht van Lady Stalworthy was een dromerige glimlach verschenen. Ze was ooit even knap en aantrekkelijk geweest als haar dochter, veronderstelde Augusta, en ze dacht kennelijk terug aan haar eigen jonge meisjesjaren. Het was nodig dat ze weer met

beide benen op de grond kwam te staan. 'Ja, maar die onbezorgde dagen gaan erg snel voorbij,' zei ze pinnig.

'Maar ze zijn zo idyllisch...'

Het werd tijd het vergif toe te dienen. 'Hugh's vader is gestorven, zoals je weet,' zei Augusta. 'En zijn moeder woont rustig in Folkestone, daarom voelen Joseph en ik ons verplicht hem ouderlijke zorg te bieden.' Ze zweeg even. 'Ik hoef zeker niet te zeggen dat een verbintenis met jouw familie een opmerkelijke triomf voor Hugh zou betekenen.'

'Dat is heel aardig van je,' zei Lady Stalworthy, alsof ze een compliment had gekregen. 'De Pilasters vormen zelf een zeer gedistingeerde familie.'

'Dank je. Als Hugh zijn werk goed doet, zal hij in de toekomst een behoorlijk bestaan opbouwen.'

Lady Stalworthy leek even uit het veld geslagen. 'Dus zijn vader heeft helemaal geen fortuin nagelaten?'

'Nee.' Augusta moest haar laten weten dat Hugh geen geld van zijn ooms zou krijgen als hij trouwde. Ze zei: 'Hij zal zichzelf moeten opwerken binnen het bankbedrijf, en van zijn salaris moeten leven.'

'Aha, ik begrijp het,' zei Lady Stalworthy, maar op haar gezicht was toch iets van teleurstelling te lezen. 'Gelukkig heeft Florence haar eigen bescheiden kapitaal.'

Augusta voelde zich teleurgesteld. Dus Florence beschikte over eigen geld. Dat was slecht nieuws. Augusta vroeg zich af hoe groot dat kapitaal was. De Stalworthy's waren niet zo rijk als de Pilasters – dat waren er maar heel weinigen – maar ze konden gerieflijk leven, meende Augusta. Hoe dan ook, de betrekkelijke armoede van Hugh was niet genoeg reden voor Lady Stalworthy om hem af te wijzen. Augusta moest zwaardere middelen in de strijd werpen. 'Die lieve Florence zou zo'n grote steun voor Hugh zijn... Echt, ze zal een heel erg stabiliserende invloed op hem hebben.'

'Ja,' antwoordde Lady Stalworthy vaag, maar toen fronste ze haar wenkbrauwen. 'Stabiliserend?'

Augusta aarzelde. Dit was een gevaarlijk onderwerp, maar ze moest het risico nemen. 'Ik luister nooit naar geroddel en ik weet wel zeker dat jij dat evenmin doet,' zei ze. 'Tobias was ongetwijfeld ongelukkig, maar Hugh laat nauwelijks blijken dat hij zijn zwakheden heeft geërfd.'

'Dat is mooi,' vond Lady Stalworthy, al was er een bezorgde trek op haar gezicht.

'Hoe dan ook, Joseph en ik zouden heel gelukkig zijn als hij met een verstandig meisje als Florence trouwt. Je krijgt meteen het gevoel dat ze hem goed aan kan en...' Augusta's stem stierf weg.

'Ik...' Lady Stalworthy slikte even. 'Ik kan me niet herinneren wat de zwakheden van zijn vader waren.'

'Ach, het zal wel niet waar zijn.'

'Het blijft uiteraard onder ons,' drong Lady Stalworthy aan.

'Misschien had ik er beter niet over kunnen beginnen.'

'Maar ik wil alles weten, in het belang van mijn dochter. Dat zul je toch wel begrijpen?'

'Gokken,' zei Augusta veelbetekenend en zacht. Ze wilde niet dat de andere gasten haar konden horen, want er waren genoeg mensen die meteen zagen dat ze loog. 'Dat bracht hem ertoe zich van het leven te beroven. Hij kon de schande niet meer verdragen, weet je.' Augusta hoopte vurig dat de Stalworthy's niet de moeite zouden nemen deze verdachtmaking op waarheid te controleren.

'Ik dacht dat zijn bedrijf failliet was gegaan?'

'Dat ook.'

'Wat tragisch...'

'Eerlijk gezegd moest Joseph de schulden van Hugh enkele keren afbetalen, maar hij heeft hem streng toegesproken, zodat we ervan overtuigd zijn dat het in de toekomst niet nog een keer gebeurt.'

'Dat is geruststellend,' vond Lady Stalworthy, maar aan haar gezicht was te zien dat ze er heel anders over dacht.

Augusta dacht dat ze wel genoeg had gezegd. Haar houding alsof ze ingenomen was met een eventueel huwelijk werd bijna ongeloofwaardig. Ze keek weer uit het raam. Florence lachte om een opmerking van Hugh. Ze wierp haar hoofd in de nek en lachte haar parelende tanden bloot. Het was bijna ongepast. Hugh scheen haar met zijn ogen te verslinden. Iedereen kon wel zien dat de twee zich sterk tot elkaar aangetrokken voelden. 'Het zal niet lang duren voordat deze kwestie serieus besproken moet worden,' zei Augusta.

'Misschien hebben ze nu wel genoeg met elkaar gepraat,' zei Lady Stalworthy zorgelijk. 'Ik kan beter tussenbeide komen. Excuseer me.'

'Uiteraard.'

Lady Stalworthy liep snel de tuin in.

Augusta voelde zich opgelucht. Ze had weer een delicaat gesprek goed afgerond. Lady Stalworthy begon Hugh te wantrouwen, en wanneer een moeder zich eenmaal ongemakkelijk begon te voelen over iemand die haar dochter het hof maakte, dan was het eindoordeel zelden gunstig.

Ze keek om zich heen en zag Beatrice Pilaster, ook een schoonzuster. Joseph had twee broers gehad: Tobias, de vader van Hugh, en William, die al-

tijd de jonge William werd genoemd, omdat hij drieëntwintig jaar na Joseph werd geboren. William was nu vijfentwintig, en nog geen partner in de bank. Beatrice was zijn vrouw, en ze leek nog het meest op een speels jong hondje dat op een onhandige manier met iedereen bevriend wil zijn. Augusta besloot met haar te praten over Samuel en zijn secretaris. Ze liep naar Beatrice en zei: 'Zeg, wil je mijn slaapkamer zien?'

~ 4 ~

Micky en zijn vader namen afscheid en begonnen aan de wandeling naar hun onderkomen. De hele route liep door parken: eerst Hyde Park, daarna Green Park, en dan St. James Park, tot ze bij de rivier kwamen. Ze bleven midden op Westminster Bridge staan, om even uit te rusten en van het uitzicht te genieten. Op de noordelijke oever lag de grootste stad ter wereld. Stroomopwaarts waren de parlamentsgebouwen, verrezen in een moderne versie van de aangrenzende dertiende-eeuwse Westminster Abbey. Verder naar zee zagen ze de tuinen van Whitehall, het paleis van de hertog van Buccleuch, en het grote bakstenen stationsgebouw van Charing Cross.

De zeehaven met de dokken was niet te zien, en er kwamen geen grote schepen tot hier gevaren, maar het was op het water wel druk met kleine boten en plezierjachten, wat een leuk gezicht was in de avondzon.

De zuidelijke oever had ook in een heel ander land kunnen zijn. Het was de oever waar de Lambeth pottebakkerijen waren, en op de modderige velden, waar overal haveloze werkplaatsen waren verrezen, werkten mannen en vrouwen met grauwe gezichten; ze kookten botten, haalden klei en stookten de vuren op, of vulden de vormen waarmee de stukken afvoerpijp en de schoorsteenpijpen werden gemaakt voor de zich snel uitbreidende stad. Zelfs op de brug was de scherpe geur te ruiken, al was de afstand meer dan een halve kilometer. De benauwde hutten waar de werklieden woonden stonden dicht opeen gebouwd tegen de muren van Lambeth Palace, de Londense residentie van de aartsbisschop van Canterbury: opgestuwd als drijfhout na een hoge vloed. Hoewel het paleis van de aartsbisschop dichtbij was, werd deze omgeving Devil's Acre genoemd, vermoedelijk vanwege de rook en de vuren, de werklieden en de stank die aan de hel deden denken.

Micky had een woning in Camberwell, een respectabele buitenwijk voorbij de pottebakkerijen, maar zijn vader aarzelde om verder te lopen over de

brug. Hij voelde er weinig voor over Devil's Acre te lopen. Micky vervloekte inwendig nog steeds de oude Seth Pilaster, die met zijn methodisten-geweten zijn plannen dwarsboomde. 'We zullen dat probleem over het transport van die geweren oplossen, papa,' zei hij. 'Maak je daar maar geen zorgen over.'

Papa haalde zijn schouders op. 'Wie kan ons dan iets in de weg leggen?' vroeg hij.

Het was een eenvoudige vraag, maar met een diepe betekenis voor de familie Miranda. Wanneer ze voor een moeilijk probleem stonden, dan werd gevraagd: 'Wie kan ons iets in de weg leggen?' Maar in wezen betekende het: 'Wie moeten we vermoorden, om te doen wat we willen?' Micky moest weer denken aan de barbaarse kanten van het bestaan in de provincie Santamaria, aan de dingen die hij liever wilde vergeten, zoals hoe papa zijn maffresse had gestraft omdat ze hem ontrouw was, door de loop van een geweer tegen haar hoofd te zetten en de trekker over te halen. Of toen een joodse familie het waagde een winkel te openen naast een zaak die van papa was, en hij brand liet stichten, waarbij de winkelier, zijn vrouw en de kinderen levend verbrand waren. Of toen papa een dwerg had laten verkleeden, zodat die op hem leek, en iedereen hartelijk moest lachen, tot papa be-daard naar het kleine gedrocht liep en hem met een pistool koelbloedig neerschoot.

Zelfs in Cordova was dergelijk gedrag niet normaal, maar papa was een gevreesd man die zich alles kon permitteren. Hier in Engeland zou hij zeker in de gevangenis worden gesmeten. 'Ik denk niet dat het nodig is drastische maatregelen te nemen,' zei Micky, en hij probeerde zijn nervositeit te maskeren door een luchtige toon.

'Voorlopig hebben we geen haast,' zei papa. 'Thuis valt nu de winter in, en er wordt niet gevochten voor het weer zomer wordt.' Hij keek Micky strak en nors aan. 'Maar ik moet die geweren beslist hebben voor eind oktober.'

Die blik in zijn vaders ogen bezorgde Micky een week gevoel in zijn knieën. Hij leunde tegen een stenen pilaar van de brug, om steun te vinden. 'Daar zal ik voor zorgen, papa. Maak je geen zorgen,' zei hij gespannen.

Papa knikte, alsof hij daar geen moment aan twijfelde. Ze bleven wel een minuut lang zwijgen. Opeens zei papa: 'Ik wil dat jij in Londen blijft.'

Micky voelde zich meteen opgelucht. Daar had hij al op gehoopt. Hij had kennelijk iets goed gedaan. 'Dat lijkt me ook een heel goed idee, papa,' zei hij, en probeerde niet te gretig te lijken.

Maar toen sloeg papa toe: 'En dan krijg je geen toelage meer.'

‘Wat?’

‘De familie kan jou niet onderhouden. Je moet zelf maar in je levensonderhoud voorzien.’

Micky was verbijsterd. De gemeenheid van papa was even berucht als zijn gewelddadigheid, maar toch had hij dit niet verwacht. De Miranda's waren rijk. Papa bezat duizenden stuks vee, hij had het monopolie over de hele paardenhandel in een uitgestrekt gebied, hij verpachtte landerijen aan kleine boeren en hij was eigenaar van de meeste winkels in de provincie Santamaria.

Het was wel waar dat ze met hun geld weinig konden kopen in Engeland. In Cordova was een dollar voldoende voor een maaltijd, een fles rum en een hoer voor de hele nacht, maar hier kon er amper een simpele maaltijd en een glas bier mee betaald worden. Dat was een schok geweest, toen Micky voor het eerst op Windfield School arriveerde. Hij was erin geslaagd zijn toelage te verruimen met kaartspelen, maar het was moeilijk gebleken de eindjes aan elkaar te knopen toen hij Edward leerde kennen. Edward betaalde alle kostbare uitjes die ze samen beleefden: operavoorstellingen, paardenraces, jagen en naar de hoeren gaan. Maar toch had Micky een basisinkomen nodig om de huur te betalen, de rekeningen van de kleermaker, de contributie voor de herenclubs waar hij lid van was, en voor de fooien die hij aan de bedienden moest geven. Hoe verwachtte papa dat hij daar het geld voor kon bemachtigen? Een baan zoeken? Dat vooruitzicht was vreselijk. Geen enkel lid van de familie Miranda werkte in loondienst.

Hij wilde juist vragen hoe hij dan in zijn levensonderhoud moest voorzien als hij geen geld meer kreeg, maar papa veranderde plotseling van onderwerp en zei: ‘Ik zal je nu vertellen waar die geweren voor nodig zijn. We willen de woestijn in bezit nemen.’

Micky begreep het niet. Het grondgebied van de familie Miranda bestreek een groot deel van de provincie Santamaria. Aan hun landerijen grensden de bezittingen van de familie Delabarca. En ten noorden daarvan lag een gebied dat zo droog was dat papa noch zijn buurman ooit de moeite had genomen het op te eisen. ‘Waar hebben we die woestijn dan voor nodig?’ vroeg Micky.

‘Onder het zand ligt een mineraal dat nitraat wordt genoemd. Het wordt gebruikt als kunstmest, en het is veel beter dan gewone mest. Het kan overal ter wereld verkocht worden tegen hoge prijzen. En ik wil dat jij in Londen blijft, om de verkoop te organiseren.’

‘Hoe weten we of dat spul daar in de grond zit?’

‘Delabarca heeft de bodem daar al ontgonnen, en zijn familie is daar heel rijk door geworden.’

Micky raakte opgewonden. Dit kon de toekomst voor zijn familie helemaal veranderen. Niet meteen, dat was duidelijk, en eerst moest hij het probleem zonder toelage te leven oplossen, maar in de toekomst...

'We moeten snel in actie komen,' zei papa. 'Rijkdom is macht, en het gevaar dreigt dat de familie Delabarca spoedig rijker is dan wij. Dus voordat het zo ver is, moeten we hen vernietigen.'

~ 1 ~

Whitehaven House
Kensington Gore
Londen S.W.

2 juni 1873

Mijn lieve Florence,
Waar ben je? Ik hoopte je te zien bij het bal van mevrouw Bridewell,
en daarna in Richmond, of bij de Muncasters, op zaterdag... Maar je
was er niet! Schrijf me, dan weet ik dat je nog leeft.

Je trouwe,
Hugh Pilaster

23 Park Lane
Londen W.

3 juni 1873

Aan Hugh Pilaster

Sir,
U zou me zeer verplichten als u vanaf heden op geen enkele wijze
meer contact zoekt met mijn dochter.

Stalworthy

Whitehaven House
Kensington Gore
Londen S.W.

6 juni 1873

Allerliefste Florence,
Eindelijk heb ik een betrouwbare koerier gevonden die dit briefje naar jou kan smokkelen. Waarom verschuil jij je voor me? Heb ik je ouders beledigd? Of, wat de hemel verhoede, heb ik jou gekwetst? Jouw nicht Jane zal me je antwoord brengen. Schrijf me snel!

Met tedere gevoelens,
Hugh

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire

7 juni 1873

Lieve Hugh,
Het is mij verboden jou te ontmoeten, omdat je een gokker bent, evenals je vader. Het spijt me oprecht, maar ik moet wel geloven dat mijn ouders weten wat het beste is voor mij.

Met droefheid,
Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
Londen S.W.

8 juni 1873

Lieve moeder,
Een jongedame heeft mij zojuist afgewezen, omdat mijn vader een gokker zou zijn. Is dat waar? Antwoord zo snel mogelijk, want ik moet het weten!

Je liefhebbende zoon,
Hugh

Wellington Villas
Folkestone
Kent

9 juni 1873

Mijn lieve zoon,

Mij is niet bekend dat jouw vader een gokker was. Ik kan me niet voorstellen wie zoiets belachelijks over hem beweert. Hij is geld kwijtgeraakt, door zakelijke tegenslagen, zoals jij ook te horen hebt gekregen. Een andere reden was er niet.

Ik hoop dat alles goed is met jou, en dat jouw geliefde je alsnog zal accepteren. Met mij gaat het goed, en je zuster Dorothy laat je hartelijk groeten, evenals,

Je moeder

Whitehaven House
Kensington Gore
Londen S.W.

10 juni 1873

Lieve Florence,

Ik geloof dat iemand je onwaarheden over mijn vader heeft verteld. Hij is inderdaad bankroet gegaan, maar dat was niet zijn schuld. Een grote firma met de naam Overend & Gurney ging failliet, en liet een schuld van vijf miljoen pond achter. Daardoor werden veel crediteuren in het ongeluk gestort. Dezelfde dag nog heeft mijn vader zich van het leven beroofd. Maar hij heeft nooit gegokt, en ik ook niet.

Als je dit aan je nobele vader wil uitleggen, dan zal alles goedkomen. Daar vertrouw ik op,

Voor altijd de jouwe,
Hugh

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire

11 juni 1873

Hugh,

Valse waarheden aan mij schrijven heeft geen zin. Ik weet nu zeker dat de raad van mijn ouders verstandig is, en ik zal je moeten vergeten.

Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
Londen S.W.

12 juni 1873

Lieve Florence,

Je moet me geloven! Het is mogelijk dat ik niet de waarheid over mijn vader te horen kreeg, al kan ik in alle oprechtheid niet twijfelen aan het woord van mijn moeder, maar wat mezelf betreft ken ik de waarheid. Toen ik veertien jaar was heb ik een shilling ingezet bij de Derby, en ik verloor. Sindsdien heb ik nooit meer een stuiver vergokt. Als ik je zie, zal ik dat zweren.

In goede hoop...
Hugh

Foljambe & Merriweather, Advocaten
Gray's Inn
Londen W.C.

13 juni 1873

Aan de weledele heer Hugh Pilaster,

Sir,

Wij kregen opdracht van onze cliënt, de Earl van Stalworthy, u dringend te verzoeken geen contact meer te zoeken met zijn dochter.

Voor alle duidelijkheid laten wij u weten dat de Earl alle juridische maatregelen zal nemen, desnoods tot de Hoge Raad toe, om dit te bewerkstelligen, indien u niet vrijwillig aan dit verzoek gehoor geeft.

Namens de heren Foljambe & Merriwether,
Albert C. Merriwether

Hugh,

Ze liet jouw laatste brief aan mijn tante, haar moeder, lezen. Ze hebben haar naar Parijs gebracht, tot het seizoen voorbij is, en daarna gaan ze naar Yorkshire. Het heeft geen zin, ze geeft niets meer om je. Helaas...

Jane

~ 2 ~

Argyll Rooms was de meest geliefde plek waar vertier werd gezocht in Londen, maar Hugh was er nog nooit geweest. Het zou nooit in hem opkomen een dergelijke gelegenheid te bezoeken, want hoewel het niet echt een borddeel was, had Argyll Rooms toch geen goede reputatie.

Maar enkele dagen nadat Florence hem definitief had afgewezen, vroeg Edward hem nonchalant om samen met hem en Micky daar de avond door te brengen, en Hugh nam de uitnodiging aan.

Hugh bracht niet veel tijd door in gezelschap van zijn neef. Edward was altijd vreselijk verwend geweest, hij was tamelijk grof en liet anderen graag voor hem lopen. Hugh had sinds lang de rol van het zwarte schaap in de familie gekregen, en daarmee volgde hij het voorbeeld van zijn vader. Edward en hij hadden weinig met elkaar gemeen. Maar ondanks dat wilde Hugh toch proberen van frivool vermaak te genieten. Dames van lichte zeden en vertier waren belangrijk voor duizenden Engelse heren uit de betere kringen. Misschien hadden ze wel gelijk, en was dit beter dan oprechte liefde, of was dit de weg naar het ware geluk.

Eigenlijk wist Hugh niet of hij wel echt verliefd was geworden op Florence. Hij was wel kwaad dat ze zich door toedoen van haar ouders tegen hem had gekeerd, en vooral omdat er werd kwaadgesproken van zijn vader. Maar hij besefte wel met enige schaamte dat zijn hart niet gebroken was. Hij

dacht vaak aan Florence, maar ondanks dat sliep hij goed, at hij gretig en kon zich zonder moeite op zijn werk concentreren. Betekende het dat hij nooit van haar gehouden had? Het meisje dat hij meer dan wie ook, afgezien van zijn zesjarige zusje Dotty, graag mocht was Rachel Bodwin, en hij speelde zeker met de gedachte haar te trouwen. Was dat liefde? Hij wist het niet. Misschien was hij nog te jong om te begrijpen wat liefde was. Of mogelijk was hem dat nog niet overkomen.

Argyll Rooms was naast een kerk in Great Windmill Street, dicht bij Piccadilly Circus. Edward betaalde voor hen elk een shilling entree, en ze stapten naar binnen. Ze droegen alledrie avondkleding: een zwart jacquet met zijden revers, een wit vest, een overhemd en een witte vlinderstrik. Daaronder een zwarte pantalon met een zijden sjerp. Het kostuum van Edward was nieuw en kostbaar, dat van Micky veel goedkoper maar modieus van snit, en Hugh droeg kleding die hij van zijn vader had geërfd.

De balzaal was een helder met gaslampen verlichte arena, met aan de wanden vergulde spiegels, en een half verscholen orkest speelde polka's. Het was druk op de dansvloer, met fraai uitgedoste paren. Sommige bezoekers waren in avondtenue, een teken dat ze tot de upper-class behoorden en nu aan de zwier gingen, maar de meesten waren stemmig gekleed, en waren in het dagelijks leven kantoorbedienden of zakenlieden.

Boven de dansvloer was een schemerige galerij. Edward wees ernaar en zei tegen Hugh: 'Als je aan de praat raakt met een juffie, dan betaal je nog een shilling en dan kun je met haar naar boven. Daar zijn pluche stoelen, het licht is er gedempt en de kelners zijn heel discreet.'

Hugh voelde zich duizelig worden, niet alleen door het licht, maar ook door de kansen die hij zou krijgen. Overal rondom hem waren meisjes, die hier gekomen waren met als enige doel om te flirten! Sommige meisjes werden vergezeld van een vriendje, maar anderen waren alleen hierheen gekomen, om te dansen met volkomen vreemden. En ze waren allemaal prachtig gekleed, veel diep uitgesneden jurken, en de meest verbluffende hoeden. Maar hij zag ook dat ze op de dansvloer allemaal decent hun wijde mantels aan hielden. Micky en Edward verzekerden hem dat deze meisjes geen prostituées waren, maar gewoon werkten in een winkel, bij een kledingatelier of in de huishouding.

'Hoe kom je met hen in gesprek?' vroeg Hugh. 'Je kunt ze toch niet zomaar aanspreken?'

Edward wees naar een lange gedistingeerde heer, met een witte das en een jacquet. Hij had een soort badge opgespeld en scheen toezicht te houden op de dansvloer. 'Dat is de ceremoniemeester. Hij kan je bij een meisje introduceren, als je hem een fooi geeft.'

De sfeer was nieuwsgierig, met een mengeling van fatsoenlijkheid en vrijmoedigheid, vond Hugh.

De polka was afgelopen en sommige dansers keerden terug naar hun tafeltjes. Edward wees en riep: 'Wel allemachtig, als dat Fatty Greenbourne niet is!'

Hugh keek in de aangewezen richting en zag hun oude schoolkameraad, dikker dan ooit, zodat hij bijna uit zijn jasje barstte. Aan zijn arm hing een beeldschoon meisje. Fatty en het meisje gingen aan een tafeltje zitten, en Micky zei kalm: 'Waarom gaan we niet even bij hen zitten?'

Hugh wilde het meisje graag van dichtbij bekijken, en hij knikte gretig. De drie jongemannen zochten zich een weg tussen de tafels door. 'Goedenavond, Fatty!' zei Edward opgewekt.

'Hallo, jongens,' antwoordde hij. 'Ze noemen me tegenwoordig Solly,' voegde hij er kameraadschappelijk aan toe.

Hugh had Solly af en toe gezien in de City, de financiële wijk van Londen. Solly werkte al enkele jaren op het hoofdkantoor van het bankbedrijf dat eigendom was van zijn familie. Het kantoor was juist om de hoek bij Pilasters. Anders dan Hugh had Edward nog maar enkele weken in de City gewerkt, en daarom had hij Solly nog niet eerder ontmoet.

'We wilden even bij jullie komen zitten,' zei Edward nonchalant, en hij keek belangstellend naar het meisje.

Solly wendde zich naar zijn gezelschapsdame. 'Juffrouw Robinson, mag ik je aan enkele oude schoolvrienden voorstellen... Edward Pilaster, Hugh Pilaster en Micky Miranda.'

De reactie van juffrouw Robinson was opmerkelijk. Ze werd erg bleek onder haar rouge en zei: 'Pilaster? Toch geen familie van Tobias Pilaster?'

'Tobias Pilaster was mijn vader,' zei Hugh. 'Hoe ken je zijn naam?'

Ze herstelde zich snel. 'Mijn vader werkte vroeger bij Tobias Pilaster & Co. En als kind vroeg ik me altijd af wie Co was.' Ze moesten lachen en de spanning was geweken. Ze voegde eraan toe: 'Maar gaan jullie toch zitten.'

Er stond een fles champagne op tafel. Solly schonk voor juffrouw Robinson in en hij riep dat er meer glazen gebracht moesten worden. 'Wel, wel, dit is echt een reünie van de oude maten uit Windfield,' zei hij. 'Raad eens wie er ook is... Tonio Silva.'

'Waar dan?' vroeg Micky snel. Hij scheen niet erg blij dat Tonio hier in de buurt was, en Hugh vroeg zich af waarom. Op school was Tonio altijd een beetje bang geweest voor Micky, herinnerde hij zich.

'Hij is ergens op de dansvloer,' zei Solly, 'in gezelschap van juffrouw April Tilsley, een vriendin van juffrouw Robinson.'

Juffrouw Robinson zei: 'Je kunt me Maisie noemen, want zo formeel ben ik niet.' Ze knipoogde veelbetekenend naar Solly.

Een kelner bracht een schaal kreeft, en zette die voor Solly op tafel. Hij stopte de punt van een servet onder zijn kraag en begon te eten.

'Ik dacht dat jullie joodse jongens geen schaaldieren eten?' zei Micky.

Solly was even onverstoorbaar als altijd. 'Ik eet alleen thuis koosjer.'

Maisie Robinson wierp een vijandige blik op Micky. 'Wij joodse meisjes eten precies wat we willen,' zei ze en nam een hapje van Solly's bord.

Het verbaasde Hugh dat ze joods was, want hij meende dat joodse mensen altijd donker waren. Hij bekeek haar aandachtig. Ze was tamelijk klein, maar leek een stuk langer door haar opgestoken donkerblonde haar, met daarboven een grote hoed die versierd was met namaak bladeren en fruit. Onder haar hoed zag hij een brutaal gezichtje, met een speelse twinkeling in haar groene ogen. De snit van haar kastanjekleurige jurk liet veel van haar besproete boezem bloot. Sproeten werden meestal niet als aantrekkelijk beschouwd, maar Hugh kon zijn ogen er nauwelijks van afhouden. Na een tijdje voelde Maisie zijn priemende blik, en beantwoordde die. Hij wendde zijn ogen met een verontschuldigende glimlach af.

Hij verdreef de gedachten over haar boezem door naar de anderen te kijken, en zag hoe zijn oude schoolkameraden in zeven jaar veranderd waren. Solly Greenbourne was rijper geworden. Hoewel hij nog steeds dik was en nog altijd de brede grijns had, straalde hij ook autoriteit uit, nu hij halverwege de twintig was. Misschien kwam dat doordat hij zo rijk was, maar Edward was ook erg rijk, en die miste een dergelijke uitstraling. Solly had respect verworven in de City, en hoewel het niet moeilijk was respect te krijgen wanneer je erfgenaam was van de Greenbournes Bank, een onnozel iemand kon in zijn positie toch gemakkelijk een lachwekkende figuur worden.

Edward was ouder geworden, maar anders dan Solly was hij niet zo volwassen. Voor hem was spelen het enige wat telde. Hij was niet dom, maar hij vond het moeilijk zich te concentreren op zijn werk bij de bank, omdat hij liever ergens anders zou zijn, om te dansen, te drinken en te gokken.

Micky was een knappe kerel geworden, met zijn donkere ogen, zwarte wenkbrauwen en zijn, wat te lange, krullende haar. Zijn avondkleding was netjes, maar wat opzichtig: het jasje had een fluwelen kraag en manchetten, en zijn overhemd was versierd met ruches. Hij had al bewonderende en uitnodigende blikken gekregen van verscheidene meisjes die aan tafeltjes in de buurt zaten. Dat was Hugh niet ontgaan. Maar Maisie Robinson vond hem duidelijk niet aardig, en Hugh veronderstelde dat het niet alleen vanwege de opmerking was over joodse gewoonten. Er was iets sinisters aan

Micky. Hij was enerverend stil, waakzaam en in zichzelf gekeerd. Hij was niet openhartig, hij toonde zelden aarzeling, kwetsbaarheid of onzekerheid, en hij liet nooit blijken wat er in zijn ziel omging, als hij al een ziel had. Hugh vertrouwde hem niet.

De dans was afgelopen en Tonio Silva kwam naar het tafeltje, met jufvrouw April Tilsey aan zijn zijde. Hugh had Tonio verscheidene keren ontmoet, maar al zou hij hem in geen jaren gezien hebben, dan zou hij hem toch meteen herkennen aan zijn peenkleurige haar. Ze waren boezemvrienden geweest, tot die vreselijke dag in 1866, toen Hughes moeder gekomen was om te vertellen dat zijn vader dood was en om hem weg te halen van school. Ze hadden allebei katekwaad uitgehaald, en waren daar vaak voor bestraft, maar ze hadden van het leven genoten, ondanks de aframeselingen.

Hugh had zich vaak afgevraagd, in de loop der jaren, wat er werkelijk gebeurd was in het bassin bij de steengroeve. Hij had de verhalen in de kranten nooit geloofd, dat Edward geprobeerd had Peter Middleton te redden: daar zou Edward nooit de moed voor hebben. Maar Tonio wilde er nog steeds niet over praten, en de enige andere getuige, Albert 'Hump' Cammel, was geëmigreerd naar Zuid-Afrika en woonde in de Kaapkolonie.

Hugh keek aandachtig naar Tonio's gezicht, terwijl die Micky de hand schudde. Tonio leek nog altijd ontzag te hebben voor Micky. 'Hoe gaat het met je, Miranda?' vroeg hij op normale toon, maar op zijn gezicht was een mengeling van angst en bewondering te lezen. Tonio had de houding die iemand kon hebben tegenover een beroepsworstelaar die berucht was vanwege zijn opvliegende karakter.

April, de vriendin van Tonio, was wat ouder dan Maisie, meende Hugh, en ze had een wat bitse trek op haar gezicht die haar minder aantrekkelijk maakte. Maar Tonio was kennelijk erg met haar ingenomen, want hij raakte telkens haar arm aan, fluisterde in haar oor en maakte haar aan het lachen.

Hugh keerde zich weer naar Maisie. Ze was spraakzaam en levendig, met in haar stem iets van het accent uit het noordoosten van Engeland, waar de pakhuizen van Tobias Pilaster hadden gestaan. Haar gezichtsuitdrukking was eindeloos fascinerend wanneer ze glimlachte, fronste of pruilde: dan verschenen er kleine rimpeltjes bij haar neus en rolde ze met haar ogen. Ze was een onconventionele schoonheid, maar niemand zou ontkennen dat ze de mooiste van alle aanwezige vrouwen was.

Hugh werd bezeten door de gedachte dat, aangezien ze hier in Argyll Rooms was, ze wel wilde kussen, knuffelen en misschien tot alles bereid was met een van de mannen aan deze tafel. Hugh dagdroomde over erotische ontmoetingen met bijna elk meisje dat hij tegenkwam en hij schaamde

zich dat hij daar zoveel aan dacht – gewoonlijk gebeurde dat pas na een periode van het hof maken, een verloving en een huwelijk. Terwijl Maisie het misschien vanavond nog deed...

Hun blikken kruisten elkaar weer en hij kreeg het ongemakkelijke gevoel dat Rachel Bodwin hem soms bezorgde, alsof ze wist wat hij dacht. Hij zocht naar woorden en wilde iets zeggen, maar uiteindelijk flapte hij eruit: 'Heeft u altijd in Londen gewoond, juffrouw Robinson?'

'Nee, pas sinds drie dagen.'

Het was een onbenullig onderwerp, maar in elk geval spraken ze met elkaar. 'Zo kort nog maar!' riep hij uit. 'En waar woonde u dan eerst?'

'Ik heb gereisd,' zei ze en wendde zich af om weer met Solly te praten.

'Aha,' zei Hugh. Het gesprek scheen weer afgelopen, en hij voelde zich teleurgesteld. Maisie gedroeg zich bijna alsof ze een afkeer van hem had.

Maar April had kennelijk medelijden met hem en ze verduidelijkte: 'Maisie heeft drie jaar bij een circus gewerkt.'

'Mijn hemel! Wat deed ze dan?'

Maisie mengde zich weer in het gesprek. 'Ik bereed een ongezadeld paard,' zei ze. 'Rechttop op de rug van een paard staan, en dan overspringen naar een ander paard, al die kunstjes.'

April voegde eraan toe: 'En dan droeg ze uiteraard strakke kleren.'

De gedachte aan Maisie in strakke kleren was ondraaglijk. Hugh sloeg zijn benen over elkaar en vroeg: 'Hoe kwam het dat u dat soort werk bent gaan doen?'

Ze aarzelde even, en scheen toen een besluit te nemen. Ze draaide zich om op haar stoel en keek Hugh strak aan. Er verscheen een gevaarlijke schittering in haar ogen. 'Dat kwam zo,' begon ze. 'Mijn vader werkte voor Tobias Pilaster & Co. Maar jouw vader weigerde mijn vader een aantal weken loon te betalen. In die periode was mijn moeder ernstig ziek. Zonder geld zou ik van honger omkomen, of zij zou sterven. Daarom ben ik weggegaan van huis. Ik was toen pas elf jaar oud.'

Hugh voelde dat er een bloes op zijn gezicht kwam. 'Ik kan niet geloven dat mijn vader ooit iemand bedrogen heeft,' zei hij. 'En als je toen pas elf jaar was, dan kun je nooit begrepen hebben wat er precies aan de hand was.'

'Ik wist heel goed wat honger en kou lijden betekende!'

'Misschien was het wel de schuld van jouw vader,' hield Hugh vol, al wist hij dat het niet verstandig was dat te zeggen. 'Hij had geen kinderen moeten krijgen, als hij zich niet kon permitteren ze te eten te geven.'

'Hij kon wel degelijk voor ons zorgen!' brieste Maisie. 'Hij werkte als een slaaf, en toen hebben jullie hem zijn geld afgenomen!'

'Mijn vader is failliet gegaan, maar hij heeft nooit gestolen.'
'Dat maakt geen verschil als je daardoor benadeeld wordt.'
'Het is niet hetzelfde, en je bent dom als je beweert van wel.'

De anderen vonden dat hij duidelijk te ver was gegaan, en enkelen namen tegelijkertijd het woord. Tonio zei: 'Laten we geen ruzie maken over iets wat al zo lang geleden gebeurd is.'

Hugh wist dat hij moest ophouden, maar hij was nog steeds kwaad. 'Sinds mijn dertiende heb ik moeten aanhoren hoe de familie Pilaster mijn vader in een kwaad daglicht stelde, maar dat neem ik niet van een circusartieste.'

Maisie ging met een ruk staan. Haar ogen schoten vuur en blonken als smaragden. Even dacht Hugh dat ze hem wilde slaan. Toen zei ze: 'Dans met me, Solly. Misschien is die botte vriend van jou opgekrast als de muziek weer stopt.'

~ 3 ~

Hughs woordenwisseling met Maisie deed het gezelschap uit elkaar gaan. Solly en Maisie liepen naar de dansvloer, en de anderen besloten naar een rattengevecht te gaan. Het was verboden bij de wet, maar er waren wel zes arena's op minder dan vijf minuten afstand van Piccadilly Circus, en Micky Miranda kende ze allemaal.

Het was donker geworden toen ze uit Argyll Rooms naar buiten kwamen, in het Londense district dat Babylon wordt genoemd. Hier, uit het zicht van de paleizen van Mayfair, maar prettig dicht bij de herenclubs van St. James, was een doolhof van smalle straatjes, waar overal gegokt kon worden, opium gerookt of waar pornografie verkrijgbaar was, maar waar vooral de prostitutie welig tierde. Het was een warme en klamme nacht, en het rook sterk naar bier, kookluchtjes en afval. Micky en zijn vrienden liepen langzaam over het midden van de drukke straat. Binnen een minuut had een oude man met een haveloze hoge hoed hun een boek met schunnige gedichten aangeboden, een jongeman met rouge op zijn wangen had naar hen gewenkt, een goed geklede vrouw van hun leeftijd had met een snelle beweging haar jasje geopend, zodat ze even haar twee fraaie blote borsten zagen, en een oude vrouw had seks aangeboden met een tienjarig meisje dat een engelachtig gezicht had. De gebouwen, meest kroegen en danstenten, bordelen en goedkope pensions, hadden grauwe muren met kleine smoezelige ramen, waardoor soms iets van het met gaslampen verlichte interieur was te

zien. Op straat liepen keurig geklede heren, zoals Micky, kantoorbedienden met bolhoed, winkeliers, boeren met uitpuilende ogen, soldaten in uniform waarvan de knopen los zaten, zeelui die even hun zakken vol geld hadden, en een opmerkelijk groot aantal keurige middenstandsechtparen die gearmd wandelden.

Micky genoot ervan. Het was de eerste keer sinds weken dat hij erin slaagde een avond door te brengen zonder het gezelschap van papa. Ze wachtten op de dood van Seth Pilaster, zodat ze de transactie met de geweren konden sluiten, maar de oude man klampte zich hardnekkig vast aan het leven. In gezelschap van je vader naar dansgelegenheden en bordelen gaan is geen genoeg, en bovendien behandelde papa hem eerder als een bediende. Soms gebod papa zelfs dat hij buiten moest blijven wachten als hij zelf een bezoek aan een hoer bracht. Deze avond was een welkome afwisseling.

Hij was ook blij dat hij Solly Greenbourne weer had ontmoet. De Greenbournes waren nog rijker dan de familie Pilaster, en daarom kon Solly in de toekomst nog wel eens nuttig zijn.

Maar hij was niet zo blij dat hij Tonio Silva weer zag. Tonio wist te veel over de dood van Peter Middleton, nu zeven jaar geleden. In die tijd was Tonio erg bang voor Micky, en al had hij nu nog altijd ontzag, dat was toch iets anders dan angst koesteren. Micky maakte zich daar zorgen om, maar hij wist niet wat hij eraan kon doen.

Hij verliet Windmill Street en kwam in een smalle steeg. Tussen de bergen afval zag hij telkens oplichtende katteogen in het donker. Nadat hij gecontroleerd had of de anderen hem nog volgden, stapte hij een kroeg in, liep meteen door naar de achterdeur, stak een binnenplaats over waar in het maanlicht een prostituée voor een klant knielde, en opende de deur van een vervallen houten bouwsel dat eruitzag als een stal.

Een man met een smerig gezicht en een lange vettige jas eiste vier pence entree. Edward betaalde en ze gingen naar binnen.

De ruimte was helder verlicht, en het was er erg rokerig. Het stonk naar bloed en uitwerpselen. Veertig tot vijftig mannen en enkele vrouwen stonden om een ronde kuil. De mannen waren afkomstig uit alle rangen en standen, sommigen droegen werkmanskleding, anderen een kostuum of zelfs avondkleding, maar de vrouwen waren allemaal van meer of minder laag allooi, zoals April. Enkele mannen hadden een hond bij zich die ze in hun armen droegen, of vastgebonden hadden aan een stoelpoot.

Micky wees naar een bebaarde man, met een tweedpet op zijn hoofd, die een genuilkorfde hond aan een stevige ketting meevoerde. Een paar omstanders bekeken het dier aandachtig. De hond was gedrongen en gespierd,

met een grote kop en een sterke onderkaak. De hond keek agressief en onrustig. 'Hij is de volgende,' wist Micky.

Edward liep weg om drankjes te halen bij een serveerster met een dienblad. Micky wendde zich naar Tonio en sprak hem in het Spaans aan. Het was onbeleefd tegenover Hugh en April, die de taal niet konden verstaan, maar Hugh was onbelangrijk en April zo mogelijk nog minder, dus dat deed er nauwelijks toe. 'Wat doe je tegenwoordig?' vroeg hij.

'Ik ben attaché bij de ambassade van Cordova in Londen,' antwoordde Tonio.

'Werkelijk?' Micky werd nieuwsgierig. De meeste Zuidamerikaanse landen hadden geen ambassadeur in Londen, maar Cordova had al tien jaar een diplomatieke vertegenwoordiger. Ongetwijfeld had Tonio die post gekregen omdat de familie Silva goede contacten had in Palma, de hoofdstad van Cordova. Daarbij vergeleken was papa slechts een provinciale landeigenaar, die nergens aan de touwtjes kon trekken. 'En wat voor werk moet je doen?'

'Ik beantwoord brieven voor Britse firma's die zaken willen doen in Cordova. Ze stellen vragen over het klimaat, de muntsoort, het internationale transport, de hotels en meer van dat soort zaken.'

'Werk je de hele dag?'

'Niet vaak.' Tonio liet zijn stem dalen. 'Vertel dit tegen niemand, maar ik hoef slechts twee of drie brieven per dag te schrijven.'

'Betalen ze je een salaris?' Veel diplomaten hadden voldoende eigen vermogen en deden het werk zonder daarvoor betaald te worden.

'Nee. Maar ik heb wel een kamer in de ambtswoning van de ambassadeur, ik krijg daar mijn maaltijden en mijn onkosten worden vergoed. Ze betalen ook de contributies voor de clubs waar ik lid van ben.'

Micky was geboeid. Dit was precies het soort baan dat hij wilde, en hij benijdde Tonio. Kosteloos onderdak en de onkosten betaald, in ruil voor een uur werken in de ochtend. Micky vroeg zich af of er een manier was om Tonio weg te krijgen van die positie.

Edward kwam terug met vijf glaasjes cognac en deelde die uit. Micky dronk zijn glas in een teug leeg. Het was goedkope en scherpe cognac.

Opeens begon de hond te grommen en in cirkels rond te rennen, rukkend aan de ketting, en met opstaande nekharen. Micky keek op en zag twee mannen die een kooi met daarin grote ratten droegen. De ratten waren nog wilder dan de hond, ze renden over elkaar heen en piepten van angst. Alle honden begonnen te blaffen, en even was er een vreselijke kakofonie van geluiden, toen de eigenaren van de honden probeerden hun dieren stil te krijgen.

De ingang van de ruimte werd afgesloten, en de man met de vettige jas begon de weddenschappen te noteren. Hugh Pilaster zei: 'Allemachtig, zulke grote ratten heb ik nog nooit gezien. Waar halen ze die beesten vandaan?'

Edward gaf hem antwoord. 'Die ratten worden speciaal voor dit doel gefokt.' Hij wendde zich naar een van de mannen, 'Hoeveel doen er mee?'

'Zes dozijn,' zei de man.

Edward verduidelijkte: 'Er worden tweeënzeventig ratten in de kuil losgelaten. Je kunt inzetten op de hond, of op de ratten, en als je denkt dat de ratten winnen, dan kun je gokken hoeveel er nog in leven zijn als de hond sterft.'

De smoezelige man noemde de getallen en hij nam de ingezette bedragen in ontvangst, in ruil voor een vodje papier waar hij de getallen op noteerde met een potlood.

Edward zette een sovereign in op de hond, en Micky verwedde een shilling dat er zes ratten in leven bleven. Zijn kansen waren daarmee vijf tegen een. Hugh besloot niet te gokken, omdat hij dat nooit deed.

De kuil was ruim een meter diep, werd omringd door een houten wand, en was fel verlicht. De muilkorf werd weggehaald bij de hond, en het dier werd door een houten poort in de kuil geleid. Daarna werd de opening weer afgesloten. Het dier stond daar met stijve poten, opgetrokken bovenlip en wachtte op de ratten. De mannen met de ratten tilden de kooi op en er heerste een gespannen afwachten van wat er zou gebeuren.

Opeens zei Tonio: 'Tien guinea's op de hond.'

Micky was verbaasd. Tonio had over zijn werk en de bijverdiensten gepraat alsof hij erg zuinig met zijn geld moest zijn. Was dat soms niet waar? Of waagde hij zich aan weddenschappen die hij zich niet kon permitteren?

De bookmaker aarzelde ook, want zelfs voor hem was dit een grote inzet. Maar even later krabbelde hij een notitie, gaf die aan Tonio en stak het geld in zijn zak.

De begeleiders van de ratten zwaaiden de kooi heen en weer, alsof ze het ding in de kuil wilden gooien, maar toen ging een luikje open, en de ratten tuimelden piepend in de kuil. April slaakte een kreet van afschuw, en Micky lachte.

De hond viel met dodelijke precisie aan. Terwijl de ratten op hem neerregenden, bewogen zijn sterke kaken ritmisch. De hond nam een rat in zijn bek, brak de rug met een woeste beweging met zijn kop, liet de dode rat vallen en zette zijn tanden in de volgende.

De geur van bloed was misselijk makend. Alle honden blaften als beze-

ten, en de toeschouwers maakten ook kabaal. De vrouwen gilden terwijl ze naar de slachting keken, en de mannen schreeuwden aanmoedigingen naar de hond of naar de ratten. Micky lachte steeds harder.

Het duurde even voordat de ratten beseften dat ze opgesloten zaten in de kuil. Sommige ratten renden naar de omheining, op zoek naar een uitweg, andere sprongen hoog op, maar zonder greep te krijgen op de gladde wand. Weer andere ratten kropen dicht bij elkaar. De hond doodde zonder tegenstand wel een dozijn of meer ratten.

Toen was het alsof de ratten reageerden op een signaal. Ze vielen de hond aan, beten in zijn poten, zijn flanken en in zijn korte staart. Sommige sprongen op zijn rug en beten in zijn nek en oren, en een rat hapte in de onderlip van de hond, klemde zich vast tot de hond huilde van razernij en de rat tegen de grond sloeg, zodat het dier eindelijk losliet.

De hond draaide rond in duizelig makende cirkels, en hij wist rat na rat te grijpen. Elke rat die tussen zijn kaken belandde werd gedood, maar er kwamen steeds nieuwe die aanvielen. De helft van alle ratten was nu gedood, en de hond begon moe te worden. De toeschouwers die verkeerd gegokt hadden verscheurden de briefjes met hun inzet, maar degenen die op een lager aantal overlevende ratten hadden ingezet juichten steeds luider.

De hond bloedde uit wel twintig wonden, en de bodem van de kuil werd glibberig van het bloed en de dode ratten. Maar nog steeds zwaaide het dier met zijn grote kop, nog steeds kraakte hij de ruggegraat tussen zijn machtige kaken, al bewoog hij minder snel en al stonden zijn poten minder vast op de slijmerige aarde. Nu begint het spannend te worden, dacht Micky.

De ratten merkten dat de hond afgemat raakte, en ze werden feller. Als de hond een rat tussen zijn kaken klemde, sprongen andere ratten naar zijn keel. Ze renden tussen zijn poten door en onder zijn buik, en deden uitvallen naar de huidplooien. Een bijzonder grote rat zette zijn scherpe tanden in een achterpoot en liet niet meer los. De hond probeerde zijn belager te bijten, maar een andere rat leidde hem af door naar zijn bek te springen. De poot leek opeens krachteloos en Micky vermoedde dat een pees was doorgebeten, want de hond hinkte.

En hij bewoog zich ook veel minder snel. Het was alsof de overgebleven ratten dat meteen zagen, want ze vielen massaal aan. De hond bleef happen naar de ratten, hij doodde ze nog steeds met zijn kaken en liet ze dan vallen op de rood gekleurde aarde. Maar zijn onderkant leek wel rauw vlees, en hij zou dit niet lang meer volhouden. Micky dacht dat hij een goede weddenschap had afgesloten, en dat er inderdaad zes ratten over zouden zijn als de hond bezweek.

Maar toen was het of de hond opeens nieuwe krachten had verzameld. Hij draaide zich snel rond op drie poten, en doodde in enkele seconden nog vier ratten. Het was zijn laatste krachtsinspanning. Hij liet een rat vallen en zakte door zijn poten. Nog één keer hief hij zijn kop op om naar de ratten te happen, maar nu ving hij er geen, en hij liet zijn kop weer zakken.

De ratten deden zich te goed aan de hond.

Micky telde: er waren zes ratten overgebleven.

Hij keek naar zijn metgezellen. Hugh leek misselijk. Edward zei: 'Daar draait je maag van om, nietwaar?'

'De hond en die ratten gedragen zich alleen naar hun natuur,' zei Hugh. 'Maar ik vind de mensen die dit organiseren weerzinwekkend.'

Edward bromde iets binnensmonds, en liep weg om een paar drankjes te halen.

Aprils ogen straalden toen ze opkeek naar Tonio, want hij was een man die zich kon veroorloven tien guinea's te verliezen bij een enkele weddenschap. Micky keek nauwkeuriger naar Tonio en zag dat er iets van paniek op zijn gezicht te lezen was. Ik kan me niet voorstellen dat hij zich echt een verlies van tien guinea's kan permitteren, dacht hij.

Micky nam zijn winst in ontvangst bij de bookmaker: vijf shilling. Hij had een goede avond, maar bovendien kreeg hij het gevoel dat het nog veel belangrijker was wat hij over Tonio te weten was gekomen.

~ 4 ~

Hugh had vooral een afschuw van Micky gekregen. Tijdens het rattengevecht moest Micky voortdurend bijna hysterisch lachen. Eerst wist Hugh niet waarom dat lachen zo huiveringwekkend bekend klonk. Maar toen herinnerde hij zich dat Micky precies zo had gelachen toen Edward de kleren van Peter Middleton in het water had gegooid. Het was een onaangename herinnering aan een akelige gebeurtenis.

Edward keerde weer terug met de drankjes en hij zei: 'Laten we naar Nellie's bordeel gaan.'

Ze dronken de glaasjes slechte cognac in één teug leeg en stapten naar buiten. Tonio en April verdwenen al spoedig in een goedkoop hotel. Hugh veronderstelde dat ze daar een kamer voor een uur zouden nemen, of misschien wel voor de hele nacht. Hij vroeg zich af of hij bij Edward en Micky zou blijven, want erg leuk vond hij deze avond niet, al was hij wel nieuws-

gierig naar wat er bij Nellie zou gebeuren. Hij besloot mee te gaan, en te zien wat er van kwam.

Nellie's bordeel was in Prince Street, dicht bij Leicester Square. Er stonden twee geüniformeerde portiers bij de ingang. Toen de drie jongemannen daar arriveerden werd een man van middelbare leeftijd met een bolhoed op zijn hoofd juist geweigerd. 'Alleen avondkleding,' kreeg de protesterende man te horen.

De portiers schenen Edward en Micky te kennen, want een van hen tikte aan zijn pet en de andere opende de deur. Ze liepen door een lange gang en kwamen weer bij een deur. Door een kijkgaatje werd naar hen gekeken, en vervolgens zwaaide de deur open.

Ze kwamen in een grote salon, waar twee haardvuren brandden. Er stonden sofa's, stoelen en kleine tafels in de ruimte, en het was er erg druk. De mannen en vrouwen waren allemaal in avondkleding.

Maar het duurde niet lang voordat duidelijk werd dat dit niet een gewone salon in een Londens herenhuis was. De meeste mannen hadden hun hoed nog op het hoofd. En ongeveer de helft van hen rookte – iets wat niet toegestaan was in beschaafde huizen – terwijl anderen hun jasjes hadden uitgetrokken en hun das losgemaakt. De meeste vrouwen waren geheel gekleed, maar enkele droegen alleen ondergoed. Sommige heren hadden een vrouw op schoot, andere mannen en vrouwen kusten elkaar innig, en er waren ook een paar vrouwen die zich op de meest intieme plekken lieten betasten.

Voor het eerst in zijn leven was Hugh in een bordeel.

Het was rumoerig, de mannen vertelden luid grappen, de vrouwen lachten, en ergens speelde een violist walsmuziek. Hugh volgde Edward en Micky, die door de salon liepen. Aan de wanden waren schilderijen van naakte vrouwen en copulerende paren opgehangen. Hugh voelde dat hij opgewonden raakte. Aan het eind van de salon, onder een groot schilderij van een orgie in de open lucht, zat de dikste vrouw die Hugh ooit gezien had; ze was zwaar opgemaakt, ze had een enorme boezem, en ze was gehuld in een wijd zijden gewaad dat aan een paarse tent deed denken. Ze zat op een stoel als een troon, en ze was omringd door meisjes. Achter haar was een brede trap met een rode loper, die vermoedelijk naar de slaapkamers leidde.

Edward en Micky naderden de troon en maakten een buiging. Hugh volgde hun voorbeeld.

'Nell, laat me mijn neef Hugh Pilaster aan je voorstellen.'

'Wees welkom, jongens,' zei Nell. 'Jullie willen deze lieve meisjes vast wel gezelschap houden.'

'Dat komt zo, Nell. Wordt er vanavond nog gespeeld?'

'Elke avond wordt er bij Nellie gespeeld,' zei ze en wees naar een deur in de zijwand.

Edward maakte weer een buiging en zei: 'We komen zo weer terug.'

'Laat me niet in de steek, jongens.'

Ze liepen weg. 'Ze gedraagt zich als een koningin,' mompelde Hugh.

Edward begon te lachen. 'Dit is de sjiekste gelegenheid van heel Londen. Sommige bezoekers hier buigen vanavond voor haar, en morgen voor de koningin.'

Ze liepen naar het aangrenzende vertrek, waar twaalf tot vijftien heren rond de baccarattafels zaten. De spelers schoven telkens hun gekleurde fiches over de witte lijn die op de tafels was aangebracht op ongeveer twintig centimeter van de rand, om in te zetten. De meesten hadden een drankje voor zich, en de lucht was blauw van de sigarerook.

Er stonden enkele onbezette stoelen bij een van de tafels. Edward en Micky gingen daar meteen zitten. Een kelner bracht hen fiches en ze tekenden een reçu. Hugh zei zacht tegen Edward: 'Wat is de inzet?'

'Minimaal een pond.'

Hugh bedacht dat hij, wanneer hij won, zich kon permitteren met een van de vrouwen uit de aangrenzende kamer naar boven te gaan. Hij had nog geen pond aan geld bij zich, maar kennelijk had Edward hier voldoende krediet. Toen herinnerde hij zich dat Tonio tien guinea's had verloren bij het rattengevecht. 'Ik speel maar liever niet,' zei hij.

Micky zei misprijzend: 'Dat hadden we ook niet van jou verwacht.'

Hugh voelde zich ongemakkelijk. Hij vroeg zich af of hij de kelner zou vragen hem een drankje te brengen, maar bedacht toen dat het hem waarschijnlijk een weekloon zou kosten. De bankhouder deelde de speelkaarten en Micky en Edward deden hun inzet. Hugh besloot weg te sluipen.

Hij keerde weer terug naar de grote salon. Toen hij het meubilair wat beter bekeek, zag hij dat het niet meer zo fraai was: er zaten vlekken op de bekleding en schroeiplekken op het hout. De tapijten waren versleten en gescheurd. Naast hem zat een dronken man op zijn knieën, hij zong lallend voor een van de hoeren, terwijl twee van zijn kameraden schaterend lachten. Op de bank ernaast was een paar bezig met wellustig tongzoenen. Hugh wist dat mensen dit deden, maar hij had het nooit eerder gezien. Hij keek als gehypnotiseerd toe, terwijl de man de knoopjes van de jurk van de vrouw losmaakte, en haar borsten begon te strelen. De borsten waren wit en slap, met grote donkerrode tepels. Het hele tafereel vond Hugh tegelijk opwindend en walgelijk. Ondanks zijn afkeer voelde hij zijn lid groeien. De

man op de bank boog zijn hoofd naar de boezem van de vrouw en hij begon haar borsten te kussen. Hugh kon zijn ogen amper geloven. De vrouw keek over het hoofd van de man heen en ze knipoogde naar Hugh.

Een stem in Hughes oor zei: 'Dat zou jij wel eens bij mij kunnen doen.'

Hij draaide zich snel om, en voelde zich schuldig, alsof hij betrappt was. Naast hem stond een donkerharig meisje, ongeveer even oud als hijzelf, met veel te veel rouge op haar gezicht. Hij moest onwillekeurig naar haar boezem kijken. Hij keek weer weg en voelde zich gegeneerd.

'Je hoeft niet verlegen te zijn,' zei ze. 'Kijk maar gerust, als je wilt. Ze zijn er om jou te laten genieten.' Geschrokken voelde hij dat haar hand naar zijn kruis tastte. Ze vond zijn stijve pik en kneep erin. 'Hemel, jij bent helemaal opgewonden,' zei ze. Hugh voelde zich duizelig worden. Het was alsof hij zou exploderen. Het meisje kustte zijn lippen, terwijl ze over zijn lid bleef wrijven.

Het werd te veel. Hugh kon zich niet meer beheersen en kwam klaar in zijn ondergoed.

Het meisje voelde wat er gebeurde. Even leek ze verbaasd, maar toen barstte ze in lachen uit. 'God, jij bent wel een groentje!' zei ze luid. Hugh voelde zich vernederd. Het meisje keek om zich heen en zei tegen de hoer die het dichtst bij haar zat: 'Ik heb hem alleen maar aangeraakt, en toen spoot hij al!' Er werd weer gelachen.

Hugh draaide zich om en liep naar de uitgang. Het lachen scheen hem te achtervolgen door de hele salon. Hij moest zich beheersen om het niet op een lopen te zetten. Eindelijk kwam hij bij de deur. En even later stond hij op straat.

Buiten was het wat koeler geworden, en hij haalde diep adem om tot bedaren te komen. Als dit vertier was, dan hoefde het niet voor hem. Die Maisie was grof geweest over zijn vader, dat rattengevecht was walgelijk, en die hoeren hadden hem uitgelachen. Het kon hem allemaal gestolen worden.

De portier keek hem meelevend aan. 'U heeft besloten vroeg naar huis te gaan, sir?'

'Ja, dat lijkt me een goed idee,' zei Hugh en hij liep weg.

Micky verloor geld. Hij kon valsspelen als hij de bank had, bij het baccarat-spel, maar dat gebeurde deze avond niet. In stilte voelde hij zich opgelucht toen Edward voorstelde: 'Kom, dan gaan we naar de meisjes.'

'Ga jij maar,' antwoordde hij, onverschilligheid veinzend. 'Ik speel liever door.'

Even was er iets van paniek in de ogen van Edward. 'Maar het wordt al laat.'

'Ik wil eerst proberen mijn verlies terug te verdienen,' zei Micky koppig. Edward liet zijn stem dalen. 'Ik betaal je inzet wel.'

Micky deed alsof hij aarzelde, maar toen ging hij akkoord. 'O, dat is best.' Edward glimlachte.

Hij rekende af en ze liepen naar de grote salon. Bijna meteen kwam een blond meisje met grote borsten naar Edward. Hij sloeg zijn arm om haar schouders, en ze drukte haar boezem tegen zijn borst.

Micky keek naar de gezichten van de meisjes. Een wat oudere vrouw met een schalkse blik trok zijn aandacht. Hij glimlachte naar haar, en ze kwam dichterbij. Ze legde haar hand op zijn overhemd en haar nagels drongen in zijn huid; ze ging op haar tenen staan en beet speels in zijn onderlip.

Hij zag dat Edward naar hem keek, blozend van opwindning. Micky voelde de spanning toenemen. Hij keek naar de vrouw naast hem. 'Hoe heet jij?' vroeg hij.

'Alice.'

'Laten we samen naar boven gaan, Alice,' zei hij.

Ze gingen allemaal tegelijk naar boven. Op de overloop stond een marmeren beeld van een centaur met een grote penis, en in het voorbijgaan wreef Alice erover. Naast het beeld stond een vriend paartje, en het tweetal besteedde geen aandacht aan de dronken man die op de vloer zat en toekeek.

De vrouwen liepen naar verschillende kamers, maar Edward wenkte dat ze door een deur moesten komen. 'Blijven we allemaal gezellig bij elkaar?' vroeg Alice.

'We moeten een beetje zuinig zijn,' zei Micky spottend, en Edward lachte hartelijk.

'Jullie hebben zeker bij elkaar op school gezeten?' begreep ze, terwijl ze de deur achter hen sloot. 'En daar rukten jullie elkaar zeker af?'

'Stil jij,' zei Micky en hij omhelsde haar.

Terwijl Micky en Alice elkaar kusten, kwam Edward achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen, zodat hij haar borsten kon voelen. Ze keek een beetje verbaasd, maar maakte geen bezwaar. Micky voelde de handen van Edward tussen zijn lichaam en dat van de vrouw, en hij wist dat Edward zich stevig tegen haar lijf aandrukte.

Na een tijdje zei het andere meisje: 'Wat moet ik eigenlijk? Ik voel me nogal buitengesloten.'

'Trek je broek uit,' zei Edward, 'want jij bent straks aan de beurt.'

~ 1 ~

Als kleine jongen dacht Hugh dat Pilasters Bank eigendom was van de koeiers. Deze medewerkers waren eigenlijk nederige boodschappenjongens, maar ze gedroegen zich heel gewichtig, in hun tenue met de zilveren horlogekettingen over hun vest, en ze stapten zo ernstig door het gebouw dat ze in de ogen van een kind wel heel belangrijk schenen.

Hugh kwam daar als knaap van tien jaar voor het eerst met zijn grootvader, de broer van de oude Seth. De met marmer beklede wanden van de hal op de begane grond deden aan een kerk denken: hoog, sierlijk en het was er stil. Het leek wel of hier onbegrijpelijke rituelen werden gehouden door elite-priesters die gewijd waren aan de godheid Geld. Grootvader had hem alles laten zien: de met dikke vloerkleden gestoffeerde tweede verdieping, waar de werkkamers van de directeuren en hun schrijvers waren. Daar had de kleine Hugh een glaasje sherry gekregen, en er werden biscuits geserveerd in de kamer van de Partners. In andere zalen zaten klerken aan bureaus: de mannen droegen een bril en zaten te midden van bundels paperassen die met roze linten bijeen werden gehouden, alsof het cadeautjes waren. De klerken zaten aan hoge lessenaars, als tinnen soldaten in het gelid, en ze krasten notities met een ganzeveer in hun van inkt blauw bevelkte vingers. Maar het mooist van alles vond Hugh de kelder-verdieping, waar de contracten die nog ouder waren dan grootvader in kluizen bewaard werden, waar duizenden postzegels lagen te wachten tot ze opgeplakt zouden worden, en waar een ruimte was met grote glazen potten donkerblauwe inkt. Hij was verbaasd als hij nadacht over wat er hier gebeurde: de inkt werd naar de bank gebracht, en door de klerken op papier gezet, en daarna werden die papieren naar de kelder gebracht om daar voorgoed bewaard te worden. En op de een of andere manier leverde dat geld op.

Nu was het niet meer mysterieus. Hij wist dat de grote in leer gebonden mappen alleen contracten bevatten, die nauwkeurig opgesteld waren en zorgvuldig werden bijgehouden. En zijn eigen vingers waren verkramppt geraakt van het dagenlang schrijven met de blauwe inkt die ook zijn vingers bevelkt had. Een wisselbrief was niet langer een magische bezwering, maar

alleen een schriftelijke belofte op een dag in de toekomst geld te betalen, gegarandeerd door de bank.

Hugh was algemeen assistent van Jonas Mulberry, de chef-klerk. Mulberry was een kale man, ergens in de veertig, en hij had een goedhartig maar wat verzuurd karakter. Hij was altijd bereid dingen aan Hugh uit te leggen. Hugh had het afgelopen jaar onder zijn toezicht gewerkt, maar gisteren had hij een ernstige fout gemaakt. Hij was een vrachtbrief voor een zending stoffen die naar New York vervoerd zou worden kwijtgeraakt. De fabrikant van de stof was beneden in de hal geweest om zijn geld op te eisen, maar Mulberry moest eerst de vrachtbrief controleren, en die bleek onvindbaar. Ze konden niet anders doen dan de fabrikant vragen de volgende dag terug te komen.

Eindelijk had Hugh de brief weer gevonden, maar hij bleef er bijna de hele nacht over piekeren, en de volgende dag had hij een nieuwe manier bedacht om de documenten te bewaren.

Op de tafel voor hem stonden twee houten bakjes, twee langwerpige kaartjes, en verder een inktpot en een ganzerveer. Hij schreef langzaam met keurige letters op het eerste kaartje: TER ATTENTIE VAN DE CHEF-KLERK. En op het tweede kaartje schreef hij: AFGEHANDELD DOOR DE CHEF-KLERK. Hij vloeide de inkt zorgvuldig droog en bevestigde elk kaartje met punaises aan een bakje. Daarna zette hij beide bakjes op het bureau van Jonas Mulberry, en deed een stap achteruit om het resultaat van zijn werk te bekijken. Op dat moment kwam de heer Mulberry de kamer in. 'Goedemorgen, Hugh,' zei hij. Alle leden van de familie werden op deze manier aangesproken, omdat er anders verwarring zou ontstaan door de vele heren Pilaster.

'Ook goedemorgen, meneer Mulberry.'

'En wat mag dat wel te betekenen hebben?' vroeg Mulberry geprikkeld, toen hij de twee bakjes op zijn bureau zag staan.

'Nou,' begon Hugh, 'ik heb die vrachtbrief weer gevonden.'

'Waar lag die dan?'

'Ergens tussen de brieven die u getekend had.'

Mulberry's ogen vernauwden tot spleetjes. 'Wil je daarmee zeggen dat het mijn fout was?'

'Nee,' zei Hugh snel. 'Het is mijn verantwoordelijkheid uw papieren in orde te houden. En daarom heb ik die twee bakjes neergezet, om de pappassen die u al behandeld hebt te scheiden van wat u nog moet lezen.'

Mulberry bromde iets binnensmonds. Hij hing zijn bolhoed aan de haak achter de deur en ging achter zijn bureau zitten. Uiteindelijk zei hij: 'We kunnen het proberen, want het kan wel handig zijn. Maar de volgende keer

wil ik graag dat je eerst mijn mening vraagt, voordat je weer met een geniaal idee komt. Dit is uiteindelijk wel mijn kamer, en ik ben hier de chef-klerk.'

'Zeker, meneer,' zei Hugh gedwee. 'Neem me niet kwalijk.' Hij wist dat hij toestemming aan Mulberry had moeten vragen, maar hij was zo ingenomen met zijn idee, dat hij niet had kunnen wachten.

'De inschrijftermijn voor de Russische staatslening is gisteren gesloten,' vervolgde Mulberry. 'Ik wil dat je beneden in de postkamer zegt dat ze met het tellen van de inschrijvingen kunnen beginnen.'

'Uitstekend.' De bank was bezig geld bijeen te krijgen voor een lening van twee miljoen pond aan de Russische regering. Er werden coupures uitgegeven van honderd pond elk, met vijf pond rente per jaar, maar de obligaties werden verkocht voor 93 pond, zodat de werkelijke rente meer dan vijf procent was. De meeste obligaties waren gekocht door andere banken in Londen en Parijs, maar ze waren ook aangeboden aan het publiek, en nu moesten de inschrijvingen geteld worden.

'Laten we maar hopen dat er meer aanvragen zijn dan er uitgegeven worden,' zei Mulberry.

'Waarom?'

'Dan kunnen de inschrijvers die niets toegewezen krijgen proberen de obligaties op de markt te kopen, en dat zal de prijs opdrijven tot 95 pond, of meer, en dan hebben degenen die wel wat krijgen het gevoel dat ze een koopje hebben.'

Hugh knikte. 'En als er te weinig inschrijvingen zijn?'

'Dan moet de bank het restant opkopen, tegen 93 pond. Het is mogelijk dat de prijs morgen daalt tot 92 of 91 pond, en dan lijden we verlies.'

'Ik begrijp het.'

'Vooruit, aan het werk.'

Hugh verliet de werkkamer van Mulberry op de derde verdieping, en hij daalde snel de trappen af. Hij was blij dat Mulberry zijn idee met de postbakjes geaccepteerd had, en opgelucht dat de zoekgeraakte vrachtbrief weer terecht was. Toen hij bij de kamer van de directeuren kwam zag hij Samuel Pilaster, die er keurig uitzag in zijn zilvergrijze geklede jas met een marineblauwe satijnen das. 'Goedemorgen, oom Samuel,' groette Hugh.

'Morgen, Hugh. Waar ben jij mee bezig?' Samuel had meer belangstelling voor Hugh dan de andere directeuren.

'Ik ga de aanmeldingen tellen voor de Russische staatslening.'

Samuel glimlachte, zodat zijn slechte tanden zichtbaar werden. 'Ik begrijp niet dat je zo opgewekt kunt zijn, met een dergelijk karwei voor je.'

Hugh daalde de trap verder af. Binnen de familie werd besmuikt gepraat

over oom Samuel en zijn secretaris. Hugh vond het niet erg schokkend dat Samuel als verwijfd werd beschouwd. Vrouwen en geestelijken mochten beweren dat seks tussen mannen pervers was, maar het gebeurde overal op scholen als Windfield, en het deed niemand ooit kwaad.

Hij kwam op de parterre en betrad de grote hal. Het was net half negen geweest, en de tientallen klerken die bij Pilasters werkten stroomden nog door de grote deur het gebouw in. Ze roken nog naar gebakken bacon van het ontbijt en de muffe geur van de ondergrondse. Hugh knikte naar juf-frouw Greengrass, de enige vrouwelijke klerk. Een jaar geleden was ze in dienst genomen, al was er heftig gediscussieerd of een vrouw dit werk wel kon doen. Uiteindelijk was het pleit beslecht doordat ze heel goed in staat bleek haar werk te doen. Er zouden in de toekomst nog wel meer vrouwen in dienst worden genomen, vermoedde Hugh.

Hij liep naar de achtertrap die toegang gaf tot de kelderverdieping, en ging naar de postkamer. Twee koeriers waren bezig de post te sorteren, en hadden al een grote postzak gevuld met de inschrijvingen voor de Russische staatslening. Hugh besloot dat hij twee jonge krachten opdracht zou geven met tellen te beginnen, en dan zou hij hun werk controleren.

Het karwei duurde een groot deel van de dag, en het was bijna vier uur toen hij de laatste bundel controleerde en de laatste kolom cijfers invulde.

Er was niet voor het hele bedrag van de lening ingeschreven: iets meer dan honderdduizend pond aan obligaties bleef onverkocht. Dat was geen groot bedrag op het totaal van twee miljoen pond, maar er was wel een groot psychologisch verschil tussen overtekening en een tekort aan inschrijvers. De directieleden zouden teleurgesteld zijn.

Hugh schreef het totaal op een leeg vel papier, en hij ging op zoek naar Mulberry. Het was nu rustig in de hal van het bankgebouw. Er stonden enkele klanten voor de gepolitoerde balie. Achter de balie waren klerken bezig dossiermappen van de kastplanken te halen en weer terug te leggen. Pilasters Bank had niet veel particuliere cliënten: het bedrijf was een handelsbank, er werd voornamelijk geld uitgeleend aan zakenlieden om hun transacties te financieren. De oude Seth zou zeggen dat de Pilasters weinig belangstelling hadden om het smoezelige muntgeld van een kruidenier te tellen, of de gekreukelde bankbiljetten van een kleermaker, want daar kon niet voldoende winst mee behaald worden. Maar de familieleden hadden allemaal een rekening bij de bank, evenals enkele zeer vermogende particuliere cliënten. Hugh zag een van hen staan: Sir John Cammel. Hugh had zijn zoon gekend op Windfield. Sir John was een schrale man met een kaal hoofd, en hij had veel inkomsten uit de kolenmijnen en de dokken op zijn

grondgebied in Yorkshire. Nu beende hij over de marmeren vloer heen en weer, ongeduldig en slechtgehumeurd. Hugh zei: 'Goedemiddag, Sir John. Ik hoop dat u geholpen wordt?'

'Nee, dat is niet het geval, m'n beste. Werkt er eigenlijk wel iemand in dit gebouw?'

Hugh keek snel om zich heen. Geen van de hoger geplaatste klerken of de directieleden was ergens te zien. Hij besloot zelf het initiatief te nemen. 'Wilt u met mij mee gaan naar de directiekamer, sir? Ik weet zeker dat men u graag wil spreken.'

'Dat is best.'

Hugh ging hem voor de trap op. De partners werkten allemaal in dezelfde ruimte, zodat ze een oogje op elkaar konden houden, wat de traditie was. De grote kamer was ingericht als een leeszaal in een herenclub, met leren sofa's, boekenkasten en in het midden een tafel waar kranten op lagen. Aan de wanden hingen ingelijste portretten, zodat vertegenwoordigers van de oudere generaties Pilaster met hun spitse neuzen neerkeken op de aanwezigen.

Er was niemand in de zaal. 'Een van de directeuren zal zo wel terugkomen, daar ben ik van overtuigd,' zei Hugh. 'Kan ik u intussen een glaasje madeira aanbieden?' Hij liep naar een kast en schonk een flink glas in, terwijl Sir John in een leren fauteuil ging zitten. 'Mijn naam is overigens Hugh Pilaster.'

'Ach, is dat zo?' Sir John scheen wat milder gestemd, nu hij begreep met een Pilaster te spreken, en niet met een gewone kantoorklerk. 'Heb jij ook op Windfield gezeten?'

'Jawel, sir. Ik zat met uw zoon Albert op school. We noemden hem Hump.'

'Alle Cammels worden Hump genoemd.'

'Na school heb ik hem niet meer gezien...'

'Hij is naar de Kaapkolonie vertrokken, en daar vond hij het zo aangenaam dat hij nooit meer terug wil. Hij fokt paarden.'

Albert Cammel was ook bij het zwembassin, op die fatale dag in 1866. Hugh had nooit gehoord wat zijn verklaring was voor het verdrinken van Peter Middleton. 'Ik zou hem graag een brief schrijven,' zei Hugh.

'Ik denk dat hij zeker blij is met een brief van een oude schoolkameraad. Ik zal je zijn adres geven.' Sir John ging aan een tafel zitten, doopte een ganzeveer in de inktpot en krabbelde het adres op een vel papier. 'Hier, alsjeblieft.'

'Dank u zeer.' Sir John was nu helemaal ontdooid, zag Hugh tevreden.

'Kan ik verder nog iets voor u doen, terwijl u wacht?'

'Nou, misschien kun je hier naar kijken.' Hij haalde een cheque uit zijn binnenzak en Hugh bekeek die. Het ingevulde bedrag was honderdtienduizend pond: een zo grote cheque had Hugh nooit eerder gezien. 'Ik heb onlangs een kolenmijn verkocht aan mijn buurman,' verduidelijkte Sir John.

'Ik kan deze cheque zeker voor u deponeren.'

'Hoe hoog is de rente die ik dan ontvang?'

'Op het ogenblik vier procent.'

'Dat lijkt me niet ongunstig.'

Hugh aarzelde. Hij bedacht dat wanneer Sir John overgehaald kon worden zijn geld in de Russische staatslening te investeren het totaal in plaats van niet voltekend overtekend zou zijn. Moest hij daarover beginnen? Hij was al buiten zijn boekje gegaan door deze cliënt naar de directiekamer te brengen. Hij besloot het erop te wagen. 'U zou ook ruim vijf procent kunnen krijgen, in de Russische staatslening.'

Sir John vernauwde zijn ogen. 'Is het werkelijk?'

'Ja. De inschrijving is gisteren gesloten, maar voor u...'

'Is dat een veilige belegging?'

'Even betrouwbaar als de Russische regering.'

'Ik zal erover nadenken.'

Hugh's enthousiasme was gewekt, en hij wilde de zaak afronden. 'Die rentestand kan morgen veranderd zijn, zoals u weet. Als de obligaties op de markt worden gebracht, dan kan de prijs stijgen of dalen.' Toen beseftte hij dat hij te gretig was en hield zich wat in. 'Maar ik kan dit bedrag ook meteen op uw rekening laten storten, en als u dat wilt kunt u met een van mijn ooms over die staatslening praten.'

'Dat is prima, jongeman. Je kunt nu gaan.'

Hugh liep de zaal uit, en hij trof oom Samuel in de hal. 'Sir John Cammel zit daar, oom,' zei hij. 'Ik zag hem in de hal en hij leek nogal uit zijn humeur, daarom heb ik hem een glaasje madeira geserveerd. Ik hoop dat ik daar goed aan heb gedaan.'

'Dat heb je zeker,' zei oom Samuel. 'Ik ga wel naar hem toe.'

'Hij bracht deze cheque, met een bedrag van honderdtienduizend pond. Ik heb hem gewezen op de Russische staatslening, die is op honderdduizend na volgetekend.'

Samuel trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat was een beetje voorbarig van je.'

'Ik heb alleen gezegd dat hij met een van de directieleden over die lening kon praten, als hij een hogere rentevergoeding wenst.'

'Uitstekend. Dat lijkt me geen slecht idee.'

Hugh liep terug naar de hal, hij pakte de dossiermap van Sir John en schreef het deposito in. Daarna bracht hij de cheque naar een van de klerken. Hij ging naar de derde verdieping en liep naar de werkkamer van Mulberry, om het totaal van de inschrijvingen op de Russische staatslening te overhandigen. Hij vertelde dat Sir John Cammel misschien het bedrag zou aanvullen en ging aan zijn eigen bureau zitten.

Een bediende bracht een dienblad met thee en gesmeerde broodjes. Deze versnaperingen werden geserveerd aan alle klerken die tot na half vijf bleven werken. Als er weinig werk was, vertrokken de meeste personeelsleden om vier uur.

Even later kwam Samuel binnen en hij gaf een stapel paperassen aan Mulberry. 'Sir John heeft de obligaties gekocht,' zei hij tegen Hugh. 'Prima gedaan... Je hebt deze kans goed aangegrepen.'

'Bedankt.'

Samuel zag de twee postbakjes op Mulberry's bureau. 'Wat is dat?' vroeg hij verwonderd. 'Ter attentie van de chef-klerk'... 'Afgehandeld door de chef-klerk.'

Mulberry legde het uit. 'De bedoeling is dat de binnenkomende en uitgaande documenten gescheiden blijven. Zo wordt verwarring voorkomen.'

'Wat slim bedacht. Ik denk dat ik in mijn kamer hetzelfde doe.'

'Het was eigenlijk een idee van de jongeheer Hugh.'

Samuel keek verrast en geamuseerd naar Hugh. 'Ik moet zeggen dat jij een schrandere knaap bent.'

Hugh kreeg soms te horen dat hij te zelfbewust was, dus probeerde hij zich nu wat bescheiden op te stellen. 'Ik moet anders nog heel veel leren.'

'Kom, kom, niet zo bescheiden. Zeg, veronderstel eens dat je niet meer voor de heer Mulberry hoeft te werken, wat zou je dan voor werk willen doen?'

Hugh hoefde niet na te denken over een antwoord. De meest begeerde baan leek hem schrijver zijn. De meeste klerken zagen slechts een deel van elk contract, maar degene die schrijver was moest de hele transactie beoordelen. Het was de beste positie om veel te leren, en bood de meeste kansen op promotie. En Bill Rose, de schrijver van oom Samuel, zou binnenkort met pensioen gaan.

Zonder aarzelen antwoordde Hugh: 'Ik zou heel graag uw schrijver worden.'

'Nu al? Terwijl je nog geen jaar bij de bank werkt?'

'Als meneer Rose met pensioen gaat, werk ik hier al anderhalf jaar.'

'Inderdaad.' Samuel scheen nog steeds geamuseerd, maar hij had niet

botweg geweigerd. 'We zullen zien,' mompelde hij. 'We zullen zien.' En hij liep de kamer uit.

Mulberry zei tegen Hugh: 'Heb jij Sir John Cammel geadviseerd het restant aan Russische obligaties te kopen?'

'Ik heb alleen de mogelijkheid geopperd.'

'Wel, wel,' vond Mulberry. En hij herhaalde nog eens: 'Wel, wel.' Hij keek Hugh lange tijd peinzend aan.

~ 2 ~

Het was een zonnige zondagmiddag en heel Londen trok naar buiten voor een wandeling. Er reed geen verkeer op de brede avenue bij Piccadilly, want men liet zich niet rijden op de Dag des Heren. Maisie Robinson en April Tilsley wandelden over Piccadilly, keken naar de paleizen van de rijken, en lonkten naar de heren.

Ze woonden in Soho, en deelden een kamer in een armoedig huis in Carnaby Street, dicht bij het St. James Workhouse. Ze stonden tegen het midaguur op, kleedden zich zorgvuldig, en gingen dan de straat op. Tegen de avond hadden ze meestal wel een paar heren gevonden die bereid waren hen uit te nodigen voor het diner, en als dat niet lukte dan moesten ze honger lijden. Ze hadden bijna geen geld, maar ze hadden niet veel nodig. Als de huur betaald moest worden vroeg April aan een 'vriend' wat geld te leen. Maisie droeg altijd dezelfde kleren, en ze waste haar ondergoed elke avond. Binnenkort zou iemand wel nieuwe kleren voor haar kopen. En ooit zou een van de heren die haar uitnodigde voor het diner haar wel ten huwelijk vragen, of haar tot zijn maîtresse maken, hoopte ze.

April was nog opgewonden van Tonio Silva, de Zuidamerikaan die ze ontmoet had. 'Denk je eens in, hij kan zich permitteren tien guinea's te verliezen met een enkele weddenschap!' zei ze. 'En ik heb rossig haar altijd mooi gevonden.'

'Die andere, donkere Zuidamerikaan stond me anders niet aan,' zei Maisie afkeurend.

'Micky? Die was geweldig.'

'Ja, maar hij heeft ook iets sluws. Die indruk kreeg ik.'

April wees naar een groot huis. 'Daar woont de vader van Solly.'

Het huis stond wat verder van de straat, en er was een halfronde oprijlaan voor. De voorgevel deed denken aan een Griekse tempel, met pilaren

die tot aan het dak reikten. De voordeur was met glanzend koper beslagen, en er hingen rode fluwelen gordijnen achter de ramen.

April zei: 'Stel je voor, dat je daar eens gaat wonen.'

Maisie schudde haar hoofd. 'Dat is voor mij niet weggelegd.'

'Het is wel eerder gebeurd,' hield April vol. 'Je moet gewoon wat gretiger zijn dan die keurige meisjes uit de betere kringen, en dat is niet zo moeilijk. Als je eenmaal getrouwd bent, dan leer je snel genoeg hun manier van praten en doen. Je spreekt al heel netjes, behalve wanneer je kwaad wordt. En Solly is een aardige jongen.'

'Een aardige dikke jongen,' verbeterde Maisie met een grimas.

'Maar hij is schatrijk! Ze beweren dat zijn vader een heel symfonie-orkest in zijn buitenhuis onderhoudt, voor het geval hij na het diner nog muziek wil horen.'

Maisie slaakte een zucht. Ze wilde niet aan Solly denken. 'Waar zijn jullie naar toe gegaan, nadat ik ruzie had gekregen met die Hugh?'

'Naar een rattengevecht. En daarna ben ik met Tonio naar Batt's Hotel gegaan.'

'Heb je het met hem gedaan?'

'Uiteraard! Waarom zouden we daar anders een kamer hebben genomen?'

'Om een kaartje te leggen?'

Ze giechelden allebei.

April keek argwanend. 'Jij hebt het met Solly gedaan, ja toch?'

'Ik heb hem gelukkig gemaakt,' zei Maisie ontwijkend.

'Wat bedoel je daarmee?'

Maisie maakte een gebaar, en ze giechelden weer.

April vroeg: 'Heb je hem alleen afgetrokken? Waarom?'

Maisie haalde haar schouders op.

'Ach, misschien heb je wel gelijk,' zei April. 'Soms is het beter de eerste keer niet alles te doen. Als je ze een beetje aan het lijntje houdt, dan willen ze juist meer.'

Maisie veranderde van onderwerp. 'Het bracht vervelende herinneringen in mij boven, toen ik die Pilasters ontmoette.'

April knikte begrijpend. 'Bazen, ik haat ze,' zei ze, en haar stem klonk vernijng. 'Ik ga nooit voor een baas werken, daarom doe ik dit ook. Ik stel mijn prijs van tevoren vast, en ik krijg vooruit betaald.'

'Mijn broer en ik zijn van huis weggelopen, op de dag dat Tobias Pilaster bankroet ging,' zei Maisie. Ze glimlachte weemoedig. 'Je zou kunnen zeggen dat ik nu hier ben vanwege de Pilasters.'

'Wat deed je, toen je wegliep? Ging je meteen bij dat circus werken?'

'Nee.' Maisie voelde een steek in haar hart, toen ze eraan dacht hoe eenzaam en angstig ze was geweest. 'Mijn broer verborg zich als verstekeling aan boord van een schip dat naar Boston vertrok. Sindsdien heb ik nooit meer iets van hem gehoord. Ik heb een week buiten geslapen, maar gelukkig was het toen niet erg koud. Het was in mei. Een nacht regende het, en ik bedekte me met vodden. Daarna heb ik heel lang last gehad van vlooiën... Ik herinner me de begrafenis nog.'

'Welke begrafenis?'

'Van Tobias Pilaster. De stoet trok door de straten. Hij was een belangrijk man in de stad. Ik weet nog dat een kleine jongen, niet veel ouder dan ik, gekleed in een zwarte jas en met een hoge hoed op zijn hoofd, hand in hand met zijn moeder liep. Dat moet Hugh geweest zijn.'

'Dat zal wel,' begreep April.

'Daarna ben ik naar Newcastle gelopen. Ik kleepte me als een jongen en werkte in de stallen als hulpje. Ze lieten me in het stro slapen, naast de paarden. Daar ben ik drie jaar gebleven.'

'Waarom ben je daar weggegaan?'

'Deze begonnen te groeien,' zei Maisie en ze liet haar borsten wiegelen. Een heer van middelbare leeftijd liep juist voorbij, en zijn ogen puilden bijna uit de kassen. 'Toen de opzichter van de stallen zag dat ik een meisje was, probeerde hij me te verkrachten. Ik gaf hem ervan langs met een rijzweep, en toen was het daar afgelopen.'

'Ik hoop maar dat je hem goed geraakt hebt,' zei April.

'Zijn begeerte was in elk geval meteen weg.'

'Je had zijn pik een mep moeten geven.'

'Misschien had hij dat juist wel lekker gevonden.'

'Waar ben je naar toe gegaan, toen je weg moest bij die stallen?'

'Ik ben bij het circus gaan werken. Ik ben begonnen als stalmeisje, en uiteindelijk werd ik een van de amazones.' Ze zuchtte weemoedig. 'Ik vond het fijn in het circus. De mensen waren erg hartelijk.'

'Te hartelijk, denk ik zo.'

Maisie knikte. 'Ik kon het niet goed vinden met de spreekstalmeester, en toen hij me vroeg hem te pijpen vond ik het tijd te vertrekken. Ik dacht dat ik wel meer kon verdienen als ik toch aan pikken moest zuigen. En nu ben ik hier.'

April keek haar argwanend aan. 'Hoeveel pikken heb jij sindsdien dan afgezogen?'

'Geen een, om je de waarheid te zeggen.' Maisie werd duidelijk verlegen.

'Tegen jou kan ik niet liegen, April. Ik weet niet of ik wel geschikt ben voor dit beroep.'

'Jij bent er perfect voor!' protesteerde April. 'Jij hebt een twinkeling in je ogen die mannen onweerstaanbaar vinden. Luister... Hou vol met Solly Greenbourne. Geef hem elke keer wat meer. Laat hem op een dag aan je poesje voelen. En de volgende keer mag hij je naakt zien. Binnen drie weken ligt hij kwijlend aan je voeten. En als je op een avond zijn broek naar beneden doet en zijn gereedschap in je mond neemt, dan zeg je: "Als jij een leuk huisje voor mij in Chelsea koopt, dan kunnen we dit doen wanneer jij maar wilt." Ik zweer je, Maisie, als Solly weigert, dan ga ik in het klooster.'

Maisie wist dat April gelijk had, maar toch stond het vooruitzicht haar tegen, al wist ze niet precies waarom. Gedeeltelijk was het omdat ze zich niet aangetrokken voelde tot Solly, en tegenstrijdig genoeg vond ze hem toch aardig. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen hem op een harteloze manier te manipuleren. Maar het ergste van alles was dat ze de hoop op waarachtige liefde dan zou moeten opgeven – een echt huwelijk, waar ze zo hevig naar verlangde. Maar aan de andere kant moest ze ook leven, en ze wilde beslist niet zo'n armoedig bestaan als haar ouders: de hele week wachten tot het betaaldag is, en altijd het risico van werkeloosheid, omdat er ergens honderden mijlen ver weg een financiële crisis was ontstaan.

April zei: 'En de anderen? Je had toch iemand anders kunnen uitkiezen?'
'Ik vond Hugh aardig, maar ik heb hem beledigd.'

'Hij heeft toch geen geld.'

'Edward is een zwijn, Micky vind ik een griezel, en jij hebt Tonio al.'

'Dus Solly is de ware voor jou.'

'Ik weet het niet.'

'Ik wel. Als je hem door je vingers laat glippen, dan kun je de rest van je leven over Piccadilly lopen en telkens denken: daar in dat huis had ik nu kunnen wonen.'

'Ja, dat zal ook wel gebeuren.'

'En als Solly het niet is, wie dan wel? Misschien trouw je wel met een akelige drogist van middelbare leeftijd, die altijd gierig met geld is, en je als huissloof gebruikt.'

Maisie dacht even na over dat vooruitzicht, terwijl ze aan de westelijke kant van Piccadilly kwamen en verder naar Mayfair liepen. Ze kon Solly waarschijnlijk wel zo ver krijgen dat hij met haar zou trouwen, als ze daar haar zinnen op zette. En ze zou dan zonder veel moeite de rol van sjieke dame kunnen spelen. Maar de gedachte dat ze Solly in de val zou laten lopen van een liefdeloos huwelijk maakte haar misselijk.

Ze kwamen over open terrein bij de stalhouderij. Maisie voelde een steek van heimwee naar het circus, en ze bleef staan bij een kastanjebruine hengst. Het paard snuffelde aan haar hand en een mannenstem zei: 'Redboy laat gewoonlijk niet toe dat vreemden hem aanraken.'

Maisie draaide zich om en zag een man van middelbare leeftijd in een zwarte geklede jas, met daaronder een vest. Zijn formele kleding paste slecht bij zijn verweerde gezicht. Ze vermoedde dat hij vroeger staljongen was geweest, maar later met succes een eigen bedrijf was begonnen. Ze glimlachte en zei: 'Hij is niet bang voor mij, nee toch, Redboy?'

'Maar je kunt hem zeker niet berijden, of wel?' vroeg de man.

'Hem berijden? Ja, zelfs zonder zadel, en desnoods ga ik recht overeind op zijn rug staan. Is dit uw paard?'

De man maakte een hoffelijke buiging en zei: 'Mijn naam is George Sammles, dames. En ik ben inderdaad de eigenaar. Kijk maar naar dat bord.' Hij wees naar een naambord boven de deur.

Maisie zei: 'Ik wil niet opscheppen, meneer Sammles, maar ik heb vier jaar in een circus gewerkt, dus ik kan waarschijnlijk alle paarden in uw stallen berijden.'

'Is het werkelijk?' zei hij ernstig. 'Wel, wel...'

April vulde aan: 'Waar denkt u aan, meneer Sammles?'

Hij aarzelde. 'Misschien komt dit een beetje onverwacht, maar ik vroeg me af of deze jongedame geïnteresseerd is in een zakelijk voorstel.'

Maisie was benieuwd wat ze te horen zou krijgen. Tot dat moment had ze gedacht dat het gesprek niet meer dan een oppervlakkig praatje zou blijven. 'Laat maar horen.'

April zei veelbetekenend: 'Wij zijn altijd geïnteresseerd in een zakelijk voorstel.' Maar Maisie had een voorgevoel dat Sammles aan iets heel anders dacht.

'Kijk eens, Redboy is te koop,' zei de man. 'Maar een paard kun je niet verkopen door het in de stal te houden. Daarom dacht ik als jij een uurtje met hem in het park gaat rijden, dan trek je zeker de aandacht, met jouw uiterlijk, en dan is de kans groot dat iemand vraagt hoeveel dat paard moet kosten.'

Kon ze hier geld mee verdienen? vroeg Maisie zich af. Bood deze heer haar een manier om de huur te betalen, zonder dat ze haar lichaam of haar ziel ter beschikking moest stellen? Maar ze stelde de vraag die op haar lippen brandde niet. Ze zei in plaats daarvan: 'En dan moet ik tegen de belangstellende zeggen: "U wilt deze knol kopen? Ga dan maar met Sammles praten."'.

'Precies, al heb ik liever dat je Redboy een schitterend rijdier noemt, en geen knol.'

'Misschien,' zei Maisie, maar ze nam zich voor haar eigen woorden te kiezen, en niet die van Sammlles. 'Goed, en nu de zakelijke kant.' Ze kon niet langer doen alsof geld haar niet interesseerde. 'Hoeveel zou u betalen?'

'Wat is het waard, denk je?'

Maisie noemde een belachelijk bedrag. 'Een pond per dag.'

'Dat is te veel,' zei hij snel. 'Ik betaal je de helft.'

Ze kon het amper geloven. Tien shilling was al een enorm salaris, en meisjes van haar leeftijd die in de huishouding werkten, mochten van geluk spreken als ze een shilling per dag kregen. Haar hart klopte sneller. 'Afgesproken,' zei ze snel, bang dat hij van gedachten zou veranderen. 'Wanneer zal ik beginnen?'

'Kom morgenochtend om half tien.'

'Ik zal er zijn.'

Ze schudden elkaar de hand en de meisjes liepen weg. Sammlles riep hen na: 'En denk erom dat je dezelfde jurk aantrekt, want die staat je geweldig.'

'Dat doe ik,' riep Maisie terug. Het was de enige jurk die ze bezat, maar dat hoefde Sammlles niet te weten.

~ 3 ~

VERKEER IN HET PARK

Aan de hoofdredacteur van *The Times*

Sir, er rijden de laatste tijd in Hyde Park, omstreeks half elf elke ochtend, zoveel koetsen dat het verkeer geheel vastraakt. Dit kan wel een uur duren. Er zijn verschillende verklaringen voor gegeven, onder andere dat er te veel bewoners van het platteland naar de stad komen tijdens het zomerseizoen, of dat er zoveel welvaart is in Londen dat zelfs de echtgenotes van de zakenlieden er een rijtuig op nahouden en door het park rijden. Maar de werkelijke oorzaak is nergens genoemd. Het probleem wordt veroorzaakt door een dame wier naam onbekend is, maar dat ze de Leeuwin wordt genoemd, komt ongetwijfeld door haar kastanjebruine haren. Ze is een charmante verschijning, prachtig gekleed, en ze berijdt met gemak paarden waar

vele ruiters voor zouden terugdeinzen, en met even vaste hand bestuurt ze een rijtuig dat door een prachtig span getrokken wordt. De faam van haar schoonheid en rijkunst is zo groot, dat heel Londen naar het park trekt, op het uur dat ze daar verwacht wordt, en daardoor raakt het verkeer telkens vast. Kunt u, sir, aangezien het uw taak is alles over iedereen te weten, de ware identiteit van de Leeuwin onthullen, en haar vragen te verdwijnen, zodat het park weer kalm en normaal toegankelijk is en de doorstroming van het verkeer gewaarborgd?

Uw dienstwillige dienaar,
een waarnemer

Deze brief moest wel een grap zijn, dacht Hugh, toen hij de krant neerlegde. De Leeuwin bestond zeker – hij had de klerken van de bank over haar horen spreken – maar ze was zeker niet de oorzaak dat het verkeer vastliep. Toch vond hij het interessant. Hij keek door de glas-in-lood ramen van Whitehaven House naar het park. Vandaag was het een feestdag. De zon scheen, en er waren al veel mensen, wandelend, met rijtuigen of te paard. Hugh bedacht dat hij ook naar het park kon gaan, in de hoop te ontdekken waar alle ophef door veroorzaakt werd.

Tante Augusta wilde ook naar het park gaan. Haar kales werd voor het huis gereden. De koetsier had zijn pruik op, en een voetknecht in livrei stond gereed om achterop te springen. Ze maakte bijna elke ochtend een rit door het park, zoals alle vrouwen uit de betere kringen en heren die niets hadden te doen. Ze zeiden dat ze het voor de frisse lucht deden en voor de lichaamsbeweging, maar in werkelijkheid was het de juiste omgeving om gezien te worden en naar anderen te kijken. De werkelijke reden voor de verkeersopstopping was dat men de rijtuigen liet stilhouden om met elkaar te roddelen, zodat de weg versperd werd.

Hugh hoorde de stem van zijn tante. Hij stond op van de ontbijttafel en ging naar de hal. Zoals altijd was tante Augusta prachtig gekleed. Vandaag had ze een donkerpaarse rok aangetrokken, met daarboven een strak keurslijf, dat versierd was met franje. Maar haar hoed was minder geslaagd: een kleine strohoed, die voor op haar kapsel was geplaatst. Het was de laatste mode, en bij aantrekkelijke, lieflijke meisjes stond het erg leuk, maar Augusta was allesbehalve lieflijk, en bij haar stond dit hoofddeksel belachelijk. Ze maakte niet vaak fouten wat haar kleding betrof en als dat gebeurde, dan was het omdat ze de mode te nauwkeurig wilde volgen.

Ze sprak met oom Joseph. Hij keek verstoord, zoals altijd wanneer Augusta tegen hem sprak. Hij stond voor haar, met zijn gezicht half afgewend en streek met ongeduldige gebaren langs zijn bakkebaarden. Hugh vroeg zich af of er enige genegenheid tussen hen bestond. Dat moest ooit het geval zijn geweest, vermoedde hij, want uit hun huwelijk waren Edward en Clementine immers geboren. Ze toonden maar zelden genegenheid voor elkaar, peinsde Hugh, al was Augusta soms heel attent voor Joseph. Ja, besloot hij, waarschijnlijk hielden ze nog steeds van elkaar.

Augusta sprak verder alsof Hugh er niet was, zoals ze meestal deed. 'De hele familie maakt zich zorgen,' zei ze nadrukkelijk, alsof oom Joseph het tegendeel had beweerd. 'Er kan een schandaal van komen.'

'Maar de situatie, hoe die ook mag zijn, duurt al jaren. En niemand heeft dat ooit schandalig gevonden.'

'Omdat Samuel geen Senior Partner is. Gewone mensen kunnen veel doen, zonder dat het de aandacht trekt. Maar de Senior Partner bij Pilasters Bank is een bekende persoonlijkheid.'

'Ach, zo dringend is deze kwestie ook weer niet. Oom Seth leeft nog, en hij lijkt zelfs het eeuwige leven te hebben.'

'Dat weet ik,' beaamde Augusta, maar er klonk ergernis in haar stem, 'al wens ik soms dat...' Ze maakte haar zin niet af. 'Op een dag zal hij de teugels uit handen moeten geven. Dat kan morgen al gebeuren. En neef Samuel kan niet doen of er niets aan de hand is.'

'Misschien niet,' zei Joseph. 'Maar als hij zich op de vlakte houdt, dan weet ik niet wat we daaraan kunnen doen.'

'Het probleem kan aan Seth voorgelegd worden.'

Hugh vroeg zich af hoeveel de oude Seth wist over het leven van zijn zoon. In zijn hart wist hij vermoedelijk wel wat de waarheid was, maar misschien zou hij dat nooit toegeven. Zelfs niet voor zichzelf.

Joseph keek ongemakkelijk. 'De hemel verhoede dat.'

'Het zou zeker heel onaangenaam zijn,' zei Augusta schijnheilig, 'maar je moet Samuel duidelijk maken dat hij zich moet aanpassen, omdat zijn vader anders op de hoogte wordt gebracht, en dan krijgt die alle feiten te horen.'

Hugh had ondanks alles bewondering voor haar doortastendheid en sluwheid. Ze gaf Samuel een duidelijke waarschuwing: laat die secretaris verdwijnen, want anders dwingen we jouw vader de werkelijkheid onder ogen te zien, dat je min of meer getrouwd bent met een man.

Joseph zei bezorgd: 'Ik zou deze kwestie liever regelen zonder dat er zulke drastische maatregelen worden genomen.'

Augusta liet haar stem dalen tot gefluister. Als ze dat deed, bedacht Hugh; dan was ze overduidelijk onoprecht: als een draak die begint te spinnen. 'Ik weet zeker dat jij daar een oplossing voor weet te bedenken,' zei ze, met een veelbetekenende glimlach. 'Wil je me vandaag gezelschap houden? Ik zou dat erg prettig vinden.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, ik moet naar de bank.'

'Wat zonde, op zo'n prachtige dag als vandaag opgesloten zitten in een stoffig kantoor.'

'Er is paniek uitgebroken in Bologna.'

Hugh werd nieuwsgierig. Sinds de krach in Wenen waren er verscheidene banken failliet gegaan, en bedrijven in heel Europa werden geliquideerd. Maar nu was er voor het eerst paniek. Londen was nog niet getroffen, want al was de rente in juni gestegen tot zeven procent, nu was het peil alweer gezakt tot zes procent. Toch kon er vandaag wel opwinding ontstaan.

Augusta zei: 'Ik neem aan dat wij geen last zullen hebben van die paniek?'

'Niet als we de zaken scherp in de gaten houden,' zei Joseph.

'Maar vandaag is een vrije dag, dus er is niemand op kantoor om thee voor je te zetten.'

'Ik kan wel een halve dag zonder thee.'

'Ik zal Sara sturen. Ze heeft een kersencake gebakken, en ik vraag haar wel of ze over een uur thee komt zetten.'

Hugh kreeg een ingeving. 'Zal ik meegaan, oom? U kunt wel een assistent gebruiken.'

Joseph schudde zijn hoofd. 'Ik heb je diensten niet nodig.'

Augusta zei: 'Je kunt hem toch vragen de boodschappen te doen, lieve?'

Hugh grijnsde: 'Of hij vraagt mij advies.'

Joseph kon het grapje niet waarderen. 'Ik ga alleen de binnengekomen telegrafische berichten lezen, en dan beslis ik wat er gedaan moet worden als de financiële markten morgen weer opengaan.'

Dom genoeg drong Hugh aan: 'Ik wil erg graag mee, gewoon uit belangstelling.'

Het was altijd verkeerd te zeuren bij oom Joseph. 'Ik heb je al gezegd dat ik je niet nodig heb,' zei hij geïrriteerd. 'Ga met je tante in het park rijden, dan heeft ze gezelschap.' Hij zette zijn hoed op en liep naar buiten.

Augusta zei: 'Jij hebt echt talent om mensen ongevraagd lastig te vallen, Hugh. Haal je hoed, dan kunnen we gaan.'

Hugh had niet veel zin om met Augusta te rijden, maar zijn oom had hem dat bevolen, en hij was nieuwsgierig naar de Leeuwin. Daarom protesteerde hij niet.

Augusta's dochter Clementine verscheen, gekleed om naar buiten te gaan. Hugh had al met zijn nicht gespeeld toen ze nog klein waren, en ze was altijd een bijdehandje geweest. Toen ze zeven was had ze aan Hugh gevraagd of hij zijn speeltje wilde laten zien, en toen Hugh dat deed had ze tegen haar moeder gezegd wat er gebeurd was. Hugh had een aframmeling gekregen. Clementine was nu twintig, en ze leek op haar moeder, maar terwijl Augusta dominant was, gedroeg Clementine zich eerder sluw.

Ze gingen allemaal naar buiten. De voetknecht hielp hen bij het instappen. Het was een nieuw voertuig, helderblauw geschilderd, en getrokken door een span prachtige grijze ruinen: het geheel was passend voor de echtgenote van een welgestelde bankier. Augusta en Clementine zaten met hun gezichten in de rijrichting, en Hugh ging tegenover hen zitten. De kap was neergelaten, omdat de zon fel scheen, maar de dames openden hun parasols. De koetsier liet zijn zweep knallen en het rijtuig kwam in beweging. Even later reden ze over South Carriage Drive. Het was daar inderdaad zo druk als de brievenschrijver aan *The Times* had beweerd. Er waren honderden heren en dames te paard, de dames in amazonezit, tientallen rijtuigen van allerlei soort, open of gesloten, met twee of met vier wielen, kinderen op pony's, echtparen te voet, gouvernantes die kinderwagens voortduwden, en mensen die hun hond uitlieten. De nieuw geverfde rijtuigen glansden, de paarden waren geborsteld en gekamd, de heren waren in ochtendtenue, en de dames droegen fel gekleurde kleren. Iedereen bewoog langzaam, om de paarden en wagens beter te kunnen bekijken, en de kleding en hoeden van de voorbijgangers in het park. Augusta sprak met haar dochter, en af en toe maakte Hugh een instemmende opmerking.

'Daar is Lady St. Ann. Ze draagt een hoed van Dolly Varden!' riep Clementine uit.

'Die hoeden zijn al een jaar uit de mode,' merkte Augusta op.

'Wel, wel,' bromde Hugh.

Een rijtuig kwam naast hen rijden, en Hugh herkende zijn tante Madeleine. Als ze bakkebaarden had gehad, zou ze sprekend op haar broer Joseph lijken, vond Hugh. Ze was in de familie de beste vriendin van Augusta. Samen beheersten ze het sociale leven binnen de familie. Augusta was daarbij de drijvende kracht, maar Madeleine stond haar trouw bij.

De beide rijtuigen hielden stil, en de dames wisselden begroetingen uit. Ze versperden de weg, en enkele rijtuigen moesten achter hen inhouden. 'Rij een eindje met ons mee, Madeleine, want ik wil je spreken.' De voetknecht hielp Madeleine uitstappen, en toen ze bij Augusta was ingestapt werd de rit voortgezet.

'Ze dreigen de oude Seth alles te vertellen over de secretaris van Samuel,' zei Augusta.

'Ach, nee toch!' zei Madeleine geschrokken. 'Dat mag niet gebeuren.'

'Ik heb er met Joseph over gesproken, maar ze zijn niet op andere gedachten te brengen,' vervolgde Augusta. Haar bezorgde toon maakte indruk op Hugh. Hij hield zijn adem in. Hoe was ze hiertoe in staat? Misschien hield ze zichzelf wel voor dat de waarheid was wat haar op een bepaald moment het best schikte.

'Ik zal er met George over praten,' zei Madeleine. 'De schok kan dodelijk zijn voor die arme oom Seth.'

Hugh speelde met de gedachte dit gesprek aan oom Joseph te vertellen. Joseph zou toch zeker diep geschokt zijn, wanneer hij te horen kreeg hoe hij en de andere partners gemanipuleerd werden door hun echtgenotes? Maar Hugh zou niet geloofd worden: hij was te onbeduidend. En daarom kon het Augusta niet schelen wat ze in zijn bijzijn vertelde.

Het rijtuig kwam bijna tot stilstand. Voor hen was een opstopping van ruiters en koetsen. Augusta vroeg geïrriteerd: 'Wat is er aan de hand?'

'Dat moet de Leeuwin zijn,' veronderstelde Clementine opgetogen.

Hugh keek naar de oploop, maar hij kon niet zien wat er de oorzaak van was. Er stonden verschillende typen rijtuigen, negen of tien ruiters, en er waren ook enkele voetgangers.

Augusta vroeg: 'Wat is er met een leeuwin?'

'Ach, moeder, ze is toch echt heel bekend!'

Toen het rijtuig van Augusta wat dichterbij kwam, zagen ze een open koetsje, getrokken door een span stappende pony's, die gemend werden door een vrouw.

'Het is de Leeuwin!' riep Clementine uit.

Hugh keek naar de vrouw op de bok, en hij was verbaasd toen hij haar gezicht herkende.

Het was Maisie Robinson.

Ze liet de zweep knallen, en de pony's versnelden hun stappen. Maisie was gekleed in een bruin kostuum, met zijden ruches, en een roomwitte das met een strik bij haar hals. Ze had een hoog hoedje met een opgekrulde rand op haar hoofd.

Hugh voelde dat hij weer kwaad werd, toen hij zich herinnerde wat ze over zijn vader had beweerd. Ze wist helemaal niets van financiële zaken, en ze had het recht niet op zo'n nonchalante manier mensen van oneerlijkheid te beschudigen. Maar tegelijkertijd moest hij wel erkennen dat ze er adembenemend uit zag. Ze had iets onweerstaanbaar charmants, zoals ze

daar rechtop het span mende, met dat hoedje wat scheef, en de manier waarop ze de zweep in haar hand hield en de teugels bewoog.

Dus de Leeuwin was Maisie Robinson! Maar hoe kon ze een koets en een span pony's hebben? Was ze opeens rijk geworden? Wat voerde ze in haar schild?

Terwijl Hugh daar nog over peinsde, gebeurde er een ongeluk.

Een nerveuze volbloed passeerde de koets van Augusta, en het dier schrok van een nijdig blaffende terrier. Het paard steigerde en wierp zijn berijder af, die voor de kleine koets van Maisie op de weg rolde. Behendig wist Maisie de man te ontwijken, maar daardoor sneed ze het rijtuig van Augusta, zodat de koetsier een ruk aan de teugels moest geven en de man heftig vloekte.

Maisie bracht haar voertuig met een ruk tot stilstand, naast Augusta. Iedereen keek naar de ruiter die op de weg was gevallen. Kennelijk was hij ongedeerd, want hij krabbelde overeind, sloeg het stof van zijn kleren en liep vloekend achter zijn paard aan.

Maisie herkende Hugh. 'Hugh Pilaster! Nee maar!' riep ze uit.

Hugh bloosde. 'Goedemorgen,' zei hij stijfjes, en hij wist niet wat hij moest doen.

Hij besefte meteen dat hij ernstig tegen de regels van de etiquette gezondigd had: hij had Maisie moeten negeren, want hij kon haar onmogelijk voorstellen aan zijn tante. Hij had haar hooghartig moeten negeren.

Maar Maisie maakte geen aanstalten iets tegen de dames in het rijtuig te zeggen. 'Hoe vind je mijn pony's?' vroeg ze opgewekt. Ze was de woordenwisseling kennelijk vergeten.

Hugh was helemaal van zijn stuk door het hartelijke gedrag van deze opmerkelijke en mooie vrouw, die zo behendig haar rijtuig bestuurde. 'Ze zijn prachtig,' antwoordde hij, zonder naar de dieren te kijken.

'Ze zijn te koop.'

Tante Augusta zei ijzig: 'Hugh, zeg alsjeblieft tegen deze persoon dat wij verder willen!'

Maisie keek voor het eerst Augusta aan. 'Hou jij je klep, ouwe vrijster!' zei ze brutaal.

Clementines mond viel open, en tante Madeleine slaakte een kreetje van afschuw. Hughs mond viel ook wijd open. De fraaie kleren en haar kostbare rijtuig deden gemakkelijk vergeten dat ze een deugniet uit de sloppenwijken was. Haar woorden waren zo grof dat Augusta even te verbijsterd was om te reageren. Niemand had het ooit gewaagd zo tegen haar te spreken.

Maisie gunde haar geen tijd om zich te herstellen. Ze wendde zich weer

tot Hugh en zei: 'Zeg tegen je neef Edward dat hij mijn pony's maar moet kopen!' Daarna liet ze haar zweep knallen en reed weg.

Augusta barstte los. 'Hoe durf je mij met een dergelijk persoon te confronteren!' zei ze ziedend. 'En dat jij ook nog je hoed voor haar afneemt!'

Hugh staarde Maisie na, en zag haar slanke gestalte in de verte verdwijnen.

Tante Madeleine mengde zich in het gesprek. 'Hoe is het mogelijk dat jij dat mens kent, Hugh? Geen enkele behoorlijk opgevoede jongeman zou zich met zo'n ordinaire snol inlaten! En kennelijk heb je haar ook nog met Edward in contact gebracht!'

Edward had Maisie juist voorgesteld aan Hugh, maar die was niet van plan de schuld aan zijn neef te geven. Ze zouden het trouwens toch niet geloven, als hij dat vertelde. 'Eigenlijk ken ik haar niet goed,' zei hij onhandig.

Clementine was nieuwsgierig geworden. 'Waar heb je haar dan ontmoet?'

'In een gelegenheid die Argyll Rooms heet.'

Augusta fronste haar wenkbrauwen naar Clementine, en zei: 'Ik wil zulke dingen liever niet weten, Hugh. Zeg tegen Baxter dat hij ons meteen naar huis rijdt.'

Hugh zei: 'Ik ga een eindje wandelen.' Hij opende het deurtje van de koets.

'Jij wilt achter die vrouw aan! Maar dat gebeurt niet!' riep Augusta.

'Rijden, Baxter!' zei Hugh, en hij stapte uit. De koetsier trok aan de teugels, de wielen kwamen in beweging, en Hugh tikte minzaam aan zijn hoed toen zijn boze tantes wegrede.

Hier was het laatste woord nog niet over gezegd. Later zouden er nog meer moeilijkheden van komen: oom Joseph zou op de hoogte worden gebracht, en dan duurde het niet lang of alle partners wisten dat Hugh zich met vrouwen van laag allooi inliet.

Maar dit was een vrije dag, de zon scheen, en in het park was het druk met mensen die zich vermaakten. Vandaag kon Hugh zich geen zorgen maken over de woede van zijn tante.

Hij voelde zich opgewekt en beende met grote passen over het pad. Hij liep in de tegenovergestelde richting van waarin Maisie was verdwenen. Mensen waren geneigd in cirkels te rijden, dus misschien kwam hij haar wel tegen.

Hij wilde graag met haar praten. Hij wilde haar de waarheid vertellen over zijn vader. Vreemd genoeg scheen hij niet meer boos te zijn over wat ze gezegd had. Het was gewoon een misverstand, bedacht hij, en ze zou het

begrijpen wanneer hij alles had uitgelegd. Hoe dan ook, een gesprek met haar was al opwindend genoeg.

Hij kwam bij Hyde Park Corner, en liep verder langs Park Lane. Hij lichtte telkens zijn hoed als hij bekenden en relaties zag: de jonge William en Beatrice in een coupé, oom Samuel die een kastanjebruine merrie bereed, en meneer Mulberry met zijn vrouw en kinderen. Maisie had misschien stilgehouden, of ze was inmiddels weer uit het park gereden. Hij kreeg het gevoel dat hij haar niet meer zou ontmoeten.

Maar dat gebeurde wel.

Ze wilde juist Park Lane oversteken. Ze moest het wel zijn, met die roomwitte strik, maar ze scheen hem niet te zien.

In een opwelling zette hij de achtervolging in, naar Mayfair, en hij moest rennen om haar bij te houden. Ze bracht het koetsje tot stilstand bij een stalhouderij en stapte uit. Een stalknecht kwam naar buiten en hielp haar met de paarden.

Hugh kwam buiten adem naast haar staan. Hij vroeg zich af waarom hij dit deed. 'Hallo, juffrouw Robinson,' groette hij.

'Hé, hallo voor de tweede keer.'

'Ik ben je gevolgd,' zei hij, tamelijk overbodig.

Ze keek hem brutaal aan. 'Waarom?'

Zonder erbij na te denken zei hij: 'Ik vroeg me af of je een keer met me uit wilde.'

Ze hield haar hoofd wat scheef en fronste licht haar wenkbrauwen, terwijl ze over zijn voorstel nadacht. De uitdrukking op haar gezicht was vriendelijk, alsof het idee haar wel aanstond, en hij dacht dat ze ermee zou instemmen. Maar het leek wel of een praktisch bezwaar haar weerhield. Ze keek opzij, en kennelijk had ze een besluit genomen. 'Jij kunt je mij niet veroorloven,' zei ze gedecideerd, ze keerde hem de rug toe en liep naar de stallen.

Cammel Farm
Kaapkolonie
Zuid-Afrika

14 juli 1873

Beste Hugh,

Wat leuk om iets van je te horen! We zitten hier nogal afgelegen, dus je kunt je nauwelijks voorstellen hoe blij we zijn met een lange brief vol nieuwtjes uit het vaderland. Mevrouw Cammel, die Amelia Clapham heette voordat ze met mij trouwde, vond jouw verhaal over de Leeuwin heel amusant...

Het is misschien wat laat, dat weet ik, maar ik was diep geschokt door de dood van je vader. Schooljongens schrijven geen condoléancebrieven. En die tragische gebeurtenis werd ook nog overschaduwd door het verdrinken van Peter Middleton, op dezelfde dag. Maar geloof me, wij dachten aan jou, en we hebben veel over je gepraat, toen je zo plotseling van school werd gehaald...

Ik ben blij dat je mij over Peter vroeg, want ik heb me sinds die dag schuldig gevoeld. Ik heb niet gezien dat die arme knaap verdronk, maar ik zag genoeg om te raden wat er gebeurd was.

Jouw neef Edward was, zoals je dat noemt, rotter dan een dode kat. Jij slaagde erin het merendeel van jouw kleren uit het water te halen, maar Peter en Tonio waren niet zo vlug.

Ik zat aan de andere kant, en ik denk niet dat Edward of Micky me zelfs maar gezien heeft. Of ze hebben me niet herkend, want later hebben ze nooit met mij over dat incident gesproken.

Hoe dan ook, nadat jij weg was ging Edward door met het kwellen van Peter, door zijn hoofd onder water te duwen en water in zijn gezicht te gooien, toen die arme stakker probeerde zijn kleren weer te bemachtigen.

Ik zag dat het uit de hand liep, maar ik was erg laf, moet ik helaas bekennen. Ik had Peter moeten helpen, maar ik was niet zo groot en zeker niet opgewassen tegen Edward en Micky Miranda. En ik wilde niet dat mijn kleren ook doornat zouden raken. Weet je nog welke straf er stond op zonder toestemming de school verlaten? Twaalf slagen met de Streper, en ik moet bekennen dat ik daar doodsbang voor

was. Goed, ik graaide mijn kleren bij elkaar en ben weggeslopen zonder dat ze me zagen.

Ik keek een keer over mijn schouder, toen ik op het hoge deel van de steengroeve was. Ik weet niet wat er in de tussentijd was gebeurd, maar Tonio krabbelde op de oever. Hij was naakt, en hield een bundeltje natte kleren in zijn handen. Edward zwom door het bassin in zijn richting, terwijl Peter naar adem snakkend in het midden achterbleef.

Ik dacht dat Peter zich wel kon redden, maar kennelijk heb ik me vergist. Hij was zeker aan het einde van zijn krachten. Terwijl Edward achter Tonio aan joeg en Micky toekeek, verdronk Peter zonder dat iemand hem hielp. Uiteraard hoorde ik dat pas later. Ik ben teruggekeerd naar de school en ben ongezien naar mijn slaapkamer geglipt. Toen de leraren vragen begonnen te stellen heb ik gezworen dat ik de hele middag op mijn kamer was gebleven. En toen duidelijk werd dat er iets afschuwelijks was gebeurd, durfde ik niet meer te bekennen dat ik het gedeeltelijk gezien had.

Nee, het is geen verhaal om trots op te zijn, Hugh. Maar dat ik eindelijk de waarheid heb geschreven, is toch wel een opluchting...

Hugh legde de brief van Albert Cammel neer en staarde uit het raam van zijn slaapkamer. De brief maakte veel duidelijk, maar er bleven ook vragen.

Nu was duidelijk hoe Micky Miranda zich aan de familie Pilaster had opgedrongen, en waarom hij alle vakanties bij Edward doorbracht, terwijl de ouders van Edward alles voor hem betaalden. Ongetwijfeld had Micky aan Augusta verteld dat Edward degenē was die Peter bijna vermoord had. Maar in de rechtszaal had Micky beweerd dat Edward getracht had de verdrinkende jongen te redden. En door die leugen had Micky de Pilasters voor een groot schandaal behoed. Augusta moest hem daar zeer dankbaar voor zijn, en misschien was ze ook wel bang dat Micky zich op een dag tegen hen zou keren en alsnog de waarheid zou opbiechten. Hugh kreeg een onaangenaam koud gevoel in zijn maagstreek. Albert Cammel had onbewust duidelijk gemaakt dat de verstandhouding tussen Augusta en Micky diep, duister en verdorven was.

Maar er was nog een ander raadsel. Want Hugh wist iets over Peter Middleton waar bijna niemand anders van op de hoogte was. Peter was nogal een zwakkeling, en de andere jongens behandelden hem altijd als minderwaardig. Omdat hij het vervelend vond dat ze hem een slappeling vonden, was hij begonnen aan een trainingsprogramma, en daarbij legde hij zich vooral

toe op zwemmen. Urenlang trok hij baantjes in het bassin, om te proberen gespierder en sterker te worden. Maar dat was niet gelukt, want een dertienjarige knaap kan alleen een breedgeschouderde kerel worden doordat hij volwassen wordt, en dat proces is niet te verhaasten.

Het enige effect van al zijn inspanningen was dat hij zich als een vis door het water bewoog. Hij kon naar de bodem duiken, zijn adem minutenlang inhouden, en zijn ogen open houden onder water. Nee, om hem te verdrinken was er een sterkere tegenstander nodig geweest dan Edward Pilaster.

Waarom was het dan toch gebeurd?

Albert Cammel had de waarheid beschreven, daar was Hugh van overtuigd. Maar er moest toch meer zijn. Er was nog iets gebeurd, die middag in Bishop's Wood. Een ongeoefende zwemmer kon verdrinken als het hem moeilijk werd gemaakt door iemand als Edward Pilaster, maar een uit de hand gelopen kwajongensstreek kon niet de oorzaak zijn van Peters dood. Maar als het geen ongeluk was, dan moest Peter met opzet vermoord zijn.

Hugh huiverde bij de gedachte.

Er waren slechts drie mensen geweest: Edward, Micky en Peter. Dus moest Peter vermoord zijn door Edward of door Micky.

Of door beiden...

~ 5 ~

Augusta was al uitgekeken op de Japanse inrichting van haar huis. In de salon stonden Oosterse kamerschermen, hoekige meubelen op ranke poten, Japanse waaiers en vazen op de gelakte dressoirs. Het was allemaal erg kostbaar, maar er waren al goedkope imitaties te zien in de winkels langs Oxford Street, dus deze stijl was niet langer voorbehouden aan de meest welgestelden. Maar helaas zou Joseph nooit toestaan dat het interieur weer ingrijpend veranderd werd, zodat Augusta de komende jaren in een steeds alledaagser omgeving moest wonen.

De salon was voor Augusta haar troonzaal; daar hield ze elke dag hof tijdens theetijd. De vrouwen kwamen gewoonlijk het eerst: haar schoonzusters, Madeleine en Beatrice, en haar dochter Clementine. Tegen vijf uur kwamen de partners van de bank: Joseph, de oude Seth, George Hartshorn, de man van Madeleine, en soms was Samuel er ook. Als het rustig was op kantoor, dan kwamen de jongens ook: Edward, Hugh en de jonge William. Micky Miranda was de enige vaste bezoeker bij de theevisite die geen fami-

lied was. Wel kwam er soms een geestelijke van de methodistenkerk, om een bijdrage te vragen voor de bekering van de heidenen in verre oorden als Maleisië of Japan, dat sinds kort voor westerlingen toegankelijk was.

Augusta deed haar best, zodat men bleef komen. Alle Pilasters hielden van zoete versnaperingen, en ze serveerde heerlijke taartjes en cake, en de beste theesoorten uit Ceylon en Assam. Grote evenementen in de familie, zoals trouwerijen en vakanties, werden tijdens deze theevisites besproken, dus wie niet kwam opdagen wist niet wat er aan de hand was.

Ondanks dat hadden de vaste bezoekers af en toe de behoefte zich onafhankelijker op te stellen. Het meest recente voorbeeld daarvan was dat Beatrice, de vrouw van de jonge William, zich afzijdig hield nadat Augusta een nogal onaardige opmerking had gemaakt over een jurk die Beatrice had uitgekozen. Als er een verwijdering ontstond, dan liet Augusta dat een tijdje duren, maar dan won ze haar familieleden weer voor zich door een buitengewoon genereus gebaar te maken. In het geval van Beatrice had Augusta een kostbaar verjaardagsfeest georganiseerd voor Beatrices oude moeder, die bijna dement was en amper presentabel aan de gasten. Beatrice was daar zo dankbaar voor geweest dat ze de ruzie over die jurk vergat, en dat was precies de bedoeling van Augusta.

Tijdens deze samenkomsten kwam Augusta erachter wat er gebeurde binnen de familie en bij de bank. Nu was ze vooral nieuwsgierig naar de oude Seth. Ze probeerde de familie voorzichtig duidelijk te maken dat Samuel niet benoemd kon worden als zijn opvolger, maar Seth was duidelijk niet geneigd terug te treden, ondanks zijn zwakker wordende gezondheid. Augusta vond het onverdraaglijk dat haar zorgvuldig uitgedachte plannen gedwarsboomd werden door een koppige oude man.

Het was eind juli, en in Londen werd het rustiger. De aristocraten verlieten in deze periode de stad en gingen naar hun plezierjachten in Cowes, of naar hun jachtkastelen in Schotland. Ze zouden op het platteland blijven en op vogels, vossen en herten jagen, tot na Kerstmis. Tussen februari en Pasen zouden ze weer terugkeren en in mei zou het seizoen in Londen in volle gang zijn.

De familie Pilaster deed hier niet aan mee. Hoewel ze veel rijker waren dan de meeste aristocraten, waren het zakenlieden, en ze peinsden er niet over de helft van het jaar te besteden aan het najagen van onnozele dieren op de jachtterreinen. Maar de directieleden konden meestal wel overgehaald worden het grootste deel van de maand augustus vakantie te nemen, als er geen onverwachte beroering was in de financiële wereld.

Dit jaar werd er de hele zomer getwijfeld over de vakantie, aangezien in

de financiële hoofdsteden van Europa storm dreigde, maar nu scheen het ergste voorbij: de rente was drie procent gezakt, en Augusta had een klein kasteel gehuurd in Schotland. Zij en Madeleine hadden zich voorgenomen over een week daarheen te reizen, en dan zouden de mannen enkele dagen later volgen.

Een paar minuten voor vier uur, toen ze in haar salon stond en peinsde over de inrichting waar ze niet langer tevreden mee was en over de koppigheid van de oude Seth, kwam Samuel binnen.

Alle Pilasters waren lelijk om te zien, maar Samuel was toch wel de minst aantrekkelijke, dacht ze. Hij had een grote neus, een weke, nogal vrouwelijke mond, en zijn tanden waren onregelmatig. Hij was altijd onberispelijk gekleed, heel kieskeurig wat eten betreft, hij hield van katten en had een hekel aan honden.

Maar Augusta had vooral een hekel aan hem omdat hij van alle mannen in de familie het moeilijkst te overreden was. Ze kon de oude Seth voor zich winnen, omdat die zelfs op zijn hoge leeftijd gevoelig was voor de charmes van vrouwen, ze kon meestal wel overweg met Joseph, door zijn geduld op de proef te stellen, George Hartshorn werd door Madeleine onder de duim gehouden, zodat ze hem indirect kon manipuleren, en de andere mannen waren nog zo jong dat ze geïntimideerd konden worden, al bezorgde Hugh haar soms problemen.

Maar op Samuel had ze geen invloed, en zeker niet met haar vrouwelijke charme. Hij kon om haar lachen, wanneer ze er zelf van overtuigd was heel subtiel te zijn. Hij gaf haar de indruk dat hij haar niet serieus nam, en dat beschouwde ze als een dodelijke belediging. Ze voelde zich veel dieper gekwetst door de spottende houding van Samuel, dan wanneer ze door een sloerie werd uitgescholden in het park.

Maar vandaag had Samuel niet die geamuseerde en tegelijk sceptische glimlach op zijn gezicht. Hij keek kwaad, zo kwaad dat Augusta er even van schrok. Het was duidelijk dat hij vroeg gekomen was, in de verwachting haar alleen aan te treffen. Ze bedacht dat ze al twee maanden bezig was met intriges om hem te ruïneren, en dat mensen wel voor minder vermoord werden. Hij gaf haar geen hand, maar bleef voor haar staan, gekleed in een parelgrijze jas met een diep wijnrode das, en hij geurde vaag naar eau de cologne. Augusta hield haar handen afwerend omhoog.

Samuel lachte zonder vreugde en deed een stap opzij. 'Ik zal je heus niet slaan, Augusta,' zei hij, 'al heb je een pak rammel zeker verdiend.'

Natuurlijk zou hij haar niet aanraken. Hij had een zachtaardig karakter, en weigerde zelfs een transport van geweren te financieren. Augusta voelde

dat haar zelfvertrouwen weer terugkeerde, en ze zei misprijzend: 'Hoe durf je mij te bekritisieren!'

'Bekritisieren?' zei hij, en woede lichtte op in zijn ogen. 'Ik peins er niet over kritiek op jou te hebben.' Hij zweeg even, en met ingehouden boosheid zei hij: 'Ik veracht je.'

Augusta liet zich geen tweede keer intimideren. 'Ben je hierheen gekomen om me te vertellen dat je wilt ophouden met je schandelijke levenswandel?' zei ze met harde stem.

'Mijn schandelijke levenswandel...' herhaalde hij. 'Jij probeert alleen het geluk van mijn vader te bederven, en je wilt mijn leven miserabel maken, alleen maar vanwege je eigen ambities. En dan waag je het nog over mijn schandelijke gedrag te praten! Jij bent zo diep gezonken in het kwaad, dat je des te beter weet wat dat is!'

Hij sprak zo heftig en vol overtuiging dat Augusta zich afvroeg of het inderdaad onverstandig was hem te bedreigen. Maar toen besepte ze opeens dat hij haar vastberadenheid wilde verzwakken, door een beroep te doen op haar medelijden. 'Ik denk alleen aan de belangen van het bankbedrijf,' zei ze koel.

'Is dat jouw excuus? Zul je dat verklaren op de Dag des Oordeels, wanneer de Almachtige je vraagt waarom je mij hebt gehanteerd?'

'Ik doe alleen mijn plicht.' Nu ze de situatie weer onder controle had, begon ze zich af te vragen waarom Samuel hierheen gekomen was. Was het om zijn nederlaag toe te geven, of om haar te tarten? Als hij toegaf, dan kon ze er zeker van zijn binnenkort de echtgenote van de Senior Partner te zijn. Maar als het tegendeel het geval was, dan zou er een langdurige en moeilijke strijd volgen, zonder dat de uitkomst van tevoren vast stond.

Samuel liep naar het raam en keek naar de tuin. 'Ik weet nog dat je een leuk meisje was,' zei hij peinzend. Augusta bromde ongeduldig. 'Je kwam in een witte jurk naar de kerk, met strikken in je haar,' vervolgde hij. 'Maar ook toen was je al een tiran. Na de kerkdienst wandelde iedereen in het park, en de andere kinderen waren bang voor je, maar ze speelden wel met jou, omdat jij de spelletjes organiseerde. Je terroriseerde zelfs je ouders. Als jij je zin niet kreeg, dan kon je zo woedend worden dat de rijtuigen inhielden, omdat men wilde zien wat er aan de hand was. Jouw vader, God hebbe zijn ziel, had de gekwelde blik van een man die niet kan begrijpen waarom hij zo'n monster op de wereld heeft gezet.'

Wat hij zei was dicht bij de waarheid, en dat bezorgde Augusta een ongemakkelijk gevoel. 'Dat is allemaal lang geleden gebeurd,' zei ze, en keek hem niet aan.

Hij sprak verder, alsof hij haar opmerking niet gehoord had. 'Ik denk niet aan mijn eigen belangen. Ik zou graag Senior Partner worden, maar ik kan best zonder die functie leven. Ik zou dat werk goed doen, misschien niet zo energiek als mijn vader, maar eerder als teamgenoot. Joseph is niet geschikt voor die positie. Hij is opvliegend en slechtgehumeurd, en hij neemt slechte beslissingen. En jij maakt dat nog erger, door zijn ambities aan te wakkeren en zijn gezichtsveld te beperken. Hij functioneert goed in een groep, als anderen hem kunnen begeleiden en tegenhouden. Maar hij kan nooit de leider zijn, want daar is zijn oordeel te zwak voor. Hij zal de bank grote schade berokkenen, op de lange duur. Kan jou dat niets schelen?'

Even vroeg Augusta zich af of hij gelijk had. Dreigde het gevaar dat ze de kip met de gouden eieren zou slachten? Maar er was zoveel geld in de bank, dat het nooit allemaal uitgegeven kon worden, zelfs al zou niemand van hen nog maar een dag werken. Hoe dan ook, het was belachelijk te beweren dat Joseph ongeschikt was voor de bank. Het werk van de partners was niet erg moeilijk: ze gingen naar kantoor, lazen de financiële pagina's, leenden geld uit en berekenden de rente. Dat kon Joseph even goed als de anderen. 'Jullie mannen beweren altijd dat bankzaken ingewikkeld en mysterieus zijn,' zei ze. 'Maar ik laat me niet misleiden.' Ze beseftte dat ze zich verdedigde. 'Ik zal me verantwoorden tegenover God, en niet tegenover jou.'

'Zou jij werkelijk naar mijn vader gaan, zoals je dreigde te doen?' vroeg Samuel. 'Je weet dat het zijn dood kan worden.'

Ze aarzelde maar heel kort. 'Er is geen andere mogelijkheid,' zei ze vastberaden.

Hij staarde haar lange tijd aan. 'Jij duivelin, ik denk dat je het echt meent,' zei hij langzaam.

Augusta hield haar adem in. Zou hij het opgeven? Ze voelde dat de overwinning dichtbij was, en in haar verbeelding hoorde ze iemand al aankondigen: *Mag ik u voorstellen aan mevrouw Joseph Pilaster, de echtgenote van de Senior Partner van Pilasters Bank...*

Hij aarzelde en zei toen met duidelijke afkeer: 'Uitstekend. Dan zal ik de anderen vertellen dat ik geen Senior Partner wens te worden, als mijn vader terugtreedt.'

Augusta moest een triomfantelijke glimlach onderdrukken. Ze had gewonnen. Ze wendde haar gezicht af, om haar opgetogenheid niet te tonen.

'Geniet maar van je overwinning,' zei Samuel bitter. 'Maar vergeet niet, Augusta, dat wij allemaal geheimen hebben. Jij ook. En op een dag zal iemand jouw geheimen tegen je gebruiken, en dan zul je eraan herinnerd worden wat je mij hebt aangedaan.'

Augusta begreep niet wat hij bedoelde. Waar maakte hij een toespeling op? Onwillekeurig moest ze aan Micky Miranda denken, maar ze duwde de gedachte weer weg. 'Ik heb geen geheimen waarvoor ik me zou moeten schamen,' zei ze.

'Heus niet?'

'Nee!' zei ze fel, maar zijn zelfverzekerde houding maakte haar ongerust. Hij keek haar op een eigenaardige manier aan. 'Een jonge advocaat, een zekere David Middleton kwam gisteren bij mij op bezoek.'

Ze begreep niet wat hij daarmee bedoelde. 'Moet ik hem soms kennen?' De naam klonk haar bekend in de oren.

'Je hebt hem een keer ontmoet, zeven jaar geleden, tijdens een gerechtelijk onderzoek.'

Opeens kreeg Augusta een koude rilling. Middleton: dat was de achternaam van de jongen die verdronken was.

Samuel zei: 'David Middleton vermoedt dat zijn broer Peter vermoord werd... door Edward.'

Augusta wilde niets liever dan gaan zitten, maar ze wilde Samuel niet laten merken dat ze volkomen uit haar evenwicht was gebracht. 'Waarom begint hij na zeven jaar moeilijk te doen?'

'Hij vertelde me dat hij nooit tevreden is geweest over dat onderzoek. Toch bleef hij zwijgen, omdat hij zijn ouders niet nog meer verdriet wilde doen. Maar zijn moeder stierf kort na de dood van Peter, en dit jaar is hun vader ook gestorven.'

'Waarom kwam hij naar jou, en niet naar mij?'

'Hij is lid van mijn club. Maar goed, hij heeft de rapporten van het onderzoek nog eens herlezen en hij beweert dat er verscheidene ooggetuigen zijn die nooit werden opgeroepen om een verklaring af te leggen.'

Die getuigen waren er zeker, bedacht Augusta. Hugh Pilaster en een Zuidamerikaanse jongen die Tonio of zo heette. En er was nog een derde van wie de identiteit nooit was vastgesteld. Als David Middleton met een van hen in contact kwam, dan kon het hele verhaal wel eens bekend worden.

Samuel keek peinzend. 'Vanuit jouw gezichtspunt was het jammer dat de lijkschouwer die opmerkingen maakte over de heldhaftigheid van Edward. Dat maakte de mensen argwanend. Ze kunnen zich voorstellen dat Edward op de rand van het bassin stond te sidderen, terwijl iemand verdronk. Maar wie hem ooit ontmoet heeft, weet dat hij nog niet de straat zou oversteken om iemand te helpen. Laat staan dat hij in het water zou duiken om een drenkeling te redden.'

Dit was onzin, en het was bovendien een belediging. 'Hoe durf je,' zei Augusta, maar ze slaagde er niet in haar stem zoals gewoonlijk autoritair te laten klinken.

Samuel negeerde haar opmerking. 'Die schooljongens hebben het nooit geloofd. David heeft jarenlang op dezelfde school gezeten, en hij kende veel oudere jongens. Toen hij met hen praatte werd zijn argwaan nog sterker.'

'Dit hele verhaal is absurd.'

'Middleton is iemand die de confrontatie zoekt, zoals elke advocaat,' zei Samuel, haar protesten negerend. 'En hij zal deze kwestie niet laten rusten.'

'Mij maakt hij anders niet bang.'

'Dat is mooi, want ik weet zeker dat hij je binnenkort met een bezoek vereert.' Hij liep naar de deur. 'Ik blijf niet voor de thee. Goedemiddag, Augusta.'

Augusta liet zich zuchtend op een sofa zakken. Dit had ze niet voorzien: hoe had dat ook gekund? Haar overwinning op Samuel was verdwenen. Die oude kwestie dook weer op, zeven jaar later, hoewel alles allang vergeten had moeten zijn. Ze was erg bezorgd voor Edward. Ze kon niet verdragen dat hem iets akeligs zou overkomen. Ze hield haar bonzend hoofd in beide handen. Wat kon ze doen?

Hastead, haar butler, kwam de kamer in, gevolgd door twee dienstmeisjes met dienbladen vol thee en cake. 'Met uw welnemen, mevrouw?' zei hij met zijn Welsh-accent. De ogen van Hastead leken elk een andere richting op te kijken, en het was nooit duidelijk waar hij zijn aandacht op richtte. Eerst was dat verwarrend geweest, maar Augusta was eraan gewend geraakt. Ze knikte en de dienstmeisjes zetten porseleinen kopjes en schotels klaar. Augusta keek meestal tevreden toe hoe de butler en het huispersoneel bezig waren haar wensen te vervullen, maar vandaag was dat niet het geval. Ze kwam overeind en opende de tuindeuren. De zonnige tuin bezorgde haar evenmin een beter gevoel. Hoe moest ze deze David Middleton tegenhouden?

Ze piekerde nog steeds over het probleem, toen Micky Miranda kwam.

Ze was blij hem te zien. Hij zag er aantrekkelijk uit, zoals altijd, in zijn zwartje jasje met daaronder de gestreepte pantalon, een smetteloos witte kraag om zijn hals en een zwarte satijnen das die bij zijn hals gestrikt was. Hij zag dat ze zich zorgen maakte, en leefde meteen met haar mee. Hij kwam snel door de kamer naar haar toe, en zijn stem klonk als een streling: 'Mevrouw Pilaster, wat heeft u zo van streek gemaakt?'

Ze was dankbaar dat hij haar als eerste zag en greep zijn beide armen vast. 'Er is iets vreselijks gebeurd.'

Zijn handen bleven op haar heupen rusten, alsof ze samen dansten, en ze voelde een huivering van genot, toen zijn vingertoppen wat meer in haar heupen drukten. 'Wees niet zo bezorgd, en vertel me dan wat er is,' zei hij troostend.

Ze begon zich rustiger te voelen. Op zulke momenten was ze erg op Micky gesteld. Het deed haar denken aan haar gevoelens voor de jeugdige Earl of Strang, toen ze nog een meisje was. Micky deed haar sterk aan hem denken: door zijn attente houding, zijn knappe uiterlijk, zijn verzorgde kleding, maar vooral door zijn manier van bewegen, zijn soepele ledematen, alsof zijn lichaam een geoliede machine was. Strang was blond en zeer Brits, terwijl Micky donker was en zuidelijk, maar allebei konden ze haar het gevoel geven dat ze echt een vrouw was. Ze wilde zijn lichaam naar zich toe trekken, en haar wang tegen zijn schouder laten rusten...

Ze zag dat de dienstmeisjes haar aanstaarden, en besepte opeens dat het ongepast was dat Micky daar met beide handen op haar heupen stond. Ze maakte zich van hem los, pakte zijn arm en leidde hem door de open deuren naar de tuin, waar ze buiten gehoorsafstand van het personeel waren. De lucht was warm en geurend. Ze gingen dicht naast elkaar op een houten bank in de schaduw zitten. Augusta keerde zich half naar hem toe. Ze verlangde ernaar zijn hand vast te houden, maar dat was onbetamelijk.

Hij zei: 'Ik zag Samuel weggaan... Heeft dat ermee te maken?'

Augusta sprak zacht, en Micky boog zich naar haar toe, zodat hij haar kon verstaan, zo dichtbij dat zij hem zonder zich te bewegen kon kussen. 'Hij kwam me vertellen dat hij er niet naar streeft Senior Partner te worden.'

'Dat is goed nieuws!'

'Ja. En het betekent dat mijn man die positie krijgt.'

'Dan kan papa zijn geweren kopen.'

'Zodra Seth terugtreedt.'

'Het is om gek te worden, dat de oude Seth maar blijft zitten!' riep Micky uit. 'Papa vraagt me telkens wanneer er wat gebeurt.'

Augusta wist waarom Micky zich zorgen maakte: hij was bang dat zijn vader hem naar Cordova zou terugsturen. 'Ik kan me niet voorstellen dat Seth het nog lang volhoudt,' zei ze, om hem te troosten.

Hij keek haar recht in de ogen. 'Maar daardoor ben jij niet van streek geraakt.'

'Nee. Dat komt door die Peter Middleton, de jongen die toen verdronken is. Samuel heeft me verteld dat de broer van Peter, die is advocaat, vragen begint te stellen.'

Het scherp getekende gezicht van Micky betrok. 'Na zoveel jaar?'

'Kennelijk heeft hij al die tijd gezwegen om zijn ouders te ontzien. Maar die zijn nu allebei dood.'

Micky fronste zijn wenkbrauwen. 'Is dit een ernstig probleem?'

'Dat weet jij misschien wel beter dan ik,' zei Augusta aarzelend. Ze moest een vraag stellen, maar ze was bang voor het antwoord. Ze werd steeds nerveuzer. 'Micky... Denk jij dat het de schuld van Edward was dat die jongen verdronk?'

'Nou...'

'Ja of nee?' wilde ze weten.

Micky zweeg en zei toen: 'Ja.'

Augusta sloot haar ogen. Lieve Teddy, dacht ze, waarom heb je dat gedaan?'

Micky zei zacht: 'Peter was geen goede zwemmer. Edward heeft hem niet opzettelijk verdronken, maar hij heeft hem wel uitgeput. Peter leefde nog toen Edward hem in de steek liet om achter Tonio aan te jagen. Maar ik denk dat hij te zeer verzwakt was om naar de oever te zwemmen, en hij is verdronken zonder dat iemand het zag gebeuren.'

'Teddy wilde hem niet doden.'

'Natuurlijk niet.'

'Het was gewoon stoeien van kwajongens.'

'Edward had niets kwaads in de zin.'

'Dus het is geen moord?'

'Ik vrees van wel,' zei Micky, en Augusta voelde dat haar hart stakte. 'Als een dief iemand op de grond gooit, alleen met de bedoeling hem te beroven, maar het slachtoffer krijgt een hartaanval, dan is de dief toch schuldig aan moord, zelfs al was dat helemaal niet zijn bedoeling.'

'Hoe weet jij dat?'

'Dat heb ik nagevraagd bij een advocaat, al jaren geleden.'

'Waarom?'

'Ik wilde weten hoe Edward ervoor stond.'

Augusta begroef haar gezicht in haar handen. Het was nog erger dan ze gevreesd had.

Micky trok de handen voor haar gezicht weg, en kuste elke hand afzonderlijk. Het was zo'n teder gebaar, dat ze wel kon huilen. Hij bleef haar handen vasthouden, terwijl hij zei: 'Geen zinnig mens zou Edward ooit vervolgen vanwege iets wat gebeurd is toen hij nog een kind was.'

'Maar denkt David Middleton er ook zo over?' snikte Augusta.

'Misschien niet. Voor hem is het kennelijk een obsessie die hij al jaren koestert. God verhoede dat zijn vasthoudendheid hem naar de waarheid leidt.'

Augusta huiverde, toen ze aan de gevolgen dacht. Er zou een schandaal volgen; in de boulevardbladen zouden grote koppen verschijnen: GEHEIM VAN ERFGENAAM BANK ONTHULD. De politie zou erbij betrokken zijn, en de arme Teddy zou waarschijnlijk terecht moeten staan... en als hij schuldig werd bevonden...

'Micky, dit is te vreselijk om over na te denken,' fluisterde ze.

'Dan moeten we iets ondernemen.'

Augusta kneepte in zijn handen, en liet weer los. Ze beseftte de omvang van het probleem. Ze had de schaduw van de galg over haar zoon gezien. Het werd tijd op te houden met piekeren en in actie te komen. Goddank had Edward in Micky een echte vriend. 'Wij moeten ervoor zorgen dat het onderzoek van David Middleton nergens toe leidt. Hoeveel mensen kennen de waarheid?'

'Zes,' zei Micky zonder aarzelen. 'Edward, jij en ik... maar wij zullen er tegen niemand over spreken. En dan is Hugh er ook nog.'

'Hij was er niet bij, toen Peter verdronk.'

'Nee, maar hij heeft wel genoeg gezien om te begrijpen dat het verhaal van de lijkschouwer niet klopte. En het feit dat wij gelogen hebben, maakt ons wel verdacht.'

'Hugh is dus een probleem. En de anderen?'

'Tonio Silva heeft het allemaal zien gebeuren.'

'Hij heeft er toen niets over gezegd.'

'Hij was in die tijd heel erg bang voor mij. Maar ik weet niet of dat nog zo is.'

'En wie is de zesde persoon?'

'We hebben nooit ontdekt wie dat was. Ik heb zijn gezicht niet gezien, en hij heeft zich nooit bekendgemaakt. Ik vrees dat we daar niets aan kunnen veranderen. Maar goed, als niemand weet wie die zesde getuige is, dan is hij vermoedelijk niet gevaarlijk.'

Augusta voelde weer een huivering van angst. Ze was er niet zo zeker van als Micky, al had hij gelijk dat hij niet gevaarlijk was. 'Twee mensen kunnen we wel aanspreken, Hugh en Tonio.'

Hugh kon niet langer als hinderlijk maar onbelangrijk gezien worden, bedacht Augusta. Zijn opstelling bij de bank maakte hem belangrijker, en vergeleken bij hem leek Teddy maar onnozel. Augusta was erin geslaagd de romance tussen Hugh en Lady Florence te saboteren. Maar nu werd Teddy door Hugh op een veel gevaarlijker manier bedreigd. Er moest iets gebeuren, maar wat? Hij was een Pilaster, al was hij slecht. Ze pijnigde haar hersens, maar wist niets te verzinnen.

Micky zei peinzend: 'Tonio heeft een zwakheid.'

'O, wat dan?'

'Hij is een slechte gokker. Hij zet grotere bedragen in dan hij zich kan veroorloven, en dan verliest hij.'

'Misschien kun jij een weddenschap organiseren?'

'Misschien wel.'

De gedachte kwam in Augusta op dat Micky mogelijk wist hoe hij vals kon spelen bij het kaarten. Maar ze kon dat nooit openlijk aan hem vragen, want dat zou hij als een dodelijke belediging beschouwen.

Micky zei: 'Het kan wel duur zijn. Zou je mij het geld geven?'

'Hoeveel heb je nodig?'

'Honderd pond, vrees ik.'

Augusta aarzelde niet: Teddy's leven stond op het spel. 'Dat is goed,' zei ze. Ze hoorde stemmen in huis: de andere theegasten waren gearriveerd. Ze ging staan. 'Ik weet niet goed wat we met Hugh moeten doen,' zei ze zorgelijk. 'Daar moet ik over nadenken. We moeten naar binnen gaan.'

Haar schoonzuster Madeleine was er, en die begon meteen te praten, zodra Augusta door de deur naar binnen was gelopen. 'Die kleermaker brengt me nog eens aan de drank. Hij had twee uur nodig om een zoom af te spelen. Ik snak naar een kop thee... Zeg, is er nog van die hemelse amandelpastei? Vinden jullie het ook zo warm?'

Augusta kneep samenzweerderig in Micky's hand, en ging zitten om thee in te schenken.

~ 1 ~

Het was warm en benauwd in Londen, en de inwoners verlangden naar de frisse lucht van het open veld. Op de eerste dag van augustus trok iedereen naar de renbaan bij Goodwood.

De mensen reisden met speciale treinen die van Victoria Station in het zuiden van Londen vertrokken. De geledingen van de Britse society werden duidelijk weerspiegeld tijdens de reis: de meest aanzienlijke societyfiguren zaten in de luxueus ingerichte eersteklas coupés, de winkeliers en onderwijzers maakten de reis in de comfortabele, maar erg volle tweede klasse wagons, en de arbeiders en het huispersoneel moesten genoeg nemen met de harde banken van de derde klasse. Na aankomst van de trein maakte de aristocratie gebruik van koetsen en rijtuigen, de middenstand stapte in de paardentram, en de arbeiders liepen naar hun eindbestemming. De picknickmanden van de welgestelden waren met eerdere treinen verzonden: in de manden was een overdaad aan gebraden kip, komkommer, champagne en perziken. Voor mensen met een krappere beurs waren er kraampjes waar worst, schelpdieren en bier werd verkocht. De armste reizigers namen zelf brood en kaas mee, gewikkeld in grote zakdoeken.

Maisie Robinson en April Tilsley gingen samen met Solly Greenbourne en Tonio Silva. Hun positie in de sociale hiërarchie was twijfelachtig. Solly en Tonio behoorden duidelijk in de eerste klasse, maar Maisie en April hadden de reis in de derde klasse moeten maken. Solly bedacht een compromis, door tweedeklas kaartjes te kopen, en ze reden met de paardentram van het station naar de renbaan.

Maar Solly gaf duidelijk de voorkeur aan zijn eigen etenswaren, in plaats van wat bij een kraampje te kopen. Daarom had hij vier bedienden vooruit gezonden, met een uitgebreide picknickmand met koude zalm en witte wijn die gekoeld werd op ijs. Ze spreidden een hagelwit tafelkleed uit op de grond, en gingen eromheen zitten. Maisie voerde Solly kleine hapjes. Ze raakte steeds meer gesteld op hem, want hij was aardig tegen iedereen en had veel gevoel voor humor. En het was interessant om met hem te praten. Snoepzucht was zijn grootste ondeugd. Ze had hem nog niet toegestaan met

haar te vrijen, maar hoe vaker ze hem dat weigerde, hoe meer belangstelling hij voor haar leek te hebben.

De races begonnen na de lunch. Er was een bookmaker in de buurt, die hardop de getallen riep. De man was gekleed in een opzichtig geruit kostuum, met een zijden das, een bloem in zijn knoopsgat en hij droeg een witte hoed. Over zijn schouder droeg hij een leren tas vol geld.

Tonio en Solly zetten geld in op elke race. Maisie begon het vervelend te vinden: de races lijken sprekend op elkaar, wanneer je geen geld inzet. April week niet van Tonio's zijde, maar Maisie besloot de anderen te verlaten om even rond te kijken.

De paarden vormden niet de enige attractie. Het was erg druk op het terrein rond de renbaan: er stonden overal tenten, kraampjes en karren. Er waren hokjes waar gegokt kon worden, er waren voorstellingen, en donkere zigeunerinnen met fleurige hoofddoeken voorspelden de toekomst. Er werd van alles verkocht: gin, cider, pastei, sinaasappelen en bijbels. Draaiorgeltjes en complete muziekgezelschappen probeerden elkaar te overstemmen, terwijl acrobaten en artiesten zich tussen het publiek bewogen, voortdurend om pennies vragend. Er waren dansende honden, dwergen en reuzen, en mannen op stelten. De opgewonden kermis sfeer deed Maisie sterk denken aan het circus, en ze voelde even een steek van heimwee naar het leven dat ze achter zich had gelaten. De artiesten probeerden hier zoveel mogelijk geld uit de zakken van het publiek te kloppen, en het deed haar goed te zien dat ze daar succes mee hadden.

Ze wist dat ze meer van Solly moest aannemen. Het was belachelijk dat ze hier met een van de rijkste mannen van de wereld liep, en zelf nog in één sobere kamer in Soho woonde. Ze zou nu diamanten en bont moeten dragen, en een aardig huis in de buitenwijk St. Johns of in Clapham op het oog hebben. Haar werk om met de paarden van Sammlers te rijden zou niet lang meer duren: het seizoen in Londen liep ten einde, en de mensen die zich konden veroorloven paarden aan te schaffen trokken naar het platteland. Maar ze liet Solly niet toe haar iets anders dan bloemen te geven. April werd er helemaal dol van.

Ze liep langs een grote tent. Buiten stonden twee meisjes die als bookmaker waren verkleed, en een man in een donker kostuum schreeuwde: 'De enige zekerheid is dat de Dag des Oordeels spoedig zal aanbreken! Stel uw geloof in Jezus, en de beloning is het eeuwige leven.' Onder het tentdoek was schaduw en het leek er koel. In een opwelling stapte ze naar binnen. De meeste mensen die daar op bankjes zaten leken al bekeerd. Maisie ging dicht bij de uitgang zitten en pakte een zangbundel op.

Ze kon begrijpen waarom mensen naar een kapel gingen of waarom er gepreekt werd bij paardenrennen. Het gaf de mensen een gevoel dat ze ergens bij hoorden. Dat gevoel was de werkelijke verleiding die Solly haar bood: niet zozeer diamanten of bont, maar het vooruitzicht dat ze Solly Greenbournes minnares zou worden, met een degelijk onderdak en een regelmatig inkomen en een positie in de wereld. Het was geen respectabele positie, en evenmin erg zeker – want er kon een einde aan komen, zodra Solly op haar uitgekeken was – maar het was toch veel meer dan ze nu had.

De verzamelde gelovigen gingen staan om een psalm te zingen. De tekst handelde over zonden die weggewassen werden met het bloed van het Lam, en Maisie voelde zich misselijk worden. Ze liep naar buiten.

Ze passeerde een marionettentheater, waar juist het hoogtepunt van de voorstellingen was aangebroken. Ze keek aandachtig naar het publiek. Veel konden de poppenspelers hier niet verdienen, want het merendeel van de toeschouwers liep weg zonder iets te betalen, en de anderen gaven hoogstens een halve penny. Maar er waren nog wel andere manieren om het publiek geld af te troggelen: ze zag een jongen die een heer met een hoge hoed beroofde. Iedereen behalve Maisie keek naar de voorstelling, en ze was de enige die de kleine smoezelige hand in de jaszak van de heer zag glijden.

Maisie was niet van plan er iets aan te doen. Welgestelde en zorgeloze jongemannen verdienden niet beter dan dat hun horloges gerold werden, en ze vond dat een onverschrokken dief recht had op de buit. Maar toen ze de heer met de hoge hoed wat beter bekeek, herkende ze het zwarte haar en de blauwe ogen van Hugh Pilaster. Ze herinnerde zich hoe April haar verteld had dat Hugh nauwelijks geld bezat. Hij kon zich niet veroorloven zijn horloge kwijt te raken. Ze besloot in een opwelling hem te hulp te schieten, ondanks zijn zorgeloze houding.

Snel liep ze naar de achterste rijen van het publiek. De zakkenroller was een slordige knaap met zandkleurig haar, en hij moest ongeveer elf jaar oud zijn: de leeftijd die Maisie had toen ze van huis wegliep. De jongen trok voorzichtig de horlogeketting uit Hughes zak. Er klonk schaterend gelach onder het publiek dat naar de voorstelling keek, en op dat moment glipte de zakkenroller weg, met het horloge in zijn hand.

Maisie greep hem bij zijn pols.

De jongen slaakte een kreet van schrik en probeerde zich los te wringen, maar ze was sterker dan hij. 'Geef terug, dan zeg ik er niets over,' siste ze.

De knaap aarzelde even. Maisie zag dat angst en hebzucht een strijd leverden, maar toen liet hij met een berustend gebaar het horloge op de grond vallen.

'Wegwezen! Ga maar ergens anders een horloge jatten,' zei Maisie. Ze liet de pols van de jongen weer los, en hij maakte zich snel uit de voeten.

Ze raapte het horloge op. Het was van goud, en ze opende het deksel om te kijken hoe laat het was: tien over drie. Op de achterkant was een inscriptie aangebracht:

*Tobias Pilaster
van je liefhebbende vrouw
Lydia
23 mei 1851*

Het horloge was door Hughs moeder aan zijn vader geschonken. Maisie was blij dat ze het uurwerk gered had. Ze deed het deksel weer dicht en tikte op Hughs schouder.

Hij draaide zich om, gefirriteerd dat hij werd afgeleid, maar toen werden zijn blauwe ogen groot van verbazing. 'Juffrouw Robinson!'

'Hoe laat is het?' vroeg ze.

Hij zocht met een werktuiglijk gebaar naar zijn horloge en merkte dat het verdwenen was. 'Dat is vreemd...' Hij keek om zich heen of hij het misschien had laten vallen. 'Ik hoop maar dat ik...'

Ze hield het horloge omhoog.

'Wel allemachtig!' riep Hugh uit. 'Hoe kan dat?'

'Ik zag dat het van je gepikt werd, en toen heb ik het weer teruggehaald.'

'Waar is de dief dan?'

'Die liet ik gaan. Het was een klein jochie.'

'Maar...' Hugh was verbijsterd.

'Van mij had hij dat horloge mogen houden, maar ik weet dat jij geen geld hebt om een ander te kopen.'

'Dat meen je niet?'

'Toch wel. Ik heb zelf vaak gestolen, toen ik nog een kind was. Als het maar niet te gevaarlijk werd.'

'Wat vreselijk.'

Maisie voelde de ergernis weer opkomen. Ze vond dat er iets schijnheilig in zijn houding was. Ze zei: 'Ik herinner me de begrafenis van je vader. Het was een koude en regenachtige dag. Jouw vader stierf, maar hij was mijn vader nog geld schuldig. Jij had die dag een warme jas, ik niet. Was dat soms eerlijk?'

'Dat weet ik niet,' zei hij kwaad. 'Ik was dertien jaar oud, toen mijn vader failliet ging. Moet ik daarom mijn hele leven elke misdaad goedkeuren?'

Maisie was afgebluft. Het gebeurde niet vaak dat een man zo bits tegen haar sprak, en dit was al de tweede keer dat Hugh zich zo tegen haar opstelde. Maar ze wilde niet weer ruzie met hem maken. Ze raakte zijn arm aan. 'Het spijt me,' zei ze, 'ik wilde je vader niet bekritisieren. Ik wilde je alleen duidelijk maken waarom een kind gaat stelen.'

Zijn houding werd meteen zachter. 'En ik heb je niet eens bedankt dat ik mijn horloge weer terug heb. Mijn moeder heeft het aan mijn vader gegeven, bij hun huwelijk. Daarom is het voor mij erg kostbaar.'

'En die zakkenroller vindt wel iemand anders die hij kan bestellen.'

Hugh lachte. 'Ik heb nooit eerder iemand als jij ontmoet!' zei hij. 'Heb je zin in een glas bier? Het is zo warm.'

Maisie had daar inderdaad veel zin in. 'Ja, graag.'

Een eindje verder stond een zware kar met vier wielen. Op de kar lagen grote vaten. Hugh kocht twee grote bekers lauw maltbier. Maisie nam een flinke slok, want ze had erge dorst. Dit smaakte beter dan de Franse wijn van Solly.

Op Hughs anders zo levendige gezicht verscheen een peinzende trek. 'Besef jij wel dat we allebei slachtoffer zijn van dezelfde catastrofe?'

Maisie begreep hem niet. 'Wat bedoel je?'

'Er was een financiële crisis in 1866. Toen dat gebeurde zijn veel degelijke bedrijven toch failliet gegaan, want ze werden door de gebeurtenissen meegesleept. De zaak van mijn vader bezweek, omdat anderen hem geld schuldig waren maar ze konden hem niet betalen. Hij was zo radeloos dat hij zelfmoord heeft gepleegd. Mijn moeder werd weduwe en bleef met mij achter. Ik was toen dertien jaar. Jouw vader kon je niet te eten geven, omdat hij niet het geld kreeg waar hij recht op had, en jij liep van huis weg toen je elf jaar was.'

Maisie zag de logica van zijn woorden, maar in haar hart kon ze het niet met hem eens zijn: ze had Tobias Pilaster al te lang gehaat. 'Dat is niet hetzelfde,' protesteerde ze. 'Arbeiders hebben geen controle over zulke gebeurtenissen, ze moeten alleen doen wat ze opgedragen krijgen. De bazen hebben de macht. Het is hun fout als er iets misgaat.'

Hugh keek haar nadenkend aan. 'Ik weet het niet. Misschien heb je gelijk. Bazen strijken in elk geval het leeuwedeel van de winst op. Maar ik weet één ding zeker: de kinderen van de bazen en de arbeiders hebben er geen schuld aan.'

Maisie glimlachte. 'Het is amper te geloven dat we iets hebben gevonden waar we het eens over zijn.'

Ze dronken de bekers leeg, zetten die terug en liepen een eindje verder naar een draaimolen met houten paarden. 'Wil je een ritje?' vroeg Hugh.

Maisie glimlachte weer. 'Nee.'

'Ben je hier alleen naar toe gekomen?'

'Nee, ik ben met... kennissen.' Ze wilde niet zeggen dat ze met Solly was gekomen. 'En jij? Ben jij hier met die vreselijke tante van je?'

Hij trok een grimas. 'Nee. Methodisten keuren paardenraces af. Ze zou diep geschokt zijn als ze wist dat ik hier was.'

'Is ze op jou gesteld?'

'Absoluut niet.'

'Waarom mag je dan wel bij haar wonen?'

'Ze houdt graag een oogje op iedereen, zodat ze alles kan controleren.'

'Houdt ze jou onder controle?'

'Dat probeert ze wel.' Hij grinnikte. 'Maar soms kan ik aan haar ontsnappen.'

'Het zal niet gemakkelijk zijn om bij haar in huis te wonen.'

'Ik kan me niet veroorloven zelfstandig te wonen. Ik moet geduld hebben en hard werken in het bankbedrijf. Uiteindelijk maak ik wel promotie en dan kan ik onafhankelijk worden.' Hij grinnikte weer. 'En dan zeg ik tegen haar dat ze haar klep moet houden, zoals jij ook hebt gezegd.'

'Ik hoop maar dat ik jou daardoor geen moeilijkheden heb bezorgd.'

'Dat gebeurde wel, maar het was de moeite waard. Die uitdrukking op haar gezicht had ik niet willen missen. Toen begon ik je aardig te vinden.'

'Vroeg je me daarom of ik met je wilde dineren?'

'Ja. Waarom weigerde je?'

'Omdat April zei dat jij geen stuiver bezit.'

'Een etentje en plumpudding kan ik wel betalen.'

'Hoe zou een meisje dat ooit kunnen weigeren?' zei ze spottend.

Hij lachte. 'Ga vanavond met mij uit. We kunnen gaan eten en dansen in Cremorne Gardens.'

Ze wilde wel, maar toen ze aan Solly dacht voelde ze zich schuldig. 'Nee, dank je.'

'Waarom niet?'

Die vraag kon ze ook aan zichzelf stellen. Ze was niet verliefd op Solly, en ze nam evenmin geld van hem aan: waarom zou ze dan alleen met hem mogen omgaan? Ik ben achttien jaar oud, dacht ze, en als ik niet met een jongeman die ik aardig vind kan gaan dansen, wat heeft het leven dan voor in? 'Nou goed dan,' stemde ze in.

'Echt waar?'

'Jazeker.'

Hij grijnsde tevreden. Ze maakte hem gelukkig. 'Zal ik je komen halen?'

Ze wilde niet dat hij haar met April gedeelde kamer in Soho zag. 'Nee, laten we ergens afspreken.'

'Dat is goed. We gaan naar de Westminster Pier, en dan met de stoomboot naar Chelsea.'

'Ja!' Ze voelde voor het eerst sinds maanden opwinding. 'Hoe laat?'

'Om acht uur?'

Ze maakte een snelle berekening. Solly en Tonio zouden tot na de laatste race willen blijven. Daarna moesten ze met de trein terug naar Londen. Ze zou afscheid nemen van Solly bij het Victoria Station, en dan naar Westminster lopen. Dat moest wel lukken, dacht ze. 'Als ik te laat ben, blijf je dan op mij wachten?'

'De hele nacht, als dat nodig is.'

De gedachte aan Solly gaf haar weer een schuldgevoel. 'Ik kan nu beter teruggaan naar mijn kennissen,' zei ze.

'Ik loop met je mee,' zei Hugh gretig.

Dat wilde ze niet. 'Liever niet.'

'Zoals je wilt.'

Ze strekte haar hand uit, en ze namen afscheid van elkaar. Het deed eigenaardig formeel aan. 'Tot vanavond,' zei ze.

'Ik zal er zijn.'

Ze keerde zich om en liep weg. Ze voelde dat hij haar nakeek. Wil ik wel met hem uit? dacht ze. Vind ik hem echt aardig? De eerste keer dat we elkaar ontmoetten kregen we meteen ruzie, en vandaag was hetzelfde gebeurd, als ik dat niet verhinderd had. We kunnen het nooit met elkaar vinden. We zullen nooit met elkaar kunnen dansen. Misschien ga ik niet. Maar hij heeft wel prachtige blauwe ogen...

Ze besloot er niet meer aan te denken. Ze had ermee ingestemd hem te ontmoeten, en daar zou ze zich aan houden. Ze kon het leuk vinden, en het kon ook tegenvallen, maar er van tevoren over piekeren had geen zin.

Ze moest een smoes verzinnen om weg te kunnen bij Solly. Hij wilde haar mee uit eten nemen, maar ze wist dat hij haar excuus altijd zou accepteren, hoe onwaarschijnlijk het ook was. Toch wilde ze proberen iets overtuigends te vinden, want het stond haar tegen misbruik te maken van zijn goedgelovigheid.

Ze trof de anderen aan waar ze hen had achtergelaten. Ze waren de hele middag dicht bij de bookmaker met het geruite pak gebleven. April en Tonio keken triomfantelijk en hun ogen straalden. Zodra April Maisie zag zei ze: 'We hebben honderdtien pond gewonnen! Is het niet geweldig?'

Maisie was blij voor April. Het was veel geld, en ze had het zonder veel

moeite gewonnen. Terwijl ze hen feliciteerde, kwam Micky Miranda naderbij. Hij wandelde bedaard met zijn duimen in de zakken van zijn duifgrijze vest. Ze was niet verbaasd hem hier te zien: iedereen ging immers naar Goodwood.

Hoewel Micky er geweldig goed uitzag vond Maisie hem niet aardig. Hij deed haar denken aan de stalmeester van het circus, die kennelijk meende dat alle vrouwen het opwindend moesten vinden als hij hun het hof maakte, maar diep beledigd was als hij een blauwtje liep. Micky had Edward Pilaster op sleeptouw, zoals altijd. Maisie was nieuwsgierig naar de verstandhouding tussen dat tweetal. Ze waren zo verschillend: Micky slank, smeteloos en vol zelfvertrouwen, terwijl Edward groot en onhandig was en zich lomp bewoog. Waarom waren die twee onafscheidelijk? De meeste mensen waren al spoedig gecharmeerd van Micky. Tonio bekeek hen met een soort nerveuze bewondering, zoals een jong hondje naar zijn strenge baas kijkt.

Achter hen liepen een oudere man en een jonge vrouw. Micky stelde de man voor als zijn vader. Maisie bekeek hem nieuwsgierig. Hij leek helemaal niet op Micky: hij was klein en had nogal kromme benen. Anders dan zijn zoon leek hij zich slecht op zijn gemak te voelen met zijn stijve boord en hoge hoed. De vrouw klemde zich vast aan zijn arm, en ze moest zeker dertig jaar jonger zijn. Micky stelde haar voor als juffrouw Cox.

Ze spraken over de winsten die ze met de weddenschappen hadden behaald. Edward en Tonio hadden allebei flink verdiend door op een paard met de naam Prince Charlie in te zetten. Solly had geld gewonnen, maar later weer verloren. Hij scheen het allebei even leuk te vinden. Micky wilde niet zeggen welke bedragen hij had ingezet, en Maisie vermoedde dat het minder was dan de anderen. Hij leek te voorzichtig en te berekenend om een zware gokker te zijn.

Maar wat hij vervolgens zei, verbaasde haar. Hij zei tegen Solly: 'We gaan vanavond flink inzetten, Greenbourne. Een pond is het minimum. Doe je mee?'

Maisie begreep dat achter de nonchalante houding van Micky grote spanning schuilging.

Solly deed altijd mee, wat er ook werd voorgesteld. 'Ik doe mee,' zei hij beslist.

Micky wendde zich tot Tonio. 'Heb je zin om mee te doen?' De onverschillige toon waarop dat werd gevraagd vond Maisie onoprecht.

'Reken maar op mij,' zei Tonio enthousiast. 'Ik ben van de partij!'

April keek zorgelijk, en ze zei: 'Tonio, vanavond niet. Dat heb je me be-

loofd.' Maisie vermoedde dat de minimuminzet van een pond te veel was voor Tonio.

'Wat heb ik beloofd?' vroeg hij met een knipoog naar zijn vrienden.

Ze fluisterde iets in zijn oor, en de mannen moesten lachen.

Micky zei: 'Dit is de laatste grote dag van dit seizoen, Silva. Je zult er spijt van krijgen als je die mist.'

Dat verbaasde Maisie. In Argyll Rooms had ze de indruk gekregen dat Micky een afkeer had van Tonio. Waarom probeerde hij Tonio nu over te halen mee te doen aan het kaartspel?

Tonio zei: 'Ik heb vandaag geluk. Kijk eens hoeveel ik gewonnen heb met de paardenrennen? Ik wil vanavond wel kaarten.'

Micky keek even naar Edward, en Maisie zag de opluchting in hun ogen. Edward zei: 'Zullen we vanavond samen dineren in de club?'

Solly keek naar Maisie, en ze beseftte dat ze nu een prachtig excuus had om de avond niet met hem door te brengen. 'Ga jij maar met de jongens dineren, Solly,' zei ze. 'Ik vind het best.'

'Weet je dat zeker?'

'Ja, ik heb een heerlijke dag gehad. Ga jij vanavond maar gezellig naar de club.'

'Dat is dan geregeld,' zei Micky.

Hij en zijn vader, juffrouw Cox en Edward namen afscheid.

Tonio en April gingen inzetten op de volgende race. Solly bood Maisie zijn arm aan en zei: 'Zullen we een eindje wandelen?'

Ze liepen langs de witte balustrade rond de renbaan. De zon scheen warm, en het rook heerlijk. Na een tijdje zei Solly: 'Vind je mij aardig, Maisie?'

Ze bleef staan, rekte zich uit en kustte hem op zijn wang. 'Ik vind jou heel aardig.'

Hij keek in haar ogen, en ze was verbaasd dat er tranen achter zijn brilleglazen blonken. 'Solly, wat is er toch?' vroeg ze.

'Ik vind je zo lief,' zei hij. 'Meer dan wie ik ooit eerder heb ontmoet.'

'Dank je.' Ze was ontroerd. Het was ongewoon dat Solly meer liet blijken dan mild enthousiasme.

Toen zei hij: 'Wil je met me trouwen?'

Ze was verbijsterd. Dit was wel het laatste wat ze verwacht had. Solly stamde uit een maatschappelijke klasse die het onmogelijk maakte een huwelijksaanzoek te doen aan een meisje zoals zij. De mannen uit die klasse konden zulke meisjes wel verleiden, ze geld geven, hen tot minnares maken, en zelfs kinderen bij hen verwekken. Maar met elkaar trouwen gebeurde nooit. Ze was te verbaasd om iets te zeggen.

Solly sprak verder: 'Ik zal je alles geven wat je wilt. Zeg alsjeblieft ja.'

Met Solly trouwen! Maisie wist dat ze dan heel rijk zou zijn, de rest van haar leven. Een zacht bed, een knappend haardvuur in elke kamer, en zoveel boter als ze maar wilde. Ze kon uit bed komen wanneer ze daar zin in had, en niet omdat het moest. Ze zou het nooit meer koud hebben, nooit meer honger lijden, ze zou nooit meer sjofel gekleed gaan en nooit meer uitgeput raken.

Het jawoord beefde op het puntje van haar tong.

Ze dacht aan de kleine kamer van April in Soho, met het muizenest achter de wand, ze dacht aan de smerige stank van het privaat op warme dagen en aan de avonden dat ze zonder eten was gaan slapen. Ze dacht aan haar pijnlijke voeten als ze een dag lang over straat had gezworven.

Ze keek Solly aan. Hoe moeilijk zou het zijn om met deze man te trouwen?

Hij zei: 'Ik hou heel veel van je, en ik verlang vurig naar je.'

Ze begreep dat hij oprecht van haar hield.

En dat was het probleem.

Ze hield niet van hem.

Hij verdiende een betere vrouw. Hij moest een vrouw trouwen die echt van hem hield. Als ze met hem trouwde, dan was dat bedrog. En daar was hij te goed voor.

Ze was bijna in tranen, en zei: 'Jij bent de aardigste man die ik ooit ontmoet heb...'

'Zeg alsjeblieft niet nee,' onderbrak hij haar. 'Als je geen ja kunt zeggen, zeg dan niets. Denk erover na, minstens een dag, of langer.'

Maisie zuchtte. Ze wist dat ze zijn aanzoek zou afwijzen, en het zou gemakkelijker zijn dat meteen te doen. Maar hij keek haar zo smekend aan... 'Ik zal erover nadenken,' beloofde ze.

Hij straalde. 'Dank je.'

Ze schudde meewarig haar hoofd. 'Wat er ook gebeurt, Solly, ik denk dat ik nooit een beter aanzoek zal krijgen.'

~ 2 ~

Hugh en Maisie stapten aan boord van de stoomboot die van Westminster Pier naar Chelsea voer. Het was een warme heldere avond, en op het modderige water van de rivier wemelde het van sloepen, veerboten en beurt-

schepen. De vaartuigen stoomden de rivier op, onder de nieuwe spoorbrug naar het Victoria Station, langs Christopher Wren's Chelsea Hospital op de noordelijke oever, en langs het fleurige Battersea Fields, het traditionele duelleerterrein van Londen. Battersea Bridge was een gammel houten gevaarte dat eruitzag alsof het elk ogenblik kon instorten. Ten zuiden waren de chemische fabrieken, maar aan de andere kant stonden aardige kleine huizen dicht rond de oude kerk van Chelsea, en er speelden naakte kinderen in het ondiepe water.

Minder dan een mijl voorbij de brug stapten ze van boord, en liepen naar de vergulde toegangspoort van Cremorne Gardens. De Gardens besloegen wel tien hectaren met bosschages, grotten, bloemperken en gazons, tussen de rivier en King's Road. Het was al schemerig toen ze daar arriveerden. In de bomen waren lampions opgehangen, en er brandde gaslicht langs de kronkelende paden. Het was erg druk: veel jongemensen die overdag bij de paardenrennen waren geweest, wilden hier de avond doorbrengen. Iedereen was fraai uitgedost, en men liep onbezorgd door het park, lachend en flirtend, de meisjes in paren, de mannen in grotere groepen, en de stelletjes gearmd.

Het was de hele dag mooi weer geweest, zonnig en warm, maar nu werd het drukkend en er dreigde onweer. Hugh voelde zich tegelijk nerveus en vol verwachting. Hij genoot van het vooruitzicht dat Maisie gearmd naast hem liep, maar hij had het onveilige gevoel dat hij de regels van het spel niet goed kende. Wat verwachtte ze van hem? Zou ze toestaan dat hij haar kuste? Zou ze hem alles wat hij wilde laten doen? Hij verlangde ernaar haar lichaam aan te raken, maar hij wist niet waar hij moest beginnen. Zou ze verwachten dat hij tot het einde zou gaan? Hij wilde wel, maar hij had het nooit eerder gedaan, en hij was bang dat hij zichzelf belachelijk zou maken. De andere kantoorbedienden in Pilasters Bank spraken veel over hun vriendinnetjes, en wat ze wel of niet met hen deden. Maar Hugh vermoedde toch dat veel van die verhalen pure bluf waren. Maisie kon hij niet als een willekeurig vriendinnetje beschouwen, want daar was ze toch te gecompliceerd voor.

Hij maakte zich ook wat zorgen dat hij gezien werd door een bekende. Zijn familie zou dit sterk afkeuren. Cremorne Gardens was niet alleen een omgeving waar mensen uit de lagere standen kwamen, het was in de ogen van methodisten ook een park waar losbandigheid werd aangemoedigd. Als hij hier betrapt werd, dan zou Augusta dat zeker tegen hem gebruiken. Dat Edward dames oppikte in een twijfelachtige omgeving was tot daar aan toe: hij was haar zoon en erfgenaam. Maar het was anders voor Hugh, die niet

rijk was, en een matige opleiding had genoten: van hem werd verwacht dat hij evenals zijn vader een mislukking was, en dat hij daarom thuishoorde in deze omgeving voor de lagere standen.

Hugh stond op een beslissend punt in zijn carrière. Hij kon gepromoveerd worden tot schrijver, met een salaris van honderdvijftig pond per jaar, het dubbele van wat hij nu verdiende, en dat vooruitzicht kon weer verdwijnen als bekend werd dat hij zich onbetamelijk had gedragen.

Hij keek gespannen naar de andere heren die over de bochtige paden tussen de bloemperken liepen, bang dat hij een bekende zou zien. Er waren meer mannen uit de betere kringen, sommigen met een meisje aan hun arm, maar ze vermeden allemaal zorgvuldig Hugh aan te kijken, en hij begreep dat ook zij hier liever niet gezien werden. Hij bedacht dat eventuele kennissen een ontmoeten even graag geheim wilden houden, en dat stelde hem gerust.

Hij was trots op Maisie. Ze was gekleed in een blauwgroene jurk, met een laag uitgesneden hals, en op haar opgestoken haar droeg ze schalks een matrozenpet. Ze trok veel bewonderende blikken.

Ze liepen langs een balletvoorstelling, een Oosters circus, een Amerikaanse kegelbaan en verscheidene schiettenten, en stapten daarna naar een restaurant om te gaan eten. Dit was een nieuwe ervaring voor Hugh. Hoewel er steeds meer restaurants kwamen, werden ze vooral bezocht door mensen uit de middenstand – in de betere kringen vond men het nog altijd ongepast om in het openbaar te eten. Jongemannen als Edward en Micky gingen tamelijk vaak uit eten, maar dat deden ze alleen als ze wilden stappen en op zoek waren naar een vriendinnetje, of er al een gevonden hadden.

Tijdens het diner probeerde Hugh niet aan Maisie's borsten te denken. In haar decolleté was de bovenkant van haar boezem te zien: heel blank en met een paar sproetjes. Hij had een keer blote borsten gezien, een week geleden in Nellie's bordeel. Maar hij had er nog nooit een aangeraakt. Waren borsten stevig, als spieren, of juist slap? Als een vrouw haar corset uittrok, wiegelden haar borsten dan als ze liep? Of bleven ze recht vooruit staan? En als je ze aanraakte, zouden ze dan meegeven, of waren ze hard als kniebeschermers? Zou Maisie toestaan dat hij haar streelde? Hij had er wel eens aan gedacht borsten te kussen, zoals die bezoeker in het bordeel had gedaan bij die hoer, maar toch voelde Hugh zich verlegen door zijn heimelijke wens. Hij voelde zich vaag beschaamd over zijn gevoelens, en het leek hem grof om tegenover een vrouw te zitten en voortdurend aan haar naakte lichaam te denken, alsof hij niets om haar gaf, maar haar alleen wilde bezitten. Maar hij kon er ook niets aan doen dat Maisie zo verleidelijk was.

Terwijl ze aten werd er vuurwerk afgestoken aan de andere kant van het park. De hevige knallen en de felle lichtflitsen deden de leeuwen en tijgers in hun hokken schrikken, en de roofdieren brulden luid. Hugh herinnerde zich dat Maisie ooit in een circus had gewerkt, en hij vroeg haar hoe dat was.

'Je leert de mensen heel goed kennen, als je zo dicht bij elkaar woont,' zei ze peinzend. 'In sommige opzichten is dat prettig, maar het kan ook vervelend zijn. De mensen helpen elkaar altijd. Er zijn liefdesaffaires, er wordt ook veel ruzie gemaakt, en soms zelfs gevochten. In de drie jaar dat ik bij het circus heb gewerkt is er twee keer iemand vermoord.'

'Mijn hemel!'

'En de betaling van de salarissen is heel onregelmatig.'

'Waarom?'

'Als de bevolking moet bezuinigen, dan is amusement het eerste waar op beknipt wordt.'

'Daar heb ik nooit over nagedacht. Ik moet onthouden dat de bank geen geld investeert in de amusementsindustrie.'

Ze glimlachte. 'Denk jij dan altijd aan geldzaken?'

Nee, dacht Hugh, ik denk voortdurend aan je borsten. Hij zei: 'Je mag niet vergeten dat ik de zoon ben van het zwarte schaap in de familie. Ik weet meer over bankzaken dan de andere familieleden van mijn leeftijd. Maar ik moet wel twee keer zo hard werken om mezelf te bewijzen.'

'Waarom is het zo belangrijk om jezelf te bewijzen?'

Goede vraag, vond Hugh, en hij dacht even na. Toen zei hij: 'Ik ben altijd zo geweest, veronderstel ik. Op school moest ik gewoon de beste van de klas zijn. En het faillissement van mijn vader maakte dat nog erger! Iedereen denkt dat het met mij dezelfde kant zal opgaan, en ik moet bewijzen dat ze zich daarin vergissen.'

'In zekere zin heb ik hetzelfde gevoel, weet je,' zei Maisie. 'Ik zal nooit een leven leiden zoals mijn moeder dat deed. Altijd op de rand van echte armoede. Ik wil geld bezitten, en het kan me niet schelen wat ik daarvoor moet doen.'

Heel behoedzaam vroeg Hugh: 'Ga je daarom met Solly om?'

Ze fronste haar wenkbrauwen en even dacht hij dat ze boos werd. Maar de trek verdween weer van haar gezicht, en ze glimlachte ironisch. 'Ik denk dat het een eerlijke vraag is. Als je de waarheid wilt horen, ik ben niet zo trots op mijn omgang met Solly, want ik heb valse verwachtingen bij hem gewekt...'

Hugh was verbaasd. Bedoelde ze dat ze nog niet met hem naar bed was geweest? 'Hij lijkt me anders erg op jou gesteld.'

'En ik vind hem ook aardig. Maar kameraadschap is niet wat hij wil, en dat heeft hij ook nooit gewild. Dat wist ik meteen al.'

'Ik begrijp wat je bedoelt.' Hugh concludeerde dat Maisie nog niet alles met Solly had gedaan, en dat kon betekenen dat ze het ook niet met hem wilde doen. Hij voelde zich tegelijk opgelucht en teleurgesteld: teleurgesteld, omdat hij hevig naar haar verlangde, maar ook opgelucht omdat hij daar zo nerveus van werd.

'Jij bent ergens opgelucht over,' zei Maisie.

'Ik ben blij dat jij en Solly alleen goede vrienden zijn.'

Ze keek een beetje treurig, en hij vroeg zich af of hij iets verkeerd had gezegd.

Hugh betaalde de rekening van het diner. Het was nogal duur, maar hij had het geld dat hij voor een nieuw kostuum had gespaard meegenomen, zodat hij over voldoende contanten beschikte. Toen ze weer buiten waren leken de mensen in het park uitbundiger, omdat ze flink wat bier en gin hadden gedronken.

Ze kwamen bij een dansvloer. Dansen was een bezigheid waarbij Hugh zich zeker voelde: hij had goed leren dansen op de Folkestone Academy.

Hij leidde Maisie naar de dansvloer en nam haar voor de eerste keer in zijn armen. Zijn vingertoppen tintelden, toen hij zijn rechterhand op haar rug legde, even boven haar tournure, en hij voelde de warmte van haar lichaam door haar kleding. Met zijn linkerhand pakte hij haar hand, ze kneep even, en dat bezorgde hem een tinteling van opwindning.

Toen de eerste dans was afgelopen glimlachte hij voldaan naar haar, en verbaasd zag hij dat ze zijn mond aanraakte met haar vingertop. 'Ik vind je leuk als je lacht,' zei ze. 'Dan ben je zo jongensachtig.'

Het was niet bepaald Hughes bedoeling jongensachtig te lijken, maar hij vond alles best wat bij haar in de smaak viel.

Ze dansten weer, en ze vormden een goed paar. Maisie was klein, en Hugh niet veel groter, maar beiden dansten licht. Hij had met tientallen meisjes gedanst, misschien wel met honderden. Maar nooit eerder had hij er zo van genoten. Het was alsof hij voor het eerst ontdekte hoe heerlijk het was een vrouw dicht tegen zich aan te drukken, bewegend en zwierend op de muziek, en gelijktijdig de ingewikkelde danspassen te maken.

'Ben je moe?' vroeg hij, toen de dans voorbij was.

'Nee hoor!'

Ze dansten weer.

Bij een societybal was het ongepast om meer dan twee keer met hetzelfde meisje te dansen. Dan werd verwacht dat de heer zijn dame van de dans-

vloer wegleidde en haar champagne of een sorbet aanbood. Hugh had altijd een hekel aan zulke formaliteiten, en hij voelde zich bevrijd dat hij zich hier anoniem en zwierig kon gedragen in het openbaar.

Ze bleven op de dansvloer tot, om middernacht, de muziek eindelijk verstomde. Alle paren verlieten de dansvloer, en gingen naar de paden in het park. Hugh zag dat veel mannen hun arm om hun dame hielden, hoewel ze niet meer dansten, en daarom deed hij hetzelfde. Maisie scheen het niet hinderlijk te vinden.

De sfeer werd losbandiger. Naast de paden waren hier en daar afgeschermdde hoekjes, als de loges in een theater, waar men kon zitten en dineren, en naar de voorbijgangers kijken. Sommige zitjes waren gehuurd door groepjes studenten die inmiddels dronken waren geworden. De hoge hoed van een heer die voor Hugh liep werd plagerig van zijn hoofd geslagen, en Hugh zelf moest wegduiken om niet geraakt te worden door een stuk brood. Hij drukte Maisie beschermend dicht tegen zich aan, en hij genoot toen ze haar arm om zijn middel sloeg en zachtjes kneep.

Er waren veel donkere hoekjes tussen de bomen en struiken naast het brede pad. Hugh zag vaag dat stelletjes daar op houten zitjes zaten, al wist hij niet zeker of ze elkaar omhelsden of alleen met elkaar praatten. Hij was verbaasd toen twee mensen voor hem bleven staan, en elkaar midden op het pad hartstochtelijk kusten. Hij leidde Maisie rond het tweetal, en voelde zich slecht op zijn gemak. Maar even later was zijn verlegenheid verdwenen, en voelde hij de opwinding. Wat verder passeerden ze weer een innig stel. Hugh keek Maisie aan, en ze glimlachte naar hem op een manier die alleen maar een aanmoediging kon zijn. Maar hij had toch niet de moed haar te kussen.

Ze kwamen in een deel van het park waar het er veel ruwer aan toe ging. Ze moesten voorbij een opstootje, waar zes of zeven jongelui, allemaal dronken en schreeuwerig, elkaar stompnd te lijf gingen. Hugh zag enkele vrouwen zonder begeleider en hij vroeg zich of ze prostituees waren. De sfeer werd dreigend, en hij begreep dat hij Maisie moest beschermen.

Toen kwam een groep van wel dertig jongemannen aangerend. Ze sloegen de hoeden van de wandelaars af, duwden vrouwen ruw opzij en smeten heren op de grond. Er was geen ontkomen aan, want de groep trok over het gras aan beide kanten van het pad. Hugh reageerde snel. Hij ging voor Maisie staan, met zijn rug naar de aanstormende jongemannen toe. Hij nam zijn hoed af, en drukte Maisie met beide armen stevig tegen zich aan. De groep raddraaiers trok voorbij. Een zware schouder stootte tegen Hughs rug, hij wankelde, maar bleef Maisie vasthouden. Hij wist zijn evenwicht te

bewaren. Naast hem werd een meisje tegen de grond geduwd, en hij zag dat een man in zijn gezicht werd gestompt. Toen waren de vechtersbazen verdwenen.

Hugh liet Maisie los en keek naar haar. Ze keek hem afwachtend aan. Aarzelend boog hij zich naar voren en kuste haar lippen, die heel zacht en beweeglijk waren. Hij sloot zijn ogen. Hier had hij jaren op gewacht: dit was zijn eerste kus. En het was even heerlijk als hij in zijn dromen verwacht had. Hij rook haar geur, en haar lippen bewogen tegen de zijne. Dit mocht altijd zo blijven.

Ze verbrak de kus, keek hem innig aan, en drukte hem stevig tegen zich aan. 'Jij zou al mijn plannen kunnen dwarsbomen,' zei ze zacht. Hij wist niet goed wat ze daarmee bedoelde.

Hij keek opzij. Er was een zitje vrij. Hij verzamelde moed en stelde voor: 'Zullen we daar gaan zitten?'

'Dat is best.'

Ze liepen door het donker naar de houten zitjes, en Hugh kuste haar weer.

Nu voelde hij zich minder onzeker. Hij legde zijn arm om haar schouders en trok haar dicht tegen zich aan, en met zijn andere hand tilde hij haar kin wat omhoog. Hij kuste haar hartstochtelijker dan eerst, en drukte zijn lippen stevig op haar mond. Ze reageerde gretig, kromde haar rug, zodat hij haar boezem tegen zijn borst kon voelen. Het verbaasde hem dat ze dit zo graag wilde, al zou hij niet weten waarom meisjes kussen minder aangenaam zouden vinden als mannen. Haar gretigheid maakte het nog opwindender.

Hij streelde haar wang en haar hals, en zijn hand zakte naar haar schouder. Hij wilde haar borsten aanraken, maar hij was bang dat ze dat niet wilde, en daarom aarzelde hij. Ze bracht haar lippen naar zijn oor, en fluisterde half kussend: 'Je mag ze aanraken.'

Hugh schrok, omdat ze zijn gedachten had geraten, maar de uitnodiging was zo opwindend dat hij zich nauwelijks kon beheersen. Ze was niet alleen gewillig, ze had het openlijk gezegd! *Je mag ze aanraken...* Zijn vinger-toppen trokken een lijn van haar schouder over haar borstbeen, naar haar boezem, en hij raakte de bolling aan, boven de halslijn van haar jurk. Haar huid was zacht en warm. Hij wist niet goed wat hij nu moest doen. Proberen zijn hand onder de stof te laten glijden?

Maisie beantwoordde zijn onuitgesproken vraag, door zijn hand te pakken en tegen haar jurk te drukken. 'Pak ze beet, maar niet te hard knijpen,' fluisterde ze. Hij deed het. Haar borsten waren niet zo stevig als spieren of hard als knieschijven, maar eerder verend zacht, behalve de harde tepels.

Zijn hand bewoog van de ene naar de andere borst, strelend en tastend. Maisie ademde warm in zijn nek. Hugh wilde dit wel de hele nacht blijven doen, maar hij pauzeerde om haar lippen weer te kussen. Deze keer kustte ze hem kort, en trok haar gezicht toen weg, kustte hem weer, en haar gezicht verdween weer, telkens opnieuw. Dat was nog opwindender. Er waren veel manieren om elkaar te kussen, begreep hij.

Opeens verstarde ze. 'Luister,' zei ze.

Hugh was zich er vaag van bewust dat het erg rumoerig werd in het park, maar nu hoorde hij kreten en krakende geluiden. Hij keek naar het voetpad en zag dat iedereen in verschillende richtingen wegrende. 'Er wordt zeker gevochten,' zei hij.

Toen hoorde hij een politiefluitje.

'Verdomme,' vloekte hij. 'Nu wordt het echt vervelend.'

'We kunnen beter weggaan,' zei Maisie.

'Laten we het pad naar King's Road volgen, en kijken of we daar een huurkoets kunnen vinden.'

'Dat is goed.'

Hij aarzelde, omdat hij geen zin had hier weg te gaan. 'Nog één kus.'

'Ja.'

Hij kustte haar en ze omhelsde hem innig.

'Hugh,' zei ze. 'Ik ben blij dat ik jou ontmoet heb.'

Hij dacht dat het de mooiste woorden waren die iemand ooit tegen hem gesproken had.

Ze liepen haastig over het voetpad in noordelijke richting. Even later kwamen twee jongemannen hen achterop, elkaar najagend, en de eerste botste met geweld tegen Hugh op, zodat hij op de grond viel. Toen hij weer overeind krabbelde was het tweetal verdwenen.

Maisie vroeg bezorgd: 'Heb jij je bezeerd?'

Hij klopte het stof van zijn kleren en raapte zijn hoed op. 'Nee, er is niets aan de hand,' zei hij. 'Maar ik wil niet dat jou hetzelfde overkomt. Laten we over het gras lopen, dat is misschien veiliger.'

Toen ze het pad verlieten gingen de gaslantaarns uit.

Ze liepen verder in het aardedonker. Er klonk aanhoudend geschreeuw van mannen en vrouwen, en af en toe het schrille geluid van politiefluitjes. Hugh bedacht opeens dat ze misschien wel gearresteerd zouden worden. Dan zou alles uitkomen. Augusta zou zeggen dat hij te losbandig was om een belangrijke functie bij de bank te vervullen. Hij kreunde. Toen herinnerde hij zich weer de aanraking van Maisie's borsten en het kon hem niet meer schelen wat Augusta zou zeggen.

Ze bleven uit de buurt van het pad en de open ruimten, en zochten hun weg tussen de bomen en de struiken. Het terrein helde licht naar de rivieroever. Hugh wist dat ze in de juiste richting liepen, zolang ze maar omhoog gingen.

In de verte zag hij lantaarnlicht, en hij liep in die richting. Meer stelletjes bewogen in dezelfde richting. Hugh hoopte dat er minder kans was op problemen met de politie, als ze zich tussen respectabele en nuchtere mensen bevonden.

Toen ze dichterbij de poort van het park kwamen, naderde een groep van wel dertig politieagenten. De agenten trokken tegen de wandelaars in het park in, en ze begonnen zonder onderscheid met wapenstokken op de mensen in te slaan. De menigte veranderde van koers en de mensen renden in de tegenovergestelde richting.

Hugh dacht snel na. 'Ik zal je dragen,' zei hij tegen Maisie.

Ze keek hem vragend aan, en zei toen: 'Dat is goed.'

Hij pakte haar op, met een arm onder haar knieën, en de andere om haar schouders. 'Doe maar alsof je flauwgevallen bent,' zei hij. Ze sloot haar ogen en hield zich helemaal slap. Hij liep naar voren, tegen de stroom mensen in, en schreeuwde: 'Opzij, laat me erdoor!' Hij liet zijn stem zo gezaghebbend mogelijk klinken. Toen de mensen zagen dat hij een vrouw droeg die kennelijk onwel was geworden, gingen ze meteen opzij. Hij kwam tegenover de oprukkende agenten, die evenals het publiek in paniek leken. 'Ga opzij, agent! Laat me erdoor!' schreeuwde hij naar een van hen. De man keek hem vijandig aan, en even vreesde Hugh dat zijn bluf doorzien werd. Maar toen riep een andere agent: 'Laat die heer passeren!' Hugh liep verder, en even later werd alles rustig. Maisie opende haar ogen en hij glimlachte naar haar. Hij vond het heerlijk haar zo in zijn armen te dragen, en maakte geen haast haar neer te zetten. 'Alles in orde?'

Ze knikte, maar scheen bijna in tranen. 'Zet me weer neer.'

Hij liet haar voorzichtig zakken en omhelsde haar. 'Je moet niet huilen,' zei hij troostend. 'Het is voorbij.'

Ze schudde haar hoofd. 'Het gaat niet om die vechtpartijen. Dat heb ik wel vaker meegemaakt. Maar dit is de eerste keer dat iemand iets om mij geeft. Mijn hele leven heb ik altijd voor mezelf moeten zorgen. Dat is helemaal nieuw voor mij.'

Hij wist niet wat hij moest zeggen. Alle meisjes die hij eerder had ontmoet, vonden het vanzelfsprekend dat een man hen in bescherming nam. Maisie stelde hem steeds weer voor nieuwe verrassingen.

Hugh keek of hij ergens een huurkoets zag, maar tevergeefs. 'Ik vrees dat we moeten lopen.'

‘Toen ik elf jaar was heb ik vier dagen gelopen om in Newcastle te komen,’ zei ze. ‘Dus van Chelsea naar Soho lopen zal wel gaan, denk ik.’

~ 3 ~

Micky Miranda was al op Windfield School begonnen met valsspelen bij het kaarten, om zijn ontoereikende toelage aan te vullen. De methode die hij zelf had bedacht was weinig verfijnd, maar goed genoeg om de andere schooljongens te bedriegen. En toen hij de lange reis over de oceaan naar huis maakte voordat hij naar de universiteit ging, had hij geprobeerd een medepassagier te misleiden, maar de man bleek een beroepsvalsspeler. De oudere man was geamuseerd door de pogingen van Micky, en hij had hem alle kneepjes van het vak geleerd.

Valsspelen was vooral gevaarlijk wanneer de inzet erg hoog was. Als er om pennies werd gespeeld kwam het nooit bij de spelers op te denken dat er bedrog in het spel was. Maar de argwaan groeide als de inzet hoger werd.

Als hij betrapt werd, zou dat niet alleen zijn plannen om Tonio te ruïneren verijdelen. Valsspelen bij het kaarten was de ernstigste misdaad die een heer in Engeland kon begaan. Hij zou gedwongen worden zijn lidmaatschap bij de clubs op te zeggen, zijn vrienden zouden voor hem niet thuis geven, als hij bij hen aanbelde, en niemand zou hem op straat te woord staan. De zeldzame verhalen die hij gehoord had over bedrieglijke Britten eindigden er altijd mee dat de onverlaat het land verliet om in een afgelegen streek als Maleisië of het noorden van Canada een nieuw leven te beginnen. Micky's vooruitzicht was terugkeren naar Cordova, daar de plagerijen van zijn oudere broer ondergaan en de rest van zijn leven doorbrengen met het fokken van vee. Die gedachte bezorgde hem een beroerd gevoel.

Maar de beloning kon vanavond even groot zijn als het risico van ontmaskering.

Hij deed dit niet alleen om Augusta te plezieren. Dat was anders belangrijk genoeg: ze was zijn paspoort naar de society van de machtigen en welgestelden in Londen. Maar hij wilde ook de baan van Tonio.

Papa had gezegd dat Micky in zijn eigen levensonderhoud moest voorzien in Londen, omdat er van thuis geen geld meer zou komen. Tonio's betrekking was ideaal: die zou het voor Micky mogelijk maken te leven als een gentleman, zonder dat hij daar veel werk voor moest verzetten. En het betekende ook een stap omhoog op de ladder naar een betere positie. Uit-

eindelijk zou hij dan de top bereiken, en dan kon zelfs zijn broer niet meer met hem spotten.

Micky, Edward, Solly en Tonio dineerden vroeg in de Cowes Club, waar ze allemaal graag kwamen. Tegen tien uur begaven ze zich naar de kaartzaal. Twee andere clubleden, Captain Carter en Viscount Montagne, die gehoord hadden dat de inzet bij het spel hoog zou zijn, kwamen bij hen aan de baccaratafel zitten. Montagne was niet erg slim, maar Carter was scherp en nuchter, zodat Micky beseftte dat hij heel voorzichtig moest zijn.

Rond het tafelblad was een witte lijn getrokken, op ongeveer twintig centimeter van de rand, en elke speler had een stapeltje gouden sovereigns voor zich staan, buiten het vierkant. Als het geld over de streep werd geschoven, was het ingezet voor het spel.

Micky had de hele dag gedaan alsof hij veel dronk. Bij de lunch had hij zijn lippen bevochtigd met champagne, maar ongemerkt had hij zijn glas leeggegoten op het gras. Tijdens de terugreis per trein naar Londen, had hij de aangebroken zakflacon van Edward een paar keer aangepakt, maar al deed hij net of hij een flinke slok van de drank nam, met zijn tong hield hij de opening telkens dicht. En bij het diner had hij zichzelf een glaasje wijn ingeschonken, maar er geen slok van gedronken. Nu bestelde hij gemberbier, omdat het leek op brandy-soda. Hij moest broodnuchter zijn, als hij de behendige trucs met de kaarten wilde uithalen waardoor Tonio Silva geruineerd zou worden.

Nerveus likte hij langs zijn lippen, betrapte zich op dat gebaar en probeerde zich te ontspannen.

Van alle spelen is baccarat het meest geliefd bij valsspellers. Het spel leek wel bedacht om met sluwheid geld afhandig te maken van de rijken, dacht Micky.

Het was in de eerste plaats een zuiver geluksspel, zonder dat er behendigheid of een bepaalde strategie voor nodig was. De speler kreeg twee kaarten, en telde de waarden bij elkaar op: een drie en een vier maakte samen zeven, een twee plus een zes was samen acht. Als het totaal meer dan negen was, dan telde alleen het laatste cijfer. Dus vijftien was vijf, twintig was nul, en de hoogste score was negen.

Een speler met een lage score kon een derde kaart vragen, die open werd gegeven, zodat iedereen de waarde kon zien.

De bankhouder deelde drie keer: een keer rechts, een keer links, en een keer recht voor zich. De spelers konden inzetten op de kaarten links of rechts. De bankhouder betaalde uit aan iedereen die hoger scoorde dan hijzelf.

Het grote voordeel van baccarat, in de ogen van een valsspeler, was dat het werd gespeeld met minstens drie complete sets speelkaarten. Daardoor kon een bedrieger ongezien een vierde set kaarten in zijn mouw verborgen houden en een kaart in het spel brengen, zonder zich er zorgen over te maken of dezelfde kaart al in het spel was.

Terwijl de anderen hun plaatsen innamen en sigaren opstaken, vroeg Micky aan een kelner om drie nieuwe sets speelkaarten. De kelner kwam even later terug en gaf de drie doosjes aan Micky.

Om het spel te beheersen moest Micky wel de bankhouder zijn, en daarom was het zijn eerste zorg die taak toebedeeld te krijgen. Hiervoor moest hij het couperen van het spel ongedaan maken en vervolgens zelf de kaarten delen. Beide handelingen waren eenvoudig, maar Micky was zo gespannen dat het hem toch moeite zou kosten.

Hij verbrak de zegels. De speelkaarten waren altijd in dezelfde volgorde in het doosje gestopt: de beide jokers bovenaan, de schoppenaas was de onderste van de stapel. Micky legde de jokers opzij en schudde de kaarten. Hij genoot ervan dat de speelkaarten nog glad en nieuw waren. Het was heel eenvoudig de onderste aas bovenaan op de stapel te leggen, maar dan moest een van de andere spelers de stapel splitsen, zonder dat de aas verplaatst werd.

Hij gaf de stapel aan Solly, die rechts van hem zat. Toen hij de speelkaarten neerlegde, kromde hij zijn hand iets, zodat de bovenste kaart, de schoppenaas, in zijn handpalm verborgen bleef. Solly deelde het spel. Micky hield zijn handpalm naar beneden gekeerd, zodat de aas niet te zien was, en toen hij het spel weer aanpakte legde hij ongemerkt de schoppenaas bovenaan op de stapel. Nu was de deling ongedaan gemaakt.

'Wie de hoogste kaart heeft krijgt de bank, akkoord?' zei hij zo nonchalant mogelijk, alsof het antwoord niet belangrijk was.

Er klonk instemmend gemompel.

Terwijl hij de stapel speelkaarten vastpakte, verschoof hij de bovenste kaart een fractie, en hij begon snel te delen. Daarbij bleef de bovenste kaart buiten spel, tot hij zichzelf een kaart moest geven. De anderen keerden hun kaarten om, en Micky had als enige een aas, zodat hij bankhouder werd.

Hij glimlachte nonchalant. 'Ik denk dat ik vandaag veel geluk heb,' zei hij. Niemand reageerde.

Hij ontspande zich een beetje.

Hij maskeerde zijn opluchting en begon de eerste ronde te delen.

Tonio speelde links van hem, met Edward en Montagne. Rechts van hem zaten Solly en Captain Carter. Micky wilde niet winnen: dat was niet zijn bedoeling deze avond. Hij wilde alleen dat Tonio verloor.

Hij speelde een tijdje, en verloor wat van Augusta's geld. De anderen ontspannen zich en bestelden drankjes. Toen het juiste ogenblik was aangebroken, stak Micky een sigaar op.

In de binnenzak van zijn jasje, naast zijn sigarendoos, was nog een spel kaarten dat hij gekocht had in dezelfde winkel waar de club inkopen deed, zodat de achterkant van de speelkaarten hetzelfde was.

Hij had het extra spel in winnende paren verdeeld, want elk paar telde samen negen punten: vier plus vijf, negen en tien, een boer en een negen, enzovoort.

De overige kaarten had hij thuis gelaten.

Hij deed de sigarendoos weer in zijn binnenzak, en pakte het extra spel kaarten vast. Daarna raapte hij de stapel van de tafel met zijn andere hand, en liet de nieuwe kaarten onder de andere glijden. Terwijl de anderen water bij hun brandy schonken, schudde hij de kaarten, ervoor zorgend dat de onderste kaart boven kwam, dan twee willekeurige kaarten, weer een van onderaan, en nog twee willekeurige kaarten. Daarna, eerst links en dan rechts delend, gaf hij zichzelf een kaart, zodat hij een winnend paar had.

Bij de volgende ronde gaf hij Solly een winnende kaart. Dat ging zo enige tijd door, waardoor Tonio verloor en Solly won. Het geld dat Tonio moest inleveren werd aan Solly betaald, zonder dat er argwaan jegens Micky ontstond, omdat de stapel sovereigns voor hem ongeveer gelijk bleef.

Tonio had bijna al het geld dat hij bij de paardenrennen had gewonnen op tafel gelegd: ongeveer honderd pond. Toen dat bedrag tot ongeveer vijftig pond was verminderd, ging hij staan en zei: 'Deze plek brengt me geen geluk. Ik ga naast Solly zitten.' Hij ging aan de andere kant van de tafel zitten.

Dat zal je niet helpen, dacht Micky. Het was niet moeilijk om de linkerzijde te laten winnen en de rechter te laten verliezen. Maar het maakte Micky nerveus als hij Tonio over pech hoorde praten. Hij wilde dat Tonio in de waan bleef dat hij vandaag geluk had, zelfs al verloor hij telkens geld.

Af en toe veranderde Tonio zijn inzet, door vijf of tien sovereigns in te zetten, en geen twee of drie. Als dat gebeurde gaf Micky hem een winnende kaart. Tonio streek zijn winst dan op en zei: 'Zie je wel dat ik vandaag geluk heb? Ik wist het wel.' Maar de stapel muntstukken voor hem werd steeds kleiner.

Micky voelde zich nu meer ontspannen. Hij hield de stemming van zijn slachtoffer scherp in de gaten, terwijl hij telkens met de speelkaarten manipuleerde. Het was niet voldoende dat Tonio al zijn geld kwijtraakte. Micky wilde dat Tonio ook geld inzette dat niet van hem was. Hij moest met ge-

leend geld spelen, en niet in staat zijn de schulden weer terug te betalen. Pas als dat gebeurde, was hij grondig vernederd.

Micky wachtte vol spanning, terwijl Tonio steeds meer verloor. Tonio had ontzag voor Micky, en zou elke suggestie van hem opvolgen. Maar hij was niet onnozel, en er was nog een kans dat hij het spel zou opgeven, voordat hij helemaal geruïneerd werd.

Toen het geld van Tonio bijna helemaal verdwenen was, kwam Micky weer in actie. Hij haalde zijn sigarendoos te voorschijn, en zei: 'Deze sigaren komen uit Cordova, Tonio. Probeer er maar een.' Tot zijn opluchting pakte Tonio een sigaar. De sigaren waren lang, en het zou zeker een half uur duren er een op te roken. Tonio zou niet weggaan van de speeltafel voordat hij zijn sigaar had gerookt.

Zodra ze allebei een sigaar hadden opgestoken, besloot Micky de genadeslag toe te brengen.

Een paar ronden later was Tonio blut. 'Nou, dat was alles wat ik vanmiddag in Goodwood heb gewonnen,' zei hij teleurgesteld.

'We moeten je een kans geven dat geld weer terug te winnen,' zei Micky. 'Pilaster wil je vast wel honderd pond lenen.'

Edward keek een beetje geschrokken, maar het was onaardig als hij weigerde, omdat er een flinke stapel geld voor hem op tafel stond. Dus hij zei: 'Uiteraard kun je wat lenen.'

Solly kwam tussenbeide. 'Misschien kun je beter stoppen, Silva, en blij zijn dat je leuk gespeeld hebt, zonder dat het je eigen geld heeft gekost.'

In stilte vervloekte Micky het hinderlijke advies van Solly. Als Tonio die raad opvolgde viel het hele plan in duigen.

Tonio aarzelde.

Micky hield zijn adem in.

Maar het lag niet in de aard van Tonio om voorzichtig te spelen, en zoals Micky al verwacht had kon hij de verleiding om door te gaan niet weerstaan. 'Dat is best,' zei hij. 'Ik kan net zo goed blijven spelen tot ik mijn sigaar heb gerookt.'

Ongemerkt slaakte Micky een zucht van verlichting.

Tonio wenkte een kelner en vroeg om een pen, inkt en papier. Edward telde honderd sovereigns uit, en Tonio schreef een schuldbekentenis. Micky wist dat Tonio die schuld nooit kon terugbetalen, als hij weer verloor.

Het spel werd voortgezet. Micky begon een beetje te zweten, terwijl hij probeerde het evenwicht te bewaren, waardoor Tonio meestal verloor maar af en toe een keer won, zodat hij optimistisch bleef. Maar toen zijn voorraad

geld tot vijftig pond was geslonken, zei hij: 'Ik win alleen wanneer ik hoog inzet. Dus ik zet alles in bij de volgende ronde.'

Het was een grote gok, zelfs in de Cowes Club. Als Tonio verloor, was het afgelopen met hem. Enkele clubleden zagen hoe groot de inzet was, en ze kwamen nieuwsgierig bij de speeltafel staan.

Micky deelde de kaarten.

Hij keek naar Edward, links van hem, die zijn hoofd schudde om aan te geven dat hij geen nieuwe kaart wilde.

Rechts van hem deed Solly hetzelfde.

Micky keerde zijn eigen kaarten om. Hij had zichzelf een acht en een aas gegeven, dus in totaal negen.

Edward keerde zijn kaarten, en Micky wist niet wat hij te zien zou krijgen. Hij gaf zichzelf winnende kaarten, maar de anderen gaf hij willekeurige kaarten uit het spel. Edward had een vijf en een twee, dus in totaal zeven. Hij en Captain Carter hadden hun inzet verloren.

Solly keerde de kaarten waar Tonio zijn toekomst mee op het spel had gezet.

Hij had een negen en een tien. Dat was samen negentien en werd als negen gerekend. Zo was de uitkomst gelijk aan die van de bank: er was dus geen winnaar of verliezer, en Tonio mocht zijn vijftig pond houden.

Micky vloekte binnensmonds.

Hij wilde dat Tonio die vijftig sovereigns op tafel liet. Snel veegde hij de kaarten bij elkaar. Met een spottende ondertoon in zijn stem zei hij: 'Ga je de inzet weer verlagen, Silva?'

'Nee, zeker niet,' antwoordde Tonio. 'Deel de kaarten maar.'

Micky dankte de hemel en deelde, waarbij hij zichzelf weer een winnend paar gaf.

Deze keer tikte Edward op zijn kaarten, om aan te geven dat hij een derde kaart wilde. Micky gaf hem een klavervier en keek naar Solly, maar die paste.

Micky keerde zijn eigen kaarten, en toonde een vijf en een vier. Edward had een vier, en keerde een waardeloze heer, en nog een vier, zodat hij in totaal acht had. Zijn partij had verloren.

Solly had een twee en een vier: samen zes. De rechterkant had ook van de bank verloren.

En Tonio was geruïneerd. Hij werd bleek en leek misselijk te worden. Hij mompelde iets wat op een Spaanse verwensing leek.

Micky wist een triomfantelijke glimlach te onderdrukken en streek zijn winst op. Daarna zag hij iets wat hem de adem benam, en zijn hart sloeg over.

Er lagen vier klaverviers op tafel.

Het spel werd met drie sets speelkaarten gespeeld. Zodra duidelijk werd dat er een vierde kaart met dezelfde opdruk op tafel lag, zou meteen duidelijk zijn dat op de een of andere manier extra kaarten in het spel waren gebracht.

Dat was het gevaar bij deze manier van valsspelen, al waren de kansen dat dit gebeurde maar heel klein.

Als dit gezien werd zou Micky geruïneerd zijn, in plaats van Tonio. Maar niemand had het nog opgemerkt. Dat er gelijke kaarten op tafel lagen was niet belangrijk voor het spel, dus het viel niet meteen op. Micky pakte de kaarten snel op, en zijn hart bonkte in zijn keel. Hij voelde zich al opgelucht, toen Edward opeens zei: 'Wacht eens even, er lagen vier stuks klavervier op tafel.'

Micky vervloekte hem in stilte hartgrondig. Edward dacht alleen hardop, want hij had er uiteraard geen vermoeden van dat Micky vals speelde.

'Dat kan niet,' zei Viscount Montagne, 'want we spelen met drie sets kaarten. Dus er lagen hoogstens drie klaverviers.'

Micky pufte aan zijn sigaar. 'Je bent dronken, Pilaster. Een van die kaarten was een schoppenvier.'

'O, sorry.'

Viscount Montagne zei: 'Ach, wie weet zo laat op de avond nog het verschil tussen klaveren en schoppen?'

Weer dacht Micky dat hij de dans ontsprongen was, maar toch was zijn opluchting voorbarig.

Tonio zei nadrukkelijk: 'Laten we de kaarten maar eens bekijken.'

Micky's hart stokte. De kaarten die het laatst waren gedeeld lagen op de stapel die geschud was, en als ze bekeken werden zou het bedrog meteen blijken. Dan was het afgelopen met Micky.

Beledigd zei hij: 'Ik mag hopen dat je niet aan mijn eerlijkheid twijfelt?'

Iemand uitdagen, vooral in een herenclub, kon dramatische gevolgen hebben. Een paar jaar geleden zou een dergelijke opmerking zeker tot een duel leiden. Gezichten rond de tafeltjes in de buurt keken naar wat er gebeurde, en iedereen keek naar Tonio, wachtend op zijn antwoord.

Micky dacht koortsachtig na. Hij had gezegd dat een van de klaverviers een schoppenvier was. Als hij de schoppenvier bovenaan kon krijgen, dan zou duidelijk zijn dat hij gelijk had, en met een beetje geluk wilden de anderen de rest van de kaarten niet meer bekijken.

Maar eerst moest hij een schoppenvier vinden. Er waren er drie, dus het was mogelijk dat er een al in de stapel op tafel lag, maar de kans was groot dat er ten minste een schoppenvier niet gedeeld was.

Het was zijn enige kans.

Terwijl alle ogen op Tonio waren gericht, keerde hij de stapel kaarten, zodat ze naar hem open lagen. Met nauwelijks waarneembare bewegingen van zijn duim krulde hij een hoek van de kaarten om, zodat hij de waarde kon zien. Hij bleef strak naar Tonio kijken, maar vanuit zijn ooghoek kon hij toch de getallen en symbolen op de kaarten zien.

Tonio zei koppig: 'Laten we de hele stapel kaarten controleren.'

De anderen keken vragend naar Micky. Hij hield zijn zenuwen in bedwang en zocht onopvallend naar een schoppenvier. Niemand vermoedde wat hij precies deed. De stapel kaarten waar het om ging lag op tafel, zodat het niet uitmaakte wat hij met de kaarten in zijn hand deed. De anderen zouden heel scherp moeten opletten, als ze wilden zien wat hij met die kaarten deed, en zelfs als dat gebeurde zou nog niet meteen duidelijk zijn dat hij bezig was met bedrog.

Maar dit kon niet veel langer duren. Een van de anderen zou op zeker moment zijn geduld verliezen en de stapel kaarten oppakken. Om kostbare tijd te winnen zei hij: 'Als jij je verlies niet als een man kunt dragen, dan kun je beter helemaal niet spelen.' Micky voelde zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd parelen, en vroeg zich af of hij de schoppenvier soms gemist had in zijn haast.

Solly zei vriendelijk: 'Het kan toch geen kwaad naar die kaarten te kijken?'

Verdomde Solly, dacht Micky vertwijfeld, altijd even rationeel.

Toen vond hij eindelijk een schoppenvier.

Hij hield de kaart in zijn handpalm verborgen.

'O, dat is best hoor,' zei hij met geveinsde nonchalance, wat het tegendeel van zijn ware gevoel was.

Iedereen werd heel stil en aandachtig.

Micky legde het spel kaarten dat hij ongemerkt doorzocht had neer, en hield de schoppenvier nog steeds in zijn handpalm. Hij strekte zijn hand uit naar het stapeltje kaarten op tafel, en legde de schoppenvier bovenop. Daarna schoof hij de kaarten naar Solly en zei: 'Ik garandeer je dat er een schoppenvier bij die kaarten is.'

Solly keerde de bovenste kaart, en ze zagen allemaal dat het inderdaad een schoppenvier was.

Er ontstond weer geroezemoes, toen de spanning gebroken was en iedereen zich ontspande.

Micky was nog steeds bang dat iemand de volgende kaarten op de stapel zou omkeren, en dan te zien dat er vier klaverviers waren.

Viscount Montagne zei: 'Ik denk dat het nu wel duidelijk is, Miranda. Neem me niet kwalijk wanneer er enige twijfel aan jouw woord van eer was.'

'Dat mag ik graag horen,' antwoordde Micky.

Ze keken allemaal naar Tonio. Hij stond op, met een grimas op zijn gezicht. 'Barsten jullie allemaal maar,' snoof hij, en liep de zaal uit.

Micky verzamelde de kaarten die op tafel lagen. Nu zou niemand ooit meer achter de waarheid komen.

Zijn handpalmen waren nat van het zweet, en hij veegde ze ongemerkt af aan zijn broekspijpen. 'Het spijt me dat mijn landgenoot zich zo gedroeg,' zei hij. 'Als er iets is wat ik echt haat, dan is het wel een kerel die niet als een gentleman kan kaartspelen.'

~ 4 ~

In de vroege uren van de ochtend liepen Maisie en Hugh door de nieuwe wijken van Fulham en South Kensington. Het werd warmer, en de sterren verdwenen. Ze liepen hand in hand, al waren hun handpalmen bezweet door de warmte. Maisie voelde zich verward, maar ook gelukkig.

Er was die nacht iets vreemds gebeurd. Ze begreep het zelf niet, maar ze vond het wel prettig. Als mannen haar kusten of haar borsten wilden strelen, dan had ze het gevoel dat het een onderdeel van de transactie was, iets wat ze gaf in ruil voor wat ze van hen kreeg. Maar deze keer was het anders geweest. Ze had gewild dat hij haar aanraakte, en hij was te beleefd geweest om iets te doen zonder haar uitnodiging.

Het was begonnen toen ze samen dansten. Tot dat moment was ze zich er niet van bewust dat dit heel anders zou zijn dan elke avond die ze eerder met een jongeman uit de betere kringen had doorgebracht. Hugh was charmanter dan de meeste heren, en hij zag er goed uit in zijn witte vest met de zijden das. Maar toch beschouwde ze hem vooral als aardig gezelschap. En toen, op de dansvloer, bedacht ze hoe prettig het zou zijn om hem te kussen. Dat gevoel was sterker geworden toen ze samen door het park liepen, na afloop van de dansavond, en ze de andere vrijende paartjes had gezien. Zijn aarzelende houding vond ze juist spannend. Andere mannen zagen een diner en gesprekken als vervelende voorbereidingen voor wat werkelijk belangrijk voor hen was, en ze konden amper wachten tot ze samen waren in een donkere hoek, om dan meteen te graaien en tasten. Maar Hugh was eerder verlegen gebleven.

In andere opzichten was hij eerder het tegendeel van verlegen. Tijdens de schermutselingen in het park was hij erg moedig geweest. Nadat hij tegen de grond werd geslagen, was hij alleen bezorgd dat haar niet hetzelfde zou overkomen. Ja, Hugh had veel meer karakter dan elke andere jongeman in de stad.

Toen ze hem eindelijk duidelijk had gemaakt dat ze door hem gekust wilde worden, was dat heerlijk geweest, en heel anders dan elke kus die ze eerder gekregen had. Toch had hij weinig ervaring. Hij was eerder naïef en onzeker. Waarom had ze er dan zo van genoten? En waarom verlangde ze er opeens naar zijn handen op haar borsten te voelen? De vragen intrigeerden haar.

Ze voelde zich tevreden, nu ze naast Hugh in het donker door Londen liep. Af en toe voelde ze regendruppels, maar de dreigende stortbui barstte niet los. Ze begon te denken dat het prettig zou zijn als ze spoedig weer door hem gekust zou worden.

Ze kwamen bij Kensington Gore en sloegen rechtsaf, langs de zuidelijke kant van het park, in de richting van haar huis. Hugh bleef staan voor een groot huis, waarvan de voorgevel door twee gaslantaarns werd verlicht. Hij sloeg zijn arm om haar schouders. 'Dat is het huis van mijn tante Augusta,' zei hij. 'En daar woon ik ook.'

Ze legde haar arm om zijn middel, staarde naar het huis en vroeg zich af hoe het zou zijn om daar te wonen. Ze kon zich moeilijk voorstellen waarvoor al die kamers gebruikt werden. Immers, wanneer je een slaapplaats had, en een keuken, of misschien nog een kamer om bezoekers bezig te houden, wat had je dan verder nog nodig? Het had geen zin er twee keukens of twee zitkamers op na te houden, want je kon toch maar in een tegelijk zijn. Het herinnerde haar aan het feit dat zij en Hugh in twee heel verschillende werelden leefden, van elkaar gescheiden door een oceaan van geld en privileges. Die gedachte maakte haar zorgelijk. 'Ik ben geboren in een armoedige eenkamerwoning,' zei ze schuchter.

'In het noordoosten?'

'Nee, in Polen.'

'Heus waar? Maar Maisie Robinson klinkt niet bepaald Pools.'

'Ik heet eigenlijk Miriam Rabinowicz. We hebben onze namen veranderd toen we naar Engeland kwamen.'

'Miriam,' zei hij zacht. 'Dat vind ik een mooie naam.' Hij trok haar dicht tegen zich aan en kustte haar. De bezorgdheid verdween weer, en ze liet hem begaan. Hij was nu minder aarzelend: hij wist wat hij wilde. Ze dronk zijn kussen dorstig in, als een glas koel water op een warme dag. Ze hoopte dat hij haar borsten weer zou aanraken.

Hij stelde haar niet teleur. Even later voelde ze zijn hand voorzichtig om haar linkerborst. Bijna meteen werd de tepel hard, en zijn vingers beroerden haar door de zijden stof van haar jurk. Ze voelde zich verlegen, omdat haar verlangen zo duidelijk was, maar dat maakte hem nog vuriger.

Na een tijdje wilde ze zijn lichaam voelen. Haar handen verdwenen onder zijn jasje en ze streelde over zijn rug, de warmte voelend door het katoen van zijn hemd. Ze gedroeg zich als een man, bedacht ze, en vroeg zich af of hij dat vervelend vond. Maar ze genoot er te veel van om te kunnen stoppen.

Toen begon het te regenen.

Het begon niet zachtjes te druppelen, nee, de bui barstte in volle omvang los. Er was een bliksemflits, meteen gevolgd door een donderend geraas, en er viel een gordijn van water. Toen ze hun kus verbraken waren hun gezichten allebei nat.

Hugh greep haar hand, en trok haar mee. 'Laten we in huis schuilen!' zei hij.

Ze renden naar de overkant van de straat. Hugh leidde haar de treden af, voorbij het opschrift 'Leveranciers' naar de kelderverdieping. Toen ze bij de deur kwamen was Maisie tot op haar huid doorweekt. Hugh opende het slot van de deur, gebaarde met een vinger voor zijn lippen dat ze geen geluid mochten maken, en wenkte haar naar binnen.

Op hun tenen liepen ze door een enorme keuken en verder naar een smalle trap. Hugh fluisterde dicht bij haar oor: 'Boven zijn schone handdoeken. We gaan via de achtertrap.'

Ze volgde hem drie trappen op, toen opende Hugh een deur en kwamen ze op een overloop. Hij keek in een slaapkamer waar een nachtlichtje brandde. 'Edward is er nog niet, en er is niemand anders op deze verdieping. De kamers van oom en tante zijn een etage lager, en de bedienden slapen op de bovenste verdieping. Kom mee.'

Hij leidde haar zijn slaapkamer in en draaide het gaslicht hoger. 'Ik ga handdoeken halen,' zei hij en liep de kamer weer uit.

Ze zette haar hoed af en keek om zich heen. De kamer was opmerkelijk klein, en eenvoudig ingericht. Er stond een eenpersoonsbed, een garderobekast, een dressoir en een klein bureau. Ze had een wat meer luxueuze inrichting verwacht, maar Hugh was een arm familielid, en dat was ook te zien aan zijn kamer.

Ze keek belangstellend naar zijn bezittingen. Hij had een in zilver gevatte borstelset, met de initialen T.P., geërfd van zijn vader. Hij las een boek met de titel *Handboek voor Goed Koopmanschap*. Op het bureau stond een inge-

lijste foto van een vrouw en een meisje dat ongeveer zes jaar oud was. Ze trok de la van het nachtkastje open. Er lag een bijbel en daaronder nog een boek. Ze schoof de bijbel opzij en las de titel van het onderste boek: *De Hertogin van Sodom*. Ze beseftte dat ze aan het neuzen was, en met een schuldig gevoel deed ze de lade weer dicht.

Hugh kwam binnen met een stapel handdoeken. Maisie pakte er een aan. De handdoek was warm en ze hield de stof dankbaar tegen haar natte gezicht. Zo is het om rijk te zijn, dacht ze. Grote stapels warme handdoeken, wanneer je die maar nodig hebt. Ze droogde haar blote armen en haar boezem. 'Wie zijn dat op die foto?' vroeg ze hem.

'Mijn moeder en mijn zusje. Mijn zusje is geboren nadat mijn vader gestorven was.'

'Hoe heet ze?'

'Dorothy. Ik noem haar Dotty, en ik ben erg op haar gesteld.'

'Waar wonen ze?'

'In Folkestone, aan de kust.'

Maisie vroeg zich af of ze hen ooit zou ontmoeten.

Hugh trok een stoel bij van het bureau, en liet haar zitten. Hij knielde voor haar, trok haar schoenen uit, en droogde haar natte voeten met een handdoek. Ze sloot haar ogen: de warme zachte handdoek tegen haar voetzolen gaf haar een heerlijk gevoel.

Haar jurk was doorweekt, en ze huiverde. Hugh trok zijn jas en schoenen uit. Maisie wist dat ze zich niet kon drogen zonder dat ze eerst haar jurk uittrok. Ze droeg onder haar bovenkleding een hemd en lange onderrok. In een opwelling ging ze staan, keerde haar rug naar Hugh en vroeg: 'Wil je me uit mijn jurk helpen?'

Ze voelde dat zijn handen beefden, toen zijn vingers prutsten met de haakjes en ogen van de sluiting van haar jurk. Ze was ook nerveus, maar nu kon ze niet meer terug. Toen hij de haakjes los had, stapte ze uit haar jurk.

Ze keerde zich naar hem toe.

De uitdrukking op zijn gezicht was een mengeling van verlegenheid en begeerte. Hij stond daar als Ali Baba die een grote schat bewondert. Ze had vaag de bedoeling gehad om zichzelf af te drogen met een handdoek, en later haar jurk weer aan te trekken, als die opgedroogd was, maar nu beseftte ze dat het anders zou gaan. En daar was ze blij om.

Ze legde haar handen op zijn wangen, trok zijn hoofd dichterbij en kuste hem. Deze keer opende ze haar mond, en ze verwachtte dat hij hetzelfde zou doen, maar dat gebeurde niet. Hij had nooit eerder op die manier gekust, begreep ze. Ze streek met haar tong tastend langs zijn lippen, en voel-

de dat hij schrok maar het tegelijk opwindend vond. Na een tijdje opende hij zijn mond een beetje, en reageerde verlegen met zijn tong. Hij begon zwaarder te ademen.

Na een tijdje verbrak hij de kus, zocht naar de bovenkant van haar hemd en probeerde de sluiting los te maken. Hij frummelde even, en trok de sluiting toen met een woeste beweging open, zodat de knoopjes in het rond vlogen. Zijn handen sloten zich over haar blote borsten, en kreunend sloot hij zijn ogen. Ze kreeg een gevoel alsof ze van binnen smolt. Ze wilde meer, nu en altijd.

‘Maisie,’ zei hij.

Ze keek hem aan.

‘Ik wil met je...’

Ze glimlachte. ‘Ik ook...’

Ze zei het zonder erbij na te denken. Maar er was geen twijfel, want ze verlangde steeds heviger naar hem.

Hij streelde haar haren. ‘Ik heb dit nog nooit gedaan,’ zei hij.

‘Ik ook niet.’

Hij staarde haar aan. ‘Maar ik dacht...’ Hij zweeg, zonder zijn zin af te maken. Even voelde ze een steek van woede, maar ze wist zich te beheersen. Het was haar eigen schuld, wanneer hij veronderstelde dat ze een meisje met losse zeden was. ‘Laten we gaan liggen,’ zei ze.

Hij zuchtte tevreden en zei toen: ‘Weet je het zeker?’

‘Of ik het zeker weet?’ herhaalde ze. Ze kon zijn woorden amper geloven. Ze had nooit eerder een man ontmoet die deze vraag stelde. Mannen dachten er nooit aan hoe een vrouw zich voelde. Ze pakte zijn hand en kustte de palm. ‘Als ik het eerst niet zeker wist, nu in elk geval wel.’

Ze ging op het smalle bed liggen. De matras was hard, en het laken koel. Hij ging naast haar liggen en zei: ‘Wat nu?’

Ze naderden de grenzen van haar ervaringen, maar ze wist wat de volgende stap moest zijn. ‘Streel me,’ zei ze. Hij tastte voorzichtig en woelde tussen haar kleren. Ze werd opeens ongeduldig, schoof haar onderrok omhoog en drukte zijn hand tegen haar kruis. Ze droeg niets onder de onderrok.

Hij streelde haar, kustte haar gezicht, en zijn adem was verhit en gejaagd. Ze wist dat ze bezorgd moest zijn om niet zwanger te raken, maar ze kon zich niet concentreren op dat gevaar. Ze kon zich niet meer beheersen, want het genot verdoofde haar gedachten. Zo ver was ze nog nooit gegaan met een man, maar ze wist precies wat ze wilde. Ze bracht haar lippen bij zijn oor en murmelde: ‘Doe je vinger erin.’

Hij deed wat ze vroeg. 'Het is helemaal vochtig,' zei hij verbaasd.

'Dat is om je te helpen.'

Zijn vingers zochten zich tastend een weg. 'Het is zo nauw.'

'Je moet voorzichtig zijn,' zei ze, al wilde ze eigenlijk met bruto geweld genomen worden.

'Zullen we het nu doen?'

Ongeduldig zei ze: 'Ja, doe het snel.'

Ze voelde dat hij zijn broek naar beneden duwde, en tussen haar benen ging liggen. Ze was angstig, want ze had verhalen gehoord dat het de eerste keer pijn deed, maar ze werd ook verteerd door een vurig verlangen naar hem.

Ze voelde hoe hij in haar gleed. Even later voelde hij een lichte weerstand. Hij duwde zachtjes, maar het deed pijn. 'Hou op!' zei ze.

Hij keek haar geschrokken aan. 'Het spijt me...'

'Het geeft niet. Kus me.'

Hij liet zijn gezicht zakken en kustte haar lippen, eerst vluchtig en toen hartstochtelijk. Ze sloeg haar armen om zijn middel, hief haar heupen iets omhoog en trok hem dicht tegen zich aan. Er was een felle pijn, ze kon het wel uitschreeuwen, maar toen was het of er iets in haar bezweek, en ze voelde alleen een overweldigende opluchting. Ze verbrak zijn kus en keek hem aan.

'Is alles goed?' vroeg hij.

Ze knikte. 'Heb ik geluid gemaakt?'

'Ja, maar ik denk niet dat iemand het gehoord heeft.'

'Niet ophouden,' smeekte ze.

Hij aarzelde nog even. 'Maisie,' mompelde hij, 'is dit een droom?'

'Als dat zo is, dan wil ik nog niet wakker worden.' Ze bewoog zich tegen hem aan, en leidde hem met haar handen op zijn heupen. Hij volgde haar bewegingen. Het deed hem denken aan hoe ze eerder die avond samen gedanst hadden. Ze gaf zich over aan het genot. Hij begon te hijgen.

In de verte, boven het geluid van hun zwoegende ademhaling, hoorde ze dat een deur geopend werd.

Ze werd zo in beslag genomen door haar gevoelens en Hughs lichaam, dat het geluid haar niet alarmeerde.

Maar toen bedierf een barse stem de sfeer, alsof een steen door een ruit wordt gegooid. 'Wel, wel, Hugh... Wat heeft dit te betekenen?'

Maisie verstarde.

Hugh kreunde, op het moment dat zijn zaad warm in haar spoot.

Ze wilde in snikken uitbarsten.

De schampere stem klonk weer. 'Wat denk jij wel? Dat dit huis een borddeel is?'

Maisie fluisterde: 'Hugh, ga van me af.'

Hij trok zich terug en liet zich van het bed rollen. Ze zag zijn neef Edward in de deuropening staan. Hij rookte een sigaar, en keek strak naar het tweetal. Hugh sloeg snel een grote handdoek om Maisie's naakte lichaam. Ze ging rechtop zitten en trok de handdoek op tot haar hals.

Edward grinnikte onaangenaam. 'Nou, als je klaar bent, kan ik haar een beurt geven.'

Hugh sloeg zelf ook een handdoek om zijn middel. Hij wist met moeite zijn woede te beheersen en zei: 'Jij bent lazarus, Edward. Ga naar je kamer, voordat je dingen zegt die onvergeeflijk zijn.'

Edward negeerde de waarschuwing, en kwam naar het bed. 'Wel allemachtig! Dat is het grietje van Solly Greenbourne! Maar ik zal het niet aan hem vertellen, als je lief bent voor mij.'

Maisie zag dat hij het meende, en ze huiverde van afschuw. Ze wist dat sommige mannen opgewonden raakten van een vrouw die net bij een andere man in bed had gelegen, en ze begreep intuïtief dat Edward er ook zo een was.

Hugh was razend. 'Maak dat je wegkomt, idioot!' schold hij.

'Rustig blijven,' zei Edward, 'want uiteindelijk is ze toch maar een hoer.' En met die woorden trok hij ruw de handdoek van Maisie weg.

Ze sprong van het bed, en hield haar armen afwerend voor zich. Maar dat hoefde niet, want Hugh was met twee passen bij Edward en stompte hem met geweld op zijn neus. Bloed spatte op, en Edward slaakte een kreet van pijn.

Edward was meteen onschadelijk gemaakt, maar Hugh was nog steeds kwaad en hij sloeg hem weer.

Edward krijste van pijn en angst, en probeerde naar de deur te vluchten. Hugh joeg achter hem aan, en beukte op zijn achterhoofd. Edward schreeuwde: 'Laat me met rust! Hou op, alsjeblieft!' Wankelend viel hij door de deuropening.

Maisie volgde het tweetal de kamer uit. Edward lag gestrekt op de vloer, en Hugh ging schrijlings op hem zitten. Ze schreeuwde: 'Hugh, hou op! Je vermoordt hem nog!' Ze probeerde Hughs armen te grijpen, maar hij was door het dolle heen en niet te stuiten.

Even later zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. Ze keek op en zag tante Augusta boven aan de trap, gekleed in een zwarte peignoir. In het flakkerende gaslicht leek ze op een geestverschijning.

Er was een eigenaardige blik in Augusta's ogen. Eerst kon Maisie niet goed zien, maar ze schrok toen ze het zag: Augusta keek triomfantelijk.

~ 5 ~

Zodra Augusta het naakte meisje zag, wist ze dat dit haar kans was zich voorgoed van Hugh te ontdoen.

Ze herkende haar onmiddellijk. Dit was de sloerie die haar in het park beledigd had: de jongedame die de Leeuwin werd genoemd. Toen had ze meteen al gedacht dat deze snol Hugh op zekere dag in ernstige problemen zou brengen, want er had een tegelijk arrogante en vastberaden blik in haar ogen gelegen. Zelfs nu, terwijl ze eigenlijk versteend van schaamte zou moeten zijn, stond ze daar naakt en keek Augusta koel aan. Ze had een prachtig lichaam, tenger en fraai gebouwd, met kloeke witte borsten en een pluk zandkleurig haar bij haar kruis. Ze keek zo hooghartig, dat ze Augusta bijna de indruk gaf een indringster te zijn. Maar ze zou de genadeslag voor Hugh betekenen.

Augusta kreeg een ingeving, tot ze opeens zag dat Edward met een bebloed gezicht op de vloer lag.

Al haar oude angsten kwamen weer boven, en ze dacht weer aan lang geleden, toen Edward als baby bijna gestorven was. Ze werd door blinde paniek overvallen. 'Teddy!' krijste ze. 'Wat is er met mijn Teddy gebeurd?' Ze viel op haar knieën naast hem. 'Zeg toch iets tegen me!' riep ze, overmand door een ondraaglijke angst, zoals lang geleden, toen haar baby steeds meer vermagerde en de dokters niet wisten waarom.

Edward ging kreunend rechtop zitten.

'Zeg iets!' smeekte ze.

'Noem me geen Teddy,' bromde hij.

De angst werd wat minder hevig. Hij was bij bewustzijn, en hij kon praten. Maar zijn stem klonk vreemd, en zijn neus was gehavend. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

'Ik betrapte Hugh hier met die hoer, en toen raakte hij door het dolle heen,' zei Edward.

Augusta wist met moeite haar woede te beheersen en ze raakte voorzichtig Edwards neus aan. Hij slaakte een kreet van pijn, maar liet toe dat ze zijn neus betastte. Er was niets gebroken, dacht ze, zijn neus wordt alleen erg dik.

Ze hoorde de stem van haar echtgenoot: 'Wat is er voor de duivel aan de hand?'

Ze ging staan. 'Hugh heeft Edward tegen de grond geslagen,' zei ze.

'Is alles in orde met hem?'

'Ik geloof van wel.'

Joseph keek naar Hugh. 'Wel allemachtig, wat heeft dit te betekenen?'

'Die idioot vroeg erom,' zei Hugh uitdagend.

Zo is dat, Hugh, maak het nog wat erger, dacht Augusta. Wat je ook doet, verontschuldigt je niet. Ik wil dat jouw oom kwaad op je blijft.

Maar Josephs aandacht verplaatste zich telkens van de twee jongens naar het meisje. Zijn blik gleed gretig over haar naakte lichaam. Augusta voelde een steek van jaloezie.

Dat maakte haar kalmer. Edward was niet ernstig gewond. Ze dacht snel na. Hoe kon ze handig gebruik maken van de situatie? Hugh was nu volkomen weerloos, en ze kon alles met hem doen. Ze dacht meteen weer aan haar gesprek met Micky Miranda. Hugh moest het zwijgen opgelegd worden, want hij wist te veel over de dood van Peter Middleton. Nu was het moment om toe te slaan.

Eerst moest ze hem scheiden van het meisje.

Enkele huisbedienden in nachtkleding verschenen bij de deuropening naar de achtertrap, en ze keken geschokt en tegelijk nieuwsgierig naar het tafereel. Augusta zag Hastead, haar butler, in een geelzijden kamerjas dat Joseph enkele jaren eerder had afgedankt, en Williams, een livreiknecht, in een gestreept nachthemd. 'Hastead en Williams, help Edward naar zijn bed, wil je?' De twee kwamen naar voren en hielpen Teddy overeind komen.

Daarna sprak Augusta tegen de huishoudster. 'Mevrouw Merton, geef deze jongedame een laken, of iets anders, en breng haar dan naar mijn kamer. Daar kan ze zich aankleden.'

Mevrouw Merton trok haar peignoir uit en drapeerde het over Maisie's schouders. Ze trok hem recht, maar maakte geen aanstalten weg te lopen.

Augusta zei: 'Hugh, ga onmiddellijk naar het huis van dokter Humboldt in Church Street, want hij kan beter naar Edward komen kijken.'

'Ik laat Maisie niet alleen,' zei Hugh.

Augusta zei bits: 'Aangezien jij die verwondingen hebt toegebracht is het minste wat je kunt doen een dokter halen.'

Maisie zei: 'Ik red me wel, Hugh. Ga jij die dokter halen. Ik blijf hier tot je weer terug bent.'

Hugh bleef roerloos staan.

Mevrouw Merton zei: 'Deze kant op.' Ze wees naar de trap.

Maisie antwoordde: 'O, ik denk dat we langs de grote trap gaan.' En met koninklijke waardigheid liep ze naar de trap en daalde de treden af. Mevrouw Merton volgde haar gedwee.

Augusta zei: 'Hugh?'

Hij wilde nog steeds niet gaan, zag ze, maar aan de andere kant had hij geen goede reden om te weigeren. Na een korte aarzeling zei hij: 'Ik zal mijn schoenen aantrekken.'

Augusta wist haar opluchting verborgen te houden. Ze had het tweetal van elkaar gescheiden. Als ze een beetje geluk had, kon ze het lot van Hugh bezegelen. Ze wendde zich naar haar echtgenoot. 'Kom mee, dan gaan we dit in jouw kamer bespreken.'

Ze daalden de trap af en liepen naar zijn slaapkamer. Zodra de deur gesloten was, nam Joseph haar in zijn armen en kuste haar. Ze beseftte dat hij de liefde met haar wilde bedrijven.

Dat was ongebruikelijk. Ze deden het een of twee keer per week, maar zij nam altijd het initiatief: dan ging ze naar zijn kamer en stapte bij hem in bed. Ze zag het als een deel van haar echtelijke plichten om hem voldaan te houden, maar ze hield zelf graag de controle, en daarom moedigde ze niet aan dat hij naar haar kamer kwam. Toen ze nog maar kort getrouwd waren was het moeilijker hem in toom te houden. Hij probeerde haar te bezitten wanneer hij maar wilde, en een tijdlang had ze zich verplicht gevoeld hem te laten begaan, maar uiteindelijk had hij zich naar haar wensen geschikt. Daarna had hij haar vreemde voorstellen gedaan, bijvoorbeeld dat het licht aan bleef als ze bij elkaar waren, of dat ze op hem ging liggen, en zelfs dat ze onbetamelijke dingen met haar mond zou doen bij hem. Maar ze had daar fel tegen geprotesteerd, en het was al lang geleden dat hij over zulke dingen was begonnen.

Maar nu doorbrak hij het patroon. Ze wist wel waarom. Hij was opgewonden geraakt door de aanblik van Maisie's naakte lichaam, met die stevige jonge borsten en dat zandkleurige schaamhaar. Die gedachte bezorgde haar een vieze smaak in haar mond en ze duwde hem weg.

Hij keek boos. Maar ze wilde dat hij kwaad was op Hugh, niet op haar, en daarom raakte ze zijn arm vergevingsgezind aan. 'Later,' zei ze, 'later kom ik naar je toe.'

Dat kon hij accepteren. 'Die Hugh heeft kwaad bloed,' zei hij. 'Dat heeft hij van mijn broer.'

'Hij kan hier niet blijven wonen, na wat er gebeurd is,' zei Augusta op een toon die geen tegenspraak duldde.

Joseph was niet geneigd daar tegen te protesteren. 'Zeg dat wel.'

'Je moet hem ontslaan bij de bank,' vervolgde Augusta.

Joseph antwoordde kwaad: 'Ik wil niet dat jij zegt wat er bij de bank moet gebeuren.'

'Joseph, hij heeft jou beledigd door een ordinaire meid mee te nemen naar jouw huis,' zei Augusta, het woord hoer vermijdend.

Joseph liep naar zijn bureau en ging zitten. 'Ik weet wat hij gedaan heeft. Ik vraag je alleen wat hier in huis gebeurt gescheiden te houden van de bank.'

Ze besloot nu niet meer aan te dringen. 'Uitstekend. Jij weet waarschijnlijk wat het beste is.'

Als Augusta opeens toegaf, werd Joseph ook inschikkelijker. 'Ik denk dat ik hem beter kan ontslaan,' zei hij na een korte stilte. 'Dan zal hij wel terugkeren naar zijn moeder in Folkestone.'

Augusta was daar niet zo zeker van. Ze had haar strategie nog niet uitgewerkt, en ze dacht snel na. 'Wat zou hij dan voor werk gaan doen?'

'Dat weet ik niet.'

Augusta begreep dat ze een fout had gemaakt. Hugh zou nog gevaarlijker zijn als hij werkloos raakte, want dan zou hij wrok koesteren en lastig worden. David Middleton had hem nog niet benaderd – mogelijk wist Middleton nog niet dat Hugh die fatale middag ook bij het zwembassin was – maar dat zou vroeg of laat zeker gebeuren. Ze werd kwaad op zichzelf dat ze niet beter had nagedacht, voordat ze vroeg Hugh te ontslaan.

Kon ze Joseph nog op andere gedachten brengen?

Ze wilde het proberen. 'Misschien zijn we te hardvochtig,' begon ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen op, verbaasd dat Augusta opeens medelijden kreeg.

Augusta sprak verder: 'Kijk eens, jij zegt dat hij talent heeft voor het bankwezen. Misschien is het onverstandig hem te laten gaan.'

Joseph raakte geïrriteerd. 'Augusta, wat wil je nu eigenlijk?'

Ze ging op een lage stoel zitten, naast zijn bureau. Ze liet haar nachthemd omhoog schuiven toen ze haar benen uitstreekte. Haar benen waren nog steeds mooi. Hij keek ernaar en de uitdrukking op zijn gezicht werd vriendelijker.

Terwijl hij afgeleid was door wat hij zag, dacht Augusta koortsachtig na. Opeens kreeg ze een ingeving. 'Stuur hem naar het buitenland,' stelde ze voor.

'Hè?'

Hoe meer ze over het idee nadacht, des te beter leek het haar. Dan was Hugh buiten bereik van David Middleton, maar hij bleef wel binnen haar

invloedssfeer. 'Naar het Verre Oosten, of naar Zuid-Amerika,' verduidelijkte ze haar voorstel. 'Ergens waar zijn schandelijke gedrag niet direct gevolgen heeft voor onze goede naam.'

Joseph was zijn ergernis weer kwijt. 'Dat lijkt me geen slecht idee,' zei hij peinzend. 'Er is een mogelijkheid in de Verenigde Staten. De oude baas die het kantoor in Boston leidt kan wel een assistent gebruiken.'

Amerika zou prima zijn, dacht Augusta. Ze was tevreden over haar eigen briljante idee.

Maar op dit moment speelde Joseph alleen nog met de gedachte. Ze wilde dat hij een duidelijk besluit nam. 'We moeten Hugh zo snel mogelijk wegsturen,' zei ze. 'Ik wil hem geen dag langer in huis hebben.'

'Hij kan morgen passage boeken,' zei Joseph. 'Dan heeft hij geen reden om nog langer in Londen te blijven. Hij kan naar Folkestone gaan en afscheid nemen van zijn moeder, tot zijn schip vertrekt.'

En dan zou hij David Middleton de eerste jaren niet ontmoeten, bedacht Augusta tevreden. 'Prachtig. Dat is dan geregeld.' Waren er nog meer voetangels? Ze dacht aan Maisie. Hield Hugh echt van haar? Het leek niet waarschijnlijk maar alles was mogelijk. Misschien wilde hij niet bij haar weg. Dat was een risico, en daar maakte Augusta zich zorgen over. Hugh kon die meid onmogelijk meenemen naar Boston. Maar het was ook mogelijk dat hij zou weigeren zonder haar uit Londen te vertrekken. Augusta vroeg zich af of ze de romance in de kiem kon smoren, uit voorzorg.

Ze ging staan en liep naar de deur die toegang gaf tot haar slaapkamer. Joseph keek teleurgesteld. 'Ik moet dat meisje de deur uitwerken,' zei ze.

'Kan ik iets voor je doen?'

De vraag verraste haar. Het was niet gebruikelijk dat Joseph aanbood haar te helpen. Hij wilde die hoer zeker nog een keer zien, dacht ze zuur. Ze schudde haar hoofd. 'Ik kom zo terug. Ga jij vast in bed liggen.'

'Dat is best,' zei hij met duidelijke tegenzin.

Ze ging naar haar eigen kamer en deed de deur achter zich op slot.

Maisie was weer aangekleed, en bezig haar hoed vast te spelden aan haar haren. Mevrouw Merton vouwde een nogal opzichtige blauwgroene jurk op en deed haar in een goedkope tas. 'Ik heb haar maar een jurk van mij geleend, want haar kleren waren doorweekt, mevrouw,' zei de huishoudster.

Dat was het antwoord op de vraag waar Augusta al een tijdje over piekerde. Het leek haar niets voor Hugh om zoiets doms te doen als een hoer mee naar huis nemen. Nu begreep ze wat daar de reden voor was. Ze waren overvallen door een stortbui, en Hugh had haar mee naar binnen genomen om te schuilen. En van het een was het ander gekomen.

'Hoe heet jij?' vroeg ze aan het meisje.

'Maisie Robinson. En ik weet al hoe jij heet.'

Augusta voelde minachting voor Maisie, al wist ze niet precies waarom. Het had ermee te maken dat Maisie zo trots en wellustig uit haar ogen had gekeken, toen ze naakt was. Ze leek volkomen onafhankelijk. 'Je wilt zeker geld?' vroeg Augusta schamper.

'Jij schijnheilige koe,' schold Maisie. 'Alsof je met die rijke lelijke kerel getrouwd bent uit liefde.'

Dat was de waarheid, en de woorden sneden Augusta de adem af. Ze had deze jongedame kennelijk onderschat. Dit was een slecht begin, en dat moest ze nu zo snel mogelijk herstellen. Ze begreep dat ze Maisie voorzichtig moest behandelen. Deze geboden gelegenheid moest ze niet bederven.

Ze slikte moeizaam en dwong haar stem neutraal te klinken. 'Wil je even gaan zitten?' zei ze, en wees naar een stoel.

Maisie keek verbaasd, maar na een korte aarzeling ging ze toch zitten.

Augusta ging tegenover haar zitten. Ze moest het meisje zo ver krijgen dat ze Hugh liet gaan. Maisie had kwaad gereageerd toen Augusta opperde dat ze geld kon krijgen, en daarom voelde ze er weinig voor haar aanbod te herhalen – geld maakte geen indruk op dit meisje. Maar ze was duidelijk ook niet een type dat zich liet afbluffen.

Augusta moest erop aansturen dat een scheiding het beste was, zowel voor Maisie als voor Hugh. En dat zou ze eerder bereiken door het tegendeel te beweren...

Augusta zei: 'Als je met hem wil trouwen, dan kan ik je niet tegenhouden.' Maisie keek verrast op, en Augusta was tevreden dat ze haar uit haar evenwicht had gebracht.

'Waarom zou ik met hem willen trouwen?' vroeg Maisie.

Augusta moest bijna lachen. Ze wilde zeggen: omdat jij sluw en op geld belust bent. Maar ze zei: 'Welk meisje zou niet met hem willen trouwen? Hij is interessant, hij ziet er goed uit, en hij stamt uit een aanzienlijke familie. Hij heeft geen geld, maar zijn vooruitzichten zijn uitstekend.'

Maisie vernauwde haar ogen en zei: 'Het lijkt wel of je juist wil dat ik met hem trouw.'

Augusta wilde haar inderdaad die indruk geven, maar ze moest voorzichtig zijn. Maisie was argwanend, en ze scheen te intelligent om zich in de maling te laten nemen. 'Laat ik eerlijk zijn, Maisie,' zei ze. 'Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar geen enkele vrouw met mijn status zou wensen dat iemand uit haar familie trouwt met een vrouw die veel lager staat.'

Maisie gaf geen krimp. 'Wel als ze echt een grote hekel aan hem heeft.'

Augusta voelde zich aangemoedigd en daarom zei ze: 'Maar ik heb geen hekel aan Hugh. Waarom denk je dat?'

'Dat denkt hij. Hij heeft gezegd dat je hem beschouwt als een armoedzaaiër in de familie, en ervoor zorgt dat iedereen dat doet.'

'Wat kunnen mensen toch ondankbaar zijn. Maar waarom zou ik zijn carrière bederven?'

'Omdat hij slimmer is dan jouw zoon Edward.'

Een golf van woede trok door Augusta. Weer was Maisie gevaarlijk dicht bij de waarheid. Edward was inderdaad niet zo snugger, maar hij was wel een verfijnde jongeman, terwijl Hugh een slecht karakter had. 'Ik denk dat jij beter niet over mijn zoon kunt praten,' zei Augusta dreigend.

Maisie grinnikte. 'Ik heb kennelijk een gevoelige snaar geraakt.' Ze werd meteen weer ernstig. 'Dus dat is de bedoeling. Nou, ik speel het spel niet mee.'

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg Augusta.

Opeens blonken er tranen in Maisie's ogen. 'Ik vind Hugh veel te aardig om zijn toekomst te ruïneren.'

Augusta was aangenaam verrast dat Maisie's gevoelens voor Hugh zo oprecht waren. Dit was precies wat ze wilde, al was het gesprek slecht begonnen. 'Wat ga je dan doen?' vroeg Augusta.

Maisie vocht tegen haar tranen. 'Ik zal hem niet meer ontmoeten, maar ik zal er niet aan meehelpen zijn toekomst te bederven.'

'Misschien komt hij achter je aan.'

'Ik verdwijn gewoon. Hij weet niet waar ik woon. Ik blijf wel uit de buurt van plaatsen waar hij misschien naar mij gaat zoeken.'

Dat was een goed plan. En je hoeft het maar kort vol te houden, dacht Augusta, want dan is hij toch naar het buitenland vertrokken, en blijft hij jarenlang weg, misschien wel voor altijd.

Maar ze zei niets. Ze had Maisie de voor de hand liggende conclusie aangereikt, en nu had het meisje geen hulp meer nodig.

Maisie veegde met een mouw over haar gezicht. 'Ik kan nu beter gaan, voordat hij weer terugkomt met de dokter.' Ze ging staan. 'Bedankt dat ik een jurk mag lenen, mevrouw Merton.'

De huishoudster opende de deur. 'Ik laat je wel uit.'

'Laten we nu langs de achtertrap gaan,' zei Maisie. 'Ik wil niet...' Ze slikte moeizaam en zei half fluisterend: 'Ik wil Hugh niet meer zien...'

Toen verdween ze door de deur.

Mevrouw Merton volgde haar en sloot de deur achter haar.

Augusta slaakte een diepe zucht. Het was haar gelukt. Ze had Maisie Ro-

binson onschadelijk gemaakt, en het gevaar van David Middleton afgewend, en dat allemaal op één avond. Maisie was een geduchte tegenstandster, maar uiteindelijk was ze toch te emotioneel.

Augusta genoot van haar triomf, en liep toen naar Edwards kamer.

Hij zat op bed, en nam kleine slokjes van zijn brandy. Zijn neus was blauw en er kleefde opgedroogd bloed aan zijn gezicht, en hij leek medelieden met zichzelf te hebben. 'Mijn arme jongen,' zei Augusta. Ze liep naar zijn lampetkan en maakte een handdoek vochtig. Daarna ging ze op de rand van het bed zitten en wiste het bloed van zijn bovenlip. Hij kromp ineen van pijn.

'Neem me niet kwalijk,' zei Augusta.

Hij glimlachte naar haar. 'Het is wel goed moeder,' zei hij. 'Ga maar verder, het vermindert de pijn.'

Terwijl ze bezig was kwam dokter Humbold binnen, op de voet gevolgd door Hugh. 'Heb jij gevochten, jongeman?' vroeg de dokter opgewekt.

Augusta was ontstemd over de opmerking. 'Dat heeft hij zeker niet,' zei ze ijzig. 'Hij werd aangevallen.'

Humbold was uit het veld geslagen. 'Kijk eens aan,' bromde hij.

Hugh vroeg: 'Waar is Maisie?'

Augusta wilde niet over Maisie praten waar de arts bij was. Ze ging staan en wenkte Hugh dat hij mee moest komen. 'Ze is weggegaan.'

'Heb je haar weggestuurd?' vroeg hij snel.

Augusta was geneigd hem te vermanen dat hij niet op zo'n toon tegen haar moest spreken, maar ze bedacht dat het geen zin had hem nog kwader te maken. Haar overwinning was al groot, hoewel Hugh dat niet wist. Ze zei op verzoenende toon: 'Als ik haar uit huis had gezet, dan zou ze op straat toch wel op je gewacht hebben? Nee, ze is uit eigen beweging weggegaan, en ze zei dat ze je morgen zou schrijven.'

'Maar ze zei dat ze hier zou wachten tot ik terug was met de dokter!' protesteerde Hugh.

'Dan is ze kennelijk van gedachten veranderd. Dat doen meisjes op haar leeftijd wel vaker, als je dat niet wist.'

Hugh keek verbijsterd, maar hij wist niet wat hij moest zeggen.

Augusta voegde eraan toe: 'Het lijkt me duidelijk dat ze zo snel mogelijk weg wilde uit de gênante situatie waarin jij haar gebracht had.'

Dat scheen indruk op hem te maken. 'Ik denk dat je haar zo'n ongemakkelijk gevoel hebt gegeven dat ze niet langer in dit huis wilde blijven.'

'Zo is het wel genoeg,' zei Augusta kortaf. 'Ik hoef jouw mening niet aan te horen. Je oom Joseph wil je morgenochtend vroeg spreken, voordat je

naar de bank gaat. Goedenacht.' Even leek het of hij wilde protesteren, maar er viel niets te zeggen. 'Uitstekend,' mompelde hij en liep naar zijn kamer.

Augusta ging de kamer van Edward weer binnen. De dokter maakte juist zijn tas dicht.

'Er is niets ernstigs aan de hand,' zei hij. 'Die neus blijft de eerst dagen een beetje gevoelig, en misschien heeft hij morgen een blauw oog. Maar hij is nog jong, dus hij geneest snel.'

'Bedankt, dokter. Hastead zal u uitlaten.'

'Welterusten.'

Augusta boog zich over het bed en kuste Edward. 'Goedenacht, lieve Teddy. Ga maar lekker slapen.'

'Ja, moeder. Ook welterusten.'

Ze moest nog iets doen.

Ze daalde de trap af en ging naar Josephs kamer. Ze hoopte dat hij inmiddels in slaap was gevallen, maar hij zat nog rechtop in bed en las de *Pall Mall Gazette*. Hij legde het tijdschrift meteen weg en sloeg de dekens terug voor haar.

Hij sloeg direct zijn armen om haar heen. Ze zag dat het al tamelijk licht was in de kamer: de dageraad was aangebroken, zonder dat ze het gemerkt had. Ze sloot haar ogen. Hij drong snel in haar. Ze sloeg haar armen om hem heen en reageerde op zijn bewegingen. Ze dacht aan vroeger, toen ze zestien was en op de rivieroever lag, gekleed in een roze jurk en met een strohoed. Ze werd gekust door de jonge Earl of Strang, maar in haar gedachten bleef het niet bij kussen, hij schoof haar rokken omhoog en bedreef de liefde met haar in de warme zon, terwijl het water van de rivier dicht bij hun voeten kabbelde...

Toen het voorbij was bleef ze een tijdje naast Joseph liggen, nog nagenietend van haar overwinning.

'Een heel bijzondere nacht,' mompelde hij.

'Ja,' beaamde ze. 'Wat was dat een vreselijke meid.'

'Mmm,' bromde hij. 'Ze was wel opvallend. Arrogant en eigenzinnig... Ze denkt zeker dat ze heel wat is... Prachtig figuurtje, net als jij toen je zo oud was...'

Augusta was diep beledigd. 'Joseph! Hoe kun je zoiets zeggen?'

Hij gaf geen antwoord, en ze zag dat hij in slaap was gevallen.

Woedend smet ze de dekens van zich af, stapte uit het bed, en beende de kamer uit.

Die nacht kon ze de slaap niet meer vatten.

Micky Miranda bewoonde twee kamers in een huis in Camberwell, een bescheiden woonwijk in het zuiden van Londen. Geen van zijn vrienden uit de betere kringen had hem daar ooit bezocht, zelfs Edward Pilaster niet. Micky speelde de rol van een grootstedse jongeman die heel weinig te besteden heeft, en een elegante woonomgeving was een van de dingen die hij best kon missen.

Elke ochtend om negen uur bracht de hospita, een weduwe met twee opgeschoten zonen, koffie en warme broodjes naar hem en papa. Tijdens het ontbijt vertelde Micky hoe hij ervoor gezorgd had dat Tonio Silva honderd pond die hij niet eens bezat verloren had. Hij verwachtte niet dat zijn vader daar erg trots op was, maar hoopte wel om een gebromde blijk van instemming. Maar papa was niet bepaald onder de indruk. Hij blies over zijn koffie en slurpte luidruchtig. 'En, is hij terug naar Cordova?'

'Nog niet, maar hij gaat wel.'

'Dat hoop jij. Zoveel moeite gedaan, en je hóópt alleen dat hij gaat.'

Micky voelde zich gekwetst. 'Ik zal zijn lot vandaag nog bezegelen.'

'Toen ik zo oud was als jij...'

'Dan had je hem de keel afgesneden, dat weet ik. Maar we zijn hier in Londen, en niet in de provincie Santamaria. Als ik hier iemands keel afsnijdt, dan word ik opgehangen.'

'Het gebeurt wel eens dat je geen keus hebt.'

'Maar soms kun je beter voorzichtig zijn, papa. Denk eens aan Samuel Pilaster, met zijn halfzachte bezwaren tegen die transactie met geweren. Ik heb hem toch zonder bloedvergieten opzij geschoven?' Eigenlijk had Augusta dat gedaan, maar Micky had dat niet aan papa verteld.

'Ik weet het niet,' hield papa koppig vol. 'Wanneer krijg ik die geweren eigenlijk?'

Dat was een gevoelig punt. De oude Seth leefde nog, en hij was nog altijd Senior Partner bij Pilasters Bank. Het was augustus. In september zou de wintersneeuw in de bergen van Santamaria gaan smelten. Papa wilde naar huis terug – met zijn wapens. Zodra Joseph benoemd werd tot Senior Partner, zou Edward de transactie afhandelen, en dan konden de geweren verscheept worden. Maar de oude Seth klampte zich verbeten vast aan zijn positie bij de bank en aan het leven.

'Je zult ze spoedig krijgen, papa,' zei Micky. 'Seth maakt het niet lang meer.'

'Mooi zo,' zei papa, met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij de overwinning had behaald.

Micky smeerde boter op een broodje. Het was altijd zo gegaan: nooit kon hij zijn vader echt tevreden stellen, wat hij ook deed.

Hij richtte zijn aandacht op de komende dag. Tonio had nu een schuld die hij onmogelijk kon inlossen. De volgende stap was dit probleem voor hem verergeren. Micky wilde dat Tonio en Edward in het openbaar onenigheid kregen. Als hij dat kon regelen, dat zou Tonio bij iedereen in ongenade vallen en moest hij wel ontslag nemen. Hij zou terugkeren naar Cordova. En veilig buiten bereik van David Middleton zijn.

Micky wilde dit allemaal bewerkstelligen, zonder dat Tonio zijn vijand werd. Want hij had nog een ander doel voor ogen: hij wilde Tonio's betrekking overnemen. Tonio kon de kwestie bemoeilijken, als hij dat wilde, door kwaad te spreken over Micky. Terwijl Micky juist wilde dat het pad voor hem geëffend werd.

De hele situatie werd nog ingewikkelder door het verleden. Op school had Tonio een hekel aan Micky en was hij ook bang voor hem, maar de laatste tijd had Tonio eerder bewondering. Nu had Micky er belang bij de beste vriend van Tonio te worden, terwijl hij tegelijkertijd zijn toekomst ruïneerde.

Micky peinsde over de riskante dag die voor hem lag, toen er op de deur werd geklopt en de hospita een bezoeker aankondigde. Even later kwam Tonio binnen.

Micky had zich voorgenomen hem op te zoeken na het ontbijt, maar dat hoefde niet meer.

'Ga zitten en neem koffie,' zei hij opgewekt. 'Dat was pech, gisteravond. Maar ja, met kaarten kun je nu eenmaal winnen of verliezen.'

Tonio maakte een hoffelijke buiging naar papa en ging zitten. Hij zag eruit alsof hij niet geslapen had. 'Ik heb meer geld verloren dan ik me kan permitteren,' zuchtte hij.

Papa bromde onverstaanbaar. Hij had geen geduld met lieden die zichzelf beklagden, en bovendien koesterde hij minachting voor de familie Silva, die hij als slappe stadsbewoners beschouwde, en leefden van beschermingspraktijken en corruptie.

Micky veinsde sympathie en zei ernstig: 'Het spijt me dat te horen.'

'Je weet wat het betekent. In dit land beschouwt men iemand die zijn speelschulden niet betaalt niet meer als een gentleman. En wie geen gentleman is, kan ook geen diplomaat zijn. Ik kan beter ontslag nemen en naar huis terugkeren.'

Precies, dacht Micky. Maar hij zei op zorgelijke toon: 'Ik begrijp wat je probleem is.'

Tonio vervolgde: 'Je weet hoe er over zulke dingen wordt gedacht. Als je een dag later je schuld niet terugbetaalt, dan ben je al verdacht. Maar het zal me jaren kosten om die honderd pond bij elkaar te sparen. Daarom ben ik naar jou gekomen.'

'Dat begrijp ik niet,' zei Micky, al begreep hij het heel goed.

'Wil jij me dat geld geven?' smeekte Tonio. 'Jij bent een Cordovaan, en niet zoals die Britten. Jij veroordeelt een man niet, als hij een fout heeft gemaakt. En uiteindelijk zal ik je uiteraard terugbetalen.'

'Als ik het geld had, zou ik het geven,' zei Micky. 'Was ik maar zo rijk.'

Tonio keek naar papa, maar die staarde hem koel aan en zei botweg: 'Nee.'

Tonio liet zijn hoofd hangen. 'Ik ben toch zo'n sukkel met gokken,' zei hij treurig. 'Ik weet werkelijk niet wat ik nu moet doen. Als ik met schande overladen naar huis terugkeer, dan durf ik mijn familie niet onder ogen te komen.'

Micky zei nadenkend: 'Misschien kan ik je op een andere manier helpen.'

Tonio's gezicht klaarde op. 'O, alsjeblieft! Hoe dan?'

'Edward en ik zijn goed met elkaar bevriend, zoals je weet. Ik kan een goed woordje voor je doen, en de situatie uitleggen. Ik kan hem vragen lankmoedig te zijn, als een persoonlijke gunst voor mij.'

'Wil je dat doen?' Hoop straalde van Tonio's gezicht.

'Ik zal hem vragen te wachten met zijn geld terugvragen, en er met niemand over te spreken. Ik weet niet of hij daarmee akkoord gaat, dat begrijp je. De Pilasters barsten van het geld, maar ze zijn tamelijk koppig. Ik zal in elk geval mijn best doen.'

Tonio greep Micky's hand. 'Ik weet niet hoe ik je kan bedanken,' zei hij geroerd. 'Dit zal ik nooit vergeten.'

'Je moet geen al te hoge verwachtingen hebben...'

'Ik kan niet anders. Ik was zo wanhopig, en jij geeft me de moed om door te gaan.' Tonio keek hem beschaamd aan, en hij voegde eraan toe: 'Ik wilde vanochtend zelfmoord plegen. Ik liep naar het midden van Londen Bridge en wilde in de rivier springen.'

Er klonk instemmend gebrom van papa, die dit kennelijk de beste oplossing vond.

Micky zei haastig: 'Goddank ben je van gedachten veranderd. Ik kan nu beter naar Pilasters Bank gaan, en met Edward praten.'

'Wanneer zie ik je weer?'

'Ben je tegen lunchtijd op de club.'

'Uiteraard, als je me daar wilt ontmoeten.'

'Dan zien we elkaar daar.'

'Prima.' Tonio kwam overeind. 'Ik laat je rustig verder ontbijten, en...'

'Je hoeft me niet te bedanken,' onderbrak Micky hem met een afwerend gebaar. 'Dat brengt ongeluk. Laten we maar afwachten en er het beste van hopen.'

'Ja, dat is het beste.' Tonio maakte weer een buiging naar papa. 'Adieu, Señor Miranda.' Hij liep de kamer uit.

'Wat een onnozele knaap,' bromde papa.

'Hij is inderdaad een sukkel,' beaamde Micky.

Micky liep naar de aangrenzende kamer en trok zijn ochtendkostuum aan: een wit overhemd met een stijve opstaande boord en gesteven manchetten, een donkere pantalon, een zwarte satijnen das die hij heel secuur strikte, en een zwart jasje met een dubbele rij knopen. Zijn schoenen glansden en zijn haar glom van makassarolie. Hij kleeedde zich altijd elegant maar conservatief: nooit zou hij zo'n moderne liggende kraag omdoen, of een monocle dragen, zoals de dandy's wel deden.

Hij liet papa met zijn eigen beslommeringen achter en stapte naar buiten. Hij liep over de brug naar de financiële wijk, die de City werd genoemd, omdat daar vroeger het oude Romeinse stadscentrum was. Het verkeer was helemaal vastgeraakt bij St. Paul's Cathedral door de grote drukte van koetsen, paardentrams, brouwerswagens, huurrijtuigen en straatventers, terwijl er ook een kudde schapen naar de markt werd gedreven.

Pilasters Bank was gevestigd in een nieuw gebouw, met een lange klassieke voorgevel, en een indrukwekkende entree die geflankeerd werd door twee grote pilaren. Het was enkele minuten na twaalf uur, toen Micky door de dubbele deuren de grote hal van het bankgebouw betrad. Hoewel Edward zelden voor tien uur op kantoor was, kon hij meestal gemakkelijk overtuigd worden al kort na twaalf uur ergens te gaan lunchen.

Micky liep naar een van de koeriers, en zei: 'Wil je tegen de heer Edward Pilaster zeggen dat de heer Miranda er is?'

'Zeker, sir.'

Hier benijdde Micky de Pilasters meer dan waar ook. Hun rijkdom en macht werd weerspiegeld in elk detail: de glanzende marmeren vloer, de rijk bewerkte panelen, de gedempte stemmen, het krassen van de pennen in de dossiers, en misschien nog wel het meest door de welgedane en goedgeklede boodschappenjongens. Het personeel was hier vooral bezig het geld te tellen van de Pilasters. Niemand fokte hier runderen, bouwde aan spoorwegen, of groef naar nitraat: dat werk werd ver weg door anderen gedaan.

De Pilasters keken alleen toe hoe hun kapitaal groter werd. Voor Micky was het de beste manier van leven, nu de slavernij was afgeschaft.

Er was ook iets onecht aan de sfeer in het bankgebouw. De sfeer was plechtig en waardig, als in een kerk, of in een museum. De Pilasters leenden geld uit, maar ze deden alsof rente berekenen een nobele roeping was, zoals het priesterschap.

Na enkele minuten verscheen Edward, met een gehavende neus en een blauw oog. Micky trok zijn wenkbrauwen op. 'Mijn hemel, wat is er met jou gebeurd?'

'Ik heb ruzie gehad met Hugh.'

'Waarover?'

'Ik heb hem verweten dat hij een hoer had meegenomen naar huis, en toen kon hij zich niet meer beheersen.'

Micky bedacht dat dit voor Augusta de aanleiding kon zijn om zich van Hugh te ontdoen. 'Wat is er met Hugh gebeurd?'

'Die zul je voorlopig niet meer zien. Hij vertrekt naar Boston.'

Prima gedaan, Augusta, dacht Micky. Het zou mooi zijn als met Hugh en Tonio op dezelfde dag afgerekend kon worden. Hij zei: 'Zo te zien zou jij je beter voelen als we bij de lunch een fles champagne drinken.'

'Dat is een uitstekend idee.'

Ze liepen naar buiten, in westelijke richting. Het had geen zin een huurkoets te nemen, want de straten waren verstopt geraakt door de kudde schapen en alle huurkoetsen stonden stil. Ze liepen langs de veemarkt, waar de schapen naar toe gedreven werden. De stank van de slachthuizen was ondraaglijk. De schapen werden door een valluik in de ondergrondse abat-toirs gesmeten. Door de val braken de dieren hun poten, zodat ze stil bleven liggen, tot de slager gereed was om hun keel door te snijden. 'Als je dit ziet, wil je nooit meer schapevlees eten,' zei Edward, terwijl ze allebei een zakdoek voor hun gezicht hielden. Micky dacht dat er veel meer voor nodig was om Edward van zijn lunch af te houden.

Toen ze de City achter zich hadden gelaten, hielden ze een huurkoets aan, en reden naar Pall Mall. Zodra ze reden begon Micky aan zijn zorgvuldig voorbereide toespraak. Hij begon met te zeggen: 'Ik heb er een hekel aan als iemand roddels verspreidt over het kwalijke gedrag van een ander.'

'Ja,' antwoordde Edward afwezig.

'Maar als het om een vriend gaat, dan moet je er wel iets van zeggen.'

'Mmm.' Edward had er kennelijk geen idee van waar Micky op doelde.

'En ik zou het nog vervelender vinden als jij zou denken dat ik erover bleef zwijgen, alleen omdat het een landgenoot van mij betreft.'

Er viel een korte stilte, maar toen zei Edward: 'Ik weet niet wat je precies bedoelt.'

'Ik heb het over Tonio Silva.'

'Aha. Ik denk dat hij zijn schuld aan mij niet kan terugbetalen.'

'Nee, dat is onzin. Ik ken zijn familie. Die is bijna even rijk als jouw familie.'

Micky schaamde zich er niet voor een aperte leugen te vertellen: in Londen wist men niet hoe rijk Zuidamerikaanse families konden zijn.

Edward was verbaasd. 'Mijn hemel. Ik dacht eerder het tegendeel.'

'Nee, zeker niet. Hij kan het zich gemakkelijk permitteren. Dat maakt het nog erger.'

'Wat? Wat maakt het erger?'

Micky slaakte een diepe zucht. 'Ik vrees dat hij niet van plan is jou te betalen. En hij is daar nog trots op ook. Hij beweert dat jij te laf bent om hem tot betaling te dwingen.'

Edwards gezicht liep rood aan. 'Hij zegt dat ik laf ben?! Dat zullen we nog eens zien.'

'Ik heb hem gewaarschuwd jou niet te onderschatten. Ik heb hem verteld dat jij nooit zou toestaan dat je belachelijk gemaakt wordt. Maar hij negeerde mijn wijze raad.'

'De schurk! Nou, als hij niet wil luisteren naar goede raad, dan moet hij maar voelen.'

'Het is toch een schande,' vond Micky.

Edward was duidelijk woedend, maar hij bleef zwijgen.

Micky draaide onrustig op zijn stoel, terwijl de huurkoets traag over de Strand reed. Tonio moest inmiddels in de club zijn. Alles verliep naar wens.

Eindelijk hield de koets stil voor de club. Micky wachtte, terwijl Edward de koetsier betaalde. Ze gingen naar binnen. In de garderobekamer, waar ze hun hoeden ophingen, zagen ze Tonio.

Micky raakte gespannen. Hij had alles in gang gezet, en kon nu alleen maar hopen dat het verder zou verlopen zoals hij wilde.

Tonio kreeg Edward in het oog, keek ongemakkelijk en zei: 'Allemachtig... Goedemorgen, jullie allebei.'

Micky keek naar Edward. Zijn gezicht liep paars aan, zijn ogen puilden uit en hij zei: 'Zo, Silva.'

Tonio staarde hem angstig aan. 'Wat is er, Pilaster?'

Edward zei luid: 'Het gaat om die honderd pond.'

Het werd opeens stil in de omgeving. Verscheidene mensen keken naar het tweetal en enkele heren die naar de deur liepen bleven met een ruk

staan. Het was ongepast om over geld te praten, en een heer zou dat alleen doen in bijzondere omstandigheden. Iedereen wist dat Edward Pilaster meer geld had dan hij kon besteden, en daarom was het wel duidelijk dat hij Tonio in het openbaar verdacht wilde maken. De omstanders roken een schandaal.

Tonio werd bleek. 'Ja?'

Edward zei botweg: 'Ik wil dat geld vandaag graag ontvangen, als je dat schikt.'

Dit was een uitdaging. Heel wat mensen wisten dat de schuld er inderdaad was, dus daar hoefde geen onenigheid over te ontstaan. En als gentleman had Tonio maar één mogelijkheid. Hij moest zeggen: Uiteraard, maar al te graag. Je kunt dat geld meteen van mij krijgen. Laten we naar boven gaan, dan schrijf ik een cheque uit. Of zullen we even naar de bank gaan?

Als hij dat niet zei, zou iedereen weten dat hij zijn schuld niet wilde vereffenen, en dan werd hij een paria.

Micky keek gefascineerd toe. Eerst verscheen paniek op Tonio's gezicht, en Micky was even bang dat hij iets krankzinnigs zou doen. Maar toen maakte zijn angst plaats voor woede, en hij opende zijn mond om te protesteren, maar er kwam geen woord over zijn lippen. In plaats daarvan spreidde hij zijn handen in een verontschuldigend gebaar, maar ook dat was geen oplossing. Uiteindelijk leek zijn gezicht op dat van een kind dat elk moment in huilen kon uitbarsten. Hij draaide zich snel om en rende weg. De beide heren bij de deur sprongen opzij, en Tonio stormde zonder hoed de hal door naar buiten.

Micky was opgetogen. Het was allemaal perfect verlopen.

De heren in de garderobekamer kuchten gegeneerd. Een ouder clublid mompelde: 'Dat was wel een beetje hardvochtig, Pilaster.'

Micky zei snel: 'Hij verdiende niet beter.'

'Ongetwijfeld, ongetwijfeld,' knikte de oudere heer.

Edward zei: 'Ik heb behoefte aan een borrel.'

Micky zei: 'Bestel voor mij ook maar een brandy, wil je? Ik kan beter achter Silva aan gaan, en verhinderen dat hij zich voor de wielen van een paar-dentram gooit.' Hij verdween snel naar buiten.

Dit was het meest subtiële gedeelte van zijn plan. Nu moest hij degene die hij geruïneerd had ervan overtuigen dat hij zijn beste vriend was.

Tonio beende haastig in de richting van St. James's, zonder op te letten waar hij liep, en botste telkens tegen voorbijgangers op. Micky zette het op een lopen en had hem snel ingehaald. 'Zeg, Silva, dat spijt me heel erg,' zei hij.

Tonio bleef staan. Tranen blonken op zijn wangen. 'Met mij is het afgelopen,' zuchtte hij. 'Het is voorbij.'

'Pilaster heeft me laten vallen,' zei Micky. 'Ik heb geprobeerd om...'

'Dat weet ik. Bedankt voor de moeite.'

'Je hoeft me niet te bedanken. Ik heb gefaald...'

'Maar je hebt het wel geprobeerd. Was er maar iets waardoor ik mijn dankbaarheid kon laten blijken.'

Micky aarzelde, terwijl hij dacht: Zou ik het wagen hem nu meteen om zijn baan te vragen? Hij besloot de gok te nemen. 'Er is wel iets, maar daar kunnen we beter een andere keer over praten.'

'Nee, zeg het nu maar.'

'Dat zou me een vervelend gevoel geven. Laten we tot morgen wachten.'

'Ik weet niet eens hoeveel dagen ik nog hier ben. Wat wil je?'

'Nou...' Micky deed of hij zich ongemakkelijk voelde. 'Ik denk dat de ambassadeur van Cordova uiteindelijk een vervanger voor jou zal zoeken.'

'Hij zal nu meteen een vervanger moeten vinden.' Tonio's gezicht klaarde op. 'Jij moet mijn werk overnemen! Jij bent daar de perfecte man voor!'

'Als jij een goed woordje voor me wilt doen...'

'Ik kan wel meer doen. Ik zal hem vertellen dat je mij geweldig hebt geholpen, en dat je geprobeerd hebt mij uit de problemen te halen. Ik weet zeker dat hij die functie aan jou geeft.'

'Ik vind het alleen vervelend dat ik baat heb bij jouw ellende,' zei Micky. 'Ik voel me echt een aasgier.'

'Welnee,' zei Tonio en hij schudde zijn hoofd. 'Jij bent juist een echte vriend.'

~ 1 ~

Dorothy, het zes jaar oude zusje van Hugh, vouwde de hemden op en deed ze in zijn koffer. Hij wist dat hij de kleren meteen weer te voorschijn kon halen, zodra Dorothy naar bed was gebracht, want ze had alles heel slordig ingepakt. Maar hij moedigde haar aan en zei dat ze het prima deed.

‘Vertel me nog eens over Amerika,’ zei ze.

‘Amerika is zo ver weg, dat de zon er ’s ochtends wel vier uur over doet om te komen.’

‘Blijven de mensen daar dan de hele ochtend in bed?’

‘Ja, en tegen de middag staan ze op om te ontbijten.’

Ze giechelde. ‘Dan zijn ze daar wel lui.’

‘Nee, niet echt. Kijk eens, het wordt daar pas tegen middernacht donker, dus ze werken de hele avond.’

‘Dus ze gaan pas laat naar bed! Ik wil ook laat naar bed. Waarom mag ik niet met je mee naar Amerika?’

‘Kon dat maar, Dotty.’ Hugh voelde zich een beetje treurig: hij zou zijn zusje de eerste jaren niet meer zien. Ze zou erg veranderd zijn, als hij weer terugkwam. Dan zou ze begrijpen wat tijdzones zijn.

De septemberregen roffelde tegen de ruiten, en beneden in de baai geselde de wind de golven, maar binnen brandde een kolenvuur en er lag een zacht kleed voor de haard. Hugh pakte een stapel boeken op: *Moderne bedrijfsleer*, *De succesvolle kantoorklerk*, *Robinson Crusoe*. De oudere klerken bij Pilasters Bank keken neer op wat ze boekenwijsheid noemden, en ze zeiden trots dat ervaring de beste leermeester was, maar daarin vergisten ze zich. Hugh had sneller begrepen hoe de verschillende afdelingen werkten, omdat hij de theorie van tevoren had bestudeerd.

Hij zou in een crisisperiode naar Amerika reizen. Na 1870 hadden verschillende banken grote leningen verstrekt met als borg speculatieve aandelen in spoorwegmaatschappijen, en toen die nijverheid in moeilijkheden raakte, halverwege 1873, begonnen de banken te wankelen. Enkele dagen eerder was Jay Cooke & Co, de bank van de Amerikaanse overheid, failliet gegaan, en had in zijn val de First National Bank in Washington meegesleept. Dat nieuws bereikte Londen nog dezelfde dag, via de transatlanti-

sche telegraafkabel. Vijf banken in New York hadden hun activiteiten opgeschort, onder andere de Union Trust Company – een vooraanstaande bank – en de gedegen Mechanics' Banking Association. De Effectenbeurs had de deuren gesloten. Bedrijven zouden ten onder gaan, duizenden mensen zouden hun baan verliezen, de handel zou eronder lijden, en de Amerikaanse tak van Pilasters Bank zou inkrimpen en voorzichtiger opereren. Dus het zou moeilijk worden voor Hugh om daar carrière te maken.

Tot nu toe had de crisis weinig gevolgen gehad in Londen. De rente was tot vier procent gestegen, een kleine bank met veel Amerikaanse belangen was failliet gegaan, maar er was geen paniek uitgebroken. Toch hield de oude Seth vol dat er grote problemen in het verschiet lagen. Hij was inmiddels erg verzwakt. Hij was bij Augusta ingetrokken, en bleef de meeste dagen in bed. Maar hij weigerde koppig terug te treden, tot hij Pilasters door de storm had geloodst.

Hugh vouwde zijn kleren op. De bank had hem twee kostuums vergoed. Hij vermoedde dat zijn moeder zijn grootvader had overgehaald om daar toestemming voor te geven. De oude Seth was even schraperig als de andere Pilasters, maar hij had een zwak voor Hughs moeder.

Moeder had er ook op gestaan dat Hugh een paar weken verlof kreeg voordat hij zou vertrekken, zodat hij tijd had om zich voor te bereiden en afscheid te nemen. Ze had hem niet veel gezien sinds hij bij de bank was gaan werken – hij kon zich de treinreis naar Folkestone niet vaak veroorloven – en ze wilde graag dat hij nog een tijdje bij haar was, voordat hij het land verliet. Ze hadden het grootste deel van de maand augustus aan de kust doorgebracht, terwijl Augusta en haar gezin vakantie hielden in Schotland. Maar nu was de vakantie voorbij, en het werd tijd om te vertrekken. Hugh nam afscheid van zijn moeder.

Terwijl hij over haar nadacht, kwam ze de kamer in. Ze was al bijna acht jaar weduwe, maar ze ging nog steeds in het zwart gekleed. Ze scheen niet te willen hertrouwen, al zou dat best kunnen, omdat ze nog steeds een aantrekkelijke vrouw was, met haar serene blauwe ogen en haar weelderige blonde haar.

Hij wist dat ze bedroefd was omdat ze hem jarenlang niet zou zien. Maar ze had niets over haar verdriet gezegd, ze deelde eerder zijn opwindning bij het vooruitzicht naar een onbekend land te reizen.

'Het is tijd om te slapen, Dorothy,' zei ze. 'Ga jij je nachthemd aantrekken.' Zodra Dorothy uit de kamer verdwenen was, begon moeder de overhemden van Hugh weer op te vouwen.

Hij wilde met haar over Maisie praten, maar hij voelde zich verlegen. Au-

gusta had haar een brief geschreven, dat wist hij. Ze had misschien meer gehoord van andere familieleden, of een van hen mogelijk ontmoet, tijdens een van haar schaarse bezoeken aan Londen om daar te winkelen. Het verhaal dat ze te horen had gekregen, was misschien heel anders dan de waarheid. Na een korte stilte zei hij: 'Moeder...'

'Ja, wat is er, lieve?'

'Tante Augusta spreekt niet altijd de waarheid.'

'Je hoeft je niet zo netjes uit te drukken,' zei ze met een bittere glimlach. 'Augusta verspreidt al jarenlang leugens over jouw vader.'

Hugh was getroffen door haar openhartigheid. 'Denk je dat zij tegen de ouders van Florence Stalworthy heeft gezegd dat hij een gokker was?'

'Dat weet ik helaas wel zeker.'

'Waarom doet ze dat toch?'

Moeder legde het overhemd dat ze wilde opvouwen neer, en dacht even na. 'Augusta was een heel mooi meisje,' zei ze langzaam. 'Haar familie ging ter kerke in de Kensington Methodist Hall. Daar hebben we hen leren kennen. Ze was enig kind, nogal verwend en eigenzinnig. Haar ouders waren niet echt bijzonder. Haar vader werkte als winkelbediende, maar hij begon voor zichzelf en had uiteindelijk drie kleine kruidenierszaken in een buitenwijk van Londen. Maar Augusta wilde duidelijk meer bereiken.'

Ze liep naar het beregende venster en keek naar buiten. Ze zag het stormachtige Engelse Kanaal niet, maar ze keek in het verleden. 'Toen ze zeven-tien was, werd de Earl of Strang verliefd op haar. Hij was een heel aantrekkelijke jongen... aardig, welopgevoed, rijk en afkomstig uit een aanzienlijke familie. Uiteraard vonden zijn ouders het vooruitzicht dat hij met een kruideniersdochter zou trouwen afschuwelijk. Maar Augusta was heel knap, en zelfs toen al, hoewel ze nog erg jong was, had ze de waardige houding die goed van pas komt in de meeste situaties.'

'Zijn ze toen verloofd?' vroeg Hugh.

'Niet officieel. Maar iedereen ging ervan uit dat ze voor elkaar bestemd waren. Toen volgde een groot schandaal, want haar vader werd ervan beschuldigd dat hij systematisch te weinig liet afwegen in zijn winkels. Een werknemer die door hem ontslagen was rapporteerde dat bij het ministerie van Handel. Er werd zelfs beweerd dat hij de kerk bedrogen had, omdat er thee werd gekocht in zijn zaken voor de wekelijkse bijbelstudiegroepen op dinsdagavond. De kans bestond dat hij in de gevangenis zou belanden, al ontkende hij hardnekkig. Uiteindelijk gebeurde er niets, maar Strang liet Augusta wel vallen.'

'Dan moet haar hart gebroken zijn.'

'Nee,' zei Moeder. 'Haar hart was niet gebroken, ze was eerder razend. Haar hele leven was ze gewend haar zin te krijgen, en toen wilde ze Strang meer dan ooit. Maar ze kon hem niet meer krijgen.'

'En is ze bij wijze van troost maar met oom Joseph getrouwd.'

'Ik denk eerder dat ze in een opwelling met hem getrouwd is. Hij was zeven jaar ouder, en dat is veel wanneer een meisje zeventien is. Hij zag er toen niet veel beter uit dan tegenwoordig, maar hij was wel erg rijk. Rijker nog dan de familie van Strang. Ik moet wel zeggen dat ze haar best heeft gedaan een goede echtgenote voor hem te zijn. Maar hij zal nooit als Strang zijn, en daar is ze nog steeds kwaad over.'

'Wat is er met Strang gebeurd?'

'Hij trouwde met een Franse gravin, en is later gestorven bij een jachtongeluk.'

'Ik krijg bijna medelijden met Augusta.'

'Ze wilde altijd meer... meer geld, haar man moest een belangrijker baan hebben, en zelf wilde ze een meer aanzienlijke positie. De reden van al haar ambitie is dat ze nog steeds verlangt naar wat Strang haar had kunnen geven: een adellijke titel, een voorouderlijk kasteel, en een gerieflijk bestaan waarin arbeid niet voorkomt. Maar dat bood Strang haar eigenlijk niet... hij gaf haar oprechte liefde. Dat is wat ze werkelijk kwijtraakte. En daar weegt niets tegenop.'

Hugh had nooit eerder zo'n intiem gesprek met zijn moeder gevoerd. Hij voelde zich daardoor aangemoedigd zelf openhartig te zijn: 'Moeder,' begon hij, 'wat Maisie betreft...'

Ze keek hem vragend aan. 'Maisie?'

'Dat meisje waar alle problemen door zijn ontstaan. Maisie Robinson.'

Haar gezicht klaarde op. 'Augusta heeft die naam nooit genoemd.'

Hugh aarzelde en barstte toen los: 'Ze is helemaal geen gevallen vrouw.'

Moeder raakte in verlegenheid, mannen spraken nooit met hun moeder over prostituées. 'Juist,' zei ze, zonder hem aan te kijken.

Hugh sprak gejaagd. 'Ze komt uit een eenvoudige familie, dat zal ik niet ontkennen. En ze is ook joods.' Hij keek haar aan en zag dat ze verbaasd maar niet echt geschokt was. 'Ze is helemaal niet slecht. Eigenlijk...' Hij aarzelde weer.

Moeder keek hem aan. 'Ga door.'

'Ze was nog maagd.'

Moeder bloosde.

'Het spijt me dat ik over zulke onderwerpen praat, moeder. Maar als ik dat niet doe, dan komt Augusta met haar eigen versie van de waarheid.'

Moeder slikte. 'Was je erg op haar gesteld, Hugh?'

'Ja, nogal.' Hij voelde de tranen in zijn ogen. 'Ik begrijp niet waarom ze verdwenen is. Ik heb geen idee waar ze naar toe is gegaan. Ik weet haar adres niet. Ik heb geïnformeerd bij de stallen waar ze gewerkt heeft, en in Argyll Rooms, waar ik haar voor het eerst heb ontmoet. Solly Greenbourne was ook dol op haar, en hij begrijpt er evenmin iets van. Tonio Silva kende haar vriendin April, maar Tonio is inmiddels naar Zuid-Amerika vertrokken, en ik kan April nergens vinden.'

'Dat is wel geheimzinnig.'

'Ik ben er zeker van dat tante Augusta dit zo georganiseerd heeft.'

'Dat denk ik ook, al zou ik niet weten hoe ze dat bekookst heeft. Ze is gevaarlijk sluw. Maar jij moet nu naar de toekomst kijken, Hugh. En Boston kan een geweldige kans voor je zijn. Je moet goed je best doen en hard werken.'

'Ze is echt een bijzonder meisje, moeder.'

Moeder geloofde hem niet, dat zag hij meteen. Ze zei: 'Maar je zult haar gauw genoeg vergeten.'

'Dat vraag ik me af.'

Moeder kuste zijn voorhoofd. 'Heus, je vergeet haar wel. Dat weet ik zeker.'

~ 2 ~

Er hing slechts één prent aan de muur van de zolderkamer waar Maisie en April woonden. Het was een opzichtige circusposter, met een afbeelding van Maisie in een strak tenue en staand op een galopperend paard. Daaronder stond in rode letters: THE AMAZING MAISIE. De afbeelding was niet bepaald waarheidsgetrouw, want in dat circus waren geen witte paarden, en Maisie's benen waren niet zo lang. Toch was ze erg zuinig op die poster, want het was haar enige herinnering aan haar circusverleden.

Verder stond in de kamer een smal bed, een lampetkan, een enkele stoel en een krukje. De kleren van de meisjes hingen aan spijkers die in de muur geslagen waren. De smerige vensters maakten gordijnen overbodig. Ze probeerden de kamer netjes te houden, maar dat was onmogelijk. Roet dwarrelde uit de schoorsteen, muizen kwamen door de kieren in de vloer, en insecten kropen door het slechte metselwerk en langs de kozijnen naar binnen. Het regende vandaag, en het lekte bij de vensterbank en door een scheur in het plafond.

Maisie kleepte zich aan. Het was Rosj Hasjanah, en dan werd het Boek des Levens geopend. En in deze periode van het jaar was ze altijd nieuwsgierig naar wat er voor haar geschreven stond. Ze had nooit echt, maar ze was er wel vroom van overtuigd dat er iets goeds gebeurde op haar pagina van het Boek.

April was naar de keuken gegaan om thee te zetten, maar ze kwam de kamer weer binnen met een krant in haar hand. 'Dat ben jij, Maisie! Kijk dan!' zei ze.

'Wat?'

'Hier, in *Lloyd's Weekly News*. Luister maar: "Aan juffrouw Maisie Robinson, vroeger geheten Miriam Rabinowicz. Als juffrouw Robinson contact opneemt met Goldman en Jay, advocaten, dan is daar een gunstig bericht voor haar."

Maisie's hart sloeg sneller, maar ze hield haar gezicht in de plooi en zei ijzig: 'Dat is Hugh. Ik ga niet.'

April keek teleurgesteld. 'Misschien heb je wel geld geërfd van een verre verwant.'

'Al word ik de koningin van Mongolië, ik ga beslist niet.' Haar stem klonk heel stellig, maar ze voelde een steek in haar hart. Ze dacht dag en nacht aan Hugh, en ze voelde zich ellendig. Want al kende ze hem nauwelijks, ze kon hem onmogelijk vergeten.

Toch was ze vastbesloten dat te proberen. Ze wist dat hij naar haar gezocht had. Hij was elke avond naar Argyll Rooms gegaan, hij had bij Sammles, de eigenaar van de stalhouderij, geïnformeerd, en was bij veel goedkope pensions langs geweest, om te vragen waar ze woonde. Maar zijn naspeuringen werden minder, en Maisie veronderstelde dat hij de moed had opgegeven. Nu had hij zijn tactiek kennelijk veranderd, en probeerde met haar in contact te komen via een advertentie in de krant. Het was moeilijk hem te vermijden, als hij zo aanhoudend naar haar bleef zoeken, en ze wilde hem ook heel graag weer ontmoeten. Maar ze had een besluit genomen. Ze hield te veel van hem om hem te ruïneren.

Ze stak haar armen door haar corset. 'Help me met rijgen,' zei ze.

April trok de veters vast. 'Mijn naam heeft nog nooit in de krant gestaan,' zei ze jaloers. 'En die van jou al twee keer, als je "Leeuwin" ook als een naam beschouwt.'

'En wat heb ik daaraan? Hemel, ik word te dik.'

April strikte de veters en hielp haar met haar jurk aantrekken. Ze zouden deze avond uitgaan. April had een nieuwe minnaar, een tijdschriftenuitgever van middelbare leeftijd, met een vrouw en zes kinderen in Clapham.

Vanavond zouden hij en een vriend April en Maisie mee uit nemen, naar een dansgelegenheid.

Tot die tijd zouden ze door Bond Street lopen, en naar de etalages van de modewinkels kijken, maar zonder iets te kopen. Om zich schuil te houden voor Hugh had Maisie ontslag genomen bij Sammls, wat hem zeer speet, want ze had vijf paarden en een pony met wagen voor hem verkocht, en het geld dat ze gespaard had raakte snel op. Maar ze moesten wel uitgaan, wat voor weer het ook was, want het was te deprimerend in hun kamer te blijven. Maisie's jurk spande strak om haar borsten en ze trok een pijnlijke grietas, toen April die recht trok. April keek haar onderzoekend aan, en zei: 'Zijn je tepels pijnlijk?'

'Ja, ik vraag me af waarom.'

'Maisie,' zei April op zorgelijke toon, 'wanneer was jij voor het laatst ongesteld?'

'Dat hou ik nooit bij.' Maisie dacht een ogenblik na, en ze voelde een kille huivering. 'O, mijn god,' zuchtte ze.

'Wanneer?'

'Ik geloof dat het was voordat we naar de paardenrennen in Goodwood gingen. Denk je dat ik zwanger ben?'

'Je middel is dikker, en je tepels zijn gevoelig, en je bent al twee maanden niet meer ongesteld geweest... Ja, dan moet je wel zwanger zijn,' zei April geërgerd. 'Ik kan nauwelijks geloven dat je zo dom bent geweest. Wie was het?'

'Hugh, natuurlijk. Maar we hebben het maar een keertje gedaan. Hoe kun je zwanger worden van een keertje?'

'Je kunt altijd zwanger worden, als je het met een man doet.'

'O, mijn god...' Maisie was hevig geschokt en angstig. Ze ging op het bed zitten en begon te snikken. 'Wat moet ik nu doen?' vroeg ze hulpeloos.

'We zouden om te beginnen naar het kantoor van die advocaat kunnen gaan.'

Opeens was alles anders.

Eerst was Maisie angstig en kwaad. Maar toen beseftte ze dat ze contact moest zoeken met Hugh, in het belang van het kind dat in haar groeide. En toen ze dat erkende, voelde ze zich eerder blij dan bang. Ze verlangde er naar hem weer te zien. Ze had zichzelf voorgehouden dat het verkeerd was hem te ontmoeten. Maar haar zwangerschap bracht daar verandering in. Nu was het haar plicht Hugh op te zoeken, en dat vooruitzicht was een grote opluchting.

Toch was ze nerveus, toen ze samen met April de steile trappen beklom naar het kantoor van de advocaat in Gray's Inn. Het was mogelijk dat Hugh die advertentie niet geplaatst had. Het zou nauwelijks een verrassing zijn als hij zijn speurtocht naar haar had opgegeven. Ze had alles gedaan om hem te ontmoedigen, en geen enkele man zou dan blijven volhouden. De advertentie kon ook te maken hebben met haar ouders, als die nog leefden. Misschien ging het hen eindelijk beter, en hadden ze nu geld om naar haar te zoeken. Ze wist niet goed wat ze daarvan moest denken. Ze had heel vaak ernaar verlangd haar vader en moeder weer te zien, maar ze was ook bang dat ze zich zouden schamen voor haar manier van leven.

Ze kwamen boven aan de trap en betraden de hal. De klerk van de advocaat was een jongeman. Hij droeg een mosterdkleurig vest, en op zijn gezicht was een neerbuigende glimlach. De meisjes waren nat van de regen en verformfaaid, maar toch wilde hij met hen flirten. 'Dames!' begon hij. 'Hoe is het mogelijk dat twee godinnen zoals jullie de diensten van Goldman en Jay nodig hebben? Wat kan ik voor jullie doen?'

April gaf hem lik op stuk. 'Je zou dat vest kunnen uittrekken, want die kleur doet pijn aan mijn ogen.'

Maisie had geen zin in grappen. 'Mijn naam is Maisie Robinson,' zei ze.

'Aha! De advertentie. Toevallig is de bewuste heer juist in gesprek met de heer Jay.'

Maisie voelde zich duizelig worden van spanning. 'Zeg,' begon ze aarzelend, 'is dat misschien een zekere Hugh Pilaster?' Ze keek de klerk smekend aan.

Hij zag de blik in haar ogen niet en zei stellig: 'Grote hemel, nee!'

Maisie liet zich diep teleurgesteld op de harde houten bank bij de deur zakken. Ze moest tegen haar tranen vechten. 'Hij is het niet...' begreep ze.

'Nee,' beaamde de klerk. 'Overigens, ik ken Hugh Pilaster, omdat we op dezelfde school zaten in Folkestone. Hij is naar Amerika vertrokken.'

Maisie deinsde achteruit, alsof iemand haar gestompt had. 'Amerika?' fluisterde ze.

'Ja, naar Boston, in Massachusetts. Een paar weken geleden is hij aan boord gegaan. Dus je kent hem?'

Maisie negeerde de vraag. Haar hart leek in een kille zware steen veranderd. Naar Amerika vertrokken... En ze droeg zijn kind. Het was te afschuwelijk om te huilen.

April vroeg fel: 'Wie is het dan?'

De klerk beseftte dat hij buiten zijn boekje ging. Zijn superieure houding verdween en hij zei nerveus: 'Dat kan hij beter zelf vertellen. Excuseert u mij.' Hij verdween achter een tussendeur.

Maisie staarde afwezig naar de stapels paperassen bij de muur. Ze las de rugtitels: Blenkinsop Estate, Regina versus Wiltshire Flour Millers, Great Southern Railway, mevrouw Stanley Evans (overleden). Alles wat in dit kantoor gebeurde was een tragedie voor bepaalde personen, bedacht ze: dood, faillissement, echtscheiding, vervolging.

Toen de deur weer openzwaaide, verscheen er een man met een opmerkelijk uiterlijk. Hij was niet veel ouder dan Maisie, hij had een gezicht als van een bijbelse profeet, met donkere ogen die strak naar haar keken van onder zwarte wenkbrauwen, een grote neus met breed uitstaande neusvleugels, en een warrige baard. Hij kwam haar bekend voor, en even later besefte ze dat hij een beetje op haar vader leek, hoewel papa nooit zo fel had gekeken.

'Maisie?' vroeg hij. 'Maisie Robinson?'

Zijn kleren waren een beetje vreemd, alsof hij ze in een ander land had gekocht, en hij sprak met een Amerikaans accent. 'Ja, ik ben Maisie Robinson,' bevestigde ze. 'En wie bent u, voor de duivel?'

'Herken je me niet?'

Opeens herinnerde ze zich een schrale jongen, armoedig en blootsvoets, met het begin van een snorretje en een indringende blik in zijn ogen. 'O, mijn god!' hijgde ze. 'Danny!' Even vergat ze alles en ze liet zich in zijn armen vallen. 'Danny, ben jij het echt?'

Hij omhelsde haar zo stevig dat het pijn deed. 'Nou en of,' zei hij.

'Wie is dat?' vroeg April. 'Wie is hij?'

'Mijn broer!' riep Maisie opgetogen. 'Hij is van huis weggelopen en naar Amerika vertrokken, maar nu is hij weer terug!'

Danny maakte zich los uit de omhelzing, en keek haar aan. 'Hoe is het mogelijk dat jij zo mooi bent geworden?' vroeg hij. 'Je was altijd zo'n mager scharminkel!'

Ze raakte zijn baard aan. 'Ik had je misschien herkend zonder die vacht op je kin.'

Achter Danny werd discreet gekucht, en toen Maisie opkeek zag ze een wat oudere man in de deuropening staan. Hij keek een beetje hooghartig in haar richting. 'Ik geloof dat we succes hebben,' zei hij.

Danny zei: 'Meneer Jay, ik stel u voor aan mijn zuster, juffrouw Robinson.'

'Uw dienaar, juffrouw Robinson. Mag ik een voorstel doen?'

'Waarom niet?' antwoordde Danny.

'Er is een koffiehuis in Theobalds Road, dat is hier dichtbij. Jullie zullen wel veel met elkaar te bepraten hebben.'

Het was duidelijk dat hij hen liever zag gaan, maar Danny scheen zich niet te interesseren voor wat de heer Jay wilde. 'Wat willen jullie, meisjes? Hier praten, of zullen we ergens anders heengaan?'

'Laten we gaan,' zei Maisie.

De heer Jay voegde eraan toe: 'En misschien kunt u dan later terugkomen om de zakelijke kwestie te regelen, meneer Robinson?'

'Dat zal ik niet vergeten. Kom mee, meisjes.'

Ze verlieten het kantoor en daalden de trap af. Maisie wilde wel twintig vragen tegelijk stellen, maar ze wist haar nieuwsgierigheid te bedwingen tot ze in het koffiehuis waren en een tafeltje hadden gevonden. Eindelijk zei ze: 'Wat heb je de laatste zeven jaar gedaan, Danny?'

'Spoorwegen aangelegd,' antwoordde hij. 'Het toeval wilde dat ik op een gunstig moment in Amerika arriveerde. De Burgeroorlog was juist afgelopen, en er werden veel spoorwegen aangelegd. Er was zoveel vraag naar arbeiders dat de werkkrachten uit Europa werden gehaald. Zelfs een magere knaap van veertien jaar kon werk krijgen. Ik heb gewerkt aan de eerste stalen brug over de Mississippi, bij St. Louis. Daarna kreeg ik werk bij de Union Pacific Railroad in Utah. Ik was voorman toen ik negentien werd, want dat is werk voor jongemannen. En ik werd lid van de vakbond en ik was stakingsleider.'

'Waarom ben je teruggekomen?'

'De aandelenmarkt is ingestort. De spoorwegmaatschappijen hebben geen geld meer, en de banken die de aanleg financierden zijn failliet gegaan. Er zijn duizenden, nee, honderdduizenden op zoek naar werk. Ik heb besloten naar Engeland terug te keren en een nieuw begin te maken.'

'Wat wil je dan gaan doen? Hier spoorwegen aanleggen?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, ik heb een ander idee. Kijk eens, het is me al twee keer in mijn leven overkomen dat ik aan de grond raakte door een financiële crisis. De eigenaren van de banken zijn de domste mensen ter wereld. Ze leren het nooit, en daarom maken ze telkens weer dezelfde fouten. En het zijn de arbeiders die daaronder lijden. Niemand helpt hen, en dat zal ook nooit gebeuren. De arbeiders moeten elkaar helpen.'

April merkte op: 'Mensen helpen elkaar nooit. Het is ieder voor zich in deze wereld. Je moet wel egoïstisch zijn.'

Dat zei April wel vaker, wist Maisie, hoewel ze eigenlijk aardig was en alles over had voor een goede vriendin.

Danny zei: 'Ik wil een organisatie oprichten voor werkende mannen. Ze moeten zes pence per week betalen, en als ze buiten hun schuld werkloos worden, dan zal de organisatie hun een pond per week betalen, terwijl ze op zoek zijn naar ander werk.'

Maisie keek haar broer bewonderend aan. Het was een heel ambitieus plan, maar dat had ze ook gedacht toen hij als veertienjarige knaap had gezegd: Er ligt een schip in de haven, en morgen met afgaand tij vertrekt het naar Boston... Ik klauter langs een meertros aan boord, en dan verberg ik me aan dek in een van de reddingsboten.

Danny had gedaan wat hij zich voorgenomen had, en waarschijnlijk zou hij dat weer doen. Hij had gezegd dat hij stakingsleider was geweest. Hij scheen uitgegroeid tot iemand die door anderen als een leider werd beschouwd.

‘En papa en mama?’ vroeg hij. ‘Heb je hen nog gezien?’

Maisie schudde haar hoofd, en al had ze het zelf niet verwacht, ze barstte in tranen uit.

Opeens voelde ze pijn dat ze haar familie was kwijtgeraakt, een pijn die ze de afgelopen jaren niet had willen ervaren.

Danny legde zijn hand op haar schouder. ‘Ik zal naar het noorden reizen, en kijken of ik hen ergens kan vinden.’

‘Ik hoop maar dat je hen vindt,’ zei Maisie, ‘want ik mis ze zo vreselijk.’ Ze zag April, die haar verbaasd aankeek. ‘Ik ben alleen zo bang dat ze zich voor mij schamen.’

‘Waarom zouden ze?’ vroeg hij.

‘Ik ben zwanger.’

Zijn gezicht kleurde rood. ‘En je bent niet getrouwd?’

‘Nee.’

‘Ga je binnenkort trouwen?’

‘Nee.’

Danny werd kwaad. ‘Welke schurk heeft dat op zijn geweten?’

Maisie sprak met stemverheffing. ‘Ga nu niet de verontwaardigde broer spelen, wil je?’

‘Ik kan zijn nek wel breken.’

‘Hou op, Danny!’ zei Maisie kwaad. ‘Jij hebt mij zeven jaar geleden alleen gelaten, en je moet nu niet doen alsof ik jouw eigendom ben.’ Hij leek uit het veld geslagen, en ze vervolgde op rustiger toon: ‘Laat ook maar. Hij wilde met me trouwen, denk ik, maar ik wilde hem niet. Dus laten we hem vergeten. Hij is trouwens naar Amerika vertrokken.’

Danny kalmeerde. ‘Als ik je broer niet was, dan zou ik wel met je willen trouwen. Je bent heel aantrekkelijk. Maar goed, je mag het weinige geld dat ik bezit wel hebben.’

‘Ik wil geen geld van jou.’ Ze beseftte dat het ondankbaar klonk, maar daar kon ze niets aan doen. ‘Je hoeft echt niet voor mij te zorgen, Danny.’

Gebruik dat geld maar voor je organisatie. Ik kan voor mezelf opkomen. Dat kon ik ook toen ik pas elf jaar was, dus nu zal het ook wel lukken.'

~ 3 ~

Micky Miranda en papa zaten in een eethuisje in Soho, en aten stampot – het goedkoopste gerecht op de menukaart – en dronken bier. Het eenvoudige restaurant lag dicht bij de ambassade van Cordova aan Portland Place, waar Micky tegenwoordig elke ochtend een paar uur achter een bureau zat, om de correspondentie van de ambassadeur te behandelen. Hij was klaar met zijn werk, en had met papa afgesproken voor de lunch. Ze zaten tegenover elkaar op harde houten bankjes met een hoge rugleuning. Er lag zaagsel op de vloer, en de lage zoldering was in de loop der jaren vettig geworden. Micky had er een hekel aan in zo'n omgeving te eten, maar hij deed het regelmatig, om geld uit te sparen. Hij at alleen in de Cowes Club als Edward de rekening betaalde. En trouwens, papa meenemen naar de club was een beproeving: Micky was altijd bang dat zijn vader ruzie zou zoeken, zijn pistool zou trekken of gewoon op het vloerkleed spuwen.

Papa veegde zijn kom schoon met een homp brood en schoof die daarna opzij. 'Ik moet je iets uitleggen,' zei hij.

Micky liet zijn lepel zakken.

Papa zei: 'Ik heb die geweren nodig om tegen de familie Delabarca te vechten. Als ik hen uitgeschakeld heb, dan zal ik hun nitraatmijnen overnemen. En met die mijnen zal onze familie rijk worden.'

Micky knikte zwijgend. Hij had dit allemaal al eens eerder gehoord, maar dat zei hij niet.

'Die nitraatmijnen zijn nog maar het begin, niet meer dan een eerste stap,' vervolgde papa. 'Als wij meer geld hebben, dan kunnen we nog meer wapens kopen. En verschillende familieleden krijgen belangrijke taken in de provincie.'

Micky keek nieuwsgierig op. Dit was nieuw voor hem.

'Jouw neef Jorge wordt legerkolonel, en je broer Paulo wordt commissaris van politie in de provincie Santamaria.'

Dan kan hij een professionele beul zijn, in plaats van een amateur, dacht Micky.

Papa zei: 'Dan word ik gouverneur van de provincie.'

Gouverneur! Micky had niet beseft dat papa zulke hoge aspiraties koesterde.

Maar papa was nog niet uitgesproken. 'Als we de macht hebben in de provincie, dan kijken we naar het hele land. We zullen fervente aanhangers worden van president Garcia. Jij wordt zijn ambassadeur in Londen. Jouw broer wordt misschien minister van Justitie. En je ooms worden allemaal generaal. Jouw halfbroer Dominic, de priester, zal aartsbisschop van Palma worden.'

Micky was stomverbaasd: hij wist helemaal niet dat hij een halfbroer had. Maar hij zei niets, omdat hij zijn vader niet in de rede wilde vallen.

En dan, vervolgde papa, 'als de tijd rijp is, zetten we de familie Garcia aan de kant, en nemen wij de macht over.'

'Je bedoelt dat we een staatsgreep plegen?' zei Micky met grote ogen. Hij was verbluft dat papa met zoveel zelfvertrouwen over zijn toekomstplannen sprak.

'Ja. Over twintig jaar, jongen, dan ben ik president van Cordova, of jij...'

Micky probeerde het allemaal te begrijpen. Cordova had een grondwet die democratische verkiezingen mogelijk maakte, maar dat was nooit gebeurd. President Garcia had tien jaar geleden de macht gegrepen; daarvoor was hij legercommandant onder president Lopez, die de opstand tegen de Spaanse overheersers had geleid, daarbij geholpen door papa en zijn cowboys.

Papa verraste Micky doordat zijn strategie zo subtiel was: eerst een fervent aanhanger van de machthebber worden, en hem dan verraden. Maar welke rol had Micky daarbij? Hij zou ambassadeur van Cordova worden in Londen. Hij had de eerste stap in die richting al gezet door de baan van Tonio Silva te bemachtigen. Hij zou wel een manier vinden om ook ambassadeur te worden.

En wat dan? Als zijn vader president was geworden, dan kon Micky minister van Buitenlandse Zaken worden, en over de hele wereld reizen als vertegenwoordiger van zijn land. Maar papa had gezegd dat Micky zelf misschien wel president zou worden – niet Paulo, niet oom Rico, maar Micky. Was dat echt mogelijk?

Waarom niet? Micky was intelligent, gewetenloos en hij had goede connecties. Het vooruitzicht een heel land te besturen was bedwelmend. Iedereen zou voor hem buigen, de mooiste vrouwen in het land zouden naar zijn gunsten dingen, en hij zou even rijk zijn als de Pilasters.

'President,' zei hij dromerig. 'Dat lijkt me wel wat.'

Papa haalde uit en gaf hem een klap in zijn gezicht.

De oude man had een harde hand, en de slag deed Micky wankelen. Met een kreet van pijn sprong hij overeind. Hij proefde bloed. Het werd stil in het restaurant, en iedereen keek naar hen.

'Ga zitten,' beval papa.

Traag en met tegenzin gehoorzaamde Micky.

Papa strekte beide armen over de tafel en greep de revers van Micky. Met woedende stem siste hij: 'Maar dat hele plan dreigt te mislukken, omdat jij niet eens in staat bent de kleine taak die je toegewezen kreeg behoorlijk uit te voeren!'

Micky was doodsbang als zijn vader zo deed. 'Papa, ik zal ervoor zorgen dat je die geweren krijgt,' zei hij angstig.

'Over een maand is het lente in Cordova. We moeten die nitraatmijnen in dat seizoen overmeesteren, want volgend jaar is het te laat. Ik heb passage geboekt op een vrachtschip naar Panama. De kapitein is omgekocht, zodat hij mij en de lading geweren aan land zet bij de Atlantische kust van Santamaria.' Papa ging staan, en trok Micky mee overeind. Zijn shirt scheurde onder de vaste greep. Papa's gezicht was rood van woede. 'Dat schip vertrekt over vijf dagen,' zei hij met een stem die Micky nog banger maakte. 'Dus maak dat je wegkomt en ga die geweren kopen!'

Hastead, de butler van Augusta Pilaster, nam de natte overjas van Micky aan en hing het kledingstuk bij de fel brandende haard in de hal. Micky bedankte hem niet. Ze hadden een hekel aan elkaar. Hastead was jaloers op iedereen die in de gunst stond bij Augusta, en Micky had een hekel aan de gedienstige omdat hij zo kruiperig was. Bovendien wist Micky nooit in welke richting Hastead keek, en dat maakte hem nerveus.

Micky liep naar de salon, en trof Augusta daar alleen aan. Ze scheen blij hem te zien. Met beide handen hield ze zijn hand vast en zei: 'Wat ben je koud.'

'Ik ben door het park komen lopen.'

'Domme jongen, je had een huurkoets moeten nemen.' Micky kon zich dat niet veroorloven, maar dat wist Augusta niet. Ze drukte zijn hand tegen haar boezem en glimlachte. Het leek een uitnodiging voor meer, maar ze deed alsof ze alleen zijn verkleumde vingers wilde warmen.

Ze deed dit wel vaker, wanneer er niemand in de buurt was, en gewoonlijk vond Micky het erg prettig. Ze hield zijn hand dan vast en raakte zijn dijbeen aan, en dan raakte hij haar arm of haar schouder aan, en keek hij recht in haar ogen, en ze spraken op gedempte toon met elkaar, als geliefden, zonder ooit te laten blijken dat het maar een flirt was. Hij vond dat op-

windend, zij ook. Maar vandaag was hij te bezorgd om zich te amuseren. 'Hoe gaat het met de oude Seth?' vroeg hij, hopeno iets te horen over een onverwacht slechter wordende gezondheid.

Ze voelde zijn stemming aan en liet zijn hand zonder protest los, maar ze keek teleurgesteld. 'Kom dichtoer bij het vuur,' zei ze, en ging op een sofa zitten. Ze klopte op de plaats naast haar. 'Het gaat veel beter met Seth.'

Micky's hart kromp ineem.

Ze vertelde verder: 'Hij kan misschien nog jaren gezond blijven.' De irritatie kon ze niet uit haar stem bannen. 'Je weet dat hij tegenwoordig hier in huis woont, dus je kunt hem bezoeken als we thee hebben gedronken.'

'Moet hij niet spoedig terugtreden?' vroeg Micky.

'Niets wat daar op wijst, helaas. Vanochtend heeft hij nog de uitgifte van Russische spoorwegaandelen verboden.' Ze klopte op zijn knie. 'Je moet geduld hebben. Jouw papa zal die geweren uiteindelijk heus wel krijgen.'

'Hij wil niet langer wachten,' zei Micky zorgelijk. 'Hij moet volgende week vertrekken.'

'Daarom ben je zeker zo gespannen,' zei ze. 'Arme jongen. Kon ik maar iets doen om je te helpen. Maar als dat kon, dan had ik het allang gedaan.'

'Je kent mijn vader niet,' zei Micky, en de wanhoop klonk door in zijn stem. 'Hij doet alsof hij beschaafd is, wanneer hij hier op bezoek is, maar in werkelijkheid is hij een barbaar. God mag weten wat hij me aandoet, als ik tekortschiet.'

Er klonken stemmen in de hal. 'Ik moet je iets vertellen, voordat de anderen binnenkomen,' zei Augusta gejaagd. 'Ik heb David Middleton eindelijk ontmoet.'

Micky knikte. 'En, wat zei hij?'

'Hij was beleefd, maar ook zakelijk. Hij zei dat hij niets geloofde van wat hem verteld was over de dood van zijn broer, en hij vroeg of ik hem soms in contact kon brengen met Hugh Pilaster of met Antonio Silva. Ik heb hem gezegd dat ze allebei in het buitenland waren, en dat hij hier zijn tijd verplilde.'

'Konden we het probleem met de oude Seth ook maar zo eenvoudig oplossen,' verzuchtte Micky, toen de deur geopend werd.

Edward kwam binnen, gevolgd door Clementine, zijn zuster. Clementine leek op Augusta, maar ze had een minder sterke persoonlijkheid, en hoewel ze jonger was had ze bepaald niet het verleidelijke van haar moeder. Augusta schonk thee in. Micky praatte met Edward over hun plannen voor de avond. Er waren geen dansfeesten en partijen in de maand september: de aristocraten bleven tot na Kerstmis weg uit Londen, en alleen de politici en

hun vrouwen waren in de stad. Maar er was geen gebrek aan vertier voor de middenstand, en Edward had kaartjes voor het theater. Micky deed alsof hij dat erg leuk vond, maar zijn gedachten bleven bij papa.

Hastead bracht warme beboterde muffins. Edward at er gretig van, maar Micky had geen trek. Meer familieleden kwamen binnen: de jonge William, Josephs broer, Madeleine, de lelijke zuster van Joseph, en haar man majoor Hartshorn, met het litteken op zijn voorhoofd. Ze spraken allemaal over de financiële crisis, maar Micky zag dat ze niet echt bezorgd waren; de oude Seth had het zien aankomen en maatregelen genomen, zodat Pilasters Bank geen gevaar liep. De effecten met grote risico's hadden hun waarde verloren, staatsleningen in Egypte en Turkije waren enorm in waarde gedaald, maar de verliezen voor Engelse staatsleningen en de aandelen in Britse spoorwegmaatschappijen waren gering. De een na de ander ging even op bezoek bij Seth, en allemaal zeiden ze na terugkeer dat hij er prima uitzag. Micky wachtte tot hij de laatste was, en om half zes ging hij eindelijk naar boven.

Seth gebruikte de kamer die eerst van Hugh was. Een verpleegster zat op de gang, met de deur op een kier, voor het geval hij haar riep. Micky stapte naar binnen en sloot de deur.

Seth zat rechtop in bed, en hij las *The Economist*. Micky groette: 'Goedenavond, meneer Pilaster. Hoe voelt u zich?'

De oude man legde met duidelijke tegenzin de krant opzij, en zei: 'Ik voel me uitstekend. Hoe gaat het met je vader?'

'Hij wil niets liever dan naar huis terug,' Micky keek naar de tengere man op de witte lakens. De huid van zijn gezicht leek doorschijnend, en de geboren Pilaster-neus gekromder dan ooit, maar in zijn ogen was een levendige intelligente uitdrukking. Hij leek in staat nog wel tien jaar een bankbedrijf te leiden.

Micky meende de stem van zijn vader in zijn oor te horen: wie staat ons in de weg?

De oude man was zwak en hulpeloos. Micky was alleen in de kamer, en de verpleegster was op de gang.

Micky wist dat hij Seth moest doden.

Zijn vaders stem zei: doe het nu.

Hij kon de oude man verstikken met een kussen en zonder een spoor na te laten verdwijnen. Iedereen zou denken dat Seth een natuurlijke dood was gestorven.

Micky voelde afschuw in zijn hart en hij werd misselijk.

'Wat scheelt eraan?' vroeg Seth. 'Jij lijkt wel zeker dan ik ben.'

'Voelt u zich prettig, sir?' zei Micky. 'Laat me die kussens opschudden.'

'Doe geen moeite, alles is prima,' zei Seth, maar Micky trok al een groot veren kussen naar voren.

Micky keek de oude man aan en aarzelde.

Angst flitste op in Seths ogen, en hij opende zijn mond om hulp te roepen.

Maar voordat hij geluid kon maken, smoorde Micky zijn gezicht met het kussen en duwde Seths hoofd naar achteren.

Seth greep met zijn handen de onderarmen van Micky met een verbazend grote kracht. Micky staarde vol afschuw naar de benige vingers die zich vastklauwden in de mouwen van zijn jasje, maar hij hield Seth uit alle macht vast. Seth graaide naar Micky's armen, maar de jongere man was sterker.

Seth begon te trappen en probeerde zich los te worstelen, maar hij kon zich niet bevrijden uit Micky's greep. Het oude bed van Hugh kraakte, en Micky was bang dat de verpleegster het zou horen en de kamer in zou komen om te kijken wat er aan de hand was. De enige manier om de oude man stil te krijgen, was boven op hem gaan liggen. Het kussen nog steeds tegen Seths gezicht drukkend, kroop Micky op het bed en ging op het zich verzettende lichaam liggen. Het tafereel deed op een groteske manier denken aan een man die een onwillige vrouw probeert te overheersen, dacht Micky en hij moest zich bedwingen om niet hysterisch te lachen. Seth bleef worstelen, maar zijn bewegingen werden gehinderd door Micky's gewicht en het bed kraakte niet meer. Micky hield hem stevig vast.

Eindelijk hield elke beweging op. Micky bleef op dezelfde plaats liggen, zo lang hij durfde en voor alle zekerheid, daarna trok hij het kussen voorzichtig weg en keek naar het witte stille gezicht. De ogen waren gesloten, en de oude man leek dood. Micky bedacht dat hij de hartslag moest controleren. Langzaam en gespannen bewoog hij zijn hoofd naar Seths borst.

Maar toen opende de oude man plotseling zijn ogen en slaakte een diepe zucht.

Micky schreeuwde het bijna uit van afgrijzen. Een ogenblik later kwam hij tot bezinning en drukte het kussen weer stevig tegen Seths gezicht. Hij voelde dat hij zelf beefde van angst en afschuw, terwijl hij tegen het kussen duwde, maar hij voelde geen weerstand meer.

Hij wist dat hij zo minutenlang moest blijven liggen, om absoluut zeker te zijn dat de oude man dood was, maar hij maakte zich zorgen over de verpleegster. Hij moest iets zeggen, zodat het leek of er niets bijzonders aan de hand was. Maar hij wist niet wat hij tegen een dode moest zeggen. Zeg dan iets, hield hij zichzelf voor, het maakt niet uit wat, als het maar op een nor-

maal gesprek lijkt. 'Met mij gaat het best goed,' mompelde hij vertwijfeld. 'Heel goed, zelfs. En hoe maakt u het? Kijk eens aan. Ik ben blij te horen dat u zich beter voelt. Dat is prachtig, meneer Pilaster. En ik ben ook blij dat u er zo goed uitziet, veel beter dan eerst. O, god, dit houd ik niet vol... Ja, prima, uitstekend zelfs...'

Hij kon dit niet langer verdragen. Micky duwde niet langer tegen het kussen. Met een grimas van afkeer legde hij zijn hand op Seths borst, ter hoogte van zijn hart. Er groeiden schaarse witte haren op de bleke huid. Het lichaam was warm onder het nachthemd, maar er was geen hartslag. Ben je deze keer echt gestorven? vroeg hij zich af. En het leek wel of hij de stem van papa hoorde, kwaad en ongedurig: Ja, natuurlijk is hij dood, maak toch dat je wegkomt!

Micky liet het kussen op het gezicht liggen, rolde weg en ging staan. Een golf van misselijkheid overspoelde hem. Hij voelde zich zwak en duizelig, en moest zich vastgrijpen aan het bed om zijn evenwicht te bewaren. Ik heb hem gedood, dacht hij. Ik heb hem vermoord...

Er klonk een stem achter de deur.

Micky keek naar de dode op het bed. Het kussen lag nog op Seths gezicht. Hij griste het weg. Seths gebroken ogen waren wijd open.

De deur zwaaide open.

Augusta kwam binnen.

Ze bleef in de deuropening staan, keek naar het slordige beddegoed, het verstarde gezicht van Seth met de starende ogen, en naar het kussen in Micky's handen. Het bloed trok weg uit haar gezicht.

Micky staaarde haar aan, zwiigend en hulpeloos, in afwachting van wat ze zou zeggen. Ze bleef daar staan en keek afwisselend naar Seth en Micky.

Toen sloot ze langzaam, zonder iets te zeggen, de deur.

Ze pakte het kussen van Micky aan. Ze hief het levenloze hoofd van Seth op en legde het kussen terug. Daarna trok ze de lakens recht. Ze raapte *The Economist* van de vloer, legde de krant op zijn borst en vouwde Seths handen, zodat het leek alsof hij al lezend in slaap was gevallen.

Toen sloot ze zijn ogen.

Ze kwam naar Micky. 'Je beeft,' zei ze, en nam zijn gezicht in beide handen, om hem op zijn mond te kussen.

Even was hij te verbaasd om te reageren, maar toen verdween zijn angst en maakte plaats voor begeerte. Hij sloeg zijn armen om haar heen en omhelsde haar. Hij voelde haar boezem tegen zijn borst drukken. Ze opende haar mond, en hun tongen vonden elkaar. Micky tastte met beide handen naar haar borsten en kneep. Ze hijgde. Zijn erectie kwam meteen. Augusta

schurkte met haar bekken tegen hem aan, en wreef met haar onderlijf tegen zijn stijve penis. Ze ademden allebei zwaar. Augusta pakte zijn hand, en duwde die in haar mond, om te verhinderen dat ze het zou uitschreeuwen. Ze kneep haar ogen dicht en huiverde. Hij beseftte dat ze klaarkwam en hij was zelf zo opgewonden dat hij ook zijn hoogtepunt bereikte.

Het had maar kort geduurd. Toen het voorbij was, bleven ze hijgend dicht tegen elkaar staan. Micky was te verdwaasd om na te denken.

Toen Augusta weer op adem was gekomen, maakte ze zich los uit de omhelzing. 'Ik ga naar mijn kamer,' zei ze zacht. 'Je moet onmiddellijk uit dit huis verdwijnen.'

'Augusta...'

'Noem mij mevrouw Pilaster!'

'Ook goed...'

'Dit is nooit gebeurd,' zei ze op nadrukkelijke fluisterton. 'Is dat heel duidelijk? Dit is nooit gebeurd!'

'Goed,' knikte Micky.

Ze trok haar jurk glad en streek over haar haren. Hij keek roerloos toe, niet in staat iets te doen. Ze keerde zich om en liep naar de deur. Met een werktuiglijk gebaar opende hij de deur voor haar. Hij volgde haar de kamer uit.

De verpleegster keek hen nieuwsgierig aan. Augusta legde haar wijsvinger op haar lippen. 'Hij is in slaap gedommeld,' zei ze zacht.

Micky was verbluft dat Augusta zo koel bleef.

'Dat is maar het beste voor hem,' zei de verpleegster. 'Ik zal hem maar een paar uur met rust laten.'

Augusta knikte instemmend. 'Dat lijkt me ook. Geloof me, hij ligt er heel rustig bij.'

Deel twee

1 8 7 9

~ 1 ~

Hugh keerde zes jaar later naar Londen terug.

In die periode hadden de Pilasters hun kapitaal verdubbeld, en daar had Hugh aan bijgedragen.

Hij had uitstekend werk verricht in Boston, beter nog dan hij ooit had kunnen dromen. De transatlantische handel bloeide op, na afloop van de Burgeroorlog in de Verenigde Staten, en Hugh had ervoor gezorgd dat Pilasters Bank een flink aandeel in die transacties had.

Daarna had hij het bedrijf begeleid bij de uitgifte van lucratieve aandelenemissies in heel Noord-Amerika. Na de oorlog hadden overheid en bedrijfsleven behoefte aan contanten, en Pilasters Bank kon die verstrekken.

Uiteindelijk was hij deskundig geworden op de chaotische markt voor spoorwegaandelen: hij wist welke maatschappijen winst zouden maken, en welke nooit voorbij de eerste bergketen zouden komen. Oom Joseph was eerst argwanend geweest, omdat hij zich de crash van 1873 in New York herinnerde, maar Hugh had het conservatisme van de Pilasters geërfd, en hij raadde alleen de betrouwbare kwaliteitsaandelen aan, terwijl hij zorgvuldig de riskante speculaties vermeed. Zijn beoordeling bleek altijd juist en verstandig. Nu was Pilasters Bank de sterkste bank ter wereld op het gebied van kapitaalverschaffing voor de industriële ontwikkeling in Amerika. Hugh kreeg jaarlijks duizend pond salaris, en hij wist dat hij nog meer waard was.

Toen hij in Liverpool van boord ging, werd hij begroet door de chef-klerk van de plaatselijke Pilasters Bank. Sinds hij naar Boston was vertrokken, had hij minstens een keer per week telegrammen met deze man uitgewisseld. Ze hadden elkaar nooit eerder ontmoet, maar toen ze tegenover elkaar stonden zei de klerk verbaasd: 'Mijn hemel, ik wist niet dat u nog zo jong was, meneer!' Dat beviel Hugh, want hij had die ochtend een zilveren haar tussen zijn verder ravezwarte haardos gevonden. Hij was nu zesentwintig jaar.

Met de trein reisde hij naar Folkestone, zonder tussenstop in Londen. De directie van Pilasters Bank meende wellicht dat hij eerst bij hen een bezoek moest afleggen, voordat hij naar zijn moeder ging, maar zelf dacht hij er an-

ders over. Hij had zes jaar van zijn leven aan het bankbedrijf gegeven, en meende dat zijn moeder nu wel recht had op minstens een dag.

Hij trof haar aan, sereen, en nog altijd aantrekkelijk, maar ze droeg nog steeds zwarte kleren, ter nagedachtenis aan zijn vader. Zijn zusje Dotty, inmiddels twaalf jaar oud, kon zich amper herinneren dat hij haar broer was, en ze was nogal verlegen, tot hij haar op zijn knie nam en haar eraan herinnerde hoe slordig ze zijn hemden had opgevouwen voor zijn vertrek.

Hij smeekte zijn moeder naar een grotere woning te verhuizen, omdat hij de huur gemakkelijk kon betalen. Ze weigerde en zei dat hij zijn geld moest bewaren om zelf een kapitaal op te bouwen. Maar hij kon haar wel overreden nog een bediende te nemen, om mevrouw Builth, de oude huishoudster te helpen.

De volgende dag reisde hij naar Londen en arriveerde op het Holborn Viaduct Station. Er was een groot nieuw hotel gebouwd bij het station, door mensen die meenden dat Holborn een druk overstapstation zou worden voor reizigers die onderweg waren naar Nice of St. Petersburg. Hugh zou geen geld in dat hotel hebben geïnvesteerd, want hij veronderstelde dat Holborn Station vooral gebruikt zou worden door mensen die in de City werkten en woonden in de zich uitbreidende wijken ten zuidoosten van Londen.

Het was een heldere voorjaarsochtend. Hugh liep naar Pilasters Bank. Hij was de benauwdheid van Londen vergeten – veel erger dan de lucht in Boston of New York. Hij bleef even voor het bankgebouw staan, en keek naar de indrukwekkende façade.

Hij had de directie gezegd dat hij verlof wilde om zijn moeder en zus te bezoeken, en om weer eens in zijn oude vaderland te zijn. Maar er was nog een andere reden voor zijn terugkeer naar Londen.

Hij kwam met een voorstel dat zou inslaan als een bom.

Hij was gekomen met het plan om Pilasters Bank in Noord-Amerika te laten fuseren met de Newyorkse bank Madler and Bell, en zo een nieuwe onderneming vormen met de naam Madler, Bell and Pilaster. Dan kon de bank veel geld genereren, en voor Hugh zelf was het de kroon op zijn werk in Amerika: van beginner was hij tot beslisser gepromoveerd. Het zou ook een einde maken aan zijn verbanning naar het buitenland.

Hugh trok nerveus zijn das recht en stapte naar binnen.

De grote hal van het bankgebouw, die jaren geleden zoveel indruk op hem had gemaakt met het marmer en de gewichtige bedienden, leek nu tamelijk gewoon. Hij liep naar de trap en zag Jonas Mulberry, zijn vroegere chef. Mulberry was aangenaam verrast toen hij Hugh zag. 'Meneer Hugh!' riep hij uit, en schudde hem hartelijk de hand. 'Bent u voorgoed terug?'

'Dat hoop ik maar. Hoe maakt uw vrouw het?'

'Uitstekend, dank u.'

'Doe haar mijn groeten. En de drie kleintjes?'

'Dat zijn er inmiddels vijf geworden. Ze zijn allemaal kerngezond, goddank.'

Hugh bedacht dat Mulberry misschien antwoord wist op een vraag. 'Mulberry, was jij hier toen meneer Joseph tot partner werd benoemd?'

'Toen was ik nog amper in dienst. Dat is in juni vijftientig jaar geleden.'

'Dus meneer Joseph was toen...'

'Hij was negenentwintig.'

'Bedankt.'

Hugh beklom de trap naar de directiekamer en klopte op de deur voordat hij naar binnen stapte. De vier partners waren aanwezig. Oom Joseph zat achter het bureau van de Senior Partner. Hij was ouder en kaler, en leek meer op de oude Seth. Majoor Hartshorn, de echtgenoot van tante Madeleine, las *The Times* bij de open haard. Zijn neus was even rood geworden als het litteken op zijn voorhoofd. Oom Samuel die als altijd keurig gekleed was in een donkergrijs kostuum met een lichter grijs vest, bekeek met gefronste wenkbrauwen een contract. En de nieuwste partner, de jonge William, nu eenendertig jaar, zat aan een bureau en schreef in een notitieboek.

Samuel begroette Hugh als eerste. 'Mijn beste!' zei hij, en kwam overeind om hem de hand te schudden. 'Je ziet er prima uit!'

Hugh gaf de anderen ook een hand en liet zich een glas sherry inschenken. Hij keek naar de portretten van eerdere Senior Partners aan de wanden. 'Zes jaar geleden heb ik hier, in deze kamer, aan Sir John Cammel voor honderdduizend pond aan Russische staatsobligaties verkocht,' herinnerde hij zich hardop.

'Dat is waar,' beaamde Samuel.

'En de vijf procent commissie voor Pilasters Bank bij die transactie is nog altijd meer dan ik in de acht jaar dat ik hier werk betaald heb gekregen,' voegde Hugh er met een glimlach aan toe.

Joseph zei scherp: 'Ik hoop dat je niet om salarisverhoging komt vragen. Je bent al de best betaalde employé in deze onderneming.'

'Afgezien van de partners,' wierp Hugh tegen.

'Uiteraard,' zei Joseph bits.

Hugh begreep dat dit een slecht begin was. Zoals altijd liep hij te hard van stapel. Rustig aan, hield hij zichzelf voor. 'Ik vraag niet om meer salaris,' zei hij, 'maar ik wil de partners een voorstel doen.'

Samuel zei: 'Ga eerst eens zitten, en vertel dan meer.'

Hugh zette zijn glas onaangeroerd neer en probeerde zijn gedachten te ordenen. Hij wilde beslist dat zijn voorstel geaccepteerd zou worden. Het was tegelijk het bewijs dat hij alle tegenslagen overwonnen had. En het zou in een keer meer bedrijvigheid in de bank brengen dan de partners binnen een jaar konden verwezenlijken. Als zijn voorstel aangenomen werd, dan zouden anderen hem wel als partner moeten accepteren.

'Boston is niet langer het financiële centrum van de Verenigde Staten,' begon hij. 'Dat is New York. We zouden ons kantoor daarheen moeten verhuizen, maar er is wel een probleem. Veel transacties die ik de afgelopen zes jaar georganiseerd heb werden gedaan in samenwerking met Madler en Bell. Sidney Madler heeft me onder zijn hoede genomen, toen ik nog een groentje was. Als wij naar New York verhuizen, dan zouden wij zijn concurrent worden.'

'Er is niets verkeerd aan concurrentie,' merkte majoor Hartshorn op. Hij leverde zelden een waardevolle bijdrage aan de discussie, maar liever dan blijven zwijgen maakte hij af en toe een dogmatische opmerking.

'Dat is mogelijk. Maar ik heb een beter idee. Waarom zouden we onze activiteiten niet samenvoegen met Madler en Bell?'

'Fuseren?' begreep Hartshorn. 'Wat bedoel je daarmee?'

'We kunnen een samenwerkingsverband op touw zetten. Dan noemen we de nieuwe onderneming Madler, Bell en Pilaster. En er zou dan een vestiging zijn in Boston en in New York.'

'Hoe moet dat dan in zijn werk gaan?'

'Het nieuwe bankbedrijf zou alle financieringen voor import en export op zich nemen, en de winsten worden gedeeld. Pilasters krijgt de kans deel te nemen aan alle nieuwe aandelenmissies van Madler en Bell. Die zaken kan ik vanuit Londen regelen.'

'Dat staat me niet aan,' zei Joseph. 'We geven onze zaken dan uit handen en verliezen de controle aan anderen.'

'Maar het beste heb ik nog niet verteld,' wierp Hugh tegen. 'Alle transacties van Madler en Bell in Europa, die nu door verschillende agenten in Londen worden afgehandeld, zouden dan via Pilasters worden afgewikkeld.'

Joseph bromde verbaasd. 'Dat moet in totaal wel...'

'Meer dan vijftigduizend pond per jaar aan commissie zijn,' vulde Hugh aan.

Hartshorn riep uit: 'Allemachtig!'

Ze waren allemaal onder de indruk. Er was nooit eerder een samenwer-

kingsverband georganiseerd, en van iemand die niet eens partner was werd een dergelijk vernieuwend voorstel niet verwacht. Maar het vooruitzicht van vijftigduizend pond per jaar aan commissie was onweerstaanbaar.

Samuel zei: 'Je hebt er kennelijk met hen over gesproken?'

'Ja. Madler is heel intelligent, evenals zijn partner John James Bell.'

De jonge William zei: 'En jij zou de supervisie krijgen hier in Londen.'

Hugh begreep dat William hem als een rivaal beschouwde, die veel minder gevaarlijk was op vijfduizend kilometer afstand. 'Waarom niet?' zei hij. 'In Londen wordt immers geld verdiend.'

'En welke status wil jij dan hebben?'

Dat was een vraag waar Hugh liever niet te snel op wilde antwoorden. William had de vraag sluw geopperd, om Hugh in verlegenheid te brengen. Nu moest hij wel reageren. 'Ik denk dat de heren Madler en Bell graag met een partner te maken hebben.'

'Jij bent nog te jong om partner te worden,' zei Joseph snel.

'Ik ben zesentwintig, oom,' protesteerde Hugh. 'U werd zelf partner toen u negenentwintig was.'

'Drie jaar is anders een lange periode.'

'En vijftigduizend pond is veel geld.' Hugh begreep dat hij brutaal leek, en hij besloot zich wat nederiger te gedragen. Als hij de anderen in een hoek dreef, zouden ze hem zeker niet benoemen. 'Maar er staat veel tegenover. Ik kan me voorstellen dat jullie met elkaar willen overleggen. Zal ik even de kamer uitgaan?' Samuel knikte discreet en Hugh liep naar de deur.

Samuel zei: 'Of dit een succes wordt of niet, ik feliciteer je wel, Hugh, met dit ondernemende voorstel. Daar zijn we het allemaal over eens.'

Hij keek vragend naar de andere partners en ze knikten instemmend. Oom Joseph mompelde: 'Zeg dat wel.'

Hugh wist niet of hij teleurgesteld moest zijn, want de anderen waren niet meteen akkoord gegaan met zijn voorstel, of dat hij blij moest zijn dat het niet meteen was afgewezen. Hij vond het nogal een anti-climax, maar daar kon hij niets aan veranderen. 'Bedankt,' zei hij, en liep de kamer uit.

Om vier uur in de middag stond hij voor het indrukwekkende huis van Augusta aan Kensington Gore. Zes jaar Londense roet hadden de rode bakstenen grijs gekleurd, en de witte stenen waren groezelig geworden. Maar de beelden van vogels en andere dieren waren er nog steeds, evenals het schip met volle zeilen boven aan de gevel. En dan beweren ze dat Amerikanen zo pronken! dacht Hugh.

Hij wist uit brieven van zijn moeder dat Augusta en Joseph een deel van

hun voortdurend groeiende kapitaal hadden geïnvesteerd in twee andere huizen: een kasteel in Schotland, en een landhuis in Buckinghamshire. Augusta had het huis in Kensington willen verkopen, en een villa in Mayfair willen aanschaffen, maar dat had Joseph geweigerd: het beviel hem hier uitstekend.

Het huis was betrekkelijk nieuw geweest toen Hugh naar Amerika vertrok, maar er waren toch veel herinneringen achtergebleven. Hier had hij gezocht onder Augusta, had hij Florence Stalworthy het hof gemaakt, had hij Edward op zijn neus gestompt, en de liefde bedreven met Maisie Robinson. De herinnering aan Maisie was het scherpst. Niet zozeer de vernedering en dat hij in ongenade was gevallen, maar vooral de hartstocht en de opwindning. Hij had sindsdien niets meer gehoord van Maisie, maar hij dacht nog elke dag aan haar.

De familie zou zich het schandaal herinneren zoals Augusta het verteld had: hoe de verarmde zoon van Tobias Pilaster een hoer mee naar huis had genomen, en toen hij betrapt werd de weerloze Edward had aangevallen en neergeslagen. Ze konden denken wat ze wilden, maar ze moesten toch toegeven dat hij een Pilaster en een bankier was, en met een beetje geluk zouden ze hem binnen afzienbare tijd tot partner benoemen.

Hij vroeg zich af hoe de familie veranderd zou zijn in de afgelopen zes jaren. Zijn moeder had hem op de hoogte gehouden van de alledaagse gebeurtenissen in haar maandelijks brieven. Zijn nicht Clementine was verloofd en zou spoedig trouwen, Edward was nog vrijgezel, ondanks alle inspanningen van Augusta, de jonge William en Beatrice hadden een baby, een meisje. Maar moeder schreef niet over alles: woonde oom Samuel nog steeds samen met zijn 'secretaris'? Was Augusta nog even hardvochtig, of was ze milder geworden met het verstrijken der jaren? Was Micky Miranda uiteindelijk getrouwd met een van zijn vele vriendinnen?

Het werd tijd hen allemaal persoonlijk te ontmoeten. Hij stak de straat over en klopte op de voordeur.

De deur werd geopend door Hastead, de gluisperige butler van Augusta. Hij scheen niet veranderd: zijn ogen keken nog altijd in verschillende richtingen. 'Goedemiddag, meneer Hugh,' zei hij, maar zijn stem met het Welsh-accent klonk ijzig, wat meteen duidelijk maakte dat Hugh nog steeds uit de gratie was in dit huis. Het welkom van Hastead was een duidelijke weerspiegeling van Augusta's gevoelens.

Hij liep verder naar de hal. Daar wachtte hem een ontvangstcomité: Augusta, haar schoonzuster Madeleine, en haar dochter Clementine. Augusta was met haar zevenenveertig jaar nog steeds een opvallende verschijning:

haar klassieke gezicht met de donkere wenkbrauwen en de trotse blik, en al was ze misschien wat molliger dan zes jaar geleden, met haar postuur kon ze dat hebben. Clementine was een slankere versie van Augusta, maar ze had niet de ontembare houding van haar moeder en ze was minder knap. Tante Madeleine was van top tot teen een Pilaster, van haar gebogen neus tot de met kostbare kant afgezette zoom van haar ijsblauwe gewaad.

Hugh knarsetandde en kuste de drie vrouwen.

Augusta zei: 'Wel, wel, Hugh, ik mag hopen dat jouw ervaringen in het buitenland je verstandiger hebben gemaakt?'

Ze zou niemand laten vergeten dat Hugh onder dwang was vertrokken. Hugh antwoordde: 'Ik denk dat we allemaal wijzer worden, naarmate we ouder worden, lieve tante.' Tevreden zag hij een schaduw van woede over haar gezicht trekken.

'Zeg dat wel!' zei ze ijzig.

Clementine merkte op: 'Hugh, laat me mijn verloofde aan je voorstellen. Dit is Sir Harry Tonks.'

Hugh schudde hem de hand. Harry was nog te jong om ridder te zijn, dus dat 'Sir' moest betekenen dat hij baron was, een minder aanzienlijke aristocraat. Hugh benijdde hem niet dat hij met Clementine zou trouwen. Ze was niet zo doortrapt als haar moeder, maar ze was in staat een gemene streek uit te halen.

Harry vroeg aan Hugh: 'Hoe was de oversteek?'

'Dat ging heel snel,' antwoordde hij. 'Ik ben met een van die nieuwe stoomschepen gekomen, en de reis duurde maar zeven dagen.'

'Allemachtig! Dat is wel heel snel!'

'Uit welk deel van Engeland komt u, Sir Harry?' vroeg Hugh, omdat hij meer wilde weten over de afkomst van de man.

'Ik heb een huis in Dorsetshire. Mijn pachters verbouwen voornamelijk hop.'

Landadel, begreep Hugh. Als hij verstandig was, verkocht hij zijn boerderijen en belegde de opbrengst bij Pilasters Bank. Deze Harry leek niet bijster slim, maar hij was misschien wel gezeggelijk. De vrouwen in de familie Pilaster trouwden graag met een man die deed wat hem opgedragen werd, en Hugh leek een jongere versie van Madeleine's echtgenoot George. Naarmate de heren ouder werden konden ze nogal humeurig worden, maar ze kwamen zelden echt in opstand.

'Kom mee naar de salon,' beval Augusta. 'Iedereen wacht daar op jouw komst.'

Hij volgde haar de kamer in, maar bleef met een ruk op de drempel

staan. De vertrouwde grote salon, met de grote open haarden aan beide zijden en de openslaande deuren naar de tuin, was ingrijpend veranderd. Al het Japanse meubilair en de wandkleden waren verdwenen, en de ruimte was opnieuw ingericht met felgekleurde patronen. Toen hij beter keek zag Hugh dat het allemaal bloemmotieven waren: grote gele madelieven op het tapijt, rode rozen die langs de wanden omhoog schenen te groeien, papavers in de gordijnen, en roze chrysanten op de zijden doeken die over de leunstoelen, de spiegels, de kleine tafeltjes en de vleugel waren gedrapeerd. 'U heeft de kamer veranderd, tante,' zei Hugh nogal overbodig.

Clementine merkte op: 'Alles komt uit de nieuwe winkel van William Morris in Oxford Street. Het is de laatste mode.'

Augusta zei: 'Het vloerkleed moet echter vervangen worden, want het heeft niet de juiste kleuren.'

Ze was nooit tevreden, bedacht Hugh.

De meeste leden van de familie Pilaster waren hier aanwezig. Ze waren allemaal erg nieuwsgierig naar Hugh, begreep hij. Hij was in schande vertrokken, en ze hadden misschien gedacht dat ze hem nooit meer zouden zien, maar dan hadden ze hem toch onderschat, want hij was teruggekeerd als een triomfantelijke overwinnaar. Nu wilden de anderen hem toch eens beter bekijken.

De eerste die hij de hand schudde was zijn neef Edward. Hij was negenentwintig, maar leek ouder. Hij was dikker geworden en had het blozende gezicht van een smulpaap. 'Dus je bent weer terug,' zei hij, en probeerde te glimlachen, maar het leek eerder een misprijzende grijns. Hugh kon hem dat nauwelijks kwalijk nemen. De beide neven werden altijd met elkaar vergeleken, en nu legde het succes van Hugh de nadruk op de geringe prestaties van Edward bij het bankbedrijf.

Micky Miranda stond naast Edward. Hij was nog steeds even aantrekkelijk en onberispelijk gekleed. Micky leek zelfverzekerder dan vroeger. Hugh zei: 'Hallo, Miranda, werk jij nog steeds voor de ambassadeur van Cordova?'

'Ik ben de ambassadeur van Cordova,' antwoordde Micky.

Om de een of andere reden was Hugh niet eens verbaasd.

Hij vond het leuk zijn oude vriendin Rachel Bodwin weer te ontmoeten. 'Hallo Rachel! Hoe gaat het met je?' vroeg hij. Ze was nooit erg aantrekkelijk geweest als meisje, maar nu groeide ze toch uit tot een knappe vrouw. Ze had een hoekig gezicht en haar ogen stonden te dicht bij elkaar, maar toch had ze iets intrigerends. 'Wat doe jij tegenwoordig?' vroeg Hugh.

'Ik werk aan een campagne om de wet op het gebied van eigendom van

vrouwen aan te passen,' zei ze. Toen grinnikte ze en voegde eraan toe: 'Tot groot verdriet van mijn ouders, want die zien liever dat ik me richt op het vinden van een geschikte echtgenoot.'

Ze was altijd erg openhartig geweest, bedacht Hugh. Hij vond haar daarom interessant, maar hij kon zich ook voorstellen dat veel vrijgezellen daarvoor geïntimideerd zouden zijn. Mannen hebben liever dat een vrouw een beetje verlegen is en niet al te scherpzinnig.

Terwijl hij met haar praatte, vroeg hij zich af of Augusta hen nog steeds aan elkaar wilde koppelen. Het deed er nauwelijks toe: de enige man voor wie Rachel ooit oprechte belangstelling had getoond was Micky Miranda. Zelfs nu probeerde ze Micky bij het gesprek met Hugh te betrekken. Hugh had nooit begrepen waarom meisjes Micky onweerstaanbaar aantrekkelijk vonden, en dat Rachel er ook zo over dacht verbaasde hem nog meer, want ze was intelligent genoeg om te begrijpen dat Micky niet deugde. Maar dat scheen hem nog interessanter te maken.

Hij liep wat verder en schudde de jonge William en zijn vrouw de hand. Beatrice begroette Hugh hartelijk, en hij begreep dat ze minder dan de andere vrouwen in de familie onder de invloed van Augusta stond.

Hastead onderbrak hun conversatie en gaf Hugh een envelop. 'Dit is zojuist gebracht door een koerier,' zei hij.

In de envelop zat een briefje, en Hugh meende het handschrift van een secretaris te herkennen:

123, Piccadilly
Londen

Dinsdag,
Mevrouw Solomon Greenbourne inviteert u voor het diner van-
avond.

Daaronder was erbij gekrabbeld:

Welkom thuis! Solly

Hugh was aangenaam verrast. Solly was altijd hartelijk en gezellig. Waarom konden de Pilasters niet even ontspannen zijn, vroeg hij zich af. Waren methodisten van nature altijd meer gereserveerd dan joden? Maar misschien waren er ook wel spanningen in de familie Greenbourne waar hij niets van wist.

Hastead zei: 'De koerier wacht buiten op antwoord, meneer Hugh.'

Hugh zei: 'Mijn complimenten voor mevrouw Greenbourne, en ik neem de uitnodiging voor het diner graag aan.'

Hastead maakte een buiging en verdween. Beatrice zei: 'Mijn hemel, ga jij dineren bij Solomon Greenbourne? Wat geweldig!'

Hugh was verbaasd. 'Ik denk niet dat het zo geweldig is,' zei hij. 'Ik heb met Solly op school gezeten, en ik mocht hem altijd graag, maar een uitnodiging voor het diner heb ik nooit als een groot privilege gezien.'

'Nu is dat wel zo,' zei Beatrice.

'Solly is met een vuurbal getrouwd,' verduidelijkte William. 'Mevrouw Greenbourne houdt van vermaak, en haar partijen en ontvangsten zijn beroemd in heel Londen.'

'Ze horen echt thuis in de hoogste kringen,' zei Beatrice bewonderend. 'Ze zijn ook bevriend met de Prins van Wales.'

Clementines verloofde Harry hoorde de opmerking en zei schamper: 'Ik weet niet wat er van de Engelse aristocratie moet worden, als de erfgenaam van de troon de voorkeur geeft aan joden boven christenen.'

'U meent het?' zei Hugh. 'Ik heb anders nooit begrepen waarom men iets tegen joden zou hebben.'

'Ik kan die lui niet uitstaan,' zei Harry fel.

'Nou, als uw schoonfamilie actief is in de bankwereld, dan zult u er in de toekomst veel meer ontmoeten.'

Harry keek alsof hij beledigd was.

William zei: 'Augusta heeft een hekel aan de Marlborough Set, joods of niet. Kennelijk hebben ze niet de juiste moraal.'

Hugh zei: 'En ik durf te wedden dat ze Augusta niet uitnodigen voor hun ontvangsten.'

Beatrice giechelde om die opmerking en William zei stellig: 'Zeker niet!'

'Nou,' besloot Hugh, 'ik verheug me op mijn ontmoeting met mevrouw Greenbourne.'

Piccadilly was een straat met louter paleizen. Om acht uur op een kille avond in januari was het erg druk: in de brede straat reden veel rijtuigen en huurkoetsen, en het wemelde van voorbijgangers op de trottoirs die door gaslicht beschenen werden. De heren waren stemmig in avondkostuum en de vrouwen in fluwelen wijde mantels met bontkraag, maar er liepen ook opgedirkte hoeren, zowel mannen als vrouwen.

Hugh was diep in gedachten verzonken. Augusta deed even vijandig als altijd tegen hem. Hij had een vage hoop gekoesterd dat ze misschien milder

was gestemd, maar dat bleek niet het geval. En ze had nog altijd het meeste gezag in de familie, dus haar als vijand hebben betekende een moeizame verstandhouding met de rest van de familie.

De situatie in de bank was beter, omdat de zaken vereisten dat de mannen objectiever waren. Het was onvermijdelijk dat Augusta zou proberen zijn carrière daar te dwarsbomen, maar hij had daar meer kansen voor zichzelf op te komen. Ze wist hoe ze mensen moest manipuleren, maar van bankzaken had ze absoluut geen verstand.

Alles bij elkaar was deze dag niet slecht verlopen, en hij verheugde zich op een ontspannen avond in gezelschap van vrienden.

Toen Hugh naar Amerika vertrok, woonde Solly Greenbourne nog bij zijn vader Ben, in een groot huis met uitzicht op Green Park. Maar nu had Solly zijn eigen woning, een eindje verder in de straat waar zijn vader woonde, en niet veel kleiner. Hugh stapte naar een imposante voordeur en betrad een ruime hal van groen marmer. Hij bleef staan en keek naar de indrukwekkende trap van zwart en oranje marmer. Mevrouw Greenbourne had iets gemeen met Augusta: geen van beide vrouwen hield van bescheidenheid.

Een butler en twee bedienden waren aanwezig in de hal. De butler pakte Hughs hoed aan, en gaf het hoofddeksel aan de eerste bediende. Daarna leidde de tweede bediende hem de trap op. Op de eerste verdieping keek hij door een openstaande deur, en zag de glanzende vloer van een balzaal. Er hingen gordijnen voor de hoge ramen. Even later was hij in een ruime salon.

Hugh was niet erg deskundig op het gebied van woninginrichting, maar hij herkende meteen de overdadige Louis xvi-stijl. Het plafond was rijkelijk bewerkt, in de wanden waren panelen, en alle tafels en stoelen hadden vergulde poten die zo dun waren dat ze zo te zien elk moment konden breken. De kleuren waren overwegend geel, oranje-rood, goud en groen. Hugh kon zich gemakkelijk voorstellen dat benepen mensen dit vulgair vonden, maar dan probeerden ze hun jaloezie te verbergen door het wansmaak te noemen. In feite was deze stijl heel sensueel, en hier konden zeer welgestelde bewoners doen en laten wat ze maar wilden.

Er waren al verscheidene andere gasten gearriveerd, men dronk champagne en er werden sigaretten gerookt. Dit was nieuw voor Hugh: hij had nooit eerder gezien dat er in de salon gerookt werd. Solly kreeg hem in het oog en maakte zich los van een groepje lachende mensen. Hij kwam naar Hugh toe. 'Pilaster! Wat leuk dat je gekomen bent. Zeg op, hoe gaat het met je?'

Hugh zag dat Solly wat extravert was geworden. Hij was nog altijd dik en hij droeg nog steeds een bril, en hij had gemorst op zijn witte vest, maar hij was opgewekter dan ooit. En gelukkiger, begreep Hugh meteen.

'Met mij is alles prima, Greenbourne,' zei Hugh.

'Dat wist ik wel! Ik heb je vorderingen gevolgd. Had onze bank maar iemand zoals jij in Amerika. Ik mag hopen dat ze jou een vorstelijk salaris betalen, want je bent het waard.'

'En jij behoort nu tot de beau-monde, heb ik gehoord.'

'Dat is niet mijn keus, maar ik ben getrouwd, zoals je weet.' Hij keerde zich om en tikte op de blote witte schouder van een kleine vrouw met een groene jurk. Ze keek de andere kant op, maar haar rug kwam Hugh merkwaardig bekend voor, en hij kreeg sterk de indruk dat hij haar eerder had gezien. Tegelijk overviel hem een oneindig gevoel van droefheid. Solly zei tegen haar: 'Liefste, ken je mijn oude vriend Hugh Pilaster nog?'

Ze bleef nog even met haar rug naar hen gekeerd staan en maakte haar zin af. Hugh vroeg zich af waarom hij amper kon ademen bij de aanblik van deze vrouw. Toen keerde ze zich heel langzaam om, en het was alsof een deur naar het verleden werd geopend. Hugh voelde dat zijn hart stakte.

'Maar natuurlijk weet ik nog wie hij is!' zei ze. 'Hoe maakt u het, meneer Pilaster?'

Hugh staarde sprakeloos naar de vrouw die nu mevrouw Solomon Greenbourne was.

Maisie...

~ 2 ~

Augusta zat aan haar kaptafel, en ze deed het enkele snoer parels om dat ze altijd droeg bij een diner. Het was haar kostbaarste sieraad, want methodisten geloven niet in dure opschik, en haar gierige echtgenoot Joseph gebruikte dat als excuus om geen juwelen voor haar te kopen. Hij wilde ook dat ze het huis niet meer zo vaak opnieuw liet inrichten, maar dat deed ze zonder zijn toestemming te vragen. Als het aan Joseph lag, dan zouden ze even eenvoudig wonen als het kantoorpersoneel. Met tegenzin accepteerde hij dat het huis telkens opnieuw gedecoreerd werd, maar hij eiste wel dat zijn slaapkamer ongemoeid bleef.

Ze pakte uit haar open sieradenkistje de ring die Strang haar dertig jaar geleden had gegeven. De ring vormde een slang met een diamanten kop en

robijnen ogen. Ze stak de ring aan haar vinger, zoals ze wel duizend keer eerder had gedaan, streek ermee langs haar lippen en verzonk in herinneringen.

Haar moeder had gezegd: 'Stuur die ring terug, en probeer hem te vergeten.'

Maar de zeventienjarige Augusta had geantwoord: 'Ik heb de ring al teruggestuurd, en ik zal hem spoedig vergeten.' Dat was een leugen. Ze had de ring verstopt in de rug van haar bijbel, en ze was Strang nooit vergeten. Als ze zijn liefde niet kon hebben, bezwoer ze zichzelf, dan wilde ze toch alles wat hij haar had kunnen geven eens bezitten.

Ze zou nooit de gravin van Strang worden, dat had ze jaren geleden al geaccepteerd. Maar ze was vastbesloten een adellijke titel te veroveren. En aangezien Joseph geen titel had, moest ze ervoor zorgen dat hij er een kreeg.

Ze had jaren over dat probleem gepiekerd, ze bestudeerde de manieren om aan een titel te komen, en ze had vele slapeloze nachten doorgebracht met het bedenken van een strategie om haar doel te bereiken. Nu was ze er klaar voor en het juiste moment was aangebroken.

Ze zou haar campagne tijdens het diner van deze avond beginnen. Onder de andere gasten waren er drie die een cruciale rol zouden spelen om Joseph in de adelstand te verheffen.

Hij kon de titel Earl of Whitehaven aannemen, dacht ze. Whitehaven was de havenstand waar de Pilasters generaties eerder met hun zakelijke activiteiten waren begonnen. De overgrootvader van Joseph, Amos Pilaster, had fortuin gemaakt met een legendarisch riskante onderneming, omdat hij al zijn geld geïnvesteerd had in een slavenschip. Maar daarna deed hij minder riskante zaken, en handelde in bedrukte katoen en serge uit Lancashire, dat hij verscheepte naar de beide Amerika's. Het huis in Londen werd al Whitehaven House genoemd, als eerbetoon aan de oorsprong van de onderneming. Augusta zou gravin van Whitehaven worden, als haar plannen succes hadden.

Ze stelde zich voor dat zij en Joseph een zaal betraden en dat de butler dan afriep: 'De earl en gravin Whitehaven.' Die gedachte bracht een glimlach om haar lippen. Ze stelde zich voor hoe Joseph zijn eerste toespraak hield in het Hogerhuis, over een onderwerp dat met belangrijke financiële zaken te maken had, en dat de andere lords aandachtig naar hem luisterden. Winkeliers zouden haar luid met Lady Whitehaven aanspreken, zodat de mensen opkeken om te zien wie ze was.

Ze hield zichzelf voor dat ze dit allemaal vooral voor Edward wilde be-

reiken. Op een dag zou hij de titel van zijn vader erven, en voor het zover was kon hij op zijn visitekaartje laten drukken: De hoogwelgeboren Edward Pilaster.

Ze wist precies wat ze moest doen, maar toch voelde ze zich ongemakkelijk. Een adellijke titel verwerven was iets anders als een tapijt kopen. Je kon niet naar de verkoper gaan en zeggen: 'Ik wil die daar, hoeveel kost dat?' Alles moest gebeuren door toespelingen te maken. Ze moest heel behoedzaam manoeuvreren, deze avond. Als ze een fout maakte, dan zouden haar zorgvuldig bedachte plannen mislukken. En als ze de anderen verkeerd beoordeeld had, dan was elke kans verkeken.

Een dienstmeisje klopte aan en meldde: 'De heer Hobbes is gearriveerd, mevrouw.'

Zij zal me spoedig Mylady moeten noemen, dacht Augusta tevreden.

Ze stopte de ring van Strang weg, kwam overeind achter de kaptafel en liep door de tussendeur naar Josephs kamer. Hij had zich gekleed voor het diner, en zat aan een kabinet waarin hij zijn verzameling met juwelen versierde snuifdozen bewaarde. Hij bekeek een van de kleinoden in het gaslicht. Augusta vroeg zich af of ze nu over Hugh moest beginnen.

Hugh bleef hinderlijk. Zes jaar geleden meende ze voorgoed met hem afgerekend te hebben, maar hij was nu weer een bedreiging die Edward in de schaduw kon stellen. Er was sprake van dat Hugh partner bij de bank zou worden, en die gedachte vond Augusta onverdraaglijk. Ze wilde beslist dat Edward op zekere dag tot Senior Partner werd benoemd, en ze kon niet toestaan dat Hugh hem voor was.

Was het terecht, dat ze zich zo'n zorgen maakte? Misschien was het wel beter wanneer Hugh het bedrijf uiteindelijk zou leiden. Edward kon ook iets anders gaan doen: in de politiek, bijvoorbeeld. Maar de bank vormde het hart van de familie. Mensen die weggingen bij Pilasters Bank, zoals Tobias de vader van Hugh, eindigden altijd slecht. Binnen het bankbedrijf werd geld verdiend en macht uitgeoefend. Pilasters kon een koningshuis ten val brengen door een lening te weigeren, en slechts weinig politici beschikten over zoveel macht. Het was een akelige gedachte dat Hugh ooit Senior Partner zou zijn, dat hij dan met ambassadeurs converseerde, koffie dronk bij de thesaurier, en dat hij dan de voornaamste plaats had bij familiebijeenkomsten. Dan zou hij ook gezag hebben over Augusta en haar familie.

Maar het zou moeilijk worden om zich nu van Hugh te ontdoen. Hij was ouder en wijzer geworden, en hij had zich een stevige positie verworven binnen de bank. Dit lastige heerschappij had zes jaar lang hard en geduldig gewerkt aan het herstel van zijn reputatie. Kon ze dat allemaal ongedaan maken?

Maar dit was toch niet het juiste moment om bij Joseph over Hugh te beginnen. Ze wilde dat hij in een goed humeur was tijdens het diner. 'Blijf jij nog even hier, als je wilt,' zei ze tegen hem. 'Arnold Hobbes is zojuist gearriveerd.'

'Uitstekend, als jij het geen bezwaar vindt,' antwoordde hij.

Het kwam Augusta goed uit om even met Hobbes onder vier ogen te spreken.

Hobbes was hoofdredacteur van *The Forum*, een conservatieve krant, die op de bres stond voor de aristocratie en de kerk, terwijl men tegen de liberalen, de zakenlieden en de methodisten was. De Pilasters waren methodisten en zakenlieden, maar de conservatieven hadden de macht.

Ze had Hobbes slechts een of twee keer eerder ontmoet, en ze vermoedde dat hij verrast was dat ze hem had uitgenodigd. Maar ze was ervan overtuigd dat hij de invitatie zou aannemen, want hij zou niet vaak in een welgestelde omgeving komen als het huis van Augusta.

Hobbes verkeerde in een eigenaardige positie. Hij had macht, omdat zijn krant in brede kring werd gelezen, maar hij was tegelijk arm omdat hij weinig verdiende met zijn publikaties. Die combinatie was ongemakkelijk voor hem, maar het kwam Augusta uitstekend van pas. Hij had de macht haar te helpen, en misschien kon ze hem omkopen.

Er was wel een probleem: ze hoopte maar dat hij niet al te hoogstaande principes had, want dan kon ze hem niet gebruiken. Maar wanneer ze hem juist had ingeschat, was hij omkoopbaar.

Ze voelde zich nerveus en onrustig. Ze bleef even voor de deur van de salon staan en hield zichzelf voor: Rustig maar, je kunt dit best aan. Het duerde niet lang voordat ze zich kalmer voelde en ze stapte naar binnen.

Hobbes stond haar op te wachten. Hij was een nerveus en scherpzinnig man, en in zijn bewegingen deed hij aan een vogel denken. Zijn jasje was minstens tien jaar oud, meende Augusta. Ze leidde hem naar een zitje bij het raam, om het gesprek wat intiemer te doen lijken, hoewel ze geen goede bekenden van elkaar waren. 'En wat heeft u vandaag voor stouts gedaan?' vroeg ze speels. 'De heer Gladstone aangevallen? Het beleid in India onderuit gehaald? De katholieken vervolgd?'

Hij keek naar haar, door zijn vettige brilleglazen. 'Ik heb een artikel geschreven over de City of Glasgow Bank,' zei hij.

Augusta fronste haar wenkbrauwen. 'Maar die bank is niet zo lang geleden toch failliet gegaan?'

'Inderdaad. Veel Schotse handelsbedrijven zijn daardoor geruïneerd, zoals u weet.'

'Ik heb daarover gehoord,' zei ze. 'Mijn man zegt dat die bank al jaren als niet solide bekendstond.'

'Dat begrijp ik niet,' zei Hobbes snel. 'Men weet dat een bank niet solide is, en toch worden de activiteiten voortgezet, tot de zaak op de fles gaat, en duizenden burgers hun spaargeld kwijtraken.'

Augusta begreep het evenmin. Ze wist vrijwel niets van het zakenleven. Maar nu zag ze een kans het gesprek te leiden in de richting die ze wilde. 'Misschien zijn de zakenwereld en de regering te veel van elkaar gescheiden,' opperde ze.

'Dat moet wel zo zijn. Beter begrip tussen zakenlieden en politici kunnen zulke catastrofes mogelijk voorkomen.'

'Ik vraag me af...' begon Augusta aarzelend, alsof ze plotseling een inval kreeg. 'Ik vraag me af of iemand zoals u er ooit over heeft nagedacht zelf directeur van een grote onderneming te worden?'

Hij keek verbaasd op. 'Ja, dat zou ik inderdaad wel willen.'

'Kijk, ervaring uit de eerste hand bij het leiden van een bedrijf kan een steun zijn wanneer u commentaren voor de krant schrijft.'

'Daar twijfel ik geen moment aan.'

'De beloning is niet al te groot, misschien maar een paar honderd per jaar...' Ze zag zijn ogen oplichten, want voor Hobbes was dit wel een flink bedrag. 'Maar de verplichtingen zijn niet erg zwaar.'

'Dat is een heel interessante gedachte,' zei hij, en ze zag dat hij zijn best deed zijn gretigheid verborgen te houden.

'Mijn echtgenoot zou dat wel kunnen arrangeren, als u inderdaad belangstelling heeft. Hij moet voortdurend aanbevelingen doen bij ondernemingen die naar nieuwe directeurs zoeken. Denk er eens over na, en laat me dan weten of ik het met hem moet bespreken.'

'Dat zal ik graag doen.'

Tot nu toe verliep alles volgens plan, dacht Augusta tevreden. Maar hem een lokaas voorhouden was het gemakkelijkste deel. Nu moest ze hem echt aan de haak slaan. Ze zei peinzend: 'En aan de andere kant moet de zakenwereld iets terugdoen, uiteraard. Er zouden meer zakenlieden zitting moeten nemen in het Hogerhuis, lijkt me.'

Zijn ogen vernauwden zich even, en ze vermoedde dat Hobbes met zijn snelle geest begon te begrijpen wat de bedoeling was. 'Ongetwijfeld,' beaamde hij neutraal.

Augusta ging verder. 'Zowel het Lagerhuis als het Hogerhuis hebben baat bij de kennis en ervaring van oudere zakenlieden, en zeker wanneer het de financiën van de hele natie betreft. Maar er schijnt een merkwaardig voor-

oordeel te bestaan waardoor ondernemers zelden in de adelstand worden verheven.'

'Dat is inderdaad zo,' beaamde Hobbes, 'al is het volkomen onredelijk. Onze fabrikanten en bankiers zijn verantwoordelijk voor de welvaart in het land, veel meer dan landeigenaren en geestelijken, maar toch zijn het vooral de laatste twee groepen die vaak beloond worden voor hun diensten, terwijl de mannen die echt iets maken of ondernemen over het hoofd worden gezien.'

'U zou eigenlijk een artikel over dit onderwerp moeten schrijven. In het verleden heeft uw krant ook al campagne gevoerd voor het moderniseren van verouderde instituten.' Ze schonk hem haar meest innemende glimlach. Nu had ze haar kaarten op tafel gelegd. Hij moest wel begrijpen welke prijs hij zou betalen, als hem inderdaad een functie als directeur werd aangeboden. Zou hij terugdeinzen, of zich misschien zelfs beledigd voelen? Zou hij kwaad de kamer uitlopen? Of zou hij meewarig glimlachen en weigeren? Als hij dat deed, moest Augusta weer helemaal opnieuw beginnen met iemand anders.

Er viel een lange stilte, en toen zei hij: 'Misschien heeft u wel gelijk.'

Augusta ontspande zich.

'Misschien moeten we hierover schrijven,' vervolgde hij. 'Tot er nauwere banden zijn tussen de handel en de politiek.'

'En adellijke titels voor ondernemers,' vulde Augusta aan.

'En directeursposten voor journalisten,' kaatste Hobbes.

Augusta voelde aan dat ze al openhartig genoeg waren, en dat het tijd werd het gesprek wat neutraler te houden. Als duidelijk werd dat ze probeerde hem om te kopen, kon hij zich vernederd voelen en weigeren. Ze was al heel tevreden met wat ze bereikt had, en ze wilde van gespreksonderwerp veranderen, voordat de andere gasten zouden arriveren.

De andere genodigden kwamen tegelijk aan, en Joseph verscheen ook beneden. Even later kwam Hastead binnen en hij zei: 'Het diner is opgediend, sir.' Augusta verlangde ernaar dat de butler Mylord zou zeggen, in plaats van sir.

Ze liepen uit de salon door de hal naar de eetkamer. Dat dit een korte wandeling was, ergerde Augusta. In aristocratische huizen was het vaak een lange en heel elegante optocht naar de eetzaal, en het was een hoogtepunt van het gehele ritueel. De Pilasters hadden de traditie dat ze de gebruiken van de hoogste kringen niet nabootsten, maar Augusta dacht er anders over. In haar ogen was dit huis heel erg kleinsteds. Maar ze was er niet in geslaagd Joseph tot een verhuizing te bewegen.

Deze avond had ze geregeld dat Edward samen met Emily Maple naar de eetzaal liep. Emily was een verlegen maar aantrekkelijk meisje, negentien jaar oud, en ze was met haar vader, een methodistenpredikant, en haar moeder gekomen. Ze raakten diep onder de indruk van het indrukwekkende huis en de andere gasten, en pasten nauwelijks in het gezelschap, maar Augusta begon bijna wanhopig te worden in haar pogingen een geschikte bruid voor Edward te vinden. Hij was inmiddels al negenentwintig, en hij had nooit ook maar de minste interesse getoond in een meisje, tot grote teleurstelling van zijn moeder. Emily moest hij wel leuk vinden, want ze had grote blauwe ogen en een innemende glimlach. Haar ouders zouden heel blij zijn als Edward en Emily samen door het leven wilden. Het meisje zou haar ouders zeker gehoorzamen, maar Edward moest een duwtje krijgen. Het probleem was vooral dat hij geen reden zag om te trouwen. Hij genoot van het leven met zijn vrienden, hij ging graag naar zijn club en voor hem was het vooruitzicht als getrouwd man verder te gaan weinig aantrekkelijk. Augusta meende eerst dat het normaal was voor een jongeman, maar die periode was toch echt voorbij en ze begon zich zorgen te maken of hij daar ooit wel overheen zou komen. Ze wist dat ze meer druk op hem moest uitoefenen.

Links van haar was de tafel gedekt voor Michael Fortescue, een charmant jongeman met politieke aspiraties. Er werd van hem gezegd dat hij goed overweg kon met de premier, Benjamin Disraeli, die tot de adelstand was verheven, en zich nu Lord Beaconsfield noemde. Fortescue was de tweede van het drietal dat Augusta moest helpen bij het verkrijgen van een adellijke titel voor Joseph. Hij was niet zo schrander als Hobbes, maar hij had betere manieren en hij was zelfbewust. Augusta was erin geslaagd Hobbes te imponeren, maar Fortescue zou ze moeten verleiden.

De heer Maple sprak een dankgebed, en Hastead schonk wijn. Joseph en Augusta dronken geen van beiden wijn, maar ze serveerden wel wijn aan hun gasten. Toen de soep werd opgediend glimlachte Augusta innemend naar Fortescue, en ze zei op gedempte toon: 'Wanneer zien we u in het parlement?'

'Wist ik dat zelf maar,' verzuchtte hij.

'Iedereen zegt dat u briljant bent, dat zult u toch wel weten?'

Hij was ingenomen met het compliment, maar voelde zich tegelijk verlegen door haar vleierende opmerking. 'Dat weet ik niet zo zeker.'

'Maar u ziet er zo goed uit... Dat kan toch geen kwaad?'

Nu leek hij eerder geschrokken. Hij had niet verwacht dat Augusta met hem zou flirten, al had hij daar geen afkeer van.

'U moet niet wachten tot de landelijke verkiezingen,' vervolgde ze. 'Waarom stelt u zich niet kandidaat bij lokale verkiezingen? Dat moet toch eenvoudig te regelen zijn? Men zegt dat de premier graag naar u luistert.'

'Dat is heel vriendelijk gezegd, maar meedoen aan de verkiezingen is een kostbare zaak, mevrouw Pilaster.'

Dat was het antwoord waar ze al op gehoopt had, maar ze liet het niet blijken. 'Is het heus?' vroeg ze verbaasd.

'Ja, en ik ben niet bepaald welgesteld.'

'Dat wist ik niet,' loog ze. 'Dan zou u een sponsor moeten zoeken.'

'Zeker een bankier?' Hij zei het half speels, maar er klonk ook verwachting in zijn stem door.

'Dat is niet onmogelijk. De heer Pilaster wil graag een actieve rol spelen in de landelijke politiek.' Dat zou hij zeker, wanneer hem een adellijke titel werd aangeboden. 'En hij ziet niet in waarom zakenlieden zich verplicht moeten voelen de liberalen te steunen. Onder ons gezegd, hij voelt zich vaak meer thuis bij de jongere conservatieven.'

Haar vertrouwelijke toon moedigde hem aan openhartig te spreken, wat ook haar bedoeling was, en nu zei hij: 'Hoe zou de heer Pilaster het land willen dienen, anders dan door een kandidaat voor de verkiezingen financieel te steunen?'

Dit was een uitdaging. Moest ze de vraag beantwoorden, of minder rechtstreeks zijn? Augusta besloot even open te zijn. 'Misschien in het Hogerhuis? Denkt u dat zoiets mogelijk is?' Ze genoot van dit gesprek, en hij ook.

'Mogelijk? Dat zeker. Maar of het voor de hand ligt is iets anders. Zal ik eens informeren?'

De opmerking was meer rechtstreeks dan Augusta verwacht had. 'Kunt u dat discreet doen?'

Hij aarzelde even. 'Ik denk van wel.'

'Dat is heel vriendelijk,' zei ze voldaan. Ze had hem tot haar medeplichtige gemaakt.

'Ik laat weten wat de mogelijkheden zijn.'

'En als er zich een geschikte lokale verkiezing voordoet, dan...'

'Dat is heel vriendelijk.'

Ze raakte even zijn arm aan. Hij was een heel aantrekkelijke jongeman, vond Augusta. Ze genoot ervan met hem samen te spannen. 'Ik geloof dat wij elkaar uitstekend begrijpen,' mompelde ze. Ze zag dat hij ongewoon grote handen had. Ze hield zijn arm nog even vast, keek hem diep in de ogen en wendde zich toen af.

Ze voelde zich uitstekend. Ze had met twee van de drie sleutelfiguren ge-

sproken, en nog steeds was alles onder controle. Tijdens de volgende gang van het diner, converseerde ze met Lord Morte, die rechts van haar zat. Met hem sprak ze beleefd over algemene onderwerpen: zijn vrouw moest haar invloed uitoefenen, en daarvoor moest ze wachten tot na het diner.

De heren bleven in de eetkamer om te roken, en Augusta ging met de dames de trap op naar haar slaapkamer. Daar sprak ze even onder vier ogen met Lady Morte. Harriet Morte was vijftien jaar ouder dan Augusta, ze had staalgrijs haar en een superieure houding. Ze was hofdame bij koningin Victoria. Evenals Arnold Hobbes en Michael Fortescue had ze invloed, en Augusta hoopte maar dat ze ook ontvankelijk was voor corruptie. Hobbes en Fortescue waren kwetsbaar omdat ze arm waren. Maar Lord en Lady Morte waren niet bepaald arm, ze leefden echter op veel te grote voet. De gewaden van Lady Morte waren prachtig, en haar juwelen oogverblindend. En Lord Morte meende dat hij een goede kijk had op winnende renpaarden, al was bijna veertig jaar lang het tegendeel gebleken.

Augusta was nerveuzer over de houding van Lady Morte dan ze over de twee heren geweest was. Vrouwen waren moeilijker te beïnvloeden. Ze zouden niet alles voetstoots aannemen, en ze wisten het meteen wanneer ze gemanipuleerd werden. Dertig jaar aan het hof had Lady Morte wat dat betreft ook heel opmerkzaam gemaakt.

Augusta begon als volgt: 'De heer Pilaster en ik hebben heel veel bewondering voor onze geliefde koningin.'

Lady Morte knikte, alsof ze dat vanzelfsprekend vond. Maar zo vanzelfsprekend was dat niet: koningin Victoria was in het land niet geliefd, vanwege haar teruggetrokken, afstandelijke en onbuigzame karakter.

Augusta vervolgde: 'Als er iets is waarmee wij u bij uw nobele taken kunnen helpen, dan zouden we dat maar al te graag doen.'

'Hoe vriendelijk.' Lady Morte keek lichtelijk vragend. Ze aarzelde even en besloot toen te vragen: 'Maar wat zou u dan wellicht kunnen doen?'

'Wat doen bankiers? Ze verstrekken leningen.' Augusta liet haar stem dalen. 'Het hofleven moet buitengewoon kostbaar zijn, lijkt me.'

Lady Morte verstarde. Er lag een taboe op spreken over geld, en dat doorbrak Augusta op flagrante wijze.

Maar Augusta liet zich niet weerhouden. 'Als u een rekening opent bij Pilasters Bank, dan zullen er wat dat betreft nooit meer problemen zijn...'

Lady Morte was beledigd, maar ze kreeg ook een onbeperkt krediet aangeboden bij een van de grootste banken ter wereld. Haar intuïtie waarschuwde haar dat ze het aanbod van Augusta hooghartig moest afwijzen, maar hebzucht weerhield haar. Augusta kon de tweestrijd op haar gezicht lezen.

Maar Augusta gunde haar niet de tijd er rustig over na te denken. 'Vergeef me alstublieft dat ik zo openhartig ben,' zei Augusta, 'maar het is alleen mijn wens behulpzaam te zijn.' Dat geloofde Lady Morte niet, maar ze veronderstelde dat Augusta graag dichterbij de hofkringen wilde komen.

Lady Morte aarzelde even, en zei toen: 'Dat is heel vriendelijk.'

Augusta had de derde horde genomen. Als ze deze dame juist taxeerde, dan zou ze binnen zes maanden hopeloos rood staan bij Pilasters Bank. En dan zou pas duidelijk worden wat Augusta van haar wilde.

Mevrouw Maple, de moeder van Emily, kwam terug van het toilet, en Lady Morte liep naar haar toe. Ze verdween met op haar gezicht een trek van lichte verbazing die wel vastgevroren leek. Augusta wist dat zij en Lord Morte op weg naar huis in hun rijtuig het er helemaal over eens zouden zijn dat mensen in de commercie bijzonder vulgair en slechtgemanierd waren. Maar op een dag zou hij duizend guinea's verliezen door op het verkeerde paard te wedden, en dezelfde dag zou haar kleermaker betaling eisen van een zes maanden oude rekening ten bedrage van driehonderd pond, en dan zou het echtpaar weer aan Augusta's aanbod denken, om vervolgens tot de conclusie te komen dat zakenlieden toch nut hadden.

De dames kwamen weer bij elkaar in de salon op de begane grond, waar de koffie werd geserveerd. Lady Morte gedroeg zich nog steeds afstandelijk, maar ze was niet echt grof. De heren voegden zich niet veel later bij het gezelschap. Joseph troonde de heer Maple mee de trap op, om zijn collectie snuifdozen te tonen. Augusta keek hen tevreden na: Joseph deed dat alleen wanneer hij iemand mocht. Emily speelde op de piano. Mevrouw Maple vroeg haar te zingen, maar ze zei dat ze verkouden was en bleef hardnekkig weigeren ondanks het aandringen van haar moeder, wat Augusta bezorgd deed denken dat ze misschien toch niet zo gedwee was als ze leek.

Ze had haar taak voor deze avond afgewerkt, en wilde dat alle gasten vertrokken, zodat ze de gebeurtenissen kon overdenken en bepalen hoeveel ze bereikt had. Eigenlijk vond ze geen van de gasten aardig, met uitzondering van Michael Fortescue. Maar ze dwong zichzelf beleefd te blijven en nog een uur lang gesprekken te voeren. Hobbes had ze aan de haak geslagen, meende ze. Fortescue had een tegenprestatie gevraagd, en Lady Morte was de weg gewezen naar het glibberige pad dat naar de ondergang leidde, en het was alleen een kwestie van tijd voordat ze zich daarop begaf.

Toen de gasten eindelijk afscheid hadden genomen wilde Edward naar zijn club gaan, maar Augusta hield hem tegen. 'Ga zitten en luister even naar me,' zei ze. 'Ik wil met jou en je vader praten.' Joseph die aanstalten

maakte om naar zijn slaapkamer te gaan, ging weer zitten. Augusta keek hem aan. 'Wanneer denk je Edward te benoemen tot partner in de bank?'

Josephs gezicht betrok meteen. 'Als hij ouder is.'

'Maar ik heb gehoord dat ze Hugh partner willen maken, en hij is drie jaar jonger dan Edward.' Augusta had geen verstand van financiële zaken, maar ze wist altijd precies wat er bij de bank gebeurde als het ging om promoties, en zeker wanneer het familieleden betrof. De mannen spraken meestal niet over het bedrijf als er dames bij aanwezig waren, maar Augusta kreeg alles uit hen los tijdens haar theeontvangsten.

'Leeftijd is een van de maatstaven om te beoordelen of iemand geschikt is om partner te worden,' zei Joseph verstoord. 'En een andere maatstaf is het vermogen nieuwe zaken aan te brengen. Dat heeft Hugh beter gedaan dan ik ooit eerder heb meegemaakt bij een zo jonge vent. Andere maatstaven zijn bijvoorbeeld een grote investering aan kapitaal, een vooraanstaande positie in de maatschappij, of politieke invloed. Ik vrees dat Edward geen van drieën heeft.'

'Maar hij is je zoon.'

'Een bank is een bedrijf, geen theekransje!' riep Joseph uit, en hij werd steeds kwader. Hij had er een hekel aan als ze hem uitdaagde. 'Status is niet het belangrijkste. Het talent om geld te verdienen is doorslaggevend.'

Augusta twijfelde. Moest ze erop aandringen dat Edward hoger gewaardeerd werd, als hij inderdaad ongeschikt was? Maar dat was onzin. Hij was uitstekend geschikt voor de taak. Misschien kon hij niet zo snel rekenen als Hugh, maar zijn afkomst zou hij niet verloochenen. Ze zei: 'Edward kan een flinke kapitaalinvestering doen bij de bank, als je dat wilt. Je kunt hem toch elk moment geld toeschuiven?'

Op het gezicht van Joseph verscheen de koppige trek die Augusta maar al te goed kende: zo keek hij wanneer hij weigerde te verhuizen, of haar verbod zijn slaapkamer opnieuw in te richten. 'Niet voordat die jongen trouwt!' En na die woorden beende hij de kamer uit.

Edward zei: 'Je hebt hem kwaad gemaakt.'

'Dat is alleen voor jouw bestwil, Teddy.'

'Maar je hebt het nog verergerd!'

'Nee, dat is niet waar.' Augusta zuchtte. 'Soms zie jij met je mooie ogen niet wat er aan de hand is. Jouw papa mag dan menen dat hij een duidelijk standpunt heeft ingenomen, maar als je er beter over nadenkt, zul je beseffen dat hij een flink bedrag op jouw naam wil zetten, en dat hij je partner maakt zodra je getrouwd bent.'

'Hemel, ik geloof dat het inderdaad zo is,' zei Edward verrast. 'Zo had ik het nog niet bekeken.'

'Dat is het probleem met jou, lieveling. Jij bent niet zo sluw als Hugh.'

'Hugh had veel geluk toen hij in Amerika zat.'

'Zeker, dat had hij. Jij wilt toch graag trouwen, of niet soms?'

Edward ging naast haar zitten en pakte haar hand vast. 'Waarom zou ik? Jij kunt toch voor mij zorgen?'

'Maar wie heb je dan als ik er niet meer ben? Vond je die kleine Emily Maple leuk? Ik vond haar erg charmant.'

'Ze zei tegen mij dat de jacht wreed is voor vossen,' zei Edward misprijzend.

'Jouw vader zal minstens honderdduizend pond op jouw naam zetten, misschien wel meer, misschien wel een kwart miljoen.'

Edward was niet onder de indruk. 'Ik heb alles wat ik wil, en ik blijf liever hier wonen.'

'Ik vind het ook fijn als je in de buurt bent. Maar ik wil je ook graag gelukkig getrouwd zien, met een lieve vrouw, en met je eigen kapitaal en als partner bij de bank. Beloof me dat je er over zult nadenken.'

'Ik zal erover nadenken.' Hij kuste haar op de wang. 'Nu moet ik echt gaan, mama. Ik heb met een paar vrienden afgesproken en ik ben al een half uur te laat.'

'Ga dan maar.'

Hij ging staan en liep naar de deur. 'Welterusten, mama.'

'Goedenacht,' zei ze. 'En denk aan Emily.'

~ 3 ~

Kingsbridge Manor was een van de grootste landhuizen in Engeland. Maisie had er drie of vier keer gelogeerd, en nog had ze amper de helft van het interieur gezien. Er waren twintig slaapkamers in het huis, de kamers voor de ongeveer vijftig bedienden niet meegerekend. Het gebouw werd verwarmd door haarden en het werd met kaarsen verlicht. Er was slechts een badkamer, en al was er geen modern comfort, de inrichting was ouderwets luxueus: hemelbedden die bekleed waren met zijde, heerlijke oude wijnen uit de grote kelders, paarden en wapens, boeken en talrijke spellen.

De jonge hertog van Kingsbridge bezat ooit zo'n honderdduizend hectare van het beste bouwland in Wiltshire, maar op advies van Solly had hij de helft van zijn landerijen verkocht en grond gekocht in South Kensington. Door de crisis in de landbouw waren veel welgestelde grondbezitters ver-

armd, maar hertog 'Kingo' had daar geen last van, en hij vermaakte zijn vrienden nog steeds met ontvangsten in grootse stijl.

De Prins van Wales had hen een week gezelschap gehouden. Solly, Kingo en de Prins hielden alledrie van rumoerig plezier maken, en Maisie hielp daarbij. Ze had voor de grap zeep door de slagroom gemengd bij de desserts, ze had Solly's bretels losgemaakt toen hij wegdommelde in de bibliotheek, zodat zijn broek op de grond viel toen hij overeind wilde komen, en ze had pagina's van *The Times* aan elkaar geplakt, zodat de krant niet opengeslagen kon worden. Toevallig had de Prins zelf de krant als eerste gepakt, en toen hij frommelde met de pagina's was het even spannend hoe hij zou reageren, want al was de erfgenaam van de troon verzot op practical jokes, hij was er zelf nooit het slachtoffer van. Maar hij grinnikte toen hij begreep wat er aan de hand was, en de anderen barstten in hartelijk gelach uit, van opluchting en omdat het zo grappig was.

De Prins was weer vertrokken, en Hugh Pilaster maakte zijn opwachting. Toen begonnen de moeilijkheden.

Het was Solly's idee om Hugh uit te nodigen. Solly was erg op Hugh gesteld. Maisie had geen redelijk argument om daartegen te protesteren. Solly was ook degene die Hugh had uitgenodigd voor het diner in Londen.

Hij had zich die avond snel hersteld, en bewezen dat hij onderhoudend gezelschap was aan tafel. Misschien waren zijn manieren niet zo verfijnd als wanneer hij de afgelopen zes jaar in Londen was gebleven, maar zijn aangeboren charme woog op tegen die tekortkomingen. Tijdens de twee dagen dat hij in Knightsbridge verbleef had hij de anderen onderhouden met zijn belevenissen in Amerika, een land dat ze geen van allen ooit bezocht hadden.

Het was ironisch dat ze het gedrag van Hugh een beetje lomp vond. Zes jaar eerder was het omgekeerd geweest. Maar Maisie leerde snel. Ze had zonder moeite het accent van de beste kringen aangeleerd. De grammaticale regels hadden haar meer moeite gekost, maar het moeilijkste was toch alle subtiliteiten in gedrag aanleren: keurig geformuleerde bedankbriefjes schrijven, de juiste manier om door een deur te lopen, tegen een schoothondje praten, of het gespreksonderwerp veranderen, of een aangeschoten gast negeren. Maar ze had erg haar best gedaan, en nu leek het alsof ze zich natuurlijk gedroeg.

Hugh had zich hersteld van de schok bij de hernieuwde kennismaking, maar dat gold niet voor Maisie. Ze zou de uitdrukking op zijn gezicht toen hij haar weer zag, nooit vergeten. Ze was erop voorbereid, maar voor Hugh was het een complete verrassing. En omdat hij zo verrast werd, had hij zijn

gevoelens duidelijk laten blijken. Maisie was getroffen toen ze de pijn in zijn ogen zag. Ze had hem zes jaar geleden diep gekwetst, en daar was hij niet overheen gekomen. Die uitdrukking op zijn gezicht bleef haar sindsdien voortdurend bij. Ze was geschrokken toen ze hoorde dat hij naar Engeland was gekomen, want ze wilde hem niet meer zien. Ze wilde niet aan het verleden herinnerd worden. Ze was nu getrouwd met Solly, die een goede echtgenoot voor haar was, en ze kon de gedachte niet verdragen dat ze hem pijn zou doen. En dan was Bertie, de reden van haar bestaan, er ook nog.

Hun zoontje heette Hubert, maar hij werd Bertie genoemd, en dat was ook de naam van de Prins van Wales. Bertie Greenbourne zou op 1 mei vijf jaar worden, maar dat was een geheim, want zijn verjaardag werd in september gevierd. Dat gebeurde om te verhullen dat hij al zes maanden na het huwelijk geboren was. Solly's familie kende de waarheid, maar verder wist niemand dit: Bertie was in Zwitserland geboren, tijdens de huwelijksreis van twaalf maanden door heel Europa. Sindsdien was Maisie heel gelukkig.

De ouders van Solly hadden Maisie niet bepaald hartelijk verwelkomd in de familie. Het waren hooghartige en snobistische Duitse joden, die al generaties in Engeland woonden, en ze keken neer op de Jiddisch sprekende Russische joden die nog maar kort geleden van boord waren gestapt. Het feit dat ze het kind van een andere man droeg bevestigde hun vooroordelen nog meer, en was een excuus om haar af te wijzen. Maar Solly's zuster Kate, die ongeveer even oud was als Maisie en zelf een dochtertje van zeven jaar had, bejegende Maisie wel aardig, wanneer haar ouders niet in de buurt waren.

Solly hield van haar, en hij hield ook van Bertie, al wist hij niet wie de echte vader was, en dat was genoeg voor Maisie – tot Hugh terug kwam.

Ze stond zoals altijd vroeg op, en liep naar de kinderkamers van het grote huis. Bertie zat juist aan het ontbijt in de kindereetkamer, met Anne en Alfred, de kinderen van Kingo, en drie gouvernantes hielden daarbij toezicht. Ze kuste zijn kleverige gezichtje en zei: 'Wat eet jij daar?'

'Pap met honing.' Bertie sprak al met het accent van de society, het accent dat Maisie met moeite had geleerd, en waarmee ze af en toe nog fouten maakte.

'Is het lekker?'

'De honing is lekker.'

'Ik neem ook een beetje,' zei Maisie en ze ging zitten. Pap was beter verteerbaar dan de zoute haring en gebakken niertjes die de volwassenen bij het ontbijt nuttigden.

Bertie leek niet op Hugh. Als baby had hij eerder op Solly geleken, want

alle baby's leken op Solly, maar nu leek hij steeds meer op Maisie's vader, met donker haar en bruine ogen. Maisie herkende af en toe iets van Hugh in het kind, vooral wanneer hij jongensachtig grijnsde, maar er was gelukkig geen treffende overeenkomst.

Een kindermisje bracht Maisie een bord pap met honing, en ze proefde ervan.

'Vind je het lekker, mama?' vroeg Bertie.

Anne zei: 'Niet met volle mond tegen je moeder praten, Bertie. Anne Kingsbridge was al zeven en ze moederde over Bertie en haar vijf jaar oude broertje Freddy.

'Het smaakt heerlijk,' zei Maisie.

'Willen jullie ook toast met boter?' vroeg een ander kindermisje, en de kinderen antwoordden in koor.

Maisie vond het eerst onnatuurlijk dat een kind opgroeide omringd door huispersoneel, en ze was bezorgd dat Bertie te beschermd zou opgroeien. Maar ze had al spoedig begrepen dat rijke kinderen ook in de modder spelen, op muren klauteren en met elkaar vechten, net als de armen, en dat het grootste verschil was dat de mensen die alles weer moesten opruimen daarvoor betaald kregen.

Ze had graag meer kinderen gekregen. Solly's kinderen, maar er was iets misgegaan tijdens de geboorte van Bertie, en de Zwitserse artsen hadden gezegd dat ze geen kinderen meer kon baren. Dat was inderdaad zo, want ze sliep al vijf jaar met Solly, en elke maand werd ze ongesteld. Bertie zou haar enig kind blijven. Ze vond het erg triest voor Solly, dat hij nooit zelf vader zou worden, maar hij zei dat hij gelukkiger was dan een man zich kon wensen.

Kingo's echtgenote, de hertogin, die door haar vriendinnen Liz werd genoemd, kwam even later ook de ontbijtkamer in. Terwijl ze de handjes en gezichtjes van de kinderen wasten zei Liz: 'Weet je, mijn moeder zou dit nooit gedaan hebben. Ze zag ons alleen als we keurig gewassen en opgedoft waren. Wat was dat toch onnatuurlijk.'

Maisie glimlachte. Liz vond zichzelf een heel gewone moeder, alleen omdat ze de gezichten van haar eigen kinderen waste.

Ze bleven tot tien uur in de kinderkamer, toen kwam de gouvernante om met de kinderen te tekenen en te schilderen. Maisie en Liz keerden terug naar hun kamers. Het was vandaag rustig, want er zou geen drijfsjacht georganiseerd worden. Enkele mannen gingen vissen, de anderen wilden een wandeling door het bos maken, met de honden, om af en toe konijnen te schieten. De dames en de heren die meer op de dames dan op hun jachthonden gesteld waren, zouden voor de lunch door het park wandelen.

Solly had ontbeten en hij maakte zich gereed om naar buiten te gaan. Hij was gekleed in een bruin tweedkostuum met een kort jasje. Maisie kuste hem en hielp bij het aantrekken van zijn rijglaarzen. Als zij niet in de buurt was had hij een bediende geroepen, omdat hij zich niet ver genoeg voorover kon buigen om de veters te strikken. Ze trok een bontmantel aan en zette haar hoed op. Solly pakte zijn dikke Iverness overjas, met een cape en bijpassende bolhoed. Daarna gingen ze naar de tochtige hal beneden, waar de anderen waren.

Het was een heldere ochtend, het vroom, en het was heerlijk om buiten te zijn wanneer je een dikke bontjas droeg, maar een marteling voor wie in de achterbuurten woonde of blootsvoets moest gaan. Maisie dacht vaak terug aan de ontberingen uit haar jeugd: dat maakte haar genot nog intenser, nu ze getrouwd was met een van de rijkste mannen ter wereld.

Ze liep met Kingo aan haar ene zijde, en Solly aan de andere kant. Hugh en Liz liepen achter hen. Hoewel Maisie hem niet kon zien, voelde ze zijn aanwezigheid, ze hoorde hem babbelen met Liz en hij maakte haar aan het lachen. In gedachten zag ze de twinkeling in zijn blauwe ogen. Na ongeveer een kilometer kwamen ze bij de hoofdpoot. Ze liepen verder naar de boomgaarden, toen Maisie een bekende gestalte met een zwarte baard zag, die van het dorp naar hen toe liep. Even dacht ze dat het papa was, maar toen herkende ze haar broer Danny.

Danny was zes jaar geleden teruggekeerd naar hun woonplaats, maar hij kwam daar te weten dat hun ouders niet meer in het oude huis woonden, en dat ze geen nieuw adres hadden achtergelaten. Teleurgesteld was hij verder naar het noorden gereisd, naar Glasgow, en daar had hij de Associatie voor het Welzijn van Arbeiders opgericht. De werkende mannen waren niet alleen verzekerd tegen werkloosheid, maar de organisatie voerde ook campagne voor veiliger arbeidsomstandigheden in de fabrieken, het recht om zich aan te sluiten bij vakbonden, en de financiële regulering van de corporaties. Zijn naam verscheen regelmatig in de kranten, maar dan werd hij Dan Robinson genoemd, omdat hij te gezaghebbend was om Danny genoemd te worden. Papa las artikelen over hem en kwam naar zijn kantoor, wat een vreugdevolle hereniging betekende.

Papa en mama hadden andere joden ontmoet, kort nadat Maisie en Danny van huis waren weggelopen. Ze leenden geld van hen en verhuisden naar Manchester, waar papa een nieuwe baan vond, en sindsdien leidden ze een beter bestaan. Mama genas van haar ziekte en was nu heel gezond.

Maisie was al met Solly getrouwd, toen het gezin herenigd werd. Solly zou papa met plezier een huis en een levenslange toelage hebben gegeven,

maar papa wilde liever blijven werken en daarom vroeg hij Solly hem geld te lenen om een nieuwe zaak te openen. Nu verkochten mama en papa kaviaar en andere delicatessen aan de rijke inwoners van Manchester. Als Maisie bij hen op bezoek ging, dan deed ze haar diamanten sieraden af en hielp mee achter de toonbank, er vast van overtuigd dat haar sjieke kennissen niet naar Manchester zouden reizen, of als ze dat wel deden niet zelf boodschappen zouden doen.

Nu ze Danny hier in Kingsbridge zag, was ze meteen bezorgd dat haar ouders iets was overkomen, en ze rende naar hem toe, met bonzend hart. 'Danny!' riep ze. 'Wat is er aan de hand? Is er iets met mama?'

'Met papa en mama is alles in orde, en met alle anderen ook,' stelde hij haar gerust.

'Goddank. Hoe wist je dat ik hier was?'

'Je hebt me toch geschreven?'

'O ja, dat is waar.'

Danny leek een Turkse strijder, met zijn krullende baard en felle ogen, maar hij droeg de kleren van een kantoorbediende – een versleten donker kostuum en een bolhoed – en kennelijk had hij ver gelopen, want zijn hoge schoenen waren modderig en hij keek vermoeid. Kingo keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar Solly redde de situatie door Danny hartelijk de hand te schudden. Hij zei: 'Hoe maak je het Robinson? Dit is mijn vriend, de hertog van Kingsbridge. Kingo, mag ik je voorstellen aan mijn zwager Dan Robinson, algemeen secretaris van de Associatie voor het Welzijn van de Arbeiders.'

Veel mensen zouden diep onder de indruk zijn wanneer ze werden voorgesteld aan een hertog, maar Danny niet. 'Hoe maakt u het, hertog?' vroeg hij luchtig.

Kingo schudde hem aarzelend de hand. Maisie vermoedde dat de edelman het redelijk vond om beleefd te zijn tegen een vertegenwoordiger van de arbeidersklasse, maar dat het niet te ver moest gaan.

Toen zei Solly: 'En dit is onze vriend Hugh Pilaster.'

Maisie verstrakte. In haar bezorgdheid voor haar ouders was ze vergeten dat Hugh achter haar stond. Danny kende geheimen over Hugh, geheimen die Maisie nooit aan haar echtgenoot had verteld. Danny wist dat Hugh de vader van haar kind was, en ooit had hij Hughs nek willen breken. Ze hadden elkaar nooit ontmoet, maar Danny was het zeker niet vergeten. Wat zou hij doen?

Maar hij was intussen zes jaar ouder geworden. Hij keek Hugh koel aan, en gaf hem beleefd een hand.

Hugh, die niet wist dat hij ooit vader was geworden en geen flauw vermoeden had van Danny's gevoelens, sprak op vriendelijke toon tegen hem. 'Ben jij de broer die van huis is weggelopen en naar Boston is vertrokken?'

'Dat ben ik inderdaad.'

Solly zei: 'Grappig dat Hugh het weet!'

Solly had er geen idee van hoeveel Hugh en Maisie van elkaar wisten. Hij wist evenmin dat ze ooit samen de nacht hadden doorgebracht en hun levensverhaal aan elkaar hadden verteld.

Maisie voelde zich verward door deze conversatie: er dreigden te veel geheimen geopenbaard te worden. Ze probeerde haastig vastere grond onder haar voeten te krijgen. 'Danny, waarom ben je hierheen gekomen?'

Er verscheen een bittere trek op zijn vermoeide gezicht. 'Ik ben niet langer secretaris van de Associatie,' zei hij. 'Ik ben voor de derde keer in mijn leven geruïneerd door incompetente bankiers.'

'Danny, alsjeblieft!' zei Maisie geschrokken. Danny wist heel goed dat Solly en Hugh allebei bankier waren.

Maar Hugh zei: 'Maak je niet druk, want wij hebben ook een hekel aan ondeskundige bankiers. Wat is er precies gebeurd, meneer Robinson?'

'Ik heb vijf jaar gewerkt aan de opbouw van de Associatie,' zei Danny. 'En dat was een groot succes. We betaalden elke week honderden ponden uit de werkloosheidskas, en we incasseerden duizenden aan premies. Maar wat moesten we doen met al dat geld?'

Solly zei: 'Ik denk dat jullie het geld hebben belegd voor slechte tijden?'

'En waar zouden we dat kapitaal belegd hebben?'

'Bij een bank, lijkt me.'

'Ja, bij de City of Glasgow Bank, om precies te zijn.'

'O, hemel,' zei Solly.

Maisie mengde zich in het gesprek. 'Ik begrijp er niets van.'

Solly verduidelijkte: 'De City of Glasgow Bank is failliet.'

'Ach nee!' schrok Maisie.

Danny knikte. 'Al die shillings, bijeengebracht door hardwerkende kerels, werden verloren door heren met hoge hoeden. En dan moet je nog verbaasd zijn dat er over revolutie wordt gepraat.' Hij zuchtte. 'Ik heb geprobeerd de Associatie te redden, sinds dat gebeurde, maar het was hopeloos en ik heb het opgegeven.'

Kingo zei beslist: 'Meneer Robinson, het spijt me zeer voor u en de leden van uw organisatie. Wilt u misschien een verfrissing? U heeft wel twaalf kilometer gelopen, als u van het station komt.'

'Ja, graag.'

Maisie zei: 'Ik ga met Danny naar binnen, dan kunnen jullie verder wandelen.' Ze begreep dat haar broer het erg moeilijk had, en ze wilde graag met hem alleen zijn en proberen hem tot steun te zijn.

De anderen waren ook onder de indruk van de tragische gebeurtenis. Kingo zei: 'Blijft u vannacht bij ons logeren, meneer Robinson?'

Maisie trok een grimas, want de hertog was al te gastvrij. Het was gemakkelijk even hoffelijk te zijn tegenover Danny, hier in het park, maar Kingo en zijn aristocratische vrienden zouden al spoedig genoeg krijgen van Danny's grove kleding en zijn betrokkenheid bij de werkende klasse. En dan zouden ze hun neus voor hem ophalen, waardoor hij gekwetst zou worden.

Maar Danny antwoordde: 'Ik moet vanavond weer in Londen zijn, en ik ben alleen gekomen om mijn zuster een paar uur te zien.'

Kingo zei: 'Laat me u dan met mijn koets naar het station brengen, wanneer u dat wilt.'

'Dat is werkelijk heel vriendelijk van u.'

Maisie greep haar broer bij de arm. 'Kom mee, dan zal ik zorgen dat je wat te eten krijgt.'

Nadat Danny naar Londen vertrokken was, ging Maisie naar Solly voor een middagdutje.

Solly lag op bed, gekleed in een rode zijden kamerjas, en hij keek hoe ze zich uitkleedde. 'Ik kan die welzijnsorganisatie van Danny niet redden,' zei hij. 'Zelfs als ik er financieel voordeel in zou zien, en dat is niet zo, dan zou ik de andere partners nooit kunnen overtuigen.'

Maisie kreeg opeens een teder gevoel voor hem. Ze had hem niet gevraagd of hij Danny misschien kon helpen. 'Wat ben je toch een lieve man,' zei ze en maakte zijn kamerjas open om zijn dikke buik te kussen. 'Je hebt al zoveel voor mijn familie gedaan, dat jij je nooit hoeft te verontschuldigen. En trouwens, Danny zou nooit iets van jou aannemen, daar is hij veel te trots voor, weet je.'

'Maar wat zal hij dan doen?'

Ze stapte uit haar onderrok en rolde haar kousen af. 'Morgen heeft hij een bespreking met de Ingenieursvereniging. Hij wil parlamentslid worden en hoopt dat ze hem financieel willen steunen.'

'En ik neem aan dat hij dan campagne gaat voeren voor strengere regulering van de banken door de overheid.'

'Zou jij daar dan tegen zijn?'

'We vinden het nooit prettig als de overheid zegt wat we moeten doen. Ik

geef toe dat er te veel banken op de fles gaan, maar misschien zouden het er wel meer zijn als politici leidinggeven aan de banken.'

Hij rolde naar zijn kant van het bed en steunde op zijn elleboog, zodat hij beter kon zien hoe ze haar ondergoed uittrok. 'Hoefde ik vanavond maar niet weg bij jou.'

Maisie had dezelfde wens. Al was het opwindend dat ze gezelschap van Hugh had, terwijl Solly weg was, toch voelde ze zich ook schuldig. 'Het geeft niet,' zei ze.

'Ik voel me zo beschaamd over mijn familie,' zei hij.

'Dat hoeft echt niet.' Het was Pesach, het joodse paasfeest, en Solly zou dat gaan vieren bij zijn ouders. Maisie was niet uitgenodigd. Ze wist dat Ben Greenbourne haar niet mocht, en ze had half het gevoel dat ze het verdiende zo door hem bejegend te worden, maar Solly was er echt door geschokt. Hij zou ruzie maken met zijn vader, als Maisie hem dat toestond. Maar dat wilde ze niet op haar geweten laden, en ze wilde beslist dat hij zijn ouders bleef opzoeken.

'Weet je heel zeker dat je het niet erg vindt?' vroeg hij bezorgd.

'Ja, heus. Luister, als ik echt zou willen, dan ging ik naar mijn ouders in Glasgow, om daar Pesach te vieren.' Ze keek peinzend voor zich uit. 'Het is alleen zo dat ik me niet echt interesseer voor die joodse gebruiken, al niet meer sinds wij uit Rusland zijn vertrokken. Toen we in Engeland kwamen, waren er geen andere joden in de stad. De mensen die ik kende bij het circus hadden meestal helemaal geen geloof. Zelfs toen ik met een jood trouwde, gaf jouw familie me het gevoel dat ik niet bepaald welkom was. Het is mijn lot een buitenstaander te blijven, en eerlijk gezegd vind ik dat niet erg. God heeft nog nooit iets voor mij gedaan.' Ze glimlachte. 'Mama beweert dat God jou aan mij gegeven heeft, maar dat is onzin. Ik heb het allemaal zelf gedaan.'

Hij voelde zich weer gerustgesteld. 'Ik zal je missen, vanavond.'

Ze ging op de rand van het bed zitten, en leunde naar voren, zodat hij even met zijn gezicht langs haar borsten kon strelen. 'Ik zal je missen.'

'Mmm.'

Na een tijdje lagen ze naast elkaar, ondersteboven ten opzichte van elkaar, en hij streelde haar tussen haar benen, terwijl zij zijn penis likte en kustte. Hij deed het graag 's middags, en hij slaakte een gesmoorde kreet toen hij klaarkwam in haar mond. Ze ging anders liggen en nestelde zich in zijn arm.

'Waar smaakt het naar?' vroeg hij slaperig.

Ze smakte met haar lippen. 'Naar kaviaar.'

Hij grinnikte en sloot zijn ogen.

Ze begon zichzelf te strelen. Het duurde niet lang voordat hij snurkte. Toen ze klaarkwam, verroerde hij zich niet.

'De directie van de City of Glasgow Bank zouden ze in de cel moeten zetten,' zei Maisie kort voor het diner.

'Dat is wel een beetje hardvochtig,' vond Hugh.

Die opmerking vond ze hooghartig. 'Hardvochtig?' herhaalde ze geërgerd. 'Het is anders minder erg dan wat die arbeiders is overkomen. Zij zijn al hun geld kwijt!'

'Niemand is volmaakt, zelfs die arbeiders niet,' hield Hugh vol. 'Als een timmerman een fout maakt, en een huis stort in, moet hij dan in de gevangenis?'

'Dat is niet hetzelfde!'

'Waarom niet?'

'Omdat een timmerman dertig shilling per week betaald krijgt en de bevelen van een opzichter moet gehoorzamen, terwijl een bankier duizenden verdient en dat rechtvaardigt omdat hij zoveel verantwoordelijkheid zou dragen.'

'Allemaal waar. Maar een bankier is ook een mens, en hij heeft ook een vrouw en kinderen die hij moet onderhouden.'

'Dan kun je hetzelfde zeggen van moordenaars, terwijl we die toch ophangen, zonder ons te bekommeren om zijn kinderen die als wees achterblijven.'

'Maar als iemand een medemens per ongeluk doodt, bijvoorbeeld als hij bij de konijnejacht een ander raakt, dan sturen we hem niet eens naar de gevangenis. Dus waarom zouden we bankiers die het geld van anderen verliezen wel straffen?'

'Om hun collega's voorzichtiger te maken.'

'En met dezelfde redenering zouden we degene die een medejager neerschiet moeten ophangen om andere schutters voorzichtiger te maken.'

'Hugh, jij bent gewoon pervers.'

'Nee, dat ben ik niet. Waarom zouden we roekeloze bankiers anders behandelen dan onoplettende jagers?'

'Het verschil is dat door een roekeloos geweerschot niet duizenden kostwinners tot de bedelstaf worden gebracht. En dat kunnen onzorgvuldige bankiers wel doen.'

Kingo kwam tussenbeide: 'De directeuren van de City of Glasgow Bank verdwijnen vermoedelijk achter tralies, heb ik vernomen.'

Hugh vulde aan: 'Dat dacht ik ook.'

Maisie kon het wel uitschreeuwen van machteloze woede. 'Waarom sprak je me dan aldoor tegen?'

Hij grijnsde. 'Om te zien of jij jouw mening kon onderbouwen.'

Maisie herinnerde zich dat Hugh dit altijd deed, en ze beet op haar tong. Haar felle persoonlijkheid was een van de redenen dat ze in de smaak viel bij de hoogste kringen, en de reden dat ze geaccepteerd werd, ondanks haar eenvoudige afkomst. Maar men raakte verveeld wanneer ze haar opvattingen te heftig bleef verdedigen. Haar stemming veranderde op slag. 'Sir, u heeft mij beledigd! Ik daag u uit voor een duel!' riep ze theatraal.

'En met welke wapens duelleren dames?' vroeg Hugh lachend.

'Met hoedespelden, bij het aanbreken van de dag!'

Ze moesten allemaal lachen om haar woorden, en op dat moment kwam een bediende melden dat het diner werd opgediend.

Er zaten altijd wel twintig mensen aan de lange eettafel. Maisie genoot elke keer weer van het ritselende damast en het verfijnde servies, de tientallen kaarslichtjes die weerkaatsten in het glanzende glaswerk, de smetteloze kleding van de heren en de fleurige gewaden en de kostbare sieraden van de dames. Elke avond werd er champagne geschonken, maar Maisie raakte daar altijd snel aangeschoten van, en daarom nam ze maar een paar slokjes.

Ze zat naast Hugh. De hertogin gaf haar meestal een plaats naast Kingo, want die hield ervan naast een aantrekkelijke jongedame te zitten en de hertogin was tolerant. Maar deze avond was de formule kennelijk gewijzigd. Niemand wilde bidden, want in deze kringen werd religie voor de zondag gereserveerd. De soep werd opgediend en Maisie babbelde opgewekt met haar beide tafelheren. Maar haar gedachten waren bij haar broer. Arme Danny! Hij was zo schrander en zo toegewijd, hij was een geboren leider – en nu zo ongelukkig. Ze vroeg zich af of hij succes zou hebben met zijn nieuwe ambitie om parlamentslid te worden. Ze hoopte het maar... papa zou heel trots zijn.

Vandaag was haar achtergrond zichtbaar geworden in haar nieuwe bestaan. Het was opmerkelijk hoe weinig verschil dat maakte. Evenals zij scheen Danny niet tot een bepaalde klasse in de maatschappij te horen. Hij vertegenwoordigde de werkende klasse, en kleepte zich als iemand uit de middenstand, maar toch had hij dezelfde wat arrogante zelfbewuste manieren van Kingo en zijn vrienden. Ze konden niet gemakkelijk bepalen of hij een zoon van de betere kringen was die ervoor gekozen had een martelaar van de arbeiders te worden, of een arbeiderszoon die carrière had gemaakt.

Iets dergelijks gold ook voor Maisie. Wie maar het geringste gevoel had

voor klasseverschillen, zag meteen dat ze niet een geboren dame was. Maar ze speelde haar rol zo overtuigend en ze was zo aantrekkelijk en charmant dat niemand het gerucht wilde geloven dat Solly haar had opgepikt in een dansgelegenheid. Als er twijfel was of ze geaccepteerd werd in de Londense society, werd die vraag beantwoord toen de Prins van Wales, de zoon van koningin Victoria en de toekomstige koning, had bekend dat hij getroffen was door haar verschijning en haar een gouden sigarettenkoker met een diamanten clip had gestuurd.

Naarmate de maaltijd vorderde, voelde Maisie de aanwezigheid van Hugh naast haar steeds sterker. Ze probeerde de conversatie luchtig te houden, en zorgde ervoor minstens zoveel met haar andere tafelheer te spreken, maar het verleden scheen achter haar te staan, wachtend op erkenning, als een geduldige smekeling.

Zij en Hugh hadden elkaar enkele keren ontmoet sinds hij was teruggekeerd in Londen, en nu hadden ze twee etmalen in hetzelfde huis doorgebracht, maar ze hadden nooit gepraat over wat er zes jaar geleden was gebeurd. Hugh wist alleen dat ze zonder een spoor na te laten verdwenen was, om dan weer op te duiken als mevrouw Greenbourne. Vroeg of laat moest ze hem toch een verklaring geven. Ze was bang dat daarover praten alle oude herinneringen weer boven zou brengen, zowel bij haar als bij hem. Maar het moest gebeuren, en misschien was dit wel een geschikt moment, nu Solly afwezig was.

Er werd rumoerig gepraat door de andere disgenoten, en Maisie besloot dat ze nu moest beginnen. Ze wendde zich tot Hugh, maar opeens werd ze overmand door emoties. Ze probeerde wel drie keer iets te zeggen, maar kon niet verder spreken. Eindelijk kreeg ze enkele woorden over haar lippen. 'Ik zou jouw carrière geruïneerd hebben, weet je...' Maar het werd haar te veel en ze moest zich beheersen om niet in tranen uit te barsten.

Hij begreep meteen waar ze op doelde. 'Wie heeft gezegd dat jij mijn carrière zou ruïneren?'

Als hij het medelijdend had gezegd was ze misschien ingestort, maar hij sprak gelukkig op agressieve toon, zodat ze wel kon antwoorden. 'Jouw tante Augusta.'

'Ik dacht al dat zij er iets mee te maken had.'

'Ze had ook gelijk.'

'Dat geloof ik niet,' zei Hugh en hij werd snel kwader. 'Jij hebt Solly's carrière toch ook niet verwoest?'

'Rustig maar. Solly was niet het zwarte schaap in de familie. Maar het was allemaal al moeilijk genoeg. Zijn familie heeft een grondige hekel aan mij.'

'Zelfs terwijl jij joods bent?'

'Ja. Joden kunnen even snobistisch zijn als wie dan ook.' Hij zou nooit de werkelijke reden horen – dat Solly niet de vader van Bertie was.

'Waarom heb je me niet gewoon verteld wat je deed en waarom?'

'Dat kon ik niet.' Toen ze weer terugdacht aan die vreselijke tijd kreeg ze een brok in haar keel, en ze moest diep ademen om zichzelf te kalmeren. 'Ik vond het heel moeilijk om mezelf zo af te snijden, en het brak mijn hart. Ik had dat niet kunnen doen als ik mezelf ook nog tegenover jou moest rechtvaardigen.'

Toch gaf hij het nog niet op. 'Je had me een briefje kunnen sturen.'

Maisie's stem daalde tot gefluister. 'Ik kon mezelf er niet toe brengen je te schrijven.'

Eindelijk scheen hij begrip te hebben. Hij nam een slok wijn en wendde zijn ogen af. 'Het was vreselijk, ik wist niet eens of je nog leefde.' Zijn stem klonk bitter, maar ze zag nu de oude pijn in zijn ogen.

'Het spijt me,' zei ze zwakjes. 'Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan. Dat wilde ik niet. Ik wilde niet dat jij ongelukkig werd. Ik deed het uit liefde.' Zodra ze het woord 'liefde' had uitgesproken had ze daar spijt van.

Hij ging er meteen op in. 'Hou je nu van Solly?' vroeg hij afgemeten.

'Ja.'

'Jullie hebben het heel gerieflijk.'

'Zoals wij leven is het niet moeilijk tevreden te zijn.'

Hij was nog steeds boos op haar. 'Jij hebt gekregen wat je altijd wilde hebben.'

Dat was een beetje hardvochtig, maar misschien verdiende ze dat wel en daarom knikte ze alleen.

'Wat is er van April geworden?'

Maisie aarzelde. Dit ging een beetje te ver. 'Jij plaatst mij dus naast April, nietwaar?' Ze voelde zich gekwetst.

Op de een of andere manier verflauwde zijn woede. Hij glimlachte spijtig en zei: 'Nee, jij was nooit zoals April, dat weet ik. Toch wil ik graag weten hoe het met haar is. Zie je haar nog wel eens?'

'Ja, maar in het geheim.' April was een neutraal onderwerp: over haar praten voerde hen weg van het gevaarlijke emotionele terrein. Maisie besloot zijn nieuwsgierigheid te bevredigen. 'Weet jij een gelegenheid die Nelli's wordt genoemd?'

Hij liet zijn stem dalen. 'Maar dat is een bordeel.'

Ze kon niet nalaten aan hem te vragen: 'Ben je daar ooit geweest?'

Hij keek gegeneerd. 'Ja, een keer. Maar het was een fiasco.'

Dat verbaasde haar niet. Ze herinnerde zich hoe naief en onervaren Hugh als twintigjarige was. 'Nou, dat huis is nu Aprils eigendom.'

'Alle machtig! Hoe is dat zo gekomen?'

'Eerst werd ze de minnares van een bekende romanschrijver, en woonde ze in een schattig huisje in Clapham. Maar hij raakte op haar uitgekeken in een periode dat Nellie wilde ophouden met werken. Daarom heeft April dat huisje verkocht en Nellie uitgekocht.'

'Wat grappig,' zei Hugh. 'Nellie zal ik nooit vergeten, ze is de dikste vrouw die ik ooit ontmoet heb.'

Het werd opeens stil rond de tafel, en de laatste woorden van Hugh werden gehoord door enkele anderen. Er werd hartelijk gelachen en iemand zei: 'Wie was die dikke dame dan wel?' Hugh grijnsde alleen en zei niets.

Daarna vermeden ze een gesprek over gevaarlijke onderwerpen, maar Maisie voelde zich alsof ze gevallen was en zich bezeerd had.

Toen het diner afgelopen was en de heren hun sigaren rookten, kondigde Kingo aan dat hij wilde dansen. Het vloerkleed werd opgerold en een huisknecht die polka's op de piano kon spelen werd geroepen om muziek te maken.

Maisie danste met iedereen, behalve met Hugh. Toen werd zo duidelijk dat ze hem ontweek dat ze besloot wel met hem te dansen, en het was alsof er zes jaar verdwenen en ze weer terug waren in Cremorne Gardens. Hij hoefde haar nauwelijks te leiden, want ze scheen instinctief dezelfde bewegingen te maken. Maisie moest er onwillekeurig aan denken dat Solly maar een onbeholpen danser was.

Na Hugh koos ze een andere partner, maar de heren vroegen haar niet ten dans. Toen het elf uur was en er cognac werd geserveerd, werden de stropdassen losgeknoopt, enkele vrouwen schopten hun schoenen uit en Maisie danste alleen nog met Hugh. Ze wist dat ze zich schuldig moest voelen, maar dat was nooit haar sterkste punt geweest. Ze genoot, en wilde dat zo houden. Toen de pianospelende bediende uitgeput was, wenste de hertogin een frisse neus te halen, en de dienstmeisjes kregen opdracht mantels te halen, zodat iedereen even door de tuin kon lopen. Buiten in het donker pakte Maisie Hughs arm. 'De hele wereld weet wat ik de laatste zes jaar gedaan heb, maar wat deed jij?' vroeg ze.

'Ik vind Amerika prima,' zei hij, 'want er is geen classesysteem. Er zijn wel rijke en arme mensen, maar er bestaat geen aristocratie, geen onzin over protocol of rangen en standen. Wat jij gedaan hebt, door met Solly te trouwen en bevriend te raken met de meest vooraanstaanden in dit land, is

hier tamelijk ongewoon, en ik durf te wedden dat jij nooit de waarheid vertelt over jouw afkomst...'

'Ze hebben wel argwaan, denk ik. Maar je hebt gelijk, ik ben niet openhartig.'

'In Amerika zou je juist trots zijn op je nederige afkomst, zoals Kingo pocht op zijn voorouders die meestreden in de slag bij Agincourt.'

Maisie had belangstelling voor Hugh, niet voor Amerika. 'Je bent niet getrouwd?'

'Nee.'

'Was er in Boston een meisje dat je aardig vond?'

'Ik heb er wel naar gezocht, Maisie,' zuchtte hij.

Opeens wenste ze dat ze de vraag niet gesteld had, want ze kreeg een voorgevoel dat zijn antwoord haar geluk zou verstoren. Maar het was al te laat. De vraag was gesteld, en hij begon te praten.

'Er waren heel knappe meisjes in Boston, intelligent en aantrekkelijk, en meisjes die een prima echtgenote en moeder zouden zijn. Ik besteedde aandacht aan sommigen van hen, en ze vonden mij ook wel aardig. Maar wanneer het zover kwam dat ik een huwelijksaanzoek moest doen, deinsde ik terug, en elke keer wist ik dat ik niet genoeg voor haar voelde. Ik voelde niet wat ik voor jou voel. Het was geen liefde.'

Nu had hij het gezegd. 'Zeg maar niets,' fluisterde Maisie.

'Enkele moeders werden behoorlijk kwaad op mij, en ik kreeg een slechte reputatie, zodat de meisjes afstandelijker werden. Ze deden wel aardig, maar ze wisten dat er iets was met mij. Ik was niet serieus, niet het soort man dat keurig wil trouwen. Hugh Pilaster, de Engelse bankier en hartenbreker. En als een meisje voor mij viel, ontmoedigde ik haar toch. Ik breek niet graag iemands hart, want ik weet veel te goed hoe dat voelt.'

Haar gezicht was nat van tranen, beseft Maisie, en ze was blij dat het buiten donker was. 'Het spijt me,' zei ze, maar haar stem klonk zo zacht en fluisterend dat ze de woorden zelf amper kon verstaan.

'Hoe dan ook, ik weet nu wat mij scheelt. Ik denk dat ik het altijd geweten heb, maar de laatste twee dagen zijn alle twijfels verdwenen.'

Ze waren wat achter geraakt, en hij bleef staan om haar recht aan te kijken.

'Zeg het niet, Hugh. Alsjeblieft...' fluisterde ze.

'Ik hou nog steeds van je, dat is alles.'

Het was gezegd, en nu was alles bedorven.

'En ik denk dat jij ook nog steeds van mij houdt,' vervolgde hij genadeloos. 'Of niet soms?'

Ze keek naar hem op. Ze zag in zijn ogen de weerspiegeling van de lichtjes in het huis aan de andere kant van het gazon, maar zijn gezicht was in de schaduw. Hij boog zijn hoofd en kustte haar lippen. Ze wendde haar gezicht niet af. 'Zilte tranen,' zei hij na een tijdje. 'Je houdt ook van mij. Dat wist ik wel.' Hij haalde een opgevouwen zakdoek te voorschijn en droogde de tranen op haar wangen voorzichtig.

Ze moest hier een einde aan maken. 'We moeten naar de anderen,' zei ze. 'De mensen zullen er nog wat van zeggen.' Ze keerde zich om en begon te lopen, zodat hij haar arm moest loslaten of met haar mee lopen. Hij volgde haar.

'Het verbaast me dat jij je druk maakt dat de mensen er wat van zeggen,' zei hij. 'Want jij verkeert juist in kringen waar niemand zich iets aantrekt van praatjes.'

Ze maakte zich geen zorgen over de anderen, maar alleen over zichzelf. Ze dwong hem sneller te lopen, tot ze bij de rest van het gezelschap waren. Daar liet ze zijn arm los en begon een gesprek met de hertogin.

Ze dacht nog aan de woorden van Hugh dat kennissen zo tolerant zouden zijn. Dat was inderdaad waar, moest ze toegeven.

Toen ze het huis weer binnengingen, sloeg de staande klok in de hal juist middernacht. Maisie voelde zich opeens doodmoe van de spanningen van deze dag. 'Ik ga slapen,' kondigde ze aan.

Ze zag de hertogin peinzend naar Hugh kijken, toen weer terug naar haar, en ze moest een glimlach onderdrukken. Ze beseftte dat iedereen veronderstelde dat ze deze nacht bij Hugh zou slapen.

De dames gingen gezamenlijk naar boven, en lieten de heren achter om te biljarten en nog een slaapmutsje te nemen. Terwijl de vrouwen haar goedenacht kusten, zag Maisie dezelfde uitdrukking in hun ogen: een schalkse twinkeling met een vleugje jaloezie.

Ze ging naar haar slaapkamer en sloot de deur. Een kolenvuur brandde in de haard, en er stonden kaarsen op de schoorsteenmantel en het dressoir. Op het nachtkastje stond als gewoonlijk een schaal met sandwiches en een fles sherry, voor het geval ze trek kreeg in iets, en al gebruikte ze er nooit wat van, het huispersoneel van Kingsbridge Manor zette het altijd bij het bed van elke gast gereed.

Ze begon zich uit te kleden. Misschien vergisten alle anderen zich wel, en zou Hugh die nacht niet bij haar komen. De gedachte bezorgde haar een steek, en ze beseftte dat ze naar hem verlangde, dat hij haar in zijn armen zou nemen en kussen. Hij zou haar gretig kussen, en niet steels, zoals in de tuin, maar vol begeerte en onbeschaamd. Het gevoel bracht een overweldi-

gende herinnering in haar boven aan die avond, zes jaar geleden, na de paardenrennen, toen ze samen in het smalle bed in het huis van zijn tante lagen. En ze herinnerde zich weer de uitdrukking op zijn gezicht toen ze haar jurk uittrok.

Ze keek naar haar lichaam in de grote spiegel. Hugh zou zien dat ze veranderd was. Zes jaar geleden had ze kleine roze tepels, maar nu, nadat ze Bertie gezoogd had, waren ze groot, ze hadden de kleur van aardbeien en staken naar voren. Als meisje hoefde ze geen korset te dragen, want ze had toen een wespetaille, maar na haar zwangerschap was ze nooit meer zo slank geworden bij haar middel.

Ze hoorde mannen de trap opkomen, met zware voetstappen en lachend om een grap. Hugh had gelijk: geen van hen zou geschokt zijn door een geval van overspel tijdens een feest. Ze vroeg zich af of deze heren zich niet ontrouw voelden jegens hun vriend Solly. En toen besepte ze opeens, alsof ze een klap in haar gezicht kreeg, dat zij degene was die dat gevoel zou moeten hebben.

Ze had Solly de hele avond uit haar gedachten gebannen, maar nu kwam hij haar weer voor ogen: onschuldig en welwillend, de gulle Solly die zoveel van haar hield, zo zorgzaam was voor Bertie, al wist hij dat het niet zijn kind was. En hij was amper een paar uur van huis, of Maisie wilde een andere man al bij haar in bed laten stappen. Wat voor soort vrouw ben ik? vroeg ze zich af.

In een opwelling liep ze naar de deur en deed die op slot.

Ze besepte nu waarom ze Hughs woorden over de tolerante houding van de kringen waarin ze verkeerde zo afkeurde. Het maakte haar gevoel voor Hugh zo gewoon, alsof het een onbeduidende flirt was, iets waarover de vrouwen in de society maar al te graag roddelden. Solly verdiende beter dan verraden te worden door een platvloerse affaire.

Maar ik verlang naar Hugh, dacht ze toen.

De gedachte dat ze deze nacht niet met hem zou doorbrengen, maakte haar bijna aan het huilen. Ze dacht aan zijn jongensachtige grijns, zijn magere borst, zijn blauwe ogen en zijn gladde witte huid, en ze herinnerde zich de uitdrukking op zijn gezicht toen hij naar haar lichaam keek: een uitdrukking van verwondering en gelukzaligheid, verlangen en hartstocht. En het leek zo moeilijk dat op te geven.

Er werd zachtjes op de deur geklopt.

Ze stond naakt in het midden van de kamer, als verlamd en verdoofd.

De deurkruk bewoog en er werd tegen de deur geduwd, maar die bleef uiteraard dicht.

Ze hoorde haar naam noemen door een gedempte stem.

Ze liep naar de deur en bracht haar hand naar de sleutel in het slot.

'Maisie!' riep de stem zacht. 'Ik ben het, Hugh.'

Ze verlangde zo sterk naar hem dat het geluid van zijn stem haar vochtig maakte. Ze stak een vinger in haar mond en beet hard, maar de pijn deed het verlangen niet afnemen.

Hij klopte weer op de deur. 'Maisie! Laat me binnen!'

Ze leunde tegen de muur, en tranen biggelden over haar gezicht, van haar kin op haar borsten druipend.

'Laten we toch met elkaar praten!'

Ze wist dat er niet gepraat zou worden als ze de deur opende. Ze zou hem in haar armen nemen, en ze zouden in een vurige omstrengeling op de vloer belanden.

'Zeg toch iets! Ben je daar? Ik weet heus wel dat je er bent...'

Ze bleef stil staan, en hilde geluidloos.

'Alsjeblieft?' smeekte hij. 'Toe dan?'

Na een tijdje gaf hij het op en liep weg.

Maisie sliep slecht en werd al vroeg wakker. Maar toen de nieuwe dag aanbrak, voelde ze zich wat opgewekter. Voor de andere gasten op waren liep ze als gewoonlijk naar de kinderkamers. Voor de deur van de kamer waar de kinderen aten bleef ze met een ruk staan. Ze was toch niet als eerste uit bed. Ze hoorde een mannenstem in de kamer. Ze luisterde ingespannen, en herkende de stem van Hugh.

Hij zei: 'En op dat moment werd de reus wakker...'

Er klonk een kinderlijk kreetje van angst, en Maisie wist dat het Bertie was.

Hugh vertelde verder: 'Jan liet zich snel langs de bonestaak naar beneden glijden, maar de reus kwam achter hem aan!'

Kingo's dochter Anne zei met het alwetende stemmetje van een zevenjarig meisje: 'Bertie verstopt zich achter een stoel, omdat hij zo bang is. Maar ik ben niet bang, hoor.'

Maisie wilde zich net als Bertie verstoppen, ze draaide zich om en wilde teruglopen naar haar kamer, maar ze bedacht zich. Ze moest Hugh vandaag onder ogen komen, en misschien was de kinderkamer wel de beste omgeving. Ze haalde diep adem en stapte naar binnen.

Drie kinderen luisterden geboeid naar Hugh. Bertie zag niet eens dat zijn moeder binnenkwam. Hugh keek op en Maisie zag de gekwelde blik in zijn ogen. 'Ga door,' zei Maisie, en ze ging bij Bertie zitten en knuffelde hem.

Hugh richtte zijn aandacht weer op de kinderen. 'En wat deed Jan toen?' 'Ik weet het!' riep Anne. 'Hij pakte een bijl.'

'Ja, inderdaad.'

Maisie drukte Bertie tegen zich aan, die met grote ogen naar zijn echte vader keek. Als ik dit aan kan, dan ben ik tot alles in staat, dacht Maisie.

Hugh zei: 'En toen de reus halverwege de bonestaak was, hakte Jan die om. De reus viel languit op de grond... en was op slag dood. En Jan en zijn moeder leefden nog lang en gelukkig.'

Bertie zei: 'Vertel het nog een keer.'

~ 4 ~

Het was druk in de ambassade van Cordova. Morgen was het de nationale Onafhankelijkheidsdag, en er zou in de middag een grootse ontvangst zijn voor parlementsleden, functionarissen van het ministerie van Buitenlandse Zaken, diplomaten en journalisten. Die ochtend had Micky Miranda een vormelijk briefje gekregen van de Britse minister van Buitenlandse Zaken, waarin gemeld werd dat twee Engelse toeristen vermoord waren, tijdens een tocht door de Andes. Maar toen Edward Pilaster verscheen liet Micky alles vallen, want wat hij tegen hem te zeggen had was belangrijker dan welk briefje of welke receptie ook. Micky had een half miljoen pond nodig, en hij hoopte dat Edward die aan hem kon geven.

Micky was nu een jaar ambassadeur van Cordova. Om die functie te veroveren had hij al zijn scherpzinnigheid moeten gebruiken, maar bovendien had het zijn familie een fortuin aan smeergelden gekost. Nu moest hij zijn belofte gestand doen, en hij zou nog liever sterven dan zijn vader teleurstellen.

Hij ging met Edward naar de kamer van de ambassadeur, een groot vertrek op de eerste verdieping, gedomineerd door de vlag van Cordova. Hij liep naar de grote tafel, spreidde een landkaart van Cordova uit en plaatste op de hoeken zijn sigarenkistje, een sherrykaraf, een glas en de hoge hoed van Edward. Micky aarzelde, want het was de eerste keer dat hij iemand om een half miljoen zou vragen.

'Dat is de provincie Santamaria, in het noorden van het land,' begon hij.

'Ik ken de geografie van Cordova,' zei Edward humeurig.

'Ja, uiteraard ken je die,' zei Micky tegemoetkomend. Pilasters Bank deed grote zaken met Cordova, door de export van nitraat, gezouten vlees en zil-

ver te financieren, alsmede de import van mijnbouwgereedschap, wapens en luxe goederen. Edward handelde al die transacties af, dank zij Micky, die eerst attaché was, en later ambassadeur, en iedereen die geen gebruik maakte van Pilasters Bank het leven zuur maakte. Als gevolg daarvan was Edward nu de toonaangevende expert in Londen wat betreft Cordova. 'Uiteraard weet jij dat,' herhaalde Micky. 'En je weet ook dat de nitraat die door mijn vader gedolven wordt per muilezel van Santamaria naar Palma wordt vervoerd. Maar misschien weet jij niet dat het heel goed mogelijk is een spoorweg aan te leggen langs die route.'

'Hoe weet jij dat zo zeker? Een spoorweg aanleggen is heel gecompliceerd.'

Micky pakte een gebonden boek van zijn bureau. 'Omdat mijn vader een onderzoek heeft laten verrichten door een Schotse ingenieur, een zekere Gordon Halfpenny. Hierin staan alle details beschreven, en een raming van de kosten. Kijk maar.'

'Hoe duur is het?' wilde Edward weten.

'Vijfhonderdduizend pond.'

Edward bladerde door de pagina's van het rapport. 'En de politiek?'

Micky keek tersluiks naar het grote portret van president Garcia, in het uniform van opperbevelhebber van het leger. Telkens wanneer Micky naar dat schilderij keek, beloofde hij zichzelf dat zijn portret eens op die plek aan de muur zou hangen. 'De president staat welwillend tegenover het plan. Hij denkt dat het zijn militaire greep op het platteland zal versterken.' Garcia had vertrouwen in papa. Sinds papa gouverneur van de provincie Santamaria was geworden – met hulp van tweeduizend Westley-Richards geweren, die in Birmingham waren gemaakt – was de familie Miranda een vaste bondgenoot van de president. Garcia had geen argwaan over de werkelijke motieven van papa, en waarom hij een spoorweg naar de hoofdstad wilde: dan zou de familie Miranda de hoofdstad kunnen aanvallen binnen enkele dagen, in plaats van twee weken.

'Hoe moet dat betaald worden?' vroeg Edward.

'We proberen het geld bijeen te brengen op de markt in Londen,' zei Micky luchtig. 'Ik dacht dat Pilasters Bank die transactie misschien wel graag wil uitvoeren.' Hij probeerde langzaam en normaal te ademen. Dit was de climax van zijn langdurige en moeizame inspanningen: nu zou hij eindelijk beloond worden voor alle moeite.

Maar Edward schudde zijn hoofd en zei: 'Dat denk ik niet.'

Micky was verbaasd en ontzet. Hij had verwacht dat Edward er in het ongunstigste geval over wilde nadenken. 'Maar jij hebt zo vaak geld bijeenge-

bracht voor de aanleg van spoorwegen, dus ik dacht dat je blij zou zijn met dit voorstel.'

'Cordova is anders dan Canada of Rusland,' zei Edward. 'Investeerders zijn niet erg gecharmeerd van de politieke situatie, waar elke provinciale caudillo zijn privé-leger heeft. Dat zijn middeleeuwse toestanden.'

Micky had daar niet aan gedacht. 'Jij hebt de zilvermijn van papa gefinancierd.' Dat was drie jaar geleden gebeurd en had papa honderdduizend pond opgeleverd.

'Precies! En dat bleek de enige zilvermijn in heel Zuid-Amerika waar met moeite winst wordt gemaakt.'

In werkelijkheid was de mijn heel rijk, maar papa roomde de winsten af en liet niets over voor de aandeelhouders. Als hij maar een deel had gegund aan de investeerders... maar naar zulke goede raad luisterde papa nooit.

Micky wist de paniek die in hem op kwam te beheersen, maar zijn emoties waren kennelijk te zien aan zijn gezicht, want Edward zei meewarig: 'Is het zo erg, ouwe makker? Je lijkt me nogal van streek.'

'Om je de waarheid te zeggen, het is erg belangrijk voor mijn familie,' gaf Micky toe. Hij was er zeker van dat Edward het geld bijeen kon krijgen, als hij het echt wilde. Dat kon toch niet onmogelijk zijn? 'Wanneer een prestigieuze bank als Pilasters meewerkt aan dat project, zullen de mensen begrijpen dat Cordova een geschikt land is om in te investeren.'

'Daar zit wat in,' zei Edward. 'Als een van de partners het idee oppert, en dan wil doorzetten, kan het inderdaad gebeuren. Maar ik ben helaas geen partner.'

Micky beseftte dat hij de moeilijkheden om een half miljoen pond bijeen te brengen had onderschat. Maar hij was nog niet verslagen, en nam zich voor een oplossing te vinden. 'Ik moet er nog eens over nadenken,' zei hij gemaakt luchtig.

Edward dronk zijn glas sherry leeg en ging staan. 'Zullen we samen lunchen?'

Die avond gingen Micky en de Pilasters naar *HMS Pinafore* in de Opera Comique. Micky was er een paar minuten eerder. Toen hij in de foyer wachtte, zag hij de familie Bodwin, die vaak in gezelschap van de Pilasters werd gezien. Albert Bodwin was advocaat, die veel voor de bank werkte, en Augusta had ooit verbeten getracht Rachel Bodwin, de dochter, met Hugh te laten trouwen.

Micky's gedachten waren gericht op het probleem kapitaal bijeen te krijgen voor de aanleg van de spoorweg, maar hij begon werktuiglijk te flirten

met Rachel Bodwin, zoals hij met alle meisjes en veel getrouwde vrouwen deed. 'En, hoe staat het met de beweging voor vrouwenemancipatie, jufvrouw Bodwin?'

Haar moeder bloosde en zei: 'Ik heb liever niet dat u daarover spreekt, Señor Miranda.'

'Dat zal ik dan niet doen, mevrouw Bodwin, want uw woord is voor mij wet.' Hij wendde zich weer tot Rachel. Ze was niet bepaald knap – haar ogen stonden te dicht bij elkaar – maar ze had een goed figuur, een smalle taille en een diep décolleté. In een flits zag hij in zijn fantasie hoe ze met haar handen vastgebonden op bed lag, haar naakte benen gespreid, en hij genoot ervan. Toen hij van haar boezem opkeek kruisten hun blikken elkaar. De meeste meisjes zouden zich blozend afgewend hebben, maar Rachel keek hem opmerkelijk openhartig aan en ze glimlachte, zodat Micky verlegen werd. Hij zocht naar iets om het gesprek voort te zetten en zei: 'Wist je dat onze oude vriend Hugh Pilaster teruggekeerd is uit de koloniën?'

'Ja, ik heb hem in Whitehaven House ontmoet. Jij was daar ook.'

'Ach, ja, dat was ik alweer vergeten.'

'Ik heb Hugh altijd heel aardig gevonden.'

Maar je wilde niet met hem trouwen, dacht Micky. Rachel was al vele jaren beschikbaar op de huwelijksmarkt, en ze begon wat sleets te raken, dacht hij grimmig. Maar hij wist intuïtief dat ze sterke seksuele gevoelens had. Haar probleem was ongetwijfeld dat ze te aanwezig was, en daardoor de mannen afschrikte. Toch moest ze zo langzamerhand wanhopig zijn. Ze naderde de dertig en was nog steeds ongetrouwd, zodat ze zich zeker zou afvragen of ze gedoemd was een oude vrijster te worden. Sommige vrouwen zouden daar onverschillig onder blijven maar Rachel niet, dat wist Micky wel zeker.

Ze voelde zich tot hem aangetrokken, maar dat gold voor bijna iedereen, oud en jong, man of vrouw. Micky genoot ervan als rijke en invloedrijke mensen voor zijn charme vielen, want dat bezorgde hem macht. Maar Rachel was onbelangrijk, en dat ze interesse in hem had deed er niets toe.

De Pilasters arriveerden en Micky richtte zijn aandacht op Augusta. Ze was gekleed in een opvallende avondjurk, met een dieproze kleur. 'U ziet er... heerlijk uit, mevrouw Pilaster,' zei hij op gedempte toon, en ze glimlachte innemend. De beide families spraken even met elkaar, en toen was het tijd om naar hun plaatsen te gaan.

De Bodwins hadden stalleplaatsen, maar de Pilasters hadden een loge. Toen ze uit elkaar gingen glimlachte Rachel warm naar Micky en ze zei:

'Misschien zien we elkaar later nog, Señor Miranda.' Haar vader ving de woorden op en keek misprijzend toen hij haar een arm gaf en haar snel meetroonde, maar mevrouw Bodwin glimlachte naar Micky toen ze wegliep. Die Bodwin wil niet dat zijn dochter voor een buitenlander valt, dacht Micky, maar zijn vrouw is niet meer zo kieskeurig.

Tijdens het eerste bedrijf piekerde hij over de lening voor het aanleggen van de spoorlijn. Het was niet eerder in hem opgekomen dat de primitieve politieke situatie in Cordova, waardoor de familie Miranda macht en rijkdom had verworven, door investeerders als riskant beschouwd zou worden. Het betekende dat hij het spoorwegproject ook niet door een andere bank kon laten financieren. De enige manier om het geld bij elkaar te krijgen was zijn invloed op de familie Pilaster gebruiken. En de enige familieleden die hij misschien kon beïnvloeden waren Edward en Augusta.

Tijdens de eerste pauze zat hij even alleen met Augusta in de loge, en hij stak meteen van wal, omdat hij wist dat ze gesteld was op een rechtstreekse benadering. 'Wanneer wordt Edward partner in de bank?'

'Dat is een teer punt,' antwoordde ze zuinig. 'Waarom vraag je dat?'

Hij vertelde haar in het kort over de spoorweg, zonder iets te zeggen over het plan van papa om op de lange duur de hoofdstad te overheersen. 'Ik kan het geld niet bij een andere bank krijgen, want daar weten ze niets van Cordova. Ik heb ze in het belang van Edward op afstand gehouden.' Dat was niet de werkelijke reden, maar dat hoefde Augusta niet te weten. Ze begreep toch niets van het zakenleven. 'Maar het zou een geweldig succes zijn als Edward deze zaak kon doorzetten.'

Augusta knikte. 'Mijn man heeft toegezegd dat Edward partner wordt, zodra hij getrouwd is,' zei ze.

Micky was verrast. Edward trouwen! Dat was helemaal nieuw, maar waarom ook niet?

Augusta sprak verder: 'We zijn het al eens over een geschikte bruid: Emily Maple, de dochter van deken Maple.'

'Hoe is ze?'

'Leuk, jong... ze is pas negentien... en verstandig. Haar ouders kunnen met een huwelijk instemmen.'

Ze leek een geschikte echtgenote voor Edward, dacht Micky. 'Wat is dan het probleem?'

Augusta fronste haar wenkbrauwen. 'Ik weet het echt niet. Edward vraagt haar niet, om de een of andere reden.'

Dat verbaasde Micky niet. Hij kon zich amper voorstellen dat Edward zou trouwen, hoe geschikt het meisje ook was. Wat won hij met een huwe-

lijk? Hij wilde geen kinderen. Maar er was nu iets anders: hij zou dan partner bij de bank worden. En al gaf Edward daar niets om, Micky in elk geval wel. 'Wat kunnen we doen om hem aan te moedigen?'

Augusta keek Micky scherp aan en zei: 'Ik heb zo het idee dat hij het doet als jij eenmaal getrouwd bent.'

Micky keek naar de grond. Augusta had het goed aangevoeld, en al wist ze niet wat er gebeurde in de kamers van Nellie's bordeel, ze had wel haar moederlijke intuïtie. En Micky zelf had ook het gevoel dat Edward misschien williger werd als hij zelf eerst getrouwd was. 'Ik, trouwen?' zei hij met een lachje. Natuurlijk zou hij ooit trouwen, zoals iedereen, maar hij zag daar nu nog geen reden toe.

Maar als de beloning het kapitaal voor de spoorweg was...

Het was niet alleen de spoorweg, bedacht hij. Een succesvolle lening zou tot meer leningen kunnen leiden. Landen als Rusland en Canada schreven jaarlijks leningen uit op de financiële markt van Londen – voor spoorlijnen, havens en drinkwaterbedrijven, of voor de algemene middelen van de regering. Er was geen reden waarom Cordova niet hetzelfde zou doen. Micky zou commissie ontvangen, officieel of onder de tafel, maar nog belangrijker was dat het geld naar zijn familie thuis werd gesluisd, waardoor die nog machtiger en rijker zou worden.

Er was immers geen alternatief: als hij zijn vader teleurstelde, dan zou hem dat nooit vergeven worden. En om de wraak van zijn vader te ontlopen, wilde hij desnoods wel drie keer trouwen.

Hij keek weer naar Augusta. Ze spraken nooit over wat er gebeurd was in de slaapkamer van de oude Seth, in september van het jaar 1873, maar ze zou het niet vergeten zijn. Het was seks zonder gemeenschap geweest, ontrouw zonder overspel, iets en niets. Ze hadden allebei hun kleren aan, het had maar een paar seconden geduurd, en toch was het hartstochtelijker en zinderender geweest dan Micky ooit beleefd had bij de hoeren in Nellie's bordeel, en hij was er zeker van dat het voor Augusta hetzelfde was geweest. Wat dacht ze werkelijk van het vooruitzicht dat Micky zou trouwen? De helft van alle vrouwen in Londen zou jaloers zijn, maar het was moeilijk te raden wat Augusta diep in haar hart dacht. Hij besloot het meteen aan haar te vragen. Hij keek haar recht in de ogen en vroeg: 'Wil jij dat ik trouw?'

Ze aarzelde. Hij zag even spijt op haar gezicht. Toen verstrakte ze en zei nadrukkelijk: 'Ja.'

Hij staarde haar aan. Ze hield zijn blik gevangen. Hij beseftte dat ze het meende, en voelde zich op een vreemde manier teleurgesteld.

Augusta zei: 'Het moet snel geregeld worden, want Emily Maple en haar ouders kunnen niet eeuwig in twijfel blijven.'

Met andere woorden, ik kan maar beter snel trouwen, dacht Micky.

Dat zal ik dan maar doen. Zo moet het zijn.

Joseph en Edward keerden terug in de loge en het gesprek ging over andere onderwerpen.

Tijdens de volgende akte dacht Micky voortdurend aan Edward. Ze waren nu al vijftien jaar bevriend. Edward was zwak en wilde graag bij iedereen in de smaak vallen, maar hij had weinig initiatief en wilskracht. Zijn doel in het leven was andere mensen te motiveren hem te steunen, en Micky deed dat al sinds het eerste examen Latijn op school. Nu moest Edward aangespoord worden om te trouwen, omdat het noodzakelijk was voor zijn carrière – en die van Micky.

Tijdens de tweede pauze zei Micky tegen Augusta: 'Edward moet iemand hebben die hem bijstaat in zijn werk – een intelligente klerk die loyaal is en zijn belangen in de gaten houdt.'

Augusta dacht even na. 'Dat is inderdaad waar,' beaamde ze. 'Iemand die jij en ik allebei vertrouwen.'

'Juist.'

Augusta zei: 'Heb jij iemand in gedachten?'

'Ik heb een neef die voor me werkt op de ambassade. Hij heet Simon Oliver. Eerst heette hij Olivera, maar hij heeft zijn naam verengelt. Hij is een slimme knaap en volkomen betrouwbaar.'

'Dat klinkt goed.'

Het laatste bedrijf begon. Vaak was hij het met Augusta eens, peinsde Micky. Hij zou met Augusta moeten trouwen, want samen konden ze de hele wereld aan. Hij zette dat idee van zich af. Met wie zou hij trouwen? Ze moest geen erfgename van een groot bezit zijn, want zo'n meisje had hij niets te bieden. Er waren verscheidene erfgenames die hij gemakkelijk kon veroveren, maar hun hart winnen was nog maar het begin: er zou een langdurige veldslag volgen met de ouders, zonder de garantie dat het resultaat goed was. Nee, hij zocht een meisje met een bescheiden achtergrond, een die hem echt aardig vond, en hem graag in haar leven wilde. Zijn blik dwaalde door het theater en hij zag Rachel Bodwin.

Ze was de perfecte kandidate, besefte hij. Ze was al half verliefd op hem, en ze zocht naar een man. Haar vader mocht Micky niet bepaald, maar haar moeder wel. Dochter en moeder zouden de tegenstand van de vader spoedig breken.

Maar het belangrijkste was wel dat hij haar opwindend vond.

Ze moest nog maagd zijn, onschuldig en gewillig. Hij zou dingen met haar doen die haar verbijsterden en deden walgen. Ze zou zich misschien verzetten, maar dat zou het nog beter maken. Uiteindelijk moest een vrouw gehoorzamen aan de seksuele verlangens van haar man, hoe bizar of smakeloos die ook waren, want ze kon bij niemand haar beklag doen. Weer zag hij haar in gedachten vastgebonden op een bed, maar nu kronkelde ze van pijn, of van verlangen, of allebei...

De voorstelling was afgelopen. Toen ze het theater verlieten keek Micky of hij de Bodwins ergens zag. Ze ontmoetten elkaar op het trottoir, waar de Pilasters op hun rijtuig wachtten en Bodwin een huurkoets wenkte. Micky glimlachte innemend naar mevrouw Bodwin en vroeg: 'Mag ik mezelf vereeren met een bezoek aan u, morgenmiddag?'

Ze was duidelijk verrast. 'Het genoegen is geheel aan mijn kant, Señor Miranda.'

'U bent te vriendelijk.' Hij schudde Rachel de hand, keek haar in de ogen en zei: 'Tot morgen dan.'

'Ik verheug me erop,' zei ze.

Augusta's rijtuig kwam voorrijden en Micky opende het portier. 'Wat vind je van haar?' mompelde hij.

'Haar ogen staan te dicht bij elkaar,' antwoordde Augusta, terwijl ze instapte. Ze ging zitten en sprak tegen hem door het geopende portier. 'Maar verder lijkt ze op mij.' Ze smeed het portier dicht en het rijtuig reed weg.

Een uur later zaten Edward en Micky aan het souper in een van Nellie's kamers. Afgezien van de tafel was de kamer gemeubileerd met een divan, een garderobekast, een wastafel en een groot bed. April Tilsley had het hele bedrijf opnieuw ingericht. In deze kamer waren modieuze stoffen van William Morris gebruikt, en aan de wanden hingen afbeeldingen van mensen die met allerlei soorten fruit en groenten seksuele handelingen verrichtten. Maar het was hier ook gebruikelijk dat de bezoekers dronken waren en zich grof gedroegen. Het behang was al gescheurd, de gordijnen bevlekt, en het vloerkleed gehavend. Maar het kaarslicht was zo zacht dat de gebreken aan de inrichting niet opvielen, en het deed de vrouwen ook jaren jonger lijken.

De mannen werden opgewacht door hun favoriete meisjes, Muriel en Lily, allebei gekleed in roodzijden schoenen en met hoge, kunstig versierde hoeden op het hoofd. Verder waren ze naakt. Buiten de kamer klonk rauw gezang, en er werd ook ruzie gemaakt, maar hier was het vredig: het knetterende vuur in de haard, en de gefluisterde woorden van de meisjes die het souper serveerden. De sfeer ontspande Micky, en hij voelde zich minder

zorgelijk over de lening voor de spoorweg. Hij had in elk geval een plan, en dat moest hij uitproberen. Hij keek over de tafel naar Edward. Hun vriendschap was vruchtbaar, peinsde hij. Soms was hij bijna vertederd door Edward. Zijn afhankelijkheid was vermoeiend, maar het gaf Micky wel macht over hem. Hij had Edward geholpen, en Edward had hem geholpen, en samen hadden ze genoten van alles wat zondig is in de sjiekste stad van de wereld.

Toen ze klaar waren met eten schonk Micky nog een glas in en kondigde aan: 'Ik ga met Rachel Bodwin trouwen.'

Muriel en Lily giechelden.

Edward staarde hem lange tijd aan en zei toen: 'Dat geloof ik niet.'

Micky haalde zijn schouders op. 'Geloof wat je wilt, het is heus waar.'

'Meen je dat serieus?'

'Ja.'

'Jij zwijnt!'

Micky keek zijn vriend verbaasd aan. 'Wat? Waarom zou ik niet trouwen?'

Edward ging staan, en leunde woedend over de tafel. 'Jij bent echt een varken, Miranda. En meer heb ik er niet over te zeggen.'

Micky had deze reactie niet verwacht. 'Wat bezielt jou opeens?' vroeg hij. 'Jij gaat toch met Emily Maple trouwen?'

'Wie zegt dat?'

'Je moeder.'

'Nou, ik trouw nooit.'

'Waarom niet? Je bent negenentwintig, en ik ook. Het wordt tijd dat een man een behoorlijk gezin sticht.'

'Zo'n keurig gezin kan naar de duivel!' brieste Edward, en hij gooide de tafel omver. Micky sprong achteruit, het servies viel aan scherven en de wijn spatte in het rond. De beide naakte meisjes deinsden angstig achteruit.

'Kalmeer!' beval Micky.

'En dat na al die jaren!' riep Edward woedend. 'Na alles wat ik voor jou heb gedaan!'

Micky was verbijsterd door Edwards razernij. Hij beseftte dat hij hem tot bedaren moest brengen. Dit was precies het tegendeel van wat Micky wilde. 'Het is toch geen ramp,' zei hij op overredende toon. 'Voor ons maakt het geen enkel verschil.'

'Dat doet het wel!'

'Nee, niet waar. We blijven hier komen.'

Edward keek hem argwanend aan. Wat rustiger zei hij: 'Is dat zo?'

'Ja. En we gaan in de toekomst ook gewoon naar de club. Daar zijn clubs voor. Mannen gaan naar een club om even weg te zijn bij hun vrouw.'

'Dat denk ik ook.'

De deur werd geopend en April kwam snel binnen. 'Wat is er aan de hand?' vroeg ze. 'Edward, heb jij mijn porselein gebroken?'

'Het spijt me, April. Ik zal de schade vergoeden.'

Micky zei tegen April: 'Ik probeerde Edward juist duidelijk te maken dat hij hier kan blijven komen, als hij eenmaal getrouwd is.'

'Grote god, dat mag ik wel hopen,' antwoordde April. 'Als hier geen getrouwde mannen zouden komen, kon ik de zaak wel sluiten.' Ze keerde zich om naar de deur en riep: 'Sidney! Haal eens een bezem!'

Edward kalmeerde snel, zag Micky opgelucht. Hij zei: 'Als we pas getrouwd zijn zullen we de eerste tijd wel wat meer thuis zijn, en af en toe een diner organiseren. Maar na een tijdje wordt alles weer normaal.'

Edward fronste zijn wenkbrauwen. 'Vinden vrouwen dat niet vervelend?'

Micky haalde zijn schouders op. 'Wie kan het schelen wat ze ervan vinden? Wat kan een vrouw er tegen doen?'

'Als ze het niet wil, kan ze het haar man toch lastig maken?'

Micky begreep dat Edward zijn moeder als voorbeeld nam. Maar gelukkig waren slechts weinig vrouwen zo eigenzinnig en schrander als Augusta. 'De truc is dat je niet te aardig voor een vrouw bent,' zei Micky, die andere getrouwde vrienden had bestudeerd in de Cowes Club. 'Als je goed bent voor een vrouw, wil ze dat je bij haar blijft. Maar als je grof bent, ziet ze je liever verdwijnen naar de club, want dan kan ze de avond ongestoord doorbrengen.'

Muriel sloeg haar armen om Edwards hals. 'Het blijft precies zoals het was, wanneer je getrouwd bent, Edward. Dat beloof ik je,' zei ze. 'Ik zal je afzuigen, terwijl jij kijkt hoe Micky en Lily met elkaar vrijen, precies zoals jij graag wilt.'

'Doe je dat echt?' vroeg hij met een scheve grijns.

'Natuurlijk doe ik dat.'

'Dus er verandert in wezen niets,' begreep hij, naar Micky kijkend.

'O, jawel,' zei Micky. 'Een ding verandert echt: jij zult partner zijn bij de bank.'

~ 1 ~

In de zaal was het heet als in een Turks bad. Het rook er naar bier, schaaldieren en ongewassen mensen. Op het podium stond een jonge vrouw, gekleed in vodden, voor een geschilderd decor van een kroeg. In haar armen hield ze een pop die een pasgeboren baby moest voorstellen, en ze zong hoe ze verleid was en daarna in de steek gelaten. Het publiek, gezeten op banken aan de geschraagde tafels, haakte de armen in elkaar en zong in koor mee:

'En dat kwam allemaal door een drupje gin!'

Hugh zong uit volle borst. Hij voelde zich prima. Hij had een schotel aliekruiken gegeten, enkele glazen lauw bier gedronken, en hij zat dicht tegen Nora Dempster aangedrukt, wat hem een aangenaam gevoel bezorgde. Ze was zacht en mollig, had een verleidelijke glimlach, en vermoedelijk had ze zijn leven gered.

Na zijn bezoek aan Knightsbridge Manor was hij in een diepe depressie geraakt. De ontmoeting met Maisie had oude herinneringen in hem gewekt, en aangezien ze hem had afgewezen spookten die herinneringen steeds door zijn hoofd.

Hij hield zich overdag wel staande, want op zijn werk waren er problemen en uitdagingen die hem zijn verdriet deden vergeten: hij was bezig de fusie met Madler en Bell te organiseren, omdat de partners van Pilasters Bank daar uiteindelijk mee hadden ingestemd. En spoedig zou hij zelf partner worden, iets waar hij al zo lang van droomde. Maar in de avonden had hij nergens zin in. Hij werd uitgenodigd voor grootse partijen en ontvangsten, bals en diners, omdat hij deel uitmaakte van de Marlborough Set, vanwege zijn vriendschap met Solly, en hij ging vaak naar zulke feesten, maar als Maisie er niet was verveelde hij zich, en als ze er wel was voelde hij zich ellendig. Daarom bleef hij de meeste avonden thuis, zijn gedachten bij haar, of hij zwierf over straat, in de hoop haar tegen het lijf te lopen, hoe onwaarschijnlijk dat ook was.

Op straat had hij Nora ontmoet. Hij was naar Peter Robinson's gegaan,

een winkel in Oxford Street, om een cadeau te kopen voor de verjaardag van zijn zuster Dotty, en hij had zich voorgenomen daarna met de trein naar Folkestone te reizen. Maar hij voelde zich zo miserabel dat hij niet wist hoe hij zijn familie onder ogen moest komen. Hij voelde zich verlamd, en kon geen cadeau uitkiezen. Met lege handen kwam hij de winkel weer uit, en omdat het al bijna donker was liep Nora letterlijk tegen hem op. Ze struikelde, maar hij wist haar op te vangen.

Hij zou nooit vergeten hoe het aanvoelde haar in zijn armen te houden. Al had ze veel kleren aan, haar lichaam was zacht en verend, en ze was warm en rook lekker. Even was de kille donkere straat in Londen verdwenen, en hij voelde zich opgesloten in een heerlijke wereld. Maar toen liet ze haar aankoop, een vaas, vallen en het voorwerp viel in scherven op het plaveisel. Ze slaakte een kreet van afschuw, en keek alsof ze in tranen kon uitbarsten. Uiteraard bood Hugh meteen aan de schade te vergoeden.

Ze was ongeveer twee jaar jonger dan hij: vierentwintig of vijfentwintig. Ze had een leuk rond gezicht, met vlasblonde krullen die onder een hoedje te voorschijn kwamen. Haar kleren waren goedkoop, maar aardig: een roze wollen rok, geborduurd met bloemen, en ze droeg een strak marineblauw jasje, dat met konijnebont was afgezet. Ze sprak met een duidelijk Cockney-accent.

Terwijl ze een nieuwe vaas kochten, vertelde Hugh om het gesprek op gang te houden dat hij geen cadeau wist te kiezen voor zijn jarige zus. Nora wees hem op de kleurige paraplu's, en ze wilde hem beslist helpen er een uit te kiezen.

Uiteindelijk bracht hij haar naar huis met een huurkoets. Ze vertelde hem dat ze bij haar vader woonde, en dat hij reiziger was in patentgeneesmiddelen. Haar moeder was al gestorven. De buurt waar ze woonde was minder respectabel dat Hugh verwacht had: hier woonden eerder arme arbeiders dan middenstanders.

Hugh veronderstelde dat hij Nora nooit meer zou ontmoeten, en de hele zondag in Folkestone mijmerde hij over Maisie, zoals altijd. Toen hij maandag weer naar de bank ging, lag er een briefje van Nora: ze bedankte hem voor zijn vriendelijkheid. Haar handschrift was klein, keurig en meisjesachtig, zag hij voordat hij het briefje tot een prop verfrommelde en in de prullenbak wierp.

De volgende dag stapte hij tegen het middaguur uit de bank, en liep naar een koffiehuis om daar een schotel lamsvlees te eten. Toen zag hij haar lopen. Eerst herkende hij haar niet, maar vond alleen dat ze een aardig gezicht had. Toen glimlachte ze naar hem en opeens wist hij het weer. Hij

lichtte zijn hoed en ze bleef staan om een praatje te maken. Ze werkte als assistente van een korsettenmaker, vertelde ze blozend, en ze was weer op weg naar het atelier, nadat ze een cliënte had bezocht. In een opwelling nodigde hij haar uit om die avond samen te gaan dansen.

Ze zei dat ze graag wilde, maar dat ze geen behoorlijke hoed had, en daarom ging hij met haar naar een hoedenzaak en kocht een hoed voor haar, waarmee het probleem was opgelost.

Hun romance bestond vooral uit winkelen. Nora had nooit veel bezittingen gehad, en ze maakte dankbaar gebruik van Hughes gevulde beurs. Hij genoot er op zijn beurt van handschoenen voor haar te kopen, schoenen, een jas, armbanden, en wat ze verder maar wilde hebben. Zijn zusje Dotty, die inmiddels de wijsheid van een twaalfjarige had, zei dat Nora hem alleen aardig vond omdat hij geld had. Hij had gelachen en zei: 'Maar wie zou er ooit op mijn knappe uiterlijk vallen?'

Maisie verdween niet uit zijn gedachten – hij dacht nog dagelijks aan haar – maar de herinneringen maakten hem niet langer wanhopig. Hij had iets waar hij zich op kon verheugen: zijn volgende ontmoeting met Nora. Binnen enkele weken had ze hem weer plezier in het leven gegeven.

Tijdens een van hun expedities om inkopen te doen, ontmoetten ze Maisie in een bontzaak in Bond Street. Hugh voelde zich nogal verlegen toen hij beide vrouwen aan elkaar voorstelde. Die avond ging Hugh naar een bal, en daar zag hij Maisie weer. Hij was verbaasd dat Maisie erg onvriendelijk over Nora sprak. 'Het spijt me, maar ik mag haar niet,' zei Maisie. 'Ze lijkt me een harteloze en hebzuchtige dame, en ik geloof nooit dat ze iets om jou geeft. Trouw in godsnaam nooit met haar.'

Hugh voelde zich gekwetst en beledigd. Maisie was gewoon jaloers, meende Hugh. Maar hij dacht toch niet over een huwelijk.

Toen de muziek afgelopen was, gingen ze weer naar buiten. Het was erg mistig en de lucht rook naar roet. Ze sloegen een sjaal om hun hals en voor hun mond, en liepen naar Nora's huis in Camden Town.

Het was alsof ze zich onder water bevonden. Alle geluiden werden gesmoord, mensen en dingen doemden plotseling en zonder waarschuwing op in de mist: een hoer die onder een straatlantaarn op klanten wachtte, een dronkaard die uit een kroeg wankelde, een politieagent die zijn ronde deed, een met lantaarns verlicht rijtuig dat stapvoets reed, een morsige hond in de goot, en de oplichtende ogen van een kat in een steeg. Hugh en Nora liepen hand in hand, en ze bleven telkens even staan om de sjaals naar beneden te doen en elkaar te kussen. Nora's lippen waren zacht en gewillig,

en ze liet toe dat zijn hand onder haar jas gleed en haar borsten streelde. De mist maakte alles geheimzinnig en romantisch.

Hij liet haar gewoonlijk achter op de hoek van de straat waar ze woonde, maar deze avond bracht hij haar wegens de mist tot de deur. Hij wilde haar weer kussen, maar was bang dat haar vader de deur opende en hen zou zien. Tot zijn verbazing vroeg Nora: 'Wil je soms binnenkomen?'

Hij was nooit bij haar binnen geweest. 'Wat zal jouw papa ervan denken?' vroeg hij.

'Hij is naar Huddersfield,' zei ze, en maakte de deur open.

Hughs hart begon sneller te kloppen, toen hij naar binnen stapte. Hij wist niet wat er verder zou gebeuren, maar het was wel opwindend. Hij hielp Nora uit haar jas, en zijn ogen bleven verlangend rusten op de welvingen onder haar hemelsblauwe jurk.

Het huis was klein, kleiner nog dan de woning in Folkestone, waar Hughs moeder haar intrek had genomen, na de dood van zijn vader. De trap besloeg het grootste deel van de smalle hal. Er waren twee deuren: een naar de voorkamer, en de andere naar de keuken. Boven moesten twee slaapkamers zijn. Er zou wel een zinken badkuip in de keuken staan, en op het achtererf moest het privaat zijn.

Hugh hing zijn jas en hoed aan een haak. Een hond blafte in de keuken, en Nora opende de deur. Een kleine zwarte Schotse terrier sprong te voorschijn. Het dier had een blauw lint om zijn nek, en hij begroette Nora enthousiast, om daarna argwanend aan Hughs benen te snuffelen. 'Blackie houdt de wacht als papa weg is,' zei Nora en Hugh begreep de dubbele betekenis.

Hij volgde Nora naar de woonkamer. Het meubilair was oud en versleten, maar Nora had de kamer opgefleurd met de dingen die ze samen hadden gekocht: vrolijke kussens, en een schilderij van Balmoral Castle. Ze stak een kaars aan en trok de gordijnen dicht.

Hugh stond midden in de kamer en wist zich geen houding te geven, tot ze tegen hem zei: 'Kun jij de haard oprakelen?' Er gloeide as in de haard, en Hugh blies het vuur aan, tot er weer vlammen verschenen.

Toen dat gebeurd was, keerde hij zich om en zag dat ze op de bank was gaan zitten. Ze had haar hoed afgezet en haar haren losgemaakt. Ze klopte op het kussen naast haar en hij ging daar gehoorzaam zitten. Blackie keek hem jaloers aan, en Hugh vroeg zich af hoe hij de hond snel uit de kamer kon krijgen.

Ze zaten hand in hand en keken naar het vuur. Hugh voelde zich vredig. Hij kon zich niet voorstellen dat hij de rest van zijn leven iets anders wilde

doen. Na een tijdje kuste hij haar weer. Voorzichtig tastte hij naar haar borst, die was stevig en vulde zijn hele hand. Hij kneep zachtjes, en ze zuchtte diep. Hugh had zich in geen jaren zo goed gevoeld, maar hij wilde meer. Hij kuste haar vuriger, nog steeds haar borsten knedend.

Langzaam liet ze zich steeds verder achterover zakken, tot Hugh half op haar lag. Ze begonnen allebei zwaar te ademen. Hij wist wel zeker dat ze zijn pik moest voelen tegen haar stevige dijbeen. Achter in zijn hoofd zei de stem van zijn geweten dat hij misbruik maakte van een jong meisje, omdat haar vader er niet was, maar de stem klonk zwak, en kon niet op tegen zijn verlangen dat opwelde als lava uit een vulkaan.

Hij wilde haar aanraken op haar meest intieme plekken. Zijn hand schoof tussen haar benen. Ze verstijfde meteen, en de hond begon te blaffen omdat hij de spanning aanvoelde.

Hugh trok zich een beetje terug en zei: 'Zullen we die hond uit de kamer laten?'

Nora keek hem ernstig aan. 'Misschien kunnen we beter ophouden?'

Die gedachte kon Hugh niet verdragen. Maar het woord 'misschien' gaf hem nieuwe moed. 'Ik kan niet stoppen,' zei hij. 'Breng de hond weg.'

'Maar... we zijn niet eens verloofd...' protesteerde ze.

'We kunnen ons toch verloven?' zei Hugh zonder erbij na te denken.

Haar gezicht werd een beetje bleek. 'Meen je dat?'

Hij dacht na. Vanaf het begin had hij dit als een bevestiging gezien, niet als serieuze hofmakerij. Maar even eerder had hij eraan gedacht hoe het zou zijn om de rest van zijn leven hand in hand met Nora voor de haard te zitten. Wilde hij echt met haar trouwen? Hij besepte dat hij dat echt wilde, dat hij niets liever wilde. Er zouden problemen ontstaan, dat was duidelijk. De familie zou beweren dat een huwelijk met haar beneden zijn stand was. Maar zijn familie kon naar de duivel lopen. Hij was zesentwintig jaar oud, hij verdiende duizend pond per jaar, en hij zou binnenkort partner zijn in de meest prestigieuze bank ter wereld. Hij kon dus trouwen met wie hij maar wilde. Zijn moeder zou het moeilijk vinden, maar ze zou hem wel steunen, omdat ze hem graag gelukkig zag. En de anderen konden zeggen wat ze wilden, want ze hadden nooit iets voor hem gedaan.

Hij keek naar Nora, ze was rozig, lief en heel aantrekkelijk, zoals ze daar lag op de oude sofa, met haar haren over haar blote schouders vallend. Hij verlangde hevig naar haar, nu meteen. Hij was al te lang alleen geweest. Maisie was gelukkig getrouwd met Solly, en zou nooit de zijne worden. Het werd tijd dat hij zijn bed en zijn leven deelde met een warme en zachte vrouw. En waarom Nora niet?

Hij knipte met zijn vingers naar de hond. 'Kom hier, Blackie. De hond kwam traag naar hem toe. Hugh streelde het dier over zijn kop en greep toen het lint om de nek. 'Kom mee, dan ga jij de hal bewaken,' zei hij en trok de hond de kamer uit. Daarna sloot hij de deur. De hond blafte een paar keer, maar toen werd het stil.

Hij ging naast Nora zitten en pakte haar hand. Ze keek hem peinzend aan. 'Nora, wil je met me trouwen?'

Ze bloosde diep. 'Ja, dat wil ik.'

Hij kuste haar. Ze opende haar mond, en beantwoordde zijn kussen vurig. Hij raakte haar knie aan. Ze pakte zijn hand en leidde die onder haar rokken, tot boven aan haar benen. Door het flanel van haar ondergoed voelde hij het haar en het zachte vlees. Met haar lippen trok ze een spoor van zijn wang naar zijn oor, en ze fluisterde: 'Hugh, lieveling, vannacht wil ik de jouwe zijn.'

'Ik ook,' fluisterde hij schor. 'Ik ook...'

~ 2 ~

Het gekostumeerde bal dat door de hertogin van Tenbigh werd georganiseerd was het eerste grote evenement van het seizoen in Londen, in het jaar 1879. Iedereen sprak er al weken van tevoren over. Er werden fortuinen besteed aan schitterende kleren, en de belangstellenden waren tot alles in staat om een uitnodiging te bemachtigen.

Augusta en Joseph Pilaster waren niet uitgenodigd. Dat was nauwelijks een verrassing: ze behoorden niet tot de allerhoogste kringen van de Londense society. Maar Augusta wilde beslist naar het bal, en ze nam zich voor daar in elk geval aanwezig te zijn.

Zodra ze hoorde over het feest, sprak ze erover met Harriet Morte, die daardoor duidelijk in verlegenheid werd gebracht en niets wist te antwoorden. Als hofdame van de koningin had Lady Morte veel invloed, en bovendien was ze een verre nicht van de hertogin van Tenbigh. Maar ze bood niet aan een uitnodiging voor Augusta te regelen.

Augusta controleerde het saldo van Lord Morte bij Pilasters Bank, en ze zag dat hij meer dan duizend pond rood stond. De volgende dag kreeg hij een briefje met het verzoek dat tekort aan te zuiveren.

Augusta bracht dezelfde dag een bezoek aan Lady Morte. Ze verontschuldigde zich en zei dat het briefje per vergissing gestuurd was, en dat de klerk

die het geschreven had op staande voet ontslagen was. Daarna begon ze weer over het feestelijke bal.

Op het anders onverstoorbare gezicht van Lady Morte was even pure haat te lezen, omdat ze begreep dat van haar een tegenprestatie werd verwacht. Augusta bleef onaangedaan. Ze had er geen behoefte aan dat Lady Morte haar aardig vond: ze wilde haar alleen gebruiken. En Lady Morte werd geconfronteerd met een simpele keus: haar invloed gebruiken om Augusta een uitnodiging te bezorgen, of ergens duizend pond vandaan halen om haar schuld af te betalen. Ze koos voor de gemakkelijkste weg en de volgende dag ontving Augusta een schriftelijke uitnodiging.

Augusta zou verkleed als koningin Elisabeth gaan, en Joseph als de Earl of Leicester. Op de avond van het bal dineerden ze thuis, en daarna verkleedden ze zich. Toen ze aangekleed was, ging Augusta naar Josephs kamer om hem met zijn kostuum te helpen en over hun neef Hugh te praten.

Ze was kwaad dat Hugh gelijktijdig met Edward tot partner in de bank benoemd zou worden. Erger nog, iedereen wist dat Edward alleen partner werd omdat hij getrouwd was en een investering van 250.000 pond bij de bank onderbracht, terwijl Hugh de functie kreeg omdat hij de uiterst winstgevende fusie met Madler en Bell had georganiseerd. Er werd al gesproken over de mogelijkheid dat Hugh uiteindelijk Senior Partner zou worden. Die gedachte deed Augusta tandenknarsen.

De promotie zou eind april plaatsvinden, als de jaarlijkse overeenkomst tussen de partners werd vernieuwd. Maar eerder die maand, tot genoegen van Augusta, beging Hugh de ongelooflijk domme fout te trouwen met een eenvoudig meisje uit de arbeidersklasse in Camden Town.

De episode met Maisie, inmiddels zes jaar geleden, had duidelijk gemaakt dat Hugh een zwak had voor meisjes uit de goot, maar Augusta had nooit durven hopen dat hij inderdaad met zo'n meisje zou trouwen. Hugh was in stilte getrouwd, in Folkestone, en daarmee had hij de familie voor een voldongen feit geplaatst.

Terwijl Augusta de brede kraag van Joseph verschikte, zei ze: 'Ik denk toch dat je nog eens goed moet nadenken of Hugh wel partner kan worden, nu hij met een dienstmeid getrouwd is.'

'Ze is geen dienstmeid, maar naaister. Of dat was ze. Nu is ze mevrouw Pilaster.'

'Dat maakt niet uit. Een partner in Pilasters Bank kan toch moeilijk met een meisje uit een naaiatelier getrouwd zijn?'

'Ik vind dat hij zelf moet weten met wie hij wil trouwen.'

Augusta was al bang geweest dat het gesprek deze wending zou nemen.

'Dat zou je niet zeggen wanneer ze lelijk, mager en chagrijnig was,' zei ze zuur. 'Maar omdat ze mooi en flirterig is, ben jij wel tolerant.'

'Ik zie het probleem niet.'

'Een partner van de bank ontmoet ministers, diplomaten en directeurs van grote bedrijven. Ze zal niet weten hoe ze zich moet gedragen. Ze kan hem dan elk moment in verlegenheid brengen.'

'Ze kan toch leren zich te gedragen?' Joseph aarzelde even en voegde er toen aan toe: 'Soms lijkt het wel of jij je eigen achtergrond vergeten bent, lieve.'

Augusta rekte zich in haar volle lengte uit: 'Mijn vader was eigenaar van drie winkels!' zei ze fel. 'Hoe durf je mij te vergelijken met zo'n ordinaire sloerie!'

Joseph deinsde achteruit. 'Rustig maar, neem me niet kwalijk.'

Augusta was woedend. 'En bovendien heb ik nooit bij mijn vader in de zaak gewerkt,' zei ze. 'Ik werd opgevoed om een dame te zijn.'

'Ik heb mijn excuses al aangeboden, dus laten we er niet meer over praten. Het wordt tijd om te gaan.'

Augusta klemde haar kaken op elkaar, maar inwendig kookte ze.

Edward en Emily wachtten beneden in de hal. Ze waren verkleed als Henry II en Eleonora van Aquitanië. Edward had moeite met zijn geborduurde kousebanden en zei: 'Ga maar vast, moeder, en stuur het rijtuig dan terug om ons op te halen.'

Maar Emily zei snel: 'O nee, ik wil nu meteen gaan. Maak die kousebanden onderweg maar vast.'

Emily had grote blauwe ogen, en een aantrekkelijk kindergezichtje. Ze zag er heel mooi uit in haar middeleeuwse gewaad met de wijde mantel. Op haar hoofd droeg ze een vrouwenkap. Augusta had ontdekt dat Emily niet zo timide was als ze leek. Tijdens de voorbereidingen voor het huwelijk was duidelijk geworden dat Emily een eigen wil had. Ze had Augusta toegestaan het huwelijksontbijt te organiseren, maar verder tamelijk koppig volgehouden dat ze zelf haar bruidsjurk wilde kiezen en ook wie de bruid/meisjes zouden worden.

Toen ze in het rijtuig stapten en wegreden, herinnerde Augusta zich vaag dat het huwelijk van Henry II en Eleonora tamelijk stormachtig was geweest. Ze hoopte dat Emily niet te veel problemen zou veroorzaken voor Edward. Sinds de bruiloft was Edward humeurig, en Augusta vermoedde dat er iets niet in orde was. Ze had geprobeerd erachter te komen wat eraan scheelde, door voorzichtig vragen te stellen aan Edward, maar hij wilde er geen woord over zeggen.

Toch was het belangrijkste dat Edward nu getrouwd was, en dat hij tot partner in de bank was benoemd. Hij had een goede positie, en de andere problemen konden ook wel opgelost worden.

Het bal begon om half elf, en de Pilasters arriveerden op tijd. Achter alle vensters van Tenbigh House brandde licht, en er had zich al een menigte belangstellenden verzameld. In Park Lane stond een lange rij koetsen te wachten tot er ruimte was op de binnenplaats. De toeschouwers applaudiseerden bewonderend toen ze de kostuums zagen van de gasten die uitstapten en naar het bordes liepen. Augusta keek naar voren en ze zag Antonius en Cleopatra, gasten die verkleed waren als Puriteinen of ridders, twee Griekse godinnen, en wel drie Napoleons het grote huis betreden.

Eindelijk stopte hun rijtuig voor de ingang en ze stapten uit. Binnen was weer een lange rij wachtenden, van de hal tot boven aan de gewelfde trap, waar de hertog en hertogin van Tenbigh, verkleed als Salomo en de koningin van Sheba, hun gasten begroetten. De hal was feestelijk versierd met boeketten, en er speelde een strikje voor de wachtende genodigden.

De Pilasters werden gevolgd door Micky Miranda – hij was uitgenodigd vanwege zijn diplomatieke status – en zijn vrouw Rachel. Micky zag er beter uit dan ooit: hij was verkleed als kardinaal Wolsely en droeg een rood-zijden gewaad. Toen Augusta hem zag sloeg haar hart even over. Ze keek keurend naar zijn vrouw, die er vreemd genoeg voor gekozen had als slavinnetje te komen. Augusta had Micky aangespoord te trouwen, maar toch voelde ze een steek van wrok toen ze zag dat een tamelijk onaantrekkelijk meisje zijn hand gevonden had. Rachel beantwoordde de starende blik van Augusta tamelijk koel. Ze pakte Micky's arm bezitterig beet, nadat hij Augusta's hand gekust had.

Terwijl ze langzaam de treden van de trap bestegen, zei Micky tegen Rachel: 'De Spaanse gezant is er, denk erom dat je vriendelijk tegen hem bent.'

'Wees jij maar aardig tegen hem,' zei Rachel kortaf. 'Ik vind hem een vervelende kerel.'

Micky trok zijn wenkbrauwen op, maar hij zei niets. Met haar extreme standpunten en doortastende optreden zou Rachel een geschikte echtgenote zijn voor een journalist of een radicaal parlamentslid. Micky verdiende een vrouw die minder excentriek was, en mooier om te zien, dacht Augusta.

Voor hen in de rij zag Augusta nog een pasgetrouwd paar: Hugh en Nora. Hugh maakte deel uit van de Marlborough Set, door zijn vriendschap met de Greenbournes, en tot verdriet van Augusta werd hij voor elke ontvangst uitgenodigd. Hugh had zich verkleed als Indiase radja, en Nora leek wel een

slangenbezweerder. Ze droeg een open gewaad, met daaronder een harem-broek. Namaak slangen kronkelden om haar armen en benen, en een van de reptielen liet zijn kop van papiermaché op haar volle boezem rusten. Augusta huiverde. 'Hugh's vrouw is echt vreselijk vulgair,' mompelde ze tegen Joseph.

Hij was minder streng in zijn oordeel: 'Ach, het is uiteindelijk een gekostumeerd bal.'

'Geen van de andere vrouwen hier is zo smakeloos dat ze haar benen toont.'

'Ik zie geen verschil tussen een wijde broek en een rok.'

Joseph genoot kennelijk van Nora's benen, dacht Augusta met afkeer. Het was heel gemakkelijk voor zo'n vrouw om het oordeel van een man te beïnvloeden. 'Ik vind haar gewoon ongeschikt om de echtgenote te zijn van een partner bij Pilasters Bank.'

'Nora hoeft toch geen beslissingen te nemen op financieel gebied?'

Augusta kon het wel uitschreeuwen van frustratie. Kennelijk was het nog niet erg genoeg dat Nora een meisje uit de arbeidersstand was. Ze zou iets onvergeeflijks moeten doen, voordat Joseph en de andere partners zich tegen Hugh keerden.

Augusta kreeg een idee, en haar woede verdween even snel als die was opgekomen. Misschien, dacht ze, is er een manier om Nora in moeilijkheden te brengen. Ze keek op langs de trap en bestudeerde haar prooi.

Nora en High waren in gesprek met de Hongaarse attaché, graaf Tokoly, een heerschap met een twijfelachtige moraal. De graaf had zich verkleed als Henry VIII. Nora was precies het soort jongedame waar de graaf door gecharmeerd zou raken. Augusta dacht gemelijk na. Respectabele dames zouden snel weglopen, om te vermijden met de graaf te spreken, maar toch moest hij wel overal uitgenodigd worden omdat hij een vooraanstaand diplomaat was. Op Hugh's gezicht was geen afkeer te lezen, terwijl hij zag dat zijn vrouw lonkend naar de oude losbol keek. Hugh keek eerder vol bewondering toe. Hij was nog te verliefd om gebreken bij zijn vrouw te zien. Dat zou echter niet lang duren. 'Nora praat met graaf Tokoly,' fluisterde Augusta tegen Joseph. 'Ze zou beter op haar reputatie moeten letten.'

'Je moet niet bot tegen hem doen, want we proberen zijn regering aan een lening van twee miljoen te helpen,' waarschuwde Joseph.

Augusta interesseerde zich niet voor Tokoly. Ze bleef piekeren over Nora. Het meisje was nu erg kwetsbaar, omdat deze omgeving haar niet vertrouwd was, en ze had nog niet de tijd gehad de manieren van de society te leren. Als ze zichzelf belachelijk maakte, bij voorkeur terwijl de Prins van Wales toekeek...

Juist toen Augusta over de Prins nadacht, klonk er gejuich voor het huis, omdat het koninklijke gezelschap gearriveerd was.

Even later kwamen de Prins en Prinses Alexandra binnen, verkleed als koning Arthur en koningin Guinevere, gevolgd door een gezelschap ridders in harnas en middeleeuws geklede dames. De muziek verstomde midden in een wals van Strauss, en zette het volkslied in. Alle aanwezigen in de hal maakten een hoffelijke buiging, en de mensen op de trap weken uiteen om de koninklijke gasten door te laten. De prins werd elk jaar dikker, zag Augusta terwijl ze een lichte buiging maakte. Ze zag niet goed of er al grijze haren in zijn baard waren, maar hij werd wel steeds kaler. Ze had altijd medelijden met de prinses, die veel moest slikken van haar spilzieke en overdreven gulle echtgenoot.

Boven aan de trap verwelkomde het hertogelijk paar de koninklijke gasten, en leidde hen naar de balzaal. De gasten op de trap maakten aanstalten om hun voorbeeld te volgen.

In de langwerpige zaal waren veel bloemen, gekweekt in de kassen van Tenbigh, en het schijnsel van wel duizend kaarsen weerkaatste in de hoge spiegels tussen de ramen. De bedienden serveerden champagne en waren verkleed als middeleeuwse hovelingen. De prins en de prinses werden naar het podium geleid. Het was zo geregeld dat de meest opvallende kostuums in een optocht voor het vorstelijk gezelschap zouden paraderen, en zodra het paar was gaan zitten, kwam de eerste groep uit de salon. Er ontstond gedrang voor het podium, en Augusta kwam schouder aan schouder met graaf Tokoly te staan.

'Wat is de vrouw van uw neef toch een beeldschone jongedame, mevrouw Pilaster,' zei hij.

Augusta glimlachte ijsig. 'Heel vriendelijk van u om dat te zeggen, graaf.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'Bespreek ik iets van afkeuring in uw woorden? Ongetwijfeld had u liever gezien dat de jonge Hugh een bruid uit zijn eigen stand had verkozen.'

'U kunt zelf wel raden wat mijn antwoord is.'

'Maar haar charme is onweerstaanbaar.'

'Ongetwijfeld.'

'Ik zal haar later ten dans vragen. Denkt u dat ze de invitatie aanneemt?'

Augusta kon zich niet beheersen zuur te reageren. 'Dat weet ik wel zeker. Ze is niet zo kieskeurig.' Ze draaide zich om. Het was waarschijnlijk te veel gevraagd dat Nora een incident met de graaf zou veroorzaken...

Maar opeens kreeg ze een idee.

De graaf was de kritieke factor. En als ze hem met Nora in contact bracht, dan zou die combinatie explosief kunnen zijn.

Ze dacht koortsachtig na. Deze avond was daarvoor een prima kans. Ze moest het nu doen.

Augusta was een beetje buiten adem van opwinding, en ze keek om zich heen. Ze zag Micky en liep naar hem toe. 'Ik wil dat je iets voor me doet, nu meteen,' zei ze snel.

Micky keek haar begrijpend aan. 'Wat je maar wilt,' mompelde hij.

Ze negeerde de insinuerende toon. 'Ken je graaf Tokoly?'

'Jazeker. Wij diplomaten kennen elkaar allemaal.'

'Zeg dan tegen hem dat Nora niet beter is dan ze zou moeten zijn.'

Micky's mond krulde in een halve glimlach. 'Meer niet?'

'Je mag er meer bij zeggen, als je dat wilt.'

'Moet ik een toespeling maken dat ik dat uit eigen ervaring weet?'

Het gesprek naderde de grenzen van wat behoorlijk was, maar Micky had een goed voorstel gedaan, en Augusta knikte. 'Des te beter.'

'Weet je wat hij dan zal doen?' vroeg Micky.

'Ik denk dat hij haar dan een oneerbaar voorstel doet.'

'Als je dat wilt...'

'Ja.'

Micky knikte. 'Ik ben je slaaf, wat dit en al het andere betreft.'

Augusta wuifde het compliment ongeduldig weg. Ze was te gespannen om naar hoffelijke opmerkingen te luisteren. Ze zocht Nora en zag haar verbaasd naar de fraaie inrichting van de zaal en de extravagante kostuums kijken: zoiets had het meisje nooit eerder in haar leven gezien. Ze was duidelijk niet op haar hoede. Zonder er verder bij na te denken baande Augusta zich een weg door de menigte en ging naast Nora staan.

Ze fluisterde in haar oor. 'Ik zal je een goede raad geven.'

'Daar zal ik zeker blij mee zijn,' antwoordde Nora.

Waarschijnlijk had Hugh aan Nora verteld dat Augusta een boosaardig karakter had, maar het meisje liet geen vijandigheid blijken. Ze scheen zich geen mening te hebben gevormd over Augusta, en stond nog onverschillig tegenover haar.

Augusta zei: 'Ik zag dat je met graaf Tokoly praatte.'

'Hij is een oude viezerik,' antwoordde Nora meteen.

Augusta negeerde de onbehoorlijke opmerking, en ze drong aan: 'Pas op met hem, als jij je reputatie belangrijk vindt.'

'Oppassen?' herhaalde Nora. 'Wat bedoel je daar precies mee?'

'Wees beleefd, dat spreekt vanzelf, maar wat er ook gebeurt, geef hem geen kans vrijpostig te worden. De minste aansporing is al genoeg voor hem, en als hij dan niet meteen zijn zin krijgt, kan hij erg lastig worden.'

Nora knikte begrijpend. 'Maak je geen zorgen, ik weet hoe ik zulke types moet aanpakken.'

Hugh stond dicht bij hen en was in gesprek met de hertog van Kingsbridge. Hij zag Augusta staan, keek argwanend en kwam naar zijn vrouw toe. Maar Augusta had al gezegd wat ze wilde zeggen, en ze draaide zich om, om naar de voorbijtrekkende stoet te kijken. Ze had haar taak volbracht: het zaad was gezaaid. Nu moest ze vol spanning afwachten en er het beste van hopen.

Voor de prins passeerden enkele gasten die deel uitmaakten van de Marlborough Set, onder andere de hertog en hertogin van Kingsbridge, en Solly en Maisie Greenbourne. Ze waren verkleed als Oosterse potentaten, sjahs en pasja's. In plaats van een buiging te maken knielden ze en wierpen zich languit op de grond, wat de gezette prins aan het lachen maakte en de toeschouwers deed applaudiseren. Augusta koesterde minachting voor Maisie Greenbourne, maar nu zag ze haar nauwelijks. In gedachten overwoog ze snel de verschillende mogelijkheden. Het kon op veel manieren mislukken: graaf Tokoly kon geboeid raken door een ander aantrekkelijk gezicht, of Nora wist hem elegant af te wijzen. Misschien bleef Hugh wel te dicht bij Tokoly in de buurt, zodat de graaf niets kon ondernemen. Maar met een beetje geluk zou het plan dat ze op touw had gezet inderdaad slagen, en dan zou er tumult ontstaan.

De optocht was bijna voorbij, en Augusta zag met tegenzin dat David Middleton door de menigte naar haar toe kwam.

Ze had hem zes jaar geleden voor het laatst gezien, toen hij haar vragen had gesteld over de dood van zijn broer Peter Middleton, en ze had hem toen verteld dat de twee getuigen, Hugh Pilaster en Antonio Silva, naar het buitenland waren vertrokken. Maar nu was Hugh weer teruggekeerd, en Middleton was hier ook aanwezig. Waarom was een gewone advocaat uitgenodigd voor deze grootse ontvangst? Ze herinnerde zich vaag dat hij een verre verwant was van de hertog van Tenbigh. Dit had ze nauwelijks kunnen voorzien, en het kon ernstige gevolgen hebben. Ik kan toch niet aan alles denken! dacht ze vertwijfeld.

Tot haar grote schrik liep Middleton recht op Hugh af.

Augusta werkte zich naar voren. Ze hoorde Middleton zeggen: 'Hallo Pilaster, ik hoorde dat je weer terug bent in Engeland. Weet je nog wie ik ben? Ik ben de broer van Peter Middleton.'

Augusta keerde hem de rug toe, zodat hij haar niet zou opmerken, en ze spitste haar oren om hem te verstaan in het geroezemoes.

'Ik weet het nog, je was betrokken bij het gerechtelijk onderzoek,' zei Hugh. 'Ik zal je voorstellen aan mijn vrouw.'

'Hoe maakt u het, mevrouw Pilaster,' zei Middleton plichtmatig, en wendde zich direct weer tot Hugh. 'Ik ben nooit erg gelukkig geweest met dat gerechtelijk onderzoek.'

Augusta kreeg het ijskoud. Middleton moest bezeten zijn dat hij zomaar begon over dat onderwerp, tijdens een feestelijk gekostumeerd bal. Dit was onverdraaglijk. Zou haar arme Teddy dan nooit bevrijd raken van die oude verdenkingen?

Ze kon Hughs antwoord niet verstaan, maar hij sprak wel op neutrale toon.

Middletons stem klonk luider, en ze verstond wat hij zei. 'Je moet toch weten dat niemand in de hele school Edwards verklaring dat hij heeft geprobeerd mijn broer van de verdrinkingsdood te redden, geloofwaardig vond?'

Augusta verstijfde van angst bij de gedachte aan wat Hugh zou antwoorden, maar hij bleef zich op de vlakte houden en zei dat het al zo lang geleden was.

Plotseling stond Micky naast Augusta. Zijn gezicht was kalm, maar ze zag aan zijn schouders dat hij gespannen was. 'Is dat die Middleton?' mompelde hij in haar oor.

Ze knikte.

'Ik dacht al dat ik hem herkende.'

'Sst. Luister,' waarschuwde ze.

Middleton werd geleidelijk agressiever. 'Ik denk dat jij de ware toedracht kent,' zei hij uitdagend.

'Is dat zo?' antwoordde Hugh. Zijn stem werd duidelijker verstaanbaar, naarmate hij minder vriendelijk werd.

'Vergeef me dat ik een beetje bot ben, Pilaster, maar Peter was wel mijn broer. Jarenlang heb ik me afgevraagd wat er gebeurd is, en je zult het toch met me eens zijn dat ik daar recht op heb.'

Er volgde een stilte. Augusta wist dat een beroep doen op recht en onrecht precies het juiste was om Hugh te overreden. Ze wilde tussenbeide komen, om hun het zwijgen op te leggen, maar dat zou bijna gelijkstaan aan duidelijk maken dat ze iets te verbergen had, dus bleef ze machteloos en bezorgd staan. Ze spande zich in om alles wat er gezegd werd te verstaan, boven het geroezemoes van de andere gasten.

Eindelijk gaf Hugh antwoord. 'Ik heb Peter Middleton niet zien verdrinken, dus ik kan ook niet vertellen wat er gebeurd is. Ik weet niets met zekerheid, en het lijkt me verkeerd te gissen.'

'Dus je hebt wel verdenkingen? Je kunt raden wat er precies gebeurd is?'

'Er is geen ruimte om te raden in een geval als dit, en dat zou ook onverantwoordelijk zijn. Je zegt dat je de waarheid wilt achterhalen. Dat lijkt me heel verstandig. Als ik de waarheid had gekend, dan zou ik mezelf verplicht voelen die ook te vertellen. Maar ik weet het echt niet.'

'Ik geloof dat jij je neef in bescherming neemt.'

Hugh was beledigd door de laatste woorden. 'Verdomme, Middleton, dat is toch al te kras. Ik begrijp dat je van streek bent, maar waag het niet mijn eerlijkheid in twijfel te trekken.'

'Ach, iemand liegt, dat is zeker,' zei Middleton brutaal, en na die woorden liep hij weg.

Augusta haalde opgelucht adem. Haar knieën knikten, en ze zocht onopvallend steun bij Micky. De duidelijke principes van Hugh hadden in haar voordeel gewerkt. Hij vermoedde dat Edward deels verantwoordelijk was voor de dood van Peter, maar omdat het slechts een vermoeden was wilde hij er niets over zeggen. En nu had Middleton Hugh tegen zich in het harnas gejaagd. Het was kenmerkend voor een echte heer dat hij nooit een leugen vertelde, en voor iemand als Hugh was de suggestie dat hij misschien niet de waarheid had gesproken een ernstige belediging. Het leek niet waarschijnlijk dat Middleton en Hugh met elkaar zouden spreken.

De crisis was plotseling ontstaan, als onweer in de zomer, en dat had haar behoorlijk bang gemaakt, maar was even spoedig weer verdwenen. De stoet gekostumeerden was voorbij, en het orkest zette een quadrille in. De prins leidde de hertogin als eerste naar de dansvloer, en de hertog ontfermde zich over de prinses. Samen vormden ze het eerste viertal, en al spoedig volgden meer paren hun voorbeeld. Er werd tamelijk rustig gedanst, omdat de kostuums zwaar waren en veel mensen grote hoofddeksels droegen.

Augusta zei tegen Micky: 'Misschien is die Middleton niet langer een bedreiging voor ons.'

'Niet als Hugh zijn mond blijft houden.'

'En zolang jouw vriend Silva in Cordova blijft.'

'Zijn familie heeft steeds minder invloed, naarmate de jaren verstrijken. Ik verwacht hem niet terug in Europa.'

'Mooi zo.' Augusta dacht weer aan haar plan. 'Heb je Tokoly gesproken?'

'Ja.'

'Prima.'

'Ik hoop dat je weet wat je doet.'

Ze keek hem vermanend aan.

'Ach, wat dom van mij,' zei hij. 'Jij weet altijd wat je doet.'

De tweede dans was een wals, en Micky vroeg Augusta voor de grap ten

dans. Toen ze nog een meisje was werd de wals als onbetamelijk gezien, omdat de partners zo dicht tegen elkaar dansten, en de heer een arm om het middel van zijn dame sloeg. Maar tegenwoordig walsten zelfs vorstelijke personen.

Zodra Micky haar in zijn armen nam, voelde Augusta zich heel anders. Het leek wel of ze weer zeventien jaar was, en met Strang danste. Als Strang danste, dan was zijn aandacht bij zijn partner, en niet bij zijn voeten. Micky had hetzelfde talent. Hij bezorgde Augusta een jeugdig en vrij gevoel. Ze was zich bewust van zijn zachte handen, hij geurde mannelijk naar tabak en makassarolie, en ze voelde zijn lichaamswarmte stralen. Een steek van jaloezie ging door haar heen toen ze aan Rachel dacht, omdat die het bed met hem deelde. Even herinnerde ze zich het tafereel van zes jaar geleden, in de slaapkamer van de oude Seth, maar het leek onwezenlijk als een droom die ze ooit had gehad, en ze kon zich niet voorstellen dat het echt gebeurd was.

Sommige vrouwen in haar positie zouden een clandestiene liefdesaffaire hebben, maar hoewel Augusta soms dagdroomde van geheime ontmoetingen met Micky, kon ze zich in werkelijkheid niet voorstellen dat ze elkaar in een achterafstraatje heimelijk zouden omhelzen, en telkens excuses en uitvluchten moesten verzinnen. En trouwens, zulke affaires werden vaak toch ontdekt. Het lag meer voor de hand dat ze Joseph verliet en met Micky verdween. Hij zou er misschien wel voor voelen. Ze kon hem in elk geval wel zo ver krijgen, als ze dat beslist wilde. Maar telkens wanneer ze met die gedachte speelde dacht ze aan alles wat ze daarvoor moest opgeven: haar drie huizen, haar rijtuig, haar ruime kleedgeld, haar sociale status, en de entree voor grootse bals zoals voor deze avond. Strang zou haar dat allemaal gegeven hebben, maar Micky kon alleen zijn verleidelijke persoonlijkheid bieden, en dat was toch niet genoeg.

'Kijk daar eens,' zei Micky.

Ze keek in de aangewezen richting en zag Nora dansen met graaf Tokoly. Ze verstrakte. 'Laten we wat dichtër naar hen toegaan,' zei ze.

Het was niet gemakkelijk, want in die hoek bevond zich ook het koninklijke gezelschap, en iedereen wilde daar in de buurt zijn. Maar Micky loodste haar behendig tussen de mensen door, tot ze vlakbij waren.

De wals klonk nog steeds, eindeloos dezelfde muzikale motieven herhalend. Nora en de graaf leken gewoon een dansend paar. Af en toe maakte hij op gedempte toon een opmerking, ze knikte en glimlachte. Misschien hield hij haar iets te dicht tegen zich aangedrukt, maar het trok niet de aandacht. Terwijl het orkest verder speelde, vroeg Augusta zich af of ze haar slachtof-

fers verkeerd getaxeerd had. Toch veranderde er iets. Op het gezicht van Nora verscheen starre consternatie: de graaf had kennelijk iets gezegd wat haar niet beviel. Augusta kreeg nieuwe hoop. Maar wat de graaf ook gezegd had, het was niet zo beledigend dat Nora een scène maakte, en ze dansten samen verder.

Augusta wilde de moed al opgeven, en de laatste maten van de wals werden gespeeld, toen de uitbarsting volgde.

Augusta zag als enige hoe het begon. De graaf bracht zijn lippen dicht bij Nora's oor en fluisterde een paar woorden. Ze bloosde diep, en bleef met een ruk stilstaan om hem weg te duwen. Maar niemand behalve Augusta zag het, omdat de wals toevallig juist afgelopen was. Maar de graaf stelde zijn geluk nog meer op de proef en zei weer iets. Op zijn gezicht verscheen een veelbetekenende scheve grijns. De muziek verstomde, en in de korte stilte die volgde sloeg Nora hem kletsend in zijn gezicht.

De klap weergalmde als een gewerschot door de balzaal. Het was geen bestudeerd en damesachtig klapje, maar eerder een dreun waarmee een dronkelap uit de kroeg wordt gejaagd. De graaf wankelde achteruit, en botste tegen de Prins van Wales aan.

Er klonken verschrikte kreetjes onder de omstanders. De prins verloor zijn evenwicht, maar hij werd opgevangen door de hertog van Tenbigh. De pijnlijke stilte werd verbroken toen Nora met een nadrukkelijk Cockney-accent schel uitriep: 'Waag het niet me nog eens aan te raken, jij vieze geile stumper!'

Weer volgde een ijzige stilte en het tafereel leek als bevroren: de woedende Nora, de vernederde graaf, en de geschrokken prins. Augusta jubelde inwendig. Het was gelukt, beter nog dan ze durfde dromen!

Toen verscheen Hugh naast Nora en hij pakte haar arm; de graaf rekte zich in zijn volle lengte uit en beende weg. Een groepje vormde zich beschermend rond de prins, zodat hij aan het zicht werd onttrokken. De gesprekken kwamen weer op gang, en het geroezemoes werd snel luider.

Augusta keek triomfantelijk naar Micky.

'Briljant,' zei hij met onverholen bewondering. 'Dat was schitterend, Augusta.' Hij kneep even in haar arm, en leidde haar weg van de dansvloer.

Joseph stond haar al op te wachten. 'Dat vervloekte mens!' schold hij. 'Om zo'n scène te maken, en nog wel voor de ogen van de prins! Ze heeft onze hele familie te schande gemaakt, en waarschijnlijk gaat een belangrijk contract nu ook niet meer door.'

Het was precies de reactie waar Augusta op gehoopt had. 'Nu zie je mischien eindelijk in dat Hugh nooit partner kan worden,' zei ze triomfantelijk.

Joseph keek haar onderzoekend aan. Even vreesde Augusta dat ze te ver was gegaan, en dat hij nu wist dat ze het hele incident met opzet had laten gebeuren. Maar als die gedachte al in hem opkwam, dan verdreef hij die meteen weer, want hij zei. 'Je hebt gelijk, lieve. Je hebt helemaal gelijk.'

Hugh leidde Nora naar de deur. 'Wij gaan uiteraard meteen weg,' zei hij op effen toon in het voorbijgaan.

'We moeten allemaal gaan,' verbeterde Augusta hem, maar ze wilde niet meteen afscheid nemen. Als er niets meer over gezegd werd, dan bestond het gevaar dat de mensen de volgende dag, wanneer ze bekoeld waren, zouden zeggen dat het incident niet zo ernstig was. Om dat te voorkomen wilde Augusta nu meer: verhitte gemoederen, boze woorden en beschuldigingen die niet gemakkelijk vergeten werden. Ze legde haar hand op Nora's arm. 'Ik heb nog geprobeerd je te waarschuwen voor graaf Tokoly,' zei ze verwijtend.

Hugh zei: 'Als een dergelijk heerschap een dame op de dansvloer beledigt, dan kan ze weinig anders doen dan een scène veroorzaken.'

'Doe niet zo belachelijk,' zei Augusta bits. 'Elk welopgevoed meisje weet precies wat ze dan moet doen. Ze had moeten zeggen dat ze zich onwel voelde en haar koets laten voorrijden.'

Hugh wist dat het waar was, en hij probeerde het niet te ontkennen. Weer maakte Augusta zich zorgen dat de rust zou weerkeren, en dat het voorval als een nachtkaaars doofde. Maar Joseph was nog steeds kwaad, en hij zei tegen Hugh: 'De hemel weet hoeveel schade jij de familie en de bank vanavond hebt berokkend.'

Hugh bloosde. 'Wat bedoel je daar precies mee?' vroeg hij stijfjes. Door Joseph uit te dagen de beschuldigingen hard te maken verergerde Hugh de kwestie voor hemzelf, bedacht Augusta tevreden. Hij was nog te jong om te beseffen dat hij zijn mond moest houden en vertrekken.

Joseph werd nog kwader. 'Wij zijn dat Hongaarse contract zeker kwijt. En we zullen nooit meer uitgenodigd worden voor een koninklijk evenement.'

'Dat weet ik heel goed,' antwoordde Hugh. 'Ik wilde alleen vragen waarom ik die schande veroorzaakt zou hebben.'

'Omdat jij een vrouw in de familie hebt gebracht die zich niet weet te gedragen.'

Des te beter, dacht Augusta met leedvermaak.

Hughs gezicht was nu vuurrood, maar hij wist de woede in zijn stem te bedwingen. 'Dus als ik het goed begrijp moet de echtgenote van een Pilaster elke belediging en vernedering verdragen tijdens een dansavond, omdat ze

anders misschien een zakelijke transactie in gevaar brengt. Is dat jouw filosofie?"

Nu was Joseph echt beledigd. 'Jij onbeschofte aap!' brieste hij. 'Ik zeg dat jij jezelf gediskwalificeerd hebt, door een vrouw beneden je stand te trouwen, zodat jij nooit partner bij de bank zult worden!'

Hij heeft het gezegd! jubelde Augusta inwendig. Hij heeft het gezegd!

Hugh werd meteen stil. Anders dan Augusta had hij niet vooruit gedacht, en evenmin nagedacht over de consequenties van het incident. Nu begon het tot hem door te dringen, en ze zag dat de uitdrukking op zijn gezicht veranderde van woede in bezorgdheid en daarna in wanhoop. Het kostte haar moeite een triomfantelijke glimlach te onderdrukken. Ze had gekregen wat ze wilde. Ze had gewonnen. Later zou Joseph spijt krijgen van zijn stellige uitspraken, maar het was heel onwaarschijnlijk dat hij zijn woorden zou terugnemen. Daarvoor was hij te trots.

'Dus dat is het,' zei Hugh uiteindelijk, en hij keek meer naar Augusta dan naar Joseph. 'Best hoor, Augusta, jij hebt gewonnen. Ik weet niet hoe het precies gebeurde, maar ik weet wel zeker dat dit met opzet zo bedoeld was.' Hij wendde zich tot Joseph. 'Maar denk erover na, oom Joseph. Bedenk eens wie echt betrokken is bij de bank...' Hij keek weer naar Augusta, en besloot: 'En wie de echte vijand van het bedrijf is.'

~ 3 ~

Het nieuws van Hughs val verspreidde zich binnen enkele uren door de City. De volgende middag zegden mensen die eerst gesmeekt hadden hem te ontmoeten om plannen te tonen voor winstgevende spoorwegprojecten, hoogovens, scheepswerven en woonwijken, hun afspraken af. Bij de bank bejegenden de klerken die hem eerst bijna vereerden hem nu als een gewone hogergeplaatste. Hij kon naar een koffiehuis in de buurt van de Bank of England gaan, zonder dat er onmiddellijk een groepje om hem heen kwam staan en hem gevraagd werd wat zijn visie was op de Grand Trunk Railroad, de koers van obligaties uit Louisiana, of over de Amerikaanse staatsschuld.

In de kamer van de partners ontstond tumult. Oom Samuel was verontwaardigd toen Joseph verklaarde dat Hugh niet tot partner benoemd kon worden. Maar de jonge William koos partij voor zijn broer Joseph, evenals majoor Hartshorn, zodat Samuel overstemd werd.

Jonas Mulberry, de kale naargeestige hoofdklerk, vertelde Hugh wat er

gebeurd was tussen de partners. 'Ik moet zeggen dat ik het besluit betreur, meneer Hugh,' zei hij nadrukkelijk. 'Toen u onder mij werkte, als jongeling, heeft u mij nooit de schuld willen geven van fouten die u zelf maakte, anders dan sommige andere familieleden met wie ik in het verleden te maken heb gehad.'

'Dat zou ik niet gedurfd hebben, Mulberry,' zei Hugh met een glimlach.

Nora hilde de hele week. Hugh weigerde haar verwijten te maken over wat er gebeurd was. Niemand had hem gedwongen met haar te trouwen: hij had zelf de verantwoordelijkheid voor zijn eigen beslissingen genomen. Als zijn familie enig gevoel had, dan zou hij gesteund worden in een crisis als deze, maar daar rekende hij niet op.

Toen Nora zich wat hersteld had, begon ze zich onsympathieker en harder te gedragen, wat Hugh verbaasde. Ze begreep niet hoe belangrijk partner worden voor hem was. Hij beseft teleurgesteld dat ze zich niet goed in de gevoelens van anderen kon verplaatsen. Hij dacht dat het kwam omdat ze zelf in armoede en zonder moeder was opgegroeid, en dat ze daardoor gedwongen was haar eigen belang op de voorgrond te plaatsen.

Hoewel hij een beetje geschokt was door haar houding, vergat hij dat elke avond als ze samen in nachtkleding in het grote zachte bed stapten en de liefde bedreven.

Hughs wrok groeide als een maagzweer, maar hij had nu een vrouw, een groot nieuw huis, en zes bedienden die hij moest onderhouden. Daarom moest hij wel bij de bank blijven. Hij kreeg een eigen werkkamer, op de verdieping boven die waar de kamers van de partners was, en hij hing een grote landkaart van Noord-Amerika aan de wand. Elke maandagochtend schreef hij een kort verslag over de gang van zaken in Noord-Amerika, en telegrafeerde de tekst naar Sidney Madler in New York. Op de tweede maandag na het bal bij de hertogin van Tenbigh, ontmoette hij in het telegraafkantoor op de begane grond een onbekende: een man met donker haar, en ongeveer eenendertig jaar oud. Hugh glimlachte en zei: 'Hallo, wie bent u?'

'Simon Oliver,' luidde het antwoord, met een licht Spaans accent.

'Dan moet je hier nieuw zijn,' veronderstelde Hugh en hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Hugh Pilaster.'

'Hoe maak je het?' zei Oliver een beetje somber.

'Ik regel leningen voor Noord-Amerika,' verduidelijkte Hugh. 'En wat doe jij?'

'Ik ben klerk bij meneer Edward.'

Hugh begreep het. 'Dus je komt uit Zuid-Amerika?'

'Ja, uit Cordova.'

Dat was duidelijk. Aangezien Edward zich met Zuid-Amerika bezighield, en vooral met Cordova, was het verstandig een inwoner uit dat land als medewerker te hebben, zeker omdat Edward geen Spaans sprak. 'Ik heb op school gezeten met Micky Miranda, die nu ambassadeur van Cordova is,' zei Hugh. 'Je moet hem wel kennen.'

'Hij is een neef van mij.'

'Aha.' Er was geen gelijkenis tussen hem en Micky, maar Oliver was smetteloos gekleed, zijn maatkleding was gestreken, zijn haar geolied en keurig gekamd: ongetwijfeld nam hij zijn succesvolle oudere neef als voorbeeld. 'Nou, ik hoop dat je met plezier bij ons bedrijf werkt.'

'Bedankt.'

Hugh was in gedachten verzonken, toen hij weer terugkeerde naar zijn eigen kamer. Edward had alle hulp die hij kon krijgen nodig, maar Hugh maakte zich een beetje zorgen dat een neef van Micky zo'n invloedrijke positie had binnen de bank.

En dat hij zich terecht ongemakkelijk voelde werd een paar dagen later duidelijk.

Weer was het Jonas Mulberry die hem vertelde wat er in de kamer van de partners was voorgevallen. Mulberry kwam Hughs kamer binnen, met een overzicht van de betalingen die de bank in Londen moest verrichten namens de Amerikaanse regering. Maar de werkelijke reden was dat Mulberry wilde praten. Zijn hondse gezicht leek nog langer dan gewoonlijk, toen hij zei: 'Dit bevalt me niets, meneer Hugh. Die Zuidamerikaanse obligaties zijn nooit betrouwbaar.'

'We geven toch geen Zuidamerikaanse leningen uit, is het wel?'

Mulberry knikte. 'Meneer Edward heeft dat voorgesteld, en de partners gaan akkoord.'

'Waar is het geld voor bestemd?'

'Voor een nieuwe spoorweg tussen de hoofdstad Palma en de provincie Santamaria.'

'En daar is papa Miranda de provinciale gouverneur...'

'De vader van Señor Miranda, die bevriend is met meneer Edward.'

'En de oom van Edwards klerk, Simon Oliver.'

Mulberry schudde afkeurend zijn hoofd. 'Ik was al klerk toen de Venezolaanse regering er vijftien jaar geleden niet in slaagde obligaties af te betalen. Mijn vader, God hebbe zijn ziel, herinnerde zich nog de crash van 1828 in Argentinië. En kijk een naar de Mexicaanse obligaties: zo af en toe wordt er dividend betaald. Wie wil er ooit obligaties waarbij onregelmatig dividend wordt uitgekeerd?'

Hugh knikte. 'Hoe dan ook, wie wil investeren in spoorwegen kan vijf tot zes procent rendement krijgen in de Verenigde Staten. Waarom dan in Cordova beleggen?'

'Juist.'

Hugh krabde op zijn hoofd. 'Ik zal proberen erachter te komen waarom ze dat toch willen.'

Mulberry zwaaide met een bundel papieren. 'Meneer Samuel heeft gevraagd om een overzicht van de schulden in het Verre Oosten. U kunt de uitkomsten meenemen naar hem.'

Hugh grinnikte. 'Je denkt ook aan alles.' Hij pakte de papieren aan en ging naar de kamer van de partners beneden.

Alleen Samuel en Joseph waren daar aanwezig. Joseph dicteerde brieven aan een stenograaf, en Samuel zat over een landkaart van China gebogen. Hugh legde het rapport op het bureau van Samuel en zei: 'Mulberry heeft me gevraagd dit te geven.'

'Bedankt.' Samuel keek op en glimlachte. 'Verder nog iets?'

'Ja. Ik vraag me af waarom wij de aanleg van de Santamaria Spoorweg ondersteunen.'

Hugh hoorde dat Joseph even zweeg tijdens het dicteren, en toen weer verder sprak.

Samuel zei: 'Het is niet de meest aantrekkelijke investering die we ooit gedaan hebben, maar met de steun van de naam Pilaster moet het wel lukken.'

'Dat kan van vrijwel elk voorstel gezegd worden,' wierp Hugh tegen. 'De reden dat wij zo'n goede reputatie hebben is dat we nooit een aanbod doen aan investeerders dat niet meer dan redelijk is.'

'Jouw oom Joseph heeft het gevoel dat investeren in Zuid-Amerika weer in trek kan raken.'

Toen hij zijn naam hoorde, mengde Joseph zich in het gesprek. 'Dit is zoiets als een teen in het water steken, om te voelen hoe warm het water is.'

Oom Joseph voelde weinig voor tegenspraak, en hij reageerde op geïrriteerde toon: 'Een uitzondering zal ons geen schade berokkenen.'

'Maar de bereidheid uitzonderingen te maken kan ons diep schaden.'

'Het is niet aan jou om dat te beoordelen.'

Hugh fronste zijn wenkbrauwen. Hij had het goed gevoeld: de investering was commercieel niet verstandig, en Joseph kon het niet rechtvaardigen. Dus waarom gebeurde het dan? Zodra hij de vraag aan zichzelf gesteld had, wist hij het antwoord: 'Je hebt dit gedaan omdat het een idee van Edward is, nietwaar? Je wilt hem aanmoedigen, en dit is de eerste transactie

die hij doet, sinds hij partner is geworden, dus daarom mag het gebeuren, al is het een slechte zaak.'

'Het is niet aan jou te oordelen over mijn motieven!'

'En het is niet aan jullie om het geld van anderen op het spel te zetten, alleen om je zoon een plezier te doen. Kleine beleggers in Brighton en Harrogate zullen hun geld in deze spoorweg investeren, en ze verliezen alles wanneer het project mislukt.'

'Jij bent geen partner, dus jouw mening wordt wat dit betreft niet gevraagd.'

Hugh had een hekel aan mensen die van standpunt veranderden tijdens een discussie, en hij antwoordde fel. 'Ik ben een Pilaster, dus als jij de goede naam van de bank door het slijk haalt, dan beledig je mij.'

Samuel merkte op: 'Ik denk dat je nu beter kunt zwijgen, Hugh.'

Hugh wist dat hij inderdaad beter kon zwijgen, maar hij kon zich niet beheersen. 'Ik vrees dat ik nog niet genoeg gezegd heb.' Hij beseftte dat hij de woorden uitschreeuwde en dwong zichzelf rustiger te praten. 'Je brengt de reputatie van de bank in gevaar met deze transacties. En onze goede naam is ons sterkste wapen.'

Oom Joseph kon zich niet meer beheersen. 'Waag het niet hier in mijn bedrijf te staan, en me een lesje te leren over de beginselen van geld investeren, jij onbeschofte vlegel. Verdwijnt uit mijn kamer!'

Hugh staarde zijn oom langdurig aan. Hij was woedend en teleurgesteld tegelijk. De zwakke en onnozele Edward was partner, en bezorgde de bank slechte contracten, met hulp van zijn onoordeelkundige vader. En hij kon er niets aan doen. Kokend van ergernis keerde Hugh zich om en liep de kamer uit. Hij smeedt de deur achter zich dicht.

Tien minuten later was hij bij Solly Greenbourne, en vroeg of daar werk voor hem was.

Hij was er niet zeker van dat Greenbourne hem in dienst wilde nemen. Hugh was een aanwinst voor elke bank, vanwege zijn contacten in de Verenigde Staten en Canada, maar bankiers vonden het onbehoorlijk om belangrijke functionarissen weg te kapen bij hun concurrenten. En bovendien konden de Greenbournes vrezen dat Hugh geheimen zou doorvertellen tijdens familiediners, en het feit dat hij niet joods was kon die angst nog versterken.

Maar Pilasters Bank was nu een doodlopende straat voor Hugh. Hij moest daar weg.

Het had eerder op de dag geregend, maar halverwege de ochtend scheen

de zon, en damp sloeg van de paardemest die overal in de straten van Londen lag. De architectuur van de City was een mengeling van grote klassieke kantoren en vervallen bouwwerken: het gebouw van Pilasters Bank was groots, terwijl dat van Greenbournes van het andere soort was. Het was nauwelijks te geloven dat Greenbournes Bank belangrijker en groter was dan Pilasters, te oordelen aan het hoofdkwartier. Het bedrijf was drie generaties eerder opgericht, door geld uit te lenen aan bontimporteurs, en toen gehuisvest in twee kamers van een oud huis aan Thames Street. Wanneer er meer ruimte nodig was, dan werd eenvoudig het aangrenzende huis aangekocht, zodat de bank nu vier aangrenzende gebouwen naast elkaar bezat, en nog drie andere in de buurt. Maar er werd in deze slecht onderhouden huizen meer werk verzet dan in het gebouw vol pracht en praal van Pilasters Bank.

Binnen was niets te bespeuren van de gewijde sfeer zoals in de hal bij Pilasters Bank. Hugh moest zich een weg banen door de drukte. Het leek wel of men met smeekbeden wachtte op de komst van een middeleeuwse koning, en iedereen leek ervan overtuigd dat wanneer hij maar een enkel woord tot Ben Greenbourne kon richten, hij zeker een fortuin zou verdienen. De kronkelende gangen en de smalle trappen werden half versperd door de blikken trommels met oude dossiers, dozen papier en flessen inkt, en van elke ruimte, hoe klein ook, was een werkplek voor een klerk gemaakt. Hugh trof Solly aan in een grote kamer met een scheve vloer en een smoezelig raam dat uitzicht bood op de rivier. Solly's grote gestalte ging voor de helft schuil achter zijn bureau dat met papieren bezaaid was. 'Ik woon in een paleis, en ik werk in een krot,' zei Solly gemelijk. 'Telkens probeer ik mijn vader ervan te overtuigen dat hij een geschikt bedrijfsgebouw moet zoeken, maar hij zegt dat zulke bezittingen geen winst opleveren.'

Hugh was gaan zitten op een aftandse sofa, en hij pakte het glas dure sherry aan. Hij voelde zich slecht op zijn gemak, omdat hij telkens aan Maisie moest denken. Hij had haar verleid, voordat ze de vrouw van Solly werd, en hij zou het nog een keer gedaan hebben als ze dat had toegestaan. Maar dat was nu allemaal voorbij, hield hij zichzelf voor. Maisie had de deur op slot gedaan in Kingsbridge Manor, en zelf was hij inmiddels met Nora getrouwd. Hij wilde geen ontrouwe echtgenoot zijn.

Toch voelde hij zich ongemakkelijk.

'Ik ben gekomen omdat ik met je wil praten over een zakelijke kwestie,' zei hij.

Solly maakte een uitnodigend gebaar. 'Ga je gang.'

'Zoals je weet heb ik veel ervaring opgedaan in Noord-Amerika.'

'Zeg dat wel, maar je houdt alles zo zorgvuldig geheim, dat ik er niets van weet.'

'Precies. En daardoor loop jij heel wat interessante transacties mis.'

'Dat hoef je mij niet in te peperen. Vader vraagt me voortdurend waarom ik niet meer ben zoals jij.'

'Wat jij nodig hebt is iemand die deskundig is wat Noord-Amerika betreft. Iemand die een filiaal in New York kan oprichten en daar de zaken organiseert.'

'Ja, en een toverfee kan ik ook wel gebruiken.'

'Ik meen het serieus, Greenbourne. Ik stel me daarvoor beschikbaar.'

'Jij?'

'Ik wil bij jouw bank komen werken.'

Solly was verbluft. Hij keek over de rand van zijn brilleglazen, alsof hij amper geloofde dat Hugh inderdaad tegenover hem zat. Na een korte stilte zei hij: 'Dat is vanwege het incident tijdens het bal van de hertogin van Tenbigh, denk ik zo.'

'Ze hebben gezegd dat ik geen partner kan worden, vanwege mijn vrouw.' Solly zou met hem meevoelen, meende Hugh, omdat hij zelf ook met een meisje uit de lagere stand was getrouwd.

'Het spijt me dat te horen,' zei Solly.

'Ik vraag geen medelijden of gunsten. Ik weet wat ik waard ben, en je zult me daarnaar moeten betalen. Ik verdien nu duizend pond per jaar, en ik verwacht elk jaar salarisverhoging, als ik steeds meer winst voor de bank weet te behalen.'

'Dat is geen probleem.' Solly dacht even na. 'Dit kan wel eens een geweldige zet voor mijn bedrijf zijn, weet je. Ik ben blij met jouw aanbod. Jij bent een goede vriend, en een uitstekend zakenman.' Hugh dacht weer aan Maisie, en hij voelde een schuldbewuste steek, toen hij de woorden 'goede vriend' hoorde. Solly sprak verder: 'Ik zou niets liever willen dan dat jij met mij samenwerkt.'

'Toch hoor ik iets van aarzeling,' zei Hugh met bonzend hart.

Solly schudde zijn hoofd. 'Geen voorbehoud, wat mij betreft. Uiteraard kan ik je niet in dienst nemen als een gewone kantoorbediende. Ik zal het moeten regelen met mijn vader. Maar je weet hoe dat gaat in het bankwezen: winst is een argument dat zwaarder weegt dan alle andere. Ik kan me niet voorstellen dat vader de kans om een groot deel van de Amerikaanse markt te veroveren afwijst.'

Hugh wilde niet te gretig lijken, maar hij kon zich niet inhouden en vroeg: 'Wanneer spreek je hem?'

'Waarom niet nu meteen?' zei Solly. Hij ging staan. 'Het duurt maar even. Neem intussen nog een glas sherry.' Na die woorden liep hij de kamer uit.

Hugh nipte van zijn sherry, maar kon door zijn gespannenheid moeilijk slikken. Hij had nog nooit gesolliciteerd naar een baan, en de gedachte dat zijn toekomst afhankelijk was van de grillen van de oude Ben Greenbourne was zenuwslopend. Voor het eerst begreep hij hoe de friskewassen jongemannen zich voelden, als ze met een gesteven boord kwamen solliciteren naar een betrekking als klerk. Onrustig stond hij op en liep naar het raam. Bij de andere oever van de rivier werden balen tabak uit een schip gelost: als het Virginiatabak was, dan had Hugh dit transport vermoedelijk gefinancierd.

Hij had een dreigend voorgevoel, wat hem deed denken aan zes jaar geleden, toen hij aan boord was gestapt van het schip dat naar Boston vertrok. Het was een gevoel dat niets ooit meer hetzelfde zou zijn.

Solly kwam terug met zijn vader. Ben Greenbourne was een rijzige man, en had een kaarsrechte rug als een Pruisisch generaal. Hugh schudde hem de hand en keek aandachtig naar zijn gezicht. Greenbourne keek ernstig. Betekende dit dat hij niet akkoord zou gaan?

Ben zei: 'Solly heeft me verteld dat jouw familie je niet de functie van partner wil geven.' Hij sprak koel en afgemeten. Hij is heel anders dan zijn zoon, dacht Hugh.

'Om precies te zijn: ze hebben me dat aanbod eerst gedaan, maar het weer ingetrokken,' verbeterde Hugh.

Ben knikte. Hij kon nauwkeurigheid waarderen. 'Het is niet aan mij om hun oordeel te bekritiseren. Maar wanneer jouw ervaring met Noord-Amerika te koop is, dan ben ik daar zeker in geïnteresseerd.'

Hugh voelde dat zijn hart opsprong. Dit klonk als een aanbod om in dienst te komen. 'Welbedankt!' riep hij enthousiast uit.

'Maar ik wil geen valse verwachtingen bij je wekken, en daarom zeg ik je voor alle duidelijkheid dat het niet mijn bedoeling is je hier tot partner te benoemen.'

Hugh had nog niet zo ver vooruit gedacht, maar het was toch een tegenslag. 'Ik begrijp het,' zei hij.

'Ik zeg je dit nu meteen, zodat je niet hoeft te denken dat het met jouw inspanningen bij het werk te maken heeft. Veel christenen beschouw ik als gewaardeerde collega's of goede vrienden, maar de partners zijn altijd joods geweest, en dat zal ook altijd zo blijven.'

'Ik waardeer de openhartigheid,' zei Hugh, maar hij dacht: Mijn god, wat ben jij toch een kille oude man.

'Wil je de baan nog steeds?'

'Ja, dat wil ik zeker.'

Ben Greenbourne schudde hem weer de hand. 'Dan verheug ik me op onze samenwerking,' zei hij en liep de kamer uit.

Solly grijsde breed. 'Welkom bij onze firma!'

Hugh ging zitten. 'Bedankt,' zei hij. Zijn opluchting en blijdschap werden een beetje getemperd door het besef dat hij nooit partner zou worden, maar hij hield zijn gezicht in de plooi. Hij zou een goed salaris verdienen, en gemakkelijk kunnen leven, maar hij zou nooit miljonair worden, want om zoveel te verdienen moest je wel partner zijn.

'Wanneer kun je beginnen?' vroeg Solly gretig.

Hugh had daar nog niet over nagedacht. 'Ik denk dat ik drie maanden opzegtermijn in acht moet houden.'

'Maak die periode korter, als dat mogelijk is.'

'Uiteraard, Solly. Dit is geweldig, en ik kan je niet zeggen hoe blij ik ben.'

'Ik ook.'

Hugh wist niet wat hij nu moet zeggen, en daarom maakte hij aanstalten om weg te gaan. Maar Solly zei: 'Zal ik je nog een suggestie doen?'

'Heel graag,' Hugh ging weer zitten.

'Het gaat om Nora. Ik hoop dat je dit niet kwetsend vindt.'

Hugh aarzelde. Ze waren al heel lang bevriend, maar hij wilde niet met Solly over zijn vrouw praten. Zijn eigen gevoelens waren te wisselvallig. Hij voelde zich gegeneerd door de scène die ze had gemaakt, en toch vond hij ook dat ze gelijk had. Hij voelde zich ongemakkelijk door haar accent, haar manieren en haar eenvoudige afkomst, en tegelijk was hij trots dat ze zo charmant en aantrekkelijk was. Maar hij kon moeilijk prikkelbaar zijn tegen de man die zijn carrière gered had, en daarom zei hij: 'Ik luister.'

'Zoals je weet, ben ik ook getrouwd met een meisje dat niet... eh, gewend was aan de society.'

Hugh knikte. Hij wist dat heel goed, maar hij wist niet precies hoe Solly en Maisie dat probleem hadden aangepakt, want hij was in het buitenland toen die twee met elkaar trouwden. Ze hadden het goed opgelost, want Maisie was een van de vooraanstaande gastvrouwen in Londen geworden, en als iemand zich al herinnerde dat ze van nederige afkomst was, er werd nooit over gesproken. Dit was ongebruikelijk, maar niet uniek. Hugh had gehoord dat in het verleden enkele andere beeldschone meisjes uit de arbeidersstand geaccepteerd waren in de society.

Solly sprak verder: 'Maisie weet wat Nora moet doorstaan. Ze zou haar goed kunnen helpen, en haar zeggen wat ze moet doen, welke fouten ze

moet vermijden, waar ze haar kleding en hoeden moet kopen, en hoe ze moet omgaan met de butler en het huispersoneel. Maisie is erg op jou gesteld, Hugh, dus ik denk dat ze je graag wil helpen. En er is geen reden waarom Nora er niet in zou slagen een gewaardeerde steunpilaar van de society te worden.'

Hugh was bijna tot tranen toe geroerd. Dit gebaar van steun raakte zijn hart. 'Ik zal het aan haar voorstellen,' zei hij kortaf, om zijn gevoelens te verbergen. Hij ging staan en wilde weggaan.

'Ik hoop dat ik niet te ver ben gegaan,' zei Solly bezorgd, terwijl hij Hugh de hand schudde.

Hugh liep naar de deur. 'Integendeel. Verdomd, Greenbourne, jij bent een betere vriend dan ik verdien.'

Toen Hugh weer terug was in het gebouw van Pilasters Bank, lag er een briefje voor hem:

10.30 uur

Waarde Pilaster,

Ik moet je meteen spreken. Ik wacht in Plage's Coffee House op je.

Je oude vriend,

Antonio Silva

Dus Tonio was weer terug! Zijn carrière was geruïneerd toen hij meer geld verloren had dan hij kon terugbetalen, bij het kaarten met Edward en Micky. Hij had beschaamd het land verlaten, in dezelfde periode dat Hugh vertrokken was. Wat was er sindsdien van hem geworden? Brandend van nieuwsgierigheid ging Hugh meteen naar het koffiehuis.

Hij zag Tonio in een hoekje zitten: ouder geworden en slordiger dan vroeger. Tonio las *The Times*. Hij had nog steeds peenrood haar, maar verder leek hij in niets op de kwajongen of de losbol die hij vroeger was geweest. Hoewel hij evenals Hugh zesentwintig was, had hij al zorgelijke rimpeltjes rond zijn ogen.

'Ik heb grote successen behaald in Boston,' antwoordde Hugh op Tonio's eerste vraag. 'In januari ben ik teruggekomen. Maar nu heb ik weer problemen met mijn familie. En jij?'

'Er is veel veranderd in mijn vaderland. Mijn familie is minder invloedrijk dan vroeger. We hebben nog steeds de macht in Milpita, de provincie-

stad waar wij vandaan komen, maar in de hoofdstad zijn anderen tussen ons en president Garcia gekomen.'

'Wie dan?'

'De clan van Miranda.'

'De familie van Micky?'

'Inderdaad. Ze hebben de nitraatmijnen in het noorden van het land overgenomen, en daardoor zijn ze erg rijk geworden. Ze hebben ook het monopolie op de handel met Europa, vanwege hun connecties met het bankbedrijf van jouw familie.'

Hugh was verbaasd. 'Ik weet dat Edward veel zaken doet met Cordova, maar ik wist niet dat alles via Micky loopt. Maar dat doet er toch niet toe?'

'Jawel,' zei Tonio. Hij haalde een stapel papieren uit zijn binnenzak. 'Neem even de tijd om dit te lezen. Het is een artikel dat ik geschreven heb voor *The Times*.'

Hugh pakte het manuscript aan en begon te lezen. Het was een beschrijving van de omstandigheden in de nitraatmijnen die eigendom waren van de familie Miranda. Omdat de transacties gefinancierd werden door Pilasters Bank stelde Tonio de bank verantwoordelijk voor de slechte behandeling van de mijnwerkers. Eerst was Hugh niet bepaald onder de indruk: lange werkdagen, schamele beloning en kinderarbeid waren overal normaal bij de mijnbouw. Maar toen hij verder las, beseftte hij dat de situatie ernstiger was. Bij de mijnen van Miranda waren de voorlieden bewapend met zweepen en geweren, en die gebruikten ze ook om de discipline te handhaven. De arbeiders, ook vrouwen en kinderen, werden met zweepslagen gestraft wanneer ze te langzaam werkten, en als ze probeerden weg te lopen voordat ze aan hun contractuele verplichtingen hadden voldaan, liepen ze het risico neergeschoten te worden. Tonio beschikte over ooggetuigenverslagen van zulke 'executies'.

Hugh huiverde van afschuw. 'Maar dit is pure moord!' riep hij uit.

'Precies.'

'Weet de president van het land van deze wantoestanden?'

'Hij weet ervan. Maar de Miranda's zijn nu zijn gunstelingen.'

'En jouw eigen familie?'

'Er was een tijd dat we dit hadden kunnen stoppen, maar nu hebben we al moeite genoeg controle te houden over onze eigen provincie.'

Hugh was geschokt bij de gedachte dat zijn eigen familie en het bankbedrijf deze wrede industrie financierden, maar hij probeerde zijn gevoelens opzij te zetten en nuchter na te denken over de consequenties. Het artikel dat Tonio had geschreven, zou zeker gretig door *The Times* gepubliceerd

worden. Er zouden vragen worden gesteld in het parlement, en ingezonden brieven verschijnen in de weekbladen. En het sociale besef van veel zakenlieden, van wie velen methodisten waren, zou hen doen aarzelen nog zaken te doen met Pilasters Bank. Alles moest wel heel nadelig zijn voor de bank.

Kan het mij iets schelen? vroeg Hugh zich in stilte af. De bank had hem slecht behandeld, en hij wilde toch al ontslag nemen. Maar ondanks dat kon hij het probleem niet negeren. Hij was nog steeds in dienst. Aan het einde van de maand zou hij zijn salaris ontvangen, en tot die dag moest hij loyaal zijn aan het bedrijf. Hij moest iets doen.

Wat wilde Tonio? Het feit dat hij het artikel aan Hugh liet zien voordat het gepubliceerd werd, wees erop dat hij zaken wilde doen. 'Wat is je bedoeling?' vroeg Hugh hem. 'Wil je dat wij de nitraathandel niet langer financieren?'

Tonio schudde zijn hoofd. 'Als Pilasters Bank zich terugtrekt, dan neemt een andere bank het over. Nee, we moeten dit subtieler aanpakken.'

'Je hebt iets in gedachten?'

'De Miranda's willen een spoorweg aanleggen.'

'Ach ja. De Santamaria Spoorweg.'

'Die spoorweg zal papa Miranda de rijkste en machtigste man in het land maken, met uitzondering van de president. En papa Miranda is een niets ontziende bruit. Ik wil dat die spoorweg er niet komt.'

'En daarom laat je dit artikel publiceren,' begreep Hugh.

'Verschillende artikelen. En ik zal bijeenkomsten organiseren, toespraken houden en parlamentsleden benaderen. Ik probeer ook een gesprek te voeren met de minister van Buitenlandse Zaken. Kortom, ik doe alles om de financiering van die spoorlijn te verhinderen.'

Tonio kon succes hebben, bedacht Hugh. Investeerders waren altijd schuw bij controversiële beleggingen. Het viel hem op dat Tonio aanmerkelijk veranderd was: van jonge losbol die nooit ophield met gokken was hij nu een bedachtzame volwassen man geworden, die een campagne wilde voeren tegen de slechte behandeling van de mijnwerkers. 'Waarom ben je naar mij gekomen?'

'We zouden dat hele proces kunnen verkorten. Als de bank besluit geen aandelen uit te geven voor de aanleg van die spoorlijn, zal ik mijn artikel niet publiceren. Op die manier vermijd je veel negatieve publiciteit, en ik heb mijn doel bereikt.' Tonio glimlachte een beetje gegeneerd. 'Ik hoop maar dat mijn voorstel niet als chantage klinkt. Het is een beetje grof, dat weet ik, maar toch lang niet zo grof als het geselen van kinderen in de nitraatmijnen.'

Hugh schudde zijn hoofd. 'Nee, het is helemaal niet grof. Ik heb bewondering dat je deze kruistocht begint. De gevolgen voor de bank raken mij niet erg, want ik wil toch mijn ontslag nemen.'

'Echt?' Tonio was heel verbaasd. 'Waarom?'

'Dat is een lang verhaal. Dat vertel ik je een andere keer wel eens. Maar hoe dan ook, ik kan alleen tegen de partners zeggen dat je mij benaderd hebt met dit voorstel. Zij kunnen dan een besluit nemen en eventueel iets doen. Ik weet wel zeker dat ze niet naar mijn mening zullen vragen.' Hij hield het manuscript van Tonio nog steeds in zijn handen. 'Mag ik dit houden?'

'Ja, want ik heb een kopie.'

De vellen papier hadden de opdruk van Hotel Russe, Berwick Street, in Soho. Hugh had nooit van het hotel gehoord; het was geen toonaangevende gelegenheid in Londen. 'Ik laat je weten wat de partners ervan zeggen.'

'Bedankt.' Tonio veranderde van gespreksonderwerp. 'Het spijt me dat we alleen over zaken hebben gepraat. Laten we spoedig eens over vroeger praten.'

'Ik zal je voorstellen aan mijn vrouw.'

'Dat lijkt me leuk.'

'We houden contact.' Hugh verliet het koffiehuis en liep weer terug naar de bank. Toen hij naar de grote klok in de hal keek, zag hij verbaasd dat het nog niet eens een uur was: er was deze ochtend zoveel gebeurd. Hij ging meteen naar de kamer van de partners, waar hij Samuel, Joseph en Edward aantrof. Hij gaf het artikel van Tonio aan Samuel, die het las en daarna aan Edward gaf.

Edward werd zo razend dat hij het verhaal niet eens helemaal kon lezen. Zijn gezicht werd vuurrood, en hij wees beschuldigend naar Hugh. 'Jij hebt dit bekokstoofd, met je oude schoolvriend! Jij probeert onze zaken in heel Zuid-Amerika te saboteren! Jij bent gewoon jaloers, omdat ze jou geen partner hebben gemaakt.'

Hugh begreep waarom Edward zo hysterisch werd. De handel in Zuid-Amerika was de enige wezenlijke bijdrage die Edward aan het bankbedrijf leverde. Als daar een einde aan kwam, was hij helemaal nutteloos. Hugh zuchtte. 'Jij was op school een sukkel, en dat ben je nog steeds,' zei hij. 'Het gaat erom of de bank verantwoordelijk wil zijn voor de groeiende invloed van papa Miranda; een man die er kennelijk geen moeite mee heeft vrouwen en kinderen te laten geselen.'

'Dat geloof ik niet!' briepte Edward. 'De familie Silva haat de Miranda's. Dit is gewoon boosaardige propaganda.'

‘Dat zal jouw vriend Micky wel beweren, maar of het de waarheid is?’

Oom Joseph keek argwanend naar Hugh. ‘Je was hier een paar uur geleden nog, en toen probeerde je mij wat dit betreft op andere gedachten te brengen. Ik vraag me af of dit niet allemaal bedacht is om Edwards eerste belangrijke transactie als partner te saboteren.’

Hugh ging staan. ‘Als mijn oprechtheid in twijfel wordt getrokken, ga ik meteen weg.’

Oom Samuel mengde zich in het gesprek. ‘Ga zitten, Hugh,’ beval hij. ‘We hoeven niet uit te zoeken of dit verhaal waar is of niet. Wij zijn bankiers, geen rechters. Dat de Santamaria Spoorweg controversieel is maakt de uitgifte van aandelen riskanter, en daarom moeten we de kwestie nog eens in overweging nemen.’

Oom Joseph zei fel: ‘Ik laat me niet afbluffen. Laat die Zuidamerikaanse knaap zijn artikel maar publiceren, en wat mij betreft loopt hij naar de duivel.’

‘Dat is een manier,’ peinsde Samuel hardop, en daarmee nam hij de oorlogszuchtige houding van Joseph meer serieus dan nodig was. ‘We kunnen wachten welk effect dat artikel heeft op de prijs van de uitstaande aandelen in Zuid-Amerika. Dat zijn er niet zoveel, maar het is wel een graadmeter. Als de koersen kelderen, dan blazen we de Santamaria Spoorweg af. Zo niet, dan gaan we ermee door.’

Joseph was iets milder gestemd en zei: ‘Ik heb er geen bezwaar tegen als we ons schikken naar de markt.’

‘Er is ook nog een andere mogelijkheid,’ vervolgde Samuel. ‘We kunnen een andere bank bij de hele transactie betrekken, en de aandelen gezamenlijk uitgeven. Dan wordt de mogelijk vijandige publiciteit niet alleen op ons gericht.’

Dat leek verstandig, dacht Hugh. Hij zou dat zelf niet gedaan hebben; hij zou de uitgifte van aandelen liever afgelasten. Maar de strategie die Samuel bedacht had zou het risico verkleinen, en daar ging het bij bankieren om. Samuel was een veel betere bankier dan Joseph.

‘Goed,’ zei Joseph, met zijn gebruikelijke impulsiviteit. ‘Edward, kijk of je een partner voor ons kunt vinden.’

‘Wie moet ik dan benaderen?’ vroeg Edward zorgelijk. Hugh begreep dat hij geen idee had hoe hij zoiets moest aanpakken.

Samuel gaf antwoord. ‘Het is een grote aandelenuitgifte. Als ik erover nadenk, dan willen maar weinig banken zoveel risico nemen in Zuid-Amerika. Je moet naar de Greenbournes gaan. Zij zijn als enige groot genoeg om dat risico te nemen. Je kent Solly Greenbourne toch?’

'Ja, ik zal met hem praten.'

Hugh vroeg zich af of hij Solly zou aanraden het voorstel van Edward af te wijzen, maar meteen bedacht hij zich dat hij in dienst werd genomen als deskundige op het gebied van Noord-Amerika, en dat het dus onverstandig zou zijn als hij zijn oordeel gaf over een transactie in een ander werelddeel. Hij besloot nog een keer te proberen oom Joseph te overreden om van de hele zaak af te zien. 'Waarom trekken we ons niet helemaal terug uit die Santamaria Spoorweg?' vroeg hij. 'Het is toch geen geweldige investering, want het risico is hoog, en nu dreigen we ook nog negatieve publiciteit te krijgen. Hebben we dat echt nodig?'

Edward zei gemelijk: 'De partners hebben een beslissing genomen, en jij hoeft daar niet aan te tornen.'

Hugh gaf het op. 'Je hebt helemaal gelijk,' zei hij. 'Ik ben geen partner, en binnenkort ben ik hier ook niet meer in dienst.'

Oom Joseph keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. 'Wat betekent dat?'

'Ik neem ontslag bij de bank.'

Joseph schoot overeind. 'Dat kun je niet doen!'

'Dat kan ik heel goed. Ik ben hier gewoon in dienst, en zo word ik door jullie ook behandeld. Dus kan ik ook ontslag nemen, als ik ergens een betere baan kan krijgen.'

'Waar dan?'

'Ik werk binnenkort voor Greenbournes.'

Even leek het of oom Josephs ogen uit de kassen zouden puilen. 'Maar jij bent degene die alles van Noord-Amerika weet!'

'Daarom zal Ben Greenbourne mij wel zo graag in dienst nemen,' zei Hugh. Hij was onwillekeurig blij dat oom Joseph zo woedend werd.

'Maar dan neem je omzet van ons mee!'

'Daar hadden jullie beter aan kunnen denken toen je besloot terug te komen op het aanbod mij tot partner te benoemen.'

'Hoeveel betalen ze je?'

Hugh maakte aanstalten om weg te gaan. 'Die vraag hoef ik niet te beantwoorden,' zei hij afgemeten.

Edward zei schril: 'Hoe durf je zo tegen mijn vader te spreken?!'

Josephs verontwaardiging was op slag verdwenen, en hij kalmeerde meteen. 'Ach, hou je mond, Edward,' zei hij zacht. 'Een zekere sluwheid is nu eenmaal nodig om een goede bankier te worden. Soms wens ik dat je meer op Hugh lijkt. Hij mag dan het zwarte schaap in de familie zijn, hij heeft wel lef.' Hij wendde zich weer tot Hugh. 'Ga dan maar,' zei hij, zonder kwaad-

aardige ondertoon. 'Ik mag hopen dat je daar succes hebt, maar ik durf er niet om te wedden.'

'Dat zijn waarschijnlijk de beste wensen die ik van jouw tak van de familie mag verwachten,' zei Hugh. 'Goedendag, allemaal.'

~ 4 ~

'En hoe gaat het met onze lieve Rachel?' vroeg Augusta aan Micky, terwijl ze thee inschonk.

'Ze maakt het prima,' zei Micky. 'Misschien komt ze later nog langs.'

Eigenlijk begreep hij zijn vrouw niet goed. Ze was nog maagd toen ze trouwden, maar ze gedroeg zich als een hoer. Ze was altijd gewillig, waar dan ook, en op elk uur van de dag, en altijd met evenveel enthousiasme. Een van de eerste dingen die hij geprobeerd had was haar aan het bed vastbinden, om het tafereel weer tot leven te wekken waar hij van genoten had toen hij zich voor het eerst tot haar aangetrokken voelde. Met iets van teleurstelling had ze gewillig gehoorzaamd. Hij had nog niets kunnen doen waarbij ze tegenstribbelde. Hij had haar zelfs genomen in de salon, met het risico dat een van de bedienden hen zou zien, maar ze scheen er meer dan ooit van te genieten.

Aan de andere kant was ze het tegendeel van inschikkelijk op elk ander terrein van het leven. Ze maakte ruzie met hem over het huis, over het personeel, over geld, over politiek en over religie. Toen hij er genoeg van kreeg haar tegen te spreken, probeerde hij haar te negeren, en daarna haar te beleiden, maar het maakte geen verschil. Ze meende dat ze evenveel recht had op haar standpunt als een man.

'Ik hoop maar dat ze een steun is bij je werk,' zei Augusta.

Micky knikte. 'Ze is een goede gastvrouw bij de ontvangsten die ik als ambassadeur moet houden,' zei hij. 'Ze is attent en elegant.'

'Ik vond dat ze het erg goed deed op de party die jij ter ere van ambassadeur Portillo gaf,' zei Augusta. Portillo was de Portugese gezant, en Augusta had met Joseph deelgenomen aan het diner.

'Ze heeft het dwaze plan opgevat een ziekenhuis te stichten voor ongehuwde moeders,' zei Micky, en in zijn stem klonk duidelijk irritatie door.

Augusta schudde afkeurend haar hoofd. 'Dat is onmogelijk voor een vrouw met haar positie in de maatschappij. En trouwens, zulke inrichtingen bestaan al.'

'Ze zegt dat het allemaal religieuze instellingen zijn, en dat de vrouwen daar nog eens te horen krijgen hoe verdorven ze zijn. Ze wil een ziekenhuis oprichten zonder zedemeesters en preken.'

'Dat is nog erger,' vond Augusta. 'Denk eens wat de pers erover zal schrijven.'

'Precies. Ik heb haar streng toegesproken.'

'Ze heeft wel geluk,' zei Augusta, en ze glimlachte vertrouwelijk naar Micky.

Hij beseftte dat Augusta flirtte en dat hij daar niet op reageerde. Dat kwam omdat hij te veel belangstelling voor Rachel had. Hij hield niet echt van haar, maar hij was wel zo diep door haar geraakt, dat ze al zijn seksuele energie absorbeerde. Om zijn afwezige houding goed te maken pakte hij Augusta's hand even vast toen ze hem een kop thee aanreikte. 'Je vleit me,' zei hij zacht.

'Dat doe ik zeker. Maar ik zie dat je ergens over piekert.'

'Lieve mevrouw Pilaster, altijd even opmerkzaam. Waarom verbeeld ik me telkens weer dat ik iets voor jou verborgen kan houden?' Hij liet haar hand los en dronk van zijn thee. 'Ja, ik ben een beetje gespannen vanwege die Santamaria Spoorweg.'

'Ik dacht dat de partners het daar al over eens waren?'

'Dat is zo, maar het duurt zo lang om zulke dingen te organiseren.'

'De financiële wereld draait langzaam.'

'Dat begrijp ik wel, maar mijn familie niet. Papa stuurt me twee keer per week een telegram. Ik vervloek de dag dat er een telegraafkantoor in Santamaria werd geopend.'

Edward kwam binnenstormen met groot nieuws. 'Antonio Silva is terug!' riep hij, nog voordat hij de deur achter zich gesloten had.

Augusta werd bleek. 'Hoe weet je dat?'

'Hugh heeft hem gesproken.'

'Dat is een zware slag,' zei ze, en Micky was verbaasd dat haar hand beefde, toen ze haar theekopje op het schoteltje zette.

'En David Middleton stelt nog steeds lastige vragen,' zei Micky, denkend aan het gesprek van Middleton en Hugh, tijdens het bal van de hertogin van Tenbigh. Micky deed alsof hij bezorgd was, maar in werkelijkheid was hij helemaal niet ontevreden over deze ontwikkelingen. Hij herinnerde Edward en Augusta er graag regelmatig aan dat ze een groot geheim met elkaar deelden.

'Dat is niet het enige,' vervolgde Edward. 'Hij probeert ook de uitgifte van aandelen voor de Santamaria Spoorweg te saboteren.'

Micky keek hem fronsend aan. Tonio's familie had zich verzet tegen de plannen voor de aanleg van de spoorlijn, maar ze moesten buigen voor president Garcia. Wat kon Tonio hier in Londen doen?

Dezelfde vraag kwam in Augusta op. 'Hoe kan hij iets doen?'

Edward gaf zijn moeder een stapeltje papieren. 'Lees maar.'

Micky vroeg: 'Wat is dat?'

'Een artikel dat Tonio in *The Times* wil publiceren. Het gaat over de nitraatmijnen van jouw familie,' verduidelijkte Edward.

Augusta bekeek de pagina's vluchtig. 'Hij beweert dat het leven van een mijnwerker in de nitraatmijnen zwaar en gevaarlijk is,' zei ze schamper. 'Wie heeft ooit beweerd dat het een pretje moet zijn?'

Edward zei: 'Hij beweert ook dat vrouwen afgeranseld en kinderen neergeschoten worden, als ze ongehoorzaam zijn.'

Augusta vroeg: 'Maar wat heeft dat met de uitgifte van aandelen te maken?'

'Die spoorweg is bedoeld om nitraat naar de hoofdstad te vervoeren. Beleggers houden er niet van kapitaal te investeren in projecten die controversieel zijn. Veel geldschietters zijn al terughoudend als het om Zuidamerikaanse aandelen gaat, en dit artikel kan hen helemaal afschrikken.'

Micky was geschokt. Dit leek inderdaad heel slecht nieuws. Hij vroeg aan Edward: 'Wat zegt jouw vader ervan?'

We proberen er een andere bank bij te betrekken, maar we laten Tonio dat artikel publiceren, en dan zien we wel wat er gebeurt. Als de aandelenkoersen door deze publikatie kelderen, dan moeten we het hele project afblazen.'

Vervloekte Tonio! Hij was slim, en papa was een dwaas, dat zijn mijnen eerder op slavenkampen leken, en dat hij dan ook nog verwachtte kapitaal te vinden in de beschaafde wereld.

Maar wat kon eraan gedaan worden? Micky pijnigde zijn hersens. Tonio moest tot zwijgen worden gebracht, maar hij zou zich niet laten overreden en evenmin laten omkopen. Micky kreeg het koud om zijn hart, toen hij beseftte dat hij harde en riskante maatregelen moest nemen.

Hij deed alsof hij heel kalm was. 'Mag ik dat artikel even zien?'

Augusta gaf het aan hem.

Het eerste wat hij zag was het adres van het hotel bovenaan op het briefpapier. Micky zei nonchalant, al voelde hij zich zeker niet zorgeloos: 'Ach, dit is helemaal geen probleem.'

Edward protesteerde: 'Maar je hebt het artikel nog niet eens gelezen!'

'Dat hoeft ook niet, want ik weet zijn adres.'

'Nou en?'

'Nu we weten waar hij is, kunnen we met hem afrekenen,' zei Micky.
'Laat het maar aan mij over.'

~ 1 ~

Solly keek graag toe als Maisie zich aankleedde.

Elke avond deed ze haar kapmantel om en vroeg de dienstmeisjes haar haren op te steken en op te sieren met bloemen, veren of kralen. Daarna stuurde ze het personeel weg en wachtte ze op haar man.

Deze avond zouden ze uitgaan, zoals de meeste avonden. Ze bleven tijdens het seizoen in Londen alleen thuis wanneer ze zelf een ontvangst gaven. Tussen Pasen en het einde van de maand juli dineerden ze nooit alleen.

Hij kwam om half zeven binnen, in zijn witte vest en stemmige pantalon, met een groot glas champagne in zijn hand. Maisie's haar was deze avond versierd met gele zijden bloemen. Ze trok haar kamerjas uit en ging naakt voor de spiegel staan. Ze maakte een pirouette om Solly te plezieren, en begon zich toen aan te kleden. Eerst trok ze een linnen hemd aan. Op de rand bij de hals waren bloemen geborduurd en de zijden schouderbandjes konden aan haar jurk worden vastgemaakt, zodat ze niet te zien waren. Daarna trok ze haar fijne wollen kousen aan, en maakte die even boven de knie vast met elastieken kousebanden. Ze stapte in haar knielange katoenen onderbroek met ruches bij de boorden en een rijgveter bij het middel, en schoof daarna de gele zijden avondslippers aan haar voeten.

Solly pakte haar korset van de hanger en hielp haar het kledingstuk aantrekken. Hij trok de veters op de rug strak. De meeste vrouwen werden bij het kleden geholpen door een of twee dienstmeisjes, omdat het onmogelijk was op eigen kracht een korset dicht te krijgen. Maar Solly had geleerd wat er moest gebeuren, en hij deed het graag.

Crinolines en bustières waren niet meer in de mode, daarom trok Maisie een katoenen petticoat aan, die haar avondjurk moest steunen. De petticoat werd met een boog bevestigd en Solly maakte die vast.

Eindelijk kon ze haar avondjurk aantrekken, gemaakt van geelwit gestreepte taftzijde. Het lijfje werd los gedragen, wat haar boezem flatteerde. Het kostte een dienstmeisje wel een hele dag om deze jurk te strijken.

Ze ging op de vloer zitten, en Solly tilde de jurk op, zodat hij die over haar kon draperen als een tent. Daarna stond ze voorzichtig op, stak haar

armen door de mouwen en haar hoofd door de halsopening. Samen met Solly streek ze de plooien glad, tot ze tevreden waren.

Maisie opende haar sieradenkistje en pakte een halssnoer met diamanten en smaragd, en de bijpassende oorhangers die Solly haar had gegeven op de eerste verjaardag van hun huwelijk. Terwijl ze de sieraden aandeed, zei hij: 'We zullen onze oude vriend Hugh Pilaster voortaan veel vaker zien.'

Maisie smoorde een zucht. Solly's argeloosheid was soms vermoeiend. Een normale echtgenoot zou meteen gezien hebben dat Maisie en Hugh zich tot elkaar aangetrokken voelden, en hij zou kwaad worden, telkens wanneer de naam van zijn rivaal genoemd werd. Maar Solly was daar te onnozel voor. Hij beseft niet dat hij haar in verleiding bracht. 'Hoezo? Wat is er dan gebeurd?' vroeg ze op neutrale toon.

'Hij komt bij ons werken.'

Dat viel mee. Maisie was even bang dat hij Hugh had uitgenodigd bij hen in huis te komen wonen. 'Waarom gaat hij weg bij Pilasters? Ik dacht dat hij het uitstekend deed.'

'Ze hebben geweigerd hem partner te maken.'

'Ach nee!' Ze kende Hugh beter dan wie ook, en ze wist hoe vreselijk hij geleden had onder het faillissement van zijn vader en diens zelfmoord. Ze kon zich voorstellen dat hij hevig verontwaardigd was omdat hij geen partner mocht worden. 'Die Pilasters vormen toch wel een boosaardige familie,' zei ze meelevend.

'Het komt door zijn vrouw.'

Maisie knikte. 'Dat verbaast me niet.' Ze was bij het incident tijdens het bal van de hertogin van Tenbigh, en ze had zich afgevraagd of Augusta dat voorval niet op de een of andere manier had georganiseerd om Hugh in diskrediet te brengen.

'Je moet wel medelijden hebben met Nora.'

'Hmm.' Maisie had Nora ontmoet, enkele weken voor de trouwerij, en ze mocht haar meteen al niet. Ze had Hugh zelfs gekwetst door tegen hem te zeggen dat Nora een koele, op geld beluste vrouw was, en dat hij beter niet met haar kon trouwen.

'Ik heb Hugh gezegd dat jij haar misschien kon helpen.'

'Wat?' vroeg Maisie scherp. Ze keek weg van haar spiegel. 'Haar helpen?'

'Haar reputatie herstellen. Jij weet hoe het is, wanneer je wordt aangekeken op je afkomst. Maar jij wist al die vooroordelen te overwinnen.'

'En nu zou ik elke andere meid die door een huwelijk in de society belandt moeten helpen?' begreep Maisie bits.

'Kennelijk heb ik iets verkeerd gedaan,' zei Solly zorgelijk. 'Ik dacht dat je graag wilde helpen, omdat je altijd erg op Hugh gesteld was.'

Maisie liep naar de kast om haar handschoenen te pakken. 'Had liever eerst mijn mening gevraagd, voordat je mijn diensten aan hem aanbood.' Ze opende de kast. Op de binnenkant van de kastdeur hing de ingelijste oude poster van het circus, waarop ze afgebeeld was met strakke kleren, staande op een wit paard. Toen ze de poster zag voelde ze zich opeens beschaamd. Ze was met snelle passen bij Solly en sloeg haar armen om hem heen. 'O Solly, hoe kan ik toch zo ondankbaar zijn?'

'Rustig maar,' zei hij, en streelde haar blote schouders.

'Jij bent zo lief en hartelijk geweest voor mij en mijn familie, dus natuurlijk doe ik dat voor jou, als je dat graag wilt.'

'Ik wil je heus niet dwingen iets tegen je zin te doen...'

'Nee nee, je dwingt me toch niet? Waarom zou ik haar niet helpen, zodat ze ook krijgt wat ik heb bereikt?' Ze keek naar het mollige gezicht van haar man, met de zorgelijke trek. Ze streelde zijn wang. 'Maak je geen zorgen. Ik was heel erg egoïstisch, maar dat is nu voorbij. Doe jij je jasje aan, want ik ben klaar.' Ze ging op haar tenen staan en kuste zijn lippen. Daarna draaide ze zich om en trok haar handschoenen aan.

Ze wist waarom ze dwars deed. De ironie van de situatie was bitter: haar werd gevraagd Nora te helpen in haar rol als mevrouw Hugh Pilaster, terwijl Maisie die zelf had willen hebben. En diep in haar hart wilde ze nog steeds Hughs vrouw zijn en daarom haatte ze Nora, want die had gekregen wat ze zelf had verloren. Toch was het een beschamende houding, en Maisie besloot die te veranderen. Ze moest blij zijn dat Hugh getrouwd was. Hij was erg ongelukkig geweest, en dat was voor een deel haar schuld. Nu moest ze niet meer over hem piekeren, en al voelde ze het als een verlies, ze besloot haar gevoelens diep weg te stoppen, voor iedereen. Ze besloot energiek de taak op zich te nemen om Nora Pilaster in de gratie te krijgen binnen de Londense society.

Solly had zijn colbert aangetrokken en samen liepen ze naar de kinderkamer. Bertie had zijn nachthemd al aan, en hij speelde met een houten speelgoedtrein. Hij zag Maisie graag in haar prachtige gewaden, en zou erg teleurgesteld zijn wanneer ze 's avonds uitging zonder hem eerst te laten zien welke kleren ze droeg. Bertie vertelde zijn moeder wat er die middag in het park was gebeurd – hij was daar bevriend geraakt met een grote hond – en Solly ging op de vloer zitten, om ook even met de treintjes te spelen. Toen was het bedtijd voor Bertie, en Maisie en Solly gingen naar beneden, waar het rijtuig al gereedstond.

Ze gingen eerst naar een diner, en daarna naar een bal. Beide ontvangsten waren op amper een kilometer afstand van hun huis in Piccadilly, maar Maisie kon met haar avondkleding niet over straat lopen: de zoom van haar jurk, de sleep en haar zijden schoenen zouden smerig worden van de wandeling. Ze glimlachte bij de gedachte dat het meisje dat ooit in vier dagen naar Newcastle liep nu niet zonder haar rijtuig kon, al was het niet ver.

Ze nam zich voor nog deze avond voor Nora op te komen. Toen ze op hun bestemming gearriveerd waren en de salon van de markies van Hatchford betraden, zag ze als eerste graaf Tokoly. Ze kende de graaf tamelijk goed, en omdat hij altijd met haar flirtte kon ze hem meteen aanspreken. 'Ik wil dat je Nora Pilaster vergeeft dat ze je een klap heeft gegeven,' zei ze.

'Haar vergeven?' herhaalde hij. 'Ik ben juist geveid, als ik bedenken dat ik op mijn leeftijd een jongedame nog zo ver kan krijgen dat ze me in mijn gezicht slaat. Het is juist een groot compliment.'

Toen het gebeurde dacht je er anders over, dacht Maisie. Maar ze was toch blij dat de graaf het voorval luchtig opvatte.

Hij vervolgde: 'Nee, als ze me niet serieus had genomen was het pas een belediging geweest.'

Het was inderdaad precies wat Nora had moeten doen, peinsde Maisie. 'Zeg, heeft Augusta Pilaster je aangemoedigd met haar schoondochter te flirten?'

'Wat een vreselijke suggestie!' riep hij uit. 'Augusta Pilaster als koppelaarster! Nee, dat heeft ze zeker niet gedaan.'

'Heeft iemand anders je dan aangemoedigd?'

De graaf keek Maisie met toegeknepen ogen aan. 'Je bent wel slim, en dat heb ik altijd in je bewonderd. Slimmer dan Nora Pilaster, moet ik zeggen. Zij zal nooit zoals jij worden.'

'Maar je hebt mijn vraag nog niet beantwoord.'

'Ik zal je de waarheid zeggen. De ambassadeur van Cordova, Señor Miranda, heeft me verteld dat Nora... eh, gewillig was.'

Dus dat was het. 'En Micky Miranda werd daartoe aangezet door Augusta, dat weet ik wel zeker. Die twee kunnen het uitstekend met elkaar vinden.'

Graaf Tokoly keek zuinig. 'Ik mag hopen dat ik niet als lokaas diende.'

'Dat is het gevaar, wanneer iemand zo voorspelbaar is,' merkte Maisie vernijp op.

De volgende dag nam ze Nora mee naar haar naaister.

Terwijl Nora verschillende stoffen en modellen bekeek, kreeg Maisie meer te horen over het incident tijdens het bal van de hertogin van Ten-high. 'Heeft Augusta je daarvoor iets verteld over de graaf?' vroeg ze.

'Ze waarschuwde me dat ik hem geen vrijpostigheden moest toestaan,' antwoordde Nora.

'Dus je was erop voorbereid, toen je met hem in gesprek raakte?'

'Ja.'

'En als Augusta niets had gezegd, zou jij je dan op dezelfde manier hebben gedragen?'

Nora keek peinzend voor zich uit. 'Ik zou hem waarschijnlijk niet geslagen hebben. Dat had ik nooit gedurfd. Maar Augusta had me duidelijk gemaakt dat ik niet met me moest laten sollen.'

Maisie knikte. 'Zie je wel! Ze wilde dat dit zou gebeuren. En ze heeft er ook voor gezorgd dat de graaf te horen kreeg dat jij een gemakkelijke prooi was.'

Nora keek haar verbaasd aan. 'Weet je dat zeker?'

'Dat heeft hij me zelf verteld. Ze is een sluwe duivelin, en ze heeft helemaal geen scrupules.' Maisie beseftte dat ze met haar volkse accent sprak, iets wat ze maar zelden deed. Ze herstelde zich en sprak weer netjes. 'Onderschat nooit hoe verraderlijk Augusta kan zijn.'

'Mij maakt ze niet bang,' zei Nora zelfverzekerd. 'Zelf heb ik trouwens ook weinig scrupules.'

Maisie geloofde haar. En ze had medelijden met Hugh.

Een polonaise was de meest geschikte soort avondjurk voor Nora, bedacht Maisie, terwijl de naaister een gewaad om Nora's figuur vastspeldde. De versieringen pasten bij haar aantrekkelijke gezicht, het décolleté en de linten op de rug flatteerden haar. Misschien was Nora iets te gezet, maar met een lang korset kon dat verholpen worden.

'Door er mooi uit te zien is de helft al gewonnen,' zei ze, toen Nora zichzelf in de spiegel bewonderde. 'En wat de mannen betreft is dat het enige wat telt. Maar je moet meer doen om ook door de vrouwen geaccepteerd te worden.'

Nora zei: 'Ik kan altijd beter met mannen overweg dan met vrouwen.'

Dat verbaasde Maisie niet: zo'n type was Nora nu eenmaal.

Nora sprak verder: 'Jij moet ook zo zijn, want anders hadden we dit niet bereikt.'

Zijn wij hetzelfde? vroeg Maisie zich in gedachten af.

'Niet dat ik mezelf op hetzelfde niveau als jij stel,' verduidelijkte Nora.

'Want elk ambitieus meisje benijdt jou.'

Maisie trok een grimas bij de gedachte dat ze gezien werd als een heldin van de vrouwen die fortuin zoeken, maar ze zei niets want het was vermoedelijk waar. Nora was om het geld getrouwd, en ze wilde dat best toegeven tegenover Maisie, omdat ze aannam dat Maisie hetzelfde had gedaan. En daar had ze gelijk in.

Nora zei: 'Ik klaag niet, maar ik heb het zwarte schaap van de familie uitgekozen, de enige zonder kapitaal. En jij bent met de rijkste man ter wereld getrouwd.'

Wat zou jij verbaasd zijn, dacht Maisie, als je zou weten hoe graag ik met je wil ruilen. Ze zette de gedachte van zich af. Goed, zij en Nora hadden veel gemeen, en ze besloot Nora te helpen geaccepteerd te worden door de snobs en de feeksen van de society.

'Je moet nooit praten over hoe duur iets is,' begon ze, zich haar eigen fouten in het begin herinnerend. 'Blijf altijd kalm en onverstoorbaar, wat er ook gebeurt. Als jouw koetsier een hartaanval krijgt, als je rijtuig verongelukt, als je hoed afwaait, of als je broek afzakt, dan zeg je gewoon: "Mijn hemel, wat opwindend," en dan stap je in een huurkoets. Vergeet niet dat het platteland beter is dan de stad, dat nietsdoen in hoger aanzien staat dan werken, oud de voorkeur heeft boven nieuw, en rangen en standen belangrijker zijn dan geld. Je moet een beetje over elk onderwerp weten, maar nooit echt deskundig zijn. Oefen je in het spreken zonder je mond te bewegen, want daardoor zal je uitspraak verbeteren. Zeg tegen de mensen dat jouw overgrootvader boerderijen bezat in Yorkshire, want die streek is zo groot dat niemand het ooit zal controleren. En landbouw is een eerbare manier om arm te worden.'

Nora keek haar afwezig aan en zei traag: 'Grote goedheid, wat moet ik veel onthouden. Ik weet niet of me dat lukt.'

'Het zal je uitstekend lukken,' zei Maisie.

~ 2 ~

Micky Miranda stond in een portiek aan Berwick Street. Hij had een lichte overjas aangetrokken tegen de kilte van de voorjaarsavond. Hij rookte een sigaar en keek naar de straat. Er brandde een gaslantaarn dichtbij, maar hij stond in de schaduw, zodat zijn gezicht niet gemakkelijk te onderscheiden was door de voorbijgangers. Hij voelde zich gespannen, ontevreden en ver-

dorven. Hij had een afkeer van geweld. Geweld was meer iets voor papa, of voor Paulo, hij vond het eerder een blijk van falen.

Berwick Street was een smalle, smerige straat met armoedige kroegen en haveloze pensions. Honden scharrelden tussen het vuilnis, en kleine kinderen speelden in het gaslicht. Micky was hier al sinds het donker was geworden, en hij had nog geen enkele politieagent gezien. Nu was het bijna midnacht.

Hotel Russe was aan de overkant van de straat, en had betere tijden gekend. Toch was het een van de betere gelegenheden in deze straat. Er brandde licht boven de voordeur, en Micky zag dat binnen een receptie was. Maar er was kennelijk niemand achter de balie.

Twee mannen stonden op het trottoir aan de overkant, aan weerszijden van de ingang van het hotel. Alledrie wachtten ze op Antonio Silva.

Tegenover Augusta en Edward had Micky gedaan alsof hij kalm was, maar in werkelijkheid maakte hij zich ernstig zorgen over het artikel dat Tonio in *The Times* wilde publiceren. Hij had zoveel moeite gedaan om Pilasters Bank te interesseren voor de financiering van de Santamaria Spoorweg. Hij was zelfs met die feeke, Rachel, getrouwd om ervoor te zorgen dat die ellendige aandelen werden uitgegeven. Zijn hele toekomst hing van dit project af. Als hij zijn familie teleurstelde, dan zou zijn vader niet alleen kwaad zijn maar wraak willen nemen. Papa had de macht Micky te laten ontslaan als ambassadeur. En zonder geld of functie kon hij nauwelijks in Londen blijven; hij zou naar huis terug moeten, en daar vernederingen en ongenade verdragen. Hoe dan ook zou het bestaan waar hij zoveel jaren van genoten had afgelopen zijn. Rachel wilde weten waar hij de avond zou doorbrengen. Hij had haar uitgelachen. 'Probeer me nooit te ondervragen,' had hij gezegd.

Ze had hem verbaasd door te zeggen: 'Dan ga ik vanavond zelf ook uit.' 'Waarheen?'

'Probeer me nooit te ondervragen.'

Micky had haar opgesloten in de slaapkamer.

Als hij weer thuiskwam zou ze razend zijn, maar dat was wel eerder gebeurd. Hij had haar toen op het bed gesmeten en haar kleren woest uitgetrokken, en ze had zich gretig aan hem onderworpen. Vanavond zou weer hetzelfde gebeuren, daar was hij zeker van.

Hij wenste dat hij evenveel zekerheid over Tonio had.

Hij wist niet eens zeker of Tonio nog steeds in dit hotel logeerde, maar hij kon niet naar binnen stappen en navraag doen zonder argwaan te wekken. Micky had zo snel mogelijk maatregelen genomen, maar het had toch

twee etmalen geduurd voordat hij twee potige kerels had gevonden, de omgeving verkend en een hinderlaag gelegd. In die periode kon Tonio naar een ander adres zijn verhuisd. Dan zat Micky echt in de problemen.

Een voorzichtig man zou om de dag in een ander hotel zijn intrek nemen. Maar een voorzichtig man zou nooit briefpapier gebruiken met daarop een adres. Tonio was niet zo'n voorzichtig type. Integendeel, hij was altijd roekeloos geweest. En daarom was het heel waarschijnlijk dat hij nog een kamer had in dit hotel, bedacht Micky.

Hij had gelijk.

Een paar minuten na middernacht verscheen Tonio.

Micky meende zijn manier van lopen te herkennen, toen hij een gedaante verderop in Berwick Street zag verschijnen, uit de richting van Leicester Square. Hij verstrakte, maar wist zich te beheersen en bleef doodstil staan. Hij wachtte tot de man voorbij de straatlantaarn was gelopen, en het gezicht heel even duidelijk zichtbaar was. Toen was er geen twijfel meer mogelijk: dat was Tonio. Micky zag zelfs het peenkleurige haar van Tonio's bakkebaarden. Hij voelde zich opgelucht, maar ook meer gespannen: opluchting omdat Tonio inderdaad gekomen was, en spanning omdat hij wist dat er bruuut geweld zou volgen.

Toen zag hij de agenten.

Dat was de grootste pech die hem kon overkomen. Het waren twee agenten, en ze liepen in de tegenovergestelde richting door Berwick Street. Allebei hadden ze een helm op, een cape omgeslagen, en de wapenstokken bungelden aan hun riem. Ze schenen met hun zaklantaarns in de donkere hoeken. Micky stond als versteend. Hij kon niets doen. Beide politiemannen zagen Micky, ze zagen dat hij een sigaar rookte en een hoge hoed droeg, en knikten hoffelijk: ze hadden niets te maken met een heer uit de betere kringen die in een portiek stond, want ze speurden naar misdadigers, niet naar gentlemen. Op ongeveer vijf meter afstand van de ingang van het hotel passeerde het tweetal Tonio. Micky draaide onrustig van teleurstelling. Nog even en Tonio zou veilig binnen zijn.

Toen verdwenen de twee agenten om de hoek van de straat uit het zicht.

Micky wenkte zijn twee handlangers. De beide mannen kwamen meteen in actie.

Nog voordat Tonio bij de deur van het hotel was, grepen ze hem vast en trokken hem in de steeg naast het hotel. Tonio schreeuwde geschrokken, maar zijn kreten werden meteen gesmoord.

Micky gooide zijn sigarepeuk weg en stak de straat over naar de steeg. De beide aanvallers hadden een sjaal in Tonio's mond gepropt, om te verhin-

deren dat hij geluid zou maken, en ze sloegen nu op het slachtoffer in met ijzeren staven. Tonio's hoed was op de grond gevallen, en zijn gezicht en hoofd zaten al onder het bloed. Zijn lichaam werd beschermd door zijn overjas, maar de mannen sloegen naar zijn onbedekte schenen, knieën en handen.

Het tafereel maakte Micky misselijk. 'Hou op, sukkels!' siste hij. 'Zie je niet dat het wel genoeg is?' Micky wilde niet dat Tonio doodgeslagen werd. Het moest eerder lijken op een gewone roofoverval met mishandeling. Een moord zou veel meer ophef veroorzaken, en de beide agenten hadden Micky's gezicht even gezien.

Met duidelijke tegenzin hielden de twee gespierde kerels op. Tonio was op straat in elkaar gezakt en lag doodstil.

'Maak zijn zakken leeg!' beval Micky.

Tonio verroerde zich niet, toen zijn horloge met ketting werd afgenomen, verder wat munten, een notitieboekje, een zijden zakdoek en een sleutel.

'Geef die sleutel aan mij,' zei Micky. 'De rest mogen jullie houden.'

De oudste van het tweetal, hij heette Barker en werd voor de grap Dog genoemd, zei: 'Geef ons het geld.'

Micky gaf hun elk tien pond in gouden sovereigns.

Dog gaf hem de sleutel. Er was een label aan bevestigd met daarop het cijfer elf geschreven. Meer had Micky niet nodig.

Hij keerde zich om en wilde de steeg uitlopen, maar zag toen dat iemand naar hen keek. Een man stond op straat en keek in hun richting. Micky's hart bonkte.

Dog zag de man even later. Hij gromde een vloek en hief zijn ijzeren staaf op, alsof hij de man wilde neerslaan. Maar Micky zag opeens iets en hij greep Dogs arm. 'Nee,' zei hij, 'dat is niet nodig. Kijk maar naar hem.'

De mond van de toekijkende man hing half open en er was een lege blik in zijn ogen: hij was idioot.

Dog liet de staaf zakken. 'Hij zal ons niets doen,' zei hij. 'Want hij is toch niet goed bij zijn hoofd.'

Micky liep langs de man naar de straat. Toen hij omkeek zag hij dat Dog en zijn maat bezig waren de laarzen van Tonio uit te trekken.

Micky liep weg, en hoopte het tweetal nooit meer te zien.

Hij stapte Hotel Russe binnen. Opgelucht zag hij dat er nog steeds niemand aanwezig was achter de balie. Hij beklom de trap naar boven.

Het hotel bestond uit drie huizen die onderling met elkaar verbonden waren, en het duurde even voordat Micky kamer 11 had gevonden.

Het was een benauwde en smoezelige kamer, vol meubelen die eens fraai waren geweest maar nu aftands en versleten. Micky legde zijn jas en wandelstok op een stoel en begon snel en systematisch de kamer te doorzoeken. In een la van het bureau vond hij het artikel voor *The Times*, en hij nam het mee. Maar dat had niet zoveel zin, want Tonio had misschien meerdere kopieën, en anders kon hij het uit zijn geheugen opnieuw schrijven. Maar om het artikel gepubliceerd te krijgen zou hij met bewijsmateriaal moeten komen, en daar zocht Micky naar.

In de ladenkast vond hij een boek met de titel *De Hertogin van Sodom*, en hij kwam in de verleiding het mee te nemen, maar hij besloot dat het onnodig riskant was. Hij gooide Tonio's hemden en ondergoed op de vloer, maar er was niets tussen de kleren verstopt.

Micky verwachtte ook niets op een voor de hand liggende plaats te vinden.

Hij keek achter en onder de kast, het bed en de garderobe. Hij klom op de tafel, zodat hij op de garderobekast kon kijken, maar er lag alleen een dikke laag stof.

Hij trok de lakens van het bed en voelde of er iets hards in de kussens verstopt was, en daarna onderzocht hij de matras.

In een grote envelop zat een stapel papieren, met daaromheen het lint van een advocaat.

Voordat hij de documenten kon onderzoeken, hoorde hij voetstappen op de gang. Hij liet de stapel papieren vallen en ging achter de deur staan.

De voetstappen gingen voorbij en het geluid verstomde.

Micky raapte de papieren weer op en hield ze even tegen zijn lippen. Zijn gebeden waren verhoord.

Hij stopte de papieren in de binnenzak van zijn jas. Voordat hij dit bewijsmateriaal vernietigde, moest hij de namen en adressen van de getuigen noteren. De advocaten zouden kopieën hebben van de verklaringen, maar daar hadden ze niets aan zonder de getuigen. En nu Micky de namen van de getuigen kende, waren hun dagen geteld. Hij zou hun adressen aan papa doorgeven, en die zou hun het zwijgen opleggen.

Was er verder nog iets? Hij keek om zich heen. Het was een chaos in de kamer. Hij had hier niets meer te zoeken, want hij had gevonden wat hij zocht. Zonder bewijzen had Tonio's artikel geen waarde.

Hij verliet de kamer en liep de trap af.

Verbaasd zag hij dat er nu wel iemand achter de balie zat. De man keek op en vroeg bars: 'Mag ik vragen wat u hier doet?'

Micky moest snel een besluit nemen. Als hij de klerk negeerde, zou die

waarschijnlijk denken dat Micky onbeleefd was. Maar als hij bleef staan en iets zei, dan kon de man zijn gezicht bestuderen. Hij zei niets en liep naar buiten. De receptionist volgde hem niet.

Toen hij langs de steeg liep hoorde hij zwakjes om hulp roepen. Tonio krabbelde naar de straat, een bloedspoor achterlatend. Het tafereel deed Micky bijna kotsen. Met een grimas van afschuw keek hij de andere kant op en liep door.

~ 3 ~

In de middag brachten welgestelde dames en heren die niets hadden te doen bezoeken aan elkaar. Het was een vermoeiende gewoonte, en vier dagen per week gaf Maisie haar personeel opdracht tegen elke bezoeker te zeggen dat ze niet thuis was. Maar op vrijdag ontving ze wel, en dan konden er wel twintig of dertig mensen komen in de loop van de middag. Het waren altijd min of meer dezelfde mensen: ze maakten deel uit van de Marlborough Set, de joodse gemeenschap, en vrouwen met vooruitstrevende ideeën, zoals Rachel Bodwin, en enkele vrouwen van Solly's belangrijke zakenrelaties.

Emily Pilaster behoorde tot de laatste categorie. Haar echtgenoot Edward was betrokken bij de transactie met Solly over de aanleg van een spoorweg in Cordova, en Maisie vermoedde dat Emily om die reden op bezoek kwam. Maar ze bleef de hele middag, en om half zes, toen de andere bezoekers alweer vertrokken waren, zat ze er nog steeds.

Ze was een knap meisje met grote blauwe ogen, en ongeveer twintig jaar oud, maar iedereen kon zien dat ze ongelukkig was. Daarom verbaasde het Maisie niet dat ze zei: 'Kan ik met jou over iets persoonlijks praten?'

'Maar natuurlijk. Wat is er dan?'

'Ik hoop dat jij je niet beledigd voelt, maar ik kan dit met niemand bespreken.'

Het leek wel of ze op een seksueel probleem zinspeelde. Het zou niet de eerste keer zijn dat een welopgevoed meisje naar Maisie kwam om over een onderwerp te praten dat ze niet met haar eigen moeder kon bespreken. Misschien hadden ze geruchten opgevangen over haar losbandige verleden, of vonden ze haar toeschietelijk. 'Ik ben niet zo gauw beledigd,' zei Maisie tegemoetkomend. 'Waar wil je over praten?'

'Mijn man haat me,' zei ze en barstte meteen in tranen uit.

Maisie kreeg medelijden met haar. Ze had meegemaakt hoe bruit Edward zich gedroeg in Argyll Rooms, en sindsdien was het ongetwijfeld alleen maar erger geworden. Maisie zou met elke vrouw die met Edward getrouwd was medelijden hebben.

'Kijk,' zuchtte Emily tussen twee snikken door, 'zijn ouders wilden dat hij trouwde, maar zelf wilde hij dat niet. Daarom boden ze hem een flink bedrag en de functie van partner bij de bank. Daardoor liet hij zich overreden. En ik stemde in omdat mijn ouders hem een goede partij vonden, en bovendien wilde ik graag kinderen. Maar hij vond mij niet aardig, en nu hij geld heeft en benoemd is als partner, wil hij me niet eens meer zien.'

Maisie slaakte een zucht. 'Het klinkt misschien hard, maar jij verkeert in dezelfde positie als duizenden andere vrouwen.'

Emily veegde met een zakdoek haar ogen droog, en ze probeerde op te houden met huilen. 'Dat weet ik, en ik wil niet dat je denkt dat ik medelijden met mezelf heb. Ik begrijp dat ik er het beste van moet maken. En ik zou ook wel vrede met de situatie hebben als ik maar een kind had. Dat is het enige wat ik altijd echt heb gewild.'

Kinderen waren de troost van ongelukkige vrouwen, bedacht Maisie. 'Is er dan een reden dat je geen kinderen kunt krijgen?'

Emily verschoof rusteloos op de bank, en het was duidelijk dat ze erg in verlegenheid was. Maar op haar kinderlijke gezicht waren vastberaden lijnen te zien. 'Ik ben twee maanden geleden getrouwd, en er is niets gebeurd.'

'Ach, in het begin...' zei Maisie.

'Nee, ik bedoel niet dat ik verwacht had nu al zwanger te zijn,' onderbrak Emily haar.

Maisie begreep dat het voor Emily moeilijk was duidelijk te zijn, en daarom stelde ze vragen. 'Komt hij bij jou in bed?'

'Eerst wel, maar nu niet meer.'

'En toen hij er wel was, wat ging er mis?'

'Ik weet eigenlijk niet goed wat er zou moeten gebeuren.'

Maisie zuchtte weer. Hoe was het mogelijk dat moeders hun dochters zo onwetend naar het altaar lieten gaan? Ze herinnerde zich dat Emily's vader een methodistenpredikant was. 'Wat er moet gebeuren is het volgende,' begon ze. 'Je man kust en streelt je, dan wordt zijn lid groot en stijf en hij stopt hem in je spleetje. De meeste meisjes vinden dat lekker.'

Emily bloosde diep. 'Hij heeft me wel gekust en gestreeld, maar verder gebeurde er niets.'

'Werd zijn lid stijf?'

'Het was donker.'

'Heb je het niet gevoeld?'

'Hij dwong me erover te wrijven.'

'En hoe voelde dat? Hard als een kaars, of slap als een aardworm?'

'Slap.'

'En toen je erover wreef, werd dat ding toen stijver?'

'Nee. Hij werd erg kwaad en sloeg me en zei dat ik er niets van kon. Is het echt mijn schuld, mevrouw Greenbourne?'

'Nee, jij kunt er niets aan doen, al geven mannen meestal hun vrouw de schuld. Het is een veel voorkomend probleem, en we noemen het impotentie.'

'Waar wordt dat door veroorzaakt?'

'Er zijn heel verschillende oorzaken.'

'Betekent het dat ik niet zwanger kan worden?'

'Eerst moet zijn lid stijf worden.'

Emily keek alsof ze weer in huilen kon uitbarsten. 'Ik wil zo graag een kindje. Ik voel me zo eenzaam en ongelukkig, maar als ik een baby heb dan kan ik het wel aan.'

Maisie vroeg zich af wat Edwards probleem precies was. Hij was vroeger bepaald niet impotent geweest. Kon ze iets doen om Emily te helpen? Ze kon uitzoeken of Edward altijd impotent was of alleen bij zijn eigen vrouw. April Tilsley zou het weten. Edward was nog altijd een regelmatige bezoeker van Nellie's bordeel, toen Maisie voor het laatst met April had gesproken, al was dat inmiddels jaren geleden; het was moeilijk voor een dame uit de society om goed bevriend te blijven met iemand als April. 'Ik ken iemand die Edward ook goed kent,' zei ze op haar hoede, 'misschien weet zij meer over dit probleem.'

Emily slikte. 'Bedoel je dat hij een minnares heeft? Zeg het dan, want ik moet de waarheid weten.'

Ze is een vastberaden jongedame, dacht Maisie. Ze mag dan onwetend en naïef zijn, ze weet wel wat ze wil. 'Die vrouw is niet zijn minnares, maar als hij er een heeft dan weet zij het zeker.'

Emily knikte. 'Ik wil die vriendin graag ontmoeten.'

'Ik denk niet dat je persoonlijk naar...'

'Dat wil ik wel. Hij is mijn man, en al krijg ik iets vervelends te horen, ik moet het beslist weten.' Haar gezicht was koppig, en ze zei: 'Ik heb er alles voor over, echt alles. Mijn leven is waardeloos, als dit niet verandert.'

Maisie besloot haar vastbeslotenheid op de proef te stellen. 'Mijn vrien-

din heet April. Ze is eigenares van een bordeel in de buurt van Leicester Square. Het is hier twee minuten vandaan. Wil je daar nu met mij naar toe?’

‘Wat is een bordeel?’ vroeg Emily.

De huurkoets hield stil voor Nellie's bordeel. Maisie keek naar buiten of er iemand op straat liep. Ze wilde niet gezien worden door een bekende als ze het bordeel binnenstapte. Maar op dit uur van de dag waren de meeste mensen van haar stand bezig zich te kleden voor het diner, en er liepen slechts weinig voorbijgangers op straat. Ze stapten uit de koets. Maisie had de koetsier voor ze wegreken betaald. De deur van het bordeel was niet op slot. Ze stapten naar binnen.

Het daglicht was hardvochtig voor Nellie's bordeel. 's Avonds kon het interieur nog iets van grandeur hebben, maar nu zag alles er haveloos en smoezelig uit. De fluwelen bekleding van de stoelen was verbleekt, er zaten brandgaten in de tafelbladen, drankglazen hadden kringen achtergelaten, het behang was op veel plaatsen losgeraakt, en de erotische schilderijen waren vulgair. Een oude vrouw met een pijp in haar mond veegde de vloer. Ze scheen niet verbaasd toen ze twee duur geklede dames uit de society zag binnenkomen. Toen Maisie vroeg of April er was, wees de oude vrouw met haar duim naar de trap.

Ze troffen April aan in de keuken op de bovenverdieping. Ze dronk daar thee met enkele andere vrouwen, die allemaal in kamerjas waren: over een paar uur zouden de klanten komen. Eerst herkende April Maisie niet, en ze keken elkaar langdurig aan. Maisie vond dat haar oude vriendin maar weinig veranderd was: ze was nog steeds mager, haar gezicht had harde lijnen, en haar ogen keken oplettend. Ze zag er misschien een beetje vermoeid uit, doordat het 's avonds erg laat werd, of omdat ze te veel goedkope champagne dronk. Maar ze had wel de zelfbewuste oogopslag van een geslaagde zakenvrouw. ‘Wat kunnen we voor jullie doen?’ vroeg ze.

‘Herken je me niet meer, April?’ zei Maisie, en toen herkende April haar. Ze slaakte een opgetogen kreetje, sprong overeind en omhelsde haar oude vriendin.

Nadat ze elkaar hartelijk hadden gekust, wendde April zich naar de andere vrouwen in de keuken en zei: ‘Meisjes, dit is de vrouw van wie we allemaal dromen. Vroeger heette ze Miriam Rabinowicz, daarna Maisie Robinson, en nu is ze mevrouw Solomon Greenbourne.’

De vrouwen juichten, alsof Maisie hun heldin was. Ze voelde zich beschaamd, want ze had niet verwacht dat April zo openhartig over haar ver-

leden zou praten – en zeker niet in aanwezigheid van Emily Pilaster – maar nu was dat al gebeurd.

‘Laten we een glaasje gin drinken om dit te vieren,’ stelde April voor. Ze gingen weer zitten en een van de vrouwen pakte een fles en glazen. Ze schonk voor de anderen in. Maisie vond gin niet lekker, en nu ze zich de duurste champagne kon veroorloven, stond deze sterke drank haar nog meer tegen, maar ze sloeg kameraadschappelijk haar glaasje achterover. Ze zag dat Emily voorzichtig proefde en meteen een grimas trok. De glazen werden meteen weer bijgevuld.

‘En, wat voert jullie hierheen?’ vroeg April.

‘Een huwelijksprobleem,’ zei Maisie. ‘De echtgenoot van mijn vriendin is impotent.’

‘Breng hem maar hierheen, meid,’ zei April tegen Emily. ‘Dan is hij gauw genezen.’

‘Hij is al een klant, denk ik,’ zei Maisie.

‘Hoe heet hij dan?’

‘Edward Pilaster.’

April schrok. ‘Mijn god,’ riep ze uit. ‘Maar dan moet jij Emily zijn... Arm kind.’

‘Dus u weet hoe ik heet,’ begreep Emily. Ze leek volkomen uit het veld geslagen. ‘Dan praat hij dus over mij...’ Ze nam nog een slok gin.

Een van de andere vrouwen zei: ‘Edward is helemaal niet impotent.’

Emily bloosde.

‘Het spijt me voor jou,’ zei de vrouw, ‘maar hij vraagt meestal naar mij.’ Ze was lang, ze had donker haar en een volle boezem. Maisie vond haar niet erg indrukwekkend in haar smoezelige jurk en met een brandende sigaret alsof ze een man was, maar misschien was ze wel aantrekkelijk wanneer ze zich met zorg kleepte.

Emily herstelde zich. ‘Het is zo vreemd,’ zei ze. ‘Hij is mijn man, maar jullie kennen hem beter dan ik. En ik weet niet eens hoe jij heet.’

‘Lily.’

Even viel er een ongemakkelijke stilte. Maisie nam een slokje van haar gin: het tweede glaasje smaakte beter dan het eerste. Dit was een bizarre situatie, besepte ze. De keuken, de vrouwen in kamerjas, de sigaretten en de gin, en Emily, die een uur geleden niet eens wist wat seksuele gemeenschap precies was, en nu met een hoer over de impotentie van haar eigen man praatte.

‘Nou,’ zei April kordaat, ‘je hebt het antwoord op je vraag. Waarom zou Edward impotent zijn bij zijn eigen vrouw? Omdat Micky er niet bij is. Hij krijgt nooit een stijve als hij alleen bij een vrouw is.’

'Micky?' herhaalde Emily ongelovig. 'Micky Miranda? De ambassadeur van Cordova?'

April knikte. 'Ze doen alles samen, en zeker als ze hier zijn. Een enkele keer kwam Edward alleen, maar dan werd het een mislukking.'

Emily keek vertwijfeld om zich heen. Maisie stelde de voor de hand liggende vraag. 'Wat doen ze dan precies?'

Lily gaf antwoord. 'Niets bijzonders. In de loop van de jaren hebben ze verschillende variaties uitgeprobeerd, maar de laatste tijd gaan ze graag samen met een meisje naar bed. Meestal met mij, en anders met Muriel.'

Maisie zei: 'Maar Edward doet het dus wel? Ik bedoel, hij krijgt een stijve en zo?'

Lily knikte. 'Dat is zeker.'

'Denk je dat het de enige manier is waarop het hem lukt?'

Lily keek nadenkend. 'Ik geloof niet dat het veel uitmaakt wat er precies gebeurt, met hoeveel meisjes of wat dan ook. Maar als Micky er is, dan lukt het. Zo niet, dan gaat het niet.'

Maisie zei: 'Het lijkt wel of Edward eigenlijk van Micky houdt.'

Emily zei zacht: 'Het is alsof ik droom, of zoiets.' Ze nam een flinke slok van haar gin. 'Is dit echt waar? Gebeuren zulke dingen heus?'

April zei: 'Je moest eens weten. Edward en Micky zijn nog tamelijk tam, in vergelijking met sommige andere klanten.'

Zelfs Maisie was geschokt. De gedachte dat Edward en Micky samen bij een vrouw in bed lagen was zo vreemd dat ze het uit wilde schateren, en het kostte haar moeite zich te beheersen. Ze herinnerde zich de avond toen Edward haar met Hugh in bed betrapte. Edward raakte toen heel erg opgewonden, herinnerde ze zich, en ze wist intuïtief dat hij het een spannend idee vond met haar te paren kort nadat ze het met Hugh had gedaan. 'Een beboterd kadetje!' zei ze.

Enkele vrouwen giechelden.

'Zeg dat wel,' beaamde April.

Emily glimlachte en keek vragend. 'Ik begrijp het niet.'

April legde uit: 'Sommige mannen vinden een beboterd kadetje lekker.' De hoeren lachten nog harder. 'Het betekent dat een vrouw kort daarvoor door een andere man is geneukt.'

Emily begon te giechelen, en even later lachten ze allemaal hysterisch. Het kwam door de gin, de vreemde situatie, en het gesprek over de eigenaardige seksuele voorkeuren van mannen, dacht Maisie. De grove woorden die ze gebruikte hadden de spanning gebroken. Telkens wanneer het lachen minder werd, zei een van hen: 'Een beboterd kadetje!' En dan gierden ze

weer van het lachen. Eindelijk waren ze te uitgeput om nog te lachen. Toen het weer rustig was geworden, vroeg Maisie: 'Maar wat moet Emily doen? Ze wil graag een baby, en ze kan moeilijk vragen of Micky samen met Edward bij haar in bed stapt.'

Emily keek treurig voor zich uit.

April zag het en ze vroeg: 'Hoe vastberaden ben jij, Emily?'

'Ik ben tot alles bereid,' antwoordde Emily. 'Echt, ik doe alles.'

'Als je het serieus meent,' zei April langzaam, 'dan kunnen we iets proberen.'

~ 4 ~

Joseph Pilaster had zijn grote bord met gegrillde lamsniertjes en gebakken eieren leeg en hij smeerde boter op een toastje. Augusta vroeg zich vaak af of het slechte humeur van mannen van middelbare leeftijd te maken had met de hoeveelheid vlees die ze aten. De gedachte aan niertjes bij het ontbijt maakte haar misselijk.

'Sidney Madler is naar Londen gekomen,' zei Joseph. 'Ik moet hem vanochtend spreken.'

Even wist Augusta niet wie er bedoeld werd. 'Madler?' herhaalde ze.

'Ja, uit New York. Hij is kwaad dat Hugh niet tot partner is benoemd.'

'Wat denkt hij wel!' riep Augusta uit. 'Hoe onbeleefd!' Ze zei het hooghartig, maar ze maakte zich wel zorgen.

'Ik weet al wat hij zal zeggen,' vervolgde Joseph. 'Toen we het besluit hadden genomen samen te werken met Madler en Bell werd stilzwijgend aangenomen dat Hugh de zaken in Londen zou leiden. Maar Hugh heeft ontslag genomen, zoals je weet.'

'Jij wilde toch niet dat Hugh zou vertrekken?'

'Nee, maar hij wilde alleen blijven als hij partner zou worden.'

Augusta beseftte dat het riskant was wanneer Josephs houding verzwakte. Die gedachte maakte haar bang. Ze moest zijn vastberadenheid weer versterken. 'Ik neem aan dat jij niet door buitenstaanders laat bepalen wie er wel of niet partner wordt in Pilasters Bank.'

'Dat zal ik inderdaad niet doen.'

Augusta kreeg een ingeving. 'Kan die Madler een einde aan de samenwerking maken?'

'Dat is mogelijk, maar hij heeft er nog niet mee bedreigd.'

'Is er veel geld mee gemoeid?'

'Dat zeker. Maar als Hugh gaat werken bij Greenbournes, zal hij wel veel klandizie meenemen.'

'Dus het maakt inderdaad weinig uit wat Madler ervan vindt.'

'Misschien toch niet. Maar ik moet iets tegen hem zeggen. Hij is helemaal uit New York gekomen, alleen om over deze kwestie te praten.'

'Zeg tegen hem dat Hugh met een onmogelijke vrouw is getrouwd. Dat zal hij toch moeten begrijpen?'

'Uiteraard.' Joseph ging staan. 'Tot straks, lieve.'

Augusta kwam ook overeind en kuste haar man op de lippen. 'Laat je niet afbluffen, Joseph,' zei ze.

Hij trok zijn schouders recht en om zijn mond verscheen een vastberaden trek. 'Dat zal niet gebeuren.'

Toen hij weg was ging Augusta weer aan tafel zitten en ze dronk van haar koffie, terwijl ze peinsde hoe ernstig de situatie was. Ze had geprobeerd Joseph te waarschuwen dat hij standvastig moest zijn, maar er waren grenzen aan wat ze kon doen. Ze moest de situatie scherp in de gaten houden.

Ze was verbaasd te horen dat het vertrek van Hugh de bank veel geld had gekost. Het was niet in haar opgekomen dat Edward naar voren schuiven en de positie van Hugh ondermijnen haar ook schade berokkende. Even vroeg ze zich af of ze misschien de bank in gevaar bracht, terwijl ze daar al haar hoop en plannen op gebaseerd had. Maar dat was belachelijk. Pilasters Bank was gigantisch rijk, en zij kon die rijkdom niet bedreigen.

Terwijl ze verder ontbeet, kwam Hastead binnen om haar te zeggen dat de heer Fortescue zijn opwachting maakte. Ze verdreef Sidney Madler meteen uit haar gedachten. Dit was belangrijker, en haar hart begon sneller te kloppen.

Michael Fortescue was haar volgzame politicus. Hij had de lokale verkiezingen van Deaconridge gewonnen met financiële steun van Joseph, en was nu lid van het parlement geworden. Daarom stond hij bij Augusta in het krijt. Ze had hem heel duidelijk gemaakt hoe hij die schuld moest terugbetalen: door haar te helpen een adellijke titel voor Joseph te verwerven. De verkiezingscampagne had vijfduizend pond gekost, genoeg geld om het mooiste huis in heel Londen te kopen, maar het was een klein bedrag voor een titel. De middag was de periode voor het ontvangen van bezoek, dus als er iemand in de ochtend kwam, dan moest daar een dringende reden voor zijn. Ze was er zeker van dat Fortescue niet gekomen zou zijn als hij geen nieuws had over de adelstand, en haar hart begon sneller te kloppen. 'Laat de heer Fortescue boven wachten, dan kom ik zo naar hem toe.' Ze bleef even zitten en probeerde te kalmeren.

Haar camapgne was tot nu toe volgens plan verlopen. Arnold Hobbes had een serie artikelen geschreven die in zijn krant *The Forum* werden gepubliceerd, en daarin pleitte hij voor het verlenen van adellijke titels aan zakenlieden. Lady Morte had de kwestie met de koningin besproken, en ze had daarbij hoog opgegeven van Josephs verdiensten. Ze zei dat Hare Majesteit onder de indruk leek. En Fortescue had tegen premier Disraeli gezegd dat de publieke opinie sterk voor deze gedachte was. Nu werd het tijd dat al haar werk vruchten zou afwerpen.

De spanning werd haar bijna te veel, en ze was een beetje buiten adem toen ze de trap op snelde, met in haar hoofd de woorden die ze spoedig hoopte te horen: Lady Whitehaven... De earl en gravin Whitehaven... Uitstekend, mylady... Zoals mylady wenst...

De kamer boven met het uitzicht was opmerkelijk. Het vertrek kon betreden worden door een deur halverwege de trap, en er was een groot venster met uitzicht op de straat. Maar er was ook een binnenraam, waardoor de hal beneden te zien was. De mensen in de hal hadden niet het vermoeden dat ze geobserveerd konden worden, en in de loop van de jaren had Augusta merkwaaardige taferelen waargenomen. De ruimte was informeel, klein en gezellig, met een laag plafond en een open haard. Hier ontving Augusta in de ochtend bezoekers.

Fortescue was een rijzige knappe jongeman, met ongewoon grote handen. Hij leek een beetje gespannen. Augusta ging dicht bij hem op de vensterbank zitten en glimlachte geruststellend naar hem.

'Ik ben zojuist bij de premier geweest,' zei hij.

Augusta kon amper spreken. 'Hebben jullie over adeldom gesproken?'

'Dat hebben we inderdaad. Ik ben erin geslaagd hem te overtuigen dat het tijd wordt dat het bankwezen in het Hogerhuis vertegenwoordigd is, en nu is hij geneigd een adellijke titel te verlenen aan een vooraanstaand financier uit de City.'

'Prachtig!' zei Augusta. Maar Fortescue keek ongemakkelijk en zeker niet als de bringer van goed nieuws. 'Waarom kijk je dan zo ernstig?'

'Er is ook slecht nieuws,' zei Fortescue, en hij leek opeens een beetje zorgelijk.

'Wat dan?'

'Ik vrees dat hij die adellijke titel aan Ben Greenbourne wil verlenen.'

'Neel!' Het was alsof iemand Augusta in haar gezicht sloeg. 'Hoe is dat mogelijk?'

Fortescue probeerde zich te verdedigen. 'Ik denk dat hij titels kan verlenen zoals hem goeddunkt. Hij is nu eenmaal de premier.'

'Maar ik heb niet zoveel moeite gedaan om Ben Greenbourne te helpen!'

'Ik moet toegeven dat het ironisch is,' zei Fortescue voorzichtig. 'Maar ik heb mijn best gedaan.'

'Doe niet zo zelfvoldaan,' zei Augusta bits. 'Als je tenminste wil dat ik je steun bij verkiezingen in de toekomst.'

Opstandigheid lichtte op in zijn ogen, en even was Augusta bang dat hij zou zeggen dat hij zijn schuld nu had betaald, en dat hij haar niet langer nodig had. Maar toen sloeg hij zijn ogen neer en zei: 'Ik kan je verzekeren dat ik hierdoor diep geschokt ben...'

'Stil, laat me even nadenken,' zei ze, en ze begon in de kleine kamer heen en weer te lopen. 'We moeten iets bedenken om de premier op andere gedachten te brengen,' zei ze. 'We moeten er een schandaal van maken. Wat is de zwakte van Ben Greenbourne? Zijn zoon is getrouwd met een sloerie, maar dat is niet genoeg...' De gedachte kwam in haar op dat wanneer Greenbourne een titel kreeg, zijn zoon Solly die zou erven, en dat Maisie zich uiteindelijk gravin zou mogen noemen. Die gedachte maakte haar miselijk. 'Van welke politieke partij is Greenbourne?'

'Weet ik niet.'

Ze keek Fortescue aan en zag de stuurse trek op zijn gezicht. Ze had te bits tegen hem gesproken, begreep ze. Ze ging naast hem zitten en nam een van zijn grote handen tussen die van haar. 'Je politieke instinct is opmerkelijk, en dat is ook de reden dat je mijn aandacht hebt getrokken. Vertel me eens wat jij vermoedt?'

Fortescue gaf zich meteen gewonnen, wat meestal gebeurde wanneer Augusta de moeite nam zich aardig te gedragen. 'Als hij moest kiezen, zou hij vermoedelijk liberaal zijn. De meeste zakenlieden zijn liberaal, en dat geldt ook voor de meeste joden. Maar aangezien hij nooit in het openbaar zijn mening over iets verkondigt, zal het moeilijk zijn hem tot vijand van de conservatieve regering te maken...'

'Hij is joods,' zei Augusta. 'Dat is de sleutel.'

Fortescue keek weifelend. 'De premier is zelf joods van geboorte, en hij is nu Lord Beaconsfield.'

'Dat weet ik, maar hij is praktizerend christen. En trouwens...'

Fortescue trok vragend een wenkbrauw op.

'Ik heb ook instincten,' zei Augusta. 'En ik denk toch dat het joods zijn van Ben Greenbourne de sleutel is.'

'Als ik iets kan doen...'

'Je hebt al prachtig werk gedaan. Nu valt er niets te doen. Maar als de premier twijfels krijgt over Ben Greenbourne, herinner hem er dan aan dat er

een veilig alternatief is in de persoon van Joseph Pilaster.'

'Reken maar op mij, mevrouw Pilaster.'

Lady Morte bewoonde een huis aan Curzon Street dat haar man eigenlijk niet kon bekostigen. De deur werd geopend door een huisknecht in livrei en met een gepoederde pruik op zijn hoofd. Augusta werd naar de ochtend-salon geleid, waar kostbare snuisterijen stonden uitgestald. Gouden kandelaars, zilveren portretlijsten, porseleinen siervoorwerpen, kristallen vazen en een prachtig antiek inktstel dat evenveel gekost moest hebben als een jong renpaard. Augusta had minachting voor Harriet Morte, omdat ze geld spendeerde dat ze niet bezat, maar toch vond ze het ook geruststellend dat deze dame nog altijd even extravagant was.

Ze ijsbeerde in de kamer, tijdens het wachten. Ze voelde paniek opkomen, telkens wanneer ze eraan dacht dat Ben Greenbourne de eervolle titel zou krijgen die voor Joseph bedoeld was. Het leek onmogelijk voor de tweede keer een hele campagne te beginnen. En ze kromp ineem bij de gedachte dat al haar moeite ertoe zou leiden dat die kleine gootrat Maisie Greenbourne uiteindelijk de titel gravin zou krijgen...

Lady Morte kwam de kamer in en zei afstandelijk: 'Wat een leuke verrassing je op dit uur van de dag te begroeten?' Het was een indirect verwijt dat Augusta al voor de lunch op bezoek kwam. Lady Mortes staalgrijze haar leek haastig gekamd, en Augusta vermoedde dat ze nog niet helemaal gekleed was.

Maar je moest mij wel ontvangen, nietwaar? dacht Augusta. Je was zeker bang dat ik over jouw bankrekening zou beginnen, dus je had geen keus.

Haar stem klonk echter onderdanig, om Lady Morte te vleien.

'Ik ben gekomen om je raad te vragen over een dringende kwestie.'

'Als ik iets voor je kan doen?'

'De premier gaat ermee akkoord een bankier in de adelstand te verheffen.'

'Prachtig! Ik heb er met Hare Majesteit over gesproken, zoals je weet. En dat heeft ongetwijfeld resultaat opgeleverd.'

'Helaas wil hij de titel aan Ben Greenbourne verlenen.'

'O, hemel! Dat is wel heel ongelukkig.'

Augusta voelde dat Harriet Morte in stilte juist blij was met dit nieuws. Lady Morte haatte Augusta. 'Het is inderdaad uiterst vervelend,' beaamde Augusta. 'Ik heb erg veel moeite gedaan om dit te bereiken, en nu schijnt de grootste rivaal van mijn man er baat bij te hebben.'

'Dat is duidelijk.'

'Ik zou graag zien dat we dit kunnen verhinderen.'

'Ja, maar ik weet niet wat we eraan kunnen doen.'

Augusta deed alsof ze hardop nadacht. 'Het verlenen van een adellijke titel moet toch goedgekeurd worden door de koningin?'

'Ja, inderdaad. Formeel wordt een titel door haar verleend.'

'Dus zij zou iets kunnen doen, wanneer jij het aan haar vraagt?'

Lady Morte lachte kort. 'Mijn lieve Augusta Pilaster, dan overschat je mijn invloed.' Augusta beet op haar tong en negeerde de geringschattende toon. Lady Morte vervolgde: 'Hare Majesteit zal niet gauw mijn advies zwaarder laten wegen dan dat van de premier. En trouwens, wat moet ik als bezwaar aanvoeren?'

'Dat Greenbourne een jood is.'

Lady Morte knikte. 'Er was een tijd dat dit argument doorslaggevend was. Ik herinner me dat Gladstone voorstelde Lionel Rothschild in de adelstand te verheffen, maar de koningin weigerde beslist. Dat gebeurde wel tien jaar geleden. En sindsdien is Disraeli premier.'

'Maar Disraeli is een christen. En Greenbourne is praktizerend jood.'

'Ik vraag me af of dat enig verschil maakt,' zei Lady Morte peinzend. 'Het is niet onmogelijk. Bovendien heeft de koningin voortdurend kritiek op haar zoon, de Prins van Wales, omdat hij zoveel joodse vrienden heeft.'

'Dus wanneer je tegen haar zou zeggen dat de premier een van hen tot edelman gaat benoemen...'

'Ik kan het ter sprake brengen. Maar ik weet niet zeker of het echt indruk maakt.'

Augusta dacht even na. 'Kunnen we iets doen waardoor deze hele kwestie belangrijker wordt voor de koningin?'

'Als er publieke protesten ontstaan, zoals vragen in het parlement, of misschien artikelen in de kranten...'

'De pers,' begreep Augusta, en ze dacht aan Arnold Hobbes. 'Ja,' zei ze. 'Ik denk dat ik zoiets wel kan regelen.'

Hobbes voelde zich hevig in verlegenheid gebracht, toen Augusta in zijn kleine donkere werkkamer verscheen. Hij wist niet of hij de rommel moest opruimen, al zijn aandacht op haar richten, of haar weer de kamer uitwerken. Hij deed alle drie tegelijk, op een chaotische manier: hij verschoof stapels papier op zijn bureau, raapte drukproeven van de vloer en legde ze meteen weer terug, hij zette een stoel voor haar gereed, bood een glas sherry en biscuits aan, en ondertussen stelde hij voor het gesprek ergens anders

voort te zetten. Ze liet hem een tijdje begaan en zei toen: 'Meneer Hobbes, ga alstublieft zitten en luister naar mij.'

'Uiteraard, uiteraard,' knikte hij en liet zich in een stoel zakken. Hij tuurde door zijn vette brilleglazen naar haar.

Ze vertelde in enkele zinnen dat Ben Greenbourne mogelijk een adellijke titel zou krijgen.

'Heel betreurenswaard,' antwoordde Hobbes nerveus. 'Maar ik denk toch niet dat *The Forum* verweten kan worden dat er te weinig enthousiasme was om die kwestie te steunen, zoals u me gevraagd heeft.'

En in ruil daarvoor heb jij twee lucratieve directeursposten gekregen bij bedrijven die onder gezag van mijn man staan, dacht Augusta. 'Ik weet wel dat het niet jouw schuld is,' zei ze geërgerd. 'Het gaat er nu om wat je eraan kunt doen.'

'Mijn krant bevindt zich in een lastige positie,' zei hij zorgelijk. 'We hebben eerst enthousiast campagne gevoerd om bankiers in de adelstand te verheffen, dus het is moeilijk om nu te protesteren als het inderdaad gebeurt.'

'Maar het was toch nooit je bedoeling dat een jood zo geëerd zou worden?'

'Dat is waar, maar veel bankiers zijn van joodse afkomst.'

'Kun je niet schrijven dat er genoeg christelijke bankiers zijn waar de premier een keus uit kan maken?'

Hobbes bleef terughoudend. 'Dat zou kunnen...'

'Doe dat dan!'

'Neem me niet kwalijk, mevrouw Pilaster, maar het is echt niet genoeg.'

'Ik begrijp je niet,' zei Augusta ongeduldig.

'Ik bedoel dat we een goede aanleiding moeten vinden,' verduidelijkte Hobbes. 'We zouden Disraeli – of Lord Beaconsfield, zoals hij tegenwoordig heet – er bijvoorbeeld van kunnen beschuldigen dat hij partijdig is en zijn eigen ras bevoordeelt. Maar hij is altijd zo onkreukbaar dat die aantijging misschien geen effect heeft.'

Augusta had een hekel aan afwegingen maar ze wist haar ongeduld te beheersen, omdat ze kon zien dat hier inderdaad een probleem was. Ze dacht even na en kreeg een ingeving. 'Toen Disraeli zijn zetel in het Hogerhuis kreeg, was de hele ceremonie toen normaal?'

'In elk opzicht, dacht ik.'

'Dus hij legde de eed van trouw af op de christelijke bijbel?'

'Inderdaad.'

'Op het Oude of Nieuwe Testament?'

'Ik begrijp waar u op doelt, mevrouw Pilaster. Zou Ben Greenbourne de eed afleggen op een christelijke bijbel? Dat betwijfel ik.'

Augusta schudde weifelend haar hoofd. 'Misschien doet hij dat toch, als er niets over wordt gezegd. Hij is geen man om confrontaties te zoeken. Maar hij is wel een stijfkop als hij uitgedaagd wordt. Als hem openlijk gevraagd wordt te zweren op een manier zoals iedereen dat doet, dan kan hij zich ertegen verzetten. Hij wil niet dat er beweerd wordt dat hij gedwongen werd iets te doen.'

'Openlijk vragen,' sprak Hobbes peinzend. 'Tja...'

'Kun je dat regelen?'

Hobbes raakte geïnteresseerd in het idee. 'Ik zie het al voor me,' zei hij enthousiast. 'GODSLASTERING IN HOGERHUIS. Kijk, dat is interessant voor de pers. Heel briljant bedacht, moet ik zeggen. U zou zelf journalist moeten worden!'

'Heel vleierend,' zei Augusta, maar het sarcasme ontging hem.

Hobbes werd opeens weer ernstig. 'De heer Greenbourne is een machtig man.'

'De heer Pilaster ook.'

'Uiteraard, uiteraard.'

'Dus ik kan op je rekenen?'

Hobbes overwoog de risico's en besloot de kant van Pilaster te kiezen. 'Laat het allemaal maar aan mij over.'

Augusta knikte. Ze begon zich wat beter te voelen. Lady Morte zou ervoor zorgen dat de koningin zich tegen Greenbourne keerde, Hobbes zou voor consternatie in de pers zorgen, en Fortescue zou de premier influisteren dat Joseph een uitstekend alternatief was. De vooruitzichten waren gunstig.

Ze maakte aanstalten om weg te gaan, maar Hobbes wilde nog iets zeggen. 'Mag ik nog iets vragen over een ander onderwerp?'

'Vanzelfsprekend.'

'Ik kreeg voor een tamelijk laag bedrag een drukpers aangeboden. Wij besteden het drukwerk uit, zoals u weet. Maar als we een eigen pers hebben, dan zouden we de kosten aanmerkelijk kunnen verminderen. En misschien kunnen we nog wat extra verdienen met het vervaardigen van andere publicaties.'

'Dat lijkt me duidelijk,' zei Augusta ongeduldig.

'Ik vroeg me af of Pilasters Bank misschien een lening aan ons wil verstrekken.'

Dat was de prijs voor zijn steun. 'Hoeveel geld?'

'Honderd zestig pond.'

Dat bedrag was een peuleschil. En als Hobbes met evenveel geestdrift campagne zou voeren tegen het verlenen van adellijke titels aan joden als hij eerst gepleit had ten gunste van bankiers, dan was dat geld het zeker waard.

'Het is echt een koopje,' zei Hobbes.

'Ik zal het met de heer Pilaster bespreken.' Joseph zou meteen akkoord gaan, maar ze wilde het Hobbes niet te gemakkelijk maken. Hij zou dankbaarder zijn wanneer het geld hem met enige tegenzin gegeven werd.

'Bedankt. Ik vind het altijd een genoegen u te ontmoeten, mevrouw Pilaster.'

'Ongetwijfeld,' zei Augusta en ze liep de kamer uit.

~ 1 ~

Het was rustig in de ambassade van Cordova. De kantoorvertrekken op de begane grond waren verlaten, want de drie klerken waren uren geleden naar huis gegaan. Micky en Rachel hadden op de eerste verdieping een diner gegeven voor een kleine groep gasten: Sir Peter Mountjoy, secretaris bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, en zijn vrouw, de Deense ambassadeur, en de edelman Michele, van de Italiaanse ambassade. Maar de gasten waren inmiddels weer vertrokken en het huispersoneel had de tafel afgeruimd. Micky wilde uitgaan.

Het nieuwe van zijn huwelijkse staat was verdwenen. Hij had tevergeefs getracht zijn op seksueel gebied onervaren vrouw te choqueren of te laten walgen. Ze was onveranderlijk enthousiast voor elke perversiteit die hij voorstelde, en dat maakte hem onrustig. Ze had besloten dat alles wat hij van haar wilde best was, en een dergelijk besluit zou ze niet meer herroepen. Hij had nooit eerder een vrouw ontmoet die zo verstandelijk reageerde.

Ze zou alles wat hij in bed vroeg doen, maar meende dat een vrouw buiten de slaapkamer niet de slavin van haar man moest zijn, en wat die stelregel betreft was ze even strikt. Het gevolg was dat ze altijd ruzie maakten over huishoudelijke kwesties. Soms veranderde Micky de ene situatie in de andere. Tijdens een hevige woordenwisseling over de bedienden, of over geld, commandeerde hij dan: 'Til je rok op, en ga op de vloer liggen.' En dan eindigde de ruzie in een hartstochtelijke omhelzing. Maar dat lukte niet altijd, soms begon ze weer te ruziën wanneer hij van haar af rolde.

De laatste tijd brachten Micky en Edward steeds vaker de avond door in de gelegenheden waar ze vroeger ook kwamen. Deze avond was het Maskeravond in Nellie's bordeel. Dat was een van de vernieuwingen die April had ingevoerd: alle meisjes moesten een masker dragen. April beweerde dat seksueel gefrustreerde dames uit de society zich tussen de meisjes begaven, als er een Maskeravond was. Het was wel zeker dat sommige vrouwen niet tot het vaste personeel behoorden, maar Micky vermoedde dat deze vrouwen uit de middenstand kwamen en in een wanhopige financiële positie verkeerden. Dat eerder dan verveelde aristocratische dames die op zoek wa-

ren naar verdorven opwindung. Wat ook de waarheid was, een Maskeravond was altijd interessant.

Micky kamde zijn haar en vulde zijn sigarenkoker. Daarna liep hij de trap af. Tot zijn verrassing stond Rachel in de hal en versperde hem de weg naar de deur. Ze had haar armen over elkaar geslagen en op haar gezicht stond een vastberaden trek. Micky zette zich schrap voor een woordenwisseling.

'Het is nu elf uur in de avond,' zei Rachel. 'Waar ga jij naar toe?'

'Doet er niet toe,' antwoordde hij. 'Ga opzij. Hij pakte zijn hoed en wandelstok.

'Ga jij soms naar Nellie's bordeel?'

Hij schrok zo dat hij even stil bleef.

'Ik zie al dat je daar naar toe gaat,' begreep Rachel.

'Met wie heb jij gepraat?' vroeg Micky.

Ze aarzelde, en zei toen: 'Met Emily Pilaster. Ze vertelde me dat jij en Edward daar regelmatig naar toe gaan.'

'Je moet niet luisteren naar zulke roddels.'

Haar gezicht was bleek, en hij begreep dat ze bang was. Dat was ongebruikelijk. Misschien zou deze ruzie anders verlopen.

'Je moet daar niet meer heengaan,' zei ze.

'Ik heb je al gezegd dat jij niet moet proberen mij te commanderen.'

'Het is geen bevel. Het is een ultimatum.'

'Doe niet zo dwaas, en ga opzij.'

'Als je belooft daar niet meer heen te gaan, zal ik je niet verlaten. Anders verlaat ik dit huis vanavond nog, en dan kom ik nooit meer terug.'

Ze meende het, begreep Micky. Daarom keek ze zo angstig. Ze had haar overschoenen zelfs al aangetrokken. 'Jij gaat helemaal niet weg,' zei hij, 'want ik sluit je op in je kamer.'

'Dat zal niet zo gemakkelijk zijn, want ik heb alle sleutels verzameld en weggegooid. Er is geen enkele kamer in dit huis die op slot kan.'

Dat had ze slim bedacht. Dit moest wel een hevige confrontatie worden. Hij grijnsde naar haar en zei: 'Trek je broek uit.'

'Vanavond niet, Micky,' antwoordde ze. 'Ik dacht altijd dat het betekende dat je van me hield. Maar nu heb ik begrepen dat seks jouw manier is om anderen te overheersen. En ik betwijfel of jij er ook plezier aan beleeft.'

Hij strekte zijn hand uit en greep haar borst, warm en zwaar in zijn hand, ondanks de lagen kleding. Hij streelde haar en keek naar haar gezicht, maar de uitdrukking veranderde niet. Hij beseftte dat ze vanavond ongevoelig was voor hartstocht. Hij kneep haar hard, zodat het pijn deed en liet toen los.

'Wat bezielt jou?' vroeg hij oprecht nieuwsgierig.

'Mannen krijgen besmettelijke ziekten, wanneer ze naar bordelen gaan.'

'De meisjes zijn daar heel schoon en...'

'Alsjeblieft, Micky, doe niet zo onnozel.'

Ze had gelijk. Er bestonden geen schone prostituées. Micky had tot nu toe veel geluk gehad, want in de vele jaren dat hij bordelen bezocht had hij alleen een lichte besmetting met syfilis opgelopen. 'Je hebt gelijk,' gaf hij toe. 'Ik zou daar een besmettelijke kwaal kunnen oplopen.'

'En dan besmet je mij daarmee.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Dat is een van de risico's, wanneer je een getrouwde vrouw bent. Ik kan je ook besmetten met de mazelen, als ik die zou krijgen.'

'Maar syfilis kan erfelijk zijn.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Ik zou het kunnen doorgeven aan onze kinderen, als we die ooit krijgen. En dat wil ik beslist niet. Ik wil geen kind baren met die vreselijke ziekte.' Ze ademde met snelle korte bewegingen, een teken dat ze erg gespannen was. Ze meent het, dacht Micky. Ze besloot: 'Daarom ga ik bij je weg, tenzij je belooft nooit meer naar een prostituée te gaan.'

Het had geen zin nog langer te discussiëren. 'We zullen eens zien of jij echt weggaat met een gebroken neus,' zei hij en hief zijn wandelstok op om haar te slaan.

Ze was bedacht op zijn aanval. Ze dook weg en rende naar de deur. Micky zag verbaasd dat de deur op een kier stond, dus ze moest die eerder geopend hebben, omdat ze al verwachtte dat hij geweld zou gebruiken. In een flits was ze uit de hal verdwenen.

Micky zette de achtervolging in. Buiten wachtte hem weer een verrassing: er stond een rijtuig voor het huis geparkeerd. Rachel sprong in het voertuig. Micky was verbijsterd hoe zorgvuldig ze dit alles van tevoren had georganiseerd. Hij wilde na haar in het rijtuig springen, maar werd tegengehouden door een grote man met een hoge hoed. Het was haar vader, de advocaat Bodwin.

'Ik zie dat jij je gedrag niet wilt veranderen,' zei Bodwin.

'Ontvoer je mijn wettige echtgenote?' antwoordde Micky. Hij was woedend omdat hij buiten spel was gezet.

'Ze vertrekt uit eigen vrije wil.' De stem van Bodwin beefde licht, maar hij bleef dapper staan. 'Ze komt weer terug wanneer je bereid bent je onfatsoenlijke gewoonten op te geven. Uiteraard nadat een grondig medisch onderzoek heeft plaatsgevonden.'

Even kwam Micky in de verleiding Bodwin aan te vallen, maar die opwelling duurde heel kort. Gewelddadig gedrag was niet Micky's stijl. En bovendien zou de advocaat hem zeker aanklagen wegens mishandeling, wat een schandaal kon veroorzaken waardoor zijn diplomatieke carrière afgelopen was. Dat was Rachel niet waard.

Hij moest zich beheersen, besefte hij. Waar vecht ik eigenlijk voor? vroeg hij zich af. 'Je mag haar houden,' zei hij. 'Ik hoef haar niet meer.' Hij ging zijn huis weer binnen en smet de deur dicht.

Hij hoorde het rijtuig weggrijden, en was verbaasd dat hij het toch betreurde dat Rachel weg was. Hij was alleen met haar getrouwd omdat hem dat goed uitkwam – het was een manier om Edward ervan te overtuigen dat hij moest trouwen – en in sommige opzichten zou het leven eenvoudiger zijn zonder Rachel. Maar op een eigenaardige manier had hij toch plezier beleefd aan de dagelijkse woordenwisselingen en ruzies. Dat had hij nooit eerder bij een vrouw ervaren. Maar het was vaak erg vermoeiend, en als hij de balans opmaakte, dan was hij alleen toch beter af.

Toen hij op adem was gekomen, zette hij zijn hoed op en stapte weer naar buiten. Het was een zwoele zomeravond, en aan de nachtelijke hemel straalden heldere sterren. De lucht in Londen was altijd frisser in de zomer, als het niet nodig was kolen te stoken om de huizen te verwarmen.

Terwijl hij door Regent Street liep, dacht hij weer na. Sinds hij Tonio Silva een maand geleden had laten neerslaan, had hij niets meer vernomen van het artikel over de nitraatmijnen. Vermoedelijk was Tonio nog aan het herstellen van zijn verwondingen. Micky had een gecodeerd telegram naar papa verstuurd, met de namen en adressen van de getuigen die getekend hadden voor Tonio. Die getuigen waren waarschijnlijk al dood.

Intussen was Edward erin geslaagd Solly Greenbourne te overtuigen de aandelen van de Santamaria Spoorweg samen met Pilasters uit te geven. Dat was niet eenvoudig geweest: Solly stond argwanend tegenover Zuid-Amerika, evenals de meeste andere investeerders. Edward werd gedwongen een hogere commissie aan te bieden, en mee te doen met een speculatieve belegging van Solly, voordat de transactie rond was. Edward had ook benadrukt dat ze oude schoolvrienden waren, en Micky veronderstelde dat het de toegeeflijke aard van Solly was waardoor de balans uiteindelijk was doorgeslagen.

Nu waren ze bezig de contracten op te stellen, wat een pijnlijk traag verloopend karwei was. Voor Micky was het erg moeilijk dat papa niet kon begrijpen dat zoiets niet in enkele uren gedaan kon worden. Papa wilde met een geld zien.

Maar als Micky nadacht over de hindernissen die hij al had overwonnen, was hij toch tamelijk tevreden. Nadat Edward zijn voorstel had afgewezen, leek de taak onmogelijk te voltooien. Maar met hulp van Augusta had hij Edward in een huwelijk gemanoeuvreerd, en hem tot partner bij de bank laten benoemen. Daarna had hij te maken gekregen met verzet van Hugh Pilaster en Tonio Silva. Nu moesten de vruchten van al zijn inspanningen wel in zijn handen vallen. In zijn vaderland zou de Santamaria Spoorweg altijd Micky's spoorlijn blijven. Een half miljoen pond was een enorm bedrag, groter dan het militaire budget van het land. Dit resultaat zou zwaarder wegen dan alles wat zijn broer Paulo ooit had verwezenlijkt.

Een paar minuten later stapte hij Nellie's bordeel binnen. Het was er een drukte van belang: alle tafeltjes waren bezet, de lucht was blauw van sigare-rook, en gejoel en ruw gelach klonk op boven de muziek van een strikje dat dansmelodieën speelde. Alle vrouwen droegen een masker. Sommige maskers waren eenvoudig en bedekten alleen de ogen, maar de meeste waren heel kunstig, en enkele bedekten het hele hoofd, behalve de ogen en de mond.

Micky werkte zich door de menigte heen, hij groette bekenden en kuste enkele meisjes. Edward was in de kaartkamer, maar hij ging meteen staan, toen Micky binnenstapte. 'April heeft een maagd voor ons,' zei hij met dikke tong. Het was al laat en hij had veel gedronken.

Maagdelijkheid was nooit een obsessie van Micky geweest. Maar hij vond het altijd opwindend als een meisje angstig was, en hij kreeg een tintelend gevoel. 'Hoe oud is ze?'

'Zeventien.'

In werkelijkheid was ze waarschijnlijk drieëntwintig, dacht Micky, want hij wist hoe April haar meisjes presenteerde. Toch was zijn nieuwsgierigheid gewekt. 'Heb je haar al gezien?'

'Ja. Ze is uiteraard gemaskerd.'

'Dat spreekt vanzelf.' Micky vroeg zich af wat haar levensverhaal was. Ze kon een meisje uit de provincie zijn, weggelopen van huis, en daardoor in een wanhopige situatie beland in Londen. Ze kon ontvoerd zijn van een boerderij, of ze was gewoon een dienstmeisje dat er genoeg van had zestien uur per dag te zwoegen voor amper zes shilling per week.

Een vrouw met een klein masker tikte op zijn arm. Micky herkende April. 'Ze is echt nog maagd,' zei April uitnodigend.

Ongetwijfeld zou ze van Edward een klein fortuin vragen voor het privilege dat hij haar maagdelijkheid kon beëindigen. 'Heb je eigenhandig gevoeld of ze nog een maagdenvlies heeft?' vroeg Micky sceptisch.

April schudde haar hoofd. 'Dat was niet nodig. Ik weet het, als een meisje de waarheid vertelt.'

'Als ik het niet voel scheuren, betaal ik niet,' zei hij, al wisten ze allebei dat Edward wel zou betalen.

'Afgesproken.'

'Wat is haar levensverhaal?'

'Ze is een weesmeisje, en opgevoed door een oom. Hij wilde haar graag kwijt, zodra dat mogelijk was. Daarom arrangeerde hij een huwelijk met een oudere man. Toen ze weigerde heeft hij haar op straat gezet. Ik heb haar gered van een zwervend bestaan.'

'Je bent een engel,' zei Micky sarcastisch. Hij geloofde er geen woord van. Zelfs al kon hij de uitdrukking op Aprils gezicht achter het masker niet zien, hij had een sterk vermoeden dat ze iets in haar schild voerde. Hij keek haar sceptisch aan. 'Vertel me nu maar de waarheid.'

'Dat heb ik al gedaan,' zei April verontwaardigd. 'Als jij haar niet wil, dan zijn er wel zes andere heren die er graag evenveel als jij voor betalen.'

Edward zei ongedurig: 'We willen haar wel. Hou op met dat gepraat, Micky. Laten we haar maar eens bekijken.'

'Kamer drie,' zei April. 'Ze wacht op jullie.'

Micky en Edward beklommen de trap, waar verschillende elkaar omhelzende paartjes zaten, en ze betraden kamer drie.

Het meisje stond in een hoek. Ze was gekleed in een eenvoudig nachthemd, en haar hoofd was bedekt met een grote kap, waarin twee spleetjes voor haar ogen waren uitgespaard en een opening voor haar mond. Weer kreeg Micky argwaan. Ze konden het gezicht van het meisje niet zien: ze kon afschuwelijk lelijk zijn en misschien was ze zelfs mismaakt. Wilde iemand soms een gemene streek uithalen?

Hij zag dat het meisje sidderde van angst, en hij zette zijn twijfels opzij, toen hij de opkomende wellust in zijn lendenen voelde. Om haar nog angstiger te maken liep hij snel naar haar toe, rukte het nachthemd bij de hals open en tastte met zijn hand naar haar borsten. Ze kromp ineem, en in haar grote blauwe ogen was angst te lezen. Maar ze bleef dapper staan. Ze had kleine, stevige borsten.

Haar vrees maakte dat hij zich ruw wilde gedragen. Gewoonlijk speelden Edward en Micky een tijdje met een vrouw, maar hij besloot dit meisje snel te nemen. 'Kniel op het bed,' beval hij.

Ze deed wat van haar gevraagd werd. Hij ging achter haar staan en tilde haar rok op. Ze slaakte een kreetje van schrik. Ze droeg geen ondergoed.

Het was gemakkelijker in haar te dringen dan hij verwacht had. April

had haar zeker wat zelf gegeven. Hij voelde de weerstand van haar maag-denvlies. Hij greep haar heupen vast en trok haar ruw naar zich toe, terwijl hij diep in haar drong, en het vlies scheurde. Ze begon te snikken, en dat wond hem zo op dat hij meteen zijn hoogtepunt bereikte.

Hij trok zich terug, om plaats te maken voor Edward. Er zat bloed aan zijn pik. Hij voelde zich eigenlijk onvoldaan, nu het voorbij was, en wenste dat hij thuis was gebleven om met Rachel naar bed te gaan. Maar toen herinnerde hij zich dat ze was weggegaan, en dat maakte hem nog ongelukkiger.

Edward draaide het meisje op haar rug. Ze rolde bijna van het bed. Hij greep haar enkels en trok haar naar het midden van de matras. Terwijl hij dat deed viel de kap bijna van haar hoofd.

Edward zei: 'Grote god!'

'Wat scheelt eraan?' vroeg Micky zonder veel belangstelling.

Edward knielde tussen de dijen van het meisje, hij hield zijn pik in zijn hand en staarde naar het gezicht dat half te zien was. Micky begreep dat ze dit meisje moesten kennen. hij keek aandachtiger, gefascineerd, terwijl ze probeerde de kap weer naar beneden te trekken. Edward hield haar tegen en trok de kap helemaal weg.

Toen zag Micky de grote blauwe ogen en het kinderlijke gezicht van Edwards vrouw Emily.

'Dit is nog nooit vertoond!' riep hij uit en begon hartelijk te lachen.

Edward brulde het uit van woede. 'Jij smerig wijf!' brieste hij. 'Dit heb je gedaan om mij te schande te zetten!'

'Nee Edward, niet waar!' jammerde ze. 'Ik deed het om jou te helpen. Om ons te helpen!'

'Nu weten ze het allemaal!' schreeuwde hij, en sloeg haar in het gezicht.

Ze krijste van pijn en probeerde zich te beschermen toen hij haar weer sloeg.

Micky lachte nog harder. Dit was het grappigste tafereel dat hij ooit had gezien: een man die naar een bordeel gaat, en dan zijn eigen vrouw aantreft!

April kwam de kamer binnenstuiven, omdat ze het geschreeuw had gehoord. 'Laat haar met rust!' schreeuwde ze, en probeerde Edward weg te trekken.

Hij duwde haar opzij. 'Ik kastijd mijn eigen vrouw, als ik dat wil!' brulde hij.

'Jij grote sukkel, ze wil alleen maar een kind!'

'Ze kan een stomp krijgen!'

Ze worstelden weer en Edward sloeg zijn vrouw, tot April hem een harde

klap tegen zijn oor gaf. Hij slaakte een kreet van pijn en verbazing, zodat Micky bijna bezweek van het schaterlachen.

Eindelijk lukte het April om Edward weg te trekken van zijn vrouw.

Emily kwam van het bed. Vreemd genoeg rende ze niet meteen de kamer uit, maar ze sprak tegen haar man. 'Geef het niet op, Edward. Ik doe alles wat je wilt. Alles!'

Hij haalde weer naar haar uit. April klemde zich vast aan zijn benen, zodat hij struikelde. Hij viel op zijn knieën. April waarschuwde: 'Ga de kamer uit, Emily, voordat hij je vermoordt!'

Emily verdween huilend door de deur.

Edward was nog steeds buiten zinnen van woede. 'Ik zet nooit meer een voet in deze syfilistische hoerenkast!' brulde hij, en zwaaide dreigend met zijn vinger naar April.

Micky liet zich op de sofa vallen, schuddebuikend van het lachen.

~ 2 ~

Het Midzomer Bal dat Maisie Greenbourne organiseerde was een van de hoogtepunten van het seizoen in Londen. Ze had altijd het beste orkest, de heerlijkste gerechten, extravagante versieringen en er werden eindeloze stromen champagne geschonken. Maar de voornaamste reden dat iedereen naar deze ontvangsten ging was dat de Prins van Wales altijd kwam.

Dit jaar besloot Maisie de feestelijke gelegenheid te gebruiken om Nora Pilaster aan de society voor te stellen.

Het was een uiterst riskante strategie, want als het verkeerd liep zouden zowel Nora als Maisie een vernedering ondergaan. Maar wanneer alles naar wens verliep, zou niemand het wagen Nora hooghartig te negeren.

Maisie had vierentwintig mensen uitgenodigd voor een bescheiden diner eerder op de avond, voor het bal begon. De Prins kon niet aanwezig zijn bij het diner. Hugh en Nora waren er wel, en Nora zag er betoverend uit in haar hemelsblauwe gewaad met kleine satijnen linten. De wijde hals deed haar roze huid en fraaie figuur prachtig uitkomen.

De andere gasten waren verbaasd over haar aanwezigheid aan tafel, maar ze veronderstelden dat Maisie wel wist wat ze deed. Maisie wist hoe de Prins dacht, en ze was er tamelijk zeker van dat ze zijn reacties goed kon voorspellen, maar soms gedroeg hij zich anders dan verwacht en richtte al zijn aandacht op zijn vrienden: zeker wanneer hij zich gebruikt voelde. Als

dat gebeurde zou Maisie net als Nora hooghartig en onverschillig behandeld worden door de Londense society. Als ze daar over nadacht, dan verbaasde het haar dat ze het risico nam in het belang van Nora. Maar het ging uiteindelijk niet om Nora, het ging om Hugh.

Hugh zat nog in de periode van zijn opzegtermijn bij Pilasters Bank. Het was nu twee maanden geleden dat hij had aangekondigd dat hij weg zou gaan. Solly wachtte ongeduldig op het moment dat Hugh bij Greenbourne kon beginnen, maar de partners van Pilasters Bank hadden geëist dat Hugh de hele opzegtermijn van drie maanden zou blijven. Ongetwijfeld wilden ze de dag dat Hugh voor de concurrentie zou gaan werken zo lang mogelijk uitstellen.

Na het diner sprak Maisie even met Nora, toen ze naar de toiletruimte waren gegaan. 'Blijf zo dicht mogelijk bij mij in de buurt,' zei ze. 'Als het geschikte moment is aangebroken om je aan de Prins voor te stellen, wil ik je niet eerst zoeken. Dus je moet bij mij in de buurt zijn.'

'Ik blijf bij je, zoals een Schot zijn geld in de gaten houdt,' zei Nora met haar Cockney-accent. Maar toen sprak ze op geaffecteerde toon en zei nadrukkelijk: 'Wees niet bang, ik loop heus niet weg!'

De gasten arriveerden tegen half elf. Maisie nodigde Augusta Pilaster gewoonlijk niet uit, maar dit jaar had ze haar wel een invitatie gestuurd, omdat ze wilde dat Augusta de triomf van Nora zou zien. Als het een triomf werd. Ze had half verwacht dat Augusta de uitnodiging zou afslaan, maar ze kwam als een van de eerste gasten. Maisie had Hughs mentor in New York, Sidney Madler, ook uitgenodigd. Hij was een charmante man, ongeveer zestig jaar oud en hij had een witte baard. Hij verscheen in een typisch Amerikaanse versie van avondkleding: met een kort jasje en een zwarte das.

Maisie en Solly moesten wel een uur lang handen schudden, en toen arriveerde de Prins. Ze begeleidden hem naar de balzaal en stelden Solly's vader aan hem voor. Ben Greenbourne maakte een stijve buiging, stram als een Pruisische garde-officier. Daarna danste Maisie met de Prins.

'Ik heb een bijzonder nieuwtje voor u, sir,' zei ze tijdens de wals. 'Al hoop ik niet dat u daardoor ontstemd raakt.'

Hij hield haar dicht tegen zich aan en fluisterde in haar oor: 'Wat interessant, mevrouw Greenbourne. Vertel toch verder.'

'Het gaat over dat incident, tijdens het bal van de hertogin van Tenbigh.'

Ze voelde dat hij verstrakte. 'Ach ja, dat was wel een beetje gênant, moet ik toegeven.' Hij liet zijn stem dalen. 'Toen die jongedame tegen graaf Tokoly zei dat hij een vieze oude snoeper was, dacht ik eerst dat ze mij bedoelde.'

Maisie lachte vrolijk, alsof de veronderstelling absurd was, hoewel ze wist dat veel aanwezigen hetzelfde hadden gedacht.

'Maar vertel verder,' drong de Prins aan. 'Was er meer aan de hand?'

'Kennelijk wel. Graaf Tokoly kreeg te horen, maar dat was onwaar, dat deze jongedame wel op een uitnodiging wilde ingaan.'

'Ingaan op een uitnodiging!' grinnikte de Prins. 'Die moet ik onthouden.'

'Maar zij was op haar beurt gewaarschuwd dat ze hem meteen een klap in zijn gezicht moest geven, wanneer hij vrijpostig werd.'

'Dus er moest wel een scène volgen. Wat sluw... Wie heeft dat zo bedacht?'

Maisie aarzelde even. Ze had haar vriendschap met de Prins nooit eerder gebruikt om iemand neer te halen. Maar Augusta was zo kwaadaardig dat ze niet beter verdiende. 'Weet u wie ik bedoel, wanneer ik de naam Augusta Pilaster noem?'

'Inderdaad. Zij is de matriarch van die andere bankiersfamilie.'

'Zij zat erachter. Nora, de bewuste jongedame, is getrouwd met Hugh Pilaster, een neef van Augusta. En Augusta heeft dit zo bekokstoofd om Hugh een hak te zetten, want ze heeft een hekel aan hem.'

'Wat moet die vrouw dan een serpent zijn! Maar hoe durft ze zulke scènes te veroorzaken als ik daarbij aanwezig ben! Ik zou haar eigenlijk moeten straffen.'

Dit was het moment waar Maisie op gewacht had. 'Het enige wat u hoeft te doen is even aandacht aan Nora schenken, zodat ze weet dat het haar vergeven is.' Maisie hield haar adem in, terwijl ze op zijn antwoord wachtte.

'En Augusta negeren,' dacht de Prins hardop. 'Ja, dat zou ik wel kunnen doen.'

De dans was afgelopen. Maisie zei: 'Zal ik Nora aan u voorstellen? Ze is hier vanavond ook aanwezig.'

Hij keek haar argwanend aan. 'Heb je dit allemaal van tevoren zo georganiseerd?'

Ze was hier al bang voor geweest. De Prins was niet dom, en hij kon gemakkelijk raden dat ze dit met opzet had gedaan. Het leek haar beter het niet te ontkennen. Ze keek beschaamd en probeerde te blozen. 'U heeft me door. Wat dom van mij, om te denken dat ik zand in uw arendsogen zou kunnen strooien...' Ze veranderde de uitdrukking op haar gezicht en keek hem heel oprecht en openhartig aan. 'Hoe kan ik hiervoor boeten?'

Een kwajongensachtige glimlach gleed over zijn gezicht. 'Breng me niet in verleiding... Ik vergeef het zo wel.'

Maisie haalde ruimer adem: ze was er goed afgekomen. Nu moest Nora hem charmeren.

‘Waar is die jongedame Nora?’ vroeg hij.

Nora was dicht in de buurt gebleven, zoals haar opgedragen was. Maisie gaf haar een wenk, en Nora kwam meteen naar voren. Maisie zei: ‘Koninklijke Hoogheid, mag ik Nora Pilaster aan u voorstellen?’

Nora maakte een hoffelijke kniebuiging en ze sloeg haar ogen neer.

De Prins zag haar blote schouders en haar forse roze boezem. ‘Heel charmant,’ zei hij enthousiast. ‘Echt heel erg charmant.’

Hugh keek verbaasd en verrukt toe, toen hij zag dat Nora met de Prins van Wales in gesprek was. Gisteren was Nora nog een buitenstaander geweest, en het levende bewijs dat iemand die voor een dubbeltje geboren is nooit een kwartje kan worden. Ze had de kans op een groot contract voor de bank verspeeld, en ze had Hughs carrière doen stuklopen. Maar nu werd ze benijd door alle dames in de balzaal: haar kleding was perfect, haar manieren charmant, en ze flirtte met de erfgenaam van de troon. En die verandering was gekomen door Maisie.

Hugh keek snel naar zijn tante Augusta, die naast hem stond, met oom Joseph aan haar zijde. Ze staaarde naar Nora en de Prins. Augusta probeerde onverschillig te kijken, maar Hugh wist dat ze diep geschokt was. Dit moest een bittere tegenvaller zijn voor haar, bedacht Hugh, nu ze begreep dat Maisie, het meisje uit de arbeidersstand dat ze zes jaar geleden nog zo onwaardig vond, nu meer invloed kon uitoefenen dan zij zelf.

Met een perfect gevoel voor timing kwam Sidney Madler naar hen toe. Hij keek ongelovig en zei tegen Joseph: ‘Is dat de vrouw van wie je beweert dat ze hopeloos ongeschikt is om de echtgenote van een bankier te zijn?’

Nog voordat Joseph kon antwoorden, zei Augusta veelbetekenend: ‘Ze heeft wel een groot contract voor de bank verspeeld.’

Hugh kwam tussenbeide: ‘Dat heeft ze niet gedaan. Die lening gaat gewoon door.’

Augusta wendde zich tot Joseph: ‘Maakt graaf Tokoly dan geen bezwaar?’

‘Hij schijnt niet meer kwaad te zijn,’ zei Joseph.

Augusta deed alsof ze daar blij om was. ‘Wat een geluk,’ zei ze, maar haar onoprechtheid was overduidelijk.

Madler zei: ‘Financiële hebzucht weegt uiteindelijk toch zwaarder dan sociale vooroordelen.’

‘Ja,’ beaamde Joseph. ‘Dat is inderdaad waar. Ik denk dat ik te snel ben geweest door Hugh niet de functie van partner te gunnen.’

Augusta kwam tussenbeide, en haar stem klonk honingzoet. ‘Joseph, wat zei je?’

'Dit zijn zaken, lieve. Dit is mannenpraat,' zei hij ferm. 'Jij hoeft je daar niet druk om te maken.' Hij wendde zich naar Hugh. 'We willen beslist niet dat jij voor Greenbournes gaat werken.'

Hugh wist niet wat hij moest zeggen. Hij wist dat Sidney Madler er ophef over had gemaakt, en dat oom Samuel hem daarbij gesteund had, maar voor oom Joseph was het bijna onmogelijk een vergissing toe te geven. En toch, bedacht hij met groeiende opwinding, waarom zou Joseph het onderwerp anders aansnijden? 'U weet waarom ik naar Greenbournes ga, oom,' zei hij.

'Zij zullen jou nooit tot partner benoemen, weet je,' zei Joseph. 'Want daarvoor moet je wel joods zijn.'

'Dat weet ik.'

'Maar als je dat weet, werk je dan niet liever voor de familie?'

Augusta zei verontwaardigd: 'Zou jij joden prefereren boven je eigen familie?'

'Laat dat erbuiten,' hield Joseph haar voor. 'Je weet waarom ik dit zeg, Hugh. De heer Madler heeft het gevoel dat we hem in de steek hebben gelaten, en alle partners maken zich zorgen dat jij de klandizie in Noord-Amerika meeneemt, als je weggaat.'

Hugh probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden. Het werd tijd om zich hard op te stellen. 'Ik kom niet terug, al verdubbelen jullie mijn salaris,' zei hij, maar het zweet stond in zijn handen. 'Het enige wat jullie mij kunnen aanbieden is dat ik alsnog tot partner word benoemd. Dan kan ik nog van gedachten veranderen.'

Joseph slaakte een zucht. 'Jij bent een ware duivel, als het om onderhandelen gaat.'

Madler voegde eraan toe: 'Maar zo moet elke goede bankier zich opstellen.'

'Goed dan,' zei Joseph vermoeid. 'Ik bied je aan partner te worden.'

Hugh voelde zich duizelig. Ze geven toe, dacht hij. Ik heb gewonnen. Hij kon amper geloven dat het echt gebeurde.

Hij keek naar Augusta. Haar gezicht was als een masker van zelfbeheersing, maar ze zei niets. Ze beseftte dat ze verloren had.

'In dat geval...' begon hij, en hij aarzelde voor hij verder sprak, genietend van het moment. Hij haalde diep adem: 'In dat geval ga ik akkoord.'

Augusta kon zich niet langer beheersen. Haar gezicht liep rood aan en haar ogen leken uit de kassen te puilen. 'Daar zullen jullie de rest van je leven spijt van krijgen!' siste ze. En daarna beende ze woedend weg.

Ze deed de menigte uiteen wijken, toen ze door de balzaal naar de deur liep. De mensen staarden haar na en keken nerveus. Ze beseftte dat de woede duidelijk op haar gezicht te lezen was, en ze wenste dat ze haar gevoelens kon verbergen, maar ze was te zeer geschokt. Degenen die ze verachtte hadden gewonnen. Die sloerie Maisie, die bastaard Hugh, en zelfs die vreselijke Nora had haar zin gekregen. Haar maag kromp ineem van ergernis en ze voelde zich misselijk.

Eindelijk was ze bij de deur, en ze kwam op de gang van de eerste verdieping. Hier was het minder druk. Ze klampte een bediende aan. 'Laat het rijtuig van mevrouw Pilaster onmiddellijk voorrijden!' beval ze. De man haastte zich om te doen wat ze vroeg. Ze kon in elk geval het personeel nog intimideren.

Ze vertrok zonder nog een woord met een van de andere gasten te wisselen. Joseph moest maar met een huurkoets naar huis. Ze bleef woedend tijdens de hele rit naar Kensington.

Toen ze thuis was, wachtte Hasteed, haar butler, op haar in de hal. 'De heer Hobbes is in de salon, madam,' kondigde hij slaperig aan. 'Ik heb hem gezegd dat u misschien pas bij het ochtendgloren thuis zou komen, maar hij wilde beslist blijven wachten.'

'Wat wil hij dan, voor den duivel?'

'Dat heeft hij niet gezegd.'

Augusta was niet in de stemming om de redacteur van *The Forum* te spreken. Wat deed hij hier, in het holst van de nacht? Ze wilde hem eigenlijk negeren en meteen naar haar slaapkamer gaan, maar toen dacht ze aan de adellijke titels en besloot dat ze beter met hem kon praten.

Ze liep naar de salon. Hobbes was in slaap gevallen bij het uitdovende haardvuur. 'Goedemorgen!' zei Augusta luid.

Hij schrok wakker en sprong overeind, naar haar turend door zijn fettige brilleglazen. 'Ach, mevrouw Pilaster! Eh... goedemorgen!'

'Wat brengt je zo laat hierheen?'

'Ik dacht dat u dit graag als eerste wilde zien,' zei hij en gaf haar een krant.

Het was een exemplaar van *The Forum*, nog geurend naar drukinkt. Ze sloeg het blad open en las de titel boven het hoofdartikel:

KAN EEN JOOD WEL LORD ZIJN?

Haar stemming werd iets beter. Het fiasco van deze avond was slechts één nederlaag. Er moesten nog andere veldslagen gestreden worden.

Ze las de eerste regels:

Wij menen dat de geruchten die nu circuleren in Westminster en in de Londense clubs niet op waarheid berusten: dat de premier serieus overweegt een adellijke titel te verlenen aan een prominente bankier van joodse afkomst.

Wij hebben het vervolgen van heidense religies nooit goedgekeurd. Maar tolerantie kan wel te ver gaan. De hoogste eer verlenen aan iemand die openlijk de christelijke heilsverwachting afwijst, komt gevaarlijk dicht bij godslastering.

Uiteraard is bekend dat de premier zelf van joodse afkomst is. Maar hij heeft zich bekeerd, en de eed voor Hare Majesteit afgelegd op de christelijke bijbel. Daarom is er geen constitutioneel probleem gerezen toen hij in de adelstand werd verheven. Maar we moeten wel de vraag stellen of dat mogelijk is voor een ongedoopte bankier, die volgens de geruchten bij wijze van compromis aan zijn religie bereid zou zijn de eed af te leggen op het Oude en het Nieuwe Testament. Als hij zou eisen de eed alleen op het Oude Testament af te leggen, hoe zouden de bisschoppen in het Hogerhuis dan niet kunnen protesteren?

Wij twifelen er niet aan dat de man in kwestie een loyaal burger en een eerlijk zakenman is...

In het artikel werd meer van hetzelfde geschreven. Augusta was tevreden. Ze keek op van de pagina. 'Uitstekend gedaan,' zei ze. 'Daar moet wel beroering over ontstaan.'

'Ik hoop het.' Met een vogelachtig gebaar tastte Hobbes naar zijn binnenzak en haalde een vel papier te voorschijn. 'Ik ben zo vrij geweest die drukpers waar ik over sprak alvast aan te schaffen. De rekening van dat apparaat...'

'Ga morgen maar naar de bank,' onderbrak Augusta hem kortaf, en ze negeerde het vel papier dat haar werd voorgehouden. Om de een of andere reden kon ze nooit lang hoffelijk zijn tegenover Hobbes, al had hij erg zijn best voor haar gedaan. Er was iets in zijn gedrag wat haar irriteerde. Ze deed haar best wat vriendelijker te zijn. Met zachtere stem zei ze: 'Mijn man zal een cheque uitschrijven.'

Hobbes boog dankbaar zijn hoofd. 'In dat geval neem ik nu afscheid.' Hij liep de kamer uit.

Augusta haalde opgelucht adem. Dit zou een les voor de anderen zijn.

Maisie Greenbourne dacht dat ze toonaangevend was in de Londense society. Nou, ze kon misschien de hele nacht met de Prins van Wales dansen, maar tegen de macht van het geschreven woord kon ze niet op. Het zou de Greenbournes veel tijd kosten, voordat ze zich hersteld hadden van deze slag. En intussen zou Joseph zijn adellijke titel hebben...

Ze voelde zich beter en ging zitten om het artikel rustig helemaal te lezen.

~ 3 ~

Op de ochtend na het bal werd Hugh met een juichend gevoel wakker. Zijn vrouw was nu geaccepteerd in de society, en zelf zou hij partner worden bij Pilasters Bank. De positie van partner maakte het mogelijk dat hij de komende jaren tonnen zou verdienen. Hij zou eindelijk echt rijk worden.

Solly zou teleurgesteld zijn dat Hugh uiteindelijk toch niet voor hem zou werken. Maar Solly had een gemakkelijk karakter en zou het wel begrijpen.

Hij trok zijn kamerjas aan. Uit een la naast het bed haalde hij een sieraandoosje dat in cadeaupapier was verpakt. Hij liet het pakje in zijn zak glijden en liep naar de slaapkamer van zijn vrouw.

De kamer van Nora was ruim, maar het deed er altijd benauwd aan. De vensters, de spiegels en het bed waren gedrapeerd met bedrukte zijde, de vloer was bedekt met kleden, soms wel drie lagen dik, op de fauteuils lagen stapels geborduurde kussens, en op elke plank of tafeltje stonden ingelijste portretten, Chinese poppetjes en porseleinen snuisterijen. De overheersende kleuren waren haar geliefde roze en blauw, maar vrijwel elke andere kleur was ook in deze kamer terug te vinden; in het behang, het beddegoed, de gordijnen, of de bekleding van de meubels.

Nora zat rechtop in bed, omringd door grote kussens, en ze dronk thee. Hugh ging op de rand van het bed zitten en zei: 'Je hebt het geweldig gedaan, gisteravond.'

'Ja, ze hadden allemaal het nakijken,' zei ze, duidelijk voldaan. 'Ik heb met de Prins van Wales gedanst.'

'Hij kon zijn ogen niet van je boezem afwenden,' zei Hugh. Hij strekte zijn handen uit, en streelde haar borsten door de zijden stof van haar hooggesloten nachthemd.

Ze duwde zijn hand geërgerd weg. 'Hugh! Niet nu!'

Hij voelde zich gekwetst. 'Waarom niet?'

'Dat is al de tweede keer deze week.'

'Toen we pas getrouwd waren, deden we niet anders.'

'Juist, toen we pas getrouwd waren. Een dame verwacht niet dat ze het elke avond moet doen.'

Hugh trok zijn wenkbrauwen op. Hij zou het maar al te graag elke dag doen, want waar ging het in een huwelijk anders om? Maar hij wist niet wat normaal was. Misschien was hij wel overdreven actief. 'Hoe vaak zouden we het dan moeten doen, volgens jou?' vroeg hij onzeker.

Ze keek tevreden, omdat hij de vraag aan haar stelde, alsof ze op een aanleiding had gewacht om dit te bespreken. 'Niet meer dan een keer per week,' zei ze vastbesloten.

'Heus?' Zijn verrukking was meteen verdwenen en hij voelde zich op eens erg triest. Een week leek wel een heel lange periode. Hij streelde haar dijbeen onder de lakens. 'Misschien wat vaker?' probeerde hij voorzichtig.

'Nee!' Ze trok haar been weg.

Hugh was geschokt. Er was een tijd dat ze enthousiast leek en graag met hem wilde vrijen. Daar hadden ze samen van genoten. Hoe kon het dan nu iets zijn wat ze hinderlijk vond en alleen deed omdat hij het wilde? Had ze het nooit prettig gevonden, en alleen gedaan alsof? Die gedachte maakte hem treurig.

Hij wilde het cadeautje eigenlijk niet meer aan haar geven, maar hij had het nu eenmaal gekocht en hij wilde het ook niet terugbrengen naar de winkel. 'Ach, ik heb dit voor je gekocht, als herinnering aan jouw triomf tijdens het bal bij Maisie Greenbourne.' Hij zei het nogal mat, en gaf haar het doosje.

Haar houding veranderde op slag. 'O Hugh, je weet toch dat ik dol ben op cadeautjes!' riep ze uit. Ze scheurde het papier eraf en maakte het doosje open. Er lag een hanger in, met de vorm van een boeket gemaakt van robijnen en saffieren op gouden stelen. De hanger was aan een gouden ketting bevestigd. 'Dit is echt prachtig,' zuchtte ze.

'Doe hem eens om,' zei hij.

Ze deed de ketting over haar hoofd.

De hanger kwam niet echt mooi uit op haar nachthemd. 'Het staat vast beter op een diep uitgesneden avondjurk,' merkte Hugh op.

Nora keek hem koket aan en ze begon haar nachthemd los te knopen. Hugh keek gretig toe, terwijl hij steeds meer van haar borst zag. De hanger lag in de gleuf tussen haar borsten, als een regendruppel op een rozeknop. Ze glimlachte naar Hugh en maakte meer knopen los. Toen hield ze haar

nachthemd open en toonde hem haar naakte borsten. 'Wil je ze kussen?' vroeg ze.

Nu wist hij niet meer wat hij moest denken. Speelde ze met hem, of wilde ze echt de liefde bedrijven? Hij leunde naar voren en kustte haar borsten, met daartussen het sieraad. Hij nam haar tepel in zijn mond en zoog er zachtjes aan.

'Kom in bed,' zei ze.

'Ik dacht dat je...'

'Ach, een meisje moet toch laten zien dat ze dankbaar is, of niet?' Ze sloeg de dekens terug.

Hugh voelde zich beroerd. Ze was van gedachten veranderd omdat hij haar een sieraad had gegeven. Maar hij kon de uitnodiging ook niet afslaan. Hij trok zijn kleren uit, zichzelf hatend omdat hij zo zwak was, en stapte naast haar in bed.

Toen hij klaarkwam kon hij wel huilen.

Bij de ochtendpost was een brief van Tonio Silva.

Tonio was verdwenen, kort nadat Hugh hem had ontmoet in Plage's Coffee House. Het artikel was niet gepubliceerd in *The Times*. Hugh had zich nogal belachelijk gemaakt door zoveel ophef te maken over de gevaren die de bank bedreigden. Edward had elke kans aangegrepen om de partners eraan te herinneren dat Hugh vals alarm had geslagen. Maar toch, dat voorval was overschaduwd door het drama dat Hugh voor Greenbourne wilde gaan werken.

Hugh had naar Hotel Russe geschreven, maar er kwam geen antwoord. Hij maakte zich zorgen over zijn vriend, maar meer kon hij niet doen.

Hij maakte de envelop nerveus open. De brief was verzonden vanuit een ziekenhuis, en Hugh werd gevraagd daarheen te komen. De brief eindigde met de woorden: 'Wat je ook doet, zeg tegen niemand waar ik nu ben.'

Wat was er gebeurd? Tonio was twee maanden geleden kerngezond. Waarom verbleef hij in een openbaar ziekenhuis? Hugh keek bedenkelijk. Alleen arme mensen werden opgenomen in publieke ziekenhuizen: akelige en ongezonde gebouwen. Wie het zich kon veroorloven, liet een arts of verpleegster naar zijn huis komen, zelfs voor operaties.

Hugh begreep er niets van en bezorgd ging hij meteen naar het ziekenhuis. Hij trof Tonio aan in een donkere, karig ingerichte ziekenzaal waar wel dertig bedden dicht op elkaar stonden. Tonio's peenkleurige haar was afgeschoren, en er zaten littekens op zijn hoofd en gezicht. 'Mijn god!' riep Hugh geschrokken uit, 'ben jij soms door een koets overreden?'

'Nee, in elkaar geslagen,' zei Tonio.

'Wat is er gebeurd?'

'Ik werd een paar maanden geleden aangevallen op straat, voor Hotel Russe.'

'Je bent zeker beroofd?'

'Ja.'

'Je bent wel toegetakeld.'

'Het is niet zo ernstig als het lijkt. Een van mijn vingers is gebroken, en mijn enkel was erg verstuikt. En verder zijn het alleen blauwe plekken en schaafwonden, hoewel het er wel veel zijn. Maar nu ben ik bijna weer hersteld.'

'Je had me eerder moeten waarschuwen. Je moet hier meteen weg. Ik zal mijn arts naar je toe sturen, en regelen dat er een verpleegster komt...'

'Nee bedankt, makker. Ik waardeer je bezorgdheid, maar geld is niet de enige reden dat ik hier gebleven ben. Het is hier ook veiliger. Behalve jij weet slechts één persoon dat ik hier ben: een vertrouwde collega die me biefstuk en cognac brengt, en berichten uit Cordova. Ik hoop maar dat je tegen niemand hebt gezegd dat je me hier zou opzoeken?'

'Zelfs niet tegen mijn vrouw,' stelde Hugh hem gerust.

'Mooi zo.'

Tonio's oude zorgeloosheid scheen verdwenen. Hugh bedacht dat dit eerder het tegenovergestelde was. 'Je kunt je toch niet de rest van je leven schuilen in een ziekenhuis om straatrovers te vermijden?'

'De lieden die mij aanvielen waren geen gewone dieven, Pilaster.'

Hugh zette zijn hoed af en ging op de rand van het bed zitten. Hij probeerde het gekreun van de man die in het bed naast dat van Tonio lag te negeren. 'Vertel me eens wat er dan precies gebeurd is.'

'Het was geen gewone straatroof. Mijn sleutel werd afgenomen en de dieven hebben die gebruikt om mijn hotelkamer te doorzoeken. Er is niets gestolen, maar alle documenten die betrekking hebben op mijn artikel voor *The Times* waren wel verdwenen. Ook de ondertekende getuigenverklaringen.'

Hugh was diep geschokt. Hij kreeg het koud om zijn hart bij de gedachte dat de keurige transacties die in de stemmige zalen van Pilasters Bank werden afgewerkt te maken hadden met geweld en misdaad op straat en het gehavende gezicht van Tonio. 'Het lijkt wel of de bank zelf verdacht is!'

'Nee, de bank niet,' zei Tonio. 'Pilasters Bank is een machtig bedrijf, maar ik geloof niet dat er door de bank moorden in Cordova worden beraamd.'

'Moorden?' Het werd steeds erger. 'Wie is er dan vermoord?'

'Alle getuigen van wie de namen en adressen vermeld stonden op de verklaringen die uit mijn hotelkamer werden gestolen.'

'Dat kan ik amper geloven.'

'Ik mag van geluk spreken dat ik zelf nog leef. Ze zouden mij ook gedood hebben, maar een moord wordt hier in Londen grondiger onderzocht dan in Cordova. En de daders waren zeker bang voor het tumult dat zou ontstaan.'

Hugh voelde zich duizelig, nu hij gehoord had dat er mensen waren vermoord vanwege een aandelentransactie van Pilasters Bank. 'Maar wie zit er dan achter die aanslagen?'

'Micky Miranda.'

Hugh schudde ongelovig zijn hoofd. 'Ik ben niet erg op Micky gesteld, zoals je weet, maar ik kan niet geloven dat hij tot zoiets in staat is.'

'De Santamaria Spoorweg is voor hem van vitaal belang. Door de aanleg wordt zijn familie de een na machtigste in het land.'

'Dat besef ik ook wel, en ik twijfel er niet aan dat Micky het met de regels niet zo nauw neemt om zijn doel te bereiken. Maar hij is geen moordenaar.'

'Dat is hij wel!' zei Tonio.

'Kom nou.'

'Ik weet het zeker. Ik heb niet altijd laten blijken dat ik het wist, en eerlijk gezegd heb ik me nogal dom gedragen tegenover Miranda. Maar dat was omdat hij zo verduiveld charmant kan zijn. Hij liet me zelfs een tijd in de waan dat ik zijn vriend was. Maar de waarheid is dat hij door en door slecht is, en dat weet ik sinds we op school zaten.'

'Hoe kon je dat weten?'

Tonio verschoof in zijn bed. 'Ik weet wat er dertien jaar geleden precies is gebeurd, die middag toen Peter Middleton is verdronken bij het zwemmen in Bishop's Wood.'

Hugh voelde een schok. Hij had hier al jaren over gepiekerd. Peter Middleton was een geoefend zwemmer, daarom leek het heel onwaarschijnlijk dat hij zomaar verdronken was. Hugh was er al lang van overtuigd dat er iets niet in de haak was. Misschien kreeg hij eindelijk de waarheid te horen. 'Vertel verder,' drong hij aan. 'Ik wil weten wat er gebeurd is.'

Tonio aarzelde. 'Kun je me wat wijn inschenken?' vroeg hij. Er stond een fles madeira op de vloer naast het bed. Hugh schonk een glas in. Terwijl Tonio kleine slokjes nam, herinnerde Hugh zich de warme dag in het stille Bishop's Wood, de grillige rotswanden en het ijskoude water.

'De lijkschouwer heeft te horen gekregen dat Peter in het water in moei-

lijkheden raakte. Maar niemand heeft hem verteld dat Edward hem meermalen onder water had geduwd.'

'Dat wist ik ook,' onderbrak Hugh hem. 'Ik heb een brief gekregen van "Hump" Cammel, uit de Kaapkolonie. Hij heeft het gezien, vanaf de andere oever. Maar hij is niet gebleven tot het voorbij was.'

'Dat klopt. Jij bent ontsnapt, en Hump is weggerend. Dus Peter, Micky, Edward en ik bleven achter.'

'Wat is er gebeurd toen ik weggegaan ben?' wilde Hugh weten.

'Ik ben uit het water gekropen en heb een steen naar Edward gesmeten. Ik heb geluk gehad, want ik trof hem midden op zijn voorhoofd, zodat er een bloedende wond ontstond. Daarom moest hij Peter wel loslaten en is hij achter mij aan gekomen. Ik ben langs de steengroeve omhoog gekrabbeld en heb geprobeerd weg te komen.'

'Edward was nooit snel als hij moest rennen, toen al niet,' merkte Hugh op.

'Dat klopt. Ik had een flinke voorsprong, en halverwege de helling keek ik om. Micky was nog bezig Peter te treiteren. Peter was naar de oever gezwommen, en hij probeerde uit het water te klimmen, maar Micky duwde telkens zijn hoofd onder water. Ik keek niet lang, maar ik zag precies wat er gebeurde. Toen ben ik weer verder geklauterd.'

Hij nam nog een slok wijn. 'Toen ik boven aan de steengroeve was, heb ik weer omgekeken. Edward kwam achter mij aan, maar hij was ver achter geraakt, zodat ik tijd had om op adem te komen.' Tonio zweeg even, en op zijn gehavende gezicht verscheen een trek van afgrijzen. 'Toen was Micky naast Peter in het water. Wat ik zag – heel duidelijk, alsof het gisteren is gebeurd – was dat Micky Peter onder water hield. Peter probeerde zich uit alle macht te verzetten, maar Micky had Peters hoofd onder zijn arm geklemd, en Peter kon zich niet bevrijden uit die houdgreep. Micky was bezig hem te verdrinken. Daar hoeven we niet aan te twijfelen. Het was pure moord.'

'Mijn god,' hijgde Hugh.

Tonio knikte. 'Ik word ziek als ik er nu weer aan denk. Ik heb naar het tafereel gestaard, ik weet niet precies hoe lang. Edward had mij bijna ingehaald. Peter verzette zich niet meer, en hij stribbelde alleen nog zwakjes tegen, toen Edward boven aan de steengroeve kwam. Ik moest wel wegrennen.'

'Dus zo is Peter omgekomen,' begreep Hugh. Hij was diep geschokt en huiverde van afschuw.

'Edward is me gevolgd door het bos, maar hij raakte buiten adem en ik wist hem af te schudden. Toen vond ik jou.'

Hugh herinnerde zich de dertien jaar oude Tonio, dwalend door Bishop's Wood: naakt, nat, en met zijn doorweekte kleren in zijn handen. De herinnering bracht ook de schrik en de pijn terug die hij later die dag had ervaren, toen hij hoorde dat zijn vader dood was. 'Maar waarom heb je nooit aan iemand verteld wat je gezien hebt?'

'Ik was bang voor Micky... Bang, dat hij met mij hetzelfde zou doen als wat hij met Peter heeft gedaan. Ik ben nog steeds bang voor Micky. Kijk toch naar mij! Jij zou in mijn geval toch ook bang zijn?'

'Dat ben ik ook,' zei Hugh peinzend. 'Weet je, volgens mij kennen Edward en zijn moeder de waarheid niet.'

'Waarom denk je dat?'

'Ze hadden geen reden om Micky in bescherming te nemen.'

Tonio keek weifelend. 'Edward misschien wel, uit vriendschap.'

'Dat zou kunnen. Hoewel ik betwijfel of hij zoiets langer dan twee dagen geheim kan houden. Maar hoe dan ook, Augusta wist wel dat het verhaal dat ze vertelden, hoe Edward geprobeerd had Peter te redden, een leugen was.'

'Hoe wist ze dat?'

'Mijn moeder heeft dat tegen haar gezegd, en ik had het eerder aan mijn moeder verteld. Het betekent dat Augusta betrokken was bij het verdoezelen van de waarheid. Ik kan wel geloven dat Augusta tot elke leugen in staat is, om haar zoon te beschermen, maar dat geldt niet voor Micky. In die tijd kende ze hem nog niet eens.'

'Dus wat is er dan volgens jou gebeurd?'

Hugh fronste zijn wenkbrauwen. 'Stel je eens voor... Edward achtervolgt je niet meer, en hij gaat terug naar het bassin. Daar ziet hij hoe Micky het lichaam van Peter uit het water sleept. Als Edward arriveert, zegt Micky: "Sukkel, je hebt hem vermoord!" Vergeet niet dat Edward niet heeft gezien hoe Micky het hoofd van Peter onder water hield. Micky wekt de indruk dat Peter zo uitgeput was, omdat hij door Edward onder water werd geduwd, dat hij niet meer kon zwemmen en daarom verdronk. "Wat moet ik doen?" vraagt Edward vertwijfeld. Micky zegt: "Maak je niet druk, we zeggen gewoon dat het een ongeluk was. We zullen zeggen dat jij in het water bent gesprongen en hebt geprobeerd hem te redden." Micky kon zo zijn eigen misdaad verborgen houden, en Edward en Augusta zouden hem eeuwig dankbaar blijven. Klinkt dat redelijk?'

Tonio knikte. 'Mijn god, ik denk dat je gelijk hebt.'

'We moeten naar de politie gaan,' zei Hugh kwaad.

'Wat heeft dat voor zin?'

'Jij bent getuige geweest van een moord. Het feit dat die moord dertien jaar geleden gepleegd werd, maakt daarbij geen verschil. Micky moet voor de rechter gebracht worden.'

'Je vergeet een ding: Micky heeft diplomatieke onschendbaarheid.'

Daar had Hugh niet aan gedacht. Als ambassadeur van Cordova kon Micky niet voor een Britse rechtbank gedaagd worden. 'Hij kan wel tot persona non grata verklaard worden, en dan wordt hij naar huis gestuurd.'

Tonio schudde zijn hoofd. 'Ik ben de enige getuige. Micky en Edward zullen een ander verhaal vertellen. En het is bekend dat Micky's familie en die van mij gezworen vijanden zijn in ons vaderland. Als het gisteren was gebeurd, dan zouden we al moeite hebben iemand te overtuigen.' Tonio zweeg even. 'Maar misschien wil je Edward duidelijk maken dat hij geen moordenaar is?'

'Ik denk niet dat hij me zal geloven. Hij zou me ervan verdenken dat ik de problemen tussen hem en Micky alleen maar wil verergeren. Toch is er iemand die ik dit alles moet vertellen.'

'Wie dan?'

'David Middleton.'

'Waarom?'

'Ik denk dat hij er recht op heeft te weten hoe zijn broer gestorven is,' zei Hugh. 'Hij heeft me vragen gesteld, tijdens het bal van de hertogin van Tenbigh. Hij gedroeg zich toen nogal lomp. Maar ik heb hem verteld dat ik hem de waarheid zou vertellen, als ik die kende. Ik zal vandaag nog naar hem toe gaan.'

'Denk je dat hij naar de politie stapt?'

'Ik vermoed dat hij net als wij zal inzien dat dat zinloos is.' Opeens voelde Hugh zich terneergeslagen door de naargeestige omgeving, en het gesprek over een moord die lang geleden gepleegd was. 'Ik kan maar beter aan het werk gaan.' Hij ging staan. 'Ik word toch partner bij de bank.'

'Welgefeliciteerd! Ik vind dat je het echt verdiend hebt.' Tonio keek hem hoopvol aan. 'Kun jij de aanleg van de Santamaria Spoorweg tegenhouden?'

Hugh schudde zijn hoofd. 'Het spijt me, Tonio. Ik ben ook tegen dat project, maar ik kan er nu niets aan doen. Edward heeft de transactie met Greenbournes Bank gesloten, en de aandelen worden gezamenlijk uitgegeven. De partners van beide banken zijn akkoord gegaan, en de contracten zijn al opgesteld. Ik vrees dat we die slag verloren hebben.'

'Verdomme,' bromde Tonio, uit het veld geslagen.

'Jouw familie zal een andere manier moeten bedenken om de Miranda's tegen te houden.'

'Ik vrees dat ze zich door niets laten tegenhouden.'

'Het spijt me echt,' herhaalde Hugh. Een nieuwe gedachte kwam in hem op en hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Weet je, jij hebt wel een mysterie voor me opgelost. Ik kon niet begrijpen dat Peter verdronk, terwijl hij toch een geoefend zwemmer was. Maar jouw antwoord maakt het mysterie eigenlijk nog groter.'

'Ik kan je niet volgen.'

'Denk eens na. Peter was daar rustig aan het zwemmen. Edward duwde hem onder water, gewoon om te plagen. We renden allemaal weg. Edward achtervolgde jou, en Micky heeft Peter toen koelbloedig vermoord. Daar was toch geen duidelijke reden voor? Waarom is het zo gebeurd? Wat had Peter misdaan?'

'Ik begrijp wat je bedoelt. Ja, die vraag houdt mij ook al jaren bezig.'

'Micky Miranda heeft Peter Middleton vermoord... Maar waarom?'

~ 1 ~

Augusta was opgetogen op de dag dat bekend werd dat Joseph zijn adellijke titel kreeg. Micky ging zoals gewoonlijk tegen theetijd naar haar huis en zag dat de salon vol mensen was die haar feliciteerden met het feit dat ze zich spoedig gravin Whitehaven mocht noemen. Hastead, de butler, had een tevreden glimlach op zijn gezicht, en hij greep elke kans aan om Augusta aan te spreken met 'mylady'.

Ze is toch verbazingwekkend, bedacht Micky, terwijl hij de gasten rond haar zag zwermen als de bijen in de zonnige tuin achter de geopende ramen. Ze had deze campagne als een generaal georganiseerd. Er was op zeker moment het gerucht dat Ben Greenbourne een adellijke titel zou krijgen, maar die kans was verkeken toen in de pers antisemitische artikelen werden gepubliceerd. Augusta gaf tegen niemand, zelfs niet tegen Micky, toe dat zij achter de perscampagne zat, maar hij twijfelde daar niet aan. In sommige opzichten deed ze hem aan zijn vader denken: papa had dezelfde gewetenloze vastberadenheid. Maar Augusta was intelligenter. Micky's bewondering voor haar werd groter, naarmate de jaren verstreken.

Hugh Pilaster was de enige persoon die haar echt te slim af was. Het was opmerkelijk hoe moeilijk hij te verslaan was. Als telkens weer opkomend onkruid kon je proberen hem te verdelgen, maar hij kwam altijd weer terug, sterker dan ooit tevoren.

Gelukkig was Hugh er niet in geslaagd de aanleg van de Santamaria Spoorweg te verhinderen. Micky en Edward hadden bewezen dat ze te sterk waren voor Hugh en Tonio. 'Zeg,' vroeg Micky aan Edward, terwijl ze thee dronken, 'wanneer teken jij de contracten met Greenbourne?'

'Morgen.'

'Dat is mooi!' Micky was opgelucht dat de transactie eindelijk geregeld werd. De kwestie had zich een half jaar voortgesleept, en nu stuurde papa twee keer per week een woedend telegram, met de vraag of hij het geld ooit nog kreeg.

Die avond dineerden Edward en Micky in de Cowes Club. Tijdens de maaltijd werd Edward telkens benaderd door mensen die hem wilden feliciteren. Eens zou hij de titel uiteraard erven. Micky was tevreden: zijn ver-

standhouding met Edward en de Pilasters was cruciaal bij alles wat hij bereikt had, en meer prestige voor de Pilasters betekende meer macht voor Micky.

Na het diner gingen ze naar de rooksalon. Ze hadden erg vroeg gedieneerd, en daarom hadden ze de ruimte enige tijd voor zichzelf. 'Ik ben tot de conclusie gekomen dat Britten bang zijn voor hun eigen vrouwen,' zei Micky, terwijl ze allebei een sigaar opstaken. 'Want dat is de enige verklaring voor het fenomeen van de Londense club.'

'Waar heb je het over?' vroeg Edward.

'Kijk eens om je heen,' verduidelijkte Micky. 'Deze omgeving is precies als bij jou thuis, of bij mij. Kostbare meubels, overal bedienden, vervelende gerechten en onbepaalde hoeveelheden drank. We kunnen hier alle maaltijden gebruiken, onze post laten bezorgen, de kranten lezen en een uiltje knappen, en als we te dronken raken om in een koets te stappen, kunnen we hier zelfs overnachten. Het enige verschil tussen deze club en thuis is dat hier geen vrouwen zijn.'

'Zijn er eigenlijk clubs in Cordova?'

'Nee, zeker niet. Niemand zou daar lid worden. Als een Cordovaanse man dronken wil worden, pokeren, naar politieke roddels luisteren of over hoeren praten, dan doet hij dat rokend en drinkend in zijn eigen huis. En als zijn vrouw zo dom is daar bezwaar tegen te maken, dan slaat hij haar tot ze niet meer zeurt. Maar een Engelsman is zo bang voor zijn vrouw dat hij zijn huis verlaat als hij zich wil amuseren. Daarom zijn er clubs.'

'Jij schijnt anders niet bang te zijn voor Rachel. Je hebt haar weggestuurd, nietwaar?'

'Ik heb haar naar haar moeder gestuurd,' zei Micky luchtig. Zo was het niet precies gegaan, maar hij was niet van plan de waarheid aan Edward te vertellen.

'De mensen zien toch dat ze er niet bij is, wanneer jij een representatieve taak moet uitvoeren?'

'Dan zeg ik dat haar gezondheid slecht is.'

'Maar iedereen weet toch dat ze een ziekenhuis wil stichten voor ongehuwde moeders? Het is een publiek schandaal.'

'Dat maakt niet uit. Men heeft sympathie voor mij, omdat ik met een lastige vrouw getrouwd ben.'

'Wil je van haar scheiden?'

'Nee. Dat zou pas echt een schandaal zijn. Een diplomaat kan niet gescheiden zijn. Ik zit met haar opgescheept, zolang ik ambassadeur van Cordova ben, vrees ik. Goddank is ze niet zwanger geraakt voordat ze wegging.'

Dat was inderdaad een wonder, dacht hij. Misschien was ze wel onvruchtbaar. Hij wenkte een kelner en bestelde brandy.

'Trouwens over vrouwen gesproken,' begon hij nieuwsgierig, 'hoe is het met Emily?'

Edward leek in verlegenheid gebracht. 'Ik zie haar even weinig als jij Rachel ziet,' zei hij. 'Je weet dat ik een tijdje geleden een huis buiten de stad heb gekocht, in Leicestershire. Daar is ze altijd.'

'Dus we zijn allebei weer vrijgezel.'

Edward grinnikte. 'Zijn we ooit anders geweest?'

Micky keek door de lege zaal en zag de omvangrijke gestalte van Solly Greenbourne in de deuropening. Om de een of andere reden maakte die aanblik Micky zenuwachtig, wat vreemd was, want Solly was de goedmoedigste man in heel Londen. 'Daar komt nog een vriend om je te feliciteren,' zei Micky tegen Edward, toen Solly naar hen toe kwam.

Toen Solly dichterbij gekomen was, zag Micky pas dat hij niet de gebruikelijke glimlach op zijn gezicht had. Solly leek eerder kwaad. Dat was eigenaardig. Micky had meteen het gevoel dat er problemen waren met de Santamaria Spoorweg. Hij hield zichzelf voor dat hij zich zorgen maakte als een oud vrouwtje, maar Solly was nu eenmaal nooit kwaad...

De bezorgdheid maakte Micky overdreven vriendschappelijk. 'Hallo Solly, ouwe makker! Hoe gaat het?'

Solly was niet geïnteresseerd in Micky. Zonder de begroeting te beantwoorden keerde hij lomp zijn brede rug naar Micky en keek strak naar Edward. 'Pilaster, je bent een vervloekte schoft,' zei hij.

Micky schrok hevig. Solly en Edward stonden op het punt de overeenkomst te ondertekenen. Dit was heel ernstig, want Solly maakte nooit ruzie met anderen. Wat was er toch gebeurd?

Edward begreep er evenmin iets van. 'Waar heb je het in vredesnaam over, Greenbourne?'

Solly's gezicht liep rood aan, en hij kon amper uit zijn woorden komen. 'Ik heb ontdekt dat jij en de heks die jij je moeder noemt achter die schunnige artikelen in *The Forum* zitten.'

'Ach nee!' bromde Micky voor zich uit. Dit was een ramp. Hij had al een vermoeden dat Augusta erbij betrokken was, hoewel hij geen bewijzen had, maar hoe was Solly daar achter gekomen?

Edward stelde zich dezelfde vraag. 'Wie heeft jou die onzin wijsgeemaakt?'

'Een van de vriendinnen van je moeder is hofdame,' verduidelijkte Solly. Micky vermoedde dat hij Harriet Morte bedoelde: Augusta scheen enige

macht over haar te hebben. Solly vervolgde: 'Zij heeft de kat de bel aangebonden, en het aan de Prins van Wales verteld. Ik ben zojuist bij hem geweest.'

Solly moest wel razend zijn dat hij zo indiscreet over een privé-gesprek met een vorstelijk persoon sprak, bedacht Micky. Dit was een situatie waarin een vriendelijk karakter te veel op de proef was gesteld. Hij wist niet hoe deze onenigheid uit de wereld geholpen kon worden, en zeker niet voor de volgende ochtend, als het contract getekend moest zijn.

Hij probeerde wanhopig de gemoederen te kalmeren. 'Solly, ouwe makker, je weet niet eens zeker of dat verhaal wel waar is...'

Solly keerde zich fel naar hem. Zijn ogen puilden uit de kassen en hij transpireerde hevig. 'Weet ik dat niet? En ik heb in de krant gelezen dat Joseph Pilaster een adellijke titel krijgt, terwijl die aan Ben Greenbourne zou worden verleend.'

'Maar toch...'

'Besef je wel wat dit voor mijn vader betekent?'

Micky begon te begrijpen waarom de goedmoedigheid van Solly weggevaagd was. Hij was kwaad vanwege zijn vader. Ben Greenbournes vader was in Londen gearriveerd met een baal Russische bontvellen, een bankbiljet van vijf pond en gaten in zijn schoenzolen. Voor Ben zou een zetel in het Hogerhuis de waarachtige erkenning zijn door de Engelse society. Ongetwijfeld wilde Joseph zijn carrière ook bekronen met een adellijke titel, omdat zijn familie het ook op eigen kracht ver had gebracht, maar het zou voor een jood toch meer betekenis hebben. De titel van Greenbourne was niet alleen een triomf voor hemzelf, maar voor de hele joodse gemeenschap in Engeland.

Edward zei: 'Ik kan er ook niets aan doen dat je een jood bent.'

Micky kwam snel tussenbeide. 'Jullie moeten je ouders niet tussen jullie laten komen. Uiteindelijk zijn jullie allebei partners bij belangrijke banken, en...'

'Doe niet zo verdomde onnozel, Miranda,' zei Solly zo fel dat Micky ineenkromp. 'Je kunt het vergeten, wat die Santamaria Spoorweg betreft, en verder elke andere samenwerking met Greenbournes Bank. Als de partners bij ons dit te horen krijgen, weigeren ze ooit nog zaken te doen met Pilasters.'

Micky had een bittere smaak in zijn mond, toen hij Solly de kamer uit zag lopen. Het was gemakkelijk te vergeten hoe machtig deze bankiers waren, en zeker de onbevooroordeelde Solly. Maar in een vlaag van woede kon hij

elke toekomstverwachting van Micky met een paar woorden de bodem inslaan.

‘Wat een brutaliteit!’ zei Edward zwakjes. ‘Typisch joods.’

Micky wilde hem bijna het zwijgen opleggen. Edward zou het mislukken van deze transactie wel overleven, maar Micky niet. Papa zou teleurgesteld en kwaad zijn. Hij zou een zondebok zoeken die hij kon straffen en Micky zou het het zwaarst te verduren hebben.

Was er nog wel hoop? Hij probeerde zich niet langer uit het veld geslagen te voelen en dacht na. Kon hij iets doen om te voorkomen dat Solly de overeenkomst zou afzeggen? Als dat zo was, dan moest hij snel iets ondernemen, want als Solly de andere Greenbournes vertelde wat hij gehoord had, zouden ze ook tegen zijn.

Kon Solly op andere gedachten worden gebracht?

Micky moest dat wel proberen.

Hij ging met een ruk staan.

‘Waar ga je naar toe?’ vroeg Edward.

Micky besloot dat hij Edward niet zou vertellen wat hij van plan was.

‘Naar de kaartkamer,’ antwoordde hij. ‘Heb jij zin om te spelen?’

‘Ja, natuurlijk.’ Edward hees zichzelf uit zijn stoel en ze verlieten het vertrek.

Onder aan de trap ging Micky naar de toiletten, en hij zei: ‘Ga jij maar vast naar boven, ik kom zo.’

Edward beklom de treden. Micky stapte de garderoberuimte in, greep zijn hoed en wandelstok en was met enkele snelle passen bij de voordeur.

Hij stond op straat en keek in beide richtingen uit over Pall Mall, bezorgd dat Solly al uit het zicht verdwenen was. De schemering viel, en de gaslantaarns werden ontstoken. Micky zag Solly nergens. Maar even later, ongeveer honderd meter verder, zag hij een forse gestalte met een wijde mantel en een hoge hoed, met grote passen in de richting van St. James’s lopen.

Micky ging de man achterna.

Hij zou Solly uitleggen hoe belangrijk de spoorlijn was voor hem en voor heel Cordova. Hij zou aanvoeren dat Solly ontelbaar veel arme boeren zou straffen voor iets wat Augusta had gedaan. Solly had een meegaande aard: als hij eerst maar kalmeerde, dan zou hij wel op andere gedachten gebracht kunnen worden.

Solly had gezegd dat hij bij de Prins van Wales op bezoek was geweest. Dus misschien had hij nog niet de kans gekregen met anderen te praten over het geheim dat de Prins hem had verteld: dat Augusta de anti-joodse propaganda had opgestookt in de pers. Niemand had de woordenwisseling

in de club gehoord, want er was niemand anders in de rooksalon geweest. Hoogst waarschijnlijk wist Ben Greenbourne nog niet dat hij door een list zijn adellijke titel was misgelopen.

Maar de waarheid kon uiteindelijk aan het licht komen. De Prins zou er met anderen over kunnen spreken. Het contract zou de volgende ochtend ondertekend worden. Als het geheim tot dat moment bewaard bleef, zou alles goedkomen. Daarna konden de Greenbournes en de Pilastes ruzie maken tot de wereld verging: papa zou zijn spoorlijn hebben.

Op Pall Mall tippelden veel prostituées over de trottoirs, heren stapten de clubs binnen of kwamen weer naar buiten, lantaarnopstekers waren bezig met hun werk, en er reden voortdurend huurkoetsen en rijtuigen voorbij. Micky had moeite Solly in te halen. Hij raakte bijna in paniek. Toen sloeg Solly een zijstraat in en liep in de richting van zijn huis aan Piccadilly.

Micky volgde hem. In de zijstraat was het minder druk. Micky zette het op een draf. 'Greenbourne!' riep hij. 'Wacht even!'

Solly bleef staan en keek om. Hij ademde zwaar. Zodra hij Micky herkende, wilde hij weer doorlopen.

Micky greep zijn arm. 'Ik moet je spreken.'

Solly was zo buiten adem dat hij nauwelijks kon praten. 'Haal je poten weg,' hijgde hij en rukte zich los om door te lopen. Micky liep hem achterna en greep Solly's arm weer vast. Solly probeerde zich voor de tweede keer los te rukken, maar Micky hield hem stevig vast. 'Luister toch naar me!'

'Ik heb je al gezegd dat je mij met rust moet laten!' zei Solly kwaad.

'Wacht nou even, verdomme!' Micky werd ook boos.

Maar Solly wilde niet luisteren. Hij worstelde uit alle macht en wist zich los te maken uit Micky's greep. Hij liep weer weg.

Twee passen verder was hij bij een dwarsstraat en moest blijven staan, omdat juist een rijtuig passeerde. Micky greep zijn arm en probeerde weer met Solly in gesprek te komen. 'Solly! Wacht nou, ik wil alleen even redelijk met je praten!'

'Loop naar de duivel!' gromde Solly.

De weg was weer vrij. Om te verhinderen dat Solly weer wegliep, greep Micky de revers van zijn jasje. Solly probeerde zich los te rukken, maar Micky hield stevig vast. 'Luister toch naar me!' schreeuwde hij.

'Laat me los!' Solly wist een hand vrij te krijgen en hij stompde Micky op zijn neus. De slag kwam hard aan en Micky proefde bloed. Hij raakte zijn zelfbeheersing kwijt. 'Ellendeling!' schreeuwde hij en liet Solly los om hem hard op zijn wang te slaan.

Solly keerde zich om en stapte op straat. Op dat moment zagen ze allebei

een rijtuig snel naderen. Solly sprong weer terug op het trottoir, om te voorkomen dat hij geraakt werd.

Micky zag zijn kans.

Als Solly dood was, dan waren de problemen voor Micky opgelost. Er was geen tijd om alles rustig af te wegen, geen tijd om te aarzelen of na te denken.

Micky gaf Solly een geweldige zet, zodat hij voor de aanstormende paarden op straat belandde.

De koetsier schreeuwde, en trok de teugels meteen in. Solly wankelde, zag de paarden dicht bij hem, viel op de grond en krijsde van angst.

Een ijzig moment zag Micky de paarden, de zware wielen van de koets, de geschrokken koetsier, en de hulpeloze gestalte van Solly, die op zijn rug op straat lag. De paardehoeven trappelden over Solly. Micky zag het dikke lichaam kronkelen, toen de zware, met ijzer beslagen hoeven over Solly heen draafden. Het eerste wagenwiel raakte Solly's hoofd, en hij raakte meteen bewusteloos. Een fractie van een seconde later verbrijzelde het achterwiel van de koets Solly's schedel als een eierschaal.

Micky wendde zijn gezicht af. Hij werd misselijk, maar wist zich te beheersen. Toen begon hij te sidderen. Hij voelde zich zwak en dreigde flauw te vallen. Hij zocht steun bij een muur.

Toen dwong hij zichzelf naar het roerloze lichaam op straat te kijken. Solly's hoofd was vermorzeld, en zijn gezicht onherkenbaar. Bloed kleurde het plaveisel donkerrood. Solly was dood.

En Micky was gered.

Nu zou Ben Greenbourne nooit weten wat Augusta hem had aangedaan. De transactie kon doorgaan, en de spoorweg zou aangelegd worden. Micky zou in Cordova als een held worden beschouwd.

Hij voelde iets warmes op zijn lip druppen. Zijn neus bloedde. Hij pakte een zakdoek en depte zijn neus.

Weer staarde hij naar Solly. Je hebt maar één keer je zelfbeheersing verloren, en dat werd je dood, dacht hij.

Hij keek de met gaslantaarns verlichte straat in. Er was niemand te zien. Alleen de koetsier had gezien wat er gebeurd was. Het rijtuig kwam dertig meter verder knarsend tot stilstand. De koetsier sprong van de bok en een vrouw keek uit het raampje. Micky keerde zich om en liep snel weg, in de richting van Pall Mall.

Even later hoorde hij de koetsier roepen: 'Hé daar! Wacht eens!'

Micky versnelde zijn passen en sloeg de hoek om van Pall Mall, zonder om te kijken. Even later was hij verdwenen in de menigte.

Mijn god, het is gelukt, dacht hij. Nu hij het verminkte lichaam niet langer zag, was het misselijk makende gevoel ook verdwenen, en hij voelde triomf. Door snel een besluit te nemen en meteen in actie te komen, had hij weer een hindernis genomen.

Haastig beklom hij de treden van het bordes voor de club. Met een beetje geluk had niemand zijn afwezigheid opgemerkt, hoopte hij. Maar toen hij door de voordeur stapte had hij de pech Hugh Pilaster tegen het lijf te lopen.

Hugh knikte naar hem en zei: 'Goedenavond, Miranda.'

'Ook goedenavond, Pilaster,' antwoordde Miranda. Hij stapte naar binnen, terwijl hij Hugh in stilte vervloekte.

Hij liep naar de garderobe. Zijn neus was rood, door de stomp die Solly hem had gegeven, maar verder zag hij er alleen wat verfomfaaid uit. Hij trok zijn kleren recht en borstelde zijn haar. Terwijl hij dat deed dacht hij aan Hugh Pilaster. Als Hugh niet juist op dat moment naar buiten was gegaan, dan zou niemand hebben gemerkt dat Micky even weg was geweest uit de club. Maar maakte het werkelijk verschil? Niemand zou Micky ervan verdenken dat hij Solly vermoord had. En als dat wel gebeurde, dan was het feit dat hij een paar minuten weggeweest was uit de club nog geen bewijs. Maar aan de andere kant had hij geen waterdicht alibi, en dat vond hij wel verontrustend.

Hij waste zijn handen grondig en ging haastig naar boven, naar de kaartkamer.

Edward was al bezig met een spelletje baccarat, en er was een lege stoel aan de tafel. Micky ging zitten. Niemand maakte een opmerking dat het lang geduurd had voordat hij hier kwam.

Hij kreeg kaarten toebedeeld. 'Je ziet een beetje bleek,' zei Edward.

'Ja,' zei Micky kalm. 'Ik denk dat die vissoep vanavond niet echt vers was.'

Edward wenkte een kelner. 'Breng deze man een glas brandy.'

Micky keek naar zijn kaarten. Hij had een negen en een tien: de volmaakte combinatie. Hij zette een sovereign in.

Vandaag kon hij niet verliezen.

Hugh ging twee dagen na de dood van Solly bij Maisie op bezoek.

Hij trof haar alleen aan. Ze zat stil op de sofa, keurig gekleed in een zwarte jurk, en ze leek klein en kwetsbaar in de prachtig ingerichte zitkamer van het grote huis aan Piccadilly. Haar gezicht was getekend door verdriet en ze zag eruit alsof ze niet geslapen had. Hugh voelde medelijden met haar.

Ze wierp zich in zijn armen en zei: 'O Hugh, hij was toch zo lief!'

Toen ze dat gezegd had, kon Hugh zijn tranen niet meer bedwingen. Tot dit moment was hij te verbijsterd geweest om te huilen. Het was vreselijk, zoals Solly gestorven was, en hij verdiende het minder dan wie Hugh ook kende. 'Er was niets kwaad in hem,' zei hij. 'Hij was gewoon niet in staat boosaardig te zijn. Ik ken hem al vijftien jaar, en ik kan me niet herinneren dat hij ooit onaardig is geweest tegen iemand.'

'Waarom moeten zulke dingen toch gebeuren?' vroeg Maisie bedroefd.

Hugh aarzelde. Een paar dagen eerder had hij van Tonio Silva gehoord dat Micky Miranda zoveel jaren geleden Peter Middleton gedood had. En daarom kon Hugh de gedachte niet van zich afzetten dat Micky iets met de dood van Solly te maken had. De politie zocht naar een goed geklede heer die kort voordat Solly overreden werd met hem gepraat had. Hugh had gezien dat Micky de Cowes Club binnenstapte, ongeveer op het tijdstip dat Solly omgekomen was, en daarom moest Micky wel in de buurt zijn geweest.

Maar er was geen enkel motief, eerder het tegendeel. Solly zou het contract voor de Santamaria Spoorweg ondertekenen, en dat wilde Micky maar al te graag. Waarom zou hij zijn weldoener vermoorden? Hugh besloot niets tegen Maisie te zeggen over zijn vermoedens. 'Het was kennelijk een tragisch ongeluk,' zei hij.

'De koetsier denkt dat Solly een duw kreeg. Waarom zou een getuige wegrekken, als hij niet schuldig is?'

'Misschien probeerde hij Solly te beroven. Dat wordt althans in de kranten beweerd.' De kranten stonden bol van het voorval. Het was ook sensationeel: de akelige dood van een vooraanstaand bankier, die bovendien een van de rijkste mannen ter wereld was.

'Dragen dieven dan avondkleding?'

'Het was al bijna donker. Die koetsier kan zich vergist hebben wat de kleding betreft.'

Maisie maakte zich los uit de omhelzing en ging weer zitten. 'En als jij maar iets langer gewacht had, dan was je met mij getrouwd, en niet met Nora,' zei ze.

Hugh was verrast door haar openhartigheid. Die gedachte was even eerder ook in hem opgekomen, maar hij schaamde zich er ook voor. Het was echt iets voor Maisie om te zeggen wat ze allebei dachten. Hij wist niet goed hoe hij moest reageren en maakte een onnozele grap. 'Als een Pilaster met een Greenbourne zou trouwen, is het eerder een fusie dan een bruiloft.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik ben geen Greenbourne. De familie van Solly heeft me nooit echt geaccepteerd.'

'Maar je zult toch een flink aandeel in de bank geërfd hebben?'

'Ik heb helemaal niets geërfd.'

'Dat is toch onmogelijk!'

'Nee, het is de waarheid. Solly had zelf geen geld. Zijn vader gaf hem een forse maandelijksse toelage, maar een kapitaal had hij niet. Zelfs dit huis is gehuurd. Ik heb kleren, meubels en sieraden, dus ik zal niet van honger omkomen. Maar ik ben geen erfgenaam van de bank. En hetzelfde geldt voor kleine Bertie.'

Hugh was verbijsterd, en ook kwaad dat Maisie zo slecht verzorgd achterbleef.

'Dus de oude baas wilde niet eens voor jouw zoontje zorgen?'

'Hij krijgt geen cent. Ik heb mijn schoonvader vanochtend gesproken.'

Het was miserabel, zoals ze behandeld werd, en Hugh voelde zich als vriend van haar persoonlijk beledigd. 'Wat schandalig,' zei hij.

'Nee, dat niet,' vond Maisie. 'Ik heb Solly vijf jaar lang gelukkig gemaakt, en in ruil daarvoor kreeg ik vijf prachtige jaren. Nu kan ik weer terug naar het normale leven. Ik zal mijn sieraden verkopen, het geld van de opbrengst investeren en dan kan ik rustig van de rente leven.'

Dat was moeilijk te aanvaarden. 'Ga je dan weer bij je ouders wonen?'

'In Manchester? Nee, zo ver terug wil ik niet gaan. Ik blijf hier in Londen. Rachel Bodwin opent binnenkort een ziekenhuis voor ongehuwde moeders. Misschien kan ik met haar samenwerken.'

'Er is veel ophef over dat instituut van Rachel. De mensen vinden het een schandaal.'

'Dat komt mij dan prima uit!'

Hugh voelde zich nog steeds gekwetst door de harteloze bejegening van Ben Greenbourne van zijn schoondochter. Hij nam zich voor met Greenbourne te praten en te proberen hem op andere gedachten te brengen. Dat zou hij van tevoren niet tegen Maisie zeggen, want hij wilde haar geen valse hoop geven en haar een teleurstelling besparen. 'Neem in elk geval geen overhaaste beslissingen, ja?' raadde hij haar aan.

'Zoals?'

'Blijf voorlopig nog in dit huis wonen, bijvoorbeeld. Greenbourne probeert misschien beslag te leggen op de meubels.'

'Dat weet ik.'

'En je hebt zelf een advocaat nodig, om jouw belangen te verdedigen.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik behoor niet meer tot de klasse die een advocaat roept alsof het een bediende is. Ik moet op de kosten letten, en ik neem pas een advocaat wanneer ik zeker weet dat ik bedrogen word. En dat zal denk ik niet gebeuren. Ben Greenbourne is niet oneerlijk. Hij is alleen hard, zo hard als staal. En even koud. Het verbaast me dat hij de vader is van een warmhartig iemand als Solly.'

'Je bent wel filosofisch,' vond Hugh. Hij bewonderde haar moed.

Maisie haalde haar schouders op. 'Ik had een prachtig leven, Hugh. Ik was berooid toen ik elf jaar oud was, en fabelachtig rijk toen ik negentien werd.' Ze raakte de ring aan haar vinger aan. 'Deze diamant is waarschijnlijk meer geld waard dan mijn moeder ooit bij elkaar heeft gezien. Ik organiseerde de grootste partijen van heel Londen, en ik ontmoette alle vooraanstaande personen. Ik danste met de Prins van Wales, en ik heb geen spijt. Alleen spijt dat jij met Nora getrouwd bent.'

'Ik ben erg op haar gesteld,' zei Hugh, zonder veel overtuiging.

'Je was kwaad, omdat ik geen relatie met jou wilde,' zei Maisie openhartig. 'Je zocht vertwijfeld naar seksuele bevrediging. En je koos Nora uit, omdat ze je aan mij deed denken. Maar ze is een ander, en nu ben je ongelukkig.'

Hugh knipperde met zijn ogen, alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen. Wat Maisie hem voorhield was pijnlijk dicht bij de waarheid. 'Jij hebt haar nooit gemogen,' zei hij.

'Je kunt beweren dat ik jaloers ben, en misschien heb je wel gelijk. Maar toch houd ik vol dat ze nooit van jou gehouden heeft, en dat ze alleen met jou getrouwd is om het geld. Ik durf te wedden dat jij dat ook ontdekt hebt, sinds je met haar getrouwd bent. Of niet soms?'

Hugh dacht eraan dat Nora weigerde vaker dan een keer per week met hem de liefde te bedrijven, en hoe haar houding veranderde als hij cadeaus voor haar kocht. Hij voelde zich ellendig en keek weg. 'Ze is altijd erg arm geweest,' zei hij. 'Dus het is niet zo wonderlijk dat ze materialistisch is geworden.'

'Ze was niet zo arm als ik,' hield Maisie hem voor. 'Jij werd zelfs van school gehaald, omdat het te duur werd, Hugh. Dus dat is geen excuus voor valse normen. De wereld is vol arme mensen die wel begrijpen dat liefde en vriendschap belangrijker zijn dan rijkdom.'

Haar verwijten drongen Hugh in de verdediging. 'Ze is niet zo slecht als jij beweert.'

'Toch ben jij niet gelukkig.'

Hugh voelde zich verward en daarom koos hij voor de feiten. 'Nou, ik ben met haar getrouwd, en ik laat haar niet in de steek,' zei hij. 'Dat heb ik haar beloofd.'

Maisie glimlachte bedroefd. 'Ik wist wel dat je dat zou zeggen.'

Hugh kreeg opeens een visioen: hij zag Maisie naakt, met haar ronde sproetige borsten en het roodgouden haar bij haar kruis, en hij wenste dat hij zijn principiële woorden weer kon terugnemen. Maar in plaats daarvan ging hij staan.

Maisie kwam ook overeind. 'Bedankt voor je komst, lieve Hugh,' zei ze.

Hij wilde haar een hand geven, maar in plaats daarvan boog hij zich voorover om haar op de wang te kussen. Maar hij merkte dat hij haar lippen kust. Het was een zachte, tedere kus, die lang duurde, en bijna liet Hugh zich gaan. Maar hij wist zich los te maken uit de omhelzing en verliet de kamer zonder nog iets te zeggen.

Het huis van Ben Greenbourne was ook zo groot als een paleis, en het stond wat verder aan Piccadilly. Hugh ging er meteen naar toe, na zijn bezoek aan Maisie. Hij was blij dat hij iets te doen had, iets om hem af te leiden van zijn verwarde gedachten en de onrust in zijn hart. Hij vroeg naar Greenbourne. 'Zeg tegen hem dat het zeer dringend is,' zei hij tegen de butler. Terwijl hij wachtte zag hij dat de spiegels in de hal waren afgedekt, en hij vermoedde dat dit bij het joodse rouwritueel hoorde.

Maisie had hem uit zijn evenwicht gebracht. Toen hij haar zag vloaide zijn hart over van liefde en verlangen. Hij wist dat hij nooit werkelijk gelukkig zou zijn zonder haar. Maar Nora was nu zijn vrouw. Ze had warmte en genegenheid in zijn leven gebracht, nadat Maisie hem afgewezen had, en daarom was hij ook met Nora getrouwd. Wat had het voor zin beloften te doen tijdens de huwelijksceremonie, wanneer je later toch van gedachten verandert?

De butler ging hem voor naar de bibliotheek. Zes of zeven mensen maakten juist aanstalten om weg te gaan, en ze lieten Ben Greenbourne alleen achter. Hij had geen schoenen aan en zat op een eenvoudige houten stoel. Op een tafel stonden fruit en gebak gereed voor de bezoekers.

Greenbourne was de zestig gepasseerd – Solly was pas laat geboren – en hij zag er oud en vermoeid uit. Maar hij liet niet blijken dat hij verdriet had. Hij ging staan, met kaarsrechte rug, zoals altijd, en schudde Hugh de hand.

Daarna gebaarde hij dat Hugh op de andere stoel moest gaan zitten.

Greenbourne had een oude brief in zijn hand. 'Luister eens,' zei hij, en begon te lezen. 'Lieve papa. We hebben een nieuwe leraar Latijn, hij heet meneer Green. Mijn cijfers zijn de laatste tijd veel beter. Waterford heeft een rat gevangen in de bezemkast, en hij probeert het dier te leren uit zijn hand te eten. We krijgen hier weinig te eten, dus misschien kun je me een cake sturen? Je liefhebbende zoon Solomon.' Greenbourne vouwde de brief weer dicht. 'Solly was veertien toen hij dit schreef.'

Hugh beseftte dat Ben Greenbourne het erg moeilijk had, al wist hij zich groot te houden. 'Ik kan me dat van die rat nog herinneren,' zei hij. 'Hij beet Waterfords vingertopje af.'

'Kon ik de jaren maar weer terugdraaien,' verzuchtte Greenbourne, en Hugh zag dat de oudere man zijn emoties met moeite kon beheersen.

'Ik moet een van Solly's oudste vrienden zijn,' zei Hugh.

'Ja, inderdaad. Hij had veel bewondering voor je, al was jij jonger.'

'Ik zou niet weten waarom. Maar Solly was altijd bereid het beste van de anderen te denken.'

'Hij was te zachtmoedig.'

Hugh wilde niet dat het gesprek in deze richting leidde. 'Ik ben hier niet alleen gekomen als vriend van Solly, maar ook als vriend van Maisie.'

Greenbourne verstarde meteen. De bedroefde trek verdween van zijn gezicht en hij werd weer een karikatuur van een Pruisische officier. Hugh vroeg zich af waarom hij iemand die zo aantrekkelijk en opgewekt was als Maisie zo kon haten.

Hugh sprak verder. 'Ik heb haar ontmoet nadat zij Solly had leren kennen. We waren beiden verliefd op haar, maar Solly wist haar hart te winnen.'

'Hij was rijker.'

'Meneer Greenbourne, ik wil graag openhartig zijn. Maisie bezat geen cent en ze was op zoek naar een welgestelde man. Maar toen ze eenmaal met Solly getrouwd was, heeft ze zich aan haar verplichtingen gehouden. Ze was een goede vrouw voor hem.'

'En daarvoor werd ze ook beloond,' zei Greenbourne. 'Ze heeft vijf jaar lang het leven van een welgestelde dame kunnen leiden.'

'Dat zei ze zelf ook al. Maar ik denk dat het niet genoeg is. Hoe moet het verder met de kleine Bertie? U wilt toch niet dat uw kleinzoon in erbarmelijke omstandigheden opgroeit?'

'Kleinzoon?' herhaalde Greenbourne. 'Hubert is geen bloedverwant van mij.'

Hugh kreeg het voorgevoel dat er iets ingrijpends zou gebeuren. Het was een nachtmerrie waarin een onbenoemd maar dreigend iets kon toeslaan. 'Ik begrijp het niet,' zei hij tegen Greenbourne. 'Wat bedoelt u precies?'

'Die vrouw was al zwanger, toen ze met mijn zoon trouwde.'

Hughs mond viel open.

'Solly wist het, en hij wist ook dat het kind niet van hem was,' vervolgde Greenbourne. 'Maar hij aanvaardde haar toch, tegen mijn wil, maar dat zal duidelijk zijn. De mensen weten dit niet, want we hebben veel moeite gedaan om het geheim te houden. Maar nu hoeft dat niet meer. Nu is Solly...' Zijn stem brak en hij slikte moeizaam voor hij verder sprak. 'Ze hebben een zwerftocht over de wereld gemaakt, na de bruiloft. Het kind werd in Zwitserland geboren, en de geboortedatum werd vervalst. Toen ze weer thuis kwamen, na bijna twee jaar, was moeilijk vast te stellen dat de baby eigenlijk vier maanden ouder was.'

Hugh had het gevoel dat zijn hart stakte. Hij moest een vraag stellen, maar hij was doodsbang voor het antwoord. 'Wie... wie was de vader?'

'Dat heeft ze nooit willen zeggen,' zei Greenbourne. 'Solly heeft het ook nooit geweten.'

Hugh wist het wel.

Het was zijn kind.

Hij staarde naar Ben Greenbourne, niet in staat iets te zeggen.

Hij moest met Maisie praten, en haar dwingen de waarheid op te biechten. Ze was nooit losbandig geweest, al had ze de schijn tegen. Ze was nog maagd toen hij haar verleidde. Hij had haar zwanger gemaakt, die eerste nacht. Toen had Augusta hen uit elkaar gedreven, en Maisie was uiteindelijk met Solly getrouwd.

Ze had het kind zelfs Hubert genoemd, lijkend op Hugh.

'Het is uiteraard afschuwelijk,' zei Greenbourne, toen hij de consternatie op Hughs gezicht zag, maar de reden daarvan niet begreep.

Ik heb een kind, dacht Hugh. Een zoon. Hubert, die Bertie wordt genoemd. De gedachte deed zijn hart ineenskrimpen.

'Maar je zult nu wel begrijpen waarom ik niets met die vrouw te maken wens te hebben, en ook niet met haar kind, nu mijn geliefde zoon gestorven is.'

'Ach, maakt u zich geen zorgen,' zei Hugh afwezig. 'Ik neem hen wel in bescherming.'

'Jij?' zei Greenbourne verbaasd. 'Waarom zou jij je hun lot aantrekken?'

'Ach, er is niemand anders die het voor moeder en kind opneemt,' zei Hugh ontwijkend.

'Laat je niet in de maling nemen, Pilaster,' waarschuwde Greenbourne. 'Je hebt zelf al een vrouw te verzorgen.'

Hugh wilde er niets meer over zeggen en hij was te verdoofd om iets te verzinnen. Hij wist dat hij moest gaan en kwam overeind. 'Ik moet weg. Mijn innige deelneming, meneer Greenbourne. Solly was de aardigste man die ik ooit gekend heb.'

Greenbourne boog zijn hoofd. Hugh liep de kamer uit.

In de hal met de afgedekte spiegels kreeg hij zijn hoed aangereikt door een bediende, en hij stapte naar buiten. De zon scheen op Piccadilly. Hij liep richting Hyde Park, en wandelde door het park naar zijn huis in Kensington. Hij had ook een huurkoets kunnen nemen, maar hij wilde nadenken.

Alles was anders. Nora was zijn wettige vrouw, maar Maisie was de moeder van zijn zoon. Nora kon voor zichzelf zorgen, en hetzelfde gold voor Maisie, maar het kind had een vader nodig. Opeens stond de vraag wat hij met de rest van zijn leven moest doen weer open.

Ongetwijfeld zou een geestelijke volhouden dat er niets veranderd was, en dat hij bij Nora moest blijven, omdat hij met haar in de kerk getrouwd was. Maar geestelijken wisten niet veel. De strenge leer van de methodisten was aan Hugh niet echt besteed: hij kon niet geloven dat het antwoord op elk moreel probleem in de bijbel gevonden kon worden. Nora had hem verleid en ze was met hem getrouwd, uit koele berekening en geldzucht – wat dat betreft had Maisie gelijk – en het enige wat tussen hen bestond was een stuk papier. Dat was erg weinig, vergeleken bij een kind, een kind uit liefde geboren. Die liefde was heel sterk en was in de loop der jaren, ondanks alle beproevingen, niet minder geworden.

Probeer ik alleen excuses te vinden? vroeg Hugh zich af. Is dit alles niet meer dan een rechtvaardiging voor een verlangen waarvan ik weet dat het verkeerd is?

Hij raakte in hevige tweestrijd.

Hij probeerde nuchter na te denken. Er was geen reden om echtscheiding aan te vragen, maar hij was er zeker van dat Nora bereid was van hem te scheiden, als ze maar genoeg geld kreeg aangeboden. Maar dan zouden de Pilasters eisen dat hij ontslag nam bij de bank, want de maatschappelijke veroordeling zou te groot zijn om hem nog langer als partner te handhaven. Hij kon ander werk zoeken in Londen, maar de fatsoenlijke mensen in Londen zouden hem en Maisie niet als paar willen ontvangen, zelfs niet wanneer ze getrouwd waren. Ze zouden vrijwel zeker naar het buitenland moeten vertrekken. Maar dat vooruitzicht stond hem wel aan, en hij had een

vermoeden dat Maisie er ook voor zou voelen. Hij kon terugkeren naar Boston, of beter nog, naar New York gaan. Hij zou misschien nooit miljonair worden, maar wat betekende dat, als hij dan wel bij de vrouw was die hij altijd bemind had? Hugh was in gedachten verzonken bij zijn huis gekomen. De bakstenen woning stond in een elegant nieuw gedeelte van Kensington, ongeveer een kilometer bij dat van Augusta vandaan. Nora zou in haar slaapkamer zijn en zich kleden voor de lunch. Wat weerhield hem daar naar binnen te gaan en aan te kondigen dat hij haar zou verlaten?

Dat wilde hij inderdaad doen. Nu wist hij het zeker. Maar was het wel terecht? Het kind was de oorzaak van alles. Het zou verkeerd zijn wanneer hij Nora in de steek liet om voortaan met Maisie zijn leven te delen. Maar het was niet verkeerd Nora te verlaten vanwege Bertie.

Hij vroeg zich af wat Nora zou zeggen, als hij het haar vertelde, en in zijn verbeelding zag hij haar al antwoorden. Hij zag de vastberaden harde lijnen op haar gezicht, en hij hoorde de onaangenaam scherpe ondertoon in haar stem. En hij kon precies raden welke woorden ze zou gebruiken: 'Dat zal jou al je geld, tot de laatste cent, kosten.'

Vreemd genoeg gaf dat de doorslag. Als hij haar in gedachten in huilen zag uitbarsten, dan zou hij misschien blijven, maar hij wist dat zijn intuïtie juist was.

Hij stapte naar binnen en snelde de trap op.

Ze zat voor de spiegel en deed de hanger om die hij haar gegeven had. Het was een bittere herinnering aan het feit dat hij sieraden had moeten kopen om haar zo ver te krijgen de liefde met hem te bedrijven.

Ze sprak tegen hem, nog voor hij iets kon zeggen. 'Ik heb nieuws,' zei ze. 'Dat is nu niet belangrijk...'

Maar ze liet zich niet onderbreken. Er was een vreemde uitdrukking op haar gezicht: half triomfantelijk, half pruilend. 'Jij moet voorlopig een tijdje uit mijn bed blijven.'

Hugh begreep dat hij eerst naar haar moest luisteren, voordat hij zelf iets kon zeggen. 'Waar heb je het in vredesnaam over?' vroeg hij ongeduldig.

'Het onvermijdelijke is gebeurd.'

Hugh wist het opeens. Het was alsof hij door een trein geraakt werd. Het was te laat, beseftte hij. Nu kon hij haar niet meer verlaten. Hij voelde walging, en de pijn van verlies. Het verlies van Maisie, en van zijn zoon.

Hij keek haar strak in de ogen. Er was minachting in haar blik, alsof ze geraden had wat zijn plannen waren.

Hij dwong zichzelf te glimlachen. 'Het onvermijdelijke?'

Toen zei ze het. 'Ik ben in verwachting.'

Deel drie

1 8 9 0

~ 1 ~

Joseph Pilaster stierf in september 1890, en hij was toen zeventien jaar Senior Partner geweest van Pilasters Bank. In die periode was Engeland steeds welvarender geworden, en hetzelfde gold voor de Pilasters. Ze waren nu bijna even rijk als de familie Greenbourne. Het vermogen van Joseph was meer dan twee miljoen pond, daarbij inbegrepen zijn verzameling van vijftienzestig antieke en met juwelen bezette snuifdozen – een voor elk jaar van zijn leven – die alleen al honderdduizend pond waard was, en die hij naliet aan zijn zoon Edward.

Alle familieleden belegden hun kapitaal in het bedrijf, en daarvoor kregen ze onveranderlijk vijf procent rente uitgekeerd, terwijl voor andere rekeninghouders meestal anderhalf procent aan rente werd betaald. De partners kregen nog meer. Naast de vijf procent over hun investering deelden ze in de winst, die volgens ingewikkelde formules berekend werd. Toen hij een tiental jaren recht had op deze winstdeling, was Hugh al een eind op weg om miljonair te worden.

Op de ochtend van de begrafenis bekeek Hugh zijn gezicht in de scheerspiegel, en hij zocht naar aanwijzingen dat hij ook ouder werd. Hij was nu zevenendertig jaar oud. Zijn haar begon grijs te worden, maar de stoppels van zijn baard waren nog altijd zwart. Een krullende snor was in de mode, en hij vroeg zich af of hij een snor moest laten staan, om jonger te lijken.

Oom Joseph had geluk gehad, dacht Hugh. Tijdens de periode dat hij Senior Partner was, heerste er rust in de financiële wereld. Er waren slechts twee kleinere crises geweest: het faillissement van de City of Glasgow Bank in 1878, en dat van de Franse bank Union Générale, in 1882. In beide gevallen wist de Bank of England de schade te beperken, door de rentetarieven tijdelijk te verhogen tot zes procent, en dat was nog ver verwijderd van het niveau waarop paniek kon uitbreken. Hugh meende dat oom Joseph de bank te veel investeringen had laten doen in Zuid-Amerika, maar de crash die hij steeds verwachtte was toch uitgebleven, en voor oom Joseph zou die ook nooit meer komen. Maar riskante investeringen waren vergelijkbaar met het verhuren van een bouwvallig huis: de huur werd betaald, maar uiteindelijk zou het huis toch instorten, en dan was het afgelopen met de

huurbetalingen, terwijl het huis ook niet meer bestond. Nu Joseph gestorven was, wilde Hugh de positie van de bank verstevigen door een aantal risikante beleggingen in Zuid-Amerika af te stoten.

Toen hij zich gewassen en geschoren had, trok hij zijn kamerjas aan en ging naar Nora's kamer. Ze verwachtte hem al: ze bedreven de liefde altijd op vrijdagochtend. Hij had zich lang geleden geschikt naar haar eis van een keer per week. Ze was nogal gezet geworden, en haar gezicht was ronder dan ooit tevoren. Maar het resultaat daarvan was dat ze weinig rimpels in haar gezicht had, en ze was nog steeds aantrekkelijk.

Maar als hij bij haar in bed lag, dan sloot hij zijn ogen en dacht aan Maisie.

Soms wilde hij het helemaal niet meer met haar doen. Maar het vrijen op de wekelijkse ochtend had hem drie zonen geschonken, van wie hij veel hield: Tobias, die naar Hughs vader was vernoemd, Samuel, naar zijn oom, en Solomon, om de herinnering aan Solly Greenbourne levend te houden. Toby, de oudste zoon, zou volgend jaar naar Windfield School gaan. Nora bracht haar kinderen met weinig moeite ter wereld, maar wanneer de kinderen eenmaal geboren waren, verloor ze haar belangstelling. Hugh besteedde veel aandacht aan zijn nakomelingen, als compensatie voor de koude houding van hun moeder.

Hughs geheime kind, Maisie's zoon Bertie, was inmiddels zestien jaar, en hij zat al jaren op Windfield. Hij won prijzen met zijn schoolprestaties, en hij was de ster van het cricketteam. Hugh betaalde het schoolgeld, hij bezocht de school op de open dag, en gedroeg zich als een peetvader. Misschien dachten sommige cynische mensen dat hij de natuurlijke vader van Bertie was. Maar hij was een vriend van Solly geweest, en iedereen wist dat Solly's vader weigerde de jongen financieel te steunen, daarom dachten de meeste mensen dat Hugh zo genereus was, ter nagedachtenis aan Solly.

Hij rolde van Nora af en ze vroeg: 'Hoe laat is de plechtigheid?'

'Om elf uur in de Kensington Methodist Hall. Daarna is er een lunch in Whitehaven House.'

Hugh en Nora woonden nog altijd in Kensington, maar ze waren verhuisd naar een grotere woning toen de jongens geboren werden. Hugh had de beslissing aan Nora overgelaten, en ze had voor een groot huis gekozen, gebouwd in dezelfde stijl als dat van Augusta. Die stijl was sterk in de mode geraakt, sinds Augusta haar woning in die stijl had laten bouwen.

Augusta was nooit echt tevreden geweest met Whitehaven House. Ze wilde een paleis aan Piccadilly, zoals de Greenbournes. Maar er was nog altijd iets van de zuinigheid die methodisten eigen is, en Joseph had volge-

houden dat Whitehaven House luxueus genoeg was, onverschillig hoe welgesteld iemand was. Nu was het huis eigendom van Edward. Misschien kon Augusta hem overreden het te verkopen en een grootser huis te betrekken.

Toen Hugh naar beneden ging voor het ontbijt, was zijn moeder daar al. Ze was de vorige dag met zijn zuster Dotty uit Folkestone gekomen. Hugh begroette zijn moeder met een kus en ging zitten. Meteen vroeg ze aan hem: 'Denk je dat hij echt van haar houdt, Hugh?'

Hij hoefde haar niet te vragen wie ze bedoelde. Dotty, inmiddels drieëntwintig, was verloofd met Lord Ipswich, de ouste zoon van de hertog van Norwich. Nick Ipswich was erfgenaam van een bijna failliet hertogdom, en mama was bang dat hij Dotty alleen om haar geld wilde trouwen, of beter gezegd, het geld van haar broer.

Hugh keek liefdevol naar zijn moeder. Ze ging nog steeds in het zwart gekleed, vierentwintig jaar na de dood van zijn vader. Haar haar was wit geworden, maar in zijn ogen was ze nog even mooi als vroeger. 'Hij houdt echt van haar, mama,' zei hij.

Omdat Dotty geen vader had, was Nick naar Hugh gekomen om haar hand te vragen. In zulke gevallen was het gebruikelijk dat advocaten van beide partijen een huwelijksovereenkomst opstelden, voordat de verloving officieel bekend werd gemaakt, maar Nick wilde het beslist anders doen. 'Ik heb tegen mevrouw Pilaster gezegd dat ik niet rijk ben,' had hij tegen Hugh gezegd. 'Ze antwoordde dat ze zelf zowel armoede als welstand had gekend, en ze denkt dat geluk in mensen te vinden is, en niet in geld.' Het klonk allemaal erg idealistisch, en Hugh wilde zijn zuster graag een grote bruidsschat geven, maar hij was blij dat Nick oprecht van Dotty hield, of ze nu rijk was of arm.

Augusta was woedend dat Dotty zo gunstig zou trouwen. Als Nicks vader stierf zou Dotty hertogin worden, en dat was een veel aanzienlijker titel dan gravin.

Dotty kwam even later beneden. Ze was volwassen geworden op een manier die Hugh nooit verwacht had. Het verlegen, giechelende meisje was veranderd in een hartstochtelijke vrouw, ze had donker haar, ze was sensueel, ze had een sterke wil en ze was lichtgeraakt. Hugh vermoedde dat heel wat jongemannen zich door haar geïntimideerd zouden voelen, wat waarschijnlijk de reden was dat ze op haar drieëntwintigste nog niet getrouwd was. Maar Nick Ipswich was op een kalme manier sterk, en hij had geen behoefte aan een meegaande vrouw. Hugh meende dat ze een gepassioneerd en heftig huwelijk zouden hebben, het tegendeel van zijn eigen huwelijk.

Nick maakte zijn opwachting om tien uur, zoals afgesproken, toen ze nog

aan de ontbijttafel zaten. Hugh had hem gevraagd te komen. Nick ging naast Dotty zitten, en schonk zich een kop koffie in. Hij was een intelligente jongeman, tweeëntwintig jaar oud, en kort geleden afgestudeerd in Oxford, waar hij anders dan de meeste jonge aristocraten, alle examens had afgelegd en een graad had behaald. Hij had een typisch Brits uiterlijk, blond haar, blauwe ogen en regelmatige gelaatstreken. Dotty keek naar hem alsof ze hem wel kon verslinden. Hugh benijdde haar directe en wellustige liefde.

Hugh was zevenendertig, en hij voelde zich te jong voor de rol van hoofd van de familie, maar hij had om deze bijeenkomst gevraagd en stak meteen van wal. 'Dotty, jouw verloofde en ik hebben verscheidene ernstige gesprekken gevoerd over geld.'

Mama wilde aanstalten maken om de kamer te verlaten, maar Hugh weerhield haar. 'Van vrouwen wordt tegenwoordig verwacht dat ze verstand hebben van geld, mama. Dat is modern.' Ze glimlachte naar hem, alsof hij een onnozele schooljongen was, maar ze ging toch weer zitten.

Hugh sprak verder: 'Zoals we allemaal weten wil Nick het beroep van advocaat uitoefenen, aangezien de opbrengsten van het hertogdom onvoldoende zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien.' Als bankier begreep Hugh heel goed hoe Nicks vader alles kwijtgeraakt was. De hertog was een vooruitstrevende grootgrondbezitter, en tijdens de snelle opkomst van de landbouw halverwege de negentiende eeuw had hij geld geleend voor de financiering van verbeteringen: drainageprojecten, het rooien van kilometers heggen, en de aanschaf van kostbare stoommachines voor het dorsen, maaien en oogsten. Maar in 1870 was de grote terugval in de landbouw gekomen, en die duurde in 1890 nog altijd voort. De prijs van akkerland was ingezakt, zodat de landerijen van de hertog nu minder waard waren dan de hypotheken die daar op rustten.

'Maar als Nick de hypotheken die zo zwaar drukken kan aflossen, en als hij het hertogdom zakelijker kan organiseren, kan dat gebied toch een behoorlijk inkomen opleveren. Het gebied moet goed bestuurd worden, zoals elke onderneming.'

Nick voegde eraan toe: 'Ik wil een groot deel van de afgelegen boerderijen en losse stukken grond verkopen. Daarna wil ik me richten op het gebied dat overblijft en daar zoveel mogelijk van maken. En ik laat huizen bouwen op de grond die wij ten zuiden van Londen in Sydenham bezitten.'

Hugh zei: 'We hebben berekend dat de financiën van het hertogdom definitief verbeterd kunnen worden met een kapitaal van ongeveer honderd-duizend pond. Daarom wil ik dat bedrag als bruidsschat schenken.'

Dotty's mond viel open, en mama barstte in tranen uit. Nick, die het be-

drag al eerder had gehoord, zei: 'Dat is heel genereus van je, Hugh.' Dotty sloeg haar armen om haar verloofde en kustte hem. Daarna liep ze om de tafel en gaf Hugh een dankbare kus. Hugh voelde zich een beetje verlegen, maar hij was erg blij dat hij de twee anderen zo gelukkig kon maken. Hij vertrouwde erop dat Nick het geld goed zou gebruiken, en dat hij een veilig thuis voor Dotty zou inrichten.

Nora kwam binnen. Ze had voor de begrafenis paarse en zwarte kleren aangetrokken. Zoals altijd had ze in haar eigen kamer ontbeten. 'Waar zijn de jongens?' vroeg ze geïrriteerd, en ze keek naar de klok. 'Ik heb de gouvernante toch gewaarschuwd dat ze moesten klaarstaan...'

Ze werd onderbroken door de gouvernante die met de kinderen binnenkwam: de elf jaar oude Toby, Sam die zes was, en de vierjarige Sol. De jongens droegen allemaal zwarte rouwkleding, compleet met miniatuur hoge hoeden. Hugh voelde zich gloeien van trots. 'Mijn kleine soldaten,' zei hij goedkeurend. 'Wat was gisteren het rentetarief van de Bank of England, Toby?'

'Onveranderd tweeëneenhalf procent,' antwoordde Tobias, die elke ochtend in *The Times* keek naar de tarieven.

Sam, de middelste zoon, had groot nieuws. 'Mama, ik heb een huisdier,' zei hij opgewonden.

De gouvernante keek bezorgd. 'Daar heb je mij niets over verteld...'

Sam haalde een luciferdoosje uit zijn zak, hield het zijn moeder voor en maakte het open. 'Billy de spin!' zei hij triomfantelijk.

Nora slaakte een kreet, ze sloeg het doosje uit zijn hand en sprong opzij. 'Jij vreselijke jongen!' riep ze woedend.

Sam begon meteen op de vloer naar zijn spin te zoeken. 'Billy is weg!' snikte hij in tranen.

Nora keek verwijtend naar de gouvernante. 'Hoe is het mogelijk dat hij zoiets doet!' schreeuwde ze.

'Het spijt me. Ik wist het echt niet...'

Hugh kwam tussenbeide. 'Zo erg is het allemaal niet,' zei hij sussend. Hij sloeg zijn arm om Nora's schouders. 'Je schrok alleen hevig, dat is alles.' Hij trok haar mee naar de hal. 'Kom mee allemaal. We moeten gaan, want het is tijd.'

Toen ze het huis verlieten, legde Hugh zijn hand op Sams schouder. 'Sam, ik hoop dat je nu geleerd hebt dat je ervoor moet zorgen dat je vrouwen nooit mag laten schrikken.'

'Ik ben mijn spin kwijt,' zei Sam treurig.

'Spinnen wonen niet graag in een luciferdoosje. Misschien moet je een ander huisdier nemen. Wat dacht je van een kanarie?'

Zijn gezicht klaarde meteen op. 'Mag ik een kanarie?'

'Als je er goed voor zorgt. Je moet hem elke dag voer en water geven, want anders gaat hij dood.'

'O, ik zal heel goed voor hem zorgen!'

'Dan zullen we morgen eens gaan kijken.'

'Hoera!'

Ze reden in gesloten koetsen naar de Methodist Hall in Kensington. Het regende onophoudelijk. De jongens hadden nog nooit een begrafenis bijgewoond. Toby was altijd tamelijk ernstig, en hij vroeg: 'Moeten we straks ook huilen?'

'Doe niet zo dwaas,' zei Nora kortaf.

Hugh wilde dat ze wat meer genegenheid voor de jongens had. Nora was nog een baby toen haar eigen moeder stierf, en hij vermoedde dat ze het daarom moeilijk vond zich moederlijk te gedragen tegenover haar eigen kinderen; ze had dat nooit geleerd. Maar toch zou ze meer haar best kunnen doen, vond hij. Hij zei tegen Toby: 'Je mag best huilen, als je dat wilt. Dat is heel gewoon bij een begrafenis.'

'Ik denk niet dat ik zal huilen. Ik hield niet zoveel van oom Joseph.'

Sam zei: 'Ik hield van Billy de spin.'

Sol, de jongste, kraaide: 'Ik ben al te groot om te huilen.'

De Kensington Methodist Hall was een uitdrukking in steen van de gemengde gevoelens van welgestelde methodisten die geloofden in religieuze eenvoud, maar er in het geheim naar verlangden hun rijkdom te etaleren. Hoewel het gebouw een Hall werd genoemd, was de inrichting even rijk versierd als een Anglicaanse of katholieke kerk. Er was geen altaar, maar er stond wel een prachtig orgel. Schilderijen en beelden waren hier niet, maar de architectuur was barok, de reliëfs waren extravagant, en de muren waren fraai bewerkt.

Deze ochtend was de Hall stampvol, mensen stonden in het gangpad en achterin. De werknemers van de bank hadden een dag vrij gekregen om de plechtigheden bij te wonen, en alle belangrijke financiële instellingen van de City hadden een vertegenwoordiger gestuurd. Hugh knikte naar de president van de Bank of England, de Eerste Minister, en hij groette de oude Ben Greenbourne, de zeventig al gepasseerd, maar met een nog even kaarsrechte houding als een jonge garde-officier.

De familie werd naar de gereserveerde plaatsen op de voorste rij geleid. Hugh zat naast oom Samuel, als altijd smetteloos in zijn zwarte jas, met de opstaande kraag en modieuze zijden das. Evenals Greenbourne was Samuel al in de zeventig, maar ook hij was nog kwiek en alert.

Samuel leek de voor de hand liggende kandidaat om Senior Partner te worden, nu Joseph dood was. Hij was de oudste, en hij had de meeste ervaring van de partners. Maar Augusta en Samuel haatten elkaar, en ze zou zich fel tegen zijn benoeming verzetten. Ze zou vermoedelijk Josephs broer steunen, de 'jonge' William, die nu tweeënveertig was.

Onder de andere partners kwamen er twee niet in aanmerking, omdat ze niet de naam Pilaster hadden: majoor Hartshorn, en Sir Harry Tonks, de echtgenoot van Josephs dochter Clementine. De andere partners waren Edward en Hugh.

Hugh wilde Senior Partner worden, en dat wilde hij met hart en ziel. Hoewel hij de jongste partner was, had hij de meeste ervaring opgedaan met bankieren. Hij wist dat hij de bank sterker en groter dan ooit kon maken, en tegelijkertijd het aantal riskante leningen die Joseph had verstrekt kon verminderen. Maar Augusta zou zich nog verbeterener tegen zijn benoeming verzetten dan tegen die van Samuel. Maar Hugh kon niet wachten tot Augusta te oud was, of gestorven, voordat hij de macht zou overnemen. Ze was pas achteenvijftig, en ze kon zich gemakkelijk nog vijftien jaar even fel en boosaardig blijven gedragen.

Edward was de andere partner. Hij zat naast Augusta op de voorste rij. Edward was gezet en zijn gezicht rood, nu hij de middelbare leeftijd had bereikt. Sinds kort had hij last van huiduitslag, wat een onaantrekkelijk gezicht was. Edward was niet bepaald intelligent, en hij werkte ook niet hard. In de zeventien jaren dat hij bij de bank werkte, had hij maar weinig begrepen van het bankiersvak. Hij verscheen pas na tien uur op kantoor, en ging tegen het middaguur weg om te lunchen, en vaak kwam hij in de middag niet meer terug. Hij dronk sherry bij het ontbijt, en was nooit een hele dag echt nuchter. Hij vertrouwde op zijn klerk, Simon Oliver, die hem voor problemen moest behoeden. De gedachte dat Edward Senior Partner zou worden was onverdraaglijk.

Edwards vrouw Emily zat naast hem, wat zelden gebeurde. Ze leidden heel verschillende levens. Edward woonde in Whitehaven House bij zijn moeder, en Emily bracht haar dagen door in hun huis op het platteland. Ze kwam alleen naar Londen voor aangelegenheden als een begrafenis. Emily was vroeger heel aantrekkelijk, met haar grote blauwe ogen en kinderlijke glimlach, maar in de loop der jaren waren er lijnen van teleurstelling op haar gezicht verschenen. Ze hadden geen kinderen, en Hugh kreeg de indruk dat ze elkaar haatten.

Naast Emily zat Micky Miranda, hij leek goedgehumtst in zijn grijze jas met de zwarte bontkraag. Sinds Hugh wist dat Micky degene was die Peter

Middleton vermoord had, was hij bang voor hem. Edward en Micky waren nog altijd dik met elkaar bevriend. Micky was betrokken bij veel investeringen die de bank de afgelopen tien jaar steunde in Zuid-Amerika.

De kerkdienst was vervelend en langdurig. Daarna trok de stoet naar het kerkhof, terwijl de septemberregen onbarmhartig neergutste. De tocht duurde meer dan een uur, omdat tientallen koetsen de baar volgden.

Hugh keek aandachtig naar Augusta, toen de kist met het lichaam van haar man in het graf werd neergelaten. Ze stond onder een grote paraplu die Edward voor haar vasthield. Haar haren waren zilverkleurig, en ze was een indrukwekkende verschijning met haar brede zwarte hoed. Nu ze haar levensgezel had verloren moest ze toch wel beklagenswaard zijn en zich menselijk gedragen? Maar op haar trotse gezicht waren strenge lijnen, als de marmeren gebeeldhouwde kop van een Romeinse senator, en ze liet niets blijken van verdriet.

Na de begrafenis was er een lunch in Whitehaven House voor de uitgebreide familie Pilaster, daarbij inbegrepen de partners met hun vrouwen en kinderen, de bevriende zakenrelaties en vertrouwde kennissen zoals Micky Miranda. Om alle gasten een plaats te geven had Augusta twee grote eettafels tegen elkaar laten schuiven in de grote salon.

Hugh was al in geen twee jaar in het huis geweest, en sinds zijn laatste bezoek was het opnieuw ingericht, maar nu in de modieuze Arabische stijl. Moorse bogen waren boven de deuropeningen aangebracht, de meubels waren kunstig bewerkt, en de bekleding bestond uit abstracte islamitische motieven. In de salon stond een groot Egyptisch kamerscherm, en een lessenaar voor de koran.

Augusta liet Edward op de stoel van zijn vader zitten. Hugh vond dat nogal tactloos. Door Edward zo op de plaats van zijn vader te zetten, onderstreepte ze nog eens dat hij niet in staat was de taak van zijn vader op zich te nemen. Joseph was een wisselvallige leider geweest, maar zeker niet dom.

Maar Augusta had zoals altijd een bedoeling. Tegen het einde van de maaltijd zei ze, op haar gebruikelijke afgemeten toon: 'Er moet zo snel mogelijk een nieuwe Senior Partner benoemd worden. En het lijkt me duidelijk dat Edward die functie krijgt.'

Hugh schrok zichtbaar. Augusta was altijd blind geweest voor de tekortkomingen van haar zoon, maar toch kwam deze aankondiging wel heel onverwacht. Hij was er zeker van dat ze haar zin niet kon doordrijven, maar het was een zenuwslopende gedachte dat ze dit zelfs maar voorstelde.

Er viel een diepe stilte, en Hugh beseftte dat iedereen wachtte tot hij iets

zou zeggen. Hij werd binnen de familie gezien als de tegenspeler van Augusta.

Hugh aarzelde, en probeerde te bedenken hoe hij dit het beste kon aanpakken. Hij besloot zich op de vlakte te houden. 'Ik denk dat de partners deze kwestie morgen met elkaar moeten bespreken,' zei hij.

Maar zo gemakkelijk liet Augusta hem niet met rust. Ze zei: 'Ik zou het op prijs stellen wanneer ik zelf mag beslissen wat er hier in mijn eigen huis wel of niet besproken wordt, Hugh.'

'Zoals je wilt.' Hugh probeerde zijn gedachten snel te ordenen. 'Lieve tante, de beslissing is helemaal niet duidelijk, al schijn je niet te begrijpen wat de subtielere kanten van deze kwestie zijn. Misschien omdat je geen ervaring hebt opgedaan in een bank. Of eigenlijk nog nooit gewerkt hebt...'

'Hoe durf je?'

Hugh sprak luider en negeerde haar woede. 'De oudste partner is nu oom Samuel,' zei hij, beseffend dat zijn stem te agressief klonk en daarom sprak hij zachter verder. 'Ik ben ervan overtuigd dat we hem allemaal een goede keus zouden vinden. Hij is ervaren en heeft veel gezag in de financiële wereld.'

Oom Samuel hield zijn hoofd wat scheef, toen hij dit compliment hoorde, maar hij zei niets.

Niemand sprak Hugh tegen, maar evenmin liet iemand blijken het met hem eens te zijn. Hij veronderstelde dat de anderen zich niet openlijk tegen Augusta wilden keren. De lafaards gaven er de voorkeur aan dat hij namens hen sprak, dacht hij cynisch.

Dat moest dan maar zo zijn. Hij sprak weer verder: 'Echter, oom Samuel heeft al eens eerder bedankt voor de eer. Als hij dat nu weer doet, dan is de jonge William de oudste Pilaster, en hij geniet ook veel respect in de City.'

Augusta zei ongeduldig: 'De City bepaalt de keus niet, dat doet de familie Pilaster.'

'De partners Pilaster, om precies te zijn,' verbeterde Hugh haar. 'Maar zoals de partners het vertrouwen van de overige familieleden moeten hebben, heeft de bank het vertrouwen van de financiële wereld nodig. Als we dat vertrouwen kwijtraken, is het afgelopen.'

Augusta scheen kwaad te worden. 'Wij hebben het recht te kiezen wie we maar willen!'

Hugh schudde heftig zijn hoofd. Niets vond hij ergerlijker dan dit soort onverantwoordelijke opmerkingen. 'We hebben geen rechten, alleen plichten,' zei hij nadrukkelijk. 'Miljoenen ponden van andermans geld zijn ons toevertrouwd. We kunnen niet doen wat we willen, we moeten onze plicht vervullen.'

Augusta gooide het over een andere boeg. 'Edward is zoon en erfgenaam!'

'Het is geen erfelijke titel waar we nu over spreken,' zei Hugh verontwaardigd. 'De functie moet door de meest capabele persoon vervuld worden.'

Nu was het de beurt van Augusta om verontwaardigd te zijn. 'Edward is even geschikt als ieder ander!'

Hugh keek naar de gezichten rond de tafel en bleef bij elk even pauzeren, voordat hij verder sprak. 'Is er iemand die met zijn hand op zijn hart kan beweren dat Edward de meest bekwame bankier onder ons is?'

Niemand zei iets, en er volgde een lange stilte.

Augusta zei: 'Edwards beleggingen in Zuid-Amerika hebben een fortuin opgeleverd voor de bank.'

Hugh knikte. 'Het is waar dat we voor miljoenen ponden aan effecten hebben verkocht in Zuid-Amerika, en dat Edward die zaken allemaal heeft afgehandeld. Maar het is wel riskant geld. Men heeft die aandelen gekocht, omdat Pilasters Bank het vertrouwen heeft. Als een van die regeringen niet meer aan de rentebetalingen en aflossingen kan voldoen, zullen de koersen snel kelderen. En dan krijgt Pilasters daar de schuld van. Dank zij de successen van Edward is onze reputatie – en dat is in wezen ons kostbaarste bezit – nu in handen van een stel brute despoten en generaals die niet eens kunnen lezen.'

Hugh raakte steeds geëmotioneerder, terwijl hij dit zei. Hij had geholpen bij het versterken van de reputatie van de bank, door zijn eigen inspanningen en met zijn eigen verstand, en het maakte hem kwaad dat Augusta dit in gevaar wilde brengen.

'Jij verkoopt aandelen in Noord-Amerika,' zei Augusta. 'Er is altijd een risico. Dat hoort nu eenmaal bij het bankbedrijf.' Ze zei het triomfantelijk, alsof ze hem te slim af was geweest.

'De Verenigde Staten van Amerika hebben een moderne en democratisch gekozen regering, rijke natuurlijke hulpbronnen en geen vijanden. Na het afschaffen van de slavernij is er geen reden om de komende eeuw te twijfelen aan de stabiliteit van het land. Daarentegen is Zuid-Amerika een verzameling elkaar bestrijdende dictaturen, en daar kan de situatie binnen tien dagen veranderen. In beide gebieden bestaan risico's, maar dat risico is in het noorden veel kleiner. Bankieren is het risico juist inschatten.'

Augusta begreep niet veel van zaken. 'Je bent gewoon jaloers op Edward. En dat ben je altijd al geweest,' zei ze.

Hugh vroeg zich af waarom de andere partners zo zwijgzaam bleven. Zo-

dra hij zich deze vraag gesteld had, besepte hij dat Augusta van tevoren met hen gesproken had. Maar ze zou de anderen toch niet overtuigd hebben dat Edward inderdaad Senior Partner moest worden? Hugh begon zich ernstig zorgen te maken.

'Wat heeft ze tegen jullie gezegd?' vroeg hij opeens. Hij keek de anderen om de beurt strak aan. 'William? George? Harry? Kom, voor de draad er-mee. Jullie hebben al eerder met Augusta over deze kwestie gesproken, en Augusta heeft jullie onder druk gezet...'

De anderen keken een beetje schaapachtig. Uiteindelijk zei William: 'Niemand is onder druk gezet, Hugh. Maar Augusta en Edward hebben wel duidelijk gemaakt dat, tenzij Edward tot Senior Partner wordt benoemd...' Hij maakte zijn zin niet af en scheen in verlegenheid gebracht.

'Vertel op!' beval Hugh.

'... ze hun aandeel in het familiekapitaal terugtrekken uit het bedrijf.'

'Wat?!' Hugh was verbijsterd. Weghalen van kapitaal uit de bank werd als een doodzonde beschouwd. Zijn eigen vader had dat gedaan, en het was hem nooit meer vergeven. Dat Augusta er zelfs maar mee dreigde leek onvoorstelbaar, en het maakte duidelijk dat ze vastbesloten was.

Augusta en Edward hadden ongeveer veertig procent van het kapitaal: meer dan twee miljoen pond. Als ze dat aandeel voor het einde van het jaar zouden weghalen, en ze hadden het recht dat te doen, dan zou de bank ernstig geschaad worden.

Het was opmerkelijk dat Augusta hiermee dreigde, en nog erger dat de partners zich daardoor onder druk lieten zetten. 'Jullie geven alle macht uit handen!' zei hij. 'Als jullie haar deze keer haar zin geven, dan zal ze dat in de toekomst vaker willen. Elke keer wanneer ze iets wil, hoeft ze alleen maar te dreigen haar kapitaal weg te halen, en dan zullen jullie weer voor haar wensen buigen. Dan kunnen we haar net zo goed tot Senior Partner benoemen!'

Edward zei woedend: 'Waag het niet zo over mijn moeder te spreken! Denk aan je manieren!'

'Manieren interesseren me niet!' zei Hugh botweg. Hij wist dat zijn positie niet versterkt werd als hij zijn zelfbeheersing verloor, maar hij was zo kwaad dat hij zich niet meer kon inhouden. 'Jullie staan op het punt een aanzienlijke bank naar de afgrond te brengen. Augusta is blind, Edward is onnozel, en jullie zijn te laf om hen tegen te houden.' Hij schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. Hij smeet zijn servet op tafel, alsof hij de handdoek in de ring gooide. 'Nou, ik ben niet van plan me te laten manipuleren.'

Hij zweeg en haalde diep adem, want hij besepte dat hij iets zou zeggen

wat zijn leven ingrijpend kon veranderen. De anderen rond de tafel stonden naar hem. Hij had geen alternatief, beseftte hij. 'Ik neem ontslag,' zei hij.

Toen hij zich van de tafel afwendde, keek hij Augusta aan en zag de triomfantelijke glimlach op haar gezicht.

Oom Samuel kwam die avond naar hem toe.

Samuel was oud geworden, maar nog even alert als twintig jaar geleden. Hij woonde nog altijd samen met Stephen Caine, zijn 'secretaris'. Hugh was de enige Pilaster die wel eens bij hem thuis kwam, in het artistiek ingerichte huis in Chelsea, waar ze veel katten hielden. Een keer, toen ze halverwege een fles port waren, had Stephen gezegd dat hij als enige Pilaster-vrouw geen feeks was.

Toen Samuel zich liet aandienen, was Hugh in de bibliotheek, waar hij zich meestal na het diner terugtrok. Hij had een boek op zijn knie, maar las er niet in. Hij staaarde naar het haardvuur, en peinsde over de toekomst. Hij bezat genoeg geld om de rest van zijn leven comfortabel te leven zonder te werken, maar hij zou nooit tot Senior Partner benoemd worden.

Oom Samuel leek vermoeid en treurig. 'Ik had bijna voortdurend onenigheid met mijn neef Joseph,' zei hij. 'Was dat maar anders geweest.'

Hugh bood hem iets te drinken aan, en Samuel wilde een glas port. Hugh liet de butler komen en vroeg een fles te ontkurken.

'Wat denk jij van de hele kwestie?' vroeg Samuel. Hij was de enige die aan Hugh vroeg wat hij ervan vond.

'Eerst was ik kwaad, maar nu ben ik eerder moedeloos,' antwoordde Hugh. 'Edward is hopeloos ongeschikt voor de taak van Senior Partner, maar daar valt niets meer aan te doen. En jij?'

'Ik denk er net zo over. Ik neem ook ontslag. Ik zal mijn kapitaal niet weghalen, althans niet meteen, maar aan het einde van het jaar ben ik weg. Dat heb ik tegen de anderen gezegd, na je dramatische vertrek uit de salon. Ik weet niet of ik eerder mijn mening had moeten uitspreken. Het had waarschijnlijk toch geen verschil gemaakt.'

'Wat hebben ze nog meer gezegd?'

'Ja, dat is de reden waarom ik hierheen gekomen ben, jongen. Het spijt me dat ik een soort boodschapper van de vijand ben. Ze hebben me gevraagd je zo ver te krijgen dat je geen ontslag neemt.'

'De sukkel!'

'Dat zijn ze zeker. Maar er is toch iets waar jij over moet nadenken. Als je nu meteen ontslag neemt, dan weet iedereen in de City waarom je dat hebt gedaan. De mensen zullen zeggen dat Hugh Pilaster vindt dat Edward niet

in staat is een bank te leiden, en dat kan het vertrouwen in ons bedrijf ernstig schaden.'

'Nou, als een bank een zwakke leider heeft, dan is het logisch dat het publiek geen vertrouwen meer heeft. Want anders zullen ze hun geld kwijtra-
ken.'

'Maar als jouw ontslag nu eens een financiële crisis veroorzaakt?'

Daar had Hugh niet aan gedacht. 'Is dat dan mogelijk?'

'Ik denk van wel.'

'Dat wil ik uiteraard niet.' Een crisis kon andere, gezonde bedrijven aan de afgrond brengen, zoals het faillissement van Overend & Gurney het bedrijf van Hughs vader in 1866 verwoest had.

'Misschien kun je beter tot het eind van het jaar blijven, zoals ik,' opperde Samuel. 'Dat duurt nog maar enkele maanden. Dan is Edward een tijdje in functie, en dan zijn de mensen eraan gewend. Dan kun jij verdwijnen, zonder dat er commotie ontstaat.'

De butler kwam met een fles port. Hugh nam peinzend kleine slokjes. Hij had het gevoel dat hij op Samuels voorstel moest ingaan, al stond die gedachte hem tegen. Hij had de anderen een lesje gegeven over hun plicht tegenover degenen die hun geld bij de bank hadden ondergebracht, en tegenover de financiële gemeenschap, en nu moest hij op zijn eigen uitspraken terugkomen. Als hij de bank schade wilde berokkenen, alleen vanwege zijn eigen gevoelens, dan was hij niet beter dan Augusta. En bovendien zou uitstel hem tijd geven om na te denken over wat hij met de rest van zijn leven wilde doen.

Hij zuchtte diep. 'Goed,' zei hij toen. 'Ik zal tot het einde van het jaar blijven.'

Samuel knikte. 'Ik dacht al dat je dat zou doen. Het is de beste oplossing, en jij neemt uiteindelijk altijd de juiste beslissingen.'

~ 2 ~

Voordat Maisie Greenbourne afscheid nam van de society, elf jaar geleden, was ze naar al haar kennissen gegaan – en dat waren veel welgestelden – en had hen overtuigd geld te schenken aan Rachel Bodwins Southwark Ziekenhuis voor vrouwen. Zo werden de kosten van het ziekenhuis gedekt door het rendement op de investeringen.

Het geld werd beheerd door Rachels vader, de enige man die betrokken

was bij het ziekenhuis. Eerst had Maisie die investeringen zelf willen leiden, maar ze merkte al spoedig dat bankiers en effectenhandelaren haar niet serieus namen. Ze negeerden haar instructies, ze vroegen om toestemming van haar echtgenoot, en hielden informatie voor haar achter. Ze had zich tegen hen kunnen verzetten, maar bij de stichting van het ziekenhuis hadden zij en Rachel te veel andere gevechten moeten voeren, en daarom lieten ze de heer Bodwin de financiën afhandelen.

Maisie was weduwe, maar Rachel was nog steeds getrouwd met Micky Miranda. Rachel zag haar man nooit, maar hij wilde niet van haar scheiden. Al tien jaar had Rachel een discrete relatie met Maisie's broer Dan Robinson, die parlamentslid was. Ze woonden alledrie in Maisie's huis, in de buitenwijk Walworth.

Het ziekenhuis stond in de arbeiderswijk Southwark, midden in de stad. Ze hadden vier huizen naast elkaar gehuurd, dicht bij Southwark Cathedral, en deuren in de tussenwanden gemaakt op elke verdieping. In plaats van rijen bedden waren er kleine, comfortabele kamers, met in elk vertrek slechts twee of drie bedden.

Maisie's kantoor was een gezellig toevluchtsoord, naast de hoofdingang. Ze had de kamer ingericht met twee gerieflijke stoelen, een vaas met bloemen, een wat vaal geworden vloerkleed en fleurige gordijnen. Aan de wand hing een ingelijste affiche van 'The Amazing Maisie', haar enige herinnering aan het circus. Haar bureau was onopvallend, en de dossiers waren opgeborgen in een kast.

De vrouw die tegenover haar zat was blootsvoets, ze had haveloze kleren aan, en was negen maanden zwanger. In haar ogen was de wanhopige blik van een uitgehongerde kat die een vreemd huis binnenloopt in de hoop eten te krijgen. 'Hoe heet je, meisje?' vroeg Maisie.

'Rose Porter, mum.'

Ze noemden haar altijd 'mum', alsof ze een aanzienlijke dame was. 'Wil je een kop thee?'

'Ja, graag, mum.'

Maisie schonk thee in een eenvoudig porseleinen kopje, en deed er melk en suiker bij. 'Je ziet er erg moe uit.'

'Ik ben helemaal uit Bath komen lopen, mum.'

Dat was een afstand van honderdtachtig kilometer. 'Dan moet je wel een week onderweg zijn geweest!' zei Maisie geschrokken. 'Arm kind.'

Rose barstte in tranen uit.

Dat was normaal, en Maisie was eraan gewend. Het was maar beter deze meisjes te laten uithuilen, zo lang ze wilden. Ze ging op de leuning van de stoel zitten, en sloeg een arm om haar schouders om haar te troosten.

'Ik weet wel dat ik slecht ben,' snikte Rose.

'Je bent helemaal niet slecht,' zei Maisie. 'We zijn hier allemaal vrouwen onder elkaar, en we begrijpen het best. We hebben het hier nooit over slecht. Dat is meer iets voor de geestelijken en de politici.'

Na een tijdje kalmeerde Rose, en ze dronk van haar thee. Maisie haalde een map uit de kast, en ging achter haar bureau zitten. Ze maakte aantekeningen over elke vrouw die toegelaten werd tot de kliniek. Die rapporten waren meestal erg nuttig. Als een zelfgenoegzame conservatief in het parlement beweerde dat de meeste ongehuwde moeders prostituée waren, of dat ze hun baby's in de steek wilden laten, kon ze dat met feiten weerleggen, en dat deed ze ook wanneer ze ergens in het land een spreekbeurt hield.

'Vertel me eens wat er gebeurd is,' zei ze tegen Rose. 'Waar woonde je, voordat je zwanger werd?'

'Ik was kokkin bij mevrouw Freeman in Bath.'

'En waar heb je de vader van je kind ontmoet?'

'Hij sprak me aan op straat. Ik had mijn vrije middag, en ik had een nieuwe gele parasol. Ik was heel aantrekkelijk, dat wist ik best.'

Maisie wist het hele verhaal uit haar te krijgen. Het kwam haar bekend voor. De man was stoffeerder, hij was respectabel, en behoorde tot de betere werkende stand. Hij had haar het hof gemaakt, en ze spraken al over een huwelijk. Op zwoele avonden hadden ze elkaar gestreeld, als het donker was geworden in het park, waar zoveel andere paartjes hetzelfde deden. De mogelijkheden om met elkaar de liefde te bedrijven waren schaars, maar ze hadden het vier of vijf keer gedaan, als haar werkgeefster uit huis was, of wanneer zijn baas dronken was. Toen werd hij ontslagen. Hij was naar een andere stad verhuisd, op zoek naar werk. Hij schreef haar nog een paar keer, en verdween vervolgens uit haar leven. Toen ontdekte ze dat ze zwanger was.

'We zullen proberen met hem in contact te komen,' zei Maisie.

'Ik denk niet dat hij nog van mij houdt.'

'Dat zullen we zien.' Het was opmerkelijk hoe vaak zulke mannen toch met het meisje dat ze zwanger hadden gemaakt wilden trouwen. Zelfs wanneer ze in paniek waren gevluht, wanneer ze hoorden dat hun vriendin zwanger was geworden. Voor Rose waren de kansen niet slecht. De vader was weggegaan omdat hij zijn baan was kwijtgeraakt, niet omdat hij niet meer van Rose hield, en bovendien wist hij niet dat hij vader zou worden. Maisie probeerde de vader altijd zo ver te krijgen dat hij naar het ziekenhuis kwam, om moeder en kind te zien. De aanblik van een hulpeloze baby, hun eigen vlees en bloed, bracht soms het meest nobele in hen boven.

Rose trok een grimas, en Maisie vroeg: 'Wat scheelt eraan?'

'Ik heb zo'n pijn in mijn rug. Zeker van het lopen.'

Maisie glimlachte. 'Het is geen rugpijn, maar het zijn de eerste weeën. We zullen je eerst in bed stoppen.'

Ze nam Rose mee naar de bovenverdieping, en vertrouwde haar toe aan de zorg van een kraamzuster. 'Het komt allemaal wel goed,' zei ze. 'Je krijgt een prachtig en schattig kindje.'

Ze ging naar een andere kamer, en bleef staan bij het bed van de vrouw die juffrouw Niemand werd genoemd, omdat ze weigerde iets over zichzelf te vertellen, en zelfs haar naam niet wilde noemen. Ze was een meisje van achttien jaar met donker haar. Haar accent deed vermoeden dat ze uit de betere kringen kwam, en ze droeg kostbaar ondergoed. Maisie was er bijna zeker van dat ze joods was. 'Hoe voel je je, meisje?' vroeg Maisie haar.

'Ik lig hier goed, en ik ben u heel erg dankbaar, mevrouw Greenbourne.'

Ze was het tegendeel van Rose, en het leek wel of ze afkomstig waren uit verschillende werelden, maar ze verkeerden allebei in dezelfde positie, en ze moesten allebei een bevalling doorstaan.

Toen Maisie weer in haar eigen kamer was, schreef ze verder aan de brief die bestemd was voor de hoofdredacteur van *The Times*.

Vrouwenziekenhuis
Bridge Street
Southwark
Londen

10 september 1890

Aan de hoofdredacteur van *The Times*

Geachte heer,

Ik heb met belangstelling de brief gelezen van Dr. Charles Wickam, over de fysieke minderwaardigheid van vrouwen ten opzichte van mannen.

Maisie wist niet goed wat ze verder moest schrijven, maar de komst van Rose Porter had haar nieuwe inspiratie gegeven.

Ik heb zojuist een zwangere jongedame in dit ziekenhuis opgenomen. Ze is helemaal uit Bath komen lopen. Ik heb begrepen dat Dr.

Wickam vanuit de Cowes Club schreef, en ik vraag me af hoeveel clubleden in staat zijn van Bath naar Londen te lopen. Uiteraard heb ik als vrouw de club nooit bezocht, maar ik zie regelmatig clubleden op het bordes, en dan roepen ze een huurkoets aan, om hen over een afstand van amper een kilometer te vervoeren, en ik krijg de indruk dat de meeste heren moeite zouden hebben om de afstand tussen Piccadilly Circus en Parliament Square te overbruggen. Het is wel zeker dat ze niet in staat zijn twaalf uur onafgebroken te werken in een atelier in East End, zoals duizenden vrouwen elke dag moeten doen...

Ze werd gestoord doordat er op de deur werd geklopt. 'Binnen!' riep ze.

De vrouw die de kamer binnenstapte was niet arm en ook niet zwanger. Ze had grote blauwe ogen en een kinderlijk gezicht, en ze was rijk gekleed. De bezoeker was Emily, de vrouw van Edward Pilaster.

Maisie kwam overeind en kustte haar. Emily Pilaster was een van de vrouwen die het ziekenhuis ondersteunden. Die groep bestond uit heel verschillende vrouwen – Maisie's oude vriendin April, die nu eigenares was van drie Londense bordelen, was daar ook lid van. Ze schonken afgedankte kleren, oude meubels, en etenswaren die over waren, maar er werden ook andere voorraden aangevuld, zoals schrijfpapier en inkt. Een enkele keer werd er een betrekking gevonden voor een ongehuwde moeder. Maar ze gaven vooral morele steun aan Maisie en Rachel, wanneer er kritiek uit de mannenwereld kwam, omdat er niet verplicht gebeden werd, of gepreekt over de verdorvenheid van het ongehuwd moederschap.

Maisie voelde zich gedeeltelijk verantwoordelijk voor het rampzalige bezoek van Emily aan Aprils bordeel tijdens de Maskeravond. Sindsdien leidden Emily en de verachtelijke Edward ieder hun eigen leven, zoals vaker gebeurde bij welgestelde echtgenoten die elkaar haatten.

Deze ochtend straalden Emily's ogen en ze was opgewonden. Ze ging zitten, kwam meteen weer overeind, en controleerde of de deur goed gesloten was. Toen zei ze: 'Ik ben verliefd.'

Maisie wist niet zeker of dit wel goed nieuws was, maar ze zei: 'Wat leuk! Wie is de gelukkige?'

'Robert Charlesworth. Hij is dichter, en hij schrijft artikelen over Italiaanse kunst. Hij woont het grootste gedeelte van het jaar in Florence, maar hij huurt ook een bescheiden huis in ons dorp. Hij is in september graag in Engeland.'

Maisie kreeg de indruk dat Robert Charlesworth genoeg geld had om ge-

rieflijk te leven, zonder dat hij ergens een echte betrekking had. 'Het klinkt heel romantisch,' zei ze.

'O, maar dat is ook zo. Hij is erg bezield. Jij zou hem ook leuk vinden.'

'Dat zal best,' beaamde Maisie, hoewel ze eigenlijk een hekel had aan bezielde dichters met genoeg inkomsten uit hun vermogen. Maar ze was blij voor Emily, die meer tegenslagen dan ze verdiende te verwerken had gekregen. 'Ben je zijn minnares geworden?'

Emily bloosde. 'O Maisie, jij stelt altijd van die gênante vragen! Natuurlijk niet!'

Na wat er gebeurd was op Maskeravond, verbaasde het Maisie dat Emily zich ergens voor kon schamen. Maar uit ervaring wist ze dat ze zelf nogal eigenaardig was in dit opzicht. De meeste vrouwen konden hun ogen sluiten voor iets, wanneer ze dat werkelijk wilden. Maar Maisie had geen geduld voor eufemismen en tactvolle woorden. Als ze iets wilde weten, dan vroeg ze ernaar. 'Nou,' zei ze bruusk, 'je kunt niet zijn wettige vrouw worden, is het wel?'

Emily's antwoord verbaasde haar. 'Daarom ben ik naar jou gekomen,' zei Emily. 'Weet jij een manier om een huwelijk ongeldig te laten verklaren?' Ze dacht even na en vervolgde: 'Misschien omdat het huwelijk nooit geconsommeerd is?'

Maisie knikte. 'Daar heb ik over gehoord.' Het was niet zo vreemd dat Emily naar haar was gekomen om juridisch advies. Er waren geen vrouwelijke advocaten, en een man zou vermoedelijk meteen naar Edward zijn gestapt met het hele verhaal. Maisie streed voor de emancipatie van vrouwen, en had de wetten over huwelijk en echtscheiding bestudeerd. 'Je kunt naar de rechtbank stappen,' zei ze. 'En dan moet je bewijzen dat Edward onder alle omstandigheden impotent is, dus niet alleen bij jou.'

Emily's gezicht betrok: 'Maar we weten allebei dat hij dat niet is.'

'En het feit dat je geen maagd meer bent is ook een probleem.'

'Dan is het hopeloos,' begreep Emily teleurgesteld.

'De enige kans op succes is de medewerking van Edward vragen. Denk je dat hij dat wil?'

Emily's gezicht klaarde op. 'Misschien wel.'

'Als hij een verklaring ondertekent dat hij impotent is, en ermee akkoord gaat dat hij de nietigverklaring van het huwelijk niet zal aanvechten, dan wordt er niet getwijfeld aan jouw motieven.'

'Dan zal ik een manier vinden om hem te laten tekenen.' Er kwam een vastberaden trek op Emily's gezicht, en Maisie herinnerde zich hoe ongevoon koppig ze kon zijn.

'Wees heel discreet. Het is tegen de wet dat man en vrouw zo samen-spannen.'

'Kan ik na die procedure met Robert trouwen?'

'Ja. Volgens de kerkelijke wet is het niet consumeren van een huwelijk reden voor echtscheiding. Het zal ongeveer een jaar duren, voordat de zaak door de rechtbank behandeld wordt, en dan volgt er nog een periode van zes maanden, voordat de scheiding definitief is. Maar uiteindelijk heb je de mogelijkheid om te hertrouwen.'

'O, ik hoop maar dat hij het doet.'

'Hoe denkt hij over jou?'

'Hij haat me.'

'Denk je dat hij van je af wil?'

'Ik denk dat het hem niets kan schelen, zolang ik hem maar niet in de weg loop.'

'En als je dat wel doet?'

'Je bedoelt dat ik het hem lastig maak?'

'Ja, daar dacht ik aan.'

'Dat zou ik inderdaad kunnen doen.'

Maisie wist wel zeker dat Emily heel vervelend kon zijn, wanneer ze dat wilde.

'Ik heb een advocaat nodig om de brief te schrijven die Edward moet ondertekenen,' zei Emily.

'Ik zal het aan Rachels vader vragen. Hij is advocaat.'

'Wil je dat doen?'

'Jazeker.' Maisie keek op de klok. 'Vandaag kan ik niet meer naar hem toe, want het is de eerste schooldag op Windfield, en ik moet daar met Bertie naar toe. Maar morgen zal ik met hem praten.'

Emily ging staan. 'Maisie, je bent mijn beste vriendin.'

'Ik zal je wat vertellen. Dit zal veel opschudding veroorzaken binnen de familie Pilaster. Augusta kan er wel een toeval van krijgen.'

'Augusta maakt mij niet bang,' zei Emily.

Maisie Greenbourne trok veel aandacht op Windfield School. Dat deed ze altijd, en er waren verschillende redenen voor. Het was bekend dat ze de weduwe van de fabelachtig rijke Solly Geenbourne was, hoewel ze erg weinig geld van zichzelf had. Ze stond ook bekend als een vooruitstrevende vrouw, die geloofde in gelijkberechtiging, en er werd zelfs gefluisterd dat ze dienstmeisjes aanmoedigde onwettige kinderen te baren. En als ze Bertie naar school bracht, dan was ze altijd in gezelschap van Hugh Pilaster, de

knappe bankier die het schoolgeld voor haar zoon betaalde – ongetwijfeld hadden andere ouders het vermoeden dat Hugh de echte vader van Bertie was. Maar de voornaamste reden dat ze de aandacht trok was toch wel dat ze met haar vierendertig jaar nog altijd zo aantrekkelijk was dat mannen naar haar omkeken, dacht ze.

Vandaag droeg ze een tomaatrode combinatie: een rok met een kort jasje, en een hoed met een veertje. Ze wist dat ze er leuk en zorgeloos uit zag. Maar in werkelijkheid brak haar hart tijdens deze bezoeken met Hugh en Bertie aan de school.

Het was zeventien jaar geleden sinds de ze nacht met Hugh had doorgebracht, en ze hield meer dan ooit van hem. De meeste tijd richtte ze al haar aandacht op de problemen van arme meisjes die naar het ziekenhuis kwamen, en dan vergat ze haar eigen verdriet. Maar enkele keren per jaar ontmoette ze Hugh, en dan keerde de echte pijn weer terug.

Hij wist al elf jaar dat hij de vader van Bertie was. Ben Greenbourne had daar een toespeling op gemaakt, en hij had haar geconfronteerd met zijn vermoedens. Ze had hem de waarheid verteld. Sindsdien had hij alles gedaan voor Bertie, behalve hem erkennen als zijn eigen zoon. Bertie geloofde dat Solly zijn gestorven vader was, en hem de waarheid vertellen zou alleen onnodige pijn veroorzaken.

Zijn naam was Hubert, en hem Bertie noemen was een bedekt compliment voor de Prins van Wales, die ook Bertie heette. Maisie zag de Prins nooit meer. Ze was niet langer gastvrouw in de society, of de vrouw van een miljonair: ze was een weduwe die in een bescheiden huis in een zuidelijke buitenwijk van Londen woonde, en zulke vrouwen verkeerden niet in de kennissenkring van de Prins.

Ze had ervoor gekozen haar zoon Hubert te noemen, omdat die naam aan Hugh deed denken, maar dat bracht haar toch in verlegenheid en dat was nog een reden om hem Bertie te noemen. Ze vertelde de jongen dat Hugh de beste vriend van zijn gestorven vader was. Gelukkig leken Hugh en Bertie uiterlijk niet op elkaar. Bertie leek eerder op Maisie's vader, met zijn zachte donkere haar en treurige bruine ogen. Hij was groot en sterk, atletisch gebouwd, en een vlijtige leerling. Maisie was zo trots op hem dat het haar soms bijna te veel werd.

Bij deze gelegenheden was Hugh heel beleefd tegen Maisie, en hij speelde de rol van vriend van de familie, maar ze voelde dat de bittere pijn van de situatie voor hem even erg was.

Maisie wist, van Rachels vader, dat Hugh als een financieel genie werd beschouwd in de City. Als hij over de bank praatte, dan schitterden zijn

ogen, en hij was interessant en scherpzinnig. Ze begreep dat hij zijn werk uitdagend en bevredigend vond. Maar wanneer het gesprek naar huishoudelijke onderwerpen afdwaalde, dan werd hij zuur en zwijgzaam. Hij sprak niet graag over zijn huis, zijn sociale leven, en al helemaal niet over zijn vrouw. Hij wilde alleen praten over zijn drie zoons, op wie hij dol was. Maar zelfs dan was er iets van spijt in zijn stem, en Maisie vermoedde dat Nora geen liefhebbende moeder was. In de loop der jaren zag ze dat hij steeds meer leed onder een kil en seksueel gefrustreerd huwelijk.

Vandaag droeg hij een zilvergrijs tweedkostuum, dat paste bij de zilveren strepen in zijn haar, en een helderblauwe das in de kleur van zijn ogen. Hij was zwaarder dan vroeger, maar hij had nog altijd een kwajongensachtige grijns, die nu en dan op zijn gezicht verscheen. Ze vormden een aantrekkelijk paar, maar ze waren geen paar, en het feit dat ze zich wel zo presenteerden maakte haar droevig. Ze greep zijn arm, terwijl ze Windfield School betraden, en ze dacht dat ze elke dag wel bij hem wilde zijn.

Ze hielpen Bertie met het uitpakken van zijn koffer, en ze zetten thee in zijn studentenkamer. Hugh had een grote cake meegenomen, waar de hele klas wel een week van kon eten. 'Mijn zoon Toby komt hier volgend semester ook op school,' zei Hugh. 'Misschien wil jij een beetje op hem letten?'

'Dat zal ik graag doen,' zei Bertie. 'Ik zal ervoor zorgen dat hij niet gaat zwemmen in Bishop's Wood.' Maisie keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, en hij zei: 'Sorry, dat was een flauwe grap.'

'Ze praten er nog steeds over?' begreep Hugh.

'Elk jaar vertelt de rector hoe Peter Middleton is verdronken, om de jonge leerlingen te waarschuwen. Maar ze gaan daar nog altijd stiekem zwemmen.'

Na de thee namen ze afscheid van Bertie. Maisie kon wel huilen, zoals altijd wanneer ze haar kleine jongen moest achterlaten, ook al was hij inmiddels groter dan zijzelf.

Ze liepen terug naar het station en stapten in de trein naar Londen. Ze hadden een eersteklas coupé voor hen samen.

Terwijl ze het landschap voorbij zagen glijden, zei Hugh: 'Edward wordt benoemd tot Senior Partner in de bank.'

Maisie was geschokt. 'Ik dacht dat hij daar te dom voor was.'

'Dat is hij ook. Ik neem aan het einde van het jaar ontslag.'

'O Hugh!' Maisie wist hoe belangrijk de bank voor hem was. Al zijn hoop was op het bankbedrijf gevestigd. 'Wat ga je dan doen?'

'Dat weet ik niet. Ik blijf er werken tot het einde van het financiële jaar, dus ik heb alle tijd om erover na te denken.'

'Maar zal de bank niet te gronde gaan, als Edward daar de leiding heeft?'

'Ik vrees dat die kans groot is.'

Maisie had medelijden met Hugh. Hij had meer tegenslagen te verduren gekregen dan hij verdiende, terwijl Edward altijd de wind mee had. 'Edward mag zich tegenwoordig Lord Whitehaven noemen. Besef je wel dat wanneer de titel aan Ben Greenbourne verleend was Bertie die nu geërfd zou hebben?'

'Ja.'

'Maar Augusta heeft dat verhinderd.'

'Augusta?' Hugh keek haar vragend aan.

'Ja. Zij zat achter al die opwinding in de kranten dat joden geen adellijke titels moesten krijgen. Weet je dat nog?'

'Ja, maar hoe weet jij zo zeker dat Augusta daarmee te maken had?'

'Dat heeft de Prins van Wales ons verteld.'

'Kijk eens aan,' zei Hugh hoofdschuddend. 'Augusta stelt me altijd weer voor verrassingen.'

'Hoe dan ook, die arme Emily is nu Lady Whitehaven.'

'Dan heeft ze toch nog iets overgehouden aan dat ellendige huwelijk.'

'Ik zal je een geheim vertellen,' zei Maisie. Ze liet haar stem dalen, hoewel er niemand anders was die haar kon horen. 'Emily wil haar huwelijk met Edward ongeldig laten verklaren.'

'Dat is mooi voor haar! Zeker op grond van niet consumeren?'

'Ja. Je schijnt niet erg verbaasd.'

'Natuurlijk niet. Ze raken elkaar nooit aan. Ze zijn gewoon vreemden voor elkaar. Het is moeilijk te geloven dat ze echt man en vrouw zijn.'

'Ze leidt al die jaren al een onoprecht leven, en ze heeft besloten daar een eind aan te maken.'

'Dan krijgt ze problemen met mijn familie,' wist Hugh.

'Met Augusta, zul je bedoelen. Emily weet dat. Maar ze is nogal koppig, en dat komt haar goed van pas.'

'Heeft ze een minnaar?'

'Ja, maar ze wil niet zijn maîtresse worden. Ik begrijp niet waarom ze zo gewetensvol is, want Edward brengt elke avond in het bordeel door.'

Hugh glimlachte naar haar, een treurige en tegelijk liefdevolle glimlach. 'Jij was ooit ook gewetensvol.'

Maisie wist dat hij op de nacht in Kingsbridge Manor doelde, toen ze de deur van haar slaapkamer voor hem op slot had gedaan. 'Ik was getrouwd met een lieve man, en we zouden hem bedrogen hebben. Emily verkeert in een heel andere situatie.'

Hugh knikte. 'Toch denk ik dat ik begrijp hoe ze zich voelt. Het liegen maakt overspel beschamend.'

Maisie was het niet met hem eens. 'Mensen moeten het geluk grijpen, wanneer ze de kans krijgen. Je leeft maar een keer.'

'Maar als je het geluk grijpt, dan laat je misschien iets anders van meer waarde los: je integriteit.'

'Dat is te abstract voor mij,' zei Maisie afwerend.

'Dat was het voor mij ongetwijfeld ook, die nacht in Kingo's huis, toen ik opzettelijk het vertrouwen van Solly wilde beschamen, als jij dat had toegelaten. Maar het is in de loop der jaren duidelijker voor mij geworden. Nu denk ik dat integriteit voor mij belangrijker is dan al het andere.'

'Maar wat is het dan?'

'Het betekent dat je de waarheid spreekt, je aan beloften houdt, en verantwoordelijkheid neemt voor je fouten. Dat geldt voor zowel het zakenleven als het leven van alledag. Het betekent dat je staat voor wat je beweert, en doet wat je zegt te doen. En een bankier mag al helemaal geen leugenaar zijn. Immers, wanneer zijn eigen vrouw hem niet kan vertrouwen, wie dan wel?'

Maisie merkte dat ze kwaad werd op Hugh, en ze vroeg zich af waarom. Ze bleef een tijdje zwijgen, en keek uit het raampje van de coupé naar de schemerige buitenwijken van Londen. Als hij ontslag nam bij de bank, wat bleef er dan over in zijn leven? Hij hield niet van zijn vrouw, en zijn vrouw hield niet van hun kinderen. Waarom zou hij het geluk niet zoeken in Maisie's armen, de vrouw van wie hij altijd gehouden had?

Op Paddington Station begeleidde hij haar naar de standplaats en hielp haar in een huurkoets stappen. Toen ze afscheid van elkaar namen zei ze: 'Kom mee naar mijn huis.'

Hij keek haar treurig aan en schudde zijn hoofd.

'We houden van elkaar, nog altijd,' smeekte ze. 'Kom met mij mee, en wat de gevolgen zijn kan me niet schelen.'

'In het leven bestaat alles toch uit gevolgen?'

'Hugh! Alsjeblieft!'

Hij trok zijn handen terug en deed een stap achteruit. 'Vaarwel, lieve Maisie.'

Ze staarde hem hulpeloos aan. Jarenlang onderdrukt verlangen werd haar te veel. Als ze sterk genoeg was geweest, had ze hem vastgegrepen en met geweld in de koets getrokken. Ze werd gek van machteloosheid.

Ze had daar wel eeuwig willen blijven, maar Hugh wenkte naar de koetsier en zei: 'Rijden maar!'

De man hanteerde zijn zweep en de wielen begonnen te draaien. Even later kon ze Hugh niet meer zien.

~ 3 ~

Hugh sliep die nacht slecht. Hij werd telkens wakker, en moest dan weer denken aan het gesprek met Maisie. Hij wilde dat hij met haar mee naar huis was gegaan. Dan sliep hij nu in haar armen, met zijn hoofd op haar borsten, in plaats van hier te woelen en te draaien.

Maar er was nog iets anders waar hij over piekerde. Hij had het gevoel dat ze iets zeer belangrijks had gezegd, iets verrassends en griezeligs, maar de betekenis ervan was hem ontgaan op dat moment. Toch spookte het telkens door zijn gedachten.

Ze hadden over de bank gepraat, en dat Edward inderdaad Senior Partner zou worden, over de adellijke titel van Edward, en over Emily, die haar huwelijk ongeldig wilde laten verklaren, over de nacht in Kingsbridge Manor, toen ze bijna de liefde hadden bedreven, de botsende waarden van integriteit en geluk... Maar wat was nou zo belangrijk geweest?

Hij probeerde zich het gesprek van achteren naar voren weer voor de geest te halen: kom mee naar mijn huis... Je moet het geluk pakken als het kan... Emily wil haar huwelijk ongeldig laten verklaren... Emily is nu Lady Whitehaven... Besef je wel dat Bertie de erfgenaam van de titel zou zijn, wanneer die aan Ben Greenbourne was verleend, zoals had moeten gebeuren?

Nee, hij was toch iets vergeten. Edward had de titel gekregen die aan Ben Greenbourne verleend had moeten worden, maar Augusta had dat verhinderd. Ze was de drijvende kracht achter de valse propaganda dat joden geen Lord mochten worden. Hugh had dat niet beseft, maar terugkijkend had hij het wel kunnen raden. Maar de Prins van Wales had het geweten, op de een of andere manier, en hij had het aan Maisie en Solly verteld.

Hugh draaide zich weer onrustig om. Waarom was dat zo opzienbarend? Het leek gewoon een voorbeeld van Augusta's gewetenloosheid. Toen werd het stil gehouden, maar Solly had het geweten...

Met een ruk ging Hugh rechtop in bed zitten, en hij staarde in het donker voor zich uit.

Solly had het geweten.

Als Solly wist dat de Pilasters verantwoordelijk waren voor een campag-

ne in de pers waarbij rassenhaat tegen zijn vader werd aangewakkerd, dan zou hij nooit meer zaken hebben gedaan met Pilasters Bank. En hij zou de aandelenemissie voor de Santamaria Spoorweg zeker hebben geweigerd. Hij zou tegen Edward hebben gezegd dat de zaak niet doorging. En dan had Edward dat aan Micky verteld.

'O, mijn god,' zei Hugh hardop.

Hij had zich altijd afgevraagd of Micky iets te maken had met de dood van Solly. Hij wist zeker dat Micky toen in de buurt was. Maar het motief was altijd een raadsel voor hem gebleven. Voor zover hij wist stond Solly op het punt de contracten te ondertekenen, en Micky te geven wat hij wilde. En als dat waar was, dan had Micky juist alle reden om Solly in leven te houden. Maar als Solly de transactie wilde saboteren, dan kon Micky hem vermoord hebben, zodat het wel zou doorgaan. Was Micky soms de goedgeklede heer geweest met wie Solly kort voor zijn dood ruzie had gemaakt? De koetsier had volgehouden dat Solly voor de paarden werd geduwd. Was Solly door Micky geduwd, zodat hij voor de wielen van de koets viel? Die gedachte was huiveringwekkend en afschuwelijk.

Hugh stapte uit bed, en hij draaide het gaslicht hoger. Hij zou deze nacht niet slapen. Hij trok een kamerjas aan en ging bij het smeulende haardvuur zitten. Had Micky dan twee van zijn vrienden vermoord? Peter Middleton en Solly Greenbourne?

En als hij dat gedaan had, wat moest Hugh dan doen?

Hugh pijnigde zijn gedachten nog steeds met deze vragen, toen de volgende dag iets gebeurde wat hem antwoord gaf.

Hij bracht de ochtend door achter zijn bureau in de kamer van de Partners. Ooit had hij ernaar verlangd daar te zitten, in de rustige en luxueuze omgeving waar de macht werd uitgeoefend, waar beslissingen over miljoenen ponden werden genomen, onder de portretten van zijn voorvaderen. Maar nu was hij eraan gewend. En spoedig zou hij hier nooit meer komen.

Hij was bezig de projecten waar hij aan werkte af te ronden, zonder aan nieuwe zaken te beginnen. Zijn gedachten keerden telkens terug naar Micky Miranda, en naar de arme Solly. Het maakte hem dol als hij eraan dacht dat zo'n goedmoedige man als Solly was vermoord door een onderkruiper en parasiet als Micky. Hij wilde Micky wel met zijn blote handen wurgen. Maar hij kon niets doen. Hij kon zelfs niet naar de politie gaan, omdat hij geen enkel bewijs had.

Zijn klerk, Jonas Mulberry, leek de hele ochtend al opgewonden. Mulberry was de kamer wel vier of vijf keer binnengekomen, telkens met een

smoesje, maar hij had niet gezegd wat hem dwarszat. Uiteindelijk vermoedde Hugh dat de man iets te zeggen had, maar niet wilde dat de andere partners het zouden horen.

Een paar minuten voor het middaguur verliet Hugh de kamer, en hij liep door de gang naar de telefoonkamer. Twee jaar geleden was de telefoon geïnstalleerd, en nu al werd betreurd dat het apparaat niet in de kamer van de partners was geplaatst, want elke partner moest verscheidene keren per dag naar die speciale ruimte gaan.

In de gang ontmoette hij Mulberry. Hij hield de man staande en vroeg: 'Is er iets wat je me wil zeggen?'

'Jawel, meneer Hugh,' zei Mulberry, duidelijk opgelucht. Hij liet zijn stem dalen. 'Ik zag toevallig enkele documenten die door Simon Oliver, de klerk van meneer Edward, zijn opgesteld.'

'Kom even hierheen.' Hugh betrad de telefoonkamer, en hij sloot de deur achter hem. 'Wat stond er in die documenten?'

'Een voorstel voor een lening aan Cordova. Ter waarde van twee miljoen pond!'

'Ach nee!' zei Hugh geschrokken. 'De bank moet juist minder leningen uitschrijven in Zuid-Amerika, en zeker niet meer!'

'Ik dacht al dat u er zo over zou denken.'

'Waar is dat geld eigenlijk voor bestemd?'

'Om een nieuwe haven aan te leggen in de provincie Santamaria.'

'Dat is weer een plan van Señor Miranda.'

'Ja. Ik vrees dat hij en zijn neef Simon Oliver veel invloed hebben op meneer Edward.'

'Heel goed, Mulberry. Bedankt dat je mij gewaarschuwd hebt. Ik zal proberen hier een oplossing voor te vinden.'

Hugh vergat dat hij wilde telefoneren, en keerde weer terug naar de kamer van de Partners. Zouden de andere Partners toestaan dat Edward dit deed? Misschien wel. Hugh en Samuel hadden niet meer zoveel invloed, aangezien ze zich zouden terugtrekken. De jonge William was niet bang voor een crisis in Zuid-Amerika. Majoor Hartshorn en Sir Harry zouden doen wat hun gezegd werd. En Edward was nu Senior Partner.

Wat moest Hugh doen? Hij was nog in dienst bij de bank, en hij kreeg zijn aandeel in de winst, dus hij had zijn verantwoordelijkheid.

Het probleem was alleen dat Edward niet rationeel dacht, want hij stond volkomen onder invloed van Micky Miranda, zoals Mulberry wel duidelijk had gemaakt.

Was er een mogelijkheid dat Hugh die invloed kon verminderen? Hij

kon aan Edward vertellen dat Micky een moordenaar was. Edward zou hem niet geloven. Maar hij vond toch dat hij het moest proberen. Hij had niets te verliezen. En hij wilde ook beslist iets doen met het griezelige besef dat hij die nacht had gekregen.

Edward was al weg om te lunchen. In een opwelling besloot Hugh hem te volgen.

Hij vermoedde waar Edward naar toe ging, en nam een huurkoets naar de Cowes Club. Onderweg van de City naar Pall Mall dacht hij na hoe hij Edward kon overtuigen, zonder hem in de verdediging te dringen. Maar alle zinnen die hij bedacht klonken kunstmatig, en toen hij bij zijn bestemming was gekomen besloot hij de waarheid onverbloemd te vertellen en er maar het beste van te hopen.

Het was nog vroeg, en hij trof Edward alleen aan in de rooksalon van de club. Edward dronk een fors glas madeira. Hij zag dat Edwards huiduitslag erger was geworden: waar de boord van zijn overhemd langs zijn hals schuurde was de huid rood en rauw.

Hugh ging aan hetzelfde tafeltje zitten en bestelde thee. Toen ze nog jongens waren had Hugh een hartgrondige hekel aan Edward, omdat hij zo lomp was. Maar de laatste jaren zag hij zijn neef eerder als een slachtoffer. Edward was zo geworden, omdat hij onder de invloed stond van twee verdorven mensen: Augusta en Micky. Maar Edward was niet zachtmoediger tegenover Hugh geworden, en hij maakte er geen geheim van dat hij Hugh liever niet als gezelschap aan tafel had. 'Je bent toch niet helemaal hierheen gekomen om alleen een kop thee te drinken?' zei hij. 'Wat wil je van mij?'

Het was een slecht begin, maar daar viel niets meer aan te veranderen. Met een pessimistisch voorgevoel begon Hugh te praten. 'Ik moet je iets vertellen wat je zeker schokkend en afschuwelijk zult vinden.'

'Is het heus?'

'Je zult het moeilijk kunnen geloven, maar toch is het de waarheid. Ik denk dat Micky Miranda een moordenaar is.'

'Ach, hou in hemelsnaam op!' zei Edward kwaad. 'Val me niet lastig met zulke onzin!'

'Luister even, voordat je het idee van de hand wijst,' zei Hugh. 'Ik ga weg bij de bank, en jij bent Senior Partner, dus ik hoef nergens voor te vechten. Maar gisteren heb ik iets ontdekt. Solly Greenbourne wist dat jouw moeder achter die campagne in de pers zat om te verhinderen dat Ben Greenbourne een adellijke titel zou krijgen.'

Edward maakte onwillekeurig een gebaar, alsof het hem bekend in de oren klonk wat Hugh tegen hem zei.

Hugh kreeg meer hoop. 'Ik zit op het juiste spoor, nietwaar?' zei hij, en vervolgde: 'Solly dreigde de transactie met de aandelen voor de Santamaria Spoorweg te annuleren, is het niet?'

Edward knikte.

Hugh leunde naar voren en probeerde zijn opwindning te beheersen.

Edward zei: 'Ik zat aan deze tafel hier, met Micky, toen Solly binnenkwam. Hij was des duivels, maar...'

'Die avond stierf Solly,' vulde Hugh aan.

'Ja... Maar Micky was de hele avond bij mij. We hebben gekaart, en daarna zijn we naar Nellie's gegaan.'

'Hij moet toch even weggeweest zijn. Al was het maar een paar minuten.'

'Nee hoor.'

'Ik heb zelf gezien dat hij de club binnenstapte, ongeveer op het tijdstip dat Solly overreden werd.'

'Dat moet eerder gebeurd zijn.'

'Hij is naar het toilet gegaan, of zoiets.'

'Dan had hij nauwelijks genoeg tijd.' Op Edwards gezicht was een sceptische trek verschenen.

De hoop die Hugh koesterde werd weer minder. Even was het hem gelukt twijfel bij Edward te zaaien, maar dat had niet lang geduurd.

'Jij bent gestoord,' zei Edward. 'Micky is helemaal geen moordenaar. Dat idee is belachelijk.'

Hugh besloot hem te vertellen over Peter Middleton. Het was een wanhopige poging, want als Edward weigerde te geloven dat Micky elf jaar geleden Solly vermoord had, waarom zou hij dan wel geloven dat Micky vierentwintig jaar geleden Peter Middleton gedood had? Maar Hugh moest het proberen. 'Micky heeft Peter Middleton ook vermoord,' zei hij, in het besef dat hij echt voor krankzinnig gehouden kon worden.

'Dat is absurd!'

'Jij denkt dat jij hem vermoord hebt, dat weet ik. Omdat je hem telkens weer onder water duwde, en daarna achter Tonio aan joeg. En je denkt dat Peter te uitgeput was om naar de oever te zwemmen, zodat hij verdronk. Maar er is iets wat je niet weet.'

Ondanks zijn scepsis raakte Edward geïnteresseerd. 'Wat dan?'

'Peter was een geoefend zwemmer.'

'Hij was een slappeling.'

'Ja, maar hij had de hele zomer elke dag gezwommen. Hij was inderdaad een slappeling, maar hij kon urenlang zwemmen. En hij zwom zonder problemen naar de oever, dat heeft Tonio zelf gezien.'

'Wat...' Edward slikte. 'Wat heeft Tonio nog meer gezien?'

'Toen jij langs de helling van de steengroeve omhoog klauterde, heeft Micky het hoofd van Peter onder water gehouden, tot hij verdronken was.'

Hugh was verbaasd dat Edward niet heftig protesteerde. In plaats daarvan vroeg hij: 'Waarom heb je zo lang gewacht met dat aan mij te vertellen?'

'Ik dacht dat je me toch niet zou geloven. Ik zeg het alleen omdat ik geen andere manier weet om jou ervan af te brengen in Cordova te investeren.' Hij keek aandachtig naar de uitdrukking op Edwards gezicht, en vervolgde: 'Maar je gelooft me wel, ja toch?'

Edward knikte.

'Waarom?'

'Omdat ik weet waarom hij het heeft gedaan.'

'Waarom?' herhaalde Hugh. Hij brandde van nieuwsgierigheid. Hij had jarenlang over deze vraag gepiekerd. 'Waarom werd Peter door Micky vermoord?'

Edward nam een slok van zijn madeira, en verviel in stilzwijgen. Hugh was bang dat hij weigerde nog meer te zeggen. Maar uiteindelijk begon Edward weer te praten. 'In Cordova is de familie Miranda erg rijk, maar met hun dollars kunnen ze hier niet veel kopen. Toen Micky naar Windfield kwam, gaf hij zijn toelage voor een heel jaar in enkele weken uit. Maar hij pochte over de rijkdom van zijn familie, en hij was te trots om de waarheid te vertellen. Dus toen zijn geld op was, moest hij wel stelen...'

Hugh herinnerde zich het schandaal dat de school in juni 1866 op zijn grondvesten deed schudden. 'De zes gouden sovereigns die van meneer Offerton gestolen werden,' vroeg hij zich hardop af. 'Was Micky de dief?'

'Ja.'

'Wel allemachtig!'

'En Peter wist dat.'

'Hoe dan?'

'Hij zag Micky uit de kamer van Offerton komen. Toen de diefstal bekend werd, vermoedde hij wat er gebeurd was. Hij zei dat hij het zou vertellen, tenzij Micky zijn misdaad zelf zou opbiechten. We dachten dat we geluk hadden, toen we Peter bij het bassin aantroffen. Toen ik hem onder water duwde, was dat om hem zo bang te maken dat hij het geheim zou bewaren. Maar ik had nooit gedacht dat...'

'Dat Micky hem zou vermoorden.'

'En al die jaren heeft hij mij in de waan gelaten dat het mijn schuld was, en dat hij mij in bescherming nam,' zei Edward. 'Het zwijgn...'

Hugh beseftte dat hij, tegen de verwachting in, het vertrouwen van Edward in Micky op de proef had gesteld. Hij wilde eigenlijk zeggen: nu je weet hoe hij is, moet je maar afzien van dat project voor de aanleg van een haven in Santamaria.

Maar hij moest voorzichtig zijn, en zijn hand niet overspelen. Hij besloot dat hij genoeg had gezegd: Edward moest zijn eigen conclusies maar trekken. Hugh maakte aanstalten om weg te gaan. 'Het spijt me dat ik je deze slag heb toegebracht,' zei hij.

Edward was diep in gedachten, en wreef over de huiduitslag op zijn hals. 'Ja ja,' zei hij vaag.

'Ik moet gaan.'

Edward zei niets. Hij scheen vergeten dat Hugh hier ook was. Hij staarde in zijn glas. Hugh keek hem strak aan, en zag geschrokken dat Edward huilde.

Stilletjes liep hij weg en sloot de deur.

~ 4 ~

Augusta vond het wel prettig weduwe te zijn, niet alleen omdat zwarte kleding haar erg flatteerde. Met haar donkere ogen, haar zilvergrijze haar en de donkere wenkbrauwen was ze een opvallende verschijning in haar rouwkleding.

Joseph was nu vier weken dood, en het was opmerkelijk hoe weinig ze hem miste. Er was niemand meer die klaagde wanneer de biefstuk niet goed doorbakken was, of wanneer er stof lag in de bibliotheek. Een of twee keer per week dineerde ze alleen, maar dat vond ze niet erg. Ze had niet langer de status van echtgenote van de Senior Partner, maar ze was de moeder van de nieuwe Senior Partner. En ze was de douairière gravin van Whitehaven. Ze had alles wat Joseph haar gegeven had, zonder de ergernis van zijn aanwezigheid in eigen persoon.

En misschien zou ze hertrouwen. Ze was achtenvijftig jaar, en niet meer in staat kinderen te baren, maar ze had nog wel de verlangens die ze als meisjesachtige gevoelens beschouwde. Eigenlijk waren die nog erger geworden, na het overlijden van Joseph. Als Micky Miranda haar arm aanraakte, of als hij diep in haar ogen keek, of als hij zijn hand op haar heup liet rusten wanneer hij haar een kamer in begeleidde, voelde ze het sterker dan ooit, en dan werd ze soms duizelig van verlangen.

Terwijl ze zichzelf in de spiegel bekeek, dacht ze: We lijken zoveel op elkaar, Micky en ik, zelfs onze kleuren. We zouden zulke knappe baby's met donkere ogen hebben kunnen verwekken...

Toen ze dit dacht kwam haar blonde zoon met zijn blauwe ogen binnen. Hij zag er niet goed uit. Hij was erg dik geworden, en hij had ernstige problemen met zijn huid. Vaak was hij slecht gehumeurd tegen theetijd, omdat het effect van de wijn die hij bij de lunch had gedronken tegen die tijd was uitgewerkt.

Maar ze moest hem iets belangrijks vertellen, en ze was niet in de stemming vriendelijk te zijn. 'Wat heb ik gehoord? Wil Emily dat jullie huwelijk ongeldig wordt verklaard?'

'Ze wil met iemand anders trouwen,' zei Edward mat.

'Dat kan niet! Ze is toch met jou getrouwd?'

'Niet echt,' zei Edward.

Waar had hij het toch over? Augusta hield erg veel van hem, maar hij kon hoogst irritant zijn. 'Doe niet zo dwaas!' zei ze bits. 'Natuurlijk is ze met jou getrouwd.'

'Ik ben alleen met haar getrouwd, omdat jij dat wilde. En ze stemde alleen in met een huwelijk, omdat haar ouders haar dwongen. We hebben nooit van elkaar gehouden, en...' Hij aarzelde even en zei toen snel: 'Het huwelijk is nooit echt voltrokken.'

Dus dat was het. Augusta was verbaasd dat Edward de moed had zo direct een toespeling te maken op de feitelijke daad: zulke dingen werden niet gezegd in aanwezigheid van een vrouw. Maar ze was niet verbaasd dat het huwelijk een mislukking was, want dat vermoedde ze al jaren. Toch wilde ze het Emily niet zo gemakkelijk maken. 'We kunnen ons geen schandaal permitteren,' zei ze vastbesloten.

'Er komt helemaal geen schandaal...'

'Natuurlijk wel!' brieste Augusta, geërgerd door zijn kortzichtigheid. 'In Londen wordt daar wel een jaar lang over geroddeld, en de boulevardbladen zullen er vol mee staan.' Edward was tegenwoordig Lord Whitehaven, en als een edelman problemen had op seksueel gebied, dan zouden de weekbladen die door het bediendenvolk werden gelezen daar gretig over schrijven.

Edward zei treurig: 'Maar denk je niet dat Emily recht heeft op haar vrijheid?'

Augusta negeerde het zwakke beroep op rechtvaardigheid. 'Kan ze jou dwingen?'

'Ze wil dat ik een verklaring onderteken waarin staat dat het huwelijk

nooit echt voltrokken is. Daarna volgt vrij gemakkelijk een nietigverklaring, schijnt het.'

'En als je niet tekent?'

'Dan wordt het moeilijker. Dit soort dingen is niet zo gemakkelijk te bewijzen.'

'Dat is duidelijk. Dan hoeven we ons geen zorgen te maken. Laten we niet meer over dit gênante onderwerp praten.'

'Maar...'

'Zeg tegen haar dat er geen nietigverklaring komt. Ik wens er niets over te horen!'

'Goed, moeder.'

Augusta was verbaasd dat hij zich zo gewonnen gaf. Hoewel ze uiteindelijk meestal haar zin kreeg, verzette hij zich vaak veel feller. Hij moest aan andere problemen denken, begreep ze. 'Wat scheelt eraan, Teddy?' vroeg ze op zachtere toon.

Hij zuchtte diep. 'Hugh heeft me iets vreselijks verteld,' zei hij.

'Wat dan?'

'Hij beweert dat Micky degene is die Solly Greenbourne heeft vermoord.' Augusta huiverde toen ze dit hoorde. 'Maar hoe dan? Solly werd toch door een koets overreden?'

'Hugh zegt dat Micky hem voor die koets duwde.'

'En geloof jij dat?'

'Micky was die avond bij mij, maar het is mogelijk dat hij even weg is geglipt. Het is niet onmogelijk dat hij het gedaan heeft. Geloof jij het, moeder?'

Augusta knikte. Micky was gevaarlijk en hij had durf: dat maakte hem ook zo aantrekkelijk. Ze twijfelde er niet aan dat hij in staat was een moord te plegen, en ongestraft te blijven.

'Ik kan het maar moeilijk geloven,' zei Edward. 'Ik weet dat Micky nogal hardvochtig is in sommige opzichten, maar dat hij iemand kan vermoorden...'

'Hij is ertoe in staat,' zei Augusta.

'Hoe weet je dat zo zeker?'

Edward keek zo droevig dat Augusta geneigd was haar geheim met hem te delen. Was dat verstandig? Het kon geen kwaad, meende ze. En misschien was het wel goed. De schok van Hughes openbaring scheen Edward bedachtzamer dan gewoonlijk te maken. Misschien was de waarheid zeggen wel goed voor hem: hij werd er serieuzer door. Ze besloot het tegen hem te zeggen. 'Micky heeft jouw oom Seth vermoord,' zei ze.

'Grote god!'

'Micky heeft hem met een kussen laten stikken. Ik betrapte hem op he-terdaad.' Augusta voelde een warme golf in haar lendenen, toen ze weer dacht aan wat er daarna was gebeurd.

Edward zei: 'Maar waarom zou Micky oom Seth willen doden?'

'Hij had toch zoveel haast met de geweren die naar Cordova verscheept moesten worden, weet je nog?'

'Ja, dat kan ik me herinneren.' Edward bleef even stil. Augusta sloot haar ogen, en in gedachten beleefde ze weer de langdurige omhelzing van Micky, in de kamer waar de dode lag.

Edward wekte haar uit haar dagdroom. 'Dan is er nog iets anders, en dat is nog erger. Je herinnert je Peter Middleton?'

'Jazeker.' Augusta zou hem nooit vergeten. Zijn dood had de familie altijd achtervolgd. 'Wat is er met hem?'

'Hugh beweert dat Micky hem vermoord heeft.'

Nu was Augusta wel geschokt. 'Wat? Nee, dat kan ik niet geloven.'

Edward knikte. 'Micky heeft Peters hoofd opzettelijk onder water gehouden, tot hij verdronken was.'

Het was niet de moord, maar vooral de gedachte dat Micky haar verra- den had. 'Dat liegt Hugh.'

'Volgens hem heeft Tonio alles gezien.'

'Maar dat zou betekenen dat Micky ons al die jaren voorgelogen heeft!'

'Ik ben bang dat het de waarheid is, moeder.'

Augusta beseftte met een groeiend gevoel van bezorgdheid dat Edward dit verhaal niet zonder een reden zou geloven. 'Waarom ben jij bereid te gelo- ven wat Hugh allemaal beweert?'

'Omdat ik iets weet wat Hugh niet kon weten, maar het bevestigt zijn ver- haal wel. Kijk, Micky had ooit geld gestolen uit de kamer van een leraar. Pe- ter wist dat, en hij dreigde het te vertellen. Micky wilde hem hoe dan ook het zwijgen opleggen.'

'Micky had altijd geldgebrek,' herinnerde Augusta zich. Ze schudde on- gelovig haar hoofd. 'En al die jaren hebben wij geloofd dat...'

'Dat het mijn schuld was dat Peter verdronken is.'

Augusta knikte.

Edward zei: 'En Micky heeft ons in die waan gelaten. Ik kan het amper geloven, moeder. Ik dacht echt dat ik iemand gedood had, terwijl Micky wist dat het niet zo was. Maar toch heeft hij nooit gezegd wat er werkelijk is gebeurd. Is dat geen vreselijk verraad?'

Augusta keek medelijdend naar haar zoon. 'Laat je hem nu vallen?'

'Dat is onvermijdelijk.' Edward was diep geschokt. 'Maar hij is mijn enige vriend.'

Augusta was bijna in tranen. Ze keken elkaar aan, en dachten aan wat er gebeurd was, en waarom.

Edward zei: 'Bijna vijftientig jaar lang hebben we hem behandeld alsof hij een lid van onze familie was. En nu blijkt dat hij een monster is.'

Een monster, dacht Augusta. Het was waar.

En toch hield ze van hem. Zelfs al had hij drie mensen vermoord, ze hield van Micky Miranda. Ook al had hij haar bedrogen, ze wist dat ze zich in zijn armen zou storten, wanneer hij nu de kamer binnenstapte.

Ze keek naar haar zoon, en aan zijn gezicht zag ze dat Edward er net zo over dacht. Ze had het diep in haar hart geweten, maar nu drong het pas goed tot haar door.

Edward hield ook van Micky.

~ 1 ~

Micky Miranda maakte zich zorgen. Hij zat in de lounge van de Cowes Club en rookte een sigaar, terwijl hij zich afvroeg wat hij gedaan had waardoor Edward beledigd was. Edward vermeed hem. Hij bleef weg uit de club, hij ging niet naar Nellie's bordeel, en hij verscheen zelfs niet bij Augusta tegen theetijd. Micky had hem al een week niet gezien.

Hij had aan Augusta gevraagd wat er aan de hand was, maar ze zei dat ze het niet wist. Ze deed wel een beetje vreemd tegen hem, en hij vermoedde dat ze het wel wist maar niet wilde zeggen.

Dit was in geen twintig jaar gebeurd. Af en toe was Edward gepikeerd door iets wat Micky deed, en dan kon hij gemelijk zijn, maar dat duurde nooit langer dan een dag of twee. Deze keer was het veel ernstiger, wat kon betekenen dat de investeringen voor een nieuwe haven in Santamaria gevaar liepen.

De laatste tien jaar had Pilasters Bank ongeveer een keer per jaar obligaties van Cordova uitgegeven. Het geld werd deels gebruikt voor de aanleg van spoorwegen, irrigatiewerken en mijnbouw, en deels waren het gewoon leningen aan de regering. Maar elke keer had de familie Miranda er direct of indirect profijt van, en papa Miranda was na de president de machtigste man in het land geworden.

Micky had bij elke transactie commissie opgestreken – hoewel niemand dat binnen de bank wist – en hij was daardoor zelf heel vermogend geworden. En zijn behendigheid in het leveren van kapitaal had hem tot een van de belangrijkste figuren in de politieke wereld van Cordova gemaakt, en hij was ontegenzeggelijk de erfgenaam van de macht die zijn vader had.

En papa wilde een revolutie ontketen.

De plannen waren al gemaakt. Het leger van Miranda zou naar het zuiden oprukken via de spoorweg, en de hoofdstad belegeren. Tegelijkertijd zou er een aanval volgen op Milpita, de havenstad aan de Grote Oceaan, waarlangs de hoofdstad bevoorraad werd.

Maar revoluties kosten geld. Papa had Micky opdracht gegeven de grootst mogelijke lening los te krijgen, twee miljoen pond sterling, om wapens en voorraden te kopen voor een burgeroorlog. En papa had hem een

geweldige beloning toegezegd. Als papa eenmaal president was, dan zou Micky premier worden, met gezag over iedereen, behalve papa zelf. En hij zou ook benoemd worden tot opvolger en zelf president worden, als papa stierf.

Dat had hij altijd al gewild.

Hij zou terugkeren naar zijn vaderland als een triomfantelijke held, als erfgenaam van de troon, en als rechterhand van de president. Hij zou heersen over zijn neven en ooms, en over zijn oudste broer, wat hem nog de meeste voldoening gaf.

Maar nu dreigde dat alles in gevaar te komen door Edward. Edward had een essentiële rol in zijn plannen. Micky had ervoor gezorgd dat de Pilasters onofficieel het monopolie hadden in de handel met Cordova, zodat het aanzien en de macht van Edward binnen de bank versterkt werd. Dat had succes: Edward was nu Senior Partner, en dat was hij nooit zonder hulp geworden. Maar niemand anders in de financiële gemeenschap van Londen had de kans gekregen deskundigheid te verwerven op het gebied van de handel met Cordova. Het gevolg was dat andere banken niet genoeg wisten van de situatie om daar investeringen te doen. En ze waren dubbel argwanend als Micky met een voorstel kwam, omdat dan vermoed werd dat Pilasters het al had afgekeurd. Micky had geprobeerd geld voor Cordova los te krijgen bij andere banken, maar dat was altijd tevergeefs geweest.

Daarom was de stuurse houding van Edward erg verontrustend. Micky had er slapeloze nachten van. En aangezien Augusta onwillig was iets te vertellen over het probleem kon Micky het aan niemand vragen: zelf was hij de enige vriend van Edward.

Terwijl hij rookte en piekerde, zag hij Hugh Pilaster. Het was zeven uur, en Hugh droeg avondkleding. Hij had een glas in zijn hand, en wachtte kennelijk op anderen om te gaan dineren.

Micky mocht Hugh niet, en hij wist dat dat gevoel wederzijds was. Maar misschien wist Hugh wel wat er aan de hand was. En Micky had niets te verliezen door het aan hem te vragen. Daarom stond hij op en liep naar het tafeltje van Hugh. 'Goedenavond, Pilaster,' groette Micky.

'Zo, Miranda.'

'Heb jij je neef Edward de laatste tijd nog gezien? Hij lijkt wel van de aardbodem verdwenen.'

'Hij komt elke dag naar de bank.'

'Aha.' Micky aarzelde. Hugh had hem geen stoel aangeboden, en daarom vroeg hij: 'Mag ik gaan zitten?' Zonder het antwoord af te wachten liet hij zich op een stoel zakken. Op gedempte toon zei hij: 'Weet jij toevallig of ik iets gedaan heb waardoor Edward beledigd is?'

Hugh keek even peinzend voor zich uit, en zei toen: 'Ik kan het net zo goed aan je vertellen. Edward heeft ontdekt dat jij Peter Middleton hebt vermoord, en dat je vierentwintig jaar lang tegen hem gelogen hebt.'

Micky sprong bijna uit zijn stoel. Hoe was het mogelijk dat het geheim ontdekt was? Hij wilde dat vragen, maar beseftte dat hij zoiets niet kon zeggen zonder schuld te bekennen. In plaats daarvan veinsde hij kwaadheid en ging met een ruk staan. 'Ik zal die woorden maar zo snel mogelijk vergeten,' zei hij, en liep de zaal uit.

Na enkele momenten beseftte hij dat hij nog steeds weinig van de politie hoefde te vrezen. Niemand kon bewijzen wat hij gedaan had, en het was allemaal zo lang geleden gebeurd dat het gerechtelijk onderzoek niet meer heropend zou worden. Het echte gevaar was dat Edward zou weigeren de twee miljoen pond die papa nodig had beschikbaar te stellen.

Hij moest Edward op andere gedachten brengen. En daarvoor moest hij hem spreken.

Deze avond kon hij niets doen, want hij moest aanwezig zijn bij een diplomatieke receptie in de Franse ambassade, en daarna was hij uitgenodigd voor een souper met enkele conservatieve parlamentsleden. Maar de volgende dag ging hij tegen lunchtijd naar Nellie's, hij liet April wekken en haalde haar over een briefje aan Edward te zenden, waarin ze hem 'iets speciaals' beloofde, als hij die avond naar haar bordeel zou komen.

Micky nam de beste kamer, en bestelde Henrietta, het meisje dat Edwards favoriet was: ze was slank en had kort donker haar. Hij gaf haar instructies dat ze zich als een man in avondkleding moest steken, compleet met hoge hoed, omdat Edward zo'n uitmonstering sexy vond.

Om half tien die avond wachtte hij op Edward. In de kamer was een groot hemelbed, er stonden twee sofa's en er was een grote open haard, de gebruikelijke wastafel, en er hingen obscene schilderijen met taferelen waarop te zien was hoe een slaafse dienaar allerlei standjes probeerde met het bleke lichaam van een heel mooi jong meisje. Micky ging op de fluwelen sofa liggen, alleen gekleed in een zijden kamerjas, en dronk van zijn brandy, terwijl Henrietta hem gezelschap hield.

Ze raakte al spoedig verveeld. 'Vind jij die schilderijen mooi?' vroeg ze.

Hij haalde zijn schouders op en gaf geen antwoord. Hij wilde niet met haar praten, want hij had erg weinig belangstelling voor wat vrouwen dachten. Seks vond hij alleen leuk omdat het hem een gevoel van macht gaf, maar verder beschouwde hij het als een tamelijk mechanisch gebeuren. Vrouwen en mannen werden altijd verliefd op hem, en hij werd nooit moe

hun verliefdheid te gebruiken om hen te gebruiken en te vernederen. Zelfs zijn jeugdige hartstocht voor Augusta Pilaster werd gevoed door de wens deze wilde merrie te temmen en te berijden.

Wat dat betreft had Henrietta hem niets te bieden: het was geen uitdaging macht over haar uit te oefenen, en ze wond hem niet op. En een vrouw die al prostituée was vernederen zou hem ook geen bevrediging geven. Daarom rookte hij zijn sigaar en piekerde of Edward wel zou komen.

Een uur verstreek, en nog een. Micky begon de moed te verliezen. Kon hij Edward op de een of andere manier bereiken? Het was erg moeilijk in contact te komen met een man die dat niet wilde. Hij kon 'niet thuis' zijn, of niet beschikbaar op zijn werk. Micky kon voor het bankgebouw blijven wachten tot Edward naar buitenkwam om te lunchen, maar dat was onwaardig. En als Edward wilde kon hij Micky eenvoudig negeren. Vroeg of laat zouden ze elkaar wel ontmoeten bij een of andere gelegenheid, maar dat kon nog weken duren, en zo lang kon Micky niet wachten.

Maar toen, kort voor middernacht, stak April haar hoofd om de deur en kondigde aan: 'Hij is er.'

'Eindelijk,' zei Micky opgelucht.

'Hij drinkt een glaasje, maar hij zei dat hij geen zin heeft in kaarten. Hij komt denk ik over een paar minuten naar boven.'

Micky raakte gespannen, want hij had Edward bijna een kwart eeuw laten lijden onder de gedachte dat hij Peter Middleton had vermoord, terwijl Micky de enige was die daar schuld aan had. Edward om vergeving vragen was wel veel gevraagd.

Maar Micky had een plan.

Hij liet Henrietta op de sofa zitten, met de hoed diep voor haar ogen, en met haar benen over elkaar geslagen, terwijl ze een sigaret rookte. Hij draaide de gaslampen lager en ging op het bed zitten, achter de deur.

Na enkele ogenblikken kwam Edward de kamer binnen. In het schemerige licht zag hij niet dat Micky op het bed zat. Hij bleef in de deuropening staan, keek naar Henrietta, en zei: 'Hallo... Wie ben jij?'

Ze keek op en zei: 'Hallo, Edward.'

'O, ben jij het.' Hij sloot de deur en kwam naar haar toe. 'Nou, is dat 'iets bijzonders' waar April het over had? Ik heb je wel eens eerder met een hoge hoed gezien.'

'Nee, ik ben het,' zei Micky, en hij kwam van het bed.

Edward fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik wil jou helemaal niet zien,' zei hij en wilde naar de deur lopen.

Micky versperde hem de weg. 'Zeg me tenminste waarom niet. We zijn toch al heel lang vrienden?'

'Ik heb de waarheid ontdekt over de dood van Peter Middleton.'

Micky knikte. 'Krijg ik een kans het uit te leggen?'

'Hoezo, uitleggen?'

'Waarom ik zo'n vreselijke fout heb kunnen maken. En waarom ik nooit de moed heb gehad het op te biechten.'

Edward keek hem vragend aan.

Micky zei: 'Ga toch even naast Henrietta zitten, en laat me uitpraten.'

Edward aarzelde.

'Alsjeblieft?' vroeg Micky.

Edward ging op de sofa zitten. Micky liep naar het buffet en schonk een glas brandy in. Edward nam het glas met een hoofdknik aan. Henrietta ging dicht naast hem zitten, en pakte zijn arm. Edward nam een slokje, keek om zich heen en zei: 'Ik haat die schilderijen.'

'Ik ook,' beaamde Henrietta. 'Ze bezorgen mij de koude rillingen.'

'Mond dicht, Henrietta,' waarschuwde Micky.

'Neem me niet kwalijk hoor,' zei Henrietta verontwaardigd.

Micky ging op de andere sofa zitten en keek Edward aan. 'Ik heb fouten gemaakt, en ik heb je verraden,' begon hij. 'Maar ik was toen zestien jaar, en verder zijn we ons leven lang bevriend geweest. Wil je dat allemaal vergooien, omdat ik als schooljongen fouten maakte?'

'Je had me in de afgelopen vijftientig jaar toch ooit de waarheid kunnen opbiechten?' zei Edward verontwaardigd.

Micky trok een bedroefd gezicht. 'Dat had ik kunnen doen, en ook moeten doen. Maar als je eenmaal gelogen hebt, dan is het erg moeilijk de waarheid te zeggen. Het zou onze vriendschap bedorven hebben.'

'Niet noodzakelijk,' vond Edward.

'Maar nu is dat wel gebeurd, of niet soms?'

'Ja,' beaamde Edward, maar zijn stem beefde onzeker.

Micky begreep dat het moment was aangebroken om alle registers open te trekken.

Hij ging staan en deed zijn kamerjas uit.

Hij wist dat hij er goed uitzag: hij was nog slank, en zijn huid was glad, behalve waar zijn borst en kruis behaard was.

Henrietta kwam meteen overeind van de sofa, en ze knielde voor hem. Micky keek naar Edward. Verlangen lichtte op in zijn ogen, maar toen verscheen een koppige trek op zijn gezicht en hij keek weg.

Wanhopig speelde Micky zijn laatste kaart uit.

'Laat ons alleen, Henrietta,' zei hij.

Ze keek verschrikt, maar stond op en verliet de kamer.

Edward staarde naar Micky. 'Waarom zei je dat?' vroeg hij.

'We hebben haar toch nergens voor nodig?' antwoordde Micky. Hij deed een stap naar de sofa, zodat zijn kruis maar een paar centimeter van Edwards gezicht was. Hij stak tastend zijn hand uit, raakte Edwards hoofd aan, en begon teder zijn haar te strelen. Edward verroerde zich niet.

Micky zei: 'We hebben het toch beter, zonder haar?'

Edward slikte moeilijk, maar hij zei niets.

'Ja toch?' drong Micky aan.

Eindelijk gaf Edward antwoord. 'Ja,' fluisterde hij. 'Ja...'

De week daarop betrad Micky voor het eerst de statige kamer van de partners in Pilasters Bank.

Hij had al zeventien jaar zakelijke contacten gelegd voor de bank, maar wanneer hij kwam werd hij naar een van de andere werkkamers geleid, en dan ging een bode Edward halen uit de kamer van de partners. Micky had het vermoeden dat een geboren Engelsman veel gemakkelijker werd toegelaten in dat heiligdom. Hij beseftte dat hij altijd een buitenstaander zou blijven in Londen, ook al hield hij van de stad.

Nerveus spreidde hij het ontwerp van de haven bij Santamaria uit op de grote tafel in het midden van het vertrek. Op de tekeningen was een geheel nieuw havengebied aan de Atlantische kust van Cordova te zien, met scheepswerven en een spoorwegverbinding.

Niets van dit alles zou ooit aangelegd worden. De twee miljoen pond zouden meteen in de oorlogskas van de familie Miranda verdwijnen. Maar het ontwerp en de schetsen waren vakkundig gemaakt, en als het een serieus plan was dan zou het waarschijnlijk ook een winstgevend geheel worden.

Maar omdat het hele plan bedrog was, moest het wel een van de grootste fraudes in de geschiedenis zijn.

Terwijl Micky uitleg gaf over de plannen, de bouwmaterialen, de arbeidskosten, accijnzen en de verwachte inkomsten, had hij moeite zijn kalmte te bewaren. Zijn hele carrière, de toekomst van zijn familie en het lot van zijn vaderland hingen af van de beslissing die vandaag in deze kamer genomen zou worden.

De partners waren ook gespannen. Ze waren alle zes aanwezig: de twee aangetrouwde partners, majoor Hartshorn en Sir Harry Tonks, Samuel, de jonge William, Edward en Hugh.

Er zou een strijd geleverd worden, maar de kant van Edward stond sterker, want hij was de Senior Partner. Majoor Hartshorn en Sir Harry deden altijd wat de Pilaster-vrouwen hun influisterden, en de vrouwen kregen hun instructies van Augusta, dus ze zouden Edward steunen. Samuel stond vermoedelijk aan de kant van Hugh. Wat de jonge William koos was niet te voorspellen.

Edward was enthousiast, zoals verwacht. Hij had Micky vergiffenis geschonken, en ze waren nu weer dik bevriend. Dit was het eerst grote project dat hij als Senior Partner zou beginnen. Hij was trots dat hij met zo'n groot project kon beginnen in zijn nieuwe functie.

Sir Harry nam daarna het woord. 'Het voorstel is grondig doordacht, en we hebben al tien jaar goede ervaringen met beleggingen in Cordova. Het lijkt me een aantrekkelijk plan.'

Zoals verwacht kwam Hugh met bezwaren. Hugh had Edward de waarheid over de dood van Peter Middleton verteld, en hij wilde ongetwijfeld voorkomen dat deze lening verstrekt werd. 'Ik heb bekeken wat er de laatste keren gebeurd is met leningen aan Zuid-Amerika,' zei hij, en deelde tabellen uit.

Micky bestudeerde de getallen, terwijl Hugh verder sprak. 'De rente is gestegen van zes procent, drie jaar geleden, tot zeveneneenhalf procent in het afgelopen jaar. Ondanks die stijging is het aantal onverkochte obligaties telkens hoger.'

Micky wist genoeg van financiële zaken om te begrijpen wat dit betekende: beleggers vonden Zuidamerikaanse obligaties steeds minder aantrekkelijk. Hughs kalme uiteenzetting en de harde logica van zijn betoog maakten Micky woedend.

Hugh sprak verder: 'En bovendien was de bank bij de laatste drie uitgiften gedwongen om obligaties terug te kopen op de markt, om de prijs op peil te houden.' Micky begreep dat de getallen in de tabel het probleem nog benadrukten.

'De consequentie van onze aanwezigheid in die overvoerde markt is wel dat we nu voor bijna een miljoen pond aan obligaties van Cordova hebben. Dus onze bank loopt een groot risico in dat gebied.'

Het was een sterk argument. Micky probeerde kalm te blijven en hij bedacht dat hij tegen de lening zou stemmen, wanneer hij zelf partner was. Maar dit project kon niet alleen met zuiver financiële argumenten behandeld worden. Er stond meer op het spel dan geld alleen.

Enkele ogenblikken bleef het stil. Edward keek kwaad, maar hij wist zich te beheersen, omdat het voordeliger was wanneer een van de andere partners tegen Hughs argumenten protesteerde.

Uiteindelijk zei Sir Harry: 'Dat is duidelijk, Hugh, maar ik denk toch dat je het wat te somber ziet.'

George Hartshorn viel hem bij. 'We zijn het er allemaal over eens dat het een goed plan is. Het risico is klein, en de winst kan aanzienlijk zijn. Ik denk dat we het moeten doen.'

Micky wist al van tevoren dat deze twee Edward zouden steunen. Hij wachtte op het oordeel van de jonge William.

Maar Samuel nam eerst het woord. 'Ik begrijp dat jullie allemaal aarzelen om een veto uit te spreken over het eerste grote project van de nieuwe Senior Partner,' zei hij. Aan zijn stem was te horen dat ze geen vijanden in verschillende kampen waren, maar redelijke personen die het wel eens zouden worden, met een beetje goede wil. 'Misschien zijn jullie niet geneigd veel belang te hechten aan de mening van twee partners die hun vertrek al hebben aangekondigd. Zelf heb ik twee keer zoveel ervaring als alle anderen in deze kamer met zulke zaken, en vergeet niet dat Hugh waarschijnlijk de meest succesvolle bankier ter wereld is. We hebben allebei het gevoel dat dit project riskanter is dan het lijkt. Laat echter persoonlijke overwegingen er niet toe leiden welgemeend advies in de wind te slaan.'

Samuel was een goed spreker, vond Micky, maar zijn mening was van tevoren al duidelijk. Nu keek iedereen naar de jonge William.

Eindelijk nam hij het woord. 'Zuidamerikaanse beleggingen lijken altijd riskanter,' begon hij. 'Als we daar in het verleden voor teruggedeinsd waren, dan zouden we veel winstgevende zaken gemist hebben.' Dit klonk goed, vond Micky. William sprak verder: 'Ik denk niet dat er een financiële ineenstorting komt. Cordova is steeds sterker geworden, onder het bewind van president Garcia. Ik geloof dat we kunnen rekenen op groeiende winsten in de toekomst. We moeten eerder meer dan minder van zulke projecten aantrekken.'

Micky haalde opgelucht adem. Hij had gewonnen.

Edward zei: 'Vier partners zijn voor, en twee tegen.'

'Wacht even,' zei Hugh.

God verhoede dat Hugh iets achter de hand heeft gehouden, dacht Micky. Hij klemde zijn kaken op elkaar. Hij kon het wel uitschreeuwen, maar hij moest zich beheersen.

Edward keek stuurs naar Hugh: 'Wat is er? De meeste stemmen zijn voor het plan.'

'Stemmen is altijd een laatste redmiddel geweest, in deze kamer,' zei Hugh. 'Wanneer er onenigheid is tussen de Partners, dan proberen we tot een compromis te komen waar iedereen zich in kan vinden.'

Micky zag dat Edward het voorstel meteen van tafel wilde vegen, maar William vroeg: 'Waar denk je aan, Hugh?'

'Laat mij iets aan Edward vragen,' stelde Hugh voor. 'Weet jij zeker dat we alle, of bijna alle obligaties kunnen verkopen?'

'Ja, als de prijs gunstig is,' zei Edward. Het was duidelijk dat hij niet wist waar Hugh naar toe wilde. Micky had een akelig voorgevoel dat hij buiten spel gemanoeuvreed zou worden.

Hugh vervolgde: 'Maar waarom verkopen we de obligaties dan niet op provisiebasis, in plaats van bij intekening?'

Micky onderdrukte een vloek. Dit was niet wat hij wilde. Wanneer een bank ter waarde van een miljoen pond aandelen uitgaaf, werd meestal de garantie gegeven dat onverkochte aandelen weer teruggenomen werden, zodat degene aan wie de lening verstrekt werd het volle bedrag in handen kreeg. In ruil voor die garantie had de bank recht op een forse provisie. De andere methode was de aandelen te koop aanbieden zonder garantie. De bank nam dan geen risico, en kreeg een veel lager percentage. Het risico bleef dan echter bij de lener, en in dit stadium wilde Micky geen enkel risico nemen.

William bromde. 'Hmm. Dat is wel een goede gedachte.'

Hugh was sluw geweest, begreep Micky mismoedig. Als Hugh zich meteen fel tegen het hele voorstel had gekeerd zou hij weggestemd zijn. Maar hij had een manier geopperd om het risico te beperken. En bankiers beperken het risico altijd graag.

Sir Harry zei: 'Als we alles verkopen, verdienen we toch zestigduizend pond, zelfs als de provisie verminderd is. En als we niet alle schuldbewijzen verkopen, hebben we een groot verlies vermeden.'

Zeg toch iets, Edward! dacht Micky vertwijfeld. Edward verloor de controle over deze vergadering. Maar hij scheen niet te weten wat hij moest doen om de leiding weer in handen te krijgen.

Samuel zei: 'En we kunnen bovendien een unanieme beslissing noteren, wat altijd plezierig is.'

Er klonk instemmend gemompel.

Micky probeerde wanhopig: 'Ik kan niet beloven dat mijn opdrachtgevers daarmee akkoord gaan. In het verleden heeft de bank altijd leningen aan Cordova uitgegeven. Wanneer jullie besluiten dat beleid te veranderen...' Hij aarzelde. 'Dan zou ik wel eens naar een andere bank kunnen gaan.' Het was een loos dreigement, maar zouden de anderen dat weten?

William was beledigd. 'Dat recht heb je. Een andere bank taxeert de risico's misschien anders.'

Micky beseftte dat zijn dreigement de oppositie alleen maar versterkte.

Haastig voegde hij eraan toe: 'De leiders in mijn land hechten veel waarde aan een goede verstandhouding met Pilasters Bank, en ze willen die relatie niet in gevaar brengen.'

Edward zei: 'Die gevoelens zijn wederzijds.'

'Bedankt.' Micky begreep dat er niets meer gezegd hoefde te worden.

Hij rolde de ontwerptekeningen van het havengebied op. Hij was verslagen, maar hij wilde de strijd nog niet opgeven. Die twee miljoen pond was de sleutel naar het presidentschap van zijn land. Die moest hij bemachtigen.

Edward en Micky hadden afgesproken samen te lunchen in de Cowes Club. Dat was bedoeld om hun triomf te vieren, maar er viel nu weinig te vieren.

Tegen de tijd dat Edward arriveerde, had Micky bedacht wat hij moest doen. Zijn enige kans was Edward in het geheim proberen over te halen tegen de beslissing van de partners in te gaan, en de lening uit te schrijven zonder het tegen hen te zeggen. Het was een gedurfde en misschien wel criminele daad. Maar er was geen alternatief.

Micky zat al aan een tafeltje toen Edward binnenkwam. 'Ik ben erg teleurgesteld over wat er vanochtend besloten is,' zei Micky meteen.

'Dat was de schuld van mijn vervloekte neef Hugh,' antwoordde Edward, terwijl hij ging zitten. 'Bestel een glas madeira voor me.'

'Het probleem is dat wanneer de lening niet gegarandeerd is het onzeker blijft of die haven ooit aangelegd wordt.'

'Ik heb mijn best gedaan,' zei Edward klaaglijk. 'Je hebt het gezien, want je was er zelf bij.'

Micky knikte. Helaas was dat waar. Als Edward briljant anderen kon manipuleren – zoals zijn moeder – dan had hij Hugh misschien verslagen. Maar als Edward die capaciteiten wel had, zou hij niet naar Micky luisteren. Toch kon hij bezwaar maken tegen het plan dat Micky bedacht had. Micky pijnigde zijn hersens, zoekend naar manieren om Edward te overreden of te dwingen.

Ze bestelden hun lunch. Toen de kelner weer weg was zei Edward: 'Ik heb erover gedacht een eigen woning te betrekken. Ik woon al te lang bij mijn moeder.'

Micky deed zijn best geïnteresseerd te lijken. 'Je wilt een huis kopen?'

'Een kleine woning. Ik hoef geen paleis, met tientallen dienstmeisjes die overal kolen op het vuur gooien. Een bescheiden huishouden, dat door een butler en een handvol bedienden gevoerd kan worden.'

'Maar je hebt toch alles wat je nodig hebt in Whitehaven House?'

'Alles, behalve privacy.'

Micky begreep waar Edward op doelde. 'Je wilt niet dat je moeder precies weet wat jij doet...'

'Jij zou bijvoorbeeld bij mij willen logeren,' zei Edward, en hij keek Micky indringend aan.

Micky zag opeens hoe hij zijn idee kon verwezenlijken. Hij veinsde dat hij bedroefd was en schudde zijn hoofd. 'Als jij eindelijk een huis hebt gevonden ben ik waarschijnlijk al weg uit Londen.'

Edward keek hem geschrokken aan. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Als ik dat geld voor de nieuwe haven niet bij elkaar krijg, word ik zeker teruggedroepen door de president.'

'Je kunt niet teruggaan!' riep Edward uit. Zijn stem klonk angstig.

'Dat wil ik ook niet, maar ik heb geen keus.'

'Die obligaties worden heus wel verkocht, daar ben ik zeker van,' zei Edward.

'Ik hoop het maar, want anders...'

Edward sloeg met zijn vuist op tafel, zodat de glazen dansten. 'Had Hugh mij die lening maar laten garanderen!'

Micky zei nerveus: 'Ik neem aan dat jij je moet neerleggen bij de beslissing van de Partners?'

'Uiteraard. Hoezo?'

'Nou...' Micky aarzelde. Hij probeerde nonchalant te blijven. 'Je kunt niet negeren wat er vandaag besloten is, en jouw personeel de lening gegarandeerd laten uitgeven, zonder het tegen de anderen te zeggen, of wel?'

'Dat zou ik kunnen doen, denk ik,' zei Edward zorgelijk.

'Jij bent uiteindelijk de Senior Partner. Dat betekent toch wel iets?'

'Reken maar.'

'Simon Oliver zou de papieren discreet in orde kunnen maken. Hem kun je vertrouwen.'

'Ja.'

Micky kon nauwelijks geloven dat Edward zo gretig instemde. 'Het betekent misschien het verschil tussen hier blijven of teruggedroepen worden naar Cordova.'

De kelner bracht een fles wijn en schonk voor beiden een glas in.

Edward zei: 'Het komt op een dag allemaal uit...'

'Maar dan is het al te laat. En je kunt het afdoen als een fout van het personeel.' Micky wist dat het een onwaarschijnlijke fout was, en hij betwijfelde of Edward ermee akkoord zou gaan.

Maar Edward negeerde de opmerking. 'Als jij hier blijft...' Hij zweeg en sloeg zijn ogen neer.

'Ja?'

'Als jij in Londen blijft, wil je dan soms de nacht in mijn nieuwe huis doorbrengen?'

Dat was het enige waar Edward belangstelling voor had, besepte Micky triomfantelijk. Hij glimlachte zo innemend mogelijk. 'Jazeker wil ik dat.'

Edward knikte. 'Dat is alles wat ik wil. Ik zal het vanmiddag met Simon bespreken.'

Micky pakte zijn wijnglas. 'Op onze vriendschap,' proostte hij.

Edward klinkte met zijn glas en hij glimlachte verlegen. 'Op de vriendschap.'

~ 2 ~

Zonder waarschuwing nam Edwards vrouw Emily haar intrek in 'Whitehaven House.

Hoewel iedereen het als Augusta's huis beschouwde, had Joseph het nagelaten aan Edward. En daarom was het onmogelijk Emily de toegang te ontzeggen: dat zou vermoedelijk een reden voor echtscheiding zijn geweest, en dat was precies wat Emily wilde bereiken.

In feite was Emily de baas in huis, terwijl Augusta slechts geduld werd als bewoonster. Als Emily openlijk de confrontatie met Augusta was aangegaan, dan zou er een heftige strijd gevolgd zijn. Augusta zou dat best willen, maar Emily was te sluw om haar aan te vallen. 'Het is ook jouw huis,' zei Emily zoetsappig. 'Je moet doen wat je maar wilt.' Die vernederende opmerking maakte Augusta razend.

Emily had zelfs de titel van Augusta gekregen: als echtgenote van Edward was ze nu gravin Whitehaven, terwijl Augusta douairière was, sinds de dood van haar man.

Augusta gaf nog steeds bevelen aan de bedienden, alsof ze het huis bestierde, en wanneer ze de kans kreeg ging ze tegen Emily's bevelen in. Emily klaagde niet. Maar de bedienden werden wel opstandig. Ze waren meer op Emily gesteld dan op Augusta – volgens Augusta omdat ze veel te zachtzinnig met het personeel omging – en de bedienden slaagden erin Emily een gerieflijk bestaan te geven, ondanks de pogingen van Augusta dat te verhinderen.

Het machtigste wapen dat een werkgever heeft is dreigen met ontslag, en weigeren een getuigschrift mee te geven. Niemand zou een ontslagen werk-

nemer dan in dienst willen nemen. Maar Emily had dit wapen afgenomen van Augusta, met een gemak dat bijna beangstigend was. Op een dag bestelde Emily zeetong voor de lunch. Augusta veranderde dat in zalm, maar er werd tong geserveerd. Augusta ontsloeg de kok op staande voet, maar Emily gaf hem een lovend getuigenschrift mee, zodat hij in dienst werd genomen door de hertog van Kingsbridge, en tegen een hoger salaris. Voor het eerst waren de bedienden van Augusta niet meer bang voor haar.

Emily's kennissen kwamen in de middag naar Whitehaven House. Het theeritueel werd geleid door de vrouw des huizes. Emily glimlachte dan mierzoet en smeekte Augusta of ze die taak op zich wilde nemen, maar dan moest Augusta wel hoffelijk tegen de kennissen van Emily zijn, en dat was bijna even erg als Emily de rol van gastvrouw laten spelen.

Het diner was nog erger. Augusta leed eronder als haar gasten dan vertelden hoe meelevend Lady Whitehaven was dat ze haar schoonmoeder aan het hoofdeinde van de tafel liet zitten.

Augusta was buiten spel gezet, en dat was een nieuwe ervaring voor haar. Gewoonlijk was haar grootste dreigement dat iemand uit de kring van haar gunstelingen verbannen kon worden, maar dat was precies wat Emily wilde, en daarom was ze niet bang te maken.

Augusta nam zich steeds vastberadener voor nooit toe te geven.

Anderen begonnen Edward en Emily uit te nodigen voor sociale gebeurtenissen. Emily ging erheen, of Edward haar nou wel of niet vergezelde. Dat begon op te vallen. Als Emily naar Leicester was, viel de vervreemding van haar echtgenoot niet op, maar wanneer ze allebei in de stad waren kon het gênant worden.

Ooit was Augusta onverschillig voor wat er in de society gedacht werd. Het was traditie in zakenmilieus de aristocraten te beschouwen als frivool, of erger: als gedegenereerd. Maar Augusta had die eenvoudige middenstandstrots al lang geleden achter zich gelaten. Ze was douairière van Whitehaven, en verlangde naar de goedkeuring van de Londense elite. Ze kon niet verkroppen dat haar zoon voor de invitaties van hooggeplaatsten bedankte, en daarom dwong ze hem toch te gaan.

Deze avond deed zich ook zo'n gelegenheid voor. De markies van Hockcastle was in Londen, voor een debat in het Hogerhuis, en de markiezin gaf een diner voor haar kennissen die niet op het platteland waren om daar te jagen. Edward en Emily zouden er naar toe gaan, evenals Augusta.

Maar toen Augusta in haar zwartzijden avondjurk de trap afdaalde, zag ze Micky Miranda in avondkleding en met een glas whisky in de salon. Haar hart bonsde toen ze hem zag, zo aantrekkelijk in zijn witte vest en met

de hoge boord. Hij ging staan en kuste haar hand. Ze was blij met de jurk die ze had aangetrokken, want het décolleté was diep en deed haar boezem fraai uitkomen.

Edward had Micky laten vallen, toen hij hoorde hoe Peter Middleton werkelijk verdronken was, maar dat had slechts enkele dagen geduurd, en nu waren ze nauwer dan ooit met elkaar bevriend. Augusta was blij. Ze kon niet boos zijn op Micky. Ze had altijd geweten dat hij gevaarlijk was, maar dat maakte hem nog begerenswaardiger. Ze was soms bang voor hem, omdat ze wist dat hij drie mensen vermoord had, maar die angst was opwindend. Hij was de meest gewetenloze man die ze ooit ontmoet had, en ze wilde alleen maar dat hij haar op de vloer dwong en haar onteerde.

Micky was nog getrouwd. Hij kon waarschijnlijk wel van Rachel scheiden, als hij dat wilde – er waren hardnekkige geruchten over een romance tussen haar en Dan, de broer van Maisie Robinson, die een radicaal lid van het parlement was – maar het was onmogelijk zolang hij ambassadeur was.

Augusta ging op een Egyptische sofa zitten, met de bedoeling dat Micky naast haar zou gaan zitten, maar tot haar teleurstelling zocht hij een plaats tegenover haar. Ze voelde zich afgewezen en zei: 'Waarom ben je hier eigenlijk?'

'Edward en ik gaan naar een bokswedstrijd.'

'Nee, dat gebeurt niet. Hij moet naar een diner bij de markies van Hocastle.'

'Aha.' Micky keek weifelend. 'Ik vraag me af of ik me vergist heb of hij...'

Augusta was er zeker van dat Edward verantwoordelijk was en betwijfelde of het wel een fout was. Hij ging maar al te graag naar een bokswedstrijd, en probeerde zich zo te onttrekken aan zijn verplichting aanwezig te zijn bij het diner. Daar wilde ze meteen een stokje voor steken. 'Je kunt beter alleen gaan, Micky.'

Er verscheen een opstandige blik in zijn ogen, en even dacht ze dat hij haar zou trotseren. Verloor ze haar macht over deze jongeman? Maar hij kwam langzaam overeind en zei: 'Ik ga maar, als jij het aan Edward wil uitleggen.'

'Uiteraard.'

Maar het was al te laat. Voordat Micky bij de deur was, kwam Edward binnen.

Augusta zag dat zijn huid erg rood was: bij zijn keel en nek tot aan zijn ene oor. Ze maakte zich daar zorgen over, maar de dokter zei dat het niet ernstig was.

Handenwrijvend zei Edward: 'Hier heb ik me op verheugd.'

Augusta zei zo gezaghebbend mogelijk: 'Edward, je kunt niet naar die bokswedstrijd gaan.'

Hij keek als een klein kind dat te horen krijgt dat pakjesavond niet door-
gaat. 'Waarom niet?' vroeg hij klaaglijk.

Even had Augusta medelijden met hem, en ze wilde hem bijna tegemoet-
komen. Toen vermande ze zich en zei: 'Je weet heel goed dat we verwacht
worden bij het diner van de markies van Hocastle.'

'Dat is toch niet vanavond?'

'Je weet wel beter.'

'Ik ga er niet naar toe.'

'Je moet!'

'Maar gisteravond heb ik al met Emily buiten de deur gedineerd!'

'Dat gebeurt dan vanavond weer.'

'Waarom zijn we verdomme eigenlijk uitgenodigd?'

'Vloek niet in het bijzijn van je moeder! We zijn uitgenodigd, omdat het
kennissen van Emily zijn!'

'Emily kan gaan, als ze daar zin in heeft...' Hij zag de blik van Augusta en
maakte zijn zin niet af.

'Doe niet zo belachelijk.'

'Ik denk dat ik zelf wel kan bepalen waar ik naar toe ga, moeder.'

'Je kunt zulke aanzienlijke personen niet beledigen!'

'Ik wil die bokswedstrijd zien!'

'Je mag daar niet heen!'

Op dat moment kwam Emily binnen. Ze voelde meteen de geladen sfeer
in de kamer, en vroeg: 'Wat is er aan de hand?'

Edward zei: 'Ga dat ellendige stuk papier halen, dat ik van jou moet on-
dertekenen!'

'Waar heb je het over?' vroeg Augusta. 'Wat is dat voor stuk papier?'

'Mijn akkoord met de nietigverklaring.'

Augusta huiverde van afschuw, en ze besefte opeens dat dit bepaald niet
toevallig was. Emily had dit met opzet zo beraamd. Haar bedoeling was Ed-
ward zo te ergeren dat hij bereid was alles te ondertekenen, als hij maar van
haar verlost was. En Augusta had haar zelfs ongewild geholpen door te ei-
sen dat Edward aan zijn sociale verplichtingen voldeed. Ze voelde zich een
dwaas, want ze had zich laten manipuleren. En nu had Emily bijna bereikt
wat ze wilde.

Augusta zei: 'Emily! Blijf hier!'

Emily glimlachte superieur en liep de kamer uit.

Augusta wendde zich naar Edward. 'Jij stemt niet in met die nietigverkla-
ring!'

'Ik ben veertig, moeder,' zei Edward kalm. 'Ik sta aan het hoofd van het

familiebedrijf, en dit is mijn huis. Jij gaat me niet vertellen wat ik moet doen of laten.'

Er stond een koppige trek op zijn gezicht, en de akelige gedachte be- kroop Augusta dat hij haar inderdaad voor de eerste keer in zijn leven zou trotseren.

Ze werd onzeker en voelde zich angstig.

'Kom eens hier zitten, Teddy,' zei ze zacht.

Met tegenzin ging hij naast haar zitten.

Ze strekte haar hand uit en streelde zijn hals, maar hij deinsde achteruit.

'Jij kunt niet voor jezelf opkomen,' zei ze. 'Dat heb je nooit gekund. Daarom hebben Micky en ik je altijd in bescherming genomen, al sinds je op school zat.'

Hij keek haar nog opstandiger aan. 'Misschien wordt het tijd dat daar een einde aan komt.'

Een gevoel van paniek bekreop Augusta. Het leek wel zeker dat ze haar greep op hem verloor.

Voordat ze iets kon zeggen kwam Emily weer binnen, met een officieel document in haar handen. Ze legde het vel papier op de Moorse schrijftafel, waar pen en inkt gereedstonden.

Augusta keek naar het gezicht van haar zoon. Was hij soms banger voor zijn vrouw dan voor zijn moeder? Even dacht Augusta eraan het papier weg te grissen en de pennen in het haardvuur te gooien. Maar ze wist zich te beheersen. Misschien was het beter toe te geven en te doen alsof het niet echt belangrijk was. Maar dat was zinloos: ze had haar standpunt ingenomen, en de nietigverklaring verboden. Iedereen zou weten dat ze verslagen was.

Ze zei tegen Edward: 'Je moet ontslag nemen bij de bank, als je dat document ondertekent.'

'Ik zou niet weten waarom,' antwoordde hij. 'Het is iets anders dan een echtscheiding.'

Emily zei: 'De kerk heeft geen bezwaren tegen nietigverklaring, als er maar goede gronden voor zijn.' Het klonk als een citaat: kennelijk had ze dit zorgvuldig gecontroleerd.

Edward ging aan het bureau zitten, zocht een pen uit en doopte de pen in een zilveren inktpot.

Augusta deed nog een laatste poging hem te weerhouden 'Edward!' riep ze met een stem die beefde van woede. 'Als jij tekent, spreek ik nooit meer een woord tegen je!'

Hij aarzelde, en zette de pen toen op het papier. Iedereen was doodstil. Zijn hand bewoog, en het krassen van de pen klonk als het rollen van de donder.

Edward legde de pen neer.

'Hoe durf je je moeder zo te behandelen?' vroeg Augusta, en de snik in haar stem was oprecht.

Emily vloaide de inkt droog, en pakte het document op.

Augusta ging tussen Emily en de deur staan.

Zowel Micky als Edward keken roerloos en gespannen toe, terwijl de beide vrouwen tegenover elkaar stonden.

Augusta gebod: 'Geef hier!'

Emily deed een stap naar haar toe, aarzelde even en gaf Augusta toen een klap in haar gezicht.

De klap kwam hard aan, en Augusta schreeuwde het uit van verbijstering en pijn. Ze wankelde achteruit.

Emily liep snel langs haar heen, opende de deur, en verliet de kamer met het document in haar hand geklemd.

Augusta liet zich in een stoel zakken en begon te huilen.

Ze hoorde dat Edward en Micky de kamer verlieten.

Ze voelde zich oud, verslagen en alleen.

~ 3 ~

De uitgifte van obligaties ter waarde van twee miljoen pond voor de aanleg van een haven bij de kust van Santamaria werd een mislukking, veel erger dan Hugh gevreesd had. Op de sluitingsdatum was er slechts voor vierhonderdduizend pond verkocht, en de volgende dag daalde de koers scherp. Hugh was erg blij dat hij Edward had overgehaald de schuldbekentenissen op provisiebasis te verkopen, en niet gegarandeerd.

De volgende maandag bracht zijn klerk Jonas Mulberry een overzicht van de zakelijke resultaten van de vorige week, en een afschrift werd aan alle partners overhandigd. Voordat Mulberry de kamer weer uit was merkte Hugh dat er iets niet klopte. 'Wacht even, Mulberry,' zei hij. 'Dit is niet in orde.' Er was een opmerkelijke vermindering van kasgeld van meer dan een miljoen pond. 'Er is toch geen groot bedrag opgevraagd, of wel soms?'

'Niet dat ik weet, meneer Hugh,' zei Mulberry.

Hugh keek om zich heen. Alle partners waren aanwezig, met uitzondering van Edward, die nog niet gearriveerd was. 'Kan iemand zich herinneren dat er een grote opname aan kasgeld is geweest, de vorige week?'

Niemand had een verklaring.

Hugh ging staan. 'Laten we dit eens controleren,' zei hij tegen Mulberry. Ze gingen samen naar de werkkamer van de hoofdklerk. Het bedrag was te groot om per kas opgenomen te zijn. Het moest een interbancaire transactie zijn. Hugh herinnerde zich van de periode dat hij zelf klerk was, dat er een dagboek werd bijgehouden van dergelijke transacties. Hij ging aan een bureau zitten en zei tegen Mulberry: 'Zoek het interbancaire dagboek voor me, wil je?'

Mulberry pakte een groot kasboek van een plank en legde het voor Hugh op tafel. Een andere klerk keek op. 'Is er iets waarmee ik kan helpen, meneer Hugh? Ik houd dat kasboek persoonlijk bij.' Hij keek zorgelijk, en Hugh begreep dat de man bang was dat hij een ernstige fout had gemaakt.

'Jij heet Clemmow, nietwaar?' zei Hugh.

'Jawel, sir.'

'Welke grote bedragen zijn verleden week opgenomen? Bedragen van meer dan een miljoen pond, bedoel ik?'

'Dat was er maar een,' zei de klerk meteen. 'De Santamaria Haven Company heeft een miljoen pond opgenomen. Om precies te zijn achthonderd-duizend, want dat is het bedrag van de lening, na aftrek van de provisie.'

Hugh stond met een ruk op. 'Maar zoveel geld is er niet bijeengebracht! Er is voor niet meer dan vierhonderdduizend aan kapitaal beschikbaar!'

Clemmow werd bleek. 'De uitgifte bedroeg twee miljoen pond...'

'Maar de lening was niet gegarandeerd. De afspraak was dat het op provisiebasis zou gaan!'

'Ik heb de balans gecontroleerd. Een miljoen achthonderdduizend.'

'Wel verdomme!' vloekte Hugh hartgrondig. Alle klerken in de kamer keken naar hem. 'Laat me dat dossier zien!'

Een klerk aan de andere kant van de kamer pakte een groot boek, liep ermee naar Hugh en opende het op een pagina die gemarkeerd was met 'Santamaria Havenproject'.

Er waren slechts drie bedragen genoteerd: een krediet van twee miljoen pond, een schuld van tweehonderdduizend pond provisie aan de bank, en een transactie met een andere bank.

Hugh werd lijkkleek. Het geld was verdwenen. Als het per ongeluk gecrediteerd was, kon de fout gemakkelijk hersteld worden. Maar het geld was de volgende dag van de bank gehaald. Dat wees op een zorgvuldig uitgedachte fraude. 'Mijn god! Iemand zal in de gevangenis verdwijnen voor deze streek,' zei hij wraaklustig. 'Wie heeft die gegevens genoteerd?'

'Dat deed ik, sir,' zei de klerk die hem het boek had gegeven. Hij sidderde van angst.

'En wie gaf je instructies?'

'Het is mijn gewone werk.'

'Wie gaf je dan opdracht?'

'Meneer Oliver.'

Simon Oliver was in Cordova geboren, en hij was bovendien een neef van Micky Miranda. Hugh vermoedde meteen dat Micky achter deze fraude zat.

Hugh wilde zijn onderzoek niet voortzetten onder de ogen van wel twintig klerken. Hij had er al spijt van dat ze nu wisten wat er aan de hand was. Maar toen hij de gegevens wilde controleren wist hij nog niet dat hij een grootscheeps bedrog aan het licht zou brengen.

Oliver was de klerk van Edward, en hij werkte samen met Mulberry, op de verdieping van de partners. 'Ga de heer Oliver zoeken en breng hen naar de kamer van de Partners,' zei Hugh tegen Mulberry. Hij wilde het onderzoek daar voortzetten, in aanwezigheid van de andere partners.

'Dat doe ik meteen, meneer Hugh,' zei Mulberry. 'En jullie: allemaal weer aan het werk,' zei hij tegen de andere klerken. Die keerden weer terug naar hun bureaus en pakten hun pen op, maar nog voordat Hugh uit de kamer was, brak er opgewonden geroezemoes los.

Hugh keerde terug naar de kamer van de Partners. 'Er is een ernstige fout gemaakt,' zei hij grimmig. 'De Santamaria Haven Company heeft het volle bedrag van de lening uitbetaald gekregen, terwijl er voor slechts vierhonderdduizend pond aan aandelen is verkocht.'

De Partners schrokken hevig. 'Hoe heeft dat voor den duivel kunnen gebeuren?' vroeg William.

'Het geldbedrag werd op hun rekening geboekt, en is toen meteen door-gesluisd naar een andere bank.'

'Wie is daar verantwoordelijk voor?'

'Ik denk dat Simon Oliver dat gedaan heeft. Hij is Edwards klerk. Ik laat hem halen maar ik vrees dat de schurk al aan boord van een schip zit, op weg naar Cordova.'

Sir Harry vroeg: 'Kunnen we dat geld terugkrijgen?'

'Dat weet ik niet. Misschien is het al uit het land gebracht.'

'Maar ze kunnen toch geen haven aanleggen met gestolen geld?'

'Misschien willen ze helemaal geen haven aanleggen. Het kon wel eens een grote zwendel zijn.'

'Grote god!'

Mulberry kwam de kamer in, en tot Hughs verbazing, was hij in gezelschap van Simon Oliver. Dat wees erop dat Oliver het geld niet verduisterd had. In zijn hand hield hij een dik contract, en hij keek angstig: Hughs op-

merking dat iemand in de gevangenis zou verdwijnen was ongetwijfeld tegen hem herhaald.

Zonder inleiding zei Oliver: 'De aandelenuitgifte voor Santamaria was gegarandeerd. Dat staat in het contract.' Hij hield Hugh het document voor, en zijn hand beefde.

Hugh zei: 'De Partners hadden besloten dat deze effecten alleen op provisiebasis verkocht zouden worden.'

'Meneer Edward heeft me gezegd dat ik een garantiecontract moest opstellen.'

'Kun je dat bewijzen?'

'Ja!' Hij gaf Hugh een ander vel papier. Dit was een overzicht met de belangrijkste bepalingen van het contract, en bestemd voor de klerk die het complete contract moest opstellen. De woorden waren in Edwards handschrift geschreven, en er stond inderdaad dat de lening gegarandeerd was.

Het was duidelijk. Edward was verantwoordelijk. Er was geen fraude gepleegd, en het geld kon niet teruggevorderd worden. De hele transactie was volkomen legaal. Hugh was teleurgesteld en woedend.

'Goed, Oliver. Je kunt weer gaan,' zei hij.

Oliver bleef staan. 'Ik mag aannemen dat er geen verdenkingen meer op mij gericht zijn, meneer Hugh?'

Hugh was er niet van overtuigd dat Oliver helemaal onschuldig was, maar hij moest wel zeggen: 'Jou valt niet te verwijten wat je in opdracht van Edward hebt gedaan.'

'Dank u wel, sir,' zei Oliver, en hij verdween uit de kamer.

Hugh keek naar de Partners. 'Edward is tegen onze gezamenlijke beslissing ingegaan,' zei hij verbitterd. 'Hij heeft de voorwaarden van de lening achter onze rug veranderd. En dat heeft ons een miljoen vierhonderdduizend pond gekost.'

Samuel liet zich op zijn stoel zakken. 'Wat vreselijk,' zuchtte hij.

Sir Harry en majoor Hartshorn keken verbijsterd.

William vroeg: 'Zijn we nu failliet?'

Hugh beseftte dat de vraag aan hem gesteld werd. Was de bank failliet? Dat was onvoorstelbaar. Hij dacht even na. 'Technisch gezien niet, maar onze kasreserve is wel met bijna anderhalf miljoen pond gedaald. Maar de uitgegeven aandelen staan aan de andere kant van de balans, en die zijn bijna de aankoopprijs waard. Dus onze baten wegen op tegen de schulden. We zijn nog solvent.'

Samuel voegde er aan toe: 'Zolang de koers van die aandelen niet keldert.'

'Inderdaad. Als er iets gebeurt waardoor de koers van effecten in Zuid-

Amerika scherp daalt, dan hebben we grote problemen.' De gedachte dat de machtige Pilasters Bank er nu zo zwak voorstond maakte hem woedend op Edward.

Sir Harry vroeg: 'Kunnen we deze kwestie geheimhouden?'

'Dat betwijfel ik,' antwoordde Hugh. 'Ik vrees dat ik het in de kamer van de klerken niet discreet heb gehouden. Het nieuws zal nu wel verspreid zijn in het gebouw, en dan is het na de lunch in de hele City bekend.'

Jonas Mulberry stelde een praktische vraag. 'Hoe staat het met onze liquiditeit, meneer Hugh? We hebben voor het einde van de week een groot bedrag aan contanten nodig, voor de vaste betalingen. We kunnen die aandelen in de Santamaria Haven niet verkopen, want dat zou de koers drukken.'

Dat was inderdaad waar. Hugh dacht even na over het probleem, en zei toen: 'Ik zal een miljoen pond van de Colonial Bank lenen. De oude Cunliffe zal het wel stilhouden. Daarmee redden we het wel.' Hij keek om zich heen naar de anderen. 'Voorlopig is het probleem opgelost, maar de bank is aanmerkelijk verzwakt. Op de middellange termijn moeten we onze positie zo snel mogelijk versterken.'

William merkte op: 'En wat doen we met Edward?'

Hugh wist wat Edward te doen stond: hij moest ontslag nemen. Maar hij wilde dat iemand anders die uitspraak deed, en daarom bleef hij zwijgen.

Uiteindelijk zei Samuel: 'Edward moet ontslag nemen bij de bank. Niemand van ons kan hem ooit nog vertrouwen.'

William zei: 'Hij zou zijn kapitaal weg kunnen halen.'

'Dat kan hij niet doen,' zei Hugh. 'We hebben het niet eens aan contanten. Dat dreigement maakt nu geen indruk meer.'

'Uiteraard,' begreep William. 'Daar had ik niet aan gedacht.'

Sir Harry vroeg: 'Wie wordt er dan Senior Partner?'

Er viel een stilte. Samuel verbrak die met de woorden: 'Ach, hemel, dat is toch duidelijk? Wie heeft het bedrog van Edward ontdekt? Wie nam meteen maatregelen in deze crisis? Naar wie keken jullie allemaal, vragend om leiding? Het laatste uur zijn alle beslissingen door één persoon genomen. De anderen hebben alleen maar vragen gesteld, en hulpeloos voor zich uitgekeken. Jullie weten best wie die nieuwe Senior Partner moet worden.'

Hugh was verrast door deze opmerkingen. Zijn aandacht was voortdurend bij de problemen van de bank, en hij had geen moment gedacht aan zijn eigen positie. Nu begreep hij dat Samuel gelijk had. De anderen hadden vooral een afwachtende houding aangenomen. Sinds hij de wekelijkse tabel had bekeken, had hij zich al gedragen alsof hij Senior Partner van Pilasters

Bank was. Hij keek naar William, Harry en George. Ze keken allemaal beschamd. Ze hadden deze ramp veroorzaakt door Edward tot Senior Partner te benoemen. Nu begrepen ze dat Hugh gelijk had gehad. Ze wensten dat ze eerder naar hem hadden geluisterd, en ze wilden hun fout herstellen. Hij zag aan hun gezichten dat ze wilden dat hij de leiding op zich zou nemen.

Maar dat moesten ze wel zelf zeggen.

Hij keek William aan, die de oudste aanwezige was, na Samuel. 'Wat denk jij ervan?'

Hij aarzelde heel even. 'Ik denk dat jij Senior Partner moet worden, Hugh,' zei hij.

'Majoor Hartshorn?'

'Mee eens.'

'Sir Harry?'

'Zeker. En ik hoop dat je de taak op je neemt.'

Het was gebeurd. Hugh kon het nauwelijks geloven.

Hij haalde diep adem. 'Bedankt voor jullie vertrouwen. Ik neem de uitdaging aan. Ik hoop dat ik ons door deze calamiteit kan loodsen, en dat onze reputatie en ons kapitaal in stand blijven.'

Op dat moment kwam Edward binnen.

Er viel een pijnlijke stilte. Ze hadden over hem gesproken alsof hij dood was, en daarom was het een schok hem opeens in levende lijve te zien.

Eerst merkte hij de gespannen sfeer niet op. 'Het is een chaos in huis,' zei hij. 'Er wordt overal gefluisterd, en iedereen loopt maar heen en weer zonder dat er behoorlijk gewerkt wordt. Wat is er toch aan de hand?'

Niemand zei iets.

Op zijn gezicht was eerst ontsteltenis te lezen, en daarna schuldbewustheid. 'Wat is er?' vroeg hij, maar Hugh zag dat Edward het zelf al wist. 'Zeg toch waarom jullie me zo aanstaren,' drong hij aan. 'Ik ben uiteindelijk Senior Partner.'

'Nee, dat ben je niet,' verbeterde Hugh hem. 'Dat ben ik.'

~ 1 ~

Dorothy Pilaster trouwde met burggraaf Nicholas Ipswich in de Kensington Methodist Hall op een koude, heldere ochtend in november. De kerkdienst was eenvoudig, maar de preek duurde lang. Na afloop was er een lunch, bestaande uit soep, zeetong uit Dover, geroosterde korhoen, en als nagerecht perziksorbet, geserveerd voor de driehonderd gasten die in een verwarmde tent in de tuin naast Hughs huis bijeen waren gekomen.

Hugh was heel gelukkig. Zijn zuster zag er stralend uit, en haar kersverse echtgenoot was charmant tegen iedereen. Maar de gelukkigste van allemaal was de moeder van Hugh. Ze glimlachte welwillend, en zat naast de vader van de bruidegom, de hertog van Norwich. Voor het eerst in vierentwintig jaar was ze niet in het zwart gekleed: ze droeg een blauwgrijze kasjmier combinatie, die fraai afstak bij haar dikke zilvergrijze haar en haar kalme grijze ogen. Haar leven was getekend door de zelfmoord van Hughs vader, en ze had lange jaren in armoede geleefd, maar nu ze in de zestig was had ze alles wat ze verlangde. Haar knappe dochter was burggravin Ipswich, en ze zou op zekere dag hertogin van Norwich worden. Haar zoon was welgesteld, succesvol in zaken, en Senior Partner van Pilasters Bank. 'Ik dacht vroeger dat ik ongelukkig was,' fluisterde ze tegen Hugh, tussen de gangen van de lunch. 'Maar daarin heb ik me vergist.' Ze legde haar hand op zijn arm, met een gebaar als een zegening. 'Ik ben juist heel erg bevoorrecht.' Hugh kon wel huilen toen hij dat hoorde.

Omdat geen van de vrouwen in het wit gekleed wilde gaan, uit angst te concurreren met de bruid, en evenmin in het zwart, want dat paste meer bij een begrafenis, vormden de vrouwen een fleurig geheel. Ze hadden kennelijk warme kleuren uitgekozen, om de kilte van de herfst te verdrijven: helderoranje, diepgeel, felrood en fuchsiaroze. De heren waren in het zwart, wit en grijs, zoals gebruikelijk. Hugh droeg een zwart jasje met fluwelen revers en manchetten, maar hij ging tegen de conventie in door een helderblauwe zijden das te dragen, het enige excentrieke aan hem. Hij stond tegenwoordig zo in aanzien dat hij soms weemoed had naar de tijd dat hij nog het zwarte schaap in de familie was.

Hij nam een slokje van de Château Margaux, zijn favoriete rode wijn. Het

was een uitgebreide lunch, ter ere van deze bruiloft, en Hugh was blij dat hij zich dit kon permitteren. Maar hij voelde ook iets van schuld als hij eraan dacht dat Pilasters Bank zo verzwakt was. De bank bezat nog altijd voor een miljoen vierhonderdduizend pond aan beleggingen in het havenproject van Santamaria, plus de andere investeringen in Cordova die bijna een miljoen waard waren. Maar die effecten konden niet verkocht worden zonder het risico een koersval te veroorzaken, en daar was Hugh bang voor. Het zou minstens een jaar kosten, voordat de balans weer in evenwicht was gebracht. Maar hij had de bank door de eerste crisis heen gelooft, en nu was er voldoende aan kasgeld om de normale uitbetalingen te doen in de nabije toekomst. Edward kwam helemaal niet meer op kantoor, hoewel hij officieel Partner zou blijven tot het einde van het financiële jaar. De situatie was onder controle, tenzij er een onverwachte catastrofe zou komen, zoals oorlog, een aardbeving, of een plaag. Alles bij elkaar meende hij dat hij zijn zuster wel een kostbare bruiloft kon aanbieden.

En het was ook goed voor Pilasters Bank. Iedereen in de financiële wereld wist dat de bank meer dan een miljoen had verloren bij de financiering van de haven bij Santamaria. Maar door deze grootse partij werd duidelijk gemaakt dat de Pilasters nog altijd onmetelijk rijk waren. Een goedkope trouwerij zou eerder argwaan hebben gewekt.

Dotty's bruidsschat van honderdduizend pond was op de rekening van haar echtgenoot gestort, maar het geld bleef bij de bank, en leverde vijf procent aan rente op. Nick kon het geld opnemen, maar hij had het niet meteen nodig. Hij nam kleinere bedragen op om de hypotheken van zijn vader af te lossen en om diens bezittingen te reorganiseren. Hugh was blij dat hij niet al het geld in een keer opvroeg, want grote kasopnames drukten op het bedrijf.

Iedereen wist dat Dotty een grote bruidsschat had gekregen. Hugh en Nick hadden dat niet helemaal geheim kunnen houden, en dit was een nieuwtje dat snel de ronde deed. Nu werd er overal in Londen over gesproken. Hugh vermoedde dat dit aan de helft van alle tafeltjes het gespreksonderwerp was. Hij keek om zich heen en wisselde een blik met een van de gasten die niet gelukkig was, maar zich eerder miserabel en ellendig voelde, als een eunuch die naar een orgie kijkt: zijn tante Augusta.

'De society van Londen is helemaal gedegenereerd,' zei Augusta tegen kolonel Mudford.

'Ik vrees dat u gelijk heeft, Lady Whitehaven,' beaamde hij hoffelijk.

'Afkomst telt tegenwoordig niet meer,' vervolgde ze. 'En joden worden overal toegelaten.'

‘Wat u zegt.’

‘Ik was de eerste gravin van Whitehaven, maar de Pilasters vormden al een eeuw lang een aanzienlijke familie, voordat ze vereerd werden met een adellijke titel. En tegenwoordig kan iemand wiens vader matroos was al edelman worden, als hij maar een fortuin heeft verdiend met het verkopen van worstjes.’

‘Inderdaad.’ Kolonel Mudeford wendde zich naar de vrouw aan zijn andere zijde en vroeg: ‘Mevrouw Telston, mag ik u nog wat saus opdienen?’

Augusta verloor haar belangstelling voor de kolonel. Ze keek kniezend naar deze bijeenkomst die ze gedwongen moest bijwonen. Hugh Pilaster, de zoon van de failliet verklaarde Tobias, schonk Château Margaux voor meer dan driehonderd gasten; Leana Pilaster, de weduwe van Tobias, zat naast de hertog van Norwich; Dorothy Pilaster, de dochter van Tobias, was getrouwd met burggraaf Ipswich, en ze had een grote bruidsschat gekregen. Terwijl haar eigen zoon Teddy, de nakomeling van de grote Joseph Pilaster, het veld had moeten ruimen als Senior Partner, en zijn huwelijk zou spoedig nietig verklaard worden.

Er bestonden geen regels meer! Iedereen kon tegenwoordig deel uitmaken van de society. En alsof het bewijs meteen geleverd werd, zag ze de grootste parvenu van allemaal: de weduwe van Solly Greenbourne, die vroeger gewoon Maisie Robinson heette. Het was toch verbazend dat Hugh het lef had haar uit te nodigen: deze vrouw met een leven dat alleen uit schandalen bestond. Eerst was ze in wezen een prostituée geweest, daarna was ze met de rijkste jood in heel Londen getrouwd. En nu gaf ze leiding aan een kraamkliniek waar even verdorven vrouwen als zichzelf hun bastaardkinderen ter wereld konden brengen. Toch zat ze daar, aan het volgende tafeltje, in een jurk met de kleur van een nieuwe koperen penny, en ze was in ernstig gesprek met de gouverneur van de Bank of England. Waarschijnlijk sprak ze over ongehuwde moeders. En hij luisterde naar haar!

‘Stelt u zich eens voor dat u zelf in de positie van ongehuwd dienstmeisje verkeert,’ zei Maisie tegen de gouverneur. Hij keek geschrokken op, en ze moest een grijns onderdrukken. ‘Denk eens aan de consequenties wanneer een vrouw moeder wordt: dan verlies je je baan en je huis. Je hebt geen middelen van bestaan, en je kind heeft geen vader. Zou je dan bij jezelf denken: O, maar mijn kind kan geboren worden in dat leuke ziekenhuis van mevrouw Greenbourne, in Southwark, dus ik hoef het niet te laten? Uiteraard niet. Mijn ziekenhuis moedigt meisjes niet aan zich amoreel te gedragen. Ik help alleen voorkomen dat ze in de goot belanden.’

Maisie's broer Dan, die aan haar andere zijde zat, mengde zich in het gesprek: 'Het is te vergelijken met de nota Bankbeleid die ik in het parlement verdedig, want dan zullen de banken verplicht worden zich te verzekeren, en dat beschermt de kleine beleggers.'

'Daar weet ik van,' knikte de gouverneur.

Dan sprak verder: 'Sommige critici zeggen dat het faillissementen bevordert, doordat bankroet gaan minder pijnlijk wordt. Maar dat is onzin. Geen enkele bankier wil failliet gaan, wat de omstandigheden ook zijn.'

'Dat is waar.'

'Als een bankier een transactie sluit, dan denkt hij er niet aan dat een weduwe in Bournemouth haar laatste spaarcenten kwijt kan raken – hij maakt zich alleen zorgen over zijn eigen welstand. En daarom doet het laten lijden van onwettige kinderen niets om gewetenloze heren te ontmoedigen hun dienstmeisjes te verleiden.'

'Ik begrijp wat u bedoelt,' zei de gouverneur met een gepijnigde trek op zijn gezicht. 'Het is... eh... wel een heel originele vergelijking.'

Maisie vond dat haar gezelschap wel genoeg gekweld was, en ze lieten de gouverneur zijn aandacht weer op zijn korhoen richten.

Dan zei tegen haar: 'Is het jou opgevallen dat adellijke titels altijd aan de verkeerde personen worden verleend? Kijk maar naar Hugh en zijn neef Edward. Hugh is eerlijk, hij heeft talenten en hij werkt hard, terwijl Edward lui en dom is. En toch is Edward nu Earl van Whitehaven, terwijl Hugh gewoon meneer Pilaster is gebleven.'

Maisie probeerde niet naar Hugh te kijken. Hoewel ze blij was dat ze uitgenodigd was, vond ze het toch pijnlijk hem te midden van zijn familieleden te zien. Zijn vrouw, zijn moeder en zuster vormden samen een gesloten familiekring, waar zij buitengesloten werd. Ze wist dat zijn huwelijk met Nora ongelukkig was: dat bleek duidelijk uit de manier waarop ze met elkaar spraken, zonder elkaar ooit aan te raken, of te glimlachen, en zonder tederheid. Maar dat was geen troost. De anderen vormden een familie waar ze nooit deel van zou uitmaken.

Ze wenste dat ze nooit naar deze bruiloft was gekomen.

Een bediende kwam naast Hugh staan en zei op gedempte toon: 'Er is telefoon voor u, van de bank, sir.'

'Ik kan nu niet aan het toestel komen,' antwoordde Hugh.

Even later kwam de butler naar hem. 'De heer Mulberry is aan de telefoon, en hij vraagt naar u.'

'Ik kan nu echt niet met hem praten!' zei Hugh geërgerd.

'Heel goed, sir.' De butler keerde zich om en wilde weglopen.

'Nee, wacht even,' zei Hugh. Mulberry wist dat Hugh aan de maaltijd zat. Hij was een intelligent en verantwoordelijk man. Hij zou nooit aandringen Hugh te spreken, tenzij er een echt dringende reden voor was.

Heel dringend.

Hugh voelde een koude rilling van angst.

'Ik kan hem beter te woord staan,' besloot hij, en ging staan met de woorden: 'Excuseer me, moeder, ik moet even weg.'

Hij liep haastig de tent uit, over het gazon en ging het huis binnen. De telefoon stond in de bibliotheek. Hij pakte de hoorn op en zei: 'Met Hugh Pilaster?'

Hij hoorde de stem van zijn klerk. 'Met Mulberry, sir. Het spijt me dat ik...'

'Wat is er gebeurd?'

'Er is een telegram gekomen uit New York. In Cordova is oorlog uitgebroken.'

'Oh nee!' Dit was catastrofaal nieuws voor Hugh, voor zijn familie en voor de bank.

'Het is eigenlijk een burgeroorlog,' verduidelijkte Mulberry. 'Een revolutie. De familie Miranda heeft de hoofdstad Palma aangevallen.'

Hugh's hart bonkte in zijn keel. 'Is bekend hoe sterk ze zijn?' Als deze opstand snel neergeslagen kon worden, was er nog hoop.

'President Garcia is gevlucht.'

'Dat zal best.' Het betekende dat de situatie ernstig was. Inwendig vervloekte hij Edward en Micky hartgrondig. 'Verder nog iets?'

'Er is nog een telegram gekomen, van ons kantoor in Cordova, maar dat moet nog gedecodeerd worden.'

'Bel me weer als het ontcijferd is.'

'Dat zal ik doen, sir.'

Hugh draaide aan de slinger, vroeg om de telefonist en gaf de naam van een effectenmakelaar die voor de bank werkte. Hij wachtte terwijl de man aan de telefoon werd geroepen. 'Danby? Met Hugh Pilaster. Wat gebeurt er met de aandelen in Cordova?'

'We bieden ze voor de helft van de prijs aan, maar niemand koopt iets.'

De halve prijs, dacht Hugh. Dan is Pilasters Bank al failliet. Wanhoop deed zijn hart ineenkrimpen. 'Hoe ver zal de koers nog zakken?'

'Tot nul, vrees ik. Niemand koopt obligaties van een regering die in een burgeroorlog verwickeld is.'

Nul. Pilasters had zojuist tweeëneenhalf miljoen pond verloren. Er was

geen hoop meer de balans in evenwicht te brengen. Hugh klemde zich aan elke strohalm vast en zei: 'Stel dat de rebellen de komende uren verslagen worden. Wat gebeurt er dan?'

'Ik denk niet dat iemand nog effecten in dat land wil kopen,' zei Danby. 'Beleggers zullen eerst afwachten en toekijken. Op zijn best zal het vijf tot zes weken duren, voordat het vertrouwen terugkeert.'

'Juist.' Hugh wist dat Danby gelijk had. De effectenmakelaar bevestigde alleen de vermoedens van Hugh.

'Zeg, Pilaster, jullie bank redt het toch wel?' Zijn stem klonk bezorgd. 'Jullie moeten heel wat van die aandelen hebben. Het gerucht ging dat er maar weinig verkocht werd voor dat havenproject.'

Hugh aarzelde. Hij had een hekel aan liegen. Maar als hij de waarheid vertelde, was het afgelopen met de bank. 'We hebben inderdaad meer effecten in Cordova dan ik wil, Danby. Maar we hebben nog andere bronnen.'

'Mooi zo.'

'Ik moet terug naar mijn gasten.' Hugh wilde helemaal niet terug naar de feestgangers, maar hij wilde de indruk wekken dat hij volkomen kalm was. 'Ik bied een lunch aan voor driehonderd gasten, omdat mijn zuster vanochtend getrouwd is.'

'Dat heb ik gehoord. Gefeliciteerd.'

'Tot ziens.'

Voordat hij een ander nummer kon aanvragen, werd hij weer door Mulberry gebeld. 'De heer Cunliffe van de Colonial Bank is hier, sir,' zei hij. Hugh hoorde de paniek in Mulberry's stem. 'Hij vraagt om terugbetaling van de lening.'

'Hij kan barsten!' zei Hugh fel. De Colonial Bank had een miljoen pond aan Pilasters geleend, om de crisis voorlopig te bezweren, maar dat bedrag was onmiddellijk opeisbaar. Cunliffe had het nieuws gehoord, en gezien dat de koers van de aandelen in Cordova gehalveerd was. Hij begreep dat Pilasters Bank in ernstige moeilijkheden verkeerde. Het was vanzelfsprekend dat hij zijn geld terug wilde, voordat de bank failliet ging.

En dit was nog maar de eerste bank. Andere bedrijven zouden spoedig volgen. Morgenochtend zou er een rij beleggers voor de loketten staan om hun geld op te eisen. En Hugh zou niet in staat zijn hun te betalen.

'Hebben we een miljoen pond, Mulberry?'

'Nee, sir.'

Al het gewicht van de wereld scheen te drukken op Hughs schouders, en hij voelde zich oud. Dit was het einde. Het was de nachtmerrie van elke

bankier: mensen kwamen hun geld opvragen, en de bank had het niet. En dit overkwam Hugh.

'Zeg tegen Cunliffe dat je geen toestemming krijgt om de cheque te tekenen, omdat alle Partners nu bij de bruiloft zijn,' zei hij.

'Zoals u wenst, meneer Hugh.'

'En dan...'

'Ja, sir?'

Hugh zweeg even. Hij wist dat hij geen keus had, maar toch aarzelde hij voor hij de vreselijke woorden uitsprak. Hij sloot zijn ogen en vatte moed.

'En dan, Mulberry, moet je de deuren van de bank sluiten.'

'O! Meneer Hugh!'

'Het spijt me, Mulberry.'

Er klonk een eigenaardig geluid aan de andere kant van de lijn, en Hugh begreep dat Mulberry snikte.

Hij legde de hoorn neer. Hij staarde naar de boekenkasten, maar in gedachten zag hij de trotse voorgevel van Pilasters Bank, en hij stelde zich voor hoe de bewerkte smeedijzeren deuren gesloten werden. Hij zag voorbijgangers stoppen en toekijken. Het zou niet lang duren voordat een grote menigte zich verzameld had, wijzend naar de gesloten deuren en druk prattend. Het nieuws zou zich als een olievlek door de City verspreiden: Pilasters Bank is failliet.

Pilasters Bank failliet.

Hugh begroef zijn gezicht in beide handen.

~ 2 ~

'We hebben geen stuiver meer,' zei Hugh.

Eerst begrepen ze het niet, dat zag hij aan hun gezichten.

Ze hadden zich verzameld in de salon van zijn huis. De kamer was ingericht door zijn vrouw Nora, die het prachtig vond om elk meubel met fleurige stoffen en draperieën te bedekken en op elke open plek een snuisterij te plaatsen. De gasten waren eindelijk vertrokken – Hugh had het slechte nieuws pas verteld toen het feest afgelopen was – maar de familie was nog bijeen, opgedoft in trouwkleiding. Augusta zat naast Edward, en allebei hadden ze een boze en verongelijkte trek op hun gezicht. Oom Sam zat naast Hugh. De andere Partners, de jonge William, majoor Hartshorn en Sir Harry, stonden achter een sofa, waarop hun echtgenotes Beatrice, Madeleine en

Clementine zaten. Nora, blozend van de lunch met champagne, zat in haar vaste stoel bij de haard. De bruid en bruidegom, Nick en Dotty, keken angstig hand in hand toe.

Hugh had het meeste medelijden met het pasgetrouwde paar. 'Dotty's bruidsschat is verdwenen, Nick. Ik vrees dat er niets terechtkomt van al onze plannen.'

Tante Madeleine zei met schrille stem: 'Jij bent toch Senior Partner? Dan moet het jouw schuld zijn!'

Ze was even dom als boosaardig. Het was een voorspelbare reactie, maar toch voelde Hugh zich gekwetst. Het was oneerlijk dat ze hem de schuld gaf, nadat hij zo zijn best had gedaan om dit te voorkomen.

Echter, William, haar jongere broer, verbeterde haar opmerking scherp: 'Dat mag je niet zeggen, Madeleine. Edward heeft ons allemaal bedrogen, en hij heeft de bank opgezadeld met grote leningen aan Cordova, die nu waardeveloos zijn geworden.' Hugh was dankbaar dat William zo eerlijk was. William sprak verder: 'De schuld ligt eerder bij degenen van ons die Edward Senior Partner lieten worden.' Hij keek naar Augusta.

Nora keek vertwijfeld. 'We kunnen toch niet berooid zijn?' zei ze.

'Dat zijn we wel,' zei Hugh geduldig. 'Al ons geld zit in de bank, en die is failliet.' Het was Nora niet helemaal te verwijten dat ze het niet begreep, want ze stamde niet uit een bankiersfamilie.

Augusta ging staan en liep naar de haard. Hugh vroeg zich af of ze haar zoon zou verdedigen, maar zo dom was ze toch niet. 'Het maakt niet uit wiens fout het is,' zei ze. 'We moeten redden wat er te redden valt. Er moet toch heel wat aan contanten in de bank aanwezig zijn: goud en bankbiljetten. We moeten dat weghalen en ergens verbergen, voordat de schuldeisers komen. En daarna...'

Hugh onderbrak haar. 'Zoiets doen we niet,' zei hij scherp. 'Het is ons geld niet.'

'Maar natuurlijk is het geld wel van ons!' riep Augusta uit.

'Blijf kalm en ga zitten, Augusta. Anders laat ik je door de bedienden buiten de deur zetten!'

Ze was zo verbaasd dat ze inderdaad zweeg, maar ze bleef wel staan.

Hugh zei: 'Er is contant geld aanwezig in de bank, en zolang we niet officieel failliet zijn verklaard, kunnen we enkele schuldeisers betalen. Jullie zullen al je personeel moeten ontslaan, en als jullie de bedienden met een briefje hoeveel salaris ze tegoed hebben door de zijdeur van het bankgebouw naar binnen laten gaan, dan krijgen ze dat geld uitbetaald. Alle leveranciers die nog een vordering hebben krijgen ook geld, maar alleen tot vandaag. Ik betaal geen nieuwe schulden.'

'Wie denk je wel dat je bent, dat jij mij kunt zeggen dat ik mijn bedienden moet ontslaan?' vroeg Augusta verontwaardigd.

Hugh werd kwaad om haar koppigheid en hij zei kortaf: 'Als je hen niet ontslaat, zullen ze toch wel verdwijnen, omdat ze geen loon meer krijgen. Tante Augusta, begrijp toch eens dat je helemaal geen geld meer hebt.'

'Belachelijk!' mompelde ze.

Nora zei: 'Ik kan mijn bedienden niet ontslaan. Het is onmogelijk dit huis te bewonen zonder personeel.'

'Daar hoeft je je geen zorgen over te maken, want we kunnen toch niet in dit huis blijven wonen. We zullen het moeten verkopen, evenals de meubels, de kunstwerken, de wijnvoorraad en de juwelen.'

'Dat is absurd!' riep Augusta.

'Het is de wet,' kaatste Hugh. 'Elke Partner is persoonlijk aansprakelijk voor de schulden van de bank.'

'Ik ben geen Partner,' zei Augusta.

'Maar Edward wel. Hij is geen Senior Partner meer, maar hij is op papier gewoon Partner gebleven. En hij is eigenaar van jouw huis. Joseph heeft het aan hem nagelaten.'

Nora zei: 'We moeten toch ergens wonen?'

'Het eerste wat we morgen doen is uitkijken naar een eenvoudig huurhuis. Als je een bescheiden woning vindt, dan zullen de schuldeisers dat wel accepteren. Zo niet, dan moet je weer iets anders zoeken.'

Augusta zei: 'Ik voel er helemaal niets voor uit mijn huis te vertrekken. En daarmee basta. Ik denk dat de rest van de familie er net zo over denkt.' Ze keek naar haar schoonzuster. 'Madeleine?'

'Zeker, Augusta,' beaamde Madeleine. 'George en ik blijven in ons huis wonen. Dit is allemaal belachelijk. We kunnen onmogelijk opeens berooid zijn.'

Hugh walgde van hen. Zelfs nu, nadat ze door hun domheid en arrogantie geruïneerd waren, weigerden ze nog steeds naar rede te luisteren. Uiteindelijk zouden ze hun illusies wel opgeven. Maar als ze probeerden zich vast te klampen aan rijkdom die er niet meer was, dan zouden ze de reputatie van de familie kwijtraken, zoals het vermogen ook verdwenen was. Hij was vastbesloten hen te dwingen zich gewetensvol te gedragen, zowel in overvloed als in armoede. Het zou een moeilijke strijd worden, maar hij zou het niet opgeven.

Augusta keek naar haar dochter. 'Clementine, ik weet wel zeker dat jij en Harry er net zo over denken als Madeleine en George.'

'Nee, moeder,' antwoordde Clementine.

Augusta hapte naar adem. Hugh was even verbaasd. Het was niets voor zijn nicht Clementine om haar moeder te trotseren. Eindelijk scheen een van de familieleden iets van gezond verstand te hebben, dacht hij.

Clementine zei: 'Door naar jou te luisteren zijn we in moeilijkheden gekomen. Als we Hugh tot Senior Partner hadden benoemd, in plaats van Edward, dan zouden we nu nog zo rijk als Croesus zijn.'

Hugh voelde zich wat beter. Een deel van de familie begreep wat hij geprobeerd had te voorkomen. Clementine sprak verder: 'Je hebt je vergist, moeder, en je hebt ons allemaal geruïneerd. Ik zal nooit meer naar jouw adviezen luisteren. Hugh had gelijk, en we kunnen beter naar hem luisteren, zodat hij ons weer uit de problemen kan helpen.'

William zei: 'Heel juist, Clementine. We moeten doen wat Hugh voorstelt.'

De partijen waren verdeeld. Aan de kant van Hugh stonden William, Samuel en Clementine, die gehoorzaamd werd door haar man, Sir Harry. Zij zouden proberen zich verstandig en oprecht te gedragen. Tegen hem waren Augusta, Edward en Madeleine, die ook namens majoor Hartshorn sprak. Ze zouden proberen te grijpen wat ze maar konden en de reputatie van de familie verwoesten.

Toen zei Nora uitdagend: 'Jullie zullen mij uit dit huis moeten dragen.'

Hugh kreeg een bittere smaak in zijn mond. Zijn eigen vrouw koos het kamp van de tegenstanders. 'Jij bent de enige in dit gezelschap die tegen zijn partner ingaat,' zei hij bedroefd. 'Wil je dan helemaal niet loyaal zijn?'

Ze wierp haar hoofd in de nek. 'Ik ben niet met jou getrouwd om in armoede te leven.'

'Toch zul je dit huis moeten verlaten,' zei Hugh grimmig. Hij keek naar de andere koppige aanwezigen: Augusta, Edward, Madeleine en majoor Hartshorn. 'Uiteindelijk zullen jullie allemaal het hoofd moeten buigen,' waarschuwde hij. 'Als jullie dat nu niet vrijwillig en waardig doen, dan gebeurt het later, met deurwaarders en politie, terwijl de verslaggevers van de kranten toekijken. Dan worden jullie in de roddelpers door het slijk gehaald, en beschimpt door het personeel dat geen salaris heeft ontvangen.'

'Dat zullen we zien,' zei Augusta.

Toen ze allemaal weggegaan waren, bleef Hugh achter, starend naar het haardvuur, en zijn hersens pijnigend om een oplossing te vinden en de schuldeisers van de bank te betalen. Hij was vastbesloten Pilasters Bank niet officieel failliet te laten verklaren. Die gedachte was onaanvaardbaar pijnlijk. Hij had altijd in de schaduw van zijn vaders bankroet moeten le-

ven, en zijn hele bestaan was erop gericht te bewijzen dat hij daardoor niet besmet was. Diep in zijn hart vreesde hij dat hem hetzelfde lot te wachten stond als zijn vader, en dat hij ook geen andere uitweg zag dan zich van het leven te beroven.

Pilasters zou niet langer als bank bestaan. De deuren waren gesloten voor de schuldeisers, en dat betekende het einde. Maar op de lange termijn moest het mogelijk zijn de schulden af te betalen, zeker wanneer de Partners op een verstandige manier hun bezittingen wisten te verkopen.

Naarmate de middag overging in de schemering, kregen de contouren van een plan in zijn gedachten vorm, en hij koesterde weer een beetje hoop.

Om zes uur in de avond bracht hij een bezoek aan Ben Greenbourne.

Greenbourne was in de zeventig, maar nog steeds gezond en hij gaf nog altijd leiding aan zijn bedrijf. Hij had een dochter, Kate, maar Solly was zijn enige zoon geweest, dus wanneer hij met pensioen ging moest hij zijn bedrijf overdoen aan zijn neven, en daar scheen hij niet veel voor te voelen.

Hugh liet zich aandienen in het grote huis aan Piccadilly. Het huis wekte niet alleen de indruk van voorspoed, maar vooral van onbegrensde rijkdom. Elke klok was een juweel op zich, en elk meubel kostbaar en antiek. De houten panelen waren heel kunstig bewerkt, en elk tapijt was speciaal geweven. Hugh werd naar de bibliotheek gebracht, waar de gaslampen hoog brandden en een groot vuur in de haard loeide. In deze kamer had hij voor het eerst beseft dat Bertie Greenbourne zijn zoon was.

Hij vroeg zich af of de boeken er alleen voor de sier stonden, en hij bekeek enkele exemplaren terwijl hij wachtte. Sommige boeken konden uitgekozen zijn vanwege de fraaie band maar andere waren duidelijk veel gelezen, en er waren boeken in verscheidene talen. Greenbourne was echt belezen.

De oude man kwam een kwartier later de kamer in, en hij verontschuldigde zich dat hij Hugh had laten wachten. 'Ik werd opgehouden door een huishoudelijk probleem,' legde hij uit, en maakte een stijve buiging, alsof hij een Pruis was. Zijn familie stamde niet uit Pruisen, maar ze hadden de manieren van de aristocraten in Duitsland overgenomen en daaraan vastgehouden, al leefden ze al meer dan een eeuw in Engeland. Greenbourne had nog altijd een kaarsrechte houding, maar Hugh vond ook dat hij er vermoeid en zorgelijk uitzag. Greenbourne zei niet wat dat huishoudelijke probleem was, en Hugh vroeg geen uitleg.

'U weet dat de koers van de aandelen in Cordova vanmiddag gekelderd is?' zei Hugh.

'Ja.'

'En u heeft vermoedelijk ook al gehoord dat onze bank de deuren gesloten heeft.'

'Ja, en dat vind ik erg spijtig.'

'Het is voor het eerst in vierentwintig jaar dat een bank in Engeland failliet gaat.'

'Het laatste slachtoffer was Overend & Gurney. Dat kan ik me nog goed herinneren.'

'Ik ook. Mijn vader is toen failliet verklaard, en hij heeft zich in zijn kantoor verhangen.'

Greenbourne was duidelijk in verlegenheid gebracht. 'Dat spijt me heel erg, Pilaster. Ik was die tragische gebeurtenis vergeten.'

'Veel bedrijven gingen tijdens die crisis op de fles. Maar morgen zullen veel ergere dingen gebeuren.' Hugh leunde naar voren in zijn stoel, en haalde diep adem. 'De laatste tien jaar is de handel in de City met een factor tien gegroeid. En omdat bankieren zo verfijnd en ingewikkeld is geworden, zijn we allemaal veel meer met elkaar verweven. Sommigen van wie wij het geld kwijt zijn, zullen hun schulden niet meer kunnen betalen, dus zij gaan ook failliet, en zo verder. Volgende week zullen tientallen banken bezwijken, honderden bedrijven de deuren sluiten, en tienduizenden particulieren zullen in armoede verder moeten. Tenzij wij iets doen om dat te voorkomen.'

'Iets doen?' herhaalde Greenbourne, met een ondertoon van ergernis in zijn stem. 'Wat kunnen we dan doen? De enige remedie is dat jullie je schulden aflossen, en aangezien je dat niet kunt is de situatie hopeloos.'

'Alleen kunnen we inderdaad niets doen. Maar ik hoop dat de bankierswereld iets wil doen.'

'Stel je soms voor dat andere banken jouw schulden overnemen? Waarom zouden ze dat doen?' Greenbourne werd bijna kwaad.

'U zult het met me eens zijn dat het voor iedereen beter is wanneer Pilasters aan zijn verplichtingen kan voldoen.'

'Dat is duidelijk.'

'Stel dat een syndicaat van bankiers gevormd wordt, om alle lasten en baten van Pilasters over te nemen. Dat syndicaat zou dan elke schuldeiser garanderen dat hij zijn geld krijgt, wanneer hij dat wil. En tegelijkertijd wordt begonnen de bezittingen van Pilasters op een goede manier liquide te maken.'

Opeens was Greenbourne wel geïnteresseerd, en zijn irritatie verdween, terwijl hij over dit nieuwe voorstel nadacht. 'Ik begrijp het. Als de leden van het syndicaat voldoende vertrouwen en respect krijgen, dan kan de garantie

alleen al voldoende zijn om iedereen gerust te stellen. Dan zullen de schuldeisers vermoedelijk niet meteen hun geld opeisen. Met een beetje geluk is de opbrengst van de activa voldoende om de schuldeisers te betalen.'

'En daardoor wordt een diepe crisis afgewend.'

Greenbourne schudde zijn hoofd. 'Maar uiteindelijk zullen de deelnemers in dat syndicaat toch verlies lijden, want de schulden van Pilasters zijn groter dan de waarde van de bezittingen.'

'Dat hoeft niet.'

'Hoezo niet?'

'We hebben voor meer dan twee miljoen pond aan aandelen in Cordova, die vandaag bijna niets waard zijn. Maar onze bezittingen aan onroerend goed zijn veel waard. Het hangt ervan af hoe gunstig we de huizen en andere bezittingen van de partners kunnen verkopen. Maar ik denk dat het tekort vandaag niet groter is dan een miljoen pond.'

'Dus het syndicaat moet rekening houden met een verlies van een miljoen.'

'Misschien. De beleggingen in Cordova hoeven niet waardeloos te blijven. De opstandelingen kunnen verslagen worden. Of een nieuwe regering hervat de rentebetaling. Er komt een dag dat de koers van die aandelen weer stijgt.'

'Dat is mogelijk.'

'Als de effectenkoers maar tot de helft van de vroegere waarde stijgt, dan speelt het syndicaat al quitte. En als het beter gaat, dan kan er uiteindelijk zelfs winst behaald worden.'

Greenbourne schudde zijn hoofd. 'Het is mogelijk, maar niet met die aandelen in dat havenproject. Die ambassadeur van Cordova, Micky Miranda, lijkt me een uitgekookte oplichter. En zijn vader is de leider van de rebellen. Ik denk dat het hele bedrag van twee miljoen pond besteed is voor de aankoop van wapens en munitie. En in dat geval zien de beleggers geen stuiver terug van hun geld.'

De oude baas was even scherpzinnig als altijd, dacht Hugh. Zelf had hij die bezorgdheid ook. 'Ik vrees dat u misschien wel gelijk heeft. Toch bestaat er een kans. En als er inderdaad financiële paniek uitbreekt, dan is wel zeker dat er geld wordt verloren.'

'Het is een ingenieus plan. Jij was altijd de slimste van de hele familie Pilaster.'

'Maar de uitwerking van het plan is wel afhankelijk van u.'

'Aha.'

'Als u ermee instemt leiding te geven aan het syndicaat, dan zal de City u

volgen. Maar als u weigert, krijgt het syndicaat niet voldoende prestige om de schuldeisers gerust te stellen.'

'Dat is duidelijk.' Greenbourne was geen man met valse bescheidenheid.

'Doet u het?' vroeg Hugh, met ingehouden adem.

De oude man zweeg geruime tijd, en dacht na. Toen zei hij vastbesloten: 'Nee, ik doe het niet.'

Hugh zakte teleurgesteld terug in zijn stoel. Het was zijn laatste poging geweest, en het was mislukt. Hij voelde zich dodelijk vermoeid, alsof zijn leven nu voorbij was.

Greenbourne zei: 'Mijn hele leven ben ik voorzichtig geweest. Wanneer anderen grote winsten in de toekomst zagen, dan wist ik me in te houden. Jouw oom Joseph was anders dan ik. Hij zou het risico nemen, en dan de winst in zijn zak steken. Zijn zoon Edward was erger. Ik zeg niets over jou, want jij hebt de leiding nog maar kort geleden overgenomen. Maar Pilasters Bank moet nu de tol betalen voor de hoge winsten die jarenlang zijn gemaakt. Ik heb die winst nooit opgestreken, dus waarom zou ik nu wel jullie schulden betalen? Als ik nu geld uitgeef om jullie te redden, zou de onvoorzichtige investeerder beloond worden, en de verstandige moeten boeten. Als bankieren op die manier gaat, waarom zou iemand dan voorzichtig zijn? We kunnen evengoed grote risico's nemen, want dat wordt toch weer opgevangen. Toch bestaan er altijd risico's. Er zullen altijd bedrijven failliet gaan. En dat is ook nodig, om de beleggers eraan te herinneren dat er risico's bestaan.'

Hugh had zich afgevraagd, voor hij hierheen kwam, of hij Greenbourne zou vertellen dat Micky de moordenaar van Solly was. Nu moest hij er weer aan denken, en hij kwam tot dezelfde conclusie: het zou een grote schok voor de oude man zijn, maar het zou hem niet op andere gedachten brengen en Pilasters redden.

Hugh zocht naar woorden, naar een laatste poging om Greenbournes mening te veranderen, maar toen kwam de butler binnen en zei: 'Excuseer, meneer Greenbourne, maar u wilde gewaarschuwd worden als de rechercheur er is.'

Greenbourne kwam meteen overeind, en hij leek geagiteerd. Maar zijn beleefdheid weerhield hem zonder uitleg de kamer te verlaten. 'Het spijt me, Pilaster, maar ik moet weg. Mijn kleindochter Rebecca is... eh... verdwenen, en we zijn allemaal erg bezorgd.'

'Het spijt me dat te horen,' zei Hugh. Hij kende Solly's zuster Kate, en hij kon zich haar dochter vaag herinneren: een leuk, donkerharig meisje. 'Ik hoop maar dat ze gauw weer gevonden wordt.'

'We denken niet dat er geweld in het spel is. Ze is waarschijnlijk met een jongen weggelopen. Maar dat is al erg genoeg. Excuseer me.'

'Uiteraard.'

De oude man verliet de kamer, en liet Hugh verslagen achter.

~ 3 ~

Maisie vroeg zich soms af of het besmettelijk was, wanneer een vrouw barenswéeën kreeg. Het gebeurde vaak op een zaal vol hoogzwangere vrouwen, dat er dagen verstreken zonder dat er iets bijzonders gebeurde, maar zodra een van hen in barensnood kwam, volgden de anderen binnen enkele uren.

Zo was het vandaag ook geweest. Het was om vier uur in de ochtend begonnen, en sinds dat moment werden er baby's geboren. De vroedvrouwen en de verpleegsters deden het meeste werk, maar wanneer ze overbelast raakten, moesten Maisie en Rachel hun pen en papier neerleggen en meehelpen met handdoeken en lakens.

Tegen zeven uur was het weer rustig, en ze genoten van een kop thee in Maisie's werkkamer met de minnaar van Rachel, Maisie's broer Dan, toen Hugh Pilaster binnenstapte. 'Ik heb erg slecht nieuws, vrees ik,' kondigde hij meteen aan.

Maisie schonk thee in, maar de klank van zijn stem deed haar schrikken en ze keek hem aan. Ze zag de diepe ernst op zijn gezicht, en dacht dat er iemand gestorven was. 'Hugh, wat is er gebeurd?'

'Ik geloof dat al het geld van dit ziekenhuis bij mijn bank is ondergebracht?'

Als het alleen om geld ging, dacht Maisie, kon het nieuws nooit echt ernstig zijn.

Rachel beantwoordde de vraag van Hugh. 'Ja, mijn vader beheert het geld. Hij heeft zijn privé-rekening bij jullie sinds hij advocaat voor de bank werd, en ik denk dat hij het gemakkelijk vond hetzelfde te doen met het kapitaal van dit ziekenhuis.'

'En hij heeft het geld geïnvesteerd in Cordova.'

'Is dat zo?'

Maisie vroeg: 'Wat is er aan de hand, Hugh? Zeg toch wat!'

'De bank is failliet.'

Tranen sprongen in Maisie's ogen, niet omdat ze medelijden had met

zichzelf, maar met hem. 'O, Hugh!' snikte ze, want ze begreep dat dit een zware slag voor hem was. Dit moest voor hem bijna zo erg zijn als het verlies van een dierbare, want hij had al zijn verwachtingen en dromen op de bank gevestigd. Ze wilde dat ze iets van zijn verdriet kon overnemen, om zijn lijden te verlichten.

Dan zei: 'Grote god! Er zal paniek uitbreken.'

'Jullie zijn al je geld kwijt,' zei Hugh. 'En waarschijnlijk moet het ziekenhuis gesloten worden. Ik kan niet zeggen hoe erg ik dit vind.'

Rachel werd bleek van schrik. 'Dat is toch onmogelijk!' riep ze uit. 'Hoe kunnen we al ons geld kwijt zijn?'

Dan gaf antwoord. 'De bank kan zijn schuldeisers niet betalen,' zei hij bitter. 'Dat betekent bankroet gaan: je hebt schulden, en die kunnen niet terugbetaald worden.'

In een flits zag Maisie haar vader, amper vijftientig jaar geleden, en hij leek toen veel op Dan terwijl hij hetzelfde over bankroet gaan zei. Dan had een groot deel van zijn leven besteed aan het beschermen van eenvoudige mensen tegen de gevaren van een financiële crisis, maar tot nu toe had hij weinig bereikt. 'Misschien wordt jouw Nota Bankbeleid nu aanvaard door het parlement,' zei ze tegen hem.

Rachel vroeg aan Hugh: 'Maar wat heb je dan gedaan met ons geld?'

Hugh zuchtte. 'Eigenlijk is dit gebeurd toen Edward nog Senior Partner was. Het was een fout, een ernstige fout, en hij heeft daardoor veel geld verloren, meer dan een miljoen pond. Ik heb sindsdien geprobeerd de situatie te redden, maar dat is uiteindelijk niet gelukt.'

'Ik wist niet eens dat dit kon gebeuren,' zei Rachel.

Hugh zei: 'Je krijgt waarschijnlijk wel iets van het geld terug, maar dat kan langer dan een jaar duren.'

Dan sloeg zijn arm om Rachels schouder, maar ze was ontroostbaar. 'En wat moet er dan worden van al de ongelukkige meisjes die hierheen komen om hulp?'

Hugh keek zo gegriefd dat Maisie tegen Rachel wilde zeggen dat ze stil moest zijn. 'Ik zou het geld graag uit eigen zak betalen,' zei Hugh. 'Maar ik ben mijn vermogen ook kwijt.'

'Er kan toch wel iets aan gedaan worden?' drong ze aan.

'Ik heb alles geprobeerd. Ik ben net bij Ben Greenbourne geweest, en heb hem gevraagd de bank te redden en de schuldeisers voorlopig te betalen, maar hij weigerde. Hij heeft zelf problemen, de arme man. Zijn kleindochter Rebecca is weggelopen met haar vriend. Maar hoe dan ook, zonder zijn steun kunnen we niets doen.'

Rachel ging staan. 'Ik denk dat ik beter naar mijn vader kan gaan.'

'Ik moet naar het Lagerhuis,' zei Dan.

Ze namen afscheid.

Maisie's hart schoot vol. Ze was bedroefd bij het vooruitzicht dat de kraamkliniek gesloten moest worden, en ze beseftte dat alles waar ze aan gewerkt had nu verloren was, maar het meest van alles had ze medelijden met Hugh. Ze herinnerde zich, alsof het gisteren was, die nacht zeventien jaar geleden, na de paardenrennen in Goodwood, toen Hugh haar zijn levensverhaal had verteld, en ze hoorde in gedachten weer het verdriet in zijn stem toen hij vertelde dat zijn vader failliet was gegaan en zich van het leven had beroofd. Hij had toen gezegd dat hij de slimste, de meest conservatieve en rijkste bankier van de wereld wilde worden, alsof hij geloofde dat daardoor de pijn van het verlies verminderd kon worden. En misschien was hem dat ook wel gelukt. Maar in plaats daarvan onderging hij nu hetzelfde lot als zijn vader.

Hun blikken kruisten elkaar. Maisie zag de stille smeekbede in zijn ogen. langzaam kwam ze overeind en liep naar hem toe. Ze stond naast zijn stoel, nam zijn hoofd in haar handen en wiegde het tegen haar boezem, terwijl ze zijn haren streelde. Voorzichtig legde hij zijn arm om haar middel, haar eerst behoedzaam aanrakend, en haar toen stevig tegen zich aandrukkend. Toen begon hij te huilen.

Toen Hugh weer weg was, deed Maisie haar ronde door de ziekenzalen. Nu zag ze alles met nieuwe ogen: de muren die ze eigenhandig geschilderd hadden, de bedden die ze in uitdragerijen hadden gekocht, de fleurige gordijnen die Rachels moeder had genaaid. Ze dacht terug aan de bovenmenselijke inspanningen die van haar en Rachel gevergd waren om het ziekenhuis te openen: hun strijd met het medische establishment, en de lokale gemeenteraad, hoe ze met onvermoeibare charme de huisbazen en de geestelijken in de buurt hadden overtuigd, en hun vasthoudendheid om uiteindelijk te winnen. Ze troostte zich met de gedachte dat ze de kliniek toch twaalf jaar lang in bedrijf hadden gehouden, en honderden jonge vrouwen onderdak hadden geboden. Maar Maisie had een blijvende verandering willen bereiken: ze beschouwde haar kliniek als de eerste van tientallen klinieken in het hele land, en dat was mislukt.

Ze sprak met elk van de vrouwen die vandaag een kind gebaard hadden. De enige over wie ze zich zorgen maakte was juffrouw Niemand. Ze was erg mager, en haar kindje was ook erg klein. Maisie vermoedde dat ze zich had uitgehongerd, om haar zwangerschap verborgen te houden voor de familie.

Maisie was altijd weer verbaasd dat meisjes daartoe in staat waren, want zelf was ze juist heel dik geweest, en na vijf maanden zwangerschap was dat niet meer voor de buitenwereld te verbergen geweest, maar toch wist ze dat het steeds weer gebeurde.

Ze ging op de rand zitten van juffrouw Niemands bed. De jonge moeder koesterde haar kindje, een meisje. 'Is ze niet schattig?' zei ze.

Maisie knikte. 'Ze heeft net zulk zwart haar als jij.'

'Mijn moeder heeft ook zwart haar.'

Maisie strekte haar hand uit, en streelde het kleine hoofdje. Net als alle baby's leek dit kind op Solly. Eigenlijk...

Maisie schrok hevig, toen haar opeens iets te binnen schoot.

'O, mijn god! Ik weet wie jij bent,' zei ze.

Het meisje staaarde haar aan.

'Jij bent Rebecca, de kleindochter van Ben Greenbourne, ja toch? Je hebt je zwangerschap geheimgehouden, zo lang dat mogelijk was, en toen ben je van huis weggelopen om je kind ter wereld te brengen.'

De ogen van het meisje werden groot. 'Hoe weet je dat? Je hebt me niet meer gezien sinds ik twee jaar oud was.'

'Maar ik heb je moeder goed gekend. Ik was uiteindelijk met haar broer getrouwd.' Kate was niet zo snobistisch als de andere Greenbournes, en ze was altijd vriendelijk tegen Maisie wanneer er niemand anders in de buurt was. 'En ik herinner me nog dat jij geboren werd. Je had zwart haar, net als je dochter.'

Rebecca keek angstig. 'Beloof me dat je het niet zult vertellen.'

'Ik doe niets zonder jouw toestemming. Maar ik denk wel dat ik je familie moet inlichten. Je grootvader is vast heel erg ongerust.'

'Maar voor hem ben ik juist zo bang...'

Maisie knikte. 'Dat kan ik begrijpen. Hij is een kille man, dat weet ik uit eigen ervaring. Maar als je toestaat dat ik met hem praat, zal ik hem wel tot rede brengen.'

'Wil je dat doen?' vroeg Rebecca, en er klonk weer blijdschap in haar stem door. 'Wil je dat echt proberen?'

'Natuurlijk,' zei Maisie. 'Maar ik zal hem niet vertellen waar je nu bent, tenzij hij belooft dat hij aardig zal zijn.'

Rebecca keek naar de grond. De ogen van haar kindje waren gesloten en het sabbelde niet meer. 'Ze slaapt,' zei Rebecca.

Maisie glimlachte. 'Heb je al een naam voor haar?'

'Jazeker,' zei Rebecca. 'Ik zal haar Maisie noemen.'

Het gezicht van Ben Greenbourne was nat van tranen, toen hij uit de ziekenzaal kwam. 'Ik heb haar even met Kate alleen gelaten,' zei hij met verstikte stem. Hij haalde een zakdoek te voorschijn en droogde zijn wangen, zonder veel resultaat. Maisie had nooit gezien dat haar schoonvader zijn zelfbeheersing verloor. Het was een pathetisch tafereel, maar ze voelde dat het hem goed zou doen.

'Kom mee naar mijn kamer,' zei ze. 'Dan zet ik thee.'

'Bedankt.'

Ze leidde hem naar haar kamer, en zei dat hij moest gaan zitten. Hij was al de tweede man die deze avond hilde in die stoel, dacht ze.

'Al die jonge vrouwen,' zei hij. 'Verkeren ze allemaal in dezelfde positie als Rebecca?'

'Niet allemaal,' antwoordde Maisie. 'Sommigen zijn weduwe. Anderen werden door hun man in de steek gelaten. En heel wat vrouwen zijn weggelopen van huis, omdat ze geslagen werden. Een vrouw kan veel pijn verdragen en toch bij haar man blijven, maar wanneer ze zwanger wordt, is ze bang dat het ongeboren kind beschadigd zal worden. En dan gaat ze wel weg. Maar de meeste vrouwen zijn als Rebecca: meisjes die een domme fout hebben gemaakt.'

'Ik wist niet dat ik nog zoveel van het leven kon leren,' zei hij. 'Nu begrijp ik pas dat ik dom en onwetend ben geweest.'

Maisie gaf hem een kop thee. 'Bedankt,' zei hij. 'Je bent heel vriendelijk, terwijl ik nooit aardig tegen jou deed.'

'We maken allemaal fouten,' zei ze resoluut.

'Fijn dat je hier bent,' zei hij tegen haar. 'Waar zouden die arme meisjes anders naar toe moeten?'

'Dan brachten ze hun kinderen ergens in de goot of in een steeg ter wereld,' zei Maisie.

'En dan te bedenken dat Rebecca hetzelfde had kunnen overkomen.'

'Helaas moet deze kliniek dicht,' zei Maisie.

'Waarom?'

Ze keek hem aan. 'Al ons geld was ondergebracht bij Pilasters Bank,' zuchtte ze. 'En nu hebben we niets meer.'

'Is het werkelijk?' zei hij, en hij verzonk in gepeins.

Hugh kleedde zich uit voor de nacht, maar hij had geen slaap en ging in zijn kamerjas voor de haard zitten en piekerde. Hij dacht aan de situatie van de bank, maar wist geen manier om daar verbetering in te brengen. Toch moest hij er telkens aan denken.

Tegen middernacht werd er duidelijk geklopt op de voordeur. Hij ging naar beneden om open te doen. Er stond een koets voor het huis, en een palfrenier in livrei stond op het bordes. 'Ik vraag excuus dat ik zo laat nog aanklop,' zei de man, 'maar ik heb een dringende boodschap, sir.' Hij gaf een envelop aan Hugh en liep weg.

Toen Hugh de deur gesloten had, kwam zijn butler de trap af. 'Is alles in orde, sir?' vroeg hij bezorgd.

'Alleen een brief,' zei Hugh. 'Ga maar weer slapen.'

'Bedankt, sir.'

Hugh maakte de envelop open en zag het keurige handschrift van een oudere man. De woorden deden zijn hart opspringen van vreugde.

12, Piccadilly
Londen

23 november 1890

Waarde Pilaster,

Ik heb er nog eens over nagedacht en ben bereid alsnog met je voorstel in te stemmen,

Gegroet,

B. Greenbourne

Hugh keek op van de brief, en hij grijsde voor zich uit in de verlaten hal. 'Wel allemachtig,' zei hij opgetogen. 'Ik vraag me af wat hem op andere gedachten heeft gebracht.'

~ 4 ~

Augusta zat in de achterkamer van de beste juwelierszaak in Bond Street. De gaslampen brandden hoog, zodat de sieraden glinsterden in de glazen vitrines. In de kamer waren veel spiegels. Een gediensstige assistent liep door het vertrek en legde een diamanten halssnoer op zwart fluweel voor haar neer.

De eigenaar van de zaak stond naast haar. 'Hoeveel?' vroeg ze aan hem.

'Negenduizend pond, Lady Whitehaven.' Hij prevelde het bedrag, alsof het een gebed was.

Het halssnoer was eenvoudig en sober: niet meer dan een rij even grote diamanten, in een gouden ketting. Het zou haar prachtig staan, op haar zwarte weduwenkleding, dacht ze. Maar ze kocht het niet om zelf te dragen.

'Het is een prachtig sieraad, mylady, het mooiste dat we in huis hebben.'

'Jaag me niet op, ik wil nadenken,' antwoordde ze.

Dit was haar laatste poging om geld bijeen te krijgen. Ze had het eerst geprobeerd door naar de bank te gaan, en aan het loket honderd pond in gouden sovereigns te vragen: maar de onbeleefde klerk, een zekere Mulberry, had botweg geweigerd. Ze had geprobeerd het huis van Edwards naam over te schrijven op haar eigen naam, maar dat was evenmin gelukt: de akten lagen in de kluis bij de oude Bodwin, de jurist van de bank, en Hugh had hem al een bezoek gebracht. Nu probeerde ze de diamanten op krediet te kopen, en dan tegen contant geld te verkopen.

Edward was eerst haar bondgenoot, maar nu weigerde zelfs hij haar te helpen. 'Wat Hugh doet is het beste voor ons,' zei hij. 'Als bekend wordt dat familieleden proberen te grijpen wat ze kunnen, dan kan het syndicaat uit elkaar vallen. De deelnemers zijn overgehaald geld beschikbaar te stellen om een financiële crisis te voorkomen, en niet om de familie Pilaster in welstand te houden.' Dat was een lange toespraak voor Edward. Een jaar eerder zou Augusta diep geschokt zijn geweest, wanneer haar zoon zich tegen haar had gekeerd, maar sinds hij koppig zijn huwelijk nietig wilde laten verklaren, was hij niet langer haar gehoorzame zoon op wie ze zo gesteld was. Clementine had zich ook tegen haar gekeerd, en ze steunde Hughes plannen hen allemaal aan de bedelstaf te brengen. Augusta beefde van woede, als ze daaraan dacht. Maar zo gemakkelijk zou dat niet gaan.

Ze keek de juwelier aan. 'Ik neem deze,' zei ze vastbesloten.

'Dat is een verstandige keus, Lady Whitehaven,' zei hij.

'Stuur de rekening maar naar de bank.'

'Uitstekend, mylady. We zullen dit halssnoer bezorgen bij Whitehaven House.'

'Ik neem het zo wel mee,' zei Augusta. 'Want ik wil het vanavond nog dragen.'

De juwelier keek haar aan met een gekwelde blik. 'Daarmee brengt u mij in een moeilijke positie, mylady.'

'Waar heb je het over? Pak dat halssnoer in!'

'Ik vrees dat ik dit sieraad niet kan afstaan, voordat de betaling geregeld is.'

'Doe toch niet zo belachelijk! Weet je wel wie ik ben?'

'Jawel, maar in de kranten staat dat de bank de deuren gesloten heeft.'

‘Dit is een belediging!’

‘Het spijt me heel erg.’

Augusta kwam overeind en ze pakte het halssnoer. ‘Ik weiger nog langer naar deze onzin te luisteren. Ik neem het meteen mee.’

Zwetend ging de juwelier voor de deur van zijn winkel staan. ‘Ik vraag u dringend dat niet te doen,’ zei hij.

Ze deed een stap in zijn richting, maar hij bleef koppig staan. ‘Ga opzij!’ siste ze.

‘Ik zal de winkel deur op slot moeten doen, en de politie waarschuwen,’ zei de man.

Het werd Augusta duidelijk dat de man, ondanks zijn onzekere houding, niet van plan was te zwichten. Hij was bang voor haar, maar hij was nog banger dat hij voor negenduizend pond aan diamanten kwijt zou raken. Augusta beseftte dat ze verslagen was. Woedend smet ze het halssnoer op de vloer, en de juwelier raapte het meteen op, zonder zich waardig te gedragen. Augusta opende zelf de deur, en beende naar buiten, waar haar rijtuig gereedstond.

Ze hield haar hoofd opgeheven, maar ze was dodelijk beledigd. De man had haar bijna van diefstal beschuldigd. Een stemmetje in haar hoofd zei dat ze inderdaad de bedoeling had gehad te stelen, maar dat legde ze meteen het zwijgen op. Kokend van ingehouden woede liet ze zich naar huis rijden.

Toen ze het huis binnenging, probeerde Hasteed, de butler, haar tegen te houden, maar ze was niet in de stemming voor onbelangrijke huishoudelijke aangelegenheden en ze legde hem meteen het zwijgen op met de opmerking: ‘Breng me een glas warme melk.’ Ze had maagpijn van de emoties.

Ze ging naar haar kamer, ging aan haar kaptafel zitten en opende haar juwelenkistje. Er lagen maar weinig sieraden in. Bij elkaar was het misschien een paar honderd pond waard. Ze opende de klep onderin en haalde een in zijde gehuld voorwerp te voorschijn. Ze wikkelde de zijde af, zodat de gouden ring in de vorm van een slang, die ze van Strang had gekregen, te zien was. Zoals altijd schoof ze de ring aan haar vinger, en streek ermee langs haar lippen. Deze ring zou ze nooit verkopen. Hoe anders zou haar leven zijn verlopen wanneer ze toestemming had gekregen met Strang te trouwen. Even had ze het gevoel dat ze in huilen kon uitbarsten.

Toen hoorde ze onbekende stemmen achter de deur van haar slaapkamer. Een man, twee mannen, en misschien ook een vrouw. Ze klonken niet als de stemmen van de bedienden, en die zouden het niet wagen om op de gang met elkaar te babbelen. Ze liep de gang op. De deur naar de slaapkam-

mer van haar overleden echtgenoot stond open, en de stemmen kwamen daar vandaan. Toen ze de kamer betrad, zag Augusta een jonge man, kennelijk een klerk, en een ouder echtpaar van haar eigen stand. Ze had hen echter nooit eerder gezien. 'Wat heeft dit in hemelsnaam te betekenen?' vroeg ze.

De klerk zei onderdanig: 'Mijn naam is Stoddart, van het makelaarskantoor, mylady. Meneer en mevrouw De Graaf hebben serieus belangstelling om uw prachtige pand te kopen...'

'Verdwijn!' commandeerde Augusta.

De stem van de klerk werd hoog en schel. 'Wij hebben instructies gekregen dit pand in de verkoop te brengen...'

'Verdwijn onmiddellijk! Mijn huis is helemaal niet te koop!'

'Maar ik heb persoonlijk gesproken met...'

De heer De Graaf raakte de arm van Stoddart aan en gebaarde dat hij moest zwijgen. 'Dit is kennelijk een vervelend misverstand, dat is wel duidelijk,' zei hij welwillend. Hij keerde zich naar zijn vrouw. 'Zullen we maar gaan, lieve?' Het echtpaar liep weg met een waardigheid die Augusta razend maakte, en Stoddart volgde hen, terwijl hij zich uitputte in verontschuldigingen.

Hugh had dit geregeld, dat begreep Augusta meteen. Het huis was eigendom van het syndicaat dat de bank had gered van de ondergang, en het was vanzelfsprekend dat het huis daarom verkocht zou worden. Hij had tegen Augusta gezegd dat ze moest verhuizen, maar ze had koppig geweigerd. En nu liet hij belangstellenden het huis bezichtigen.

Ze ging in Josephs stoel zitten. Haar butler kwam binnen met een glas warme melk. Ze zei: 'Je laat niemand binnen die het huis wil bekijken, Hastead. Mijn huis is niet te koop.'

'Uitstekend, mylady.' Hij zette het glas melk neer en bleef talmen.

'Is er verder nog nieuws?' vroeg ze.

'Mylady, de slager kwam persoonlijk met een rekening.'

'Zeg maar dat hij betaald wordt wanneer het Lady Whitehaven schikt, en niet eerder.'

'Heel goed, mylady. Ik moet u ook zeggen dat de twee knechten vandaag zijn verdwenen.'

'Ze hebben toch zeker netjes opgezegd?'

'Nee, ze zijn gewoon weggegaan.'

'Wat een ondankbare lieden!'

'Mylady, het overige personeel vraagt me wanneer de salarissen worden uitbetaald.'

'Verder nog iets?'

Hastead keek vertwijfeld om zich heen. 'Wat moet ik tegen hen zeggen?'

'Zeg maar dat ik je vraag niet heb beantwoord.'

'Uitstekend.' Hij aarzelde even en zei toen: 'Ik wil u graag laten weten dat ik aan het eind van de week ontslag neem.'

'Waarom?'

'Alle Pilasters hebben hun personeel ontslagen. Meneer Hugh heeft ons gezegd dat we betaald worden tot verleden vrijdag, maar geen dag meer. Onverschillig of we hier blijven of niet.'

'Verdwijn uit mijn ogen, verrader!'

'Zoals u wenst, mylady.'

Augusta hield zichzelf voor dat ze blij zou zijn wanneer Hastead voorgoed verdween. Ze had altijd een hekel aan zijn gezicht gehad: zijn ogen keken in verschillende richtingen. Ze kon al het personeel missen: het waren net ratten die een zinkend schip verlaten.

Ze nam een slokje van haar melk, maar de pijn in haar maag werd niet minder.

Ze keek om zich heen in de kamer. Joseph had nooit toegestaan dat de inrichting veranderd werd, dus alles leek erg ouderwets met de stijl die ze in 1873 had uitgekozen: leren behang aan de wanden, zware brokaten gordijnen, en Josephs verzameling snuifdozen in een gelakte vitrinekast. De kamer maakte een doodse indruk. Hij was ook dood. Ze wilde dat ze hem weer terug kon halen. Dit zou allemaal niet gebeurd zijn, als hij nog leefde. Ze had even een visioen van hem, staande bij het raam, met een van zijn favoriete snuifdozen in de hand, het voorwerp telkens omdraaiend, om te zien hoe het licht de edelstenen deed flonkeren. Ze kreeg een vreemd verstikkend gevoel in haar keel, en ze schudde haar hoofd om het visioen te verdrijven.

Het zou niet lang duren voordat de heer De Graaf of iemand anders in deze kamer zijn intrek nam. En ongetwijfeld zouden het behang en de gordijnen vervangen worden door iets anders. Waarschijnlijk in de stijl die nu mode was: met eiken panelen en rechte harde stoelen.

Ze zou inderdaad weg moeten. Ze moest dit accepteren, hoewel ze zich anders gedroeg. Maar ze zou nooit naar zo'n benauwd modern appartement verhuizen, ergens in St. John's Wood, of in Clapham, zoals Madeleine en Clementine wel hadden gedaan. Ze kon de gedachte niet verdragen dat ze in een eenvoudige buurt moest wonen, waar de mensen op wie ze eerst had neergekeken haar konden zien.

Ze wilde het land verlaten.

Ze wist niet goed waar ze dan naar toe moest gaan. Calais was goedkoop, maar dicht bij Londen. Parijs was elegant, maar ze voelde zich te oud om een nieuw leven te beginnen in een vreemde stad. Ze had horen praten over Nice, aan de Franse kust van de Middellandse Zee, waar men een groot huis met veel bedienden kon bewonen voor heel weinig geld. Er schenen ook veel buitenlanders te wonen, die daar genoten van de milde winters en de frisse zeelucht.

Maar ze kon niet zonder inkomsten leven. Ze moest over voldoende geld beschikken om de huur en het personeel te betalen, en al was ze bereid zuinig te leven, ze kon toch niet zonder een rijtuig. Ze had maar weinig constant geld: ongeveer vijftig pond. Vandaar haar wanhopige poging die diamanten op krediet te kopen. Negenduizend pond was ook niet genoeg, maar ze had met dat bedrag een paar jaar kunnen rondkomen.

Ze wist dat ze de plannen van Hugh in gevaar bracht. Edward had gelijk, wat dat betreft. De goodwill van het syndicaat hing ervan af of de familie serieus bereid was de schulden af te betalen. En wanneer een familielid naar het vasteland van Europa vluchtte, met een koffer vol sieraden, dan zou dat heel nadelig zijn voor de samenwerking.

In zekere zin maakte dat het vooruitzicht aantrekkelijker: ze kon zo de zelfgenoegzame Hugh een hak zetten.

Maar ze moest wel een beginkapitaal hebben. De rest zou gemakkelijk zijn: ze zou een enkele koffer inpakken, naar de rederij gaan en passage boeken, en dan vroeg in de ochtend met een huurkoets naar het station gaan, zonder iets te zeggen. Maar wat had ze aan waardevolle voorwerpen?

Ze keek weer om zich heen in de kamer van haar gestorven echtgenoot, en zag een klein notitieboekje. Ze sloeg het open, uit nieuwsgierigheid, en zag dat iemand, vermoedelijk Stoddart, de klerk van de makelaar, een inventaris van de inboedel had opgesteld. Ze werd kwaad bij het besef dat haar bezittingen in een aantekenboekje genoteerd stonden, en geprijsd waren: eettafel 9 pond, Egyptisch kamerscherm 30 sovereigns, portret van een vrouw, geschilderd door Joshua Reynolds, 100 pond. Er moesten voor enkele duizenden ponden aan schilderijen hangen in huis, maar die kon ze niet vervoeren in een hutkoffer. Ze sloeg de bladzijde om en las: 65 snuifdozen, zie bij sieraden. Ze keek op. Daar, voor haar, in de vitrinekast die ze zeventien jaar geleden had gekocht, zag ze de oplossing voor haar probleem. Josephs verzameling snuifdozen was duizenden, misschien wel honderdduizenden ponden waard. Ze kon die siervoorwerpen gemakkelijk in haar bagage vervoeren, want de kleine doosjes waren bestemd om in de borstzak van een vest te passen. En ze kon ze een voor een verkopen, naar gelang ze geld nodig had.

Haar hart begon sneller te kloppen. Dit kon de verhoring zijn van haar gebeden.

Ze strekte haar hand uit om de kast te openen, maar die bleek afgesloten.

Even raakte ze bijna in paniek. Ze wist niet zeker of ze de kast met geweld kon openbreken, want het meubel was van stevig hout gemaakt, en de glazen panelen waren klein en dik.

Ze dwong zich kalm te blijven. Waar zou de sleutel zijn? In de lade van zijn bureau, veronderstelde ze. Ze liep naar het bureau en trok de la open. Er lag een boek met de griezelige titel *De hertogin van Sodom*, dat ze haastig opzij schoof. Er lag ook een kleine zilverkleurige sleutel. Ze pakte de sleutel en met bevende hand probeerde ze het slot open te krijgen. Ze hoorde het slot klikken, en even later kon ze de deur openen.

Ze haalde diep adem en wachtte tot haar handen minder beefden.

Toen begon ze de snuifdozen van de planken te pakken.

~ 1 ~

De val van de familie Pilaster was het societyschandaal van het jaar. De boulevardbladen rapporteerden elke nieuwe ontwikkeling meteen: de verkoop van de grote huizen in Kensington, de veiling van de schilderijen, het antieke meubilair, en kisten portwijn, de afgelasting van de zes maanden durende huwelijksreis die Nick en Dotty door Europa zouden maken, en de bescheiden woningen in de voorsteden waar de trotse Pilasters nu zelf aardappelen moesten schillen, en hun eigen ondergoed wasten.

Hugh en Nora huurden een klein huis met een tuin in Chingford, een dorp negen mijl buiten Londen. Ze lieten al hun bedienden achter, maar een stevig gebouwd veertienjarig meisje van de nabijgelegen boerderij kwam in de middag de vloeren schrobben en de ramen lappen. Nora, die in geen twaalf jaar huishoudelijk werk had gedaan, vond de veranderingen vreselijk, en ze schuifelde met een schort voorgebonden rond om de vloer aan te vegen, of weinig smakelijke maaltijden te bereiden. En daarbij klaagde ze voortdurend. De jongens vonden het leuker dan in Londen, omdat ze in de bossen konden spelen. Hugh reisde elke dag met de trein naar Londen, en hij ging dan gewoon naar de bank, waar het zijn werk was de bezittingen van de Pilasters namens het syndicaat te verkopen.

Elke partner ontving een bescheiden maandelijks toelage van de bank. In theorie hadden ze nergens recht op, maar de leden van het syndicaat waren geen barbaren. Ze waren evenals de Pilasters ook bankier, en in hun hart dachten ze opgelucht: Gelukkig is ons dit niet overkomen. En verder was de samenwerking van de partners gunstig voor de verkoop van de bezittingen, terwijl het ook wel wat waard was hun goodwill te behouden.

Hugh volgde de ontwikkelingen in de burgeroorlog in Cordova vol spanning. Want de afloop van de strijd zou bepalen hoeveel geld het syndicaat uiteindelijk kwijtraakte. Hugh wilde heel graag dat er winst werd gemaakt. Hij wilde op een dag kunnen zeggen dat niemand geld verloren had bij de redding van Pilasters Bank. Maar die kans leek heel klein.

Eerst scheen het leger van Miranda de oorlog te winnen. Volgens de verslagen waren hun aanvallen goed georganiseerd en gingen ze met veel bloedvergieten gepaard. President Garcia werd gedwongen de hoofdstad te

ontvluchten, en naar de versterkte stad Campanario te gaan, ver in het zuiden, de streek waar hij vandaan kwam. Hugh werd moedeloos. Als de Miranda's wonnen, zouden ze Cordova als een klein koninkrijk overheersen, en nooit rente betalen over de leningen die door de gevallen regering waren afgesloten. Dan zouden de aandelen in Cordova waardeloos blijven tot in de verre toekomst.

Maar toen deed zich een onverwachte ontwikkeling voor. Tonio Silva's familie, die jarenlang tot de liberale, maar kleine oppositie had behoord, schaarde zich in de strijd aan de zijde van de president, in ruil voor de belofte van vrije verkiezingen en landhervormingen, als de president de macht weer in handen had. Hugh kreeg weer nieuwe hoop.

Het presidentiële leger werd versterkt en kreeg meer steun bij de bevolking, zodat de opstandelingen een halt werd toegeroepen. De strijdkrachten waren even sterk. En hetzelfde gold voor de financiële bronnen: de Miranda's hadden de oorlogskas besteed aan een grote, alles omvattende aanval. Het noorden had nitraatmijnen, en in het zuiden werd zilver gewonnen, maar geen van beide kampen konden de uitvoer van de produkten financieren en verzekeren, aangezien Pilasters Bank gesloten was en andere banken geen klanten wensten die de volgende dag verdwenen konden zijn.

Beide partijen deden een beroep op de Britse regering om erkend te worden, in de hoop dat het daardoor gemakkelijk zou zijn kredieten te krijgen. Micky Miranda, officieel nog altijd de ambassadeur van Cordova in Londen, zette zich in voor een hevige lobby bij de ambtenaren van het ministerie van Buitenlandse Zaken, regeringsfunctionarissen en parlamentsleden, en hij drong erop aan papa Miranda te erkennen als de nieuwe president. Maar tot nog toe had de minister van Buitenlandse Zaken, Lord Salisbury, geweigerd de zijde van een van beide partijen te steunen.

Toen arriveerde Tonio Silva in Londen.

Hij stond op de dag voor Kerstmis voor de deur van Hughs woning. Hugh was in de keuken, en gaf zijn zonen warme melk en beboterde toast voor het ontbijt. Nora was bezig zich aan te kleden: ze wilde naar Londen gaan om inkopen te doen, hoewel ze erg weinig geld te besteden had. Hugh had ermee ingestemd thuis te blijven om voor de jongens te zorgen, want er waren toch geen dringende zaken bij de bank.

Hij deed zelf open toen er werd aangebeld, iets wat hem deed denken aan vroeger, toen hij nog bij zijn moeder in Folkestone woonde. Tonio had zijn baard en snor laten staan, ongetwijfeld om de littekens te maskeren die hij twaalf jaar eerder had opgelopen bij de aframmeling door Micky's stevige handlangers. Maar Hugh herkende meteen zijn peenkleurige haar, en de

brede grijns. Het sneeuwde, zodat de hoed en schouders van Tonio wit bestoven waren.

Hugh nam zijn oude vriend mee naar de keuken, en schonk thee voor hem in. 'Hoe wist je mij te vinden?' vroeg hij.

'Dat was niet gemakkelijk,' antwoordde Tonio. 'Er was niemand in je oude huis, en de bank was gesloten. Maar ik ben naar Whitehaven House gegaan, en zag je tante Augusta. Ze was niets veranderd. Ze wist jouw adres niet, maar ze herinnerde zich Chingford. Zoals ze die naam uitsprak klonk het eerder alsof je in een gevangenkamp zat.'

Hugh knikte. 'Zo slecht is het hier niet. De jongens vinden het prachtig, maar Nora heeft er wel veel moeite mee.'

'Augusta is niet verhuisd,' merkte Tonio op.

'Nee, ze moet zich schamen, want zij is er meer dan alle anderen de schuld van dat we zo in de problemen zitten. Maar zij is ook degene die de realiteit niet onder ogen wenst te zien. Ze zal er nog wel achter komen dat er slechtere woonomgevingen bestaan dan Chingford.'

'Cordova, bijvoorbeeld,' zei Tonio.

'Hoe is de situatie daar?'

'Mijn broer is gesneuveld in de strijd.'

'Dat spijt me.'

'De oorlog is vastgelopen. Alles hangt nu van de Britse regering af. De partij die erkend wordt door Engeland zal kredieten krijgen, zodat de voorraden voor het leger aangevuld kunnen worden en de oppositie verslagen kan worden. Daarom ben ik hierheen gekomen.'

'Ben je door president Garcia gestuurd?'

'Beter nog. Ik ben nu officieel ambassadeur van Cordova in Londen. Miranda is ontslagen.'

'Prachtig!' riep Hugh uit, verheugd dat Micky eindelijk de laan was uitgestuurd. Het had hem geërgerd dat iemand die twee miljoen pond gestolen heeft zich als vrij man door Londen kon bewegen, en naar clubs of theatervoorstellingen kon gaan alsof er niets gebeurd was.

Tonio voegde eraan toe: 'Ik heb mijn geloofsbrieven meegenomen, en gisteren aangeboden op het ministerie van Buitenlandse Zaken.'

'En jij hoopt de minister te overreden dat hij jouw kant kiest?'

'Ja.'

Hugh keek hem vragend aan. 'Hoe dan?'

'Garcia is officieel president van Cordova. Daarom moet Engeland de wettige regering steunen.'

Het was een tamelijk zwak argument, vond Hugh. 'Tot nu toe is dat nog

niet gebeurd. Lord Salisbury probeert het deksel op de ketel te houden in Ierland: voorlopig heeft hij geen tijd voor een burgeroorlog in het verre Zuid-Amerika.' Hugh wilde niet negatief klinken, maar hij kreeg wel een idee.

Tonio zei een beetje geërgerd: 'Nou, het is mijn taak Salisbury te overtuigen dat hij wel tijd moet besteden aan wat er in Zuid-Amerika aan de hand is, zelfs al vragen andere kwesties zijn aandacht.' Maar hij begreep dat zijn argument zwak was, en na een korte stilte zei hij: 'Goed, jij bent Engelsman. Waarmee zou ik zijn aandacht kunnen trekken, denk je?'

Hugh zei meteen: 'Je kunt voorstellen dat je Britse beleggers verliezen kunt besparen.'

'Hoe dan?'

'Ik weet dat niet precies, ik denk alleen hardop.' Hugh verschoof zijn stoel. De vier jaar oude Sam was bezig een kasteel van houten blokken te bouwen bij zijn voeten. Het was een vreemde gedachte dat in de kleine keukens van een eenvoudige woning over de toekomst van een heel land werd beslist. 'Britse beleggers hebben twee miljoen pond geïnvesteerd in de aanleg van een haven voor Santamaria, en daarbij was Pilasters Bank de grootste deelnemer. Alle directeurs van die onderneming waren leden of bekenden van de familie Miranda, en ik twijfel er niet aan of al dat geld is rechtstreeks in de oorlogskas verdwenen. We moeten dat kapitaal terugkrijgen.'

'Maar het is al besteed aan wapens.'

'Dat is waar, maar de familie Miranda moet voor miljoenen aan onroerend goed bezitten.'

'Inderdaad, ze zijn eigenaar van de nitraatmijnen in dat land.'

'Als jouw partij de oorlog wint, kan president Garcia die nitraatmijnen dan overdragen aan de Santamaria Haven Company, als compensatie voor de fraude? Dan zijn de aandelen weer wat waard.'

Tonio zei stellig: 'De president heeft mij persoonlijk gezegd dat ik alles – letterlijk alles – mag beloven om de Britse regering zover te krijgen dat ze de regeringstroepen van Cordova steunen.'

Hugh kreeg een opgewonden gevoel. Opeens leek de mogelijkheid om alle schulden van Pilasters Bank terug te betalen een stuk dichterbij. 'Laat me even nadenken,' zei hij. 'We moeten eerst een goede basis leggen, voordat je een voorstel doet aan het ministerie. Ik denk dat ik de oude Greenbourne wel kan vragen een goed woordje te doen bij Lord Salisbury, en hem aanraden dat hij als minister de belangen van de Britse beleggers moet verdedigen. Maar wat te doen met de oppositie in het parlement? We kunnen

met Dan Robinson gaan praten, want hij is parlamentslid, en hij is geobse-
deerd door faillissementen van banken. Hij stemt in met mijn reddingsplan
voor Pilasters Bank, en hij hoopt dat het succes heeft. Misschien kan hij er-
voor zorgen dat de oppositie ons steunt in het Lagerhuis.' Hugh trommelde
met zijn vingers op de keukentafel. 'Dit lijkt een goede mogelijkheid!'

'We moeten snel in actie komen,' zei Tonio.

'We kunnen meteen naar de stad gaan. Dan Robinson woont met Maisie
in Zuid-Londen. Greenbourne zal wel in zijn buitenhuis zijn, maar ik kan
hem opbellen vanuit de bank.' Hugh ging staan. 'Laat me dit aan Nora ver-
tellen.' Hij stapte uit het blokkenkasteel dat Sam rond zijn voeten had ge-
bouwd en liep de keuken uit.

Nora was in de slaapkamer bezig een grote hoed met een bontrand te
schikken. 'Ik moet naar de stad,' zei Hugh, terwijl hij een stropdas omdeed
en een colbert aantrok.

'Wie let er dan op de jongens?' vroeg Nora.

'Jij, hoop ik.'

'Nee!' riep ze geschrokken. 'Ik ga winkelen.'

'Het spijt me, Nora, maar dit is echt heel belangrijk.'

'Ik ben ook belangrijk.'

'Natuurlijk ben je dat, maar ik moet dringend Ben Greenbourne spre-
ken.'

'Ik ben het zat!' zei ze walgend. 'Ziek van dit huis, van dit vervelende
dorp, en ziek van jou en de kinderen. Mijn vader heeft een beter bestaan
dan wij!' Nora's vader had een pub geopend, met een lening van Pilasters
Bank, en hij verdiende daar heel goed mee. 'Ik kan beter bij hem gaan wo-
nen, en daar werken als barmeid!' zei ze. 'Dan heb ik meer plezier in mijn
leven en dan word ik tenminste betaald voor mijn inspanningen.'

Hugh staarde haar aan. Opeens wist hij dat hij nooit meer het bed met
haar zou delen. Dit huwelijk was voorbij. Nora haatte hem, en hij veraf-
schuwde haar. 'Zet die hoed af, Nora,' beval hij. 'Jij gaat vandaag niet win-
ken.' Hij deed zijn jasje aan en liep de kamer uit.

Tonio wachtte ongeduldig op hem in de hal. Hugh kuste de jongens,
pakte zijn overjas en hoed, en opende de deur. 'Over een paar minuten ver-
trekt de trein,' zei hij, terwijl ze naar buiten gingen.

Hij zette zijn hoed op en werkte zich in zijn jas, toen ze over het tuinpad
en langs het hekje liepen. Het sneeuwde harder, en er lag al een paar centi-
meter sneeuw op het gras. Hughs woning stond in een rij van wel twintig
identieke huizen, gebouwd op een terrein waar eerst koolraap werd ge-
kweekt. Ze liepen over de grindweg naar het dorp. 'We zullen eerst met Ro-

binson praten,' zei Hugh, want dan kan ik tegen Greenbourne zeggen dat de oppositie aan onze kant staat. Luister!'

'Wat?'

'Dat is onze trein. We moeten opschieten.'

Ze versnelden hun pas. Gelukkig was het station aan deze kant van het dorp. De trein kwam in zicht, toen ze over het spoorwegviaduct liepen.

Een man leunde over de balustrade, en keek naar de naderende trein. Toen ze hem passeerden keek hij op en Hugh herkende hem: het was Micky Miranda.

En hij had een revolver in zijn hand.

Toen ging alles heel snel.

Hugh slaakte een kreet, maar zijn geschreeuw werd overstemd door het geraas van de trein. Micky richtte de revolver op Tonio, en vuurde. Tonio wankelde achteruit en viel. Micky richtte zijn wapen op Hugh, maar op dat moment trok een wolk stoom en rook over het viaduct, zodat ze geen van beiden iets konden zien. Hugh liet zich op de besneeuwde weg vallen. Hij hoorde twee korte knallen, maar hij voelde niets. Hij rolde opzij en ging op zijn knieën zitten, turend door de dichte mist.

De rook trok op. Hugh zag een glimp van een gestalte, en hij stormde in die richting. Micky zag hem ook, maar het was al te laat: Hugh botste tegen hem op. Micky viel en het vuurwapen vloog uit zijn hand over de brugleuning en belandde op de spoorbaan. Hugh viel boven op Micky en rolde meteen opzij.

Allebei werkten ze zich overeind. Micky bukte zich om zijn wandelstok op te rapen. Hugh stormde naar hem toe, en gaf hem een stomp, maar Micky hield de wandelstok vast. Terwijl Micky weer overeind krabbelde, haalde Hugh voor de tweede keer uit. Maar Hugh had in geen twintig jaar iemand geslagen, en zijn vuist miste doel. Micky sloeg hem met de stok en trof Hughs hoofd. De slag kwam hard aan, en Micky sloeg nog een keer. Hugh werd woedend en hij brulde het uit. Met heftige vuistslagen beukte hij naar Micky's gezicht. Allebei wankelden ze hijgend achteruit.

Toen klonk een fluit bij het station, het vertreksein van de trein, en er verscheen paniek op Micky's gezicht. Hugh vermoedde dat Micky met de trein wilde ontsnappen, en dat hij geen uur langer zo dicht bij de plek waar hij zijn misdaad had gepleegd wilde blijven. Dat vermoeden was juist, want Micky draaide zich om en draafde naar het station.

Hugh zette de achtervolging in.

Micky had een slechte conditie, omdat hij zoveel avonden drinkend in bordelen had doorgebracht, maar Hugh had in zijn leven meestal achter

een bureau gezeten, en was bepaald niet beter in vorm. Micky rende het station in, terwijl de trein al in beweging kwam. Hugh volgde hem hijgend. Toen ze op het perron kwamen riep een beambte: 'Hé, heeft u kaartjes?'

Bij wijze van antwoord riep Hugh: 'Houd de moordenaar!'

Micky rende over het perron, en probeerde de rijdende trein in te halen. Hugh stormde achter hem aan, de stekende pijn in zijn zij negerend. De beambte rende mee, maar Micky had de trein bereikt. Hij greep zich vast en sprong op de treeplank. Hugh dook achter hem aan, greep Micky's enkel, maar hij moest meteen weer loslaten. De beambte struikelde over Hugh en vloog door de lucht.

Toen Hugh weer overeind krabbelde, was de trein al buiten bereik. Hij keek de laatste wagon mistroostig na. Hij zag dat Micky een deur opende en behendig in de wagon stapte. Daarna sloot hij de deur weer.

De beambte kwam overeind en sloeg de sneeuw van zijn kleren. Kwaad zei hij: 'Wat heeft dit te betekenen?'

Hugh bukte zich hijgend voorover. Hij was zo buiten adem dat hij niets kon zeggen.

'Er is iemand neergeschoten,' zei hij, toen hij weer wat op adem was gekomen. Zodra hij weer op krachten was, liep hij terug naar het stationsgebouw en wenkte de beambte dat hij mee moest komen. Hij liep met de man naar het viaduct, waar Tonio lag.

Hugh knielde naast het lichaam. Tonio was tussen zijn ogen geraakt, en er was niet veel over van zijn gezicht. 'Mijn god, wat een smeerbeel,' zei de beambte. Hugh slikte moeizaam, vechtend tegen de misselijkheid. Hij dwong zichzelf met zijn hand onder Tonio's jas te voelen naar zijn hartslag. Maar zoals hij al verwacht had was die er niet. Hij herinnerde zich Tonio als een kwajongen, zwemmend in het bassin bij Bishop's Wood, en hij voelde een golf van verdriet. Tranen welden in hem op.

Toen Hugh weer helder kon denken, begreep hij hoe Micky dit alles van tevoren beraamd had. Micky had vrienden in het ministerie van Buitenlandse Zaken, zoals elke half competente diplomaat. Een van die vrienden moest hem in het oor hebben gefluisterd dat Tonio in Londen was, misschien wel tijdens een receptie, of bij het diner, de vorige avond. Tonio had zijn geloofsbrieven al aangeboden, zodat Micky kon begrijpen dat zijn dagen als ambassadeur geteld waren. Maar als Tonio uit de weg werd geruimd, veranderde de situatie weer ingrijpend. Dan was er niemand om namens president Garcia in Londen te onderhandelen, en moest Micky wel feitelijk ambassadeur blijven. Dat was Micky's enige hoop. Maar hij had snel in actie moeten komen, want hij had slechts enkele dagen respijt.

Hoe had Micky geweten waar hij Tonio kon vinden? Misschien had hij Tonio laten schaduwen, of mogelijk had Augusta hem verteld waar Tonio was. Hoe dan ook, hij had Tonio naar Chingford gevolgd. Om Hughs adres te vinden had hij met veel mensen gesproken, en het was hem duidelijk dat Tonio vroeg of laat naar het station zou komen. Daarom bleef hij in de buurt van het station, wachtend op zijn kans om Tonio te doden, en wie eventueel getuige was van de moord, om meteen daarna per trein te ontsnappen.

Micky was wanhopig, en het was erg riskant wat hij wilde doen, maar het was hem bijna gelukt. Hij had Hugh ook moeten doden, maar dat was verijdeld door de rook van de trein. Als alles volgens plan was verlopen, zou niemand hem herkend hebben. In Chingford was geen telefoon of telegraaf en geen enkel vervoer sneller dan de trein, dus hij zou al terug in Londen zijn, nog voordat de moord daar bekend was. En ongetwijfeld zou een van zijn ondergeschikten hem een alibi geven.

Maar het was hem niet gelukt Hugh te vermoorden. En Hugh besepte op eens dat Micky niet langer ambassadeur van Cordova was, dus hij had ook geen diplomatieke onschendbaarheid meer.

Micky kon voor deze moord tot de strop veroordeeld worden.

Hugh ging staan. 'We moeten deze moord zo snel mogelijk rapporteren,' zei hij.

'Er is een politiebureau in Walthamstow, een paar haltes verder langs de spoorlijn.'

'En wanneer komt de volgende trein?'

De spoorwegbeampte haalde een groot horloge uit zijn vestzak. 'Over zevenenzeventig minuten,' zei hij.

'Dan moeten we allebei in die trein stappen. U gaat naar de politie in Walthamstow, en ik reis verder naar de stad, om de moord te rapporteren bij Scotland Yard.'

'Er is niemand anders die toezicht houdt op dit station. Ik ben hier alleen, omdat het de dag voor Kerstmis is.'

'Ik weet wel zeker dat uw werkgever verwacht dat u uw plicht als goed burger doet.'

'Zo is dat.' De man scheen dankbaar dat hem gezegd werd wat hij moest doen.

'We moeten die arme Silva ergens neerleggen. Is er een geschikte plek in het station?'

'Alleen de wachtkamer.'

'Dan moeten we hem daarheen dragen, en de wachtruimte afsluiten.'

Hugh bukt zich en pakte de dode Tonio onder zijn schouders. 'Neemt u zijn benen.' Samen tilden ze Tonio op, en droegen hem naar het station.

Ze legden hem neer op een bank in de wachtkamer. Daarna wisten ze niet goed wat te doen. Hugh voelde zich ongedurig. Hij kon nog geen verdriet hebben, daar was het te vroeg voor. Hij wilde de moordenaar grijpen, niet rouwen. Hij beende heen en weer, telkens weer op zijn horloge kijkend, en hij wreef af en toe over de pijnlijke plek op zijn hoofd, waar Micky hem met de wandelstok had geraakt. De spoorwegbeambte zat op de bank tegenover hem, angstig en tegelijk gefascineerd starend naar de dode Tonio. Na een tijdje ging Hugh naast hem zitten. Zo bleven ze zwijgen en kijken, in de koude wachtruimte, tot de trein kwam.

~ 2 ~

Micky Miranda vluchtte voor zijn leven.

Zijn geluk liet hem in de steek. Hij had vier moorden gepleegd in de afgelopen vierentwintig jaar, en bij de eerste drie was hij de dans ontsprongen, maar nu was het misgegaan. Hugh Pilaster had gezien dat hij Tonio neerschoot, en de enige manier om aan de beul te ontsnappen was uit Engeland verdwijnen.

Opeens was hij een voortvluchtige in de stad waar hij het grootste deel van zijn leven gewoond had. Haastig liep hij door Liverpool Station, en hij vermeed politieagenten recht aan te kijken. Zijn hart bonsde hevig, en zijn ademhaling ging onregelmatig. Hij sprong snel in een huurkoets.

Hij liet zich rechtstreeks naar het kantoor van de Gold Coast en Mexico Stoomvaartmaatschappij rijden.

Het was daar erg druk, er waren vooral veel Zuid Amerikanen. Sommigen probeerden terug te keren naar Cordova, anderen probeerden hun verwanten uit het land te krijgen, en er waren ook mensen die alleen nieuws wilden horen. Het was er rumoerig en chaotisch. Micky kon niet wachten op zijn beurt. Hij werkte zich naar de balie, en gebruikte botweg zijn wandelstok om iedereen opzij te werken, zodat hij naar voren kon komen. Zijn dure kleding en geaffecteerde accent trokken de aandacht van een klerk, en Micky zei: 'Ik wil passage boeken naar Cordova.'

'Er is oorlog uitgebroken in Cordova,' antwoordde de klerk.

Micky moest een sarcastische opmerking binnenhouden. 'Ik mag aannemen dat er nog wel naar Cordova gevaren wordt?'

'We verkopen passagebiljetten naar Lima, in Peru. Het schip zal naar Palma varen, als de politieke situatie dat toelaat. Dat besluit wordt genomen in Lima.'

Dat was goed. Micky moest in de eerste plaats zo snel mogelijk weg uit Engeland. 'Wanneer vertrekt de eerstvolgende boot?'

'Over vier weken.'

De moed zakte Micky in de schoenen. 'Dat is onmogelijk! Ik moet beslist eerder vertrekken!'

'Vanavond vertrekt een schip uit Southampton, als u zoveel haast heeft.'

Goddank. Het geluk had hem nog niet helemaal in de steek gelaten. 'Reserveer voor mij een luxe hut. De beste die aan boord te vinden is.'

'Heel goed, sir. Wat is uw naam.'

'Miranda.'

'Neem me niet kwalijk?'

De Engelsen waren doof, wanneer een buitenlands klinkende naam werd genoemd. Micky wilde zijn naam spellen, maar toen bedacht hij zich. 'Andrews,' zei hij. 'M.R. Andrews.' Hij bedacht dat de politie de passagierslijsten kon controleren, op zoek naar de naam Miranda. Nu zouden ze hem nooit vinden. Hij was dankbaar dat de Britten de wet hadden aangepast, zodat iedereen zonder paspoort het land kon verlaten of binnenkomen. Zo gemakkelijk zou dat niet gaan in Cordova.

De klerk maakte een passagebiljet gereed. Micky keek rusteloos toe, en wreef over de pijnlijke plek op zijn gezicht waar Hugh Pilaster hem gestompt had. Hij beseftte dat hij nog een probleem had: Scotland Yard zou per telegraaf zijn signalement naar alle havens versturen. In stilte vervloekte hij de telegraaf. Binnen een uur konden de lokale politieagenten alle passagierslijsten controleren. Hij moest zich op de een of andere manier vermommen.

De klerk gaf hem zijn ticket en Micky betaalde met bankbiljetten. Hij werkte zich ongeduldig door de menigte, en liep naar buiten, nog steeds zorgelijk. Het sneeuwde nog altijd.

Hij hield een huurkoets aan en liet zich naar de ambassade van Cordova rijden, maar toen bedacht hij zich. Het was riskant daarheen te gaan, en bovendien had hij maar weinig tijd. De politie zou uitkijken naar een goed geklede veertiger, die alleen reisde. Een manier om de politie te misleiden was zich voordoen als veel ouder en in gezelschap van iemand anders. Hij kon doen of hij invalide was, en voortgeduwd worden in een rolstoel. Maar dan had hij wel een medeplichtige nodig. Wie kon hij daarvoor gebruiken? Hij wist niet zeker of hij een van zijn ondergeschikten kon vertrouwen, vooral niet nu hij geen ambassadeur meer was.

Dan bleef alleen Edward over.

'Rij naar Hill Street,' zei hij tegen de koetsier.

Edward bewoonde een klein huis in Mayfair. Anders dan de andere Pilasters huurde hij dit huis, en hij hoefde niet te verhuizen, omdat hij drie maanden huur vooruit had betaald.

Edward scheen het niet te interesseren dat Micky Pilasters Bank aan de grond had gebracht en daardoor zijn familie had geruïneerd. Hij was nog afhankelijker geworden van Micky. Maar evenals de andere Pilasters had Micky hem niet meer gezien sinds de rampzalige dag.

Edward deed open. Hij was gekleed in een gevlekte zijden kamerjas. Hij nam Micky mee naar zijn slaapkamer, waar een vuur in de haard brandde. Hij rookte een sigaar en dronk whisky, al was het pas elf uur in de ochtend. De huid op zijn gezicht was overal ruw en rood, en Micky twijfelde of hij Edward wel als handlanger wilde gebruiken: de huidaandoening maakte Edward opvallend. Maar er was geen tijd om kieskeurig te zijn. Hij moest tevreden zijn met Edward.

'Ik verlaat het land,' zei Micky.

'O, neem me met je mee,' antwoordde Edward, en hij barstte in tranen uit.

'Wat bezielt jou in hemelsnaam?' vroeg Micky zonder enig medelijden.

'Ik ben ongeneeslijk ziek,' snikte Edward. 'Laten we samen naar een rustige plek gaan, en daar blijven tot ik gestorven ben.'

'Je bent helemaal niet stervende, dwaas. Je hebt alleen last van een huidkwaal.'

'Het is geen huidziekte, maar syfilis.'

Micky's mond viel open van afgrijzen. 'Godallemachtig, dan kan ik het ook hebben!'

'Geen wonder, na al die avonden die we in Nellie's bordeel hebben doorgebracht.'

'Maar de meisjes van April zijn toch schoon?'

'Hoeren zijn nooit schoon.'

Micky probeerde zijn opkomende paniek te bedwingen. Als hij in Londen bleef om een arts te consulteren, kon hij wel eens eindigen met een strop om zijn hals. Het was beter vandaag nog het land te verlaten. Maar het schip zou via Lissabon varen, en dus kon hij daar over enkele dagen naar een arts. Dat moest dan maar. Misschien was hij helemaal niet besmet: hij was over het algemeen veel gezonder dan Edward, en hij waste zich altijd grondig als hij seks had gehad, terwijl Edward niet zo zorgvuldig was.

Maar Edward was niet in staat hem te helpen het land ongemerkt te ver-

laten. Toch had hij een helper nodig. En Augusta was de enige die in aanmerking kwam.

Hij was minder zeker van haar dan van Edward. Edward was altijd bereid te doen wat Micky van hem verlangde. Augusta was veel onafhankelijker. Maar ze was zijn laatste kans.

Hij keerde zich om en wilde gaan.

'Laat me niet alleen,' smeekte Edward.

Er was geen tijd om sentimenteel te zijn. 'Ik kan een doodziek iemand niet meenemen,' zei hij kortaf.

Edward keek op, en op zijn gezicht verscheen een boosaardige uitdrukking. 'Als je dat niet doet...' begon hij.

'Nou?'

'Dan zal ik tegen de politie zeggen dat jij Peter Middleton hebt vermoord, en oom Seth, en Solly Greenbourne.'

Augusta moest hem verteld hebben over Seth. Micky staarde Edward aan. Hij maakte een pathetisch gebaar. Hoe heb ik het zolang met hem uitgehouden, vroeg Micky zich af. Opeens werd hem duidelijk dat het een grote opluchting zou zijn Edward hier achter te laten. 'Zeg dat maar tegen de politie,' zei hij. 'Ze zoeken me toch al, voor de moord op Tonio Silva, en het maakt weinig uit of ik opgehangen word voor een of voor vier moorden.' Zonder om te kijken liep hij de kamer uit.

Hij stapte naar buiten, en wenkte een huurkoets op Park Lane. 'Breng me naar Whitehaven House, aan Kensington Gore,' zei hij tegen de koetsier. Onderweg piekerde hij over zijn gezondheid. Hij had nog geen symptomen: geen huiduitslag, en ook geen onverklaarbare knobbels op zijn geslachtsdelen. Maar pas na enige tijd zou hij zeker weten of hij besmet was of niet. Inwendig vervloekte hij Edward.

Hij maakte zich ook zorgen over Augusta. Hij had haar niet meer gezien sinds de crash. Zou ze bereid zijn hem te helpen? Hij wist dat ze altijd met moeite haar seksuele honger naar hem had onderdrukt, en die ene keer had ze zich in haar hartstocht laten gaan. In die dagen verlangde Micky ook hevig naar haar. Sindsdien was zijn verlangen minder geworden, maar hij had het gevoel dat bij Augusta eerder het tegendeel het geval was. Hij hoopte dat maar, want hij wilde haar voorstellen samen met hem te vluchten.

De deur van Augusta's huis werd geopend, niet door haar butler, maar door een afgesloofde vrouw met een schort. Toen hij door de hal liep zag Micky dat het in huis niet erg schoon was. Augusta verkeerde in moeilijkheden. Des te beter: dan zou ze eerder geneigd zijn in te stemmen met zijn plannen.

Maar ze scheen even zelfbewust als altijd, toen ze de salon binnenkwam. Ze had een paarse zijden blouse aan, en daaronder een getailleerde zwarte rok. Ze was in haar jeugd adembenemend mooi, en nu, inmiddels achten-vijftig jaar, keken de mensen nog naar haar. Hij herinnerde zich de harts-tocht die hij voor haar gevoeld had, toen hij een knaap van zestien jaar was. Maar daar was niets meer van over. Hij zou moeten doen alsof.

Ze stak haar hand niet uit om hem te begroeten. 'Waarom ben je geko-men?' vroeg ze koel. 'Je hebt mijn hele familie geruïneerd.'

'Dat was niet mijn bedoeling...'

'Je moet geweten hebben dat jouw vader bezig was met de voorbereidin-gen voor een burgeroorlog.'

'Ja, maar ik heb me niet gerealiseerd dat de aandelen in Cordova daar-door waardeloos zouden worden,' zei hij. 'Jij wel?'

Ze aarzelde even. Kennelijk had ze dat evenmin beseft.

Haar verdedigende houding werd wat minder, en Micky probeerde daar gebruik van te maken. 'Ik zou het nooit gedaan hebben als ik het geweten had. Ik zou nog liever mijn eigen keel doorgesneden hebben dan jou bena-delen.' Hij zag aan haar gezicht dat ze dit graag wilde geloven.

Maar ze zei: 'Jij hebt Edward overtuigd dat hij zijn partners moest bedrie-gen, zodat jij een bedrag van twee miljoen pond in handen kreeg.'

'Ik dacht dat de bank zoveel kapitaal had dat er geen schade zou ont-staan.'

Ze keek opzij. 'Ik ook,' zei ze zacht.

Hij maakte gebruik van zijn kans. 'Hoe dan ook, dat doet er nu niet meer toe. Ik vertrek vandaag nog uit Engeland, en waarschijnlijk kom ik nooit meer terug.'

Ze keek hem aan, en er was schrik in haar ogen. Micky wist dat hij haar in zijn macht had. 'Waarom?' vroeg ze.

Er was geen tijd om er omheen te draaien. 'Ik heb iemand doodgescho-ten, en de politie maakt jacht op mij.'

Haar mond viel open, en ze greep zijn hand. 'Wie dan?'

'Tonio Silva.'

Augusta was opgewonden en geschokt tegelijk. Haar gezicht kleurde een beetje, en haar ogen begonnen te stralen. 'Tonio! Waarom heb je hem ge-dood?'

'Hij was een bedreiging voor mij. Ik heb passage geboekt op een stoom-schip, en ik vertrek vanavond uit Southampton.'

'Zo vlug al!'

'Ik heb geen andere keus.'

'En nu ben je hierheen gekomen om afscheid te nemen,' begreep ze terneergeslagen.

'Nee.'

Ze keek weer naar hem op. Was er hoop in haar ogen? Hij aarzelde en waagde toen zijn vraag te stellen. 'Ik wil dat je met mij meegaat.'

Haar ogen werden groter. Ze deed een stap achteruit.

Hij hield haar hand vast. 'Nu ik zo vlug moet vertrekken... Dat brengt me ertoe iets te bekennen...' Micky haalde diep adem. 'Ik hou van je, Augusta. En ik denk dat je het altijd geweten hebt.'

Terwijl hij zijn rol speelde, keek hij scherp naar haar gezicht, als een zee-man die naar de zee tuurt. Even scheen ze verbaasd, maar toen was er een dankbare glimlach op haar gezicht. Ze bloosde licht, en hij zag aan haar ogen dat ze snel beredeneerde wat ze te winnen of te verliezen had.

Hij zag dat ze moeilijk een besluit kon nemen.

Hij legde zijn hand om haar middel, en trok haar teder tegen zich aan. Ze verzette zich niet, maar er was nog steeds een weifelende trek op haar gezicht.

Toen hun gezichten dicht bij elkaar waren en haar borsten de revers van zijn jasje raakten, zei hij: 'Zonder jou kan ik niet leven, lieve Augusta.'

Hij voelde dat ze beefde onder zijn aanraking. Met trillende stem zei ze: 'Ik ben oud genoeg om je moeder te zijn.'

Hij sprak fluisterend in haar oor, en streelde met zijn lippen langs haar gezicht. 'Maar dat ben je niet. Je bent de begeerlijkste vrouw die ik ooit in mijn leven heb ontmoet. Ik heb al die jaren naar je verlangd, en dat weet jij ook... En nu...' Zijn hand bewoog van haar middel omhoog, naar haar borsten. 'Ik kan me amper beheersen, Augusta...' Hij zweeg even.

'Wat?'

Hij had haar bijna voor zich gewonnen, maar nog niet helemaal. Hij moest zijn laatste troefkaart uitspelen.

'Nu ik niet langer ambassadeur ben, kan ik van Rachel scheiden.'

'Wat wil je daarmee zeggen?'

Hij fluisterde in haar oor: 'Wil je met mij trouwen?'

'Ja,' antwoordde ze.

Hij kustte haar.

April Tilsley stormde Maisie's kantoortje in de kliniek binnen. Ze was gekleed in een slijk purperen gewaad van zijde en vossebont. In haar handen hield ze een krant. 'Heb je al gehoord wat er gebeurd is?'

Maisie kwam overeind. 'April! Wat is er aan de hand?'

'Micky Miranda heeft Tonio Silva doodgeschoten!'

Maisie wist wie Micky was, maar het duurde even voordat ze zich herinnerde dat Tonio een van de jongens uit het groepje van Solly en Hugh was, toen ze nog jong waren. Vroeger was hij een gokker, herinnerde ze zich, en April had hem erg aardig gevonden, tot ze ontdekte dat hij altijd het weinige geld dat hij verdiende verloor. 'Heeft Micky hem neergeschoten?' vroeg ze verbijsterd. 'Is hij dood?'

'Ja. Het staat hier in de krant.'

'Waarom zou hij dat gedaan hebben?'

'Dat staat er niet bij. Maar in het artikel staat wel...' Ze aarzelde even, en zei toen: 'Ga eerst zitten, Maisie.'

'Waarom? Vertel toch wat er staat!'

'De politie wil hem ondervragen over nog drie andere moorden: op Peter Middleton, Seth Pilaster en... Solomon Greenbourne.'

Maisie liet zich op haar stoel zakken. 'Solly!' riep ze uit, en ze werd duizelig. 'Heeft Micky Solly vermoord? Ach, arme Solly...' Ze sloot haar ogen en sloeg haar handen voor haar gezicht.

'Jij kunt wel een glaasje brandy gebruiken,' zei April. 'Waar staat de fles?'

'We hebben hier geen sterke drank,' zei Maisie. Ze probeerde van de schok te herstellen. 'Laat mij eens lezen.'

April gaf de krant aan haar.

Maisie las de eerste alinea. Er stond dat de politie op zoek was naar Miguel Miranda, de vroegere ambassadeur van Cordova, om hem te ondervragen over de moord op Antonio Silva.

April zei: 'Arme Tonio. Hij was een van de aardigste mannen voor wie ik ooit mijn benen uit elkaar heb gedaan.'

Maisie las verder. De politie wilde Miranda ook ondervragen over de dood van Peter Middleton, in 1866 bij Windfield School, over het overlijden van Seth Pilaster in 1873, en over de dood van Solomon Greenbourne, die in juli 1879 voor een snel rijdende koets is geduwd in een zijstraat van Piccadilly.

'En Seth Pilaster, de oom van Hugh?' vroeg Maisie snel. 'Waarom zou hij al die mensen vermoord hebben?'

Bij het lezen van de derde alinea sprong Maisie weer op. De schietpartij had plaatsgevonden ten noordoosten van Londen, in een dorp met de naam Chingford. Haar hart sloeg over. 'Chingford!' riep ze uit.

'Ik heb nooit van dat dorp gehoord.'

'Daar woont Hugh.'

'Hugh Pilaster? Heb jij nog steeds een zwak voor hem?'

'Hij moet hiermee te maken hebben, begrijp je dat dan niet? Dit kan geen toeval zijn! O, god, ik hoop maar dat alles in orde is met hem!'

'Het zou toch wel in de krant staan, als hij gewond was?'

'Het is pas enkele uren geleden gebeurd. Misschien weten ze nog niet alles.' Maisie kon de onzekerheid niet verdragen. Ze zei: 'Ik moet weten of hij ongedeerd is.'

'Hoe dan?'

Ze zette haar hoed op, en zette die vast met een speld. 'Ik ga meteen naar zijn huis.'

'Dat zal zijn vrouw niet leuk vinden.'

'Zijn vrouw is een paskudniak.'

April moest lachen. 'Wat betekent dat?'

'Ze is een strontzak.' Maisie trok haar jas aan.

April ging staan. 'Mijn koets staat voor. Ik breng je wel naar het station.'

Toen ze in Aprils koets waren gestapt, beseften ze allebei dat ze niet wisten naar welk station ze moesten voor de trein naar Chingford. Gelukkig wist de koetsier, die ook portier was bij Nellie's bordeel, dat ze naar Liverpool Street moesten.

Toen ze daar waren, bedankte Maisie April en ze ging snel het station binnen. Het was erg druk vanwege Kerstmis. Veel mensen hadden inkopen gedaan in de stad en wilden nu terugkeren naar de voorsteden. In het station was de lucht bedompt en rokerig. De mensen schreeuwden groeten en namen afscheid, terwijl de remmen van de treinen knarsten en de zuigers van de stoomlocomotieven sisten. Ze werkte zich door de drukte naar het loket. Op het perron zag ze een ontroerend afscheid van twee jonge geliefden, en ze was even jaloers op hen.

De trein reed puffend langs de achterbuurten van Bethnal Green, door de voorstad Walthamstow en de met de sneeuw bedekte akkers van Woodford. Om de paar minuten hield de trein stil bij een stationnetje. Hoewel de reis twee keer zo snel verliep als met paard en wagen, scheen het Maisie heel langzaam te gaan, en ze beet op haar vingernagels. Ze vroeg zich voortdurend af of alles wel goed was met Hugh.

Nadat ze was uitgestapt in Chingford werd ze tegengehouden door een

politieagent, die haar vroeg naar de wachtkamer te gaan. Een rechercheur vroeg haar of ze die ochtend in deze omgeving was geweest. Kennelijk werd er gezocht naar getuigen van de moord. Ze zei dat ze nooit eerder in Chingford was geweest. In een opwelling vroeg ze: 'Zijn er nog anderen gewond geraakt, afgezien van Antonio Silva?'

'Twee mensen hebben lichte verwondingen opgelopen,' antwoordde de rechercheur.

'Ik maak me zorgen over een kennis van mij die Antonio Silva kende. Hij heet Hugh Pilaster.'

'Meneer Pilaster heeft de dader gegrepen, en hij is daarbij aan zijn hoofd gewond geraakt, maar het is niet ernstig.'

'Goddank!' Maisie slaakte een zucht van verlichting. 'Kunt u mij de weg naar zijn huis wijzen?'

De rechercheur legde uit hoe ze daar moest komen. 'De heer Pilaster is eerder vandaag naar Scotland Yard gegaan. Ik weet niet of hij al terug is.'

Maisie vroeg zich af of ze meteen weer naar Londen zou terugkeren, nu ze wist dat er niets ernstigs met Hugh gebeurd was. Dan vermeed ze de confrontatie met die vreselijke Nora. Maar ze zou toch geruster zijn wanneer ze Hugh met eigen ogen had gezien. En ze was niet bang voor Nora. Ze begon door de sneeuw in de richting van zijn huis te lopen.

Chingford was heel anders dan Kensington, bedacht ze, terwijl ze door de nieuwe straat met eenvoudige huizen liep. De voortuinen waren nog niet aangelegd. Hugh zou onverstoorbaar blijven, waar hij ook woonde, maar of Nora er ook zo over dacht leek haar niet erg waarschijnlijk. Nora was met Hugh getrouwd om zijn geld, en ze zou niet graag weer in armoede leven.

Maisie hoorde binnen een kind huilen, toen ze op de deur klopte. Er werd opengedaan door een jongetje dat ongeveer elf jaar oud moest zijn. 'Jij bent zeker Toby?' veronderstelde Maisie. 'Ik ben voor je vader gekomen. Ik ben mevrouw Greenbourne.'

'Mijn vader is niet thuis,' antwoordde Toby beleefd.

'Wanneer verwacht je hem weer terug?'

'Dat weet ik niet.'

Maisie voelde zich teleurgesteld. Ze had zich erop verheugd Hugh weer te zien. Moedeloos zei ze: 'Misschien wil je tegen hem zeggen dat ik in de krant gelezen heb wat er gebeurd is, en dat ik kwam om te zien of alles in orde was?'

'Ja mevrouw, dat zal ik tegen hem zeggen.'

Verder viel er niets te zeggen. Ze kon meteen weer teruggaan naar het station en daar wachten op de trein naar Londen. Ze draaide zich teleurge-

steld om. Ze was in elk geval een vervelende ontmoeting met Nora misgelopen. Er was iets aan het gezicht van Toby wat haar opviel: een bijna angstige uitdrukking in zijn ogen. In een opwelling keerde ze zich weer om en vroeg: 'Is jouw moeder thuis?'

'Nee, ze is er niet.'

Dat was vreemd. Hugh kon zich geen gouvernante meer veroorloven. Maisie kreeg het gevoel dat er iets niet in orde was. Ze vroeg: 'Kan ik dan even spreken met degene die op jou past?'

De jongen aarzelde. 'Er is niemand, behalve ik en mijn broertjes.'

Maisie's voorgevoel was juist. Wat was hier aan de hand? Hoe was het mogelijk dat drie kleine jongens zonder toezicht alleen thuis waren? Ze aarzelde of ze zich ermee zou bemoeien, want Nora Pilaster zou zeker des duivels zijn. Maar aan de andere kant kon ze toch ook niet weggaan en Hughs kinderen aan hun lot overlaten. 'Ik ben een oude kennis van je vader... En moeder,' zei ze.

'Ik heb u gezien bij de trouwerij van tante Dotty,' antwoordde Tobias.

'Ach ja... Mag ik binnenkomen?'

Toby leek opgelucht. 'Ja graag.'

Maisie stapte naar binnen. Ze liep in de richting van het kindergehuil, naar de keuken aan de achterkant van het huis. Op de vloer zat een kleuter van vier jaar te huilen, en aan de keukentafel zat een kereltje van ongeveer zes jaar. Hij leek ook elk moment in tranen te kunnen uitbarsten.

Ze tilde de jongste op van de vloer. Ze wist dat hij Solomon heette, en dat hij vernoemd was naar Solly Greenbourne. 'Rustig maar,' troostte ze. 'Wat scheelt eraan?'

'Ik wil naar mama,' zei het kind en begon weer hard te huilen.

'Ssst,' suste Maisie en ze wiegde het kind. Ze voelde dat haar kleren klam werden en ze begreep dat het jochie geplast had. Ze keek om zich heen en zag dat het een geweldige chaos was in de keuken. De tafel was bezaaid met broodkruimels en er was melk gemorst. Er stond vuile vaat op het aanrecht, en er waren modderige plekken op de vloer. Het was er ook koud, want het vuur in de kachel was gedoofd. Het was duidelijk dat de kinderen aan hun lot waren overgelaten.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ze aan Toby.

'Ik heb mijn broertje wat te eten gegeven,' zei hij. 'Ik heb brood gesmeerd en ham gesneden. Ik wilde ook thee zetten, maar ik heb mijn hand gebrand aan de ketel.' Hij probeerde dapper te zijn, maar het huilen stond hem nader dan het lachen. 'Weet u waar mijn vader is?'

'Nee, dat weet ik niet.' Het jongste kind had om zijn moeder geroepen,

maar de oudste vroeg naar zijn vader, merkte Maisie op. 'Wat is er met je moeder?'

Toby pakte een envelop van de schoorsteenmantel, en gaf die aan haar. Op de voorkant stond alleen 'Hugh' geschreven.

'De brief is niet dichtgeplakt,' zei Toby. 'Ik heb hem al gelezen.'

Maisie maakte de envelop open en haalde een enkel vel papier te voorschijn. Er stond slechts één woord met grote boze hanepoten geschreven:

VAARWEL.

Maisie schrok. Hoe kon een moeder zomaar weglopen van haar drie kleine kinderen? Nora had deze drie jongens ter wereld gebracht en als hulpe-loze baby's de borst gegeven. Maisie dacht aan de moeders in haar kliniek. Als een van hen een huis met drie slaapkamers in Chingford zou krijgen, zou ze in de zevende hemel zijn. Ze verdreef de gedachte. 'Jullie vader komt vanavond weer thuis, dat weet ik zeker,' zei ze, in stilte biddend dat het waar was. Ze keek naar de kleuter in haar armen. 'Maar we willen toch niet dat het hier dan zo rommelig is, of wel soms?'

Sol schudde ernstig zijn hoofd.

'We zullen de afwas doen, de keuken opruimen, de kachel weer aansteken en dan wat klaarmaken voor het avondeten.' Ze keek naar de zesjarige zoon. 'Lijkt jou dat ook een goed idee, Samuel?'

Samuel knikte. 'Ik wil graag geroosterd brood met boter,' zei hij behulpzaam.

'Dan zullen we dat maken.'

Toby was nog niet gerustgesteld. 'Hoe laat komt vader thuis?'

'Dat weet ik niet precies,' zei ze eerlijk. Het had geen zin te liegen, want de kinderen zouden dat meteen doorhebben. 'Maar ik zal jullie wat vertellen. Jullie mogen opblijven tot hij weer thuis komt, hoe laat het ook wordt. Wat denk je daarvan?'

De jongen leek een beetje opgelucht. 'Dat is goed,' zei hij.

'Goed. Toby, jij bent de sterkste. Ga jij een emmer kolen halen. Samuel, jij kunt de keukentafel opruimen en met een doekje afnemen. Sol, jij gaat de vloer vegen, want jij bent de kleinste. Kom op, jongens, aan het werk!'

~ 4 ~

Hugh was onder de indruk hoe Scotland Yard reageerde op zijn verhaal. De kwestie werd voorgelegd aan inspecteur Magridge, een man met een

scherpzinnig gezicht en ongeveer even oud als Hugh. Zijn verschijning was smetteloos en hij was intelligent, en hij leek het type dat hoofdklerk bij een bankbedrijf wordt. Binnen een uur was er een signalement van Micky Miranda verspreid en werd er in alle havens naar hem uitgekeken.

Hij stuurde ook een rechercheur die Edward Pilaster moest ondervragen, op aanraden van Hugh, en de man keerde terug met de mededeling dat Miranda het land wilde verlaten. Edward had ook beweerd dat Micky betrokken was bij de dood van Peter Middleton, van Seth Pilaster en van Solomon Greenbourne. Hugh was diep geschokt bij de gedachte dat Micky zijn oom Seth had vermoord, maar hij zei tegen Magridge dat hij al een vermoeden had dat Micky zowel Peter als Solly om het leven had gebracht.

Dezelfde rechercheur kreeg de opdracht met Augusta te praten. Ze woonde nog steeds in Whitehaven House. Zonder geld kon ze daar niet voor altijd blijven wonen, maar ze had nog steeds kunnen verhinderen dat het huis en de inboedel verkocht werden.

Een agent werd naar de rederijen gestuurd, en hij rapporteerde dat een heer die aan het signalement voldeed maar zich M.R. Andrews noemde passage had geboekt voor de Aztec, die in de avond vanuit Southampton zou vertrekken. De politie in die stad werd gewaarschuwd dat er agenten gereed moesten staan op het station en bij de kade.

De rechercheur die naar Augusta was gestuurd kwam terug met de mededeling dat er bij Whitehaven House niet werd opengedaan, ondanks herhaaldelijk aanbellen en kloppen.

'Ik heb een sleutel,' zei Hugh behulpzaam.

Magridge zei: 'Ze is waarschijnlijk niet thuis. Ik wil dat deze agent naar de ambassade van Cordova gaat. Waarom kijkt u zelf niet in Whitehaven House?'

Blij dat hij iets te doen had, ging Hugh met een huurkoets naar Kensington Gore. Hij belde aan en klopte op de voordeur, maar er werd niet opengedaan. Het was duidelijk dat de laatste bediende inmiddels ontslag genomen had. Hij gebruikte zijn sleutel om naar binnen te gaan.

Het was koud in huis. Zich verstoppen was niets voor Augusta, maar hij besloot toch in alle kamers te kijken, voor de zekerheid. De benedenverdieping was verlaten. Hij ging naar boven en keek in haar slaapkamer.

Wat hij daar zag, verbaasde hem. De deuren van de garderobekast stonden open, de laden van het dressoir waren opengetrokken, en er lagen losse kledingstukken op het bed en over de stoelen. Dit was niets voor Augusta, want ze was erg ordelijk en netjes. Eerst dacht Hugh dat er inbrekers waren geweest. Maar toen kreeg hij een andere ingeving.

Hij draafde de trappen op naar de verdieping van de bedienden. Toen hij hier woonde, zeventien jaar geleden, werden de vele valiezen en hutkoffers opgeborgen in een grote kastruimte.

Hij zag dat de deur open was. In de grote kast stonden nog maar enkele koffers en een hutkoffer.

Augusta was gevlucht.

Snel keek hij in de andere kamers van het huis. Zoals hij al verwachtte, was er niemand. In de slaapkamers van de bedienden en in de logeerkamers was de lucht al bedompt door te weinig luchten. Toen hij in de kamer van oom Joseph keek, zag hij verbaasd dat daar niets veranderd was, hoewel de rest van het huis enkele keren opnieuw was ingericht. Hij wilde weer weggaan, maar zijn aandacht werd getrokken door de gelakte vitrinekast waarin de kostbare verzameling snuifdozen van Joseph altijd stond.

De kast was leeg.

Hugh fronste zijn wenkbrauwen. Hij wist dat de snuifdozen niet geveild waren, want Augusta had tot nog toe verhinderd dat haar bezittingen werden weggehaald.

Dus ze moest de snuifdozen meegenomen hebben.

De verzameling was zeker honderdduizend pond waard: ze zou de rest van haar leven rustig kunnen leven van de opbrengst. Maar de snuifdozen waren niet van haar, ze waren nu eigendom van het syndicaat.

Hij besloot haar achterna te gaan.

Hij rende de trappen af en de straat op. Er was een standplaats voor huurkoetsen wat verderop in de straat. De koetsiers stonden in een groepje te praten, en ze stampten met hun voeten om warm te blijven. Hugh rende naar hen toe en vroeg: 'Heeft een van jullie vanmiddag Lady Whitehaven ergens naar toe gebracht?'

'Twee van ons,' antwoordde een van de mannen. 'Een had zijn koets al vol met haar bagage!' De anderen grinnikten.

Hugh begreep dat zijn gedachte juist was. 'Waar heb je haar naar toe gebracht?'

'Naar Waterloo Station, want ze wilde de boottrein van een uur halen.'

De boottrein reed naar Southampton. Micky zou ook uit die haven vertrekken. Die twee hadden wat met elkaar, want hij was altijd bij Augusta in de buurt, hij kuste haar hand en vleide haar voortdurend. Ondanks het leeftijdsverschil van achttien jaar vormden ze toch een aannemelijk paar.

'Maar ze hebben de trein gemist,' zei een van de koetsiers.

'Ze?' herhaalde Hugh. 'Was er dan nog iemand bij haar?'

'Een oude man in een rolstoel.'

Dat kon Micky niet zijn. Maar wie dan? Niemand in de familie was zo zwak dat hij in een rolstoel moest zitten. 'Je zei dat ze de trein gemist hebben? Weet je wanneer de volgende boottrein vertrekt?'

'Om drie uur.'

Hugh keek op zijn horloge. Het was half drie, dus hij kon die trein nog halen.

'Breng me meteen naar Waterloo,' zei hij en stapte vlug in.

Hij was nog juist op tijd op het station om een kaartje te kopen en in de trein te stappen.

De trein bestond uit moderne rijtuigen met een gangpad, dus hij kon door de wagons lopen. Terwijl de trein in beweging kwam en door de buitenwijken ten zuiden van Londen reed, begon hij naar Augusta te zoeken.

Hij hoefde niet lang te zoeken, want ze zat in het volgende rijtuig.

Na een snelle blik liep hij langs haar coupé, zodat ze hem niet zou zien. Micky was niet bij haar. Hij moest een trein eerder vertrokken zijn. De enige andere passagier bij haar in het compartiment was een oudere man met een plaid over zijn knieën.

Hugh liep naar het volgende rijtuig en vond daar een zitplaats. Het had geen zin nu meteen de confrontatie met Augusta aan te gaan. Ze had de snuifdozen misschien niet bij zich: die zaten in een van haar koffers in de bagagewagon. Als hij nu met haar sprak was ze meteen gewaarschuwd. Het leek hem beter te wachten tot de trein in Southampton gearriveerd was. Daar zou hij uit de trein springen, een agent zoeken en haar aanspreken als de bagage werd uitgeladen.

En als ze ontkende dat ze de snuifdozen bij zich had? Hij zou eisen dat de politie haar koffers doorzocht. Als er aangifte van diefstal was gedaan, moest er een onderzoek komen. En hoe heftiger Augusta protesteerde, des te meer maakte ze zichzelf verdacht.

En wanneer ze beweerde dat de snuifdozen haar eigendom waren? Het was moeilijk ter plaatste iets te bewijzen. Als dat gebeurde, zou Hugh aan de politie vragen de waardevolle voorwerpen in bewaring te nemen, tot duidelijk werd wie de eigenaar was.

Hij wist zijn ongeduld te beheersen, terwijl de besneeuwde velden van Wimbledon voorbijgleden. Honderdduizend pond was een groot gedeelte van wat Pilasters Bank nog bezat. Hij zou niet toelaten dat Augusta dat bedrag stal. De snuifdozen hadden ook een symbolische waarde: daarmee kon duidelijk gemaakt worden dat de familie wilde proberen de schulden af te lossen. Als Augusta die waardevolle kleinoden meenam, zouden de mensen

zeggen dat de Pilasters probeerden zoveel mogelijk mee te graaien, zoals ordinaire zakkenrollers. Die gedachte maakte Hugh woedend.

Het sneeuwde nog steeds toen de trein het station van Southampton binnenreed. Hugh leunde uit het raampje van de wagon, terwijl de locomotief puffend vaart minderde. Er stonden overal geüniformeerde agenten. Dus Micky was nog niet gearresteerd, begreep Hugh.

Hij sprong uit de nog rijdende trein, en was als eerste bij de kaartjescontrole. Hij sprak een inspecteur van politie aan. 'Ik weet dat u uitkijkt naar een moordenaar, maar er zit een vrouw in de trein met gestolen goederen die wel honderdduizend pond waard zijn. Het gaat om eigendom van de bank, en ik denk dat ze met de Aztec vanavond het land wil verlaten. Ze wil die waardevolle voorwerpen meenemen.'

'En wat zijn dat dan voor dingen, meneer Pilaster' vroeg de inspecteur.

'Een verzameling kostbare snuifdozen.'

'Hoe heet die vrouw?'

'Ze is de douairière van Whitehaven.'

De politieman trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik heb daarover gelezen in de krant. Het heeft zeker te maken met het faillissement van de bank?'

Hugh knikte. 'Die snuifdozen moeten verkocht worden, om de schade te beperken voor de spaarders die hun geld zijn kwijtgeraakt.'

'Kunt u Lady Whitehaven aanwijzen?'

Hugh keek naar het perron, en tuurde door de vallende sneeuw.

'Daar staat ze, bij de bagagewagen. Ze draagt een grote hoed met veren.' Augusta keek toe bij het uitladen van haar koffers.

De inspecteur knikte. 'Uitstekend. Blijft u hier bij mij staan, dan spreken we haar aan wanneer ze door de controle komt.'

Hugh was gespannen, terwijl hij naar de stroom passagiers uit de trein keek. Hoewel hij er bijna zeker van was dat Micky niet in de trein zat, keek hij scherp naar alle gezichten.

Augusta was de laatste in de rij. Drie kruiers sjouwden haar bagage. Ze verbleekte toen ze Hugh bij de controlepost zag staan.

De inspecteur was heel beleefd. 'Neem me niet kwalijk, Lady Whitehaven. Kan ik u even spreken?'

Hugh had Augusta nooit eerder zo angstig gezien, maar ze wist haar koninklijke houding te bewaren. 'Ik vrees dat ik daar geen tijd voor heb, inspecteur,' zei ze koel. 'Ik moet naar de boot die vanavond vertrekt.'

'Ik garandeer dat de Aztec niet zonder u zal vertrekken, mylady,' zei de inspecteur bedaard. Hij keek naar de kruiers en zei: 'Zet die koffers maar even neer, mannen.' Hij wendde zich weer naar Augusta. 'De heer Pilaster

beweert dat u een verzameling heel kostbare snuifdozen die zijn eigendom zijn in uw bagage heeft. Is dat zo?

Augusta keek nu minder gealarmeerd, wat Hugh verbaasde. En hij maakte zich ook zorgen, want hij vreesde dat ze iets in haar schild voerde. 'Ik zou niet weten waarom ik antwoord moet geven op zulke impertinente vragen,' zei ze hooghartig.

'Als u weigert, zal ik uw koffers moeten doorzoeken.'

'Dat is best. Ik heb inderdaad snuifdozen, maar die zijn mijn eigendom. Ze waren van mijn overleden echtgenoot.'

De inspecteur keek naar Hugh. 'Wat heeft u daar op te zeggen, meneer Pilaster?'

'Ze waren inderdaad van haar echtgenoot, maar hij heeft ze nagelaten aan zijn zoon Edward Pilaster. En de bezittingen van Edward zijn toegewezen aan de bank. Lady Whitehaven probeert ze te verduisteren.'

De inspecteur zei: 'Ik moet u beiden vragen mee te gaan naar het bureau, om deze kwestie uit te zoeken.'

Augusta raakte in paniek. 'Maar ik moet aan boord!'

'In dat geval kan ik u alleen aanraden de betwiste eigendommen in bewaring te geven bij de politie. De snuifdozen zullen aan u teruggegeven worden, wanneer blijkt dat ze uw eigendom zijn.'

Augusta aarzelde. Hugh wist dat het voor haar hartverscheurend was deze schat achter te laten. Maar ze zou toch zeker wel inzien dat het onvermijdelijk was? Ze was op heterdaad betrapt, en ze mocht van geluk spreken dat ze niet in de boeien werd geslagen.

'Waar zijn die snuifdozen, mylady?' vroeg de inspecteur.

Hugh wachtte.

Augusta wees naar een koffer. 'Ze zitten allemaal in die koffer.'

'Mag ik het sleuteltje, alstublieft?'

Weer aarzelde ze even, en pakte toen een kleine sleutelbos, zocht een van de sleuteltjes uit en gaf die aan de politieman.

De inspecteur maakte de koffer open. Er zaten schoenzakken in. Augusta wees naar een van de zakken. De inspecteur maakte die open en haalde een houten sigarenkistje te voorschijn. Hij opende het deksel en in het kistje lagen kleine voorwerpen die zorgvuldig in papier waren gewikkeld. Hij koos er een uit en haalde het papier eraf. Het was een gouden kleinood, ingelegd met diamant in de vorm van een hagedis.

Hugh slaakte een kreet van opluchting.

De inspecteur keek naar Hugh. 'Weet u hoeveel snuifdozen het in totaal moeten zijn?'

Dat wist iedereen in de familie. 'Vijfenzestig,' antwoordde Hugh. 'Een voor elk jaar van oom Josephs leven.'

'Wilt u dat soms natellen?'

Augusta zei: 'Het is de hele verzameling.'

Hugh telde de snuifdozen toch. Het waren er inderdaad vijfenzestig. Hij kreeg een triomfantelijk gevoel over zich.

De inspecteur pakte het sigarenkistje weer van hem aan en gaf het aan een andere politieman. 'Als u met adjudant Neville naar het bureau gaat, dan zal hij u een officieel ontvangstbewijs geven, mylady.'

'Stuur dat maar naar de bank,' antwoordde Augusta. 'Kan ik nu gaan?'

Hugh voelde zich ongemakkelijk. Augusta was teleurgesteld, maar niet helemaal uit het veld geslagen. Het leek wel of ze zich eerder over iets anders zorgen maakte, iets wat belangrijker was dan de snuifdozen. En waar was Micky Miranda?

De inspecteur maakte een hoffelijke buiging, en Augusta liep verder, gevolgd door de drie zwaar beladen kruiers.

'Dank u zeer, inspecteur,' zei Hugh. 'Het is alleen spijtig dat u Miranda niet kon arresteren.'

'Dat gebeurt wel, sir. Hij zal niet aan boord komen van de Aztec, tenzij hij vleugels heeft.'

De bewaker van de bagagewagon duwde een rolstoel over het perron naar de uitgang. Hij bleef staan voor Hugh en de inspecteur en de man zei: 'Wat moet ik hiermee aan?'

'Wat is het probleem?' vroeg de inspecteur geduldig.

'Die vrouw met al haar bagage en die hoed met vogelveren.'

'Je bedoelt Lady Whitehaven?'

'Ze was met een oudere heer op Waterloo Station. Ze bracht die heer naar een eerste klas coupé en vroeg aan mij deze rolstoel in de bagagewagon te bergen. Doe ik voor u, zei ik. Maar toen ze hier uitstapte deed ze alsof ze nergens van wist. "U ziet mij kennelijk voor iemand anders aan," zei ze en ze liep weg. Maar ik vergis me toch niet? Zulke hoeden zie je niet veel.'

Hugh zei: 'Dat klopt. De koetsier zei dat ze in gezelschap was van een man in een rolstoel... En er zat inderdaad een oude man bij haar in de coupé.'

'Zie je wel!' zei de bewaker triomfantelijk.

De inspecteur gedroeg zich opeens minder afstandelijk en hij zei tegen Hugh: 'Heeft u die oude man de controle zien passeren?'

'Nee, dat niet. En ik heb scherp naar elke passagier gekeken. Tante Augusta was de laatste die voorbijkwam.' Toen begreep hij het opeens. 'Mijn god! Zou het Micky Miranda geweest zijn, vermomd?'

'Dat denk ik wel. Maar waar is hij nu? Kan hij een station eerder uitgestapt zijn?'

'Nee,' zei de bewaker. 'Dit is een sneltrein, er is niet gestopt tussen Waterloo en Southampton.'

'Dan moeten we de hele trein doorzoeken. Hij moet hier nog zijn.'
Maar Micky was er niet.

~ 5 ~

De Aztec was gepavoiseerd met kleurige lantaarns en stroken papier. Het feest ter ere van Kerstmis was in volle gang toen Augusta aan boord stapte. Op het dek speelde een orkest, en passagiers in avondkleding dronken champagne of dansten met bekenden die hen aan boord begeleidden om afscheid te nemen.

Een steward bracht Augusta via de grote trap naar een luxehut op het bovendeck. Ze had al haar contant geld uitgegeven aan de beste hut die beschikbaar was. Met de kostbare verzameling snuifdozen meende ze zich geen zorgen te hoeven maken over geld. De hut had deuren naar het dek. In de hut was een groot bed, een wastafel, er stonden gerieflijke stoelen en er was elektrisch licht. Op het dressoir stond een boeket bloemen, naast het bed een doos chocolaatjes, en op de lage tafel een fles champagne in een ijs-emmer. Augusta wilde tegen de steward zeggen dat hij de champagne mee kon nemen, maar ze bedacht zich. Ze begon een nieuw leven: misschien moest ze voortaan ook champagne drinken.

Ze was juist op tijd, want ze hoorde de bekende waarschuwing dat de uitzwaaiers van boord moesten, terwijl de kruiers haar bagage in de hut brachten. Toen de mannen weer verdwenen waren stapte ze aan dek, en sloeg de kraag van haar mantel op tegen de sneeuw. Ze leunde over de reling en keek naar beneden. Een kleine sleepboot lag gereed om het grote passagiersschip van de kade naar zee te trekken. Terwijl ze keek werden de loopplanken binnengehaald en de trossen losgesmeten. De scheepshoorn loeide, er klonk gejuich op de kade, en langzaam, bijna onwaarneembaar, kwam het grote schip in beweging.

Augusta keerde terug naar haar hut en sloot de deur. Ze kleepte zich langzaam uit en trok een zijden nachthemd aan. Daarna liet ze de steward komen en zei hem dat ze verder niets wenste voor de nacht.

'Zal ik u morgenochtend wekken, mylady?'

'Nee, dank je. Ik zal wel bellen.'

'Zoals u wenst, mylady.'

Augusta deed de deur achter hem op slot.

Toen maakte ze de grote hutkoffer open en Micky klauterde eruit.

Hij wankelde door de hut en liet zich op het bed vallen. 'Godallemachtig, ik dacht dat ik het niet zou overleven,' kreunde hij.

'Mijn arme schat, waar doet het pijn?'

'Mijn benen.' Ze wreef zijn kuiten. De spieren waren verkrampd. Ze masseerde hem met haar vingertoppen en voelde de warmte van zijn huid door de kleren heen. Het was lang geleden dat ze een man zo had aangeraakt, en een warm gevoel steeg op naar haar keel.

Ze had er vaak over gedagdroomd, zowel voor als na het overlijden van haar echtgenoot, dat ze dit deed: weglopen met Micky Miranda. Maar ze werd altijd weerhouden door de gedachte dat ze dan alles kwijt zou raken: haar huis, het personeel, haar kleedgeld, haar status en macht over de familie. Maar door het faillissement van de bank was dat allemaal verdwenen, en nu kon ze aan haar verlangen toegeven.

'Water,' zei Micky zwakjes.

Ze schonk een glas in. Hij ging rechtop zitten en dronk het glas leeg.

'Nog meer, Micky?'

Hij schudde zijn hoofd.

Ze pakte het glas van hem aan.

'Je bent die snuifdozen kwijt,' zei hij. 'Ik heb alles gehoord. Hugh is een schoft.'

'Maar jij hebt toch genoeg geld?' zei Augusta. Ze wees naar de fles champagne in de ijsemmer. 'We moeten het glas heffen dat we ontsnapt zijn uit Engeland.'

Hij staarde naar haar boezem. Ze beseftte dat haar tepels stijf van opwinding waren, en hij zag ze door de zijden stof van haar nachthemd afsteken. Ze wilde zeggen: Je mag ze aanraken, als je dat wilt... Maar ze aarzelde, want ze hadden toch alle tijd. Ze hadden de hele zeereis de tijd. Ze hadden de rest van hun leven. Maar opeens wilde ze niet langer wachten. Ze voelde zich schuldig en beschaamd, maar ze verlangde ernaar zijn naakte lichaam in haar armen te nemen, en dat verlangen was sterker dan haar schaamte. Ze ging op de rand van het bed zitten. Ze pakte zijn hand, bracht die naar haar lippen en kustte hem. Toen drukte ze zijn hand tegen haar borst.

Hij keek haar even verbaasd en nieuwsgierig aan, en begon toen haar borst onder de zijden stof te strelen. Zijn aanraking was zacht. Zijn vingertoppen streelden langs de gevoelige tepel en ze hijgde van genot. Hij veran-

derde zijn greep en hield haar borst in zijn handpalm, langzaam bewegend en knedend. Toen pakte hij haar tepel tussen duim en wijsvinger en kneep. Ze sloot haar ogen. Hij kneep harder, zodat het pijn deed. Met een snelle beweging kneep hij draaiend, zo hard dat ze het uitschreeuwde en geschrokken achteruit deinsde. Ze ging met een ruk staan.

'Jij stom rund,' siste hij en stapte van het bed.

'Nee!' riep Augusta uit. 'Nee...'

'Jij dacht echt dat ik met jou wilde trouwen.'

'Ja...'

'Je hebt geen geld, en ook geen invloed meer. De bank is failliet en je bent zelfs die snuifdoosjes kwijt. Wat zou ik van jou willen?'

Ze voelde een stekende pijn in haar borst, alsof een mes in haar hart werd gestoken. 'Je zei dat je van mij hield...'

'Jij bent achtenvijftig: even oud als mijn moeder. Godallemachtig! Je bent gerimpeld en boosaardig en egoïstisch. Ik zou voor geen prijs met jou naar bed willen!'

Augusta werd duizelig. Ze probeerde tevergeefs haar tranen te bedwingen. Haar ogen werden vochtig en ze begon wanhopig te snikken. Ze was geruïneerd. Ze had geen huis, geen geld en geen vrienden. En de man die ze vertrouwde, had haar bedrogen. Ze wendde haar gezicht af, want ze wilde niet dat hij haar verdriet en schaamte zag. 'Hou alsjeblieft op,' smeekte ze.

'Ik zal zeker ophouden,' zei hij schamper. 'Ik heb een hut gereserveerd en daar ga ik nu naar toe.'

'Maar als we in Cordova zijn...'

'Jij gaat helemaal niet naar Cordova. Je kunt in Lissabon van boord stappen, en dan terugkeren naar Engeland. Ik kan je verder niet gebruiken.'

Elk woord was als een vuistslag in haar gezicht, en ze hield haar handen afwerend omhoog, alsof ze zich zo tegen zijn kwetsende woorden kon verdedigen. Ze stond met haar rug tegen de deur van de hut. In haar wanhoop om weg te komen van Micky opende ze de deur en liep naar buiten. De kille nachtlucht maakte haar hoofd meteen helder. Ze beseftte dat ze zich als een hulpeloos meisje gedroeg, en niet als een gerijpte en zelfbewuste vrouw. Ze had even de controle over haar leven verloren, en het werd tijd die weer terug te nemen.

Een heer in avondkleding passeerde haar. Hij rookte een sigaar. Hij keek verbaasd naar haar nachtkleding, maar zei niets.

Dat bracht haar op een idee.

Ze stapte de hut weer in en sloot de deur. Micky trok zijn das recht voor de spiegel. 'Er komt iemand,' zei ze snel. 'Een politiemann.'

Micky's houding veranderde op slag. De wrede trek verdween van zijn gezicht en hij leek in paniek. 'O, mijn god,' hijgde hij.

Augusta dacht snel na. 'We zijn nog steeds in Britse wateren,' zei ze. 'Jij kunt nog gearresteerd worden en met een sloep naar de wal gebracht worden.' Ze wist niet zeker of dat inderdaad mogelijk was.

'Ik moet me verstoppen,' zei Micky en hij klom weer in de hutkoffer. 'Doe het deksel dicht. Snell!'

Ze sloot het deksel en deed het meteen op slot.

'Zo, dat is beter,' zei ze.

Ze ging op het bed zitten en staarde naar de grote hutkoffer. In gedachten herhaalde ze het gesprek nog eens. Ze had zich kwetsbaar gedragen, en hij had haar verwond. Ze dacht eraan hoe hij haar gestreeld had. Slechts twee andere mannen hadden haar borsten gestreeld: Strang en Joseph. Ze dacht weer hoe Micky haar tepel pijnlijk had geknepen en aan zijn botte woorden. Minuten verstreken en haar woede bekoelde, om plaats te maken voor een vurig verlangen zich te wreken.

Micky's stem klonk gedempt uit de koffer. 'Augusta! Wat gebeurt er?'

Ze gaf geen antwoord.

Hij begon om hulp te roepen. Ze bedekte de hutkoffer met een deken, om het geluid te smoren.

Na een tijdje bleef het stil.

Peinzend haalde Augusta de bagagelabels met haar naam van de hutkoffer.

Ze hoorde deuren dichtslaan: de passagiers gingen naar de eetzaal. Het schip begon te deinen op de golven van het Kanaal. De avond verstreek snel, terwijl Augusta op het bed bleef zitten piekeren.

De passagiers keerden weer terug naar de hutten, tussen middernacht en twee uur. Het orkest hield op met spelen en het werd stil aan boord, afgezien van de geluiden van de machine en de zee.

Augusta staarde als geobsedeerd naar de hutkoffer waarin Micky opgesloten zat. Het ding was hierheen gesjouwd door een gespieerde kruier. Augusta kon de koffer niet tillen, maar wel verslepen. Aan weerszijden zaten koperen handgrepen en er waren leren riemen bevestigd aan het deksel en de onderkant. Ze pakte een van de riemen en trok uit alle macht. De hutkoffer kantelde en viel met een doffe dreun op de zijkant. Micky begon opnieuw te schreeuwen. Augusta legde weer dekens over de koffer. Ze wachtte of iemand op het geluid afkwam, maar dat gebeurde niet. Micky hield op met schreeuwen.

Ze greep de riem weer vast en trok. De hutkoffer was erg zwaar, maar ze

was in staat het gevaarte te verschuiven. Na elke keer trekken rustte ze even uit.

Het kostte haar tien minuten om de zware koffer naar de deur van de hut te slepen. Ze trok haar kousen, schoenen en bontmantel aan en opende de deur.

Er was niemand in de buurt. De passagiers sliepen, en ze zag niemand van de bemanning zijn ronde aan dek doen. Het dek werd vaag verlicht door gloeilampen, en er waren geen sterren aan de hemel.

Ze sleepte de hutkoffer door de deuropening en rustte weer even uit om op adem te komen.

Daarna werd het wat gemakkelijker, want het dek was glad van de sneeuw. Een paar minuten later stond de grote hutkoffer bij de reling.

Nu werd het lastiger. Met de riem trok ze de koffer overeind op de korte zijde. Bij haar eerste poging lukte het niet en ze moest de koffer weer laten vallen. Dat veroorzaakte een doffe klap op het dek, maar niemand kwam kijken: aan boord waren telkens geluiden te horen. Bij de schoorstenen klonk geraas, en de golven klotsten tegen de romp.

De tweede keer zette ze zich nog meer schrap. Ze steunde op een knie, greep de riem met beide handen vast en trok de koffer omhoog. Toen ze de hutkoffer half overeind had, bewoog Micky zich en het werd opeens gemakkelijker het hoekige ding rechtop te krijgen.

Ze duwde de bovenkant tegen de reling. Het laatste gedeelte was het moeilijkst van alles. Ze bukte zich en pakte de onderste riem. Toen haalde ze diep adem en begon te tillen.

Ze hoefde niet al het gewicht van de koffer op te heffen, want de andere kant steunde op de reling. Toch kostte het haar veel moeite om het ding omhoog te werken. Haar vingers waren koud en ze moest de koffer weer terug laten vallen.

Het was te zwaar voor haar.

Ze hijgde uit en voelde zich doodmoe. Maar ze mocht het niet opgeven. Ze had al zoveel moeite gedaan om de hutkoffer hier te krijgen. Ze moest het nog een keer proberen. Ze bukte zich weer en pakte de riem vast.

Micky's stem klonk half gesmoord: 'Augusta, wat doe je toch?'

Ze antwoordde kalm en nadrukkelijk: 'Weet je nog hoe Peter Middleton aan zijn einde kwam?'

Ze pauzeerde. Er klonk geen geluid uit de hutkoffer.

'En jij zult op dezelfde manier sterven,' voegde ze er toen aan toe.

'Nee! Alsjeblieft, Augusta, mijn lieveling!' klonk het benauwd.

'Het water zal hier wel wat kouder zijn, en ook zouter als het in je longen

dringt. Maar dan weet je in elk geval hoe het is als de dood zijn vuist om je hart slaat.'

Micky begon te schreeuwen. 'Help! Help me toch!'

Augusta trok met al haar krachten de riem omhoog. De bodem van de hutkoffer kwam los van het dek. Toen Micky beseftte wat er gebeurde, klonken zijn gesmoorde kreten in doodsnood steeds luider en vertwijfeld. Zijn geschreeuw klonk boven de geluiden van de machine en de golven uit. Er kon elk moment iemand aan dek komen. Augusta trok weer uit alle macht. Ze wist de hutkoffer tot op borsthoogte omhoog te krijgen en moest toen ophouden. In de koffer klonken krabbelende geluiden, omdat Micky wanhopig probeerde zich uit zijn benarde positie te bevrijden. Ze sloot haar ogen, klemde haar kaken op elkaar en duwde. Terwijl ze zich schrap zette voelde ze iets in haar rug verschuiven en ze slaakte een kreet van pijn, maar ze bleef tillen. De bodem van de hutkoffer was nu hoger en het ding gleed wat naar voren over de reling, om dan te blijven steken. Augusta voelde een stekende pijn in haar rug. Elk moment kon een slaapdronken passagier aan dek komen, nieuwsgierig geworden door de kreten van Micky. Augusta wist dat ze nog slechts één keer kon tillen. Dit werd haar laatste poging. Ze verzamelde al haar krachten, sloot haar ogen en klemde haar kaken op elkaar, tegen de pijn in haar rug, en tilde...

De hutkoffer gleed langzaam naar voren over de reling, en verdween in de diepte.

Micky slaakte een laatste kreet die wegstierf in de wind.

Augusta liet zich naar voren vallen, en leunde tegen de reling, om de pijn in haar rug te verminderen. Ze zag de hutkoffer in het water tuimelen, en met een geweldige plons verdween het ding onder water. Even later kwam de hutkoffer weer aan de oppervlakte, en Augusta begreep dat het ding nog enige tijd zou blijven drijven. De pijn in haar rug was ondraaglijk, en ze wilde gaan liggen. Maar ze bleef tegen de reling geleund staan, en keek naar de hutkoffer die op de golven deinde. Even later was de koffer uit het zicht verdwenen.

Ze hoorde een mannenstem naast haar. 'Ik dacht dat ik iemand om hulp hoorde roepen.' De stem klonk bezorgd.

Augusta gaf zichzelf meteen een houding en ze keek op. Naast haar stond een beleefde jongeman, gehuld in een zijden kamerjas en een sjaal. 'Nee, dat was ik,' zei ze, met een gemaakte glimlach. 'Ik had een nachtmerrie en schrok wakker. Ik ben naar buiten gegaan om even in de frisse lucht te zijn.'

'Aha. Is alles in orde met u?'

'Jazeker. Heel attent van u.'

'Nou, dan wens ik u goedenacht.'

'Goedenacht.'

De man keerde terug naar zijn hut.

Augusta keek naar de zee in de diepte. Ze zou weer terug wankelen naar haar bed, maar ze wilde nog even naar het donkere water kijken. Het zee-water zou langzaam in de hutkoffer dringen, dacht ze. Langzaam zou Micky onder water verdwijnen, terwijl hij vertwijfeld probeerde zich te bevrijden uit zijn benarde positie. Als het water zijn mond en neus bereikte zou hij zijn adem zo lang mogelijk inhouden. Maar uiteindelijk zou hij wel moeten inademen, en dan zou het koude zeewater door zijn keel in zijn longen dringen. Hij zou nog even worstelen en vechten, in doodsnood, maar dan zouden zijn bewegingen steeds zwakker worden. Alles zou zwart worden en hij zou verdrinken.

~ 6 ~

Hugh was doodmoe, toen de trein eindelijk in Chingford stilhield en hij kon uitstappen. Hoewel hij naar zijn bed verlangde, bleef hij even staan op het viaduct, waar Micky die ochtend Tonio had doodgeschoten. Hij nam zijn hoed af en bleef een minuut lang blootshoofds in de sneeuw staan, denkend aan zijn vriend, als schooljongen en als volwassen man. Toen liep hij weer verder.

Hij vroeg zich af wat de reactie zou zijn in het ministerie van Buitenlandse Zaken, en of de houding tegenover Cordova zou veranderen. Micky was tot nu toe uit handen van de politie gebleven. Maar of Micky nu wel of niet gearresteerd werd, Hugh kon handig gebruik maken van het feit dat hij getuige was geweest van de moord. De kranten zouden gretig zijn verslag van de gebeurtenissen vermelden. Het publiek zou woedend zijn dat een buitenlandse diplomaat op klaarlichte dag een moord had gepleegd, en in het parlement werd ongetwijfeld om vergelding gevraagd. Het feit dat Micky de moordenaar was, moest de kans dat zijn papa als nieuwe machthebber erkend werd door de Britse regering bederven. De regering kon misschien wel overgehaald worden de familie Silva te steunen, bij wijze van straf voor de Miranda's, en om compensatie te krijgen voor de verliezen van de Britse beleggers in het Santamaria Havenproject.

Hoe meer hij erover nadacht, des te optimistischer zag Hugh de toekomst.

Hij hoopte dat Nora al sliep als hij thuiskwam. Hij wilde niet horen dat ze een ellendige dag achter de rug had: opgesloten in dat naargeestige dorp, zonder enige hulp bij de verzorging van drie lastige knapen. Hij wilde alleen onder de dekens kruipen en zijn ogen sluiten. Morgen zou hij over de gebeurtenissen van deze dag nadenken, en zich beraden op de gevolgen voor hemzelf en de bank.

Hij zag teleurgesteld dat er nog licht brandde achter de gordijnen, toen hij over het tuinpad liep. Dus Nora was nog op. Hij gebruikte zijn sleutel om naar binnen te gaan, en liep naar de voorkamer.

Verbaasd zag hij de drie jongens, allemaal in pyjama, zittend op de bank. Ze keken naar een geïllustreerd boek. En hij was nog verbaasder dat Maisie uit dat boek voorlas.

De drie jongens sprongen overeind om hem te begroeten. Hij omhelsde en kuste hen een voor een: eerst Sol, de jongste, dan Samuel en ten slotte de elf jaar oude Toby. De beide jongsten waren dol van vreugde dat ze hun vader weer zagen, maar op het gezicht van Toby was iets anders dan blijdschap te lezen. 'Wat scheelt eraan, beste jongen?' vroeg Hugh. 'Is er iets gebeurd? Waar is mama?'

'Ze is gaan winkelen,' zei hij, en barstte in snikken uit.

Hugh sloeg zijn arm om hem heen en keek Maisie aan.

'Ik kwam hier tegen vier uur,' zei ze. 'Nora moet kort nadat jij van huis vertrok weggegaan zijn.'

'Heeft ze de kinderen zomaar achtergelaten?'

Maisie knikte.

Hugh voelde een golf van woede opkomen. De drie kinderen waren het grootste deel van de dag alleen thuis geweest. Er had van alles kunnen gebeuren. 'Hoe kon ze dat doen?' zei hij bitter.

'Er lag ook een briefje.' Maisie gaf hem de envelop.

Hij maakte de envelop open en las het ene woord: VAARWEL.

Maisie zei: 'De envelop was niet dichtgeplakt. Toby heeft het gelezen en toen aan mij laten zien.'

'Dit is amper te geloven,' zuchtte Hugh. Maar zodra hij dat gezegd had, beseftte hij dat het juist heel gemakkelijk te geloven was. Nora had altijd haar eigen belangen boven die van anderen gesteld. Nu had ze zelfs haar kinderen in de steek gelaten. Hugh veronderstelde dat ze naar de pub van haar vader was gegaan. En het briefje wees erop dat ze niet van plan was nog terug te komen.

Hij wist niet wat hij ervan moest denken.

Zijn eerste zorg was voor de jongens. Die moesten niet nog meer van

streek raken. Hij zette zijn eigen gevoelens even opzij. 'Jongens, jullie zijn nog erg laat op,' zei hij. 'Tijd om te gaan slapen. Kom meel!'

Hij ging met de kinderen naar boven. Samuel en Sol deelden een kamer, maar Toby had zijn eigen slaapkamer. Hugh stopte de twee jongsten in, en ging toen naar zijn oudste zoon. Hij boog zich over het bed en kusste Toby.

'Mevrouw Greenbourne is geweldig,' zei Toby.

'Dat weet ik,' antwoordde Hugh. 'Ze was vroeger getrouwd met Solly, mijn beste vriend. Maar hij is gestorven.'

'Ze is ook heel mooi.'

'Vind je dat echt?'

'Ja. Komt mama nog terug?'

Dat was de vraag waar Hugh bang voor was. 'Natuurlijk komt ze terug,' zei hij geruststellend.

'Echt?'

Hugh zuchtte. 'Om je de waarheid te zeggen, ouwe reus, ik weet het niet.'

'Als ze niet terugkomt, zou mevrouw Greenbourne dan voor ons willen zorgen?'

Een kind dringt meteen tot de kern van de zaak door, beseft Hugh. Hij ontweek de vraag. 'Ze geeft leiding aan een kliniek,' zei hij. 'En daar heeft ze tientallen patiënten die haar aandacht vragen. Ik denk niet dat ze nog tijd over heeft om voor jullie te zorgen. Zo, en nu geen vragen meer, want we gaan slapen. Welterusten.'

Toby leek niet overtuigd, maar hij stelde geen vragen meer. 'Welterusten, papa.'

Hugh blies de kaars uit en sloot de deur achter zich.

Maisie had warme chocolademelk gemaakt. 'Je hebt vast liever een brandy, maar dat is niet in huis, zo te zien.'

Hugh glimlachte. 'Ach, wij zijn nu van de lagere middenstand, en dan kunnen we ons geen dure drank veroorloven. Maar chocola is prima.'

Er stonden kopjes en een kan klaar, maar geen van beiden liep erheen. Ze stonden midden in het vertrek en keken elkaar aan. Maisie zei: 'Ik las over die schietpartij in de middagkrant, en toen ben ik hierheen gekomen om te kijken of alles in orde was met jou.' Ze glimlachte verlegen, en wachtte tot Hugh meer vertelde over de gebeurtenissen.

Hij begon opeens te beven en zocht steun bij de leuning van een stoel. 'Het is me wel een dag geweest,' zei hij met onvaste stem. 'Ik voel me een beetje duizelig.'

'Je kunt beter gaan zitten,' raadde Maisie aan.

Toen werd hij overmand door zijn liefde voor haar. In plaats van te gaan zitten sloeg hij zijn armen om haar heen. 'Omhels me,' smeekte hij.

Ze drukte zich tegen zijn borst.

'Ik hou van je, Maisie,' zei hij. 'Ik heb altijd van je gehouden.'

'Dat weet ik,' zei ze.

Hij keek haar in de ogen. Tranen blonken in haar ogen, en een traan biggelde langs haar wang. Hij kustte de traan weg.

'Na al die jaren,' fluisterde hij. 'Na zoveel jaren...'

'Wees lief voor mij, Hugh,' zei ze zacht.

Hij knikte. 'En elke volgende nacht.'

Toen kustte hij haar weer.

Epiloog

1 8 9 2

Uit *The Times*:

OVERLEDEN

Op 30 mei overleed in zijn woning te Antibes, Frankrijk, na een langdurig ziekbed, de Earl van Whitehaven, vroeger Senior Partner van Pilasters Bank.

'Edward is dood,' zei Hugh, opkijkend van de krant.

Maisie zat naast hem in de treincoupé. Ze was gekleed in een donkergele zomerjurk met rode stippen, en op haar hoofd droeg ze een hoedje met gele linten. Ze waren op weg naar Windfield School, waar de jaarlijkse prijzen uitgereikt zouden worden.

'Hij was een vedorven varken, maar zijn moeder zal hem toch missen,' zei ze.

Augusta en Edward hadden de laatste achttien maanden in het zuiden van Frankrijk gewoond. Ondanks hun verantwoordelijkheid voor de teloorgang van Pilasters Bank kregen ze een even grote toelage als de andere familieleden. Ze waren allebei invalide: Edward leed aan syfilis in het laatste stadium, en Augusta had een ernstige hernia, zodat ze haar dagen in een rolstoel sleet. Hugh had gehoord dat ze ondanks haar zwakke gezondheid de ongekroonde koningin van de Britse gemeenschap in dat deel van de wereld was geworden: ze arrangeerde huwelijken, beslechtte ruzies en organiseerde sociale evenementen.

'Hij hield van zijn moeder,' zei Hugh.

Maisie keek hem nieuwsgierig aan. 'Waarom zeg je dat?'

'Dat is het enige positieve wat ik over hem kan zeggen.'

Ze glimlachte teder en kuste zijn neus.

De trein reed schommelend Windfield Station binnen en ze stapten uit. Dit was het einde van Toby's eerste schooljaar, en Bertie zou zijn diploma uitgereikt krijgen. Het was een warme dag en de zon scheen fel. Maisie opende haar parasol, gemaakt van dezelfde gespikkelde stof als haar jurk, en ze liepen naar de school.

Er was veel veranderd sinds Hugh zesentwintig jaar geleden van school was gegaan. Zijn oude rector, Poleson, was al lang overleden en er was een standbeeld voor hem opgericht op het vierkante plein. De nieuwe rector hanteerde de geduchte rotting die nog steeds de Streper werd genoemd, maar dat gebeurde minder vaak dan vroeger. De slaapzaal voor de vierdeklassers was nog altijd in de oude melkstal naast de stenen kapel, maar er was een nieuwe aula verrezen waarin alle leerlingen plaats konden nemen. En het onderwijs was ook verbeterd: Toby en Bertie leerden wiskunde en aardrijkskunde, naast Latijn en Grieks.

Ze troffen Bertie aan voor de zaal. Hij was langer dan Hugh: een ernstige knaap die hard werkte en zich netjes gedroeg. Bertie raakte nooit in de problemen op school, zoals Hugh wel gebeurde toen hij nog leerling was. Bertie deed Hugh denken aan Dan, de broer van Maisie.

Bertie kuste zijn moeder en hij gaf Hugh een hand. 'We hebben een probleem, want er zijn niet voldoende kopieën van de tekst van het schoollied. Daarom zijn de vierdeklassers druk bezig die tekst over te schrijven. O, ik moet ze aansporen op te schieten. Ik zie jullie wel na de toespraken.' Haastig liep hij weg. Hugh keek hem vertederd na, en hij bedacht hoe belangrijk school is, tot je weggaat. Even later zagen ze Toby. De kleine jongens hoefden geen hoge hoed en pandjesjas meer te dragen: Toby droeg een strohoed en een kort jasje. 'Bertie zegt dat ik met jullie thee kan drinken in zijn kamer. Vinden jullie dat goed?'

'Maar natuurlijk,' zei Hugh.

'Bedankt, vader!' Toby rende snel weg.

In de aula van de school zagen ze tot hun verrassing Ben Greenbourne. Hij leek erg oud en broos. Maisie was openhartig als altijd en ze vroeg meteen: 'Hallo, wat doet u hier?'

'Mijn kleinzoon is schoolvertegenwoordiger,' antwoordde hij. 'Ik ben gekomen om zijn toespraak te horen.'

Hugh schrok. Bertie was geen kleinzoon van Greenbourne, en dat wist hij ook. Zou hij op zijn oude dag een beetje dement worden?

'Kom bij mij zitten,' gebod Greenbourne. Hugh keek Maisie aan. Ze haalde haar schouders op en ging zitten. Hugh volgde haar voorbeeld.

'Ik heb gehoord dat jullie met elkaar getrouwd zijn,' begon Greenbourne.

'Vorige maand,' beaamde Hugh. 'Mijn eerste vrouw maakte geen bezwaar tegen de echtscheiding.' Nora woonde samen met een vertegenwoordiger in whisky, en de detective die Hugh had ingehuurd kon al binnen een week aantonen dat er sprake was van overspel.

'Ik keur echtscheiding niet goed,' zei Greenbourne afgemeten. Toen

slaakte hij een zucht. 'Maar ik ben nu te oud om tegen anderen te zeggen wat ze wel of niet moeten doen. Deze eeuw is bijna voorbij. Jullie hebben de toekomst, en ik wens jullie het beste.'

Hugh pakte Maisie's hand en kneep die.

Greenbourne keek Maisie aan. 'Gaat de jongen naar de universiteit?'

'Dat kan ik me niet permitteren,' zei Maisie. 'Het is al moeilijk het schoolgeld te betalen.'

'Ik wil het graag voor hem betalen,' bood Greenbourne aan.

Maisie was verrast. 'Dat is heel vriendelijk,' zei ze.

'Ik had jaren geleden wat vriendelijker moeten zijn,' zei hij. 'Ik heb je altijd afgewezen en beweerd dat het jou alleen om geld te doen was. Dat was een van mijn fouten. Als je inderdaad alleen op geld uit was, dan zou je niet met Hugh getrouwd zijn. Ik heb me in jou vergist.'

'Dat geeft niet,' suste Maisie.

'Ik was toch te hardvochtig. Ik heb van weinig dingen spijt, maar dit zit me wel dwars.'

De leerlingen kwamen in rijen de aula in. De jongsten gingen vooraan op de vloer zitten, en de ouderen op de stoelen.

Maisie zei tegen Greenbourne: 'Hugh heeft Bertie officieel geadopteerd.'

De oude man keek met zijn priemende ogen scherp naar Hugh. 'Ik heb zo'n vermoeden dat jij zijn echte vader bent,' zei hij botweg.

Hugh knikte.

'Dat had ik heel lang geleden al kunnen weten. Maar het doet er niet toe. Bertie denkt dat ik zijn grootvader ben, en daarom voel ik me ook verantwoordelijk.' Hij kuchte verlegen en veranderde van onderwerp. 'Ik heb gehoord dat het syndicaat dividend gaat uitkeren.'

'Dat is waar,' beaamde Hugh. Hij was erin geslaagd alle bezittingen van Pilasters Bank te verkopen, en het syndicaat had daarbij een bescheiden winst behaald. 'Alle leden krijgen ongeveer vijf procent rendement over hun investering.'

'Prima gedaan. Ik had niet verwacht dat het jou zou lukken.'

'Dat gebeurde dank zij de nieuwe regering in Cordova. Zij hebben de bezittingen van de familie Miranda overgedragen aan de Santamaria Haven Corporatie, en daardoor werden de aandelen meer waard.'

'Wat is er eigenlijk met die Micky Miranda gebeurd?' vroeg Greenbourne.

'Micky? Zijn lijk werd aangetroffen in een hutkoffer die aanspoelde op het strand van het eiland Wight. Het is nooit duidelijk geworden hoe en waarom hij in de hutkoffer zat opgesloten.' Hugh was betrokken geweest bij

de identificatie van het lijk: het was belangrijk vast te stellen dat Micky inderdaad dood was, want daardoor kon Rachel uiteindelijk hertrouwen met Dan Robinson.

Een schooljongen deelde de met de handgeschreven tekst van het schoollied uit aan de ouders en belangstellenden.

'En jij?' vroeg Greenbourne aan Hugh. 'Wat ga jij doen, als het syndicaat ontbonden wordt?'

'Daar wilde ik je advies over vragen,' zei Hugh. 'Ik zou graag een nieuwe bank oprichten.'

'Hoe?'

'Door aandelen uit te geven op de markt. Pilasters Limited. Wat denk je daarvan?'

'Het lijkt me een gedurfd plan, maar jij was altijd al erg ondernemend.' Greenbourne keek even peinzend voor zich uit. 'Het grappige is eigenlijk dat de ondergang van Pilasters Bank jouw reputatie vergroot heeft, door de manier waarop jij de zaken hebt aangepakt. Wie is immers betrouwbaarder dan een bankier die erin slaagt de schulden af te betalen, zelfs als hij failliet is gegaan?'

'Dus... dus je denkt dat mijn plan kans van slagen heeft?'

'Dat weet ik wel zeker. Ik zou er zelfs wel geld in willen investeren.'

Hugh knikte dankbaar. Het was belangrijk dat Greenbourne gunstig over dit idee dacht. Iedereen in de City wilde zijn mening weten, en zijn goedkeuring was erg veel waard. Hugh dacht al dat zijn plannen succes konden hebben, maar Greenbourne bezegelde zijn zelfvertrouwen.

Iedereen ging staan toen de rector de aula binnenkwam, gevolgd door de huismeesters en de gastspreker – een liberaal parlamentslid – en Bertie, de schoolvertegenwoordiger. Ze namen plaats op het podium. Bertie ging achter de kathedraal staan en zei met heldere stem: 'Laten we samen het schoollied zingen.'

Hugh wisselde een blik met Maisie, en ze glimlachte trots. De bekende eerste maten van het schoollied werden gespeeld op de piano, en de aanwezigen zongen in koor.

Een uur later liet Hugh de anderen achter op de kamer van Bertie waar thee gedronken werd, en hij liep ongezien naar buiten, in de richting van Bishop's Wood.

Het was erg warm, net als die fatale dag zesentwintig jaar geleden. In het bos leek niets veranderd: het was er stil en vochtig, in de schaduw van de beuken en elzen. Hij wist de weg naar het bassin nog en liep er zonder te verdwalen naar toe.

Hij klom niet langs de helling naar beneden, want zo lenig was hij niet meer. Hij ging op de rand van de steengroeven zitten en gooide een kei in het water. Op het gladde water verschenen kringen die steeds groter werden.

Hij was als enige overgebleven, afgezien van Albert Cammel, ver weg in de Kaapkolonie. De anderen waren allemaal dood: Peter Middleton was hier verdronken, Tonio was twee jaar geleden op de dag voor Kerstmis door Micky doodgeschoten. En Micky zelf was verdronken in een hutkoffer. Edward was bezweken aan syfilis en lag nu ergens in het zuiden van Frankrijk begraven. Het leek bijna alsof een kwade geest uit dit diepe water was opgerezen, die dag in 1866, en het leven van de anderen had bepaald met haat en hebzucht, egoïsme en wreedheid, ziekte, faillissement en moord... Maar dat was nu allemaal verleden tijd. De schulden waren afbetaald. Als er inderdaad een boosaardige geest was geweest, dan moest hij weer teruggekeerd zijn naar de bodem van het bassin. En Hugh had alles overleefd.

Hij ging staan. Het werd tijd om terug te keren naar zijn gezin. Hij liep weg, en keek voor de laatste keer om.

De rimpelingen, veroorzaakt door de steen die hij gegooid had, waren verdwenen en het water was weer even glad als eerst.

Dankbetuiging

Zonder de hulp van familie, vrienden en collega's had ik dit boek niet kunnen schrijven. Mijn dank gaat daarom ook uit naar: Carole Baron, Joanna Bourke, Ben Braber, George Brennan, Jackie Farber, Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Follett, Michael Haskoll, Pam Mendez, M.J. Orbell, Richard Overy, Dan Starer, Kim Turner, Ann Ward, Jane Wood en Al Zuckerman.

Ken Follett

KEN FOLLETT

EEN GEVAARLIJK FORTUIN

Op de exclusieve Windfield School vindt een tragisch ongeluk plaats. Een leerling komt om het leven tijdens een verboden zwempartij. Onder de jongens die het ongeval hebben gezien, bevinden zich Hugh Pilaster, zijn neef Edward, erfgenaam van de Pilaster Bank, en Micky Miranda, zoon van een rijke Zuid-Amerikaanse landeigenaar. Voor hen is de dood van hun medeleerling geen mysterie, maar een loodzwaar geheim.

Twintig jaar na dit drama is geen bank machtiger en invloedrijker dan die van de Pilasters. Ogenscheinlijk staat Edward aan het hoofd van de Pilaster Bank, maar in werkelijkheid heeft zijn moeder Augusta de touwtjes in handen. Zij is een dominante en meedogenloze vrouw die chantage en manipulaties niet schuwt om haar eigen positie te verstevigen. Niets of niemand lijkt haar te kunnen stoppen... tot het zorgvuldig bewaarde geheim aan het licht dreigt te komen. Dan ontstaat er een dodelijke strijd tussen de leden van de bankiersfamilie...

Van Ken Follett verschijnen regelmatig nieuwe thrillers.

www.awbruna.nl

ISBN 90-449-2938-0

9 789044 929386

Zwarte Beertjes